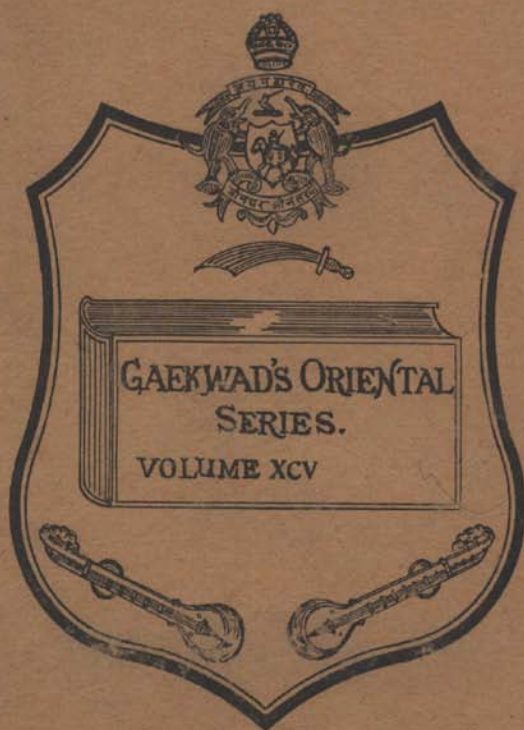




Gaekwad's Oriental Series.

Published under the authority of the
Government of His Highness the
Maharaja Gaekwad of Baroda.

General Editor:

B. BHATTACHARYYA, M.A., Ph.D.

Rajyaratna, Jñānājyoti.

No. XCV.

नरेन्द्रप्रभसूत्रिनिर्मितः

अलङ्कारमहोदधिः ।

[परिशिष्टादिपर्यलङ्कृतः]

Alaṅkaramahodadhī

OF

Narendraprabha Sūri

**Edited critically with an introduction in Sanskrit,
Indices and Appendices**

By

**Lalchandra Bhagawandas Gandhi
Jain Pandit**

1942

**Oriental Institute
Baroda**

Printed by Sheth Devchand Danji at the Anand
Printing Press, Bhavnagar and Published on behalf of the
Government of His Highness the Maharaja Gaekwad of Baroda
by B. Bhattacharyya at the Oriental Institute, Baroda.

Price Rs. 7-8.

[2]

अलङ्कारमहोदधि(प.)-प्रति-प्रारम्भप्रतिकृतिः ।

—षट्पट्टीयप्राच्यविद्यामन्दिरीया ।



साहित्यामृतरसपानसतृष्णाः काव्यालङ्कारप्रियाः प्राज्ञाः ।

सुप्रसन्नतां प्राप्तुवन्तु प्राप्तिभवन्तो भवन्तो गूर्जेश्वरमन्त्रीश्वरवस्तुपालप्रेरणा-
प्रादुर्भूतस्य चौलुक्यनरेन्द्रसन्मानितनरचन्द्रसूरिशिष्यनरेन्द्रप्रभसूरिप्रतिभानिष्पन्नस्य
स्वोपज्ञविवरणविभूषितस्य परिश्रमसम्पादितस्य प्रस्तुतस्यालङ्कारमहोदधेरवलोक-
नाबगाहनेन प्रतिभाप्रकर्षात् ।

साहित्यसमृद्धिद्वयै गूर्जेश्वर-मन्त्रीश्वरादिप्रोत्साहनम् ।

साहित्यावगाहिनां सुविदितमेतत्—प्राच्यैर्गूर्जेश्वरैस्तन्मन्त्रीश्वरप्रभृत्यधिका-
रिभिश्च प्रोत्साहिता जैनाचार्यप्रभृतयो नैके विद्वन्मूर्धन्या विद्वन्मनोविनोदकान् लोको-
पकारकान् विविधविषयकान् नवीनान् ग्रन्थान् जग्रन्थुः, प्राचीनान् ग्रन्थांश्च
व्याख्या-विवरणादिभिर्व्याचल्युः, प्राच्यसाहित्यलेखन-परिरक्षण-प्रथनादौ च विविध-
प्रकारेण प्रयेतिरे । गायकवाडप्राच्यग्रन्थमालाप्रकाशित-पत्तन-जैसलमेरुदुर्गादिपुस्त-
कागारसूचिपत्रसमीक्षकानां मुञ्जानां किमिव नाम बहु विज्ञपनीयमस्मिन् विज्ञाते विषये ?
दुर्लभराजराजसभायां चैत्यवासिवादिविजेत्रा जिनेश्वरसूरिणा सिद्धराजराजसभायां च
दिगम्बरवादिकुमुदचन्द्रविजेत्रा वादिदेवसूरिणा तदनुयायिभिश्च विरचिता नैके
ग्रन्थास्तत्रास्माभिः सूचिताः ।

सिद्धराज-कुमारपालप्रेरणा ।

गूर्जेश्वरसिद्धराज-जयसिंह-परमार्हतकुमारपालमूपालमार्थनाप्रेरिताः सुप्रसिद्ध-

[२]

जलङ्कारमहोदधि—

हेमचन्द्राचार्याः प्रणीतवन्तः सिद्धहेमचन्द्रशब्दानुशासन-नामलिङ्गानुशासन-काव्या-
नुशासन-च्छन्दोऽनुशासन-नाममालाद्वयानेकार्थ-निघण्टु-चौलुक्यवंशद्वयाश्रयमहा-
काव्य-योगशास्त्र-वीतरागस्तव-द्वात्रिंशिकाद्वय-त्रिषष्टिशलाकापुरुष वरित-परिशिष्ट-
पर्वार्हत्तीतिप्रमुखान् नेकान् ग्रन्थान् । तत्पट्टविभूषक-प्रबन्धशतकर्तृ-कुमारविहारशतक-
कविरामचन्द्राचार्यादयश्च निर्मितवन्तो नाट्यदर्पण-नलविलासादीन् नाट्यशास्त्रादि-
नैपुण्यनिर्मापकान् ग्रन्थान् । एकाहनिष्पन्नमहाप्रबन्ध-सिद्धराजप्रतिपन्नबन्धु-कविचक्रवर्ती
श्रीपालः, कुमारपालप्रतीतिपात्रं तत्पुत्रः कविसिद्धपालः, भीमदेवराज्ये द्रौपदीस्वयं-
वरप्रणेतृ तत्पुत्रो विजयपालश्च प्राग्वाटवंशीया राजमान्याः सुप्रसिद्धाः कवयः ।
विद्वद्भवत्सलतया विख्यातविद्यानुरागेभ्यो मालवेश्वर-मुज-भोजादिमहाराजेभ्यो न
काऽपि न्यूनता न्यदर्शि, प्रत्युत गूर्जरगौरवं प्राकाशि मालवराजादिविजेतृभिर्गूर्जरेश्वरैः
साहित्यप्रदेशेऽपि ।

महामात्यसम्पत्करः ।

लाटदेशमण्डलानुशासकेनानेनाणहिल्लपाटके शान्त्युत्सवदेवगृहे श्रीआदीश्वरयात्रा-
महोत्सवे प्रवर्तिते समुत्सुकसामन्तजनदर्शनाय कविविह्वलेन कर्णसुन्दरीनाटिका-
प्रयोगो रचित आसीत् ।

मन्त्रीश्वरपृथ्वीपाल-प्रेरणा ।

पृथ्वीपालप्रभृतिभिस्तत्सचिवादिभिः प्रेरिताश्च हरिभद्रमुरिप्रमुखा नैके कवयो
निजमतिं नियोनयामासुः प्राकृतापभ्रंशादिभाषामूषिते चतुर्विंशतिजिनचरितादिरचने ।

सोमेश्वरः ।

वि. सं. १२१४ वर्षे आश्विनव. ७ बुधे सिद्धयोगे कुमारपालभूपालसुराज्येऽ-
णहिल्लपाटकपत्तने राजमान्य-प्राग्वाटवंशीयसचिवकर्पूरपट्टाधिपपत्नीसीतासुपुत्रसोमेश्वरस्य
प्रार्थनया चन्द्रगच्छीय-सर्वदेवसूरिसन्तानीय-देवेन्द्रसूरिशिष्येण श्रीचन्द्रसूरिणा सन-
कुमारराजविरचितं (प्रा.) रचितम् ।

महत्तमदुर्लभराजसुत-जगदेवः ।

राजमान्यप्राग्वाटवंशीयो जाहिल्लो नृपतेर्भीमदेवस्य व्यवकरणपदामास्य
आसीत् । तदङ्गनराजपालसुतनरसिंहस्य सुतं दुर्लभराजं कुमारपालभूपालो महत्तमं
कृतवान् । शरीरविद्या-राज(गज)तुरग-शकुनादिप्रबन्धविज्ञेन येनोपज्ञातं पुरुष-

प्रस्तावना ।

[५]

स्त्री-लक्षणं तस्मिन्नेन जगद्देवेन सुललितार्णवामष्टशत्या समर्थितं सामुद्रिकतिलक-
संज्ञयोपलभ्यते । तत्कृतः स्वप्नचिन्तामणिस्तु प्रसिद्धः ।

मन्त्री यशःपालः ।

अनयदेवस्य मन्त्रिणाऽनेन राजनीतिज्ञेन परमार्हतेन सुकविना निजप्रतिभा-
प्रकर्षः प्रादर्शितो महाराजपराश्रयनामनि नाटके । यदत्रैव गायकवाडप्राच्यग्रन्थमालायाम्
(क्र. ९) प्रकाशितम् ।

सज्जनपौत्रः ।

वि. मुनिश्रीचन्द्रकविकृतोऽपभ्रंशभाषायां त्रिपञ्चाशत्सन्धिसङ्कलितः कथाकोशो
मूलराज-धर्मस्थानगोष्ठिकप्राग्भाटवंशीयसज्जनसुतकुण्डसन्तानेन व्याख्यायित आसीत् ।

मन्त्री बालकविर्जगद्देवः ।

राजमान्यस्य श्रीश्रीमालकुलीनकोशाधिपयशोधवलसूनोरस्य प्रार्थनया वि. सं. १२२५
(१२) वर्षे पत्तने मुनिरत्नसूरिर्विनिर्ममेऽममस्वामिचरितम्, यत् समशोधि कुमारकवि-
प्रभृतिराजसभ्यैः । [पीटर्सनरि. ३, पृ. ९०-९९]

सोममन्त्री ।

एतस्य वचनेन वि. सं. १२५५ वर्षे पूर्णभद्रसूरिणा नृपतिनोतिविवेचनाय जीर्णं
विशोधितं पञ्चतन्त्रं डा. हर्टलद्वारा प्रसिद्धिमागतम् ।

मन्त्री जयन्तसिंहः ।

इतम्भतीर्थ-पेटलापद्माद्यधिकारिणो मन्त्रीश्वरवस्तुपालसुपुत्रस्यास्यैव प्रेरणया
सुकविना जयसिंहसूरिणा विरचितं हम्भीरमदमर्दनं नाटकम्, यदत्रैव शा. ग्रन्थमालायां
(क्र. १०) प्रसिद्धम् । जैत्रसिंहापराभिधस्यास्यैव च मनोविनोदाय बालचन्द्रसूरिणा
रचितं वसन्तविलासमहाकाव्यमत्रैव (गा. ग्रं. क्र. ७) प्रकाशितम् । एतत्पठनार्थमेका
प्रबन्धावली वि. सं. १२९० वर्षे उदयप्रभसूरिशिष्येण जिनभट्टेण रचिता ज्ञायते ।

पद्ममन्त्री ।

विश्वल(वीसल)देव(वि. सं. १२९८[१३०२]-१३१८) राजमान्येन
वायटवंशोद्भवेन राजभाण्डागाराध्यक्षेण राजविद्वासपात्राधिकारिणा पद्मेनाभ्यर्षितो
वायटगच्छीयामरचन्द्रकविर्जिमेन्द्रचरितं पद्मानन्दापरसंज्ञकं वीराङ्गं महाकाव्यं निर्ममे,
यदत्र गायकवाडप्राच्यग्रन्थमालायां (१८ क्रमाङ्के) प्रसिद्धम् ।

[४]

अलङ्कारमहोदधि-

आह्लादनो दण्डनायकः ।

धारापद्म-सत्यपुर-वेदसर सङ्गमखेटक(संखेडा)प्रभृतिषु जिनवैद्य-विष्वा-
दिधर्मकार्यकर्त्राऽनेन गच्छककुलीनेनाणहिल्लनगरे वासुपूज्यप्रभुप्रासादस्य जीर्णोद्धारोऽ-
कारि, एतस्यैव चाम्यर्थेनया नागेन्द्रगच्छोयेन धर्मानमूरिणा वि. सं. १२९९ वर्षे
५४९४ श्लोकपरिमितमाह्लादनाङ्कं वासुपूज्यचरितं महाकाव्यं ध्यरचि, यद भावन-
गरस्थया जैनधर्मप्रसारकसभया प्राकाशि ।

मन्त्रीश्वरवस्तुपाल-परिचायकाः ।

“ यः स्वीयमातृ-पितृ-पुत्र-कलत्र-बन्धुपुण्यादिपुण्यजनये जनयाश्चकार ।
सदृशनव्रजविकासकृते च धर्मस्थानावली-वलयिनीमवनीमशेषाम् ॥ ”
—नरनारायणानन्दे [सर्गे १६, श्लो. ३७]

“ तेन भ्रातृयुगेन या प्रतिपुर-ग्रामाध्व-शैल-स्थलं
वापी-कूप-निपान-कानन-सरः-प्रासाद-सत्रादिका ।

धर्मस्थान-परम्परा नवतरा चक्रेऽथ जीर्णोद्भृता
तत्सङ्ख्याऽपि न बुध्यते यदि परं तद्देविनी मेदिनी ॥ ’
—अर्बुदगिरौ वस्तुपालान्वयप्रशस्तौ [श्लो. ६६] सोमेश्वरः ।

यस्य प्रार्थना-प्रेरणयाऽश्वालङ्कारमहोदधेः प्रणयनमजनि, तस्य सुप्रसिद्धस्य
विद्वद्भवत्सलस्य गूर्जरेश्वरभीम-महाराणकवीरधवल-मन्त्रीश्वरवस्तुपालस्य सचिव-
सेनःपालाग्रजस्य समुज्ज्वलकीर्ति-प्रशस्तिप्रबन्धास्तत्समकालीनैरेकैः प्रौढैः कवि-
भिरनेकैश्चानन्तरैर्विद्वद्भिर्विहिता अत्र तेषां नामनिर्देशमात्रेणैव सन्तुष्यते ।

नर-नारायणानन्दमहाकाव्यम्-गायकवाडप्राच्यग्रन्थमालायामितः [क. २]
प्रागेव प्रकाशिते गूर्जरेश्वरमहामात्यवस्तुपालविरचितेऽस्मिन् महाकाव्ये षोडशे सर्गे
तेन स्वयं निजवंश-प्रशस्तिपरिचयोऽकारि । प्रतिसर्गप्रान्तेऽन्यकविकृतप्रशंसया महा-
मात्यप्रतिष्ठत्या च साकं तत् प्रकाश आगतम् । तत्परिशिष्टादिनिरीक्षकाणां
तत्कृतस्तोत्र-सूक्तादिकमपि विदितम् ।

कीर्तिकौमुदी-गूर्जरेश्वरपुरोहितेन सोमेश्वरेण सुप्रविना सन्दर्भिता प्रस्तुतस्व
महामात्यस्य कीर्तिर्विलसति कीर्तिकौमुदीसंज्ञके नवसर्गात्मके महाकाव्ये, प्रशस्तिश्च

प्रस्तावना ।

[६]

वि. सं. १२८७, ८८ वर्षेषु अबुदगिरि-गिरिनारजैनमन्दिर-शिलालेखादौ, सुरथोत्सव-प्रान्तसर्गे, उल्लाधराधवादौ च प्रतिसर्गप्रान्ते ।

सुकृतसङ्कीर्तनम्—कविरत्नारिसिंहेन निर्मितमेतदेकादशसर्गमयं महाकाव्यम् । यत्र च प्रतिसर्गप्रान्ते श्लोकचतुष्टयं निममे तत्सहचरेण सुकविनाऽमरेण ।

वसन्तविलासमहाकाव्यम्—सिद्धसारस्वताचार्यशालचन्द्रकविरचितं महामात्यस्व-गंगमनादनन्तरं तत्पुत्रजयन्त(जैत्र)सिंहसचिवमनोविनोदकृते चतुर्दशसर्गात्मकमेतदपीत एव(गा. प्रा. ग्रं. क्र. ७) प्रकाशितम्, येन कविना वस्तुपालनिर्मितशुश्रूषयतीर्थेन्द्र-मण्डपेऽभिनयार्थं करुणावज्रायुधरूपकमपि रचितम् ।

धर्माभ्युदयमहाकाव्यम् (सहस्रपतिचरितम्)—लक्ष्यद्वयमेतत् पण्डितपुण्डरीकेण नागेन्द्रगच्छीयविजयसेनसूरिपट्टधरेणोदयप्रभसूरिणा रचितम् । इतः प्रकाशिते प्राचीन-गूजेरकाव्यसंग्रहे (गा. प्रा. ग्रं. १३) यस्य पञ्चदशः सर्गः प्रकाशितः, सम्पूर्ण-भिरं पुण्यविजयमुनिराजप्रयत्नादचिरात् प्रकाशतामागमिष्यति ।

सुकृतकीर्ति-कलोलिनी—पूर्वोक्तस्यैवोदयप्रभसूरेः कृतिरेषा अत्रैव ग्रन्थमालायां द्वमीरमदमर्दन-प्रान्ते तृतीयपरिशिष्टरूपेण प्रकाशिता ।

द्वमीरमदमर्दनं नाटकम्—मन्त्रीश्वरवस्तुपालप्रशस्त्या साकमेतत् सुकविना जयसिंहसूरिणा निर्मितं सं. १२८६ वर्षीयताडपत्रपुस्तकादित एव(गा. प्रा. ग्रं. १०) प्रकाशितम् ।

वस्तुपाल-प्रशस्तिः (१)—येनास्य महामात्यस्य प्रार्थनया कथारत्नसागरो निर्मितः, येन चायमलङ्कारमहोदधिनिजशिष्यात् कारितस्तेन नरचन्द्रसूरिणा रचितेषा प्रशस्तिरत्र चतुर्थे परिशिष्टे प्रकाशयमाना प्रमदावहा भविष्यति ।

वस्तुपाल-प्रशस्तिद्वयम्—(२-३)—अलङ्कारमहोदधिकर्त्राऽनेनैव ग्रन्थकारेण नरेन्द्रप्रभसूरिणेकत्र प्रशस्तौ १०४ पद्येषु मन्त्रीश्वरवस्तुपालविहितानि विविधस्थानी-यानि विविधानि सुकृत्यानि संस्मृतानि । अन्यस्यां च ३७ पद्यपरिमितायां प्रशस्तौ तदीयं सुयशः प्राकाशि । एतच्चात्र प्रान्ते परिशिष्ट(५-६) रूपे प्रकाशितं समुप-युक्तं ज्ञास्यते । एतदन्तर्गतानि कानिचित् पद्यानि गिरिनारगिरिशिखरस्थे वि. सं. १२८८ वर्षीये मन्त्रीश्वरबन्धुकारितजिनालयप्रशस्ति-शिलालेखे नरेन्द्रसूरिनाभोद-कृतान्यपि दृश्यन्ते ॥

[૧]

જલક્રારમહોદધિ-

અર્બુદ-ગિરિનારપ્રભૃતિત્રીયે-ધર્મસ્થાનપ્રતિષ્ઠાપક-વસ્તુપાલ-તેજઃપાલ્યર્માચાર્ય-શ્રીવિજયસેનસૂરિનિર્મિતો રેવન્તગિરિસોડરેવ (ગા. પ્રા. ગ્રં. ૧૩) પ્રાચીનગૂર્જર-કાવ્યસંગ્રહે પ્રકાશિતઃ । તત્ર નિજનિર્દિષ્ટેષ્વનન્તરેષ્વિતરેષ્વપિ ચ વસ્તુપાલ-સંસ્મરણાનુ-પલમ્બ્યન્તે ।

વિ. સં. ૧૩૬૧ વર્ષે મેરુતુઙ્ગસૂરિણા પ્રવન્ધચિન્તામણી (વસ્તુપાલ-પ્રવન્ધઃ),
પુરાતનપ્રવન્ધસંગ્રહે ”

વિ. સં. ૧૩૮૯ વર્ષે જિનપ્રભસૂરિણા તીર્થકલ્પે (વસ્તુપાલ-તેજઃપાલ-કલ્પઃ),

વિ. સં. ૧૪૦૬ વર્ષે રાજશેલ્લરસૂરિણા પ્રવન્ધકોશે (વસ્તુપાલ-પ્રવન્ધઃ),

વિ. સં. ૧૪૯૭ વર્ષે જિનહર્ષગણિના રચિતે વસ્તુપાલ-ચરિતકાવ્યે ।

વિ. સં. ૧૬૦૩ વર્ષે પં. સોમધર્મગણિના ઉપદેશસપ્તતી ।

વિ. સં. ૧૬૧૭ વર્ષે રત્નમન્દિરગણિના ઉપદેશતરંગિણીપ્રભૃતી ।

વિ. સં. ૧૬૨૧ વર્ષે શુભશીલગણિના પ્રવન્ધપદ્મશતી-કથાકોશે ।

વિ. સં. ૧૪૮૪ વર્ષે હીરાણન્દસૂરિણા, ષોડશ-સપ્તદશાષ્ટાદશશતાબ્દોસમ્ભ-વેશ્વેતરૈર્લક્ષ્મીસાગરસૂરિ-પાશ્વચન્દ્રસૂરિ-સમયસુન્દર-મેરુવિનયાદનેકૈઃ કવિભિર્ગૂર્જરા-દિદેશભાષાયાં વસ્તુપાલ-તેજઃપાલરાસકાવ્યાનિ રચિતાનિ ।

ઉપયુક્તાંશ્ચ ગ્રન્થાદીનાશ્રિત્યાધુનિકૈરપ્યનેકૈર્ભિક્ષમિત્તરચનાડકારિ । વિ. સં. ૧૯૮૨-૮૩ વર્ષે ‘ જૈન ’ સાપ્તાહિકપત્રે ‘ સિદ્ધરાજ અને જૈનો ’ સંજ્ઞિકાયાં લેખમાલાયામ્, ‘ તેજપાલનો વિજય ’ નામનિ નિબન્ધેઽપિ ચ મયા કિંચિ તત્પરિ-ચયે સૂચિતમ્ ।

હર્ષપુરીયગચ્છાશ્વાયાઃ ।

“ રાજાનઃ પ્રતિબોધિતાઃ કતિ કતિ ગ્રન્થાઃ સ્વયં નિર્મિતાઃ !

વાદીન્દ્રાઃ કતિ નિર્જિતાઃ કતિ તપાસ્યુગ્રાણિ તપ્તાનિ ચ ? !

શ્રીમદ્હર્ષપુરીયગચ્છમુકુટેઃ શ્રીસૂરિસુત્રામભિઃ

સચ્છિદ્યેર્મુનિમિશ્ચ વેત્તિ નવરં વાગીશ્વરી તન્મિતમ્ ॥ ”

—સુષાકલશઃ સજ્જીતોપનિષત્સારોદ્ધારે [અ. ૬, શ્લો. ૪૮]

પ્રસ્તુતાલક્રારમહોદધિકારેનાત્ર નિજપરિચયે હર્ષપુરીયગચ્છસ્યોલ્લેસોઽકારિ ।

તસ્ય પ્રાદુર્ભાવઃ ધૃયુષણકલ્પસૂત્ર-સ્થવિરાવલ્યાં નિર્દિષ્ટાત્ કોટિકગણ-મધ્યમાશાસ્ત્રા-સમ્બદ્ધપ્રશ્નવાદનકુલાત્ જ્ઞાયતે । અજયમેરુનિકટવર્તિસુભટપાલપાલિતહર્ષપુરતોઽયમ્

प्रस्तावना ।

[७]

गच्छस्य प्रसिद्धिः । मध्यमाशाखाप्रभवस्य प्रभावकस्य श्रियग्रन्थसुरेः परिचय उपलभ्यते वि. सं. १६२८ वर्षे धर्मसागरगणिविहितायां कल्पसूत्र-किरणावल्याम् (पृ. १६९), सं. १६९६ वर्षे विनयविजयगणिविरचितायां कल्पसूत्र-सुबोधिकायाम् [पृ. १६७-१६८] च वृत्तौ । एतद्गच्छीयजयसिंहसूरिः श्वाकम्भरीदेशे सम्मानित आसीत् । एवं च तन्नुयायिनो गूर्जरेश्वराणां हर्षप्रका आसन् । राजमान्यैरधिकारिमान्यैः प्रजाप्रियैर्विद्वद्भिः सद्गुणिभिः सच्चरितैर्वर्तेराचार्यैर्गूर्जरादिदेशेष्वपि बहूपकृतमिति तदीयग्रन्थावबलकेनेन विज्ञायते । नरेन्द्रप्रभसूरिरप्यत्र तद्गच्छीयपूर्वजगुरुपरम्परां समसूचयत् । प्रमाणान्तरसंवादेनात्रैवं क्रमेण सा निर्दिश्यते—

(प्रशववाहनकुले)

हर्षपुरीयगच्छाधिपति-सूरि-परम्परा ।

जयसिंहसूरिः

अभयदेवसूरिः (मलधारी)

हेमचन्द्रसूरिः

विजयसिंहसूरिः श्रीचन्द्रसूरिः विदुषचन्द्रसूरिः लक्ष्मणगणी

सुनिचन्द्रसूरिः देवभद्रसूरिः

देवानन्दसूरिः यशोभद्रसूरिः देवप्रभसूरिः नरचन्द्रसूरिः

नरेन्द्रप्रभसूरिः

अभयदेवसूरिः (मलधारी) ।

प्रशववाहनकुलोद्भूतहर्षपुरीयगच्छीयजयसिंहसुरेः शिष्योऽयं निःस्पृह-निर्ग्रन्थशिरोमणिः प्रशस्तगुणभगशाली राजमान्यः समभूत् । अलङ्कारमहोदधिकारेणान्न निरदेशि यदयं गुरुर्गूर्जरेश्वरकर्णराजकृतं 'मलधारी' इति नामान्तरमधारयत् ।

१ " गच्छे हर्षपुरीये गुणसेवाधरअभयदेवसूरिरभूत् ।

मलधारीत्यभिधाऽन्तरमपघ यः कर्णेभूपकृतम् ॥ "

—अलङ्कारमहोदधि-प्रशस्तौ (स्तो. १)

[८]

अलङ्कारमहोदधि-

गोपगिरि(भालियर)शिखरस्थितमहावीरजिनायतनस्य चिरकालमवरुद्धं द्वारं
येन तत्र गत्वा भुवनपालभूपालं भणित्वा प्रोद्घटितमकारि । यस्य सदुपदेशाद्
गूर्जरेश्वरः सुप्रसिद्धराजाधिराजसिद्धराजजयसिंहोऽखले स्वदेशे पृथुषणावि-
तिथिषु, एकादशीमुख्य(८०)दिनेषु शासनदानपूर्वाममारिमकारयत् । येन वंरगसुतं
संतयसचिवमुपदिश्य भृगुकच्छे शकुनिकाविहारे जिनचैत्ये सुवर्णमयाः कलशाः
समारोपिताः । यस्य च सन्देशकेनापि श्लाकम्भरीनरेन्द्रेण पृथ्वीराजेन भूभुजा रणस्त-
म्भपुरे (रणधंभोर)-जिनालये सुवर्णकुम्भाः स्थापिताः । संयममार्गप्रकाशकेन सदुपदेश-
केन येन लोको दान-तपः-पूजा-कल्याणकर्महोत्सवाष्टाद्विकादिधर्मकार्येषु प्रवर्तितः;
तस्योपदेशात् प्रथमो राजसचिवः चतस्रः प्रियाः परित्यज्य चारित्रं प्रत्यपद्यत,

एतदनुसरति वच उपलभ्यते हर्षपुरीयगच्छ-सद्गुरुपदतो- [पि. रि. ५, ९६]

“ हरिसत्वरगच्छतिलो गुणनिलो विद्विषयलदुहविलो ।

भिरअभयदेवसूरी सुविद्विषयचूडामणो जयउ ॥

कालवधेनं भवहे अहिणवपद्विषस पुच्यसाहुपहे ।

अस्स मल्लहारिनामं विणं कणेण नरवड्ढा ॥ ”

सं. १३८७ वर्षे एतदनुसरति स्म राजशेखरवृत्तिः प्राकृतज्ञानप्रयवृत्ति-प्रशस्ती श्लो०

७ [एतन्नयप्रच्यञ्जैवभाण्डायारीयप्रन्यस्य्याम् २], न्यस्यकन्दली-वृत्ति-पञ्चिकाप्रशस्ती च
[श्लो. ५ पी. रि. ३, पृ. ३७४]

“ श्रीगूर्जरेश्वरो दद्या तीव्रं मलपरीषदम् । श्रीकर्णो विरदं यस्य मलधारीत्वचोपयत् ॥ ”

सं. १३८०, १४०६ वर्षे सुधाकलशश्च समीतोपनिवसरोद्धार-प्रान्ते(एतन्नयप्रन्यस्य्याम् २)-

“ तद्गच्छेऽभयदेवसूरिपुत्रोः श्रीकर्णभूपेन यः

संज्ञा सन्मलधारांरणाति स्वयं निमिता । ”

जिनप्रमसूरिणा सं. १३८९ वर्षे विरचिते तीर्थकल्पे ‘मलधारि’ नाम जयचंद्रमरेन्द्र-
जिरवेशि, किन्तु तद्गच्छीयानां पूर्वोक्तानुसारेण कर्णराजाद् तरयक्यातिरिचिकप्रामाणिका प्रतिमाति ।

वि. सं. १७१५ वर्षे भावविजयमणिरप्यन्तरिक्षपार्ष्वनाथमाहात्म्ये (श्लो. ८६, ८७, ९८)-

“ श्रूयतेऽभयदेशाकथः सर्वशास्त्रविशारदः । मान्यो बहुषु भूषेऽसूरिः सुरीबलान्वितः ॥

गूर्जरेदेशो राजा कर्णः कर्णेन विक्रमः । स ददौ श्रीमति सूरौ मलधारिमहापदम् ॥

× × प्रतिष्ठाविधिना सूरिः प्रतिष्ठापितवास्तदा ।

द्विचत्वारिंशदुत्तरैकादशशत [११४२] विक्रमे । माघसितपञ्चम्यर्के सुहृते विजयागते ॥ ”

प्रस्तावना ।

[९]

निर्ग्रन्थानां तिलकं लक्षवधिश्लोकविनिर्माता स हेमचन्द्रसूरिस्य सुशिष्यः समर्जन । गुजरेन्द्रनगरेऽणहिलपाटकपत्तनेऽन्तिमानशनस्थितस्यास्य चाभयदेवसूरेर्देशेन वन्दनाद्यर्थं राजप्रभृतिजनानां ग्राम-नगर-देशनिवासिश्राद्धानां च सम्मर्दः समजनि । परमं प्राप्तस्य च यस्य शरीरस्य श्रीखण्डविमानारोपणादि-श्मशानयात्राऽग्नि-संस्कारमहोत्सवो-ऽपूर्वः श्रद्धा-भक्तिनिर्भरैरकारि । तत्कालीनं दृश्यं प्राकारपश्चिमाटालके स्थितेन जय-सिहराजेन निजपरिजनेन सह प्रेक्षि । तस्य चित्तास्थानरक्षा-मूक्तिकाऽऽद्यपि लोकानां रोगादिबाधाहरमजनि । वर्णितमेतत् समकालीनैः साक्षिश्रीचन्द्रसूरिप्रभृतिभिः सुकाविभिः ।

हेमचन्द्रसूरिः ।

पूर्वोक्तस्याभयदेवसूरेः पट्टधरोऽयमत्र (पृ. ३३९) प्रान्तप्रशस्तिद्वितीयपत्रे संस्पृतः—

“ शिष्यस्तदीयोऽजनि हेमसूरिरपरिविद्याऽर्णव-कर्णधारः ।

श्रीसिद्धराजः किल यस्य वाचं बभार शेषामिव मूर्ध्नि शश्वत् ॥ ”

एतेन भगवती जिह्वाग्रे कृताऽऽसीत्, अर्धलक्षश्लोकपरिमिता मूलग्रन्थ-विशेषावश्यक-लक्षण-प्रमाणदिग्रन्थाश्च पठिता आसन् । राजमात्यादिवहुल्यां सभायां गम्भीरध्वनिनाऽनेन उपनिषत्प्रपञ्चादि भूरि भूरि व्याख्यातमासीत् ।

वि. सं. ११६४ वर्षेऽणहिलपाटके जयसिहराज्ये एतल्लिखिता ६६२७ श्लो-कपरिमिता निजनिर्मिताया जीवसमासवृत्तेस्ताडपत्रीयपुस्तिकोपलभ्यतेऽद्यावधि स्तम्भ-सोर्धे (खंभात) जैनपुस्तकभाण्डागारे [पि. रि. १, १८], एतेन १४००० श्लोकपरि-मितता स्वोपज्ञोपदेशमाला-सूत्र-वृत्तिः, वि. सं. ११७० वर्षे १३००० श्लोकपरि-मितता स्वोपज्ञभावनासूत्रवृत्तिर्यरचि, अनुयोगद्वारसूत्रस्य वृत्तिः ६०००, शतक-

१ “ त(य)स्वोपदेशाभिर्मुच्य चतस्रश्चपल्लेखणाः । प्रद्युम्नो राजसन्निधिरात्रं प्रत्यपगत ॥

श्रीहेमचन्द्र इत्याद्योत् सूरिभूरिशुणः स तु । ग्रन्थलक्ष-विनिर्माता निर्ग्रन्थानां विशेषकम् ॥

विद्यायूननमारिपप्रलिखितं प्रत्यब्दमहां शतं

क्षोणौ जात्यमुवर्णदण्ड-कलशैश्चैत्याभिराङ्गारणम् ।

व्याख्यानावसरे स्वयं जिनपुद्गास्थामण्डपे वाचनं

श्रीसिद्धाधिपतिर्व्यधात् स्व...मिदं यत्पाठपूजापदे ॥ ”

—प्राकृतद्वयाश्रय-वृत्ति-प्रशस्तौ श्लो० ९-११ [एतन्नस्यप्राच्यजैनभाण्डागारीयग्रन्थसूच्यम् ३]

प्रतिबोध्य सिद्धभूषवसुदण्डैः कनकदण्डकलशैर्यः । उत्तंसितवान् परितः स्वदेश-परदेशचैतानि ।

प्रतिवर्षं जीवरक्षामशोऽस्य हेमशोऽस्य हेमम् । बस्योपदेशात् सिद्धेशस्ताम्रपत्रेऽल्लिखत् ॥ ”

—न्यायकन्दलीवज्रकप्रशस्तौ [श्लो. ९, १० पी. रि. ३; २७४, २७५]

[१०]

जलङ्कारमहोदधि—

(कर्मग्रन्थ)स्य वृत्तिः ४०००, मूलावश्यकवृत्तेष्टिप्पनं ९०००, नन्दिटिप्पनकम्, तथा वि. सं. ११७९ वर्षे जयसिंहराजराज्ये २८००० श्लोकपरिमिता विशेषावश्यक-सूत्र-भाष्यविवृतिरपि व्यवधायि ।

एतस्य व्याख्यानगुणप्रसिद्धिं श्रुत्वा भूर्जरनरेन्द्रो जयसिंहः परिवारसंयुक्तः स्वयमेव जिनमन्दिरे आगत्योपयुक्तचित्तो धर्मकथां सुचिरं शृण्वन्नासीत्, कदाचित् तद्दर्शनोत्कण्ठितमानसश्च वसतांवागत्य चिरं संलापं कुर्वन्नासीत् । निजे धवलमृहे आगमनायामन्त्रितोऽयं सूरिवर्यो यदा तत्र गतस्तदा तेन महाराजेन सुवर्णभाजन-स्थिताधीना भूरिभक्त्या पूजितः सत्कृत आसीत् ।

एतेनैव हेमचन्द्रसूरिणा जयसिंहराजमुक्त्वा तस्य सकले मण्डले जिनमन्दिरेषु मनोहरसुवर्णमयाः कलशाः समारोपिताः । धंधुकक-सत्यपुरप्रभृतिषु स्थानेष्वन्यती-र्थभिः क्रियमाणा जिनशासनस्य पीडा सुराष्ट्रप्रभुराजखड्गप्रबोधकेनानेन निवारिता, तेष्वावस्थानेष्वपि च रथपरिभ्रमणं कारितम् । देवदायस्य रक्षा-वृद्धिकृते सङ्केन सह शत्रुजयोक्त्यन्ततीर्थयात्रादिकृते जिनशासनोज्जतये च बहु प्रयतितम् । एतस्य श्मशान-यात्रायामनुगमनेनान्तिमसन्मामनं कृतमासीत् सिद्धराजेनेत्यादि ज्ञायते तत्कालीनकविना तदीयपट्टधरेण वि. सं. ११९१ वर्षे विजयसिंहसूरिणा विरचिताया धर्मोपदेशमाला-विवृतेः, श्रीचन्द्रसूरिणा च वि. सं. ११९३ वर्षे रचितस्य ११००० पद्यपरिमितस्य प्राकृतमुनिसुव्रतचरितस्य प्रान्तप्रशस्तितः, याऽस्माभिः पत्तनस्थप्राच्यजैनमाण्डागार-ग्रन्थसूच्याम् [गा. प्रा. ग्रं. ७६, पृ. ३११-३२३] प्रादिशि* ।

विजयसिंहसूरिः । अत्र प्रान्ते (पृ. ३३९) तृतीये पथेऽस्य स्मरणमकारि । एतस्य कृतिरूपं १४४७१ श्लोकपरिमितं धर्मोपदेशमाला-विवरणं वि. सं. ११९१ वर्षे निष्पन्नं तत् समसूच्यस्माभिः पत्तनभा० सूच्याम् [गा. प्रा. ग्रं. ७६, पृ. ३११]

श्रीचन्द्रसूरिः । अत्र प्रान्ते (पृ. ३३९) चतुर्थेपथे संस्मृतस्य संग्रहणीरत्न-क्षेत्रसमासादिकर्तुरस्य ११००० श्लोकपरिमितं संवत् ११९३ वर्षे निष्पन्नं प्राकृतं मुनिसुव्रतचरितं पत्तनभा० सूच्याम् [गा. प्रा. ग्रं. ७६ पृ. ३१४] ऐतिहासि-कप्रशस्त्या समं समसूच्यस्माभिः । वि. सं. ११९९ वर्षे विरचिते प्रा. सुपाश्वेनाथ-

* अत्र पीठसैनरि. ४, ५ प्रभृतीं जातं स्वल्पं 'जैन' साप्ताहिके समक्षोधि 'सिद्ध-राज जने जैनो' संक्षिप्तानां लेखमाल्यामस्माभिः सं. १९८२-८३ वर्षेषु ।

प्रस्तावना ।

[११]

चरिते लक्ष्मणगणी निजं सतीर्थ्यमेनं पूर्वावस्थायां लाटदेशमुद्रापालकमधिकारि-
णमुपालक्षयत् ।

लक्ष्मणगणी । वि. सं. ११९९ वर्षे माघशु. १० गुरुवासरे मण्डलिपुर्यां
कुमारपालराज्ये पूर्वोक्तहेमचन्द्रसूरिशिष्येणानेन दशसहस्रश्लोकपरिमितं सप्तमतीर्थनाथस्य
सुपाश्वनाथस्य प्राकृतं चरितं रचितमासीद् यत् प्रसिद्धम् ।

मुनिचन्द्रसूरिः ।

अत्र प्रारम्भे [पृ. १, श्लो. ६] प्रान्ते च (पृ. ३३९) पञ्चमपद्यसूचित-
स्य नरचन्द्रसूरिगुरोरस्य पाश्चै चौलुक्य आनलनृपः सगभेमुभ्या वधतो विषण्णोभूय
प्रवव्राज इत्युल्लेख उपलभ्यतेऽन्यत्र । देवानन्दसूरिरस्य मुख्यः पट्टधरो ज्ञायते ।

देवमद्रसूरिः । श्रीचन्द्रसूरिशिष्येण मुनिचन्द्रसूरिभ्यो लब्धप्रतिष्ठेनानेन वि.
सं. १२३३ वर्षे निजगुरुरचितस्य संग्रहणीरत्नस्य, क्षेत्रसमासस्य च वृत्ती विहिते ।
न्यायावतार—वृत्तिटिप्पणमप्येतेन व्यरचि ।

देवप्रभसूरिः । अलङ्कारमहोदधिकारेणात्र प्रारम्भे षष्ठे पद्ये प्रान्तेऽष्टमपद्ये चास्य
प्रसादोऽस्मारि, एतदरचितं पाण्डवचरितमहाकाव्य—धर्मसारशास्त्र—मृगावतीचरित्रादि
प्रसिद्धम् । एतत्कृतोऽनर्घराघवरहस्यादर्शोऽस्माभिः पत्तन—ग्रन्थसूच्या [पृ. ३०१]
सूचितः ।

१ “ इदं ओ अमुदविज्जासमुद्-संपुञ्जपुजिमाईदो ।

जिणपवणण-कुसुमविद्यासगो य सिरिचंदसूरि ति ॥

पाल्लेणं सिरिल्लाङ्गदेसमुद्दं न केवलं जेण ।

जिणपवणणस्स विदिद्या पभावणा समणमुद्दं पि ॥

जरस य मुणिसुक्खचरित-रंगसालाए विलसिया वाणी ।

छंदाणमयालंकारसालिणो लब्धयवहु ख ॥ ”

—तदनुयायी राजशेखरसूरिशेखैः निरदिशत्—

“ श्रीश्रीचन्द्रमुनीन्द्रो विबुधेन्दुमुनिश्च तस्य वंश्यौ द्वौ ।

यौ लाटदेशमुद्रासुज्जित्वा जगद्गुर्दक्षिणम् ॥ ”

न्यायकन्दलीपत्रिका—प्रशस्तौ श्लो. ११, प्रा. छया. वृत्ति—प्रशस्तौ च ।

२ “ श्रीचन्द्रसूरिशिष्यो मुनिचन्द्रप्रभुः शुचिचरित्रः ।

चौलुक्यमानलनृपं वाग्मीं प्रव्रजयामास ॥ ”

राजशेखरसूरिन्यायकन्दली—पत्रिकाप्रशस्तौ (पि. रि. १, १७५)

तदन्वयेऽमुन्मुनिचन्द्रसूरियःपादमूले चरणं प्रपेदे ।

श्रीआनलः श्रीचुलुवंशजन्मा सगभेमुभ्या वधतो विषणः ॥ ”

—सं. १३८७ वर्षे प्रा. द्वयोऽभयमहाकाव्य—वृत्ति—प्रशस्तौ च ।

[१२]

अलङ्कारमहोदधि-

नरचन्द्रसूरिः ।

सन्माननीयोऽयं सूरिर्मन्त्रीदवरवस्तुपालप्राधेनया समुल्लासिते स्वकीये
कथारत्नसागरे यत्र पथे स्वपरिचये समसूचयद हर्षपुरीयगच्छसवितृमुनिचन्द्रसूरि-
शिष्यत्वम्, देवानन्दसूरिहस्तात् प्रतिष्ठोदयम् (निजं सूरिपदम्), देवप्रभसूरिवचनाच्च
प्रबोधधृतवम् ; तदेव यद्यं प्रान्तांशपरिवर्तनेन समवतारयद्बालङ्कारमहोदधि-प्रारम्भे
षष्ठपद्यतया तदीयशिष्यो नरेन्द्रप्रभसूरिः । एवं नरचन्द्रसूरैरमृतसदृशा वाचश्चौ-
लुक्यराजसभायां सभासदां हर्षकारिण्यो बभूवुरित्यादिसूचकं पद्यमपि ग्रन्थद्वयेऽपि
वृश्यते । वस्तुपालविज्ञप्तिसूचकं यत् पद्यं कथारत्नसागरे प्रयुक्तं तदेवाञ्चालङ्कारमहो-
दधावप्यवतारितमवलोक्यते ।

नरचन्द्रसूरिर्निजरचनायां निमित्तभूतां निरदिशदित्थं मन्त्रिवस्तुपालस्याभ्यर्चनम्-

“ अन्येधुर्भक्तितो मौली निषाय करकुड्मलम् ।

तेन विज्ञपितः श्रीमान् नरचन्द्रो मुनीश्वरः ॥

—कथारत्नसागरे [श्लो. ८], अलङ्कारमहोदधौ [श्लो. १६]

“ युष्माभिः स्वकराम्बुजस्य शिरसि न्यस्तस्य माहात्म्यतः

प्राप्तं जम्भजितोऽपि दुर्लभतरं सङ्काक्षिपत्यं मया ।

धर्मस्थानज्ञतानि दानविधयस्ते ते च सन्तेनिरे

चेतः सम्प्रति जैनशासनकथाः श्रोतुं समुत्कण्ठते ॥

इत्यभ्यर्थनया चकुर्वस्तुपालस्य मन्त्रिणः ।

नरचन्द्रमुनीन्द्रास्ते श्रीकथारत्नसागरम् ॥ ”

१ नरचन्द्रसूरिः कथारत्नसागरे (श्लो. ४)—

“ शिष्यो हर्षपुरीयगच्छसवितृ मुनिचन्द्रप्रभो—

देवानन्दमुनीन्द्रपाणि कमलोन्मीलप्रतिष्ठोदयः ।

धीदेषप्रभसूरिवाक्सयमहाभैषज्यशास्त्रमन—

रतन्द्रः श्रीनरचन्द्रसूरिरुदयी प्रीयाति विश्वम्भराम् ॥ ”

एवं च नरेन्द्रप्रभसूरिरलङ्कारमहोदधौ (श्लो. ९)—

“ + + + रतन्द्रः श्रीनरचन्द्रसूरिरवनीचम्रधिरं नन्दतात् ॥ ”

२ नरचन्द्रसूरिः कथारत्नसागरे (श्लो. ५), नरेन्द्रप्रभसूरिश्चालङ्कारमहोदधौ (श्लो. ७)—

“ पीयूषचम्पूरतरास्तं (सु) रसा निहत्य हालाहलं समदवादमयं बुधानाम् ।

चौलुक्यभूमिपतिवंसदि यस्य दाचः केषां न वेतसि सुरे म(-दमु)दयाम्बभूवुः ! ॥ ”

प्रस्तावना ।

[१३]

कथारत्नसागरे [वत्तनभां. सूच्याम् १, पृ. १४, श्लो. ८-१०] सूचयति स्म ।

गूर्जेश्वरपुरोहितकविसोमेश्वरः [वस्तुपाल]प्रशस्तिकर्तारं कवीन्द्रमेनं मुनीन्द्रं
प्रशंसति स्म कीर्तिकौमुद्याम् [श्लो. २२]

“ कवीन्द्रश्च मुनीन्द्रश्च नरचन्द्रो जयत्ययम् ।

प्रशस्तित्यस्य काव्येषु सङ्क्रान्ता हृदयादिव ॥ ”

अरिसिंहकविर्वर्णयति स्म वस्तुपालतीर्थयात्रासङ्घसहचरमेनं सुकृतसङ्कीर्तने
[सं. ९, श्लो. १०]—

“ अथानुचेतुर्नरचन्द्रसूरयो लसत्प्रसस्तोमविलोकनच्छलात् ।

दृशेव सिञ्चन्त इवाद्भुतफलमां प्रयाति सङ्घे वसुधां सुधान्तया ॥ ”

देवप्रभसूरिः प्रकटयति स्म पाण्डवचरिते [प्रश. श्लो. ११ पि. रि. २, १३४]
यशोभद्रसूरिस्मरणेन सह तत्संशुद्धिकारिणीं तद्गीतां प्रज्ञाम्—

“ ज्ञानैकमयमूर्त्तिं (ती) नामस्मिन् नवरसान्विते ।

श्रीनरचन्द्रसूरीणां प्रज्ञया कतकायितम् ॥ ”

वि. सं. १२९१ वर्षे नागोन्द्रगच्छनायक उदयप्रभसूरिः स्वकीयमहाकाव्य-
संशोधकमेनं समस्मरद् धर्माभ्युदये सङ्घपतिचरिते महाकाव्ये [सं. १९, श्लो. ६०-६१]—

“ किञ्च श्रीमलधारिणश्चलनलधिप्रोद्धासशीतद्युते—

स्तस्य श्रीनरचन्द्रसूरिसुपुरोर्माहात्म्यमाशास्महे ।

यत्पाणिस्मितपद्मवासात्रिकसत्किञ्चलकसंवासिताः

सन्तः सन्ततमाश्रिताः किल मया भृङ्ग्येव भान्ति क्षिताः ॥

श्रीधर्माभ्युदयाहवयेऽत्र चरिते श्रीसङ्घभर्तुर्मया

दध्रे काव्यदलानि सङ्घटयितुं कर्मान्तिकरवं परमै ।

किन्तु श्रीनरचन्द्रसूरिभिरिदं संशोध्य चक्रे जगत्—

पावित्र्यक्षमपादपङ्कजरजःपुञ्जैः प्रतिष्ठाऽऽस्पदम् ॥ ”

संस्मरति स्म विबुधचन्द्रकविर्विवेकपादपे सुत्तस्तमुच्ये [श्लो. ४२१; वत्तन-
स्थप्राच्यजेनभाण्डागारीयग्रन्थसूच्याम् १, पृ. १८७]—

“ यस्मै प्रसादविवशो दिशति स्म शास्त्र—तत्त्वामृतं स भगवान् नरचन्द्रसूरिः ।

सोऽयं कृती विबुधचन्द्रकविः स्वहेतोः सूक्तानि कानिचिदमृनि ससुज्जगार ॥ ”

[१४]

अलङ्कारमहोदधि-

नरेन्द्रप्रभसूरिः स्वीयायामन्यत्र कृतौ विवेककलिकायामपि समभरद् गुरुमेनम्-

“ श्रीदेवप्रभसूरिपादकमलद्वन्द्वद्विरेफोपमा-

धन्यः श्रीनरचन्द्रसूरिजलदोपास्तिक्रियाचातकः ।

आचार्यो मलधारिगच्छसरसोराजीवमूर्तिर्व्यधा-

देतामात्मकृते^१ विवेककलिकां श्रीमक्षरेन्द्रप्रभः ॥ ”

वि. सं. १३२४ वर्षे समरादित्यसंश्लेषे [श्लो. २३] भूरिकविकाव्यसंश्लेषकः

प्रद्युम्नसूरिरुत्तराध्ययनवाचनादानृत्वेन विद्यागुरुबुद्ध्याऽस्मै नमस्कारं प्रकटीचकार-

“ श्रीमते नरचन्द्राय नमोऽस्तु मलधारिणे । ददे मेऽनुत्तरायेनोत्तराध्ययनवाचना ॥ ”

हर्षपुरीय(मलधारि) गच्छगौरवकारिणां सद्गुरुणां पद्धतौ नमनीय-वन्दनीय-
त्वेन संस्मरणमुपलभ्यते सूरिवर्यस्यैतस्य-

“ वंसणनिजियसत्तरसिरीण गुणरयणरोहणगिरीण ।

नमिमो खंतिमहि-महाकिरीण नरचंदसूरीण ॥

लच्छीमयं च विज्जामयं च नीसेसगुणगणमयं च ।

वरणारविंदरेणुं बंदे नरचंदसूरीण ॥ ”

वि. सं. १३८५-१४०५ वर्षे राजशेखरसूरिनिजपूर्वजगुरु-परम्पराविभूषक-
मेनमित्थं परिचाययति स्म न्यायकन्दली-पञ्जिका-प्रशस्तौ [श्लो. १४-१५]-

“ तदीयसिंहासनसार्वभौमसूरीश्वरः श्रीनरचन्द्रनामा ।

सरस्वतीलब्धवरप्रसादस्त्रैविध्यमुष्टिन्धयधीर्भूव ॥

टिप्पनमनर्थावधवाशे किल टिप्पनं च कन्दल्याम् ।

सारं ज्योतिषमदृग् यः प्राकृतदीपिकामपि च ॥ ”

वि. सं. १३८०-१४०६ वर्षे वाचनाचार्यमुधाकलशो निजपूर्वजगुरुपरम्परायां
संस्मरति स्म सूरिमेनं सैद्धीतोपनिषत-सारे [अ. ६, श्लो. ४९]-

१ ‘मलधारिज्ञानरेन्द्रप्रभसूरीणां विवेकपादपो नाम सूक्तसमुच्चयः’ इत्युक्तानन्तरं
विवेककलिकायाम् [श्लो. ११०; पलन-सूत्र्याम् १, पृ. १८७]

२ “ सैद्धीतोपनिषद्ग्रन्थं खाद्यमि-शशि[१३८०]वत्परे ।

ऋतु-शून्य-युगेन्द्रवै[१४०६] तत्सारं चापि निर्ममे ॥ ”

-सैद्धीतोपनिषत्सारोद्धारे [अ. ६, श्लो. ५१]

प्रस्तावना ।

[१५]

“ तद्वंशे नरचन्द्रसूरिरभवत् सच्छास्त्रसङ्गीतभृत् ।

तस्माच्छीलिलकाभिधो गुरुरभू^६ यद्वत्वीक्षस्त्वहम् ॥ ”

वि. सं. १४०९ वर्षे राजशेखरसूरिर्मन्त्रिवस्तुपालमातृपक्षगुरुत्वेन
सुरत्राणसन्मानितनागपुरीयसाधुपूज्यस्य वन्दनीयकुलगुरुत्वेन च सूरिमेतं समक्षचयत्—

“ इतश्च नागपुरे साधुदेहहासुतः साधुपूज्यः श्रीमोजदीनसुरत्राणपत्नो-बीबी-
[चन्द्रकला]पतिपन्नबान्धवोऽश्वपति-गजपति-नरपतिमान्यो विजयते । तेन प्रथमं
शत्रुञ्जये यात्रा त्रिसप्तत्यधिकद्वादशशत[१२७३]वर्षे बल्लेरपुराद् विहिता ।
द्वितीया सुरत्राणादेशात् षडशीत्यधिकद्वादशशतसङ्ख्ये[१२८६] वर्षे मागपुरात्
कर्तुमाश्रया । × × [धवलकके] सरस्तीरे स्थितः पूज्यः कुलगुरुमलघारिः श्री-
नरचन्द्रसूरिपादान् वन्दे । ”

मन्त्रोद्भवरवस्तुपालस्वर्गारोहणसमयप्रकाशकस्य चैतस्य नरचन्द्रसूरेः स्वर्गगमनं
वि. सं. १२८७ वर्षे समजनि, इति राजशेखरसूरिरेवेयं निर्दिशति स्म—

“ अथ विक्रमादित्यात् १२९८ * वर्षं प्राप्तम् । श्रीवस्तुपालो ज्वररूक्त्वलेशेन
पीडितः तेजःपालं सपुत्र-पौत्रं स्वपुत्रं च जयन्तसिंहमभाषत— “वत्सा! श्रीनरचन्द्र-
सूरिर्भिर्मलघारिभिः १२८७ वर्षे भाद्रपदवदि १० दिने दिव्यगमनसमये वयमुक्ताः—
‘मन्त्रिन् ! भवतां १२९८ * वर्षे स्वर्गारोहो भविष्यति ।’ तेषां च वचांसि न
चलन्ति, गीःसिद्धिसम्पन्नत्वात् । ”—प्रबन्धकोषे [वस्तुपालप्रबन्धे]

नरेन्द्रप्रभसूरिः ।

अलङ्कारमहोदधिविधातुरस्य स्मरणं प्राप्यतेऽन्यत्र प्राकृतभाषायां सदगुरुपद्धतौ
[गा. १९-२१ पो. रि. ९, २८] इत्थम्—

* किन्तु नैतद् यथास्थितं ज्ञायते, यतो मन्त्रीश्वरवस्तुपालसमकालीनमहाकविबालचन्द्रसूरिणा
वस्तुपालपुत्रजयन्तसिंहमनोविनोदाय विरचिते वसन्तविलाससंज्ञके महाकाव्ये (गा. प्रा. प्र.) १४
सर्गे, श्लो. ३७ मं. वस्तुपाल-स्वर्गवासो वि. सं. १२९६ वर्षे माघे शु. ५ रविवारे इत्थं
व्यावर्णि-

“ वर्षे हर्षनिषण्ण-धण्णचतिका श्रीशिकमोर्धोभृतः

कालाद् द्वादशसङ्ख्यहयनशतात् मासेऽत्र माघाद्वये ।

पन्नम्यां च तिथौ दिनादिद्यमेव वारे च आनोस्तवोद्-

शोढं सद्गतिमस्ति लग्नमसमं तद् स्वर्यतां स्वर्यताम् ॥ ”

[१६]

अलङ्कारमहोदधि-

“ पणमह भवभयहरणं पयकमलजयं नरिदपहगुरुणो ।

जाण तव—चरणरेहा न लेविषा दुट्ठसत्तेहि ॥ ”

वि. सं. १३८९-१४०९ वर्षे शानशेखरसूरिनेन्द्रप्रभसूरिमेतद्ग्रन्थकृतत्वेन
संस्मरति स्म न्यायकन्दलीपञ्जिका-प्रशस्तौ [श्लो. १६, पी. रि. ३, २७९]—

“ तस्य गुरोः प्रियशिष्यः प्रभुर्नेन्द्रप्रभः प्रभावाढ्यः ।

योऽलङ्कारमहोदधिमकरोत् काकुस्थकेलि च ॥ ”

इतः सप्तशत्या वर्षेभ्यः प्राक् तादृशं सन्तोषकरं काव्यरहस्यनिर्णायकं कवि-
कलासर्वस्वज्ञापकं शास्त्रमुपलभ्यमानं नासीदिति मन्त्रीश्वरचस्तुपालस्याभ्यर्थनया तत्प्र-
मोदाय साहित्यतत्त्वज्ञ-कविकलाविद-गुरुनरचन्द्रसूरिनिदेशेन नरेन्द्रप्रभसूरिणाऽष्टतरङ्ग-
विभक्तोऽयमलङ्कारमहोदधिनिर्ममे । प्राच्यैरलङ्कारकारैः प्रकाशितानां वचसां सारसङ्ग्रह-
रूपेण कृतिः । स्वानि काव्यालङ्कारसूत्राणि स्वयं विवृतानि इत्यत्र स्पष्टं समसूचिं ।
वि. सं. १२८२ वर्षे निष्पन्नाया अस्य वृत्तेनच प्रमाणं सार्धचतुष्टयसहस्र-

१ कथास्त्रसामरे (छा. ८), अलङ्कारमहोदधौ च (श्लो. १६)—

“ अन्येषुर्भक्तौ मौली निधाय करकुङ्कुमलम् । तेन विश्रितः श्रीमान् नरचन्द्र(श्रु) मुनीश्वरः ॥ ”

“ केचिद् विस्तरदुस्तरास्तदितरे संक्षेपदुर्लभ्यः

सस्त्यन्ये सकलाभिधेयविकलाः क्लेशावसेषाः परे ।

इस्य काव्यरहस्यनिर्णयबहिर्भूतैः प्रभूतैरपि

ग्रन्थैः श्रोत्रगतैः कदचित्मिदं कामं मदीयं मनः ॥

तन्मे नातिसविस्तरं कविकलासर्वस्वगणोद्भूतं

शास्त्रं श्रुतं किमप्यनन्यसङ्गं बोधाय बुभुधस्ताम् ।

इस्यभ्यर्थनया प्रतीतमनसः श्रीवस्तुपालस्य ते

श्रीमन्तो नरचन्द्रसूरिगुरुः साहित्यतत्त्वं जगुः ॥

तेषां निदेशाद्य सद्गुरुणां श्रीवस्तुपालस्य मुदे तदेतत् ।

चकार लिप्यक्षरसंनिविष्टं सूरिर्नेन्द्रप्रभनामधेयः ॥ ”

काव्यालङ्कारसूत्राणि स्वानि किञ्चिद् विवृणुमहे ।

तन्मनस्तन्मयोक्त्य विभाष्यं कोविदोत्तमैः ॥

नास्ति प्राच्यैरलङ्कारकारैराचिष्कृतं न यत् ।

कृतिस्तु तद्वचःसारसङ्ग्रहव्ययनादियम् ॥ ”

—अलङ्कारमहोदधि-प्रारम्भे [श्लो. १७-१५]

प्रस्तावना ।

[१७]

श्लोकपरिमितमित्यादि महोदधिकारेणात्र स्वयं स्फुटं निरदेशि । रचनास्थानस्य निर्देश-
स्तु नाकारि, गूर्जरराजधान्यां पत्तनेऽथवा वीरधवलपालिते मन्त्रीश्वरवस्तुपालप्रतिष्ठा-
वहूले स्थले धवलकके रचन। सम्भावयितुं शक्यते ।

अत्र मूले काव्यप्रयोजन-कारणस्वरूपभेदनिर्णय-शब्दवैचित्र्य-ध्वनिनिर्णय-
गुणीभूतव्यङ्ग्यगतार्थवैचित्र्य-दोषव्यावर्णन-गुणालङ्कार-शब्दालङ्कारार्थलङ्कारप्रति-
पादकेष्वष्टसु तरङ्गेषु क्रमशः १८, ३९, ६६, ९, २४, ३२, २९, ९९
सङ्ख्याकानि ३०४ प्रमितानि सुललितानि पाठ्यानि पद्यानि विद्यन्ते । प्रतितरङ्गं
प्रान्ते चैकैकं विशिष्टमुपसंहारकं पद्यं विस्तृते वृत्तेऽन्यानि चानुष्टुप्सु । विवरणे च
प्राचीनमहाकविप्रयुक्तानि रसमयानि रम्याणि ९८२ परिमितानि पद्यानि विविधकाव्य-
नाटकादिसाहित्यग्रन्थेषु उद्धृत्योदाहृतानि साहित्यकलामर्मज्ञानामाकर्षकाणि
भवेयुष्यां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची प्राकृतगाथानां च संस्कृतच्छाया भूरिपरिश्रमे-
णात्रास्माभिः सङ्कलितोपयुक्ता ज्ञास्यते । एवं ग्रन्थकृद्-ग्रन्थाविनामज्ञापिकोपयुक्तानामे-
तिहासिकनाम्नां सूची प्रदर्शिता, विस्तरेण च विषयानुक्रमोऽपि पृथक् प्रदर्शित इति
नेह विशेषेण प्रक्यते ।

‘प्रस्तुतग्रन्थकृतं’ काकुत्स्थकेलिसंज्ञकं नाटकं १५००’ परिमितं सूचितं गणि-
क्रान्तिविजयलिखितायां मायः शतत्रयवर्षेभ्यः प्राचीनायां ग्रन्थसूच्याम् [पुरातत्त्वे
पु. २, प्र. ४२६] ग्रन्थकर्तुरन्ये ग्रन्थस्तूपरि ज्ञापिताः ।

आचार्यभावदेवश्रिः ।

कालिकाचार्यसन्तानीयस्य खण्डिल्लगच्छीयस्य विक्रमीयपञ्चदशशताब्दीमारम्भे

“ ततो गुणानामभिर्देवतं परं जयन्त्यमी श्रीनरखन्धसूरयः ।
यद्वाचि विन्यस्तमराऽथ भारती विभर्ति मासुखसङ्गं चिरात् ॥
एते काव्यकलारहस्यमनुलं शिष्यप्रकाण्डेषु यद्
व्याचक्षुर्नरखन्धसूरिगुरवो वारसलोकलोलिताः ।
सन् किञ्चित् बुधियां यमरकृतिकृते व्युत्पत्त्यर्थं व्याग्मन-
स्तत्पादद्वयपङ्कजालिरलिखत् सूरिर्नरेन्द्रप्रभः ॥

“ नयन-वङ्ग-सूर १२८२ वर्षे निष्पन्नायाः प्रमाणमेतस्याः ।
यजनि सहस्रचतुष्टयमनुष्टुभासुपरि पञ्चशती ॥ ”

[१८]

अलङ्कारमहोदधि-

पत्तनावी पाश्चिमाथचरितमहाकाव्य(वि. सं. १३(४)१२)-कालिकाचार्यकथा(पा.)-
सौधुदिनचर्यादिकर्तुरस्य विदुषः सङ्क्षिप्तोऽप्युपयोगी काव्यालङ्कारसारोऽप्यत्रालङ्कार-
महोदधिपरिशिष्टे प्रकाशितो जिज्ञासूनां प्रमोदावहः सम्पत्स्यते ।

जैनसिद्धान्ते काव्यालङ्काराः ।

अथ-पद्यमयप्राकृतप्रचुरेषु विशालेषु प्राचीमजैनसिद्धान्तसूत्रग्रन्थेषूपमादिविवि-
धालङ्काराणामुपयोगः कृतो ज्ञायते । अनुयोगद्वारसूत्रे सप्तस्वराष्टवचनविभक्ति-नव-
काव्यरसादिनिर्देशो वर्तते । तत्रैव च गेयगीतसूत्रनिबन्धविशेषणेषु-

“निर्दोषं सारमंतं च हेतुवृत्तमलंकृतं । उवणोयं सोवयारं च मिअं महुरमेव य ॥”

[—अनुयोगद्वारसूत्रे आ. समिति, ऋ. के. प्र.]

इत्याद्यालङ्कृतमपि समसूचि । विक्रमीयाष्टमशताब्दीतः प्राचीनैर्जिनदासगणिमहत्तर-
हरिभद्रसूरिप्रभृतिभिस्तस्य चूर्णि-व्याख्याकारैस्तत्पदम् ‘कव्यालंकारैर्हि जुक्तं अलं-
कृतं’ [काव्यालङ्कारैर्युक्तम् अलङ्कृतम्] इति, मलधारिहमचन्द्रसूरिणा च-‘उप-
माऽऽद्यलङ्कारयुक्तम्’ इति च व्याख्यायि ।

प्राचीनैः पुष्पदन्त(दि.)प्रभृतिकविभिर्निजकवित्वे रुद्रादीनां काव्यालङ्कारिकाणां
स्मरणमकारि । वि. सं. ११६७ वर्षे स्वर्गीभाय् जिनवल्लभगणी रुद्रादभट-दण्डि-
वामन-भामहाद्यलङ्कारेषु निष्णात आसीदिति सुमतिगणिवचो गणधरसार्धशतक-
बृहद्वृत्तितो मया समसूचि ‘अपभ्रंशकाव्यत्रयी’ (गा. प्रा. ग्रं. ३७)-भूमिकायाम् पृ. २०

काव्यालङ्कारशास्त्रे जैनविदुषां प्रयत्नाः ।

अलङ्कारदर्पणकारः । यस्य प्रकटं नाम न परिज्ञातम्, तथापि तस्य प्राचीनं

१ “आसीत् स्वामिसुधर्मतन्त्रतिमवो देवेन्द्रवन्धकमः

श्रीमाय् कालिकसूरिरदभुतगुणप्रामाभिरामः पुरा ।

जीवादेव तदन्वये जिनपति-प्रासाद-तुङ्गाचल-

आजिष्णुर्मुनिरत्नगौरवनिधिः खण्डिल्लमण्डाम्बुधिः ॥ * *

“तेषां विनेयविनयी बहु भावदेवसूरिः प्रसज्जिनदेवगुरुप्रसादात् ।

श्रीपद्मनाभ्यनगरे रवि-विश्व(१४१२)वर्षे पार्श्वप्रभोऽरितरत्नमिदं ततान ॥”

—पार्श्वनाथचरितमहाकाव्य-प्रवर्तते (४, १४ अ. वि. ग्रं.)

२ “सिरिकालिकसूरीणं वसुन्धवभावदेवसूरीर्हि ।

संकलिया दिणचरिया एसा योवमहजण(ही)जोगा ॥”

—यतिदिनचर्या-प्रान्ते (गा. १५४)

३ “निर्दोषं सारवच्च हेतुवृत्तम् अलङ्कृतम् । उपमीतं सोवयारं च मितं महुरमेव च ॥”

प्रस्तावना ।

[१९]

प्राकृतभाषामयं संक्षिप्तमध्युपयोगि 'अलङ्कारदर्पणम्' विज्ञायते, यदस्माभिर्ज्ञेयसल-
मेरुदुर्गभाण्डागारीयग्रन्थसूच्याम् (गा. ओ. सि. २१, पृ. २४, अप्रसिद्धं
पृ. ६२) सूचितम् ।

वाग्भटः (१) । गूर्जेश्वरसिद्धराजजयसिंहसमकालीनस्य सत्प्रशंसकस्य सोम-
सूनीरस्य महामतिमहामात्यस्य कृतिः 'वाग्भटालङ्कार' नाम्ना विख्यातिं गता
सिंहदेवगणिविहितया व्याख्यया साकं प्रकाशिता (नि. सा. काव्यमालायाम्), जिनव-
र्धनसूरि(स्व.)-क्षेमहंसगणि-ज्ञानप्रमोदगणि(स्व.)-वाटिराज(दि)-राजहंसोपाध्याय-
समयमुन्दरादिजैनविबुधैरितरैरपि च-कृष्णशर्म-माणेशादिभिस्तद्व्याख्या विरचिता
ज्ञायन्ते ।

काव्यानुशासनम् (१)

हेमचन्द्राचार्यः । सिद्धहेमचन्द्रशब्दानुशासनादिलच्छ्वेन सुप्रसिद्धस्य गूर्जेश्वर-
सिद्धराजजयसिंहमहाराजसन्मानितस्य परमार्हतकुमारपालभूपालधर्माचार्यस्यालङ्कार-
बूढामणिवृत्ति-विवेकादिविभूषितं स्वोपज्ञमष्टाध्यायमयं काव्यानुशासनं सुप्रख्यातम्
(नि. सा., महावीरजैनविद्यालयतश्च)

(२)

वाग्भटः (२) । प्रायो विक्रमीयवतुर्दशशताब्द्यां विद्यमानस्य छन्दोऽनुशासन-
अष्टमदेवचरितादिकर्तुर्मेहाकवेः मेदपाटादिप्रसिद्धनेमिकुमारनन्दनस्य राहडलबुवन्धोरस्य
' अलङ्कारतिलक ' व्याख्याऽलङ्कृतं काव्यानुशासनं निर्णयसागरीयकाव्यमालायाम्
(४३) प्रसिद्धम् ।

कविशिक्षा (१)

जयमङ्गलाचार्यः । अद्यावधि प्रसिद्धिं नाधिगता प्रस्तुतकविकृता समीचीना
कविशिक्षा स्तम्भतीर्थ(खंभात)स्थाने श्रीशान्तिनाथीयमाचीनजैनभाण्डागारे
ताडपत्रीयपुस्तिकायामुपलभ्यतेऽस्या आद्यन्तांशोल्लेखः पिठसेनरिपोट-प्रथमपुस्तके
(पृ. ७८-८०) समजनि । गूर्जेश्वरजयसिंहस्तुत्युदाहरणादिना विक्रमीयद्वादश-
शताब्दीसन्निहितः कविसमयो विज्ञायते ।

(२)

अमरचन्द्रसूरिः । बायटगच्छीय-विवेकविलासादिविषातृजिनदत्तसूरिशिष्ये-
णानेन मन्त्रीश्वरवस्तुपाल-सुकृतसङ्कीर्तनकारकविरत्नारिसिंहात् कवितारहस्यं विज्ञाय

[१०]

अलङ्कारमहोदधि—

तत्कृत-निनकृतसूत्रा काव्यकल्पलताऽऽख्या कविशिक्षा प्रतानचतुके स्तवकैरकविशिक्षा
कल्पलता—पल्लव—विवेक—मञ्जरी—परिमलादिना च विभूषिता त्वरितकविताकामुकानां
चेतोहराऽकारि । सं. १९४२ वर्षे काव्यां वृत्तिसहिता प्रकाशिता । प्रागस्या महाराष्ट्री-
यभाषान्तरमपीतो राज्यात् प्रकाशितम् । गुर्जरेश्वरवीरसलदेवरानसभा—कवि-
सभारञ्जनेन समस्यापूरकशीघ्रकविनाऽनेनालङ्कारप्रबोधोऽप्यकारि । येन बालभारत-
पद्मानन्द(जिनेन्द्रचरित)महाकाव्य—स्मृतिशब्दसमुच्चय—छन्दोरत्नावल्यादीनि नैक-
ग्रन्थरत्नानि निष्पादितानि ।

वि. सं. १६६९ वर्षेऽहम्मदावादे शुभविजयेन विदुषा एतत्काव्यकल्पलता-
वृत्तेरुपरि भ्रकरन्दोऽपि विस्तारितः । यस्य सूचनमस्माभिः जैसलमेरुभा, ग्रन्थसूच्याम्
(गा. प्रा. सं. २१, पृ. ६३, पृ. ९७) अकारि ।

(३)

आचार्यविनयचन्द्रः । स्वप्नभट्टिगुरुवागनुसारिणी रविप्रभगणीश्वरगवितशिक्षाश-
तशिक्षिका विनयाङ्काऽस्य कविशिक्षा विक्रमीयत्रयोदशशताब्दीप्रान्तसम्भवा कृतिरस्माभिः
पत्तनस्थप्राच्यज्ञेनभाण्डागारीयग्रन्थसूच्याम् (गा. प्रा. सं. ७६, पृ. ४६-९०)
सूचिताऽद्यावधि प्रसिद्धिं न प्राप्ता ।

मन्त्रिमण्डनः । विक्रमीयपञ्चदशशताब्द्यां विद्यमानः श्रीमालवशीयोऽयं
ग्रन्थकारो मालवदेशीयमण्डपदुर्गवामी आलम्पसाहिरानप्रसादभाग् मन्त्री । काव्य-
मण्डन—चम्पूमण्डन—शृङ्गारमण्डन—सङ्गीतमण्डन—सारस्वतमण्डन—कादम्बरीमण्डन—
(तर्पण)—चन्द्रविनयादिकर्त्राऽनेन पञ्चपरिच्छेदात्मकोऽलङ्कारमण्डनग्रन्थोऽपि व्यरचि ।
यदबन्धुना धनदराजेन शृङ्गार—नीति—वैराग्यधनदशतकत्रयं व्यधायि । कविमहेश्वरेण
काव्यमनोहरेऽस्य मण्डनस्य प्रशस्तं चरितं रचितम् ।

जिनः (अजितसेनः—यत्कृतः) कविशिक्षाप्ररूपण—चित्रा(शब्दा)लङ्कार-
प्ररूपण—यैमकादिवचनार्थलङ्कारविवरण—रैसादिनिरूपणसंज्ञकरिच्छेदपञ्चकविभक्तोऽ-
लङ्कारचिन्तामणिरुपलभ्यते* ।

* सोलापुरविश्ववि-दोषी सकाराम जेमिचन्द्रद्वारा कोल्हापुरस्थज्ञेनेन्द्रमुद्रणालयात् १८९९
शकाब्देऽपि प्रकाशितः ।

प्रस्तावना ।

[२१]

रुद्रटीयकाव्यालङ्कारे ।

(१)

नमिसाधुः—वि. सं. ११२५ वर्षे एतत्कृतं रुद्रटीयकाव्यालङ्कारस्य टिप्पणं सुप्रसिद्धम् (नि. सा. काव्यमालायाम्)

(२)

आशाधरः । सपादलक्षदेशान्निर्गत्य मालवमण्डले धारायामुषित्वा विधां समुपाज्यं जैतुगिदेवराज्ये वि. सं. १२२६—१३०० वर्षेषु नलकच्छपुरे सटीकधर्माभूत- (सागारानगर) प्रभृतिविविधग्रन्थकर्त्राऽनेन विदुषा रुद्रटीयकाव्यालङ्कारस्य निबन्धने विहितमासीत् ।

काव्यादर्शे ।

आचार्यश्रीवादिर्हिनामाङ्कितेन त्रिभुवनचम्प्रेण दण्डिनः काव्यालङ्कार-काव्यादर्शस्य टीका विवेचिता सहस्रद्वयश्लोकपरिमिता बङ्गलिप्यामुपलभ्यते (सं. १७५८ वर्षे लि.)

काव्यप्रकाशे ।

(१)

माणिक्यचन्द्रसूरिः । सुप्रसिद्धस्य मम्मटीयकाव्यप्रकाशस्य सङ्क्षेपसंज्ञिका व्याख्याऽनेन विदुषा वि. सं. १२४(?)६ वर्षे विरचिताऽऽसीद् या पुण्यपत्तने आनन्दाश्रमसं. ग्रन्थावल्याम् [८९], मैसूरराजकीयसं. ग्रन्थमालायां (६०) च प्रसिद्धिं नीता ।

(२)

गुणरत्नगणी । खरतरगच्छाधीशश्रीजिनमाणिक्यसूरिशिष्यविनयसमुद्रगणि-शिष्येणानेन वाचकविदुषा काव्यप्रकाशस्य दशसहस्रश्लोकपरिमिता सारदीपिका-संज्ञिका टीका विविधा टीका विलोक्य विरचिता, सा चात्र प्राच्यविद्यामन्दिरे [सं. १७४२ वर्षीय] प्राचीन-नवीनप्रतिद्वये विद्यते ।

(३)

उ. भानुचन्द्र-सिद्धिचन्द्रौ । अकम्बरपातशाहिना महोपाध्याय—‘खुष्फहस’

१ “रौद्रदस्य व्यघात काव्यालङ्कारस्य निबन्धनम् ।”

—सागरधर्माभूते (मा. वि. प्र. २, प्रशस्तौ श्लो. १४)

[२२]

अलङ्कारमहोदधि-

प्रभृतिविरुदसन्मानिताभ्यामनेकोपयुक्तग्रन्थकृतव्यकारकाभ्यां कादम्बरी-वासवदत्ता-
वसन्तराजशकुनशास्त्र-विवेकविलास-शोभनस्तुति-जिनशतक-सप्तस्मरणादिविविधग्रन्थ-
व्याख्यातृभ्यामेताभ्यां काव्यप्रकाश-विवृति(दूषणखण्डन)प्रणयनमपि चक्रे ।

विशेषार्थिना सिद्धिचन्द्ररचितं श्रीयुतमोहनलालदेशाईसम्पादितं सिंधीजैन-
ग्रन्थमाला[ग्रं. १९]द्वारा प्रकाशितं भानुचन्द्रगणचरितं द्रष्टव्यम् ।

(४)

विक्रमोष्ठादशशताब्द्याः प्रारम्भे सुप्रसिद्धन्यायविशारदोपाध्यायशोविज-
यादिकृताऽपि वृत्तिः श्रूयते ।

सरस्वतीकण्ठाभरणे ।

आजडः । सुप्रसिद्धभोजरानकृतस्य सरस्वतीकण्ठाभरणस्य विषमपदोपनिबन्ध-
रूपः पदप्रकाशो भाण्डशालिषार्धचन्द्रसूनुनाऽनेन विहितः पत्तनस्थप्राच्यजैन-
भाण्डागारीयग्रन्थसूच्यां (पृ. ३७-३९) सूचितोऽस्माभिरद्यावधि प्रसिद्धिं नाधिगतः ।

विदम्भमुखमण्डने ।

अवचूर्णि(रि)कारस्य नाम न परिज्ञातम्, जिनेन्द्रमङ्गलादि दर्शितमन्यत्र जिन-
प्रभसूरिरचिताऽवचूर्णिः सूच्यते (वेबर, बों. ब्रां. री. ए. सो. पु. सूचिपत्रे भा. १, पृ.
१९६) 'जिनप्रभसूरि अने सुलतान महम्मद' सन्त्रके ग्रन्थे मया तत्परिचयोऽङ्कारि ।

शिवचन्द्र(ख. सं. १६६९)-विनयरदन-विनयसागर(सं. १६९९)-
प्रभृतिभो रचिता अप्येतद्व्याख्याः श्रूयन्ते ।

अलङ्कारमहोदधि-पुस्तिकात्रय-परिचयः ।

१ अ.

प्रकाशितस्य प्रस्तुतस्थालङ्कारमहोदधेः प्रतिः (अ.), अहम्मदाबादनगरे 'डेहला'
संज्ञकोपाश्रयस्थजैनग्रन्थभाण्डागारे स्थिता ३९ पत्रात्मिका, १० $\frac{१}{२}$ ×४ $\frac{१}{२}$ मनोहरसूक्ष्मवर्ण-
नयो नागरीलिपिलिखिता प्रायः पञ्चशतवर्षप्राचीना परिपूर्णा प्रायःशुद्धा स्वकैशवलाल
जे. मोदी बी. ए. एलएलू. बी. महाशयद्वारा ता. १४-९-३० वर्षे स्वरूपसम-
यार्थं प्राप्ताऽऽसीत्, ततः 'फोटोस्टेट' राजकीयसाधनद्वारा शीघ्रं कारिता प्रति-
कृतिरत्र विशेषेण समुपयुक्ता समननि, पाठ-भेद-प्रदर्शनेऽत्र सा अ. संज्ञया निर-
देशि । एतस्याः स्वरूपपरिज्ञानाय प्रान्तपत्रस्य प्रतिकृतिरत्र प्रारम्भे प्रदर्शिता ।

प्रस्तावना ।

[२३]

अनन्वे, कां. प्र. जैनग्रन्थावल्याम् ३१४ तमे पृष्ठे 'अथीलङ्कारवर्णन' नाम्नाऽसूचि संपेव ज्ञायते ।

२ प.

पत्तने गूर्जरदेशीयप्राचीनराजधान्यामेतद्वराज्यान्तर्गते नगरे 'फोफलियावाडा आगली शेरी' संज्ञके स्थले तृपागच्छीयग्रन्थभाण्डागारे स्थिता २१ (१७+४) पत्रात्मिका अमरकविकृतसावचूरिकस्यादिशब्दसमुच्चयसहिता द्वितीया प्रतिः ता. २२-३-३० वर्षे प्रवर्तककान्तिविजयमुनिराजद्वारा क्रियाकांक्षे प्राप्तोऽऽसीत् यदाऽहं वटपट्टराज्यपुस्तकालयपरिषत्प्रदर्शनप्रसङ्गे तत्र गत आसम् । '१०६×४३' तत्पुस्तिकायां मध्ये मूलम्, परितश्च विभागचतुष्टये सूक्ष्माक्षरलिप्यां व्याख्या वर्ततेऽन्तिमद्वादशपत्रद्वयस्य चन्यूनता। सं. १४९३ वर्षे लिखिता चेष्टा सूचिता सहचरे ग्रन्थे। पाठान्तरप्रदर्शनेऽत्र प. सङ्केतेनोपलक्षिता । 'फोटोस्टेट' राजकीयसाधनत एतस्या ढिगुणा बृहती (एन्लार्ज) कारिता प्रसिद्धतिः प्राच्यविद्यामन्दिरेऽत्र संस्थापिता । एतस्याः स्वरूपप्रबोधो भविष्यत्यत्र प्रारम्भपत्रस्य प्रतिकृतेर्दर्शनेन ।

३ प.

वटपट्टीयेऽत्र प्राच्यविद्यामन्दिरे मागेव सङ्गृहीता ६२ पत्रात्मिकाऽपूर्णाऽशुद्धा च प्रतिरत्र व. संख्याऽसूचि । एषा प्रतिः प्राक् सम्पादनार्थं मि. ए. पी. बानर्जीशास्त्रि-महाशयायेतः ता. १-९-२९ वर्षे प्रेषिताऽऽसीत्, किन्तु तस्मादशुद्धिबहुलादेकस्मा-देवादर्शात् तत्सम्पादनं दुःशकं विचार्य तेन पश्चात् प्रेषिता ता. २४-२-२८ वर्षे ततः प्रत्यागता । तदनन्तरं प्रयत्नवता मया गवेषणतः पूर्वोक्तं प्रतिद्वयं सम्प्राप्तम् ।

एवं प्राचीनादर्शपुस्तकत्रयाधारेण भूरिपरिश्रमेण पाठान्तरादिभिः परिष्कृत्य यथामति यथाशक्यं सावधानतयाऽस्य महतो ग्रन्थस्य सम्पादनमकारि ।

आचार्यभावदेवीयकाव्यालङ्कारसारसङ्ग्रहस्य प्रतिग्रथम् ।

१ प. संज्ञिता पत्रत्रयात्मिका प्राचीना प्रतिरितिहाससंशोधकश्रीविजयेन्द्र-सूरिणोपदीकृताऽत्र प्राच्यविद्यामन्दिरे १३७६६ क्रमाङ्के विद्यते ।

२ अ. संज्ञिता पत्रत्रयात्मिका प्रतिः सं. १९९३ वर्षेऽहमदाबादे नूतना लेखिताऽत्रत्यजैनज्ञानमन्दिरात् प्रवर्तककान्तिविजयमुनिराजीयशास्त्रसङ्ग्रहात् (क. ४८) प्राप्ताऽऽसीद् । एषा प्रायशः पूर्वमनुकरोति ।

[२४]

अलङ्कारमहोदधि-प्रस्तावना ।

३ का. संक्षोपलक्षिता कान्तविजयमुनिरानीयपूर्वोक्तशास्त्रसङ्ग्रहात् (क्र. ११४९) पञ्चपत्रात्मिकाऽपूर्णाऽष्टमाध्यायप्रारम्भे यावन्नूतना लेखिताऽपि प्रायः शुद्धाऽधिगताऽऽसीत् ।

एवं शुद्धाशुद्धादर्शपुस्तकत्रयाधारेण पाठान्तरादिपरिष्कारेणैतत् प्रयोजितं परिशिष्टं शिष्टानां परितुष्टिकरं प्रभविव्यतीत्याशासे ।

मन्त्रीश्वरचस्तुपालस्य प्रशस्तित्रयम् ।

अत्र चतुर्थे परिशिष्टे प्रयोजिता मलधारिनरचन्द्रसूरिकृता २६ पद्यमयी मन्त्री-श्वरचस्तुपालस्य प्रशस्तिः, तथा पञ्चम-पष्ठपरिशिष्टयोः स्थापिते १०४+३७ पद्य-परिमिते द्वे प्रशस्ती प्रस्तुतालङ्कारमहोदधिविघातुर्नरेन्द्रप्रभसूरेः कृती एतासामावश्यक-तिहासप्रकाशिकानां तिसृणामपि प्रशस्तीनां प्रतिस्तु अहम्मदावादनगरे ' डेहला ' संज्ञकोपाश्रयस्थितजैनभाण्डागारे ज्ञायते, ततो लेखिता प्रतिकृतिरस्मत्प्रार्थनया पुण्यप्रज्ञमुनिराजपुण्यविजयेन पत्तनात् समाहृते प्रेषिताऽऽसीत्, तदाधारेणात्र सम्पादन-प्रकाशनं विशेषप्रकाशकरं रंजजे ।

अत्र कथं पुस्तिकादिप्रदानेन साहाय्यकर्तृणां तेषां सर्वेषामप्युपकारमत्र प्रकटं संस्मरामि । किञ्च प्रत्यन्तरपाठसम्मेलने पद्यादिमुच्यदादौ वात्रान्यकार्यव्यापृतेनापि भोमदनन्तज्योतिषिकमुपुत्रेण येन प्रासङ्गिकं साहाय्यमकारि स श्रीमहादेवः स्मरणार्हः ।

एवं विनाऽन्यविशेषसाहाय्ये भूरिपरिश्रमेण सावधानतया सम्पादितेऽगाधे दुस्तरेऽस्मिन् नाम्ना स्वरूपेणापि च महोदधौ मदीयमतिमान्द्येन प्रमादाद् दृष्टिदोषाव् बा याः काश्चन स्वल्भानाः स्थिता जाता वा भवेयुस्ताः प्रकृतिकृपालवः परिश्रमवेदिनः शास्त्राम्नायविदः सज्जनाः संक्षोधयिष्यन्ति, संसूचयिष्यन्ति च माम् । अधिकारिणश्च पाठ्यपुस्तकत्वेन पठन-पाठनादौ प्रययिष्यन्ति, संस्थापयिष्यन्ति च समुचितान् संस्थासु गूर्जरेश्वरमन्त्रीश्वरप्रेरणानिप्लवं गूर्जरेश्वरमन्त्रीश्वरप्रोत्साहनप्रकाशितं च गूर्जरगौरवकरं सुदुर्लभमुपयुक्तमिमं ग्रन्थमित्याशास्ते-

श्रीमन्महाराजप्रतापसिंह-
नायकखान्द-राजशरोदणपुत्रादि [४] }
सा. ७-२-४२ षटपदे

विद्वदनुचरः
गान्धीत्युपाङ्गमगवान्श्रेष्ठितनुजः
लालचन्द्रः ।

अलङ्कारमहोदधेः

विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
अलङ्कारमहोदधि (अ. प.) प्रति-प्रतिकृतिः ।		द्वितीयस्तरङ्गः (शब्दवैचित्र्यम्)	
सम्पादकस्य प्रस्तावना	१-२४	पृ. १४-४५	
विषयानुक्रमः	२५-४०	शब्दस्वरूपम्	१४
प्रथमस्तरङ्गः		प्रतिज्ञातनिर्वाहः	१५
काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपमेदनिर्णयः।		मतान्तराणि	१६
पृ. १-१३		सर्वमताभ्युपगमः	१७
मङ्गलम्	१-४	काव्याङ्गं वैचित्र्यम्	१८
अभिधेयम्	४	शब्दस्य वैचित्र्यम् (अभिधामूलम्)	१९
शास्त्र-प्रस्तावना	५	प्रकृतेः प्रत्ययोद्भवं वैचित्र्यम्	२०
किम्प्रयोजनं काव्यम् ?	६	धातुरूपाया आख्यातप्रत्ययाद्	२१
काव्यस्य कारणम्	७	,, कृतप्रत्ययाद्	२२
विशेषतः प्रतिभास्वरूपम्	११	नामरूपायाः स्यादिप्रत्ययाद्	२३
व्युत्पत्तिः	८	,, ङीप्रत्ययाद्	२४
अभ्यासः	११	,, तद्धितप्रत्ययाद्	२५
शिक्षा	११	,, अन्यप्रत्ययोद्भवम्	२६
शिक्षाऽधिकारिणः	१२	विशेषणस्फीत्या विशेष्यप्रतिपत्तिजम्	२७
काव्यशरीरम्	१०	सर्वनामादिसेस्थाप्यसंवृतिस्थापितम्	२८
वैचित्र्यहेतवः	११	प्रातिपदिकोदाहरणम्	२९
काव्यत्वात्पवादः	११	भिन्नसङ्ख्यान्-लिङ्गयोः सामानाधिकरण्ये	३०
ध्वनिकाव्यम्	११	स्त्रीलिङ्गविधिजम्	३१
गुणीभूतव्यङ्ग्यम्	१२	अमुख्ये कारके मुख्याध्यारोपाध्यासि	३२
अवरं काव्यम्	११	धातुयोगे कारकान्यत्वजम्	३३
सशब्दगुणालङ्कारम्	१२-१३	उपसर्गयोगे	३४
सार्थगुणालङ्कारम्		उभययोगे	३५

२६

अलङ्कारमहोपाध्यायानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
अव्ययीभावसमासप्रथितोदयम्	२५	शब्दस्य व्यञ्जकत्वम्	४१
अलुप्तसमासोत्थम्	"	अभिधामूलम्	४२
अन्यसमासजम्	२६	अलङ्कारध्वनिः _____	"
सङ्ख्याया विपर्ययवशम्	"	तृतीयस्तरङ्गो ध्वनि-निर्णयः	
पुरुषस्य	"	४६-१२२	
कालान्तरविभक्तिजम्	२७	अर्थवैचित्र्यमभिधेयम्	४६
धातुस्थाध्योपमानजम्	"	अर्थवैचित्र्यभेदाः	४७
प्रत्ययान्तेभ्यः प्रत्ययान्तरनिर्मितम्	२८	व्यङ्ग्यार्थस्वरूपम्	४८
मागमोन्मीलितम्	"	मुख्याद्यर्थानां व्यञ्जकत्वम्	"
समासान्तकृतम्	२९	वक्तृवैशिष्ट्याद्	४९
अचेतनस्यापि चेतनव्यवहारजम्	"	प्रतिपादवैशिष्ट्याद्	"
सुप्-तिङ्-व्युत्पत्तिजम्	३०	काकुवैशिष्ट्याद्	"
बन्धनिबन्धनम्	"	वाक्यवैशिष्ट्याद्	५०
बन्धः	३१	वाच्यवैशिष्ट्याद्	"
उपचारमूलं शब्दवैचित्र्यम्	३२	अन्यसन्निधिवैशिष्ट्याद्	"
प्रत्यासत्तिभेदाः	३३	प्रस्ताववैशिष्ट्याद्	५१
उपचारविचित्रताभेदाः	३४	देशवैशिष्ट्याद्	"
शुद्धाया भेदद्वयम्	३५	कालवैशिष्ट्याद्	"
उपचारव्यापारे वाच्यार्थस्य काव्यावस्था	३६	चेष्टावैशिष्ट्याद्	"
अर्थान्तरसङ्क्रान्तस्यात्यन्ततिरस्कृतस्य		वक्तृ-बोद्धव्ययोर्वैशिष्ट्याद्	५२
अ वाच्यस्य विषयविभागः	३७	उपचरितार्थस्य व्यञ्जकत्वम्	"
सादृश्ये	"	वक्तृवैशिष्ट्याद्	} " ५२-५३
वैपरीत्ये	३८	बोद्धव्यवैशिष्ट्याद्	
अतिशयप्रतिपत्तिस्वरूपम्	३९	व्यङ्ग्यार्थव्यञ्जकत्वम्	५३
गूढः	४०	वक्तृवैशिष्ट्याद्	} " "
अगूढः	४१	बोद्धव्यवैशिष्ट्याद्	
		व्यञ्जकत्वापन्नमुख्यार्थस्य स्थितिः	५४

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

२७

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
व्यङ्ग्यार्थस्य द्वैविध्यम्	५४	(६) भयानकः	६६
असंलक्षितक्रमः	५५	(७) बीमत्सः	६७
रसस्वरूपम्	"	(८) अद्भुतः	"
रसभेदाः	५९	(९) शान्तः	६८
(१) शृङ्गारः	"	स्थापिभावाः	"
सम्भोगः	६०	नैसर्गिकी रतिः	"
विप्रलम्भः		सांसारिकी	"
स्पृहातः	६१	औपमानिकी	६९
शापात्	"	आध्यात्मिकी	"
वियोगात्	विप्रलम्भः ६२	आभियोगिकी	"
ईर्ष्यातः	"	साम्प्रयोगिकी	"
प्रवासात्	"	आभिमानिकी	"
स्पृहानन्तरः	"	वैषयिकी	७०
शापानन्तरः	६३	शब्दाद्	}
वियोगानन्तरः	सम्भोगः	स्पर्शाद्	
ईर्ष्यानन्तरः	"	रूपाद्	
प्रवासानन्तरः	"	रसाद्	
करुणविप्रलम्भः	"	गन्धाद्	"
(२) हास्यः (हासः)	६४	आलम्बनविभावाः	७१
आत्मस्थः	"	उद्दीपनविभावाः	"
परस्थः	"	अनुभावाः	"
(३) करुणः	"	साक्षिका भावाः [८]	७२
(४) रौद्रः	६५	(१) स्तम्भः	"
(५) वीरः	"	(२) स्वेदः	"
दानभेदः	"	(३) रोमाञ्चः	"
युद्धभेदः	६६	(४) स्वरभेदः	"
धर्मभेदः	"	(५) वेपथुः	७३
त्रिभेदोऽपि	"		

२८

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
(६) वैवर्ण्यम्	७३	(९) अपस्मारः	८०
(७) अश्रु	"	(१०) शङ्का	"
(८) प्रलयः	"	(११) जाड्यम्	८१
अङ्गजाः [३]	७४	(१२) मदः	"
(१) भावः	"	(१३) विषादः	"
(२) हावः	"	(१४) ग्लानिः	८२
(३) हेला	"	(१५) आलस्यम्	"
स्वाभाविकाः [१०]	७५	(१६) दैन्यम्	८३
(१) लीला	"	(१७) आवेगः	"
(२) विलासः	"	(१८) चापलम्	"
(३) विच्छिन्तिः	"	(१९) उन्मादः	८४
(४) विभ्रमः	"	(२०) व्याधिः	"
(५) क्लिक्छितम्	"	(२१) औत्सुक्यम्	"
(६) मोट्टापितम्	७६	(२२) वितर्कः	८५
(७) कुट्टमितम्	"	(२३) मृतिः	"
(८) विव्बोकः	"	(२४) धृतिः	८६
(९) ललितम्	"	(२५) चिन्ता	"
(१०) विह्वतम्	"	(२६) त्रासः	८७
व्यभिचारिणः [३३]	७७	(२७) असूया	"
(१) हर्षः	"	(२८) निद्रा	"
(२) व्रीडा	७८	(२९) सुप्तम्	८८
(३) श्रमः	"	(३०) स्मृतिः	"
(४) अमर्षः	"	(३१) निर्वेदः	८९
(५) प्रवोधः	७९	(३२) मोहः	"
(६) मतिः	"	(३३) गर्वः	"
(७) उग्रता	"		
(८) अवहितम्	८०	रसस्य प्रक्रियाः [७]	९०

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

२९

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
(१) भाषः	९०	शब्दशक्तिमूलश्चतुर्दशभेदः पदे	१०४
(२) जन्म	,,	असंलक्ष्यक्रमः पदे	१०९
(३) अनुबन्धः	९१	अर्थशक्तिमूले ध्वनौ स्वतः सिद्ध-	
(४) निष्पत्तिः	९२	श्चतुर्विधः पदे	,,
(५) पुष्टिः	,,	कविप्रौढिनिर्मितश्चतुष्प्रकारः पदे	१०७
(६) सङ्करः	९३	अर्थशक्तिमूलः [८]	
(७) द्वांसः	,,	स्वतः सिद्धः चतुर्भेदः	} १०८
अलङ्कारकृतो रसोपकारः	९४	कविप्रौढिनिर्मितः ,,	
रसाभासः	९६	अर्थशक्तिमूलस्य रूपान्तरम्	११०
भावाभासः	९७	रसादीनां व्यञ्जनास्पदानि	१११
सम्भोगाभासः	,,	प्रत्ययस्य	} १११-११३
विप्रलम्भाभासः	९७-९८	वचनस्य	
भावाभासः	९८, ९९	पूर्वनिपातस्य	
व्यभिचारिभावानामवस्थाः [९]	९९	उपसर्गस्य	
(१) स्थितिः	,,	विभक्तिविशेषस्य	
(२) उदयः	,,	सर्वनामवचनादीनाम्	
(३) शान्तिः	१००	व्यङ्ग्यभेदानां सर्वसङ्ख्या [३९]	११३
(४) सन्धिः	,,	वाच्ये विधिरूपे प्रतिषेधरूपम्	११६
(५) शबलता	,,	निषेधे विधिरूपम्	,,
भावानां स्वरूपविशेषः	१०१	विधौ विध्यन्तररूपम्	११७
देवविषया	} रतिः	निषेधे निषेधान्तररूपम्	,,
मुनिविषया		विधावनुभयरूपम्	,,
पुत्रविषया		निषेधेऽनुभयरूपम्	,,
व्यभिचारी	,,	संशये निश्चयरूपम्	११८
लक्ष्यक्रमः	१०२	निन्दायां स्तुतिरूपम्	,,
शब्दार्थशक्तिमूलयोः स्वरूपम्	,,	रसादिध्वने रसवदाद्यलङ्कारनिराकरणम्	
,, विषयविभागः	१०४		१२२

३०

अलङ्कारमहोदधौ विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
चतुर्थस्तरङ्गः (गुणीभूतव्यङ्ग्यगतमर्थ- वैचित्र्यम्) १२३-१२८		दुर्वृत्तम्	१२६
अगूढत्वेन गुणीभूतत्वम्	१२४	सन्धिविश्लेषः	१२८
अस्फुटत्वेन	"	सन्धिकष्टत्वम्	"
असुन्दरतया	"	सन्ध्यश्लीलता	"
वाच्यसिद्धयङ्गत्वेन	१२५	अनिष्टान्यार्थम्	१२९
काकवाक्षिप्रतया	"	अस्थानसमास-पद-दुःस्थितम्	"
सन्दिग्धप्राधान्यतया	"	पदत्वकर्षम्	"
तुल्यप्राधान्यतया	"	अप्रोक्तवाच्यम्	१४०
वाच्यार्थस्यानुरणनरूपमङ्गलम्	१२६	त्यक्तप्रसिद्धिकम्	"
ध्वनेः स्वरूपान्तरम्	१२७	पुनरुक्तपदन्यासम्	"
पञ्चमस्तरङ्गो दोषविवर्णनः		अतिरिक्तपदम्	"
पृ. १२९-१८६		पद-वाक्योभयदोषाः	१४१
सामान्येन दोषलक्षणम्	१२९	नेयार्थलक्षणम्	"
पददोषाः	"	पदम्	"
वाक्यदोषाः	१३०	वाक्यम्	"
रसाद्यनुचितक्षारम्	१३०-१३१	निहतार्थलक्षणम्	१४२
लुप्त-ध्वस्तविसर्गान्तम्	१३१	अन्यदोषाणां सामान्येन लक्षणम्	१४३
दृष्टसम्बन्धवञ्चितम्	"	ग्राम्य-पद-वाक्यम्	"
समाप्तपुनरारब्धम्	१३२	सन्दिग्ध-	"
भग्नप्रक्रमम्	१३३	दुःश्रव-	१४४
अक्रमम्	१३५	अप्रतीत-	"
न्यूनम्	"	अयोग्यार्थ-	१४४-१४५
अर्धान्तस्थैकपदम्	१३६	अप्रयुक्त-	१४५
सङ्कीर्णम्	"	अवाचक-	१४५-१४६
गर्भितम्	"	अश्लीलम्	१४६
		लुगुप्ताल्लक्षणम्-वाक्यम्	"
		अमङ्गलाल्लक्षणम्-वाक्यम्	१४६-७

अलङ्कारमहोपदेशविषयानुक्रमः ।

३१

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
ब्रीडाकृतपद-वाक्यम्	१४७	प्रकाशितविरुद्धः	१६०
विरुद्धमतिकृतपद-वाक्यम्	१४७-१४८	दुष्टविध्यनुवादभाक्	१६१
अविमृष्टविधेयः श-पद-वाक्यम्	१४८-१४९	(१) सामान्यपरिवृत्तः	"
क्लिष्टपद-वाक्यम्	१५२-१५३	(२) विशेषपरिवृत्तः	"
अनर्थकम्	१५३	(३) नियमपरिवृत्तः	"
सन्दिग्धम्	"	(४) अनियमपरिवृत्तः	१६२
दुःश्रतम्	"	साकाङ्क्षः	"
अवाचकम्	१५४	ग्राम्यः	"
नेयाथेम्	"	निर्हेतुः	१६३
निहताथेम्	"	सहचरभिनः	"
अर्थदोषाः	१५५	विमुक्तपुनरादृतः	"
अर्थदोषाणां सामान्यलक्षणम्	"	आधिक्यदोषनिषेधः	"
पुष्टतरहितः	"	सार्वत्रिकप्रसङ्गनिषेधः	१६५
कष्टः	१५६	दोषाणामपवादः	"
दुष्क्रमः	"	क्वापि दोषस्यापि गुणत्वम्	१६६
व्याहतः	"	असंस्कारस्य	"
सन्दिग्धः	१५७	निरर्थकस्य	"
अपदमुक्तः	"	भग्नक्रमस्य	"
पुनरुक्तः	"	अक्रमस्य	१६७
अनवीकृतः	१५८	न्यूनस्य	"
विद्याविरुद्धः	"	सङ्कीर्णस्य	"
} धर्मशास्त्रेण	"	गर्भितस्य	१६८
} अर्थशास्त्रेण	१५९	सन्धिकष्टत्वस्य	"
} कामशास्त्रेण	"	पतत्प्रकर्षस्य	१६९
प्रसिद्धिविरुद्धः	"	त्यक्तप्रसिद्धिकस्य	"
} देशविरुद्धः	"	पुनरुक्तपदव्याप्त्यानुकम्पायाम्	"
} कालविरुद्धः	"	लाटानुप्रासे	"
} कविसमयविरुद्धः	१६०	अर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्ये ध्वनौ	"
अश्लीलः	"		

३२

अलङ्कारमहोद्देशविषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
विहितानुवादे गुणत्वम्	१७०	क्वचित्दोषत्वम्	१७९
अतिरिक्तपदस्य	"	अनुभावानां क्लेशव्यक्तिः	"
ग्राम्यस्य	"	विभावानां	१८०
सन्दिग्धस्य	१७१	विभावादिप्रतीपत्वम्	"
दुःश्रवस्य	"	भूयो मूयश्च दोषनम्	"
अप्रतीतस्य	१७२	अप्रस्तावे प्रथा-च्छेदौ	१८१
अयोग्यार्थस्य	"	क्वचिद्व्यातिविस्तृतिः	"
अपगुक्त-निहितार्थयोः	"	अङ्गिनोऽपि नानुसन्धानम्	"
जुगुप्साऽऽलीलस्य	१७३	प्रकृतिव्यत्ययः	"
अमङ्गलाऽलीलस्य	"	अनङ्गोपनिबन्धः	१८२
संवीत-व्रीडाऽलीलस्य	१७४	क्वचिददोषत्वम्	"
गुप्त-व्रीडाऽलीलस्य	१७५	विरोधपरिहारः	१८३
लक्षित-व्रीडाऽलीलस्य	"	विरोधपरिहारान्तरम्	१८४
विरुद्धपतितः	"	षष्ठस्तरङ्गो गुणालङ्कारविवेकः ।	
क्लिष्टस्य	"	पृ. १८७-२०३	
अर्थदोषाणां	"	गुणालङ्कारविवेकः	१८७-१८९
तुष्कमस्य	"	गुणसङ्ख्या-मतमेदः	१८९
पुनरुक्तस्य	१७६	माधुर्यस्य प्रसूतयः	१९०
अश्लोस्य	"	ओजःपरिस्पन्दः	१९१
विमुक्तपुनरावृतस्य	"	प्रसादान्तर्भावः	१९४
दोष-गुणाभावः	१७७	दोषत्यागेन कियतामपि स्वीकारः	१९५
समाप्तपुनरारब्धस्य	"	माधुर्यस्य स्वरूपम्	१९६
न्यूनस्य	"	विशेषः	१९७
दुःश्रवस्य	"	व्यञ्जकाः	"
रसदोषाः	"	विशेषव्यञ्जिका रचना	१९८
रसानां स्वशब्दोक्तिः	१७८	ओजोलक्षणम्	१९९
स्थायिनां	"	ओजसः स्वरूपान्तरम्	"
व्यभिचारिणां	"	" व्यञ्जकाः	"

अलङ्कारमहोदधौविषय नुक्तमः ।

३३

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
ओजोव्यञ्जको गुम्फः	२००	वृत्त्यनुप्रासस्य प्रभेदान्तरम्	२१२
प्रसादविवरणम्	२०१	(१) कवर्गावृत्त्या कार्णटी	„
माधुर्यादीनां मतान्तरेण संज्ञान्तरम्	„	(२) चवर्गावृत्त्या कौन्तली	„
गुणविशेषनियतवर्णादीनामपवादः	२०२	(३) टवर्गावृत्त्या कौङ्की	„
वक्त्रौचित्येन, वाच्यौचित्येन	„	(४) तवर्गावृत्त्या कौङ्कणी	२१३
प्रबन्धौचित्येन	२०३	(५) पवर्गावृत्त्या वानवासिका	„
— — —		(६) अन्तःस्थावृत्त्या ब्रावणी	„
सप्तमस्तरङ्गः शब्दालङ्कारवर्णनः ।		(७) उष्मावृत्त्या मायुरी	„
[पृ. २०४-२२७]		(८) द्वि-त्रिवर्गावृत्त्या मात्सी	„
शब्दालङ्कारप्रस्तावना	२०४	(९) एकद्वर्गावृत्त्या मागधी	„
अनुप्रास-लक्षणम्	„	(१०) स्वान्त्यसंयोगिवर्गावृत्त्या	„
श्रुत्यनुप्रास-	„	तामलितिका	„
शुद्धः		(११) सरूपसंयुक्तावृत्त्या उण्डी	„
सङ्कीर्णः	भेदाः २०५-२०६	(१२) असरूपसंयुक्तावृत्त्या पौण्डी	„
नागरः		लाटानुप्रासः	„
छेकानुप्रासः	२०८	नाम्नामावृत्तिः	„
(१) क्रमशाली		पदस्थस्य लाटानुप्रासस्य भेदाः	२१४
(२) विपर्यस्तः	२०८-२०९	स्वभावाद्, उपचारादावृत्तिः	„
(३) वेणिका		वीप्सया, आभीक्ष्यतः	„
(४) गर्भितः		धातुभ्यः स्वात्मन्युपपदस्थिते	„
वृत्त्यनुप्रासः	२०९	सम्भ्रमात्	२१५
(१) उपनागरिकानुप्रासः		भक्तिप्रकृताद्याऽऽवृत्तिः	„
(२) परुषानुप्रासः	२१०-२११	यमकम्	„
(३) कोमलानुप्रासः		यमकभेदाः	२१६
उपनागरिकानुप्रासविचित्रः		पादयोः	„
„ „ विचित्रः	२११	पादादौ, पादाद्योः, पादादिषु	२१७
प्रकारान्तरेण विचित्रः	„		

३४

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
पादमध्ये, पादमध्ययोः, पादमध्येषु	२१७	अष्टमस्तरङ्गः	
पादान्ते, पादान्तयोः, पादान्तेषु	२१८	अर्थालङ्कारवर्णनः ।	
श्लोकार्धयोः, श्लोकयोः	२१	[पृ. २२८-३४४]	
चित्रम्	२१९	अर्थालङ्कारप्रस्तावना	२२८
खड्गरूपता, पद्मरूपता	२२०	[१] अतिशयोक्तिः	२२८
श्लेषः	२२१	भेदेऽभेदः	२२९
(१) वर्णश्लेषः	२२१	अभेदे भेदः	२२९
(२) पदश्लेषः	२२१	सम्बन्धेऽसम्बन्धः	२३०
(३) लिङ्गश्लेषः	२२१	असम्बन्धे सम्बन्धः	२३०
(४) भाषाश्लेषः	२२१	गुणानाम्, क्रियाणाम्	२३०
(५) प्रकृतिश्लेषः	२२१	[२] सदोक्तिः	२३१
(६) प्रत्ययश्लेषः	२२१	क्रियारूपधर्मा	२३१
(७) विभक्तिश्लेषः	२२१	दीपकोपस्तृता	२३१
(८) वचनश्लेषः	२२१	दीपकरहिता	२३३
समङ्गश्लेषः	२२२-२२४	गुणरूपधर्मा	२३३
असमङ्गश्लेषः	२२२-२२४	औपम्यगर्भिता	२३४
वक्रोक्तिः	२२५	[३] उपमा	२३४
(१) कावचा	२२५	(१) पूर्णा [श्रौती]	२३५
(२) समङ्गश्लेषेण	२२५-२२६	[१] वाक्ये [२] समासे	२३५
(३) असमङ्गश्लेषेण	२२५-२२६	[३] प्रत्यये	२३६
पुनरुक्तवदाभासः	२२६	(१) पूर्णा [आर्थी]	२३६
द्वयोरपि समङ्गत्वे शब्दालङ्कारः	२२६	[१] वाक्ये [२] समासे	२३६
समङ्गासङ्गत्वे शब्दार्थालङ्कारः	२२६	(२) लुप्ता	२३६
(१) स्याद्यन्तापेक्षया	२२६-२२७	[१] वा ये साधारणधर्मे-	२३६
(२) स्याद्यन्तापेक्षया	२२६-२२७	[योतक]लोपे	२३७
		द्विलोपे (धर्मोपमानयोर्लोपे)	२३७
		[२] समासे, द्विलोपे	२३७

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

३५

विषयः	पृष्ठे
त्रिलोपे (धर्मोपमान-द्योतकलोपे) २३८	
[३] प्रत्यये द्योतकलोपे, द्विलोपे ,	
उपमाभेदाः २३९	
धर्मस्यैकत्वम्	"
धर्मस्य पृथग् विनिर्देशः	"
बिम्ब-प्रतिबिम्बमनोज्ञता २४०	
अनेकद्योतका, सर्वद्योतका	"
द्योतकोज्जिता	"
धातुद्योत्या २४१	
विपर्यासवती, वैधर्म्यशालिनी	"
नियमोपेता, अनियमोपेता २४२	
विक्रियाऽङ्किता, अतिशयाङ्किता	"
प्रतिषेधाऽश्लिष्टा	"
अद्भुताऽश्लिष्टा	"
श्लेषवती, उत्प्रेक्षितवती , २४३	
असाधारणोपमा	"
कल्पिता, धातुद्योत्या २४४	
[४] अनन्वयः	"
[५] उपमेयोपमा २४५	
[१] साधारणधर्मप्रयोगात्	"
[२] साधारणधर्मप्रयोगात्	"
[६] स्मरणम्	"
[७] संशयः २४६	
(१) शुद्धः	"
(२) निश्चयगर्भः २४७	
(३) निश्चयान्तः	"

विषयः	पृष्ठे
[८] आन्तिमान् २४८	
(१) अतत्त्वे तत्त्वबुद्धिः	"
(२) तत्त्वेऽतत्त्वबुद्धिः	"
मालारूपः २४९	
[९] उल्लेखः २५०	
[१०] रूपकम् २५१	
रूपकभेदाः	"
(१) साङ्गं समस्तम्, असमस्तम् २५२	
" समस्तासमस्तम्	"
श्रीतारोपणीयस्थमेकदेशविभक्ति	"
आर्थारोपणीयस्थमेकदेशविभक्ति २५३	
(२) निरङ्गम्	"
[१] केवलम्	"
[२] मालागुम्फितम्	"
(३) परम्परितम् २५४	
[१] श्लिष्टनिबन्धनं केवलम्,	
[२] " मालारूपम्	"
[३] अश्लिष्टशब्दनिबन्धनं	
केवलम् २५५	
[४] " मालारूपम्	"
मालाङ्कारान्तरोल्लेखं रूपकम्	"
रूपकरूपकम् २५६	
वैधर्म्याङ्कम्	"
व्यतिरेकाङ्कम्	"
रशनारूपकम् २५७	
हेतुरूपकम्	"

३६

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
[११] अपङ्कतिः	२९७	गुण-क्रियाभ्यां षोडशात्मिका	२६४
(१) सादृश्यवती	,,	गुण-क्रिया-प्रयोगाप्रयोगाभ्यां	
[१] आरोपपूर्वापह्नवा	२९८	द्वात्रिंशद्विधा	,,
[२] अपङ्कवपूर्वोरोपा	,,	फल-स्वरूप-हेतूनामुत्प्रेक्षणात्	
[३] छलादिशब्दैर्विषया-		पञ्चवतिभेदा	२६५
पङ्कवा	,,	फलोत्प्रेक्षा, स्वरूपोत्प्रेक्षा	,,
[४] वपुरादिशब्दैर्विषया-		हेतूत्प्रेक्षा	२६६
पङ्कवा	,,	निकषेऽशीतिभेदा	,,
(२) सादृश्यरहिता	२९९	उत्प्रेक्षाया भेदान्तराणि	२६७
[१] वाच्यापङ्कोतव्या	,,	उपमोत्प्रेक्षा, सापङ्कवा	,,
[२] प्रतीयमानापङ्कोतव्या	,,	मालारूपा, श्लिष्टशब्दन्या	२६८
[१२] परिणामः	२६०	[१४] तुल्ययोगिता	,,
(१) सामानाधिकरण्येन	,,	(१) प्रस्तुतानां तुल्यगुणयोगः	,,
(२) वैयधिकरण्येन	,,	(२) अप्रस्तुतानां	२६९
[१३] उत्प्रेक्षा	,,	(३) प्रस्तुतानां तुल्यक्रियायोगः	,,
उत्प्रेक्षाभेदाः	२६१	(४) अप्रस्तुतानां	,,
(१) वाच्या, (२) प्रतीयमाना,,		[१५] दीपकम्	,,
उत्प्रेक्षाभेदाः	२६२	(१) आदिदीपकम्	२७०
[१] भावे जात्युत्प्रेक्षा	,,	(२) मध्यदीपकम्	,,
[२] ,, क्रियोत्प्रेक्षा	,,	(३) अन्तर्दीपकम्	,,
[३] ,, गुणोत्प्रेक्षा	,,	(४) क्रियादीपकम्	,,
[४] ,, द्रव्योत्प्रेक्षा	२६३	मतान्तरेण दीपकम्	,,
[५] अभावे जात्युत्प्रेक्षा	,,	[१६] निदर्शना	२७१
[६] ,, क्रियोत्प्रेक्षा	,,	(१) उपमारूपा	,,
[७] ,, गुणोत्प्रेक्षा	,,	(२) उत्प्रेक्षारूपा	२७२
[८] ,, द्रव्योत्प्रेक्षा	२६४	(३) मालारूपा	,,

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

३७

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
[१७] प्रतिवस्तूपमा		(२) असम्भविपर्यया	२७९
मालाङ्कपाऽपि	२७३	[२२] परिकरः	"
[१८] दृष्टान्तः		[२३] समासोक्तिः	"
(१) विशेषवती वाक्ये धारयत्	२७४	(१) श्लिष्टतया	२८०
(२) सामान्यवती " " "	"	(२) औपम्यगर्भस्त्वेन	"
वैधर्म्येणापि	"	(३) साधारण्येन	"
[१९] अर्थान्तरन्यासः		(४) कार्यसाम्येन	२८१
(१) सामान्यं विशेषेण साधर्म्यवता	"	(५) उभयसाम्येन	"
(२) " " वैधर्म्यवता	"	(६) लौकिके वस्तुनि लौकिकस्य वस्तुनः	
(३) " सामान्येन साधर्म्यवता	२७५	व्यवहारसमारोपः	"
(४) " " वैधर्म्यवता	"	(७) शास्त्रीये शास्त्रीयस्य व्यवहारसमारोपः	"
(५) कार्य कारणेन	"	(८) लौकिके " " "	२८२
(६) कारण कार्येण	"	(९) शास्त्रीये लौकिकस्य " "	"
(७) श्लेषाविद्धः	२७६	उपमोपस्कृता, उत्प्रेक्षाऽलङ्कृता	२८३
[२०] व्यतिरेकः	"	अर्थान्तरन्यासान्तर्गता	"
(१) वाच्योपमायाम्	"	[२४] अप्रस्तुतप्रशंसा	"
(२) आक्षिप्तोपमायाम्	"	(१) कार्ये प्रस्तुते कारणस्य	"
(३) श्लेषोपमायाम्	"	(२) कारणे " कार्यस्य	"
(४) श्लेषे	२७७	(३) सामान्ये " विशेषस्य	२८४
(५) वाच्यरूपके	"	(४) विशेषे " सामान्यस्य	"
(६) प्रतीयमानरूपके	"	(५) तुल्ये प्रस्तुते तुल्यविधानं साधर्म्येण	"
(७) प्रसिद्धिविपर्यासः	"	(६) " " वैधर्म्येण	"
(८) सादृश्ये	२७८	(७) " " स्तुतिरूपम्	"
(९) आक्षिप्तोपमायां हीनत्व-		(८) " " निन्दारूपम्	२८५
व्यतिरेकः	"	(९) " " उभयरूपम्	"
[२१] विनोक्तिः	"	(१०) " " अनुभयरूपम्	"
(१) सत्त्वविपर्यया	"	अप्रस्तुतप्रशंसायां वाच्यार्थस्वरूपम्	

३८

अलङ्कारसङ्कोचविषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे
सम्भवेन, असम्भवेन	२८६
सम्भवासम्भवेन	"
[२५] पर्यायोक्तम्	२८७
[२६] आक्षेपः	२८८
(१) वस्तुनिषेधः	"
(२) वस्तुकथननिषेधः	"
वक्ष्यमाणकथननिषेधः	२८९
(१) सामान्योक्तौ विशेष- भणनीयस्य निषेधः	"
(२) अंशोक्तव्यंशान्तरस्य	" "
प्रकारान्तरेण आक्षेपः	२९०
[२७] व्याजस्तुतिः	"
(१) स्तुत्या निन्दायां गम्यता	२९१
(२) निन्दया स्तुतेर्गम्यत्वम्	"
[२८] श्लेषः	"
विरोधमूला अलङ्काराः	२९२
[२९] विरोधः	"
विरोधभेदाः	"
(१) जातेर्जात्या विरोधः	"
(२) गुणस्य गुणेन विरोधः	"
(३) क्रियायाः क्रियया विरोधः	"
(४) द्रव्यस्य द्रव्येण विरोधः	२९३
श्लेषजन्मा, भिन्नविषये विरोधः	"
[३०] असङ्गतिः	"
[३१] विशेषोक्तिः	२९४
विशेषोक्तिभेदाः	"
(१) उक्तनिमित्ता	"

विषयः	पृष्ठे
(२) अनुक्तनिमित्ता	२९४
(३) अचिन्त्यनिमित्ता	२९५
कार्याभावस्वरूपम्	"
विशेषोक्तेः प्रकारान्तरम्	"
[३२] विभावना	२९६
(१) जात्यभावे	"
(२) गुणाभावे	"
(३) क्रियाऽभावे	"
(४) द्रव्याभावे	२९७
नैसर्गिकसौन्दर्यविभावनम्	"
मालारूपा विभावना	"
विभावनायाः स्वरूपान्तरम्	"
[३३] विषमम् (१)	२९८
गुणैः, क्रिययाऽननुरूपत्वम्	"
(२) द्वितीयम्, (३) तृतीयम्	२९९
[३४] समम्	"
[३५] अधिकम्	३००
(१) आधाराधिक्यम्	"
(२) आधेयाधिक्यम्	"
विचित्रम्	"
[३६] पर्यायः	३०१
(१) असंहत एकस्मिन्नाधारे	३०१
(२) संहतः	"
(३) असंहतः अनेकाधारे	"
(४) संहतः	"
[३७] विकल्पः	"

अलङ्कारमहोदधौर्विषयानुक्रमः ।

३९

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
[३८] व्याघातः	३०३	[४७] यथासङ्ख्यम्	३११
व्याघातस्य लक्षणान्तरम्	"	(१) पदगतः शाब्दः सम्बन्धः	"
[३९] अन्योऽन्यम्	३०४	(२) वाक्यगतः	" "
प्रतीयमानोपकारम्	"	(३) आर्थः सम्बन्धः	३१२
[४०] विशेषः	"	मतान्तरेण	"
(१) आधाराभावेऽप्यवस्थानम्	३०५	[४८] परिवृत्तिः	"
(२) एकस्यापि नैकत्रावस्थानम्	"	(१) समस्य समेन	"
(३) एकस्य सर्गेणान्यसर्गः	"	(२) न्यूनस्याधिकेन	"
शृङ्खलाक्रमालङ्काराः—		(३) अधिकस्य न्यूनेन	३१३
[४१] कारणमाला	३०५	(४) व्यत्ययेऽपि	"
[४२] सारः	३०६	(५) उभयवत्यपि	"
[४३] एकावली	"	[४९] परिसङ्ख्या	"
(१) स्थापनम् (२) अपोहनम्	"	परिसङ्ख्याभेदाः	"
[४४] मालादीपकम्	३०७	(१) अग्रश्नपूर्विका शाब्द-	
(१) पूर्वपूर्व दीपकम्	"	व्यवच्छेद्या	३१४
(२) उत्तरोत्तरदीपकम्	"	(२) अर्थे परित्याज्या	"
[४५] काव्यलिङ्गम्	३०८	(३) प्रश्नपूर्विका शाब्दव्यवच्छेद्या,	
(१) एकपदार्थो हेतुः	"	(४) " आर्थव्यवच्छेद्या	"
(२) अनेकपदार्थो	"	[५०] अर्थापत्तिः	३१५
(३) एको वाक्यार्थो हेतुः	"	(१) प्रस्तुतादर्थादर्थान्तरापातः	"
(४) अनेको	३०९	(२) अप्रस्तुतादर्थादर्थान्तरापातः	"
[४६] अनुमानम्	"	श्लेषनिर्दिष्टे	३१५
(१) कारणात् कार्यस्य प्रतीतिः	३१०	[५१] समुच्चयः	३१६
(२) कार्यात् कारणस्य	" "	(१) सदावेशात्	"
अविनाभावेन	३११	(२) असदावेशात्	"
(३) वस्तुवन्तराद् वस्तुवन्तरस्य	"	(३) सदसदुभयावेशात्	"
विशिष्टवाक्यसंनिवेशोपेता अलङ्काराः—		समुच्चयस्य प्रकारान्तरम्	३१७

४०

अलङ्कारमहोदधेर्विषयानुक्रमः ।

विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
(१) गुणयोः समुच्चयः	३१७	[६३] भाविकम्	३२६
(२) क्रिययोः ,,	,,	(१) भूतार्थविषयम्, (२) भाव्यार्थविषयम् ,,	,,
(३) गुण-क्रिययोः ,,	,,	(३) उभयार्थविषयम्	,,
क्रियासमुच्चयः	,,	[६४] उदात्तम्	३२७
गुणसमुच्चयः	३१८	उदात्तस्य भेदान्तरम्, अङ्गगतम्	,,
चकारद्योतित-समुच्चयः	,,	रसवदादयोऽलङ्काराः	३२८
(१) सर्वेषदस्थितेन	,,	[६५] रसवद् [६६] प्रेयः	३२८
(२) उत्तरपदस्थेन	,,	[६७] ऊर्जस्वि [६८] समाहितम्	३२९
[५२] समाधिः	,,	[६९] संसृष्टिः	,,
लोकन्यायाभिरता अलङ्काराः—	,,	(१) शब्दालङ्कारसंसृष्टिः	३३०
[५३] प्रत्यनीकः	,,	(२) अर्थालङ्कारसंसृष्टिः	,,
[५४] प्रतीपम्	३१९	(३) उभयसंसृष्टिः	,,
(१) उपमानग आक्षेपः	,,	[७०] सङ्करः	,,
(२) उपमानोपमेयव्यत्ययः	३२०	सङ्करप्रकाराः	,,
[५५] भीलितम्	,,	(१) अङ्गाङ्गिभावः	३३१
(१) सहजेन धर्मेण	,,	शब्दालङ्कारसङ्करः	,,
(२) औत्पत्तिकेन धर्मेण	३२१	अर्थालङ्कारसङ्करः	३३२
[५६] सामान्यम्	,,	शब्दार्थालङ्कारसङ्करः	१
[५७] तद्वगुणः	३२२	अलङ्कारदोषाः—	,,
[५८] अतद्वगुणः	,,	अनुप्रासदोषाः	३३३
[५९] उत्तरम् (१-२)	३२३	(१) प्रसिद्ध्यभावः	,,
[६०] सूक्ष्मम्	,,	(२) वैफल्यम्, (३) वृत्तिविरुद्धता	,,
(१) आकारेण, (२) इङ्गितेन	३२४	यमकदोषाः	३३४
[६१] व्याजोक्तिः	,,	उपमादोषाः—	,,
[६२] स्वभावोक्तिः	३२५	(१) जातिन्यूनत्वम्	,,
(१) संस्थानाश्रया, (२) मुग्धाङ्गनाश्रया	,,	(२) प्रमाणन्यूनत्वम्	,,
(३) निर्ययाश्रया, (४) देशाश्रया	,,		

अलङ्कारमहोदधिविषयानुक्रमः ।

४१

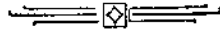
विषयः	पृष्ठे	विषयः	पृष्ठे
(३) जात्यधिकत्वम्	३३४	(३) शब्दार्थदोषप्रकटनः	३४९
(४) प्रमाणाधिकत्वम्	३३५	(४) शब्दार्थगुणप्रकाशनः	३४७
(५) धर्माधिकत्वम्	३३६	(५) शब्दालङ्कारनिर्णयः	३४८
(६) धर्मन्यूनत्वम्	"	(६) अर्थालङ्कारद्योतनः	३५०
उपमाया दूषणान्तरम्	"	(७) रीतिस्वरूपप्रकरणः	३५४
(१) लिङ्गभेदः, (२) वचनभेदः	"	(८) भावाविर्भावः	३५५
उपमाया दोषान्तरम्	"	(२)	
(१) असादृश्यम्, (२) असम्भवः	"	अलङ्कारमहोदधि—व्याख्यायामुपयुक्तानाम्	
दूषणान्तरानङ्गीकारः	"	ऐतिहासिकनाम्नां सूची ३५७—३६२	
(१) कालभेदः, (२) पुरुषभेदः	"	(३)	
(३) विद्याविभेदः	"	अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत—गद्य—पद्यानां	
उपमेधादोषः	३३७	मूलस्थलादिशापिका सूची ३६३—४००	
समासोक्तिः	३३८	(४)	
अर्थालङ्कारसमर्थनम्	"	नरचन्द्रसूरिरचिता मन्त्रोद्भवरवस्तुपाल-	
ग्रन्थकृतप्रशस्तिः	३३९	प्रशस्तिः (१) ४०१	
अलङ्कारानुक्रमबीजकम्	३४१	(५)	
परिशिष्टम् [१-६]	३४३-४१६	नरेन्द्रप्रभसूरिनिमिता मन्त्रीश्वरवस्तुपाल-	
(१)		प्रशस्तिः (२) ४०४	
मावदेवसूरिविरचितः काव्यालङ्कारसारः		(६)	
(अ. १-८) ३४३-३५६		नरेन्द्रप्रभसूरिनिमिता मन्त्रोद्भवरवस्तुपाल-	
(१) काव्यफल—हेतुस्वरूपनिरूपणः ३४३		प्रशस्तिः (३) ४१२-४१६	
(२) शब्दार्थस्वरूपनिरूपणः	"	शुद्धिपत्रकम् ४१७-४१८	





नरेन्द्रप्रभसूरिनिर्मितः स्योपज्ञविवरणसमेतः

अलङ्कारमहोदधिः ।



आनन्दैकपदं यस्य प्रकाशो यत् प्रकाशवत् ।

चकास्ति विश्वतस्तस्मै परस्मै मेहसे नमः ॥ १ ॥

जयन्तु कल्पद्रुमजैत्रविक्रमा गुरुक्रमाम्भोरुहरेणवश्विरम् ।

इहैव मन्वर्ष्यतिवर्त्ति वैबुधं पदं तदारोप्यत मादृशोऽपि यैः ॥ २ ॥

नन्दन्तु सौजन्यसुधापयोधयः किमप्यपूर्वस्थितयो महाशयाः ।

गुणौघरत्नानि तरन्ति येष्वहो ! निर्नाम मज्जन्ति तु दोषदारवः ॥ ३ ॥

गुणावदातेष्वपि दोषदृष्टयो न निन्दनीयाः खलु ते खला अपि ।

दूरेण दोषानपहाय यद्गयान्मुहुर्गुणेष्वेव जनः प्रवर्त्तते । ४ ॥

यदि वा दुर्जनः कश्चिन्नास्त्येव विमलात्मनाम् ।

ज्वलितोऽपि दहत्यग्निर्न नाम कचिदभ्रकम् ॥ ५ ॥

शिष्यो हर्षपुरीथगच्छसवितुः श्रीमन्मुनीन्द्रप्रभो-

देषानन्दसुनीन्द्रपाणिकमलोन्मीलत्प्रतिष्ठोदयः ।

श्रीदेवप्रभसूरिवाङ्मयमहाभैषज्यशाम्बन्मन-

स्तन्द्रः श्रीनरचन्द्रसूरिरवभीचन्द्रशिरं नन्दतात् ॥ ६ ॥

१ व. ॐ नमः सरस्वत्यै आ० । २ प. रहसे । ३ प. तदोप्यत । ४ प. निर्नाम ।

५ अ. ०नीद्रुमो दे० । ६ व. ०प्रभुमु० ।

२

अलङ्कारमहोदधी

'पीयूषचन्द्रुरतरास्तरसा निहत्य हालाहलं समदवादमयं बुधानाम् ।
 चौलुक्यभूमिपतिसंसदि यस्य वाचः केषां न चेतसि मुदं मदयाम्बभूवुः? ॥७॥
 जाने सम्प्रति श्रोस्तनीफलभराहारैकवैरङ्गिका
 मर्त्यास्तेऽपि सुधान्धसो नवसुधामण्डूषत्रिद्वेषिणः ।
 यत्काव्योक्तिरसोर्भिनिर्भितमुदस्तिष्ठन्ति सुदृच्छित-
 प्रेमाणः सुरभिप्रभञ्जनपरीभोगे च कुम्भीनसाः ॥८॥^१

इतश्च—

प्राग्वाटान्वयमण्डनं समजनि श्रीचण्डपो मण्डपः
 श्रीविश्रामकृते तदीयतनयश्चण्डप्रसादाभिधः ।
 सोमस्तत्प्रभवोऽभवत् कुवलयानन्दाय तस्यात्मभू-
 राशाराज इति श्रुतः श्रुतैर्हस्तस्त्वावबोधे बुधः ॥९॥
 तज्जन्मा वस्तुपालः सचिवपतिरसौ सन्ततं धैर्मकर्म-
 ऽलङ्कर्मणैकबुद्धिर्विबुधजनचमत्कारिचारित्रपात्रम् ।
 प्राप्तः सद्वाधिपत्वं दुरितविजयिनीं सूत्रयन् सङ्क्रयात्रां
 धर्मस्पर्शज्ज्वल्यमाधात् कलिसमयमयं कालिमानं विलुप्य ॥१०॥
 यस्याग्रजो मल्लदेव उतथ्य इव वाक्पतेः ।
 उपेन्द्र इव चेन्द्रस्य तेजःपालोऽनुजः पुनः ॥ ११ ॥
 त्यागाः कुदमलयन्ति कलरविटपित्यागक्रियापाटवं
 कामं काव्यकलाऽपि क्रोमलयति द्वैर्पायनीयं वचः ।
 बुद्धिर्भिकुरुते च यस्य धिषणां चाणक्यचिन्तामणेः
 सोऽयं कस्य न वस्तुपालसचिवोत्तमः प्रशंसास्पदम् ? ॥ १२ ॥
 प्रासादान् दत्तवादानखिलशिखरिभिः पुण्यपालीं प्रपालीं
 वापीः साम्भोजतापीविभवविजयिनीः स्तुत्यरूपांश्च कूपान् ।
 आरामांश्चाभिरामान् कमलवलयितक्रोडभागांस्तडागान्
 स्थाने स्थाने वितन्वन्नकृत सुकृतभूर्यः पवित्रां धरित्रीम् ॥ १३ ॥

१ प० जाने० । २ प०, ०र्मिमि० । ३ प०, पीयूष० । ४ व०, ०दर० । ५ अ०, सर्व० । ६ अ०, द्रोपा० । ७ व०, ०रिपुः० ।

काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपभेदनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

३

यः कश्चित् पांशुपूरं गणयति कणशः स्वर्धुनीसैकतानां
 यः पाथोनाथपाथः कलयति तुलुकैरप्रपञ्चैरुदञ्चत् ।
 यो वा हस्तैः समस्तं गगनतलगतं मानमादातुमीष्टे
 सङ्ख्यानं कीर्त्तनानां स खलु यदि विश्वस्तुपालस्य कर्तुम् ॥ १४ ॥

केचित् कांचिन्नैलज्जलायितपद्मपुत्पादिनः केचन
 प्रत्यग्रप्रतिभावभातभणितिव्युत्पत्तिवैहासिकाः ।
 वैदग्धीं दधते रसेष्वपि परे सर्वाभिसारोर्व्वणे
 काव्यस्याध्वनि वस्तुपालसचिवस्यैव प्रतिष्ठा पुनः ॥ १५ ॥

अन्येषुर्भक्तितो मौलौ निधाय करकुड्मलम् ।
 तेन विज्ञपितः श्रीमान् नरचन्द्रमुनीश्वरः ॥ १६ ॥

केचिद् विस्तरदुस्तरास्तदितरे संक्षेपदुर्लक्षणाः
 सन्त्यन्ये सकलाभिधेयविकलाः क्लेशावसेयाः परे ।
 इत्थं काव्यरहस्यनिर्णयबहिर्भूतैः प्रभूतैरपि
 ग्रन्थैः श्रोत्रगतैः कदर्थितमिदं कामं मदीयं मनः ॥ १७ ॥

तन्मे नातिसविस्तरं कविकलासर्वस्वगर्वोद्धुरं
 शास्त्रं ब्रूत किमप्यनन्यसदृशं बोधाय दुर्मेधसाम् ।
 इत्यभ्यर्थनया प्रतीतमनसः श्रीवस्तुपालस्य ते
 श्रीमन्तो नरचन्द्रसूरिगुरवः साहित्यतत्त्वं जगुः ॥ १८ ॥

तेषां निदेशादथ सद्गुरुणां श्रीवस्तुपालस्य मुदे तदेतत् ।
 चकार लिप्पक्षरसंनिविष्टं सूरिर्नरेन्द्रप्रभनामधेयः ॥ १९ ॥

काव्यालङ्कारसूत्राणि स्वानि किञ्चिद् विवृण्वहे ।
 तन्मनस्तन्मयीकृत्य विभाव्यं कोविदोत्तमैः ॥ २० ॥

नास्ति प्राञ्चैरलङ्कारकारैरविःकृ(ष्क)तं न यत् ।
 कृतिर्यत् तद्वचःसारसङ्ग्रहव्यसनादियम् ॥ २१ ॥

१ अ. पांशु । २ प. अ. उदञ्चत् । ३ प. ० विज्ञा० । ४ व. ० लक्षणा । ५ अ. ० पञ्चे ।
 ६ अ. ० विष्कृ० । ७ अ. ० तिस्रद्व० ।

४

अलङ्कारमहोदधी

अथ शास्त्रारम्भे शास्त्रकारः सकलप्रत्युद्ध्युद्ध्यपोहाय शास्त्रस्य तत्प्र-
भावनिर्माप्यत्वात् समुचितामात्मनोऽभीष्टां च भगवतीं वाग्देवतां नमस्करोति—

शब्दब्रह्ममयीं वन्दे देवीमानन्दकन्दलीम् ।

चातूरूप्यनिभाद् यस्याः कोऽपि स्तम्बादिडम्बरः ॥ १ ॥

शब्दब्रह्ममयीं शब्दब्रह्मशरीरां देवीं दिव्यस्वरूपां वन्दे प्रणामि । शब्द एव
ब्रह्म विश्ववर्षी कश्चित् परमज्योतिर्विवर्त्तः स प्रकृतो यस्यामिति मयादि शब्द-
ब्रह्ममयी ताम् । समर्थविशेषणमाहात्म्याच्च विशेष्यप्रतीतिरिति 'वाग्देवता'
गम्यते । तां च कीदृशीम् ? आनन्दकन्दलीमानन्दरूपाङ्गुप्रादुर्भावस्य कन्दली
लताविशेषस्ताम् । 'परादिमूर्तिमत्त्वा हि भारत्याः परमानन्दोद्गमः' इत्यागमः ।
अत्र देव्याः कन्दलीत्वरूपणादानन्दस्याङ्गुरत्वरूपणमित्येकदेशविचारः परम्परितं
रूपकम् । यस्याः कोऽप्यनिर्वचनीयः स्तम्बादिडम्बरः स्तम्ब-पत्र-पुष्पादिरूपपरि-
स्पन्दो 'वर्त्तते' इति क्रियाध्याहारः । कस्माच्चातूरूप्यनिभात् । भगवती भारती
हि परा १ पश्यन्ती २ वैखरी ३ मध्यमा ४ इत्यभिधानाज्जात्यादिरूपत्वाद् वा
चतूरूपा तस्या भावश्चातूरूप्यं तन्निभात् तच्छलादित्यर्थः । यथा हि स्तम्बादिशा-
लिनी लता पुष्पादिप्राप्तिहेतुत्वाज्जनानामानन्दयित्री तापादिव्ययमं च करोति;
तथा भगवत्यपि चातूरूप्यवती विशेषप्रतिभोल्लासहेतुत्वाल्लोकानामानन्दयित्री
दुरितादिविध्वंसं च सूत्रयतीति नमस्कार्यैवेयमिति ॥ १ ॥

अथाभिधेयमाह—

वाच्य-वाचकवैचित्र्यरत्नसम्भारनिर्भरः ।

कीर्त्यते कृतिनां सोऽयमलङ्कारमहोदधिः ॥२॥

सोऽयं स इत्यनिर्वाच्यस्वरूपोऽयमित्यनुभूयमानोऽलङ्कारमहोदधिरलङ्कार-
रूपायुतस्य महोदधिः सागर इत्यन्वर्थनामा ग्रन्थविशेषः कृतिनां कीर्तिदानां
कीर्त्यते कथ्यते इति । कृतिनो हि शास्त्राणामन्तस्तत्त्वनिकषः । स च कीदृशः ?

१ व. ०क्षपतनप्र० । २ प. शब्द एव । ३ व. ०वेत्त० । ४ व. ०पीति क० । ५ व. स क० ।
६ व. ०ह्यादा० । ७ व. ०वर्त्त । ८ व. ०पल० । ९ प. ०भाद् छ० । १० व. ०गमं क० ।
११ प. ०मालहाद० । १२ अ. सोऽयमित्य० । १३ व. ०ङ्काररूपा० ।

काव्यस्य प्रयोजन—कारणस्वरूपभेदनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

५

वाच्या अर्था वाचकाः शब्दास्तेषां वैचित्र्याणि लोकोत्तरासत्ताकारणानि
तान्येव रत्नानि तेषां सम्भारः समूहस्तेन निर्भरः परिपूर्णः । सागरो हि
रत्नपरिपूर्णो भवत्यथं ग्रन्थः शब्दार्थवैचित्र्यपूरित इत्यनयोः साम्यमिति । २ ॥

अथ शास्त्रप्रस्तावनामाह—

हेमहर्म्याङ्गणक्रीडत्कलभाः सुलभाः श्रियः ।

दुर्लभास्तद्विदानन्दकादम्बिन्यो गिरः पुनः ॥ ३ ॥

काञ्चनमन्दिराजिरविलसत्करिषोता अपि श्रियः सम्पदः सुलभाः सुप्राप्य
एव । गिरो वाचः पुनर्दुर्लभा दुःखसमासाद्याः । कीदृश्यः ? तद्विदां भारती-
सौरभ्यवेदिनामानन्दः प्रमोदः स एव पर्युषवर्षं तस्य कादम्बिन्यो नवमेघ-
पङ्क्तयः । अत्राप्येकदेशविचित्रं परम्परितमेव रूपकम् । यथा कादम्बिन्यः
सुधावर्षिण्यो दुर्लभास्तथा तद्विदानन्दकादम्बिन्यो गिरोऽपि । तथाविधवाग्विला-
सालङ्कृतानामल्पीयसामेव दृश्यमानत्वात् । विश्वश्रेयःश्रियस्तु राजादयो भूयांस
एव दृश्यन्ते इत्यर्थमृदशीनां गिरां दुर्लभत्वमेवेति ॥ ३ ॥

तत् किमिच्छाह—

ताश्च सम्भाव्य भूयोभिः प्राक्तनैर्भाग्यवैभवैः ।

काव्ये बद्धादरैर्भाव्यमजस्वमपरिश्रमैः ॥ ४ ॥

ताश्च सहृदयानन्दिनीर्वाचो भूयोभिरनल्पैः प्राक्तनैः प्राच्यैर्भाग्यवैभवैः
पुण्यप्राप्त्यैः सम्भाव्य प्राप्य । प्राग्जन्मार्जितसुकृतसम्भारमन्तरेण तादृशीनां
गिरामनासोद्यत्वात् । यदुक्तम्—

“ न नाम्नामावृच्या परिचयवशाच्छन्दसि न वा

न शब्दव्युत्पत्त्या निभृतमुपदेशाच्च च गुरोः ।

अपि त्वेताः स्वैरं जगति सुकवीनां मधुमुचो

विपच्यन्ते वाचः सुकृतपरिणामेन महता ॥ १ ॥ ”

१ व. ०पूर्णां भ० । २ व. ०मेदश० । ३ प. सुप्राप्ता । ४ व. ०वर्तव० । ५ प. ०न्योऽभृतव० ।
६ प. ०दृशां वि० । ७ प. अमन्दावन्दसन्वोहप्राप्त० । ८ व. ०प्राग्गुरैः संप्राप्य । ९ प. ०सन्वाद्यत्वात् न ।

६

अलङ्कारमहोदधौ

तत् किं कर्तव्यमित्याह—काव्ये कविव्यापारे बद्धादरैर्यत्नपरैर्भाव्यं भवितव्यं
'विद्वद्भिः' इति गम्यते । कथमजस्रमविश्रान्तम् । कीदृशैर्विद्वद्भिर्निरपरिश्रमैः परिश्रमं
विमुच्येत्यर्थः । तद्विधा हि वाचः काव्यव्यापृता एव साफल्यं भजन्तीति भावः ॥४॥

अथ किमप्रयोजनं काव्यमित्याह—

अमन्दोद्वितिरानन्दस्त्रिवर्गश्च निरर्गलः ।

कीर्तिश्च कान्तातुल्यत्वेनोपदेशश्च तत्फलम् ॥ ५ ॥

तस्य काव्यस्य फलं प्रयोजनं यथौचित्यं कवेः सहृदयस्य च किमित्याह—
सकलप्रयोजनतिलकभूता तत्कालमेव रसपीयूषपानप्रादुर्भूता कवलितवेद्यान्तरा
परमब्रह्मास्त्रादसोदरा प्रीतिरानन्दः । सोऽप्यमन्दोद्वितिरूर्जस्वलोदयः । तथा
निरर्गलः सातिशयो धर्मार्थकामरूपस्त्रिवर्गः । यतो देवता-मुनिस्तुति-
विशेषात् सर्वसुखसम्पत्तिहेतुर्वर्मः प्रादुर्भवत्येव । सरसकाव्यपरितोषितेभ्यः पृथिवी-
पतिप्रमुखेभ्योऽर्धोऽपि पुरस्सर एव । काव्यरसपरवशीभूताः कामिन्वोऽपि कामं
कामरसामृतनिस्स्यन्दिन्यो भवन्तीति । तथा शरदिन्दुसुन्दरा कीर्तिश्च । कालिदा-
सादीनां महाकवीनामद्य यावत् काव्यप्रकर्षादद्भुताः कीर्तयः । तथा कान्तासंमि-
ततयोपदेशश्च । काव्यमृद्वया हि शब्दार्थौ गुणीकृत्य रसाविष्कारकारणं व्यापार-
मूरीकुर्वत्वा प्रभुप्रायेभ्यः शब्दप्रधानेभ्यो वेदागमादिशास्त्रेभ्यश्च मिश्रतुल्येभ्यो-
ऽर्धप्रधानेभ्यः पुराण-प्रकरणादिभ्यश्च किमप्यात्मनो वैलक्षण्यमुन्मीलयन्त्या
कान्तयेव रसपारवश्याध्यारोपात् संमुखीकृत्य 'रामादिवद्' वैतितव्यम्, न
रावणादिवद्' इत्युपदेशः प्रदीयते । यदाह हृदयदर्पणकारः—

“ शब्दप्राधान्यमौचित्यं तत्र शास्त्रं पृथग् विदुः ।

अर्थे तत्त्वेन युक्ते तु वदन्त्यारूपानमेतयोः ॥ २ ॥

द्वैयोगुणत्वे व्यापारप्राधान्ये काव्यगीर्भवेद् । ” इति ॥ ५ ॥

१ प. परिधन्ति । २ अ. ० ह्य कि० । ३ प. ० पाद० । ४ प. ० र्थरूपस्त्रि० । ५ प. ० तिरुपाद् वि० ।
६ अ. ० भ्योपिथो० । ७ प. ० पि कामर० । ८ व. निस्स्यन्दिनो । ९ प. ० नाहि क०, अ. ० दीनां अथ० ।
१० प. ० संमत० । ११ अ. ० ल्येभ्यः पु० । १२ प. वर्तव्यं । १३ व. ० न्यतत्र । १४ व. द्वयोर्वा० ।

काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपभेदनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

७

अथ काव्यस्य कारणमाह—

कारणं प्रतिभैवास्य व्युत्पत्त्यभ्यासवासिता ।

बीजं नवाङ्कुरस्येव काश्यपी-जलसङ्गतम् ॥ ६ ॥

अस्य काव्यस्य प्रतिभैव नवनवोल्लेखप्रेङ्खितः प्रज्ञाविशेष एव कारणं निमित्तम् । कथम्भूता प्रतिभेत्याह-व्युत्पत्तिः शास्त्रादिप्रागल्भ्यम्, अभ्यासः पुनः पुनः प्रवृत्तिस्ताभ्यां वासिता संस्कृता । किमिव ? बीजमिव । कस्य ? नवाङ्कुरस्य प्रथमाङ्कुरस्य । बीजस्य द्युत्तरोत्तरानङ्कुरान् प्रत्यकारणत्वात् । किंविशिष्टम् ? काश्यपी-जलसङ्गतं पृथिवी-पाथःसमागतम् । किमुक्तं भवति ? यथा बीजमेवाङ्कुरोत्पत्तिहेतुर्भूम्यम्भसी तु तदुपष्टम्भबीजके । तथा प्रतिभैव काव्यकामधेनुर्व्युत्पत्त्यभ्यासौ तु तामेवोपस्कुरुतस्तद्द्वारेणैव काव्योपकारिणौ । विद्यमानयोरपि तयोर्निःप्र(निष्प्र)तिभस्य काव्योत्पत्त्यनुपलम्भादिति ॥ ६ ॥

अथ विशेषतः प्रतिभास्वरूपमाह—

जगच्चेतश्चमत्कारि कविकर्मनिबन्धनम् ।

काचिदप्यात्मनः शक्तिः प्रतिभेत्यभिधीयते ॥ ७ ॥

काचिदप्यशक्या निर्वक्तुमात्मनः क्षेत्रज्ञस्य शक्तिः स्फूर्तिविशेषः प्रतिभेति नाम्नाऽभिधीयते व्यपदिश्यते 'बुधैः' इति शेषः । कीदृशी ? जगच्चेतश्चमत्कारि विश्वमनोविस्मयोत्पादि । न पुनस्तद्विपरीतम् । यल्लोकोत्तरं कविकर्म कविव्यापारः काव्यमित्यर्थः । यदुक्तम्—

“ प्रज्ञा नवनवोल्लेखशालिनी प्रतिभा मता ।

तदनुप्राणनाजीवद्वर्णनानिपुणः कविः ॥ ३ ॥

तस्य कर्म स्मृतं काव्यम् ”

इति ।

तस्य काव्यस्य निबन्धनं कारणम् । न खलु प्रतिभामन्तरेण काव्यमुन्मीलति । कथञ्चिदुन्मीलति चेत् तत् सर्वस्योपि हास्यपात्रतां गच्छेदिति ॥ ७ ॥

१ प. क० । २ व. ८ व न० । ३ व. ० पाथः कि० । ४ अ. ० गैवोप० । ५ प. ० स्थ हास्यतां ।

८

अलङ्कारमहोदधी

व्युत्पत्तिं व्याचष्टे—

लोके शब्दादिशास्त्रेषु काव्य-नाट्य-कथासु च ।

आगमादिषु च प्रौढिर्युत्पत्तिरिति कथ्यते ॥ ८ ॥

लोके स्थावर-जङ्गमात्मनो लोकस्य वृत्ते, शब्दादिशास्त्रेषु व्याकरण-
च्छन्दोऽनुशासनाभिधानकोश-गजाश्वलक्षण-भरत-चाणक्य-वात्स्यायनो-
प्यात्मप्रभृतिग्रन्थेषु, काव्येषु रघुवंशादिषु, नाट्येष्वभिज्ञानशकुन्तलादिषु, कथासु
च कादम्बरीप्रमुखसु, आगमादिधार्मिक-श्रुति-स्मृति-पुराणैतिहासप्रभृतिषु
धर्मशास्त्रेषु च प्रौढिः सम्यक्तत्त्ववेदित्वं व्युत्पत्तिरिति कथ्यतेऽभिधीयते^१
इति । लोकवृत्तादिनैपुण्यसंस्कृतप्रतिभस्य हि काव्यं तदनतिक्रमेणोपनिबद्धं
तद्विदावर्जकं भवतीति ॥ ८ ॥

अथाभ्यासं विवृणोति—

केवलेऽथ प्रबन्धस्थे काव्ये काव्यज्ञशिक्षया ।

पुनः पुनः प्रवृत्तिर्या सोऽभ्यासः परिकीर्तितः ॥ ९ ॥

सोऽभ्यासः परिकीर्तितः कथितः । केवले विश्वकलितरूपेऽथ प्रबन्धस्थे
परस्परापेक्षपङ्क्तिस्थापिते हारप्रोतमौक्तिककल्पे काव्ये या पुनः पुनर्भूयो भूयः
प्रवृत्तिः प्रवर्तनम् । कथम् ? काव्यज्ञशिक्षया काव्यं कर्तुं विचारयितुं च ये जानन्ति
ते काव्यज्ञाः कविसहृदयास्तेषां शिक्षयोपदेशेनेत्यर्थः । न खल्वुपदेष्टारमन्तरेण
शिखाण्डिताण्डवमिव स्वभ्यस्ताऽपि कला चेतनचमत्कारिणी भवति ॥ ९ ॥

काव्यज्ञशिक्षयेत्युक्तमिति शिक्षां लक्षयति—

सतोऽप्यबन्धः कस्यापि बन्धोऽन्यस्यासतोऽपि हि ।

शिक्षा स्यान्नियमश्लायपहारादयस्तथा ॥ १० ॥

शिक्षा स्यादुपदेशो भवेत् । केयमित्याह—सतोऽप्यबन्धः कस्यापीति । कस्यापि
जाति-द्रव्य-गुण-क्रियाऽऽदेः सतोऽपि विद्यमानस्याप्यबन्धो गुम्फामावः । तत्र

१ प. ०त्मको । २ अ. ०नात्म० । ३ व. ०ते लो० । ४ व. तद्वदा० । ५ अ. ०तिः क० ।
६ प. वा । ७ प. ०लु अ० । ८ अ. सतो वि० ।

काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपमेदनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

९

जातेर्यथा- मालत्या वसन्ते, पुष्पफलस्य चन्दनद्रुमे, फलस्याशोके । द्रव्यस्य यथा- कृष्णपक्षे सत्या अपि ज्योत्स्नायाः, शुक्लपक्षे त्वन्धकारस्य । गुणस्य यथा- कुन्द-कुङ्कुलानां कामिदन्तानां च रक्तत्वस्य, कमलादीनां च हरितत्वस्य, प्रियङ्गुपुष्पाणां च पीतत्वस्य । क्रियाया यथा- दिवा नीलोत्पलानां विकासस्य, शेफालिकाकुसुमानां विश्रंसस्य च । तथा बन्धोऽन्यस्यासतोऽपि हि । अन्यस्य जात्यादेरेवासतोऽपि ह्यविद्यमानस्यापि बन्धो गुम्फनम् । तत्र जातेर्यथा-नदीषु पद्म-नीलोत्पलादीनाम्, जलाशयमात्रेऽपि हंसादीनाम्, यत्र तत्र पर्वतेऽपि सुवर्ण-रत्नादीनां च । द्रव्यस्य यथा-तमसि मृष्टिप्राक्षत्वस्य सूचीमेद्यत्वस्य च, ज्योत्स्नायां च कुम्भोपवाह-त्वादेः । गुणस्य यथा-यशो-हासादौ शौक्यस्य, अयशो-पापादौ कार्ण्यस्य, क्रोधानुरागयो रक्तत्वस्य च । क्रियाया यथा- चकोरेषु चन्द्रिकापानस्य, चक्रवा-कमिथुनेषु निशि भिन्नतटाश्रयणस्य च । नियमो जात्यादेरेवैकत्रावधारणम् । जातेर्यथा- समुद्रेष्वेव मकराः, ताम्रपर्ण्यमेव मौक्तिकानि । द्रव्यस्य यथा- मलय एव चन्दनस्थानम्, हिमवानेव भूर्जोत्पत्तिपदम् । गुणस्य यथा- सामान्योपादाने माणिक्यानां शोणतैव, पुष्पाणां शुक्लतैव, मेघानां कृष्णतैव । क्रियाया यथा- कोकिलरुतं वसन्त एव, मयूराणां वर्षास्वेव विरुतं नृचं चेति । अथवा नियमः कविसमयः । यथा- कृष्ण-नीलयोः, कृष्ण-हरितयोः, कृष्ण-श्यामयोः, पीत-रक्तयोः, शुक्ल-गौरयोः, चन्द्रे शश-मृगयोः, कामकेतने मकर-मत्स्ययोः, अग्निनेत्र-समुद्रोत्पन्नयोश्चन्द्रयोः, द्वादशानामप्यादित्यानाम्, कमला-सम्पदोः, क्षीर-क्षारसमुद्रयोः, दैत्य-दानवासुराणां चैकधर्मः । तथा चक्षुरादेरनेकवर्णोपवर्णनं बहुकालजन्मनोऽपि शिवचन्द्रर्मसो बालत्वम्, कामस्य मूर्त्तत्वममूर्त्तत्वं चेत्यादिः । छायाद्यपहारादयस्तथा । छायायाः परकाव्यात् सादृश्यमात्रस्यादिशब्दात् पद-पादादीनां चापहारः समुपजीवनम् । पुनरादिपदात् समस्यापूरणाद्या शिक्षा । तथेति समुच्चये इति ॥ १० ॥

अथ शिक्षाधिकारिणः कथयति—

केऽप्यरोचकिनः केऽपि सत्तृणाभ्यवहारिणः ।

तेषु पूर्वे विवेकित्वादेतामर्हन्ति नापरे ॥ ११ ॥

१ व. पुष्पफलस्याशोके । २ अ. चन्दने द्रु० । ३ व. अ. द्रव्यस्य यथा कुन्द० । ४ व. हरितत्वस्य क्रि० । ५ प. यथा, व. तथा बन्धोऽन्यस्य जा० । ६ व. ०त्सनां । ७ अ. ०लाश्रिय० । ८ अ. रत्नसुवर्णादी० । ९ व. ०त्वस्यापि शू० । १० अ. ०प्यशु० । ११ व. ०चक्षु० । १२ अ. ०स्यं ०चन्द्रस्य । १३ प. चेति ।

१०

अलङ्कारमहोदधौ

अत्रारोचकि-सतृणाभ्यवहारिशब्दावुपचरितार्थौ क्रमाद् विचारचतुरान् विचार-रहितांश्च लक्ष्यतः । तेषु द्वितयेषु मध्ये पूर्वे ये केचिदेरोचकिनस्ते विवेकित्वाद् विचारैकनिष्ठत्वादेतां पूर्वोक्तां शिक्षामर्हन्ति तद्व्योम्या भवन्ति, नापरे न त्वितरे सतृणाभ्यवहारिणस्तद्विपरीतत्वादिति ॥ ११ ॥

अथ काव्यशरीरं निर्दिशति—

काव्यं शब्दार्थवैचित्र्ययोगः सहृदयप्रियः ।

यस्मिन्नदोषत्व-गुणालङ्कृति-ध्वनयः स्थिताः ॥ १२ ॥

काव्यं निपुणकविकर्म । किमित्याह शब्दार्थवैचित्र्ययोगः । शब्दो वाचकोऽर्थश्च वाच्यस्तयोर्वैचित्र्यं विच्छिन्निवैशिष्ट्यं तच्च प्रत्येकमभिसम्बध्यते । शब्दवैचित्र्यमर्थवैचित्र्यं चेति तयोर्योगः सम्पर्कः । न खलु शब्दार्थावेव काव्यम्, गौरपत्यं बलीवर्द इत्यादेशपि काव्यत्वप्रसङ्गात् । नाप्येकवैचित्र्यमपि चमत्करोति, पुरो दूषयिष्यमाणत्वात् । तस्मादुभयवैचित्र्ययोग एव काव्यम् । सोऽपि सहृदयप्रियः । प्रीणातीति प्रियः सहृदयानां प्रियः सहृदयाह्लादक इत्यर्थः । नहि वैचित्र्ययोगेन तद्विदः प्रीयन्ते । अर्थाभिधेयतया वैचित्र्यस्य हेतुनाह—यस्मिन्नि-त्वादिः । यस्मिन् यत्र शब्दार्थयोर्वैचित्र्येऽदोषत्वं गुणा अलङ्कृतयो ध्वनिश्च वक्ष्य-माणाः स्थिताः कृतावस्थानांस्तैरेव च शब्दार्थयोर्वैचित्र्यमुन्मील्यत इति ॥ १२ ॥

कुतस्तदुन्मील्यत इत्याह—

निर्दोषः सगुणः सालङ्कृतः सव्यञ्जनस्तथा ।

शब्दश्चार्थश्च वैचित्र्यपात्रतां हि विगाहते ॥ १३ ॥

हिर्यस्मात् कारणाभिर्दोषत्वाद्यलङ्कृत एव वाचको वाच्यश्च विचित्रतां कुम्बतीति । दोषामावादयो वैचित्र्यहेतव इति स्थितम् ॥ १३ ॥

अथ काव्यत्वादपवादमाह—

स्फुटालङ्कारवैचित्र्यवञ्चितोऽप्यपरत्रये ।

चमत्कारिणि काव्यत्वं न परिम्लायति क्वचित् ॥ १४ ॥

१ अ. ०यति । २ अ. ०केलना० । ३ व. वैच्छि० । ४ अ. काव्यं सोऽपि । ५ अ. ०यः स० । ६ व. प्रतीयन्ते । ७ अ. ०यथे० । ८ व. ०त्र्यहे० । ९ व. स्थानस्थे० । १० अ. ०स्तद्विधा० । ११ प. व. ०कृतिः । १२ व. ०षस्य ।

काव्यस्य प्रयोजन—कारणस्वरूपमेदनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

११

स्फुटेत्यभिधानाभिरलङ्कारं नाम नास्त्येव काव्यम् । क्वचित् पुनः स्फुटत्वं-
मलङ्कारस्य क्वाप्यस्फुटत्वम् । यत्राप्यस्फुटत्वं तत्रापि चमत्कारिण्यपरत्रये निर्दो-
षत्व-सगुणत्व-सव्यञ्जनत्वलक्षणे सति न काव्यता परिहीयते । यथा—

“ गेयं श्रोत्रैकपेयं बहुलबलयितं मल्लिकादाम दध—

प्रीतिः कर्पूरपूरः सुरयुवतिजितो वारसारङ्गनेत्राः ।

अस्थेवैतत् समस्तं तदपि वसुमतीवर्णिनीकर्णपूर !

प्रेक्ष्यन्ते ते विपक्षा भृशमरतिपरीभोमदौस्थित्यमाजः ॥ ४ ॥”

अत्र गेयादीनां रतिकारणानामरतिरूपविरुद्धकार्योत्पादेनारतिरूपस्य कार्यस्य
गेयादिविरुद्धकारणसमावेशेन च सन्देहसङ्करे विशेषोक्ति-विभाचनयोरस्फुट-
त्वम् ॥ १४ ॥

अथ ध्वनिकाव्यमाह—

वाच्यवाचकयोरन्यद् विचित्रत्वं तिरो दधत् ।

व्यञ्जकत्वं स्फुरेद् यत्र तत् काव्यं ध्वनिरुत्तमम् ॥ १५ ॥

यत्र यस्मिन् शब्दार्थयोरन्यभिर्दोषत्व-सगुणत्व-सालङ्कारत्वरूपं वैचित्र्यं
तिरस्कुर्वाणो व्यञ्जकीभावः प्रदीप्येत तत् काव्यमुत्तमं ध्वनिरित्युच्यते । यतः
उच्चरितप्रध्वंसिनां वर्णानामर्थप्रत्यायकत्वाभावात् । संवृतक्रममन्त्यशुद्धिनिप्राप्तिं
ध्वनिसंज्ञं शब्दब्रह्मापरनामधेयं घण्टानुरणनप्रतिध्वं तदीयं स्वरूपमेव किञ्चिदर्थ-
प्रतीतिं जनयति । तच्च स्फुटत्यर्थोऽस्मादिति स्फोट इत्यभिधीयते । स च शब्देनैव
व्यज्यते इति तद्व्यञ्जनक्षमः शब्दोऽप्युपचाराद् वैयाकरणैर्ध्वनिरित्युच्यते ।
ततस्तन्मतानुगामिभिरानन्दवर्द्धनाद्यैरपि तिरस्कृतवाच्य-वाचकमहिम्नो व्य-
ङ्ग्यार्थस्य व्यञ्जनसमर्थं शब्दार्थद्वैतयमपि व्यञ्जकत्वसामान्यात् ध्वनिरिति
व्यपदिश्यते सर्वोत्तमत्वं च लभते । यथा—

“ वल्मीकः किमुतोद्धृतो गिरिरियत् कस्य स्पृशेदाशयं ?

त्रैलोक्यं तपसा जितं यदि मदो दोष्णां किमेतावता ? ।

१ व० त्वं य० । २ व. तथापि । ३ प. न । ४ अ. ०दूय० । ५ इ. लभ्यते । ६ व. ०तोद्धृतो ।

१२

अलङ्कारमहोदयौ

सर्वं साध्वयथा रूपस्ति विरहधामस्य रामस्य चेत्

‘त्वदन्ताङ्कितबालिकक्षरुविरक्लिन्नाग्रपुङ्खं शरम् ॥ ५ ॥”

इयं रावणं प्रति रामस्योक्तिः । अत्र दन्ताङ्कितपदेन बालिनां तस्य विजयः, कक्षप्रक्षेपणं तथैव चतुरम्भोधिभ्रमणं कृपयैव च परित्यागस्तत्राप्रतीकारस्तथाप्यभिमानदर्प इत्यादिः । रामस्येति पदेन जगत्प्रतीतिनापि रामेण स्वयमुक्तेनानुपयुज्यमानत्वाद् बाधितस्वार्थेन पौरुषोत्कर्षं लक्ष्यता भार्गवप्रत्यादेशादि, येन त्वं बद्धः सोऽपि बाली मया हत इत्यादि च । विरहधामस्य रामस्येत्यनेन चासतां पुष्टाङ्गस्य कृशस्यापि दुर्निवारा एव मम शरा इत्यादि व्यज्यते ॥१५॥

अथ गुणीभूतव्यङ्ग्यमाह—

तयोर्यत्रान्यवैचित्र्याद् व्यञ्जकत्वस्य गौणता ।

तन्मध्यमं गुणीभूतव्यङ्ग्यं काव्यं निगद्यते ॥१६॥

तत् काव्यं मध्यमं गुणीभूतव्यङ्ग्यमिति कथ्यते । यस्मिन् शब्दार्थयोरन्येषां निर्दोषत्वादीनां वैचित्र्याद् व्यञ्जनव्यापारस्य गुणीभावः । यथा—

*“ वाणीरकुडङ्गोड्डीणसउणकोलाहलं सुणंतीए ।

घरकम्मवावडाए बहूए सीअंति अंगाई ॥ ६ ॥”

अत्र वाच्यादङ्गसादाद् रसविशेषपरत्वेन सुन्दरात् स सङ्केतस्थानमागच्छदहं तु न गतेति व्यङ्ग्यमसुन्दरमित्यस्य गुणीभूतत्वम् ॥ १६ ॥

अथावरं काव्यमाह—

यत्र व्यञ्जनवैचित्र्यचारिमा कोऽपि नेक्ष्यते ।

काव्याध्वनि सदाऽध्वन्यैस्तत् काव्यमवरं स्मृतम् ॥१७॥

काव्यमार्गे सततपान्यैस्तत् काव्यमधममाम्नातम् । यस्मिन् व्यञ्जनव्यापाररूपविचित्रत्वसौन्दर्यं किमपि नावलोक्यते । अन्यभिर्दोषत्वाद्द्वैवैचित्र्यं त्वस्त्येव । तच्च द्विविधं सन्नदगुणालङ्कारं सार्थगुणालङ्कारं चेति । तत्राद्यं यथा—

* वाणीरकुडङ्गोड्डीणशकुनकोलाहलं शृण्वत्याः । गृहकर्मव्यापृताया वध्वाः सीदन्त्यङ्गानि ॥

१ अ. तद् ० । ५. ०ना वि० । २ प. ०क्षामस्येष्ट्य०, अ. ०क्षामस्य चे० । ३ प. ०स्वापि । ४ अ. प. सद गु० । ५ प. सीअंति । ६ प. कोपि नेष्यते । ७ अ. श्रुतं ।

काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपभेदेनिर्णयो नाम प्रथमस्तरङ्गः ।

१३

“ अश्वद्विधश्चम्भराणि अमितधुवनभृत्कुम्भिनसानि
 वुल्लचाराणि तुङ्गधराणिधरशिरःश्रेणिशीर्षवृषन्दि ।
 दिग्दीर्णोदन्वदाम्पि भ्रमदभ्रचमूचकचञ्चद्वियन्ति
 व्यस्यन्तु व्यापदं वसिष्ठपुरविजयिनस्ताण्डवाडम्बराणि ॥ ७ ॥ ”

द्वितीयं यथा--

“ प्रेङ्खल्लिखन्द्रपादैर्विहितपरिकरः स्फाटिकारानुकारै-
 रव्याज्जुटः पुरारैः शिरसि सुरसरितीरदेशारवटुः ।
 बन्धाहेः श्वासवातैः शुषिरकवलितोद्भान्तवारि भ्रमन्ती
 कापाली यत्र माला रथचलितघटीचक्रलीलां तनोति ॥ ८ ॥ ”

यद्यपि प्रायः शब्दार्थालङ्काराणां नान्तरीयकत्वं तथापि प्राधान्येन
 निर्देश इति ॥ १७ ॥^१

शब्दार्थवैचित्र्यमुधातरङ्गिते सरस्वतीस्रोतसि मांसलश्रियम् ।
 करोति यः काव्यकलामृणालिनीं स एव कश्चित् कविवासरेश्वरः ॥

इत्यलङ्कारमहोदधौ काव्यस्य प्रयोजन-कारणस्वरूपभेदेनिर्णयो नाम
 प्रथमस्तरङ्गः ॥ १ ॥



१ व. शश्वद्व० । २ अ. प्रेङ्खल्लि० । ३ प. इत्यलङ्कारमहोदधौ काव्यस्य प्रयोजन-कारण-स्वरूपभेद-
 वर्णनो नाम प्रथमस्तरङ्गः ॥ १ ॥ २ प. मेधायस्त०, व. मेधाय नि० ।

अथ द्वितीयस्तरङ्गः ।

—*५*—

अथ पूर्वोक्तस्मारणपूर्वमुच्चराभिधेयपुपक्रमते—

पूर्वं शब्दार्थवैचित्र्ययोगः काव्यमुदीरितम् ।

तल धीमच्चमत्कारि शब्दवैचित्र्यमुच्यते ॥ १ ॥

तदेव हि वैचित्र्यं यत्र धीमन्तश्चित्रीयन्ते इति ॥ १ ॥

प्रथमं तावत् शब्दस्वरूपमाह—

शब्दः स्याद् वाचकश्चौपचारिको व्यञ्जकस्तथा ।

अर्थैर्वाच्यादिभिस्तत्र तावन्निर्वचिमि वाचकम् ॥ २ ॥

वाच्यादिभिरर्थैर्वाच्योपचरित—व्यङ्ग्यैर्हेतुभिर्वाचकश्चकारस्य भिन्नकमत्वा-
दौपचारिकश्च तथा व्यञ्जक इति त्रयः शब्दाः । तत्र तेषु मध्ये वाचकं विचारया-
मीति ॥ २ ॥

अथ यत् प्रतिज्ञातं तन्निर्वाहयति—

शब्दः सङ्केतितः पूर्वैर्जात्याद्यर्थचतुष्टये ।

तद्वशाद् दृश्यते तस्य चतुर्धैव प्रवर्त्तनम् ॥ ३ ॥

बह्वर्थक्रियाकारितया सङ्केतयोग्या व्यक्तिरेव, तथापि व्यक्तीनामानन्त्यात्
प्रत्यहं नवनवोत्पादेन व्यभिचाराच्च तत्र सङ्केतः कर्तुं न युज्यते । तथा यदि
व्यक्तावेष सङ्केतः स्यात्, तदा गौः शुक्लश्वलतीत्यादीनां विषयविभागो न
प्राप्नोति । तावद्विशेषणविशिष्टाया एव गोव्यक्तेः सङ्केतप्राप्तीकृतत्वेनैकेनैव
शब्देनाभिधीयमानत्वादन्वया गृह्य—सास्नादिवैशिष्ट्येऽपि पृथक् पृथक् शब्दा-
भिधेयत्वं स्यात् । यदि च विषयविभागं विनाऽप्येकस्मिन्नेव विषये युगपद्
भूयसां शब्दानां प्रवृत्तिः स्यात् तदानीमिन्द्रः शक्रः पुरन्दर इत्यादयोऽपि
शब्दाः समकालमेकस्मिन्नेव विषये प्रवर्त्तन् । तस्मान्न व्यक्तौ सङ्केतः, किन्तु
तदुपाधावेवेत्युपपन्नम् । उपाधिश्च वस्तुधर्मो वक्तृयदृच्छासन्निवेशितश्च ।

१ अ. ० पूर्वमुप० । २ अ. शब्दरू० । ३ अ. ० त्यादौ वि० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

१५

वस्तुधर्मः सिद्धः १ साध्यश्च २ । सिद्धोऽपि पदार्थस्य प्राणप्रदो विशेषाधान-
हेतुश्च । प्राणप्रदो जातिः । नहि जातिं विना पदार्थः सत्तामात्रमप्यासादयति ।
यदुक्तं वाक्यपदीये—‘गौः स्वरूपेण न गौर्नाप्यगौर्गोत्वाभिसम्बन्धात् तु गौः’
इति । द्वितीयो गुणः शुक्लादिना हि लब्धसत्ताकं वस्तु विशेष्यते । साध्यः पूर्वापरी-
र्युतावयवक्रियारूपः । इत्थादिशब्दानामन्त्यबुद्धिनिग्राह्यं संवृतक्रमं स्वरूपं
वक्त्रा यदृच्छया इत्थादिष्वर्थेषूपपाधित्वेन संनिवेश्यत इति स संज्ञारूपयदृच्छा-
त्मक इति । ‘गौः शुक्लश्चलति इत्येव इत्यादौ चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिः’ इति
महाभाष्यकारः । परमाणुत्वादीनां तु न जातित्वं पार्थिवत्वादिना परापर-
व्यवहारानुपपत्तेः । यदि हि परमाणुत्वं परं पार्थिवत्वमपरं तत् सर्वाऽपि
पृथ्वी परमाणुरूपैव स्यात् । यदि च पार्थिवत्वं परं परमाणुत्वमपरं तत्
सर्वेऽपि परमाणवः पार्थिवा एव स्थिरपरसामान्यव्यापकत्वात् परसामान्यस्येति ।
नापि गुणत्वं लब्धसत्ताकस्य वस्तुनो विशेषको गुण इति गुणलक्षणायोगात् ।
गुणस्य हि द्रव्यं समवायिकारणम्, गुणस्तु कार्यः । कारण-कार्ययोश्च पूर्वा-
परकालभावित्वं नियतमेव । तच्च नित्ययोः परमाणु-परमाणुत्वयोर्नोपपद्यत
एवेति विशेषाधानहेतुत्वाभावाच्च गुणत्वमित्युभयग्रंथे कणादश्विनिना चतु-
र्विंशतिशैलमध्येऽणु महत् दीर्घं द्रव्यं च परिमाणमित्यणुपरिमाणेऽन्तर्भावित-
त्वात् पारिभाषिकं गुणत्वम् । ननु ‘नित्यमेकमनेकवृत्ति सामान्यम्’ इति
सामान्यलक्षणादयं गौरयं गौरित्यनुवृत्तप्रत्ययाच्च यथा गवादीनां जातिशब्दत्वं
तथा सामान्यलक्षणादयं शुक्लेऽयं शुक्ल इत्याद्यनुवृत्तप्रत्ययाच्च शुक्लादीनां कथं न
जातिशब्दत्वम् ? अत्रोच्यते—गुण-क्रिया-यदृच्छानां वस्तुत एकव्यक्तित्वादे-
कस्वरूपाणामप्याश्रयभेदाद् भेद एव लक्ष्यते, न तु वास्तवो भेदः । यथैकस्य
मुखस्य खड्ग-मुकुट-तैलाद्यालम्बनभेदादिति । सामान्यलक्षणायोगात् पूर्ववैया-
करणैर्जात्याद्यर्थचतुष्टये शब्दः सङ्केतितः, तद्वशेन शब्दस्य चतुर्धा प्रवृत्तिर्विद्यते ।
जातिगुणः क्रिया द्रव्यं चेति ॥ ३ ॥

अथ मतान्तराण्याह—

शब्दस्य जातिमेवार्थमाहुरन्ये विपश्चितः ।

१ व. ०भूतक्रि० । २ व. वस्तुयदृच्छयोर्दि० । ३ अ. ०याविर्दि० । ४ अ. तुजा० । ५ अ.
तिहागु० । ६ व. ०नुप्र० । ७ प. ०इति० ।

१६

अरुङ्कारमहोदयौ

हिम-पयः-शङ्खाद्याभितेषु तत्त्ववृत्त्यैव भिन्नेषु शुक्रादिषु गुड-तन्दुलादिपा-
कादिषु च प्रतिक्षणं भिद्यमानेषु दित्थाद्यर्थेषु बाल-वृद्ध-शुरु-सारिकाद्युच्चरितेषु
दित्थादिशब्देषु च यद्वशादनुवृत्तप्रत्ययोत्पत्तिस्तां शुक्लत्वादिकां पाकत्वादिकां
दित्थत्वादिकां च जातिमेव शब्दार्थमाहुर्मर्मासकाः ।

तथा—

केचिज्जातिमतीं व्यक्तिम्

जातेर्वाह-दोहादावनुपपुज्यमानत्वात् केवलव्यक्तेः पूर्वमेव दूषितत्वाच्च
जातिमतीं व्यक्तिमेव शब्दार्थं वदन्ति नैयायिकाः ।

तथा—

अपोहमपरे पुनः ॥ ४ ॥

अपरे बौद्धाः पुनर्जातिर्विचारासहत्वात् व्यक्तौ तु क्षणिकत्वेन सङ्केतस्य
कर्तुमशक्यत्वाच्चापोहमगोष्यावृत्तौ गौरित्यादिरूपामितरव्यावृत्तिमेव शब्दार्थ-
मिच्छन्तीति ॥ ४ ॥

अथ सर्वमतभ्युपगमेनाह—

तैरुक्तो यः स मुख्योऽर्थः शब्दस्तस्याभिधायकः ।

व्यापारस्त्वभिधैवास्य तमर्थमभिधास्यतः ॥ ५ ॥

तैर्महाभाष्यकारादिभिः । तमर्थेति तं मुख्यमर्थमभिधातुकामस्यास्य
शब्दस्याभिधेति नाम्ना व्यापारः क्रिया । न हि क्रियां विना कर्त्ता कर्म निर्मा-
तुमीष्टे इति ॥ ५ ॥

अथ सामान्यतः शब्दस्य स्वरूपमुक्त्वा व्यतिरेकोक्तिपूर्व काव्याङ्गं वैचित्र्य-
मुपदिशति—

किन्त्वेकार्थप्रवृत्तेषु शब्देष्वन्येषु सत्स्वपि ।

अभीष्टार्थाभिधायी यस्तस्य वैचित्र्यचारुता ॥ ६ ॥

१ अ. ०कां डि० । २ प. तस्यतां । ३ प. शब्दस्य सा० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

१७

किन्त्विति व्यतिरेके सन्त्येष तुल्यार्था भूयांसः शब्दाः । किं पुनस्तेषु मध्ये यस्य विवक्षितार्थाभिधायित्वं तस्यैव वैचित्र्यरामणीयकम्, स एव च काव्याङ्गम् । यथा—

“द्वयं गतं सम्प्रति शोचनीयतां समागमप्रार्थनया कपालिनः ।

कला च सा कान्तिमती कलावतस्त्वमस्य लोकस्य च नेत्रकौमुदी ॥९॥”

अत्रैकार्थाः पिनाकिप्रभृतयः शब्दाः सन्त्येव, परं तानपाकृत्य कविना कपालिशब्द एवोपनिबद्ध इति विवक्षितार्थाभिधायित्वात् तस्यैव वैचित्र्यम् । शम्भुनिन्दा चात्र कविना विवक्षिता, तां चायमेव परिपूर्णां ब्रूते इति ॥६॥

अथ शब्दगतस्य कस्यचिद् वैचित्र्यस्यातिदेशमाह—

दोषहान-गुणाधान-भूषणन्यासनिर्मितम् ।

यैतु तु शब्दस्य वैचित्र्यं तत् पुरः प्रथयिष्यते ॥ ७ ॥

पुर इति स्वस्वप्रस्तावे प्रथयिष्यते कथयिष्यत इति ॥ ७ ॥

अथ बहुप्रकारं शब्दस्य वैचित्र्यमाह—

तस्यान्यदपि वैचित्र्यमस्ति प्रकृतिसम्भवम् ।

तस्य शब्दस्य प्रकृतिसम्भूतं वैचित्र्यमन्यदप्यस्ति । वैचित्र्यमित्युत्तरत्रापि सर्वत्र योज्यम् । यथा—

*“रहकेलिहियनियंसैणकराकिसलयरुद्धनयणजुअलस्स ।

रुहस्स तहअनयणं पव्वइपरिचुंविअं जयइ ॥१०॥”

अत्र न नन्दतीत्याद्युक्तम्, किन्तु जयतीति इतरस्मात्तयनद्वयादुत्कर्षेण वर्तते लोकोत्तरेण प्रकारेण स्थगितत्वादिति जिरूपप्रकृतिजनितं वैचित्र्यम् ।

रहकेलिहृतनिवसनाकराकिसलयरुद्धनयनयुगलस्य ।

रुद्रस्य तृतीयनयनं पार्वतीपरिचुम्बितं जयति ॥

१ प. वाच्यांगं । २ प. शब्दस्य, अ. शब्दगतस्य वै० । ३ व. यत् पुनः शब्दवै० । ४ व. नः
०प्यति । ५ अ. ते अप । ६ अ. ०अस० ।

१८

अलङ्कारमहोदधौ

यथा वा—

“क्रीडारसेन रहसि स्मितपूर्वमिन्दोल्लेखां विकृष्य विनिबध्य च मूर्ध्नि गौर्या ।
किं शोभिताऽहमनयेति पिनाकर्षाणेः पृष्ठस्य पातु परिचुम्बनमुत्तरं वः ॥११॥”

अत्र चुम्बनादन्यत्र समर्थमुत्तरमिति चुम्बिप्रकृतेरेव वैचित्र्यावहत्वम् ।
तथा प्रकरणादिसहाया काचिन्नामप्रकृतिरपि वैचित्र्यकारिणी । यथा—

“नाभियोक्तुमनृतं त्वमिष्यसे केस्तपस्विविशिष्येषु चादरः ।
सन्ति भृशृति हि नः शराः परे ये पराक्रमवद्भूनि वज्रिणः ॥ १२ ॥”

अत्र सत्यपि वज्रे शक्रस्य त एव पराक्रमवद्भूनीति शराणां ह्युत्कर्षं द्योतयन्
वज्रशब्दो वैचित्र्यकृत् ।

तथा—

धातु—नामात्मनस्तस्याः किमपि प्रत्ययोद्भवम् ॥ ८ ॥

प्रकृतिद्विधा धातुरूपा नामरूपा च । तस्या द्विरूपाया अपि किमपि
किञ्चित् प्रत्ययादुद्भवतीति । तत्र धातुरूपाया आख्यातप्रत्यया यथा—

“असमसमरसम्प्लम्पटानां भटानामवधिरवधि युद्धे येन हम्मीरवीरः ।
स किल सकलदृष्टश्चन्नश्चत्रलक्ष्मीहरणकिरणमाली कस्य न स्यान्नमस्यः? ॥१३॥

यथा वा—

“सोपवादमुपशान्तविचारं सानुतर्षमनुतर्षपदेन ।
ते मुहूर्तमथ मूर्त्तमपीप्यन् प्रेममानमवधूष बधूः स्वाः ॥ १४ ॥”

अनयोर्द्वयोरपि हन्तेः पाययतेश्चाद्यतन्यां वधि-पीप्यादेशौ ।

कृत्प्रत्ययाद् यथा—

“दिशः प्रियाः स्वा इव कान्तिमद्भिरलङ्कारिण्युर्वमौक्तिकौषैः ।
देवः प्रमाणामधिभूर्विवेश नीरेशितुर्मध्यमुदग्ररागः ॥ १५ ॥”

१ अ. ०पाणिः । २ अ. यस्त० । ३ प. ०शिशेषु, व. ०शेषेषु ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

१९

यथा वा—

“समूलघातमध्वन्तः परान् नोद्यन्ति मानिनः ।
प्रवृत्तितान्धतमसस्तत्रोदाहरणं रविः ॥ १६ ॥”

अनयोरिष्णु-णसूत्रप्रत्ययौ ।

नामरूपायाः स्यादिप्रत्ययाद् यथा—

“पद्भ्यां गता यौवनिनश्च जाता दारैश्च संयोगमिताः प्रवृत्ताः ।
दृष्टाः सुतास्तचनयप्रवृत्तिं द्रष्टुं पुनर्वाञ्छति मेऽन्तरात्मा ॥ १७ ॥”

अत्र पद्भ्यामिति तृतीया ।

यथा वा—

“आराद्धो मूर्द्धभिर्यत् तुहिनकरकलालङ्कृतिर्विशतिर्यद्
दोष्णामृष्णांशुभिर्गन्धुवनपरिमवी यत्प्रतापप्ररोहः ।
यत् तत् कैलाश(स)शैलोद्धरणमपि मृषा तत् समस्तं तथाभूत्
विभ्रल्लुण्टाकलीलां यदपहरसि नः पङ्कजाक्षीं परोक्षे ॥ १८ ॥”

अत्र दोष्णामिति षष्ठी ।

डीप्रत्ययाद् यथा—

“कन्या काचिदिहापि कर्मणि पणः स्यादित्यस्ययाचलैत्—
सीतापाङ्गमयूखमांसलधुखज्योत्स्नाभिलुप्तीं दिवम् ।
कुर्वाणेन रघूद्वहेन चकृषे नारायणीयं धनुः
सन्धायाथ शरश्च भार्गवगतिच्छेदादमोषीकृतः ॥ १९ ॥”

यथा च—

“मुनिरपि गुरुर्दिव्यास्त्राणां बभूव दिवौकसा—
मज्जगवधनुर्भङ्गे तावानहो ! स महोत्सवः ।

१ अ. ० राधेनू० । २ अ. ० तिर्य० । ३ व. न यत् सीतोपा० ।

२०

अलङ्कारमहोदधौ

रघुपतिगुणक्रीतीमेतामवेहि जगत्त्रयीं

विपरिणमते दौर्जन्यं तु प्रभुत्वपदेन नः ॥ २० ॥ ”

अनयोर्विलुप्ती-क्रीतीति च विशेषलक्षणात् स्त्रियां ङीप्रत्ययान्तौ ।

तद्धितप्रत्ययाद् यथा—

“ उचालतालीषनसम्प्रवृत्तसमीरसीमन्तितकेतकीकाः ।

आसादिरे लावणसैन्धवीनां सेनाचरैः कच्छंश्रुवां प्रदेशाः ॥ २१ ॥ ”

अत्र लावणसैन्धवीनामित्यत्रेदमर्थे ऽण् ।

यथा वा—

“ विन्ध्यस्य संस्तम्भयता महाद्रेर्निःशेषपीतोज्झितसिन्धुनाथः ।

प्रीत्योऽश्वमेवावभृथार्द्रमूर्त्तेः सौस्नातिको यस्य भवत्यगस्त्यः ॥ २२ ॥ ”

अत्र पृच्छतीत्यर्थे इकण् ॥ ८ ॥

एवमन्यप्रत्ययोद्भवमपि बोद्धव्यं तद् यथा—

कर्तृत्यागात् क्रियानिष्ठैः कृतमन्यद् विशेषणैः ।

तादृग्विच्छित्त्यभावात् कर्तारं परिहृत्य क्रियामाश्रितैर्विशेषणैरन्यद् विहितम् ।

यथा—

“ श्विसं पुरो न जगृहे मुहुरिक्षुकाण्डं नापेक्षते स्म निकटोपगतां करेणुम् ।

सस्मार वारणपतिर्विनिमीलितार्क्षमिच्छाविहारवनवासमहोत्सवानाम् ॥ २३ ॥ ”

यथा वा—

“ इत्युद्गते शशिनि पेशलकान्तैर्दूतीसंलापसंचलितलोचनमानसाभिः ।

अग्राहि मण्डनविधिर्विपरीतभूषाविन्यासहासितसखीजनमङ्गनाभिः ॥ २४ ॥ ”

यथा—

किञ्चिद्विशेषणस्फीत्या विशेष्यप्रतिपत्तिजम् ॥ ९ ॥

१ प. अ. कत्समु० । २ अ. प्रीताश्व० । ३ व. अन्यथा प्र० । ४ प. अन्ये य० । ५ व. निष्ठे ।
६ व. अ. ०क्षा० । ७ अ. कान्ति० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

२१

किञ्चिदन्यद्विशेषणस्य स्फीत्या सामर्थ्येन विशेष्यप्रतीतिं करोतीति । यथा—

“ वि(व)शिष्टो(ष्टो)कर्तृर्मन्त्रैर्दधति जगतामाभ्युदयिकीं
धुरं सम्प्रत्येते दिनकरकुलीनाः क्षितिभुजः ।
गृहे येषां रामादिभिरपि कलाभिश्चतसृभिः
स्वयं देवो लक्ष्मीस्तनविषमवारीगजपतिः ॥ २५ ॥ ”

अत्र च लक्ष्मीस्तनेत्यादिविशेषणं स्वसामर्थ्यान्नारायणप्रतीतिं तनोतीति ॥२॥

तथा—

सर्वनामादिसंस्थाप्यसंवृतिस्थापितं परम् ।

परं किञ्चित् सर्वनाम्नाऽऽदिशब्दात् प्रातिपदिकेन वा संस्थाप्येयाऽवस्था-
पनीया याऽसौ संवृतिः संवरणं तथा स्थापितं निर्मितम् । यथा—

“ याते द्वारवतीं तदा मधुरिपौ तद्वत्तद्वम्पानतां
कालिन्दीतटरुढवञ्जुललतामालम्ब्य सोत्कण्ठया ।
तद् गीतं गुरुवाष्पगद्गगलचारस्वरं राधया
येनान्तर्जलचारिभिर्जलचरैरप्युत्कृष्टकूजितम् ॥ २६ ॥ ”

अत्र राधायाः प्रेमोत्कण्ठाभरस्तच्छब्देन संवृत्य कार्यद्वारेण प्रकाशित-
भारुत्वञ्जुन्मीलयति ।

यथा च—

“ निद्रानिमीलितदृशो मदमन्धराया नाप्यर्थवन्ति न च यानि निरर्थकानि ।
अद्यापि मे वरतनोर्मधुराणि तस्यास्तान्यक्षराणि हृदये किमपि ध्वनन्ति ॥२७॥ ”

अत्र स्वातुभवसंवेद्यमपि वस्तु वक्तुमशक्यमपि किमपीति पदेन
संवृतं चमत्कुरुते ।

यथा वा—

“ नृचारम्भाद् विरतरभसस्तिष्ठ तावन्मूहूर्तं
यावन्मौलौ श्लथमचलतां भूषणं ते नयामि ।

१ व. ०जीति । २ प. ०प्याऽनवस्थापनीयोऽसौ । ३ अ. ०तनौ म० ।

२२

अलङ्कारमहोदधी

इत्यारुमाय प्रणयमधुरं कान्तया योज्यमाने

चूडाचन्द्रे जयति सुखिनः कोऽपि शर्वस्य गर्वः ॥ २८ ॥”

अत्र शर्वगर्वस्य वचनागोचरोत्कर्षशालित्वं कोऽपीत्यनेन संबृतं सौन्दर्य-
मधिरोहति ।

प्रातिपदिकोदाहरणं यथा—

“दुर्वचं तदथ मा व(च)भून्मृगस्त्वय्यसौ यदकरिष्यदोजसा ।

नैनमाशु यदि वाहिनीपतिः प्रत्यपत्स्यत शितेन पत्रिणा ॥ २९ ॥”

अत्र त्वामहनिष्यदिति महापातकमिव वक्तुमयुक्तमेवेति दुर्वचपदेन संबृतं
नितरां कमनीयम् ।

यथा च—

“तत् तादृशं कथमुदेति मनुष्यलोके तेजोऽद्भुतं निरभिसन्धि न तावदेतत् ।

तान्येव चास्य चरितानि दृशाननस्य हा वत्स ! शान्तमथवा दृशकन्धरोऽसि ॥ ३० ॥”

अत्र हा वत्सेत्यादिना किमप्यमङ्गलं वक्तुमारभ्य शान्तमथवेत्यादि-
प्रातिपदिकैः संबृतं वैचित्र्यमुन्मुद्रयति ।

सामानाधिकरण्येऽन्यद् भिन्नसङ्ख्यान-लिङ्गयोः ॥ १० ॥

अन्यदपरं सङ्ख्यान-लिङ्गयोर्भिन्ने सङ्ख्याने लिङ्गे च सङ्ख्यान-लिङ्गे
वा ययोः शब्दयोस्तौ तथा तयोः सामानाधिकरण्ये तुल्याधिकरणत्वे । यथा—

“द्विरुक्तिः क्षीरोदः स्फुरति पुनरुक्तं हिमगिरिः

समस्या कैलाश(स)स्तुहिनरुचिरोर्ध्वं यमकम् ।

तवारातिघातद्विरदकुलशार्दूल ! यशसा—

मनुप्रासः काशत्रिपुरहरहासप्रभृतयः ॥ ३१ ॥”

अत्र पूर्वत्रये लिङ्गयोरुत्तरद्वये तु वचनयौर्भेदः ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

२३

यथा वा—

“ ते रत्नाकरसीमभूतलमिलदुभूपालमालस्थल-
स्वेदक्षालितपादपद्मरजसस्तस्थान्ववायेऽभवन् ।
दुर्वारासुरचक्रविक्रमकथासम्भ्रान्तजम्भान्तक-
प्राणत्राणपवित्रपौरुषकलापात्रं धरित्रीशुभः ॥ ३२ ॥ ”

अत्र लिङ्गसङ्ख्ययोर्द्वयोरपि भेदः ॥ १० ॥

तथा—

सम्भवेऽप्यन्यलिङ्गस्य स्त्रीलिङ्गविधिजं परम् ।

परं किञ्चित् सम्भवत्यभ्यन्यस्मिन् लिङ्गे स्त्रीलिङ्गविधानजनितं स्त्रीति
नाम्नोऽप्यनन्ददायित्वात् । यथा—

“ प्रवृद्धतापाश्विरविप्रयोगतो मुहुर्वहन्ती जनशोचनीयताम् ।
श्लिष्यन्ति सर्वाङ्गममी महीभृतां तटीरिदानीमुचितं पयोमुचः ॥ ३३ ॥ ”

अत्र सत्यपि त्रिलिङ्गत्वे तदशब्दस्य स्त्रीलिङ्गनिर्देशो नायकव्यवहारव्य-
ञ्जकत्वाच्चमत्कारी ।

यथा च—

“ मृग्यइच दर्भाङ्कुरनिर्व्यपेक्षास्तवागतिङ्गं समबोधयन् माम् ।
व्यापारयन्त्यो दिशि दक्षिणस्यामुत्पद्मराजीनि विलोचनानि ॥ ३४ ॥ ”

अत्र मृगाश्चेति सम्भवत्यपि कृपामयत्वख्यापनाय मृग्यश्चेत्युक्तम् ।

तथा—

अमुख्ये कारके मुख्याधारोपाध्यासि किञ्चन ॥ ११ ॥

परममुख्ये कारके करणादौ मुख्यस्य कर्तुरध्वारोपस्तत्त्वव्यपदेशस्तमध्यास्त
इत्येवंशीलम् । यथा—

१ व. तथा । २ प. ०प्यस्मिन् । ३ व. ०नी विल० । ४ व. यन्तो दि० ।

२४

अलङ्कारमहोदधौ

“ चापाचार्यस्त्रिपुरविजयी कार्तिकेयो विजेयः
 शैलान्वयस्तः सदनमुदधिर्भूरियं हन्तकारः ।
 अस्त्येवैतत् किमु कृतवता रेणुकाकण्ठवाघां
 बद्धस्यर्द्धस्तव परशुना लज्जते चन्द्रहासः ॥ ३५ ॥ ”

यथा वा—

“ यान्त्रादैर्न्यपरिग्रहप्रणयिनीं नेष्ट्वाकवः शिक्षिताः
 सेवासंचलितः कदा रघुकुले मौलौ निबद्धाञ्जलिः ।
 सर्वं तव विहितं तदप्युदधिना नैवोपरोधः कृतः
 पाणिः सम्प्रति मे हठात् किमपरं संप्रष्टुं धनुर्वाञ्छति ? ॥ ३६ ॥ ”

अनयोश्चन्द्रहासस्य पाणेऽपि करणभूतस्यापि कर्तृत्वाध्यारोपः ॥ ११ ॥

तथा—

धातूपसर्गयोर्योगात् कारकौन्यत्वजं परम् ।

परं किञ्चिद् धातुयोगादुपसर्गयोगादुभययोगाच्च कारकेभ्योऽन्यः सम्बन्धादिस्तस्य भावस्तत्त्वं तस्माज्जातम्, यदि वा कारकस्यान्यत्वं कारकान्तरत्वं तस्माज्जातम् । तत्र धातुयोगे यथा—

“ प्रवृत्त एव स्वयमुज्झितश्रमः क्रमेण पेष्टुं भुवनद्विषामासि ।
 तथापि वाचालतया युनक्ति मां मिषस्त्वदामाषणलोलुपं मनः ॥ ३७ ॥ ”

अत्र पिषधातुयोगे कर्मत्वाभावाद् भुवनद्विषामित्यत्र सम्बन्धे षष्ठी ।

यथा च—

“ मनः समाधिस्थिरतामुपेत्य किमङ्ग ! तस्याः स्मरसि प्रियायाः ? ।
 एवं हि लक्ष्मीं (क्षयी) भवसि प्रकामं स्मरस्य चापार्पितसायकस्य ॥ ३८ ॥ ”
 अत्र स्मृधातुयोगे प्रियाया इत्यत्र पूर्ववत् षष्ठी ।

१ प. शब्दव्य० । २ अ. मूली निबद्धो । ३. व. मोहवान् । ४ व. लष्टुं । ५ प. ०णान्वय० ।
 ६ व. ०दुभ० । ६ अ. ०न का० । ७ व. ०वद्विषा० । ८ प. अ. ०धिः स्थि० । ९ अ. लक्ष्मी० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

३५

उपसर्गयोगे यथा—

“ भीष्मग्रीष्मप्रगुणितवपुस्तापनिर्वापहेतो—

वृक्षं वृक्षं प्रतिविनिहिता दृष्टयः पान्थसार्यैः ।

छायाभोगात् कवलितवता चण्डरोचिःप्रचारं

किन्तु ध्वस्तो बटविटपिना क्लेशलेशोऽप्यमीषाम् ॥ ३९ ॥ ”

अत्र वृक्षे वृक्षे विनिहिता इत्यधिकरणप्राप्तौ प्रत्युपसर्गयोगे वीप्सायां द्वितीया ।
प्रतेश्चात्र योग्यतयोपसर्गत्वम् ।

उभययोगे यथा—

“ अध्यासामासुरुक्त(त्तु)द्गहेमपीठानि यान्यमी ।

तैरुद्दे केसरिक्रान्तत्रिकूटश्चिखरोपमां ॥ ४० ॥ ”

अत्र भातुपसर्गयोगे हेमपीठानीत्याधारस्य कर्मत्वम् । एवमन्यदपि ज्ञेयम् ।

तथा—

किञ्चिदप्यव्ययीभावसमासग्रथितोदयम् ॥ १२ ॥

किञ्चिदप्यर्परमव्ययीभावसमासेन रचितोदयम् । यथा—

“ पारेजलं नीरनिघेरपश्यन् गुरारिरानीलपलाशराशीः ।

वनावलीरुत्कलिकासहस्रप्रतिक्षणोत्कूलितशैबलाभाः ॥ ४१ ॥ ”

मध्येसौधमग्रेवणमित्याद्यप्यनुसर्तव्यम् ॥ १२ ॥

तथा—

किमप्यलुप्तसमासोत्थम्

किमप्यन्यदलुप्तसमासादुत्तिष्ठति । यथा—

“ त्वं तास्ताः स्मृतवान् ऋचो दशतयीस्त्वत्प्रीतये यज्वभिः

स्वाहाकारमुपाहितं हविरिह त्रेतामिराचामति ।

त्वां क्षीरोदजलेशयं क्रतुलिहः पृथ्वीमवातीतरन्

दुर्बुधा दशकन्धरप्रभृतयो निग्राहितारस्त्वया ॥ ४२ ॥ ”

१ व. ०गुणीत० । २ प. ०पमाः । ३ व. कर्मक० । ४ अ. ०३प० । ५ व. किम० । ६ व. ०जाह० ।

२६

अलङ्कारमहोदधौ

एवमन्तेवासि-वनेवासि-प्राद्विज-पश्यतोहरप्रभृतयोऽपि द्रष्टव्याः ।

तथा—

अन्यदन्यसमासजम् ।

अन्यत् किमप्यव्ययीभावादेरन्यस्मात् तत्पुरुषप्रमुखात् समासाज्जातम् ।

यथा—

“ यः क्षत्रदेहं परितक्ष्य टङ्कैस्तपोमयैर्ब्राह्मणमुचकार ।

परोरजोभिः स्वगुणैरगाधः स गाधिपुत्रोऽपि गृहानुपैति ॥ ४३ ॥ ”

अत्र परोरजोभिरिति तत्पुरुषसमासः ।

यथा च—

“ उभौ भुवनजङ्गलतेजसौ तौ रघोः कुलम् ।

मण्डयामासतुर्व्योम सूर्याचन्द्रमसाविव ॥ ४४ ॥ ”

अत्र द्वन्द्वसमासे सूर्यशब्दस्यात्वम् । एवं वृषस्कन्धाविव स्कन्धौ यस्य स वृषस्कन्ध इति बहुव्रीह्यादयोऽपि बोद्धव्याः ।

तथा—

विपर्यासवशं किञ्चित् सङ्ख्यायाः पुरुषस्य च ॥ १३ ॥

किञ्चिदितरत् सङ्ख्यान्यथाभावस्य पुरुषान्यथाभावस्य च वशंवदम् । यथा—

“ कपोले पत्राली करतलनिरोधेन मृदिता

निपीतो निःश्वासैरयममृतहृद्योऽधररसः ।

मुहुः कण्ठे लग्नस्तर्लयति बाष्पस्तनतटे

प्रियो मन्युर्जातस्तव निरनुरोधे न तु वयम् ॥ ४५ ॥ ”

अत्राहमिति वक्तव्ये वयमिति बहुवचनमनन्तरङ्गत्वख्यापनेन ताटस्थ-
द्योतनार्थम् ।

पुरुषविपर्यासो यथा—

“ कौशार्धी परिभूय नः कृपणकैर्विद्वेषिभिः स्वीकृतां

जानास्येव तथा प्रमादपरतां पत्युर्नयद्वेषिणः ।

१ अ. ०सिप्रा० । २ व. महा० । ३ अ. तृतीयास० । ४ अ. ०वीहिप्रभृतयो । ५ व. ०तिव० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

२७

स्त्रीणां च प्रियविप्रयोगविधुरं चेतः सदैवात्र मे

बहुं नोत्सहते मनः परमतो जानातु देवी स्वयम् ॥ ४६ ॥”

अत्र जानीहि त्वमिति मध्यमपुरुषे प्रयोक्तव्ये ‘जानातु देवी’ इति प्रथम-
पुरुषप्रयोगमन्तकारी ॥ १३ ॥

तथा—

किञ्चित् काले परत्रैव कालान्तरविभक्तिजम् ।

किञ्चिदपरं परस्मिन् काले तदन्यकालोद्भवविभक्तिसम्भवम् । यथा—

“ स्मरस्यदो दाशरथिर्मवन् भवान्मुं वनान्त[र्]द् वनिताऽपहारिणम् ।

पयोधिमविद्वच्चलजलाविलं विलङ्घ्य लङ्कां निकषा हनिष्यति ॥ ४७ ॥”

अत्र स्मृतातावुपपदस्थे यच्छब्दाप्रयोगे हनिष्यतीत्यतीतकाले भविष्यन्ती ।

तथा—

अन्यद् विडम्बिप्रमुखधातुस्थाप्योपमानजम् ॥ १४ ॥

अन्यत् किमपि विडम्बिप्रमुखैर्धातुभिः स्थाप्यं यदुपमानं तस्माज्जातम् । यथा—

“ तमेवमुक्त्वा मधवन्तमुन्मुखः करिभ्यमाणः सशरं शरासनम् ।

अविष्टदालीढविशेषशोभिना वपुःप्रकर्षेण विडम्बितेश्वरः ॥ ४८ ॥”

प्रमुखशब्दात् सन्धत्तेप्रभृतयोऽपि । यदुक्तम्—

“ विडम्बयति सन्धत्ते द्रुहति प्रतिगर्जति ।

आक्रोशत्यवजानाति कदर्थयति निन्दति ॥ ४९ ॥

स्पर्धते जयति द्वेष्टि हसतीर्ष्यत्यसूयति ।

तस्य घृणाति सौभाग्यं तस्य कान्तिं विलुम्बति ॥ ५० ॥

तेन सार्द्धं विगृह्णाति तुलां तेनाधिरोहति ।

तत्पदव्यां पदं धत्ते तस्य लक्ष्मीं विगाहते ॥ ५१ ॥

तमन्वेत्यनुबध्नाति तच्छीलं च निषेवते ।

तस्य चानुकरोतीति धातवः साम्यसूचिनः ॥ ५२ ॥” ॥ १४ ॥

२८

अकङ्कारमहोदधी

तथा—

अपरं प्रत्ययान्तेभ्यः प्रत्ययान्तरनिर्मितम् ।

अपरं किमपि प्रत्ययान्तेभ्यः शब्देभ्यः परं यत् प्रत्ययान्तरं तेन निर्मितम् ।

यथा—

“लीनं वस्तुनि येन सूक्ष्मसुभगं तत्त्वं गिरा कृष्यते
निर्मातुं प्रभवेन्मनोहरमिदं वाचैव यो वा वहिः ।
वन्दे द्वावपि तावहं कविवरौ वन्देतरां तं पुन-
र्यौ विज्ञातपरिश्रमोऽयमनयोर्भारावतारक्षमः ॥ ५३ ॥”

अत्र वन्देतरामिति त्यादिप्रत्ययात् तराम्प्रत्ययः ।

यथा वा—

“पदं सपदि कस्य न स्फुरति शर्करापाकिमं
रसालरससेकिमं मणितिवैमवं कस्य न ? ।
तदेतदुभयं किमप्यमृतनिर्झरोद्गारिमै—
स्तरङ्गयति यो रसैः स पुनरेक एव कश्चित् ॥ ५४ ॥”

अत्र सावप्रत्ययान्तेभ्य इमप्रत्ययः । एवं व्यात्सुक्षी-साराविणादयोऽपि ज्ञेयाः ॥

तथा—

मागमोन्मीलितं किञ्चित्

किञ्चिदन्यन्मागमोन्मीलितमाविष्कृतम् । यथा—

“जाने सरूपास्तव मयि मनः संभृतस्नेहमस्मा-
दित्थम्भूतां प्रथमविरहे तामहं तर्कयामि ।
वाचालं मां न खलु सुमगम्मन्यभावः करोति
प्रत्यक्षं ते निखिलमचिराद् भ्रातरुक्तं मया यत् ॥ ५५ ॥”

यथा च—

“भुजविटपमदेन व्यर्थमन्धम्मविष्णुधिगपसरसि चौरङ्कारमाकुप्यमानः ।
त्वदुरसि विदधातु स्वामपस्कारकेलीं कुटिलकरजकोटिकूरकर्मा जटायुः ॥ ५६ ॥”

१ व. ०भ्यः परं । २ व. ०प्यवृत्त । ३ अ. रसः । ४ व. ०य प्रा० । ५ व. ०त्याम० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

२९

अत्रापस्कारेति वैचित्र्यान्तरमप्यस्ति । ' दाहोऽग्निः प्रसृतिं पच ' इत्या-
द्यन्यदपि स्वयमेव्यूहम् ॥

तथा—

समासान्तकृतं परम् ॥ १५ ॥

परं किञ्चैन समासान्तेन कृतं विहितम् । यथा—

“ पुरुषायुषजीविन्यो निरातङ्गा निरीतयः ।

यन्मदीयाः प्रजास्तत्र हेतुस्त्वेव्ब्रह्मवर्चसम् ॥ ५७ ॥ ”

अत्र पुरुषायुषै-ब्रह्मवर्चसशब्दयोः समासान्तः ।

यथा च—

“ कौन्तेयादिपुराणपार्थिवकथासङ्कीर्तनप्रक्रमे

वैरञ्जे सदासि त्वदीयशसि ब्रह्मर्षिभिः संस्तुते ।

सृष्टिं कीटसुखापितां लिपिभिवानैदंयुगीनां तव

ध्यात्वाऽन्तर्भनसं विभुः स मुमुदे राजेन्द्रराजो बभूव ॥५८॥ ”

अत्र चान्तर्भनसमित्यत्र, अनैदंयुगीनामित्यपि वैचित्र्यान्तरम् ॥ १५ ॥

तथा—

किमप्यचेतनस्यापि चेतनव्यवहारजम् ।

किमप्यपरमचेतनस्यापि वस्तुनश्चेतनव्यवहाराभ्यारोपसम्भवम् । यथा—

“ स्तनद्वन्द्वं मन्दं स्नपयति बलाद् वाष्पनिवहो

हठादन्तःकण्ठं लुठति सरसः पञ्चमरयः ।

शरज्ज्योत्स्नापाण्डुः पतति च कपोलः करतले

न जानीमस्तस्याः क इव हि विकारव्यतिकरः ॥५९॥ ”

यथा च—

“ त्वं रक्षसा भीरु ! यतोऽपनीता तं मार्गमेताः कृपया लता मे ।

अदर्शयन् वक्तुमशक्नुवत्यः शास्त्राभिरावर्जितपल्लवाभिः ॥६०॥ ”

१ प. ०स्मार० । २ प. व. ०मूहम् । ३ व. किञ्चित् । ४ व. ०स्तद्वत् । ५ व. ०षत्रीवयोः । ६ व. ०टमिषा० ।

३०

अलङ्कारमहोदधौ

अनयोरचेतनानामपि बाष्पनिबहादीनां च लतानां च चेतनव्यवहारा-
ध्यारोपाद् विरहव्यथाऽतिशयेन नायिकायाः स्वयमकिञ्चित्करत्वं लतानां च
कृपाद्र्त्वं क्रमात् प्रतीयते ।

तथा—

सुप्-तिङ्ब्युत्पत्तिजं किञ्चित्

किञ्चिदितरत् सुपां स्यादीनां तिरुं त्यादीनां च या व्युत्पत्तिर्विशेषविधि-
रूपा तस्याः सकाशाज्जातम् ।

तत्र सुपां यथा—

“ तवार्हतो नागमनेन तृप्तं मनो नियोगक्रिययोत्सुकं मे ।

अप्याङ्गया श्लासितुरात्मनो वा प्राप्तोऽसि सम्भावयितुं वनान्मास् ॥६१॥ ”

अत्र नियोगक्रिययेत्सुत्सुकशब्दयोगादधिकरणे तृतीया ।

तिरुं यथा—

“ पुरीमवस्कन्द लुनीहि नन्दनं भुषाण रत्नानि हरामराङ्गनाः ।

विशृङ्ग चक्रे नमुचिद्विषा वशी य इत्थमस्वास्थ्यमर्हन्निशं दिवः ॥६२॥ ”

अत्र चक्रेरूपसामान्यार्थधातुसम्बन्धिधात्वर्थानां समुच्चयेऽतीतकाले
हिप्रत्ययः ।

यथा च—

“ जहातु नैनं कथमर्थसिद्धिः संशय्य कर्णादिषु तिष्ठते यः ।

असाधुयोगा हि जयान्तरायाः प्रमाथिनीनां विपदां पदानि ॥६३॥ ”

अत्र स्थेधोपदिष्टनिर्णयबुद्धोस्तिष्ठतेरात्मनेपदम् । एवमन्याऽपि सुप्-तिङ्ब्यु-
त्पत्तिर्ज्ञेया ।

तथा—

किञ्चिद् बन्धनिबन्धनम् ॥ १६ ॥

किञ्चिदन्यद् बन्धो गुम्फविशेषः स निबन्धनं कारणं यस्य तद् बन्ध-
निबन्धनं शब्दस्य वैचित्र्यम् । बन्धस्वरूपं चानन्तरमेव वक्ष्यते । १६॥

१ व. नागमनेन । २ अ. प. हर्षिवं । ३ अ. ० र्थानां स० । ४ प. चैनं ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

३१

अथ बन्धमाह—

शाणोऽलिखितमाणिक्यकान्तिकेलिपदं पदम् ।

अर्धनारीश्वरस्पर्द्धां यत्र संघट्टनक्रमः ॥ १७ ॥

गिरां किमपि लावण्यं तरङ्गयति यः परम् ।

वस्तु किञ्चिदिवाभाति न किञ्चिदपि यद्वशात् ॥ १८ ॥

मज्जतीव क्षणं चेतः स्नातीव सुधया क्षणम् ।

मायतीव क्षणं यत्न विलीयत इव क्षणम् ॥ १९ ॥

अमन्दतद्विदानन्दकन्दकन्दलनाम्बुदः ।

कोऽप्यसौ वाक्यविन्यासः कवेर्बन्ध इति स्मृतः ॥ २० ॥

असौ कोऽप्यनिर्वाच्यमहिमा कवेः प्रतिभापल्लवितवर्णनानिपुणस्य वाक्य-
विन्यासो वाक्यस्य पदसमुदायरूपस्य यो विन्यासो विशिष्टमितरवैलक्ष्येण
न्यसनं स बन्ध इति स्मृतः पूर्वैराम्नातः । कीदृशो वाक्यविन्यासः ?
अमन्देति अमन्द उल्लासो लक्षणया स्फूर्तिमान् यस्तद्विदानन्दस्तद्विदां बन्धसौ-
न्दर्यवेदिनामानन्दः स एव कन्दः प्रथमं स्वप्नादिकारणं । तस्य कन्दलनम-
ङ्गुरोद्भेदस्तस्याम्बुदः पयोदः । वाक्यविलासो हि सहृदयाह्लादक एव काव्योप-
कारी । पुनः कीदृश इत्याह—‘शाण’इति यत्र यस्मिन् पदं वर्तते । कीदृशं शाणाया-
ऽलिखितमुत्तेजितं यन्माणिक्यं प्रधानरत्नं तस्य कान्तिरौज्ज्वल्यं तस्याः केलि-
पदं क्रीडाऽऽस्पदम् । काव्ये हि पदमुज्ज्वलमेव कार्यम् । तथा यत्र संघट्टन-
क्रमः पदसन्दर्भक्रमः । कीदृशः ? अर्धनारीश्वरस्पर्द्धां अर्धनारीश्वरेण स्पर्द्धते नित-
रामलक्ष्यसन्धित्वात् । पदयोजना द्वेकपदवत् प्रतिमातीव विधेया । तथा यः
परं प्रकृष्टं गिरां वाचां लावण्यं कान्तिविशेषः किमप्यपूर्वं तरङ्गयति पुष्पाति ।
तथा यद्वशाद् यत्पारतन्त्र्याद् वस्तु काव्यार्थरूपं न किञ्चिदप्यकाम्यमपि किञ्चि-
दिव काम्यमिवाभाति शोभते । यदाह—

३२

अलङ्कारमहोदधौ

“ किञ्चिदस्ति काचिदपराऽपि पदानुपूर्वीं यस्यां न किञ्चिदपि किञ्चिदिवावभाति ।
आनन्दयत्स्वथ च कर्णपथं प्रयान्ती चेत् सताममृतदृष्टिरिव प्रकृष्टा ॥६४॥ ”

तथा यत्र यस्मिन्मानन्दामृतैकसरसि सहृदयानां मनः क्षणं भञ्जतीव भग्न-
मिव । क्षणं सुघया स्नातीव पीयूषारब्धस्नानमिव । क्षणं माद्यतीवात्मविस्मृत्या
जातोन्मादमिव । क्षणं विलीयत इव निःस्पन्दत्वाद् विलीनमिव भवतीत्येवम्भूतो
हि कवेर्वाक्यविन्यासो बन्धशब्दाभिधेयः कवितामलङ्करोति । तदपि शब्दवैचि-
त्र्यमेव । अत्रोदाहरणं यथा—

“ नेत्रेन्दीवरिणी मुखाम्बुरुहिणी भ्रूवल्लिकलोलिनी
बाहुद्वन्द्वमृणालिनी यदि पुनर्वापी भवेत् सा प्रिया ।

तल्लावण्यजलावगाहनजडैरङ्गैरनङ्गानल—

ज्वालाजालमुचस्त्यजेयमसमाः प्राणच्छिदो वेदनाः ॥६५॥” इति ॥२०॥^१

एवमभिधामूलं शब्दवैचित्र्यमभिधायोपचारमूलमाह—

कथञ्चिल्लब्धबाधस्य तत्प्रत्यासत्तिशालिनि ।

मुख्यस्यार्थस्य सामान्यमन्यार्थेऽतिशयाय यत् ॥२१॥

शब्देनारोप्यते सेयमुपचारविचित्रता ।

रूपकादीनलङ्कारान् या प्रसूते रसोत्तरान् ॥२२॥^२

गङ्गायां घोष इत्यादौ गौर्वाहीक इत्यादौ च मुख्यस्यार्थस्य प्रवाहादेर्गो-
पिण्डादेश्च कथञ्चिद् घोषाद्यधिकरणत्वासम्भवादिना सास्नादिमस्वाद्यदर्शनाच्च
प्रत्यक्षादिप्रमाणादिना केनापि प्रकारेण लब्धबाधस्य शब्देनाभिधातुमशक्य-
त्वाद् बाधितस्वरूपस्य यत् सामान्यं गङ्गात्वादिलक्षणं गोत्वादिलक्षणं च तद-
न्यस्मिन्नर्थे तदादिरूपे वाहीकादिरूपे च शब्देन गङ्गादिना गवादिना च यदा-
रोप्यते समुपचर्यते । कीदृशे पुनरन्यस्मिन्नर्थे तत्प्रत्यासत्तिशालिनि तस्य
मुख्यस्यार्थस्य या प्रत्यासत्तिः सम्बन्धादिरूपा निकटता तथा शालमाने शोभमाने ।
न ह्यप्रत्यासत्ते क्वाप्युपचारः प्रवर्तते, यत्र तत्राप्युपचारप्रसङ्गात् । किमर्थमारोप्यत

१ अ. प. दुष्टि० । २ प. चतुर्भिः कुलकम् । ३ प. यामलम् । ४ प. प्रमाणेन ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

३३

इत्याह—अतिशयाय पावनत्वादिधर्मप्रतिपत्तिरूपं ताद्रूप्यप्रतिपत्तिरूपं च कैमप्य-
तिशयमाविष्कर्तुम् । एतदेवोपचारस्य फलम्, न हि निष्फला प्रवृत्तिः प्रेक्षावता-
मिति । सैयं प्राप्तप्रसिद्धिरुपचारविचित्रता । उपचरणमन्यस्मिन्नन्यस्यारोपण-
रूपचारः स च लक्षणाऽपरपर्यायः शब्दस्य व्यापारविशेषस्तेन विचित्रता । तत्स्व-
रूपान्तरमाह—‘रूपकेति’ या रूपकप्रभृतीनलङ्कारान् जनयति । रूपकापद्धत्य-
तिशयोक्तिप्रभृतयो ध्वलङ्कारा उपचारमूला इति । रुढिल्लक्षणा त्वभिधातुन्यैव,
तेनात्र नोदाह्रियत इति ॥ २१-२२ ॥

अथ प्रत्यासत्तिभेदानाह—

अभिधेयेन सम्बन्धात् सादृश्याद् वैपरीत्यतः ।

क्रियायोगाच्च तामाहुः प्रत्यासत्तिं चतुर्विधाम् ॥ २३ ॥

अभिधेयेन मुख्यार्थेन सम्बन्धात् समीप-समीपिभार्व-घार्थ-धारकभाव-
कार्यकारणभाव-तादर्थ्य-स्व-स्वामिभावादिरूपात् । यथा गङ्गायां घोष इत्या-
दिषु समीपसमीपिभावादिसम्बन्धः । तथाऽभिधेयेनैव सादृश्याद् गुणसाम्यरू-
पात् । यथा मौर्वाहीक इत्यादिषु ज्ञेय-मान्धादिगुणसाम्यम् । तथाऽभिधेयेनैव
वैपरीत्यतो विपर्ययरूपात् । यथा अभद्रमुखे भद्रमुख इत्यादिषु प्रत्यक्षादिप्रमाण-
सिद्धं वैपरीत्यमस्त्येव । तथाऽभिधेयेनैव क्रियायोगात् सन्दृश्यापारसम्बन्धात् ।
यथा अतश्चा तश्चा इत्यादिषु काष्ठतक्षणरूपसन्दृश्यापारसम्बन्धः ।

यथा वा—

“पृथुरसि गुणैर्मूर्त्या रामो नलो भरतो भवान्

महति समरे शत्रुघ्नस्त्वं तथा जनकः स्थितेः ।

इति सुचरितैर्मूर्तीर्विभ्रधिरन्तनभूभृतां

कथमसि न मान्धाता देव ! त्रिलोकविजय्यपि ॥६६॥”

अत्र पृथुप्रभृतिशब्देषु श्लेषसमुद्दीपितेन गुणसाम्यनिबन्धनेनोपचारेण वर्ण्य-
मानस्य पुराणभूषालरूपधारकत्वम् । शत्रुघ्न-जनकशब्दयोस्तु घात-जनन-

१ व. क्रि० । २ व. ०मान्य० । ३ व. शब्दः सव्या० । ४ व. रूपल० । ५ प. युगलम् । ६ अ.
०वर्ण्य० । ७ प. ०कभा० । ८ प. ०सामान्यरू० । ९ अ. मायजा० । १० व. सादृश्य० । ११ व. ०कस्थि० ।

६४

अलङ्कारमहोदधौ

लक्षणासादृश्यापारजन्यनैवोपचारेण ताद्रूप्यप्रतिपत्तिरिति सम्बन्धादिभ्यस्तु-
र्म्यस्तां पूर्वोक्तां प्रत्यासत्तिं चतुर्विधां चतुःप्रकारामाहुः कथयन्तीति ॥ २३ ॥

अथोपचारविचित्रताभेदानाह—

सारोपा लक्षणाऽऽरोपविषयारोप्यभेदभृत् ।

आरोप्यापहृतेऽन्यस्मिन् सैव साध्यवसानिका ॥ २४ ॥

लक्षणा प्रस्तुतोपचारविचित्रता । आरोपविषयो वाहीकादिरारोप्यं च
मुख्यवृत्त्या गोत्वादिसामान्यम् । तच्चाश्रयाविनाभूतत्वादाश्रयं गोपिण्डादिकमा-
श्लिषतीति गुणवृत्त्या स एवारोप्यस्तयोर्भेदं सामानाधिकरण्येन पृथक् पृथक् प्रयोगं
या विभक्तिं सा सारोपेत्युच्यते । यथा गौर्वाहीकः, आयुर्धृतं च । तथा आरोप्येण
गोत्वादिसामान्याश्रयेणापहृते निर्गोप्येऽन्यस्मिन् आरोपविषये वाहीकादौ सति
सैवोपचारविचित्रता साध्यवसानेति कथ्यते । यथा गौरेवायम्, आयुरेवेदम् ॥ २४ ॥

द्विप्रकाराऽपि सादृश्याद् या सा गौणीति गीयते ।

प्रत्यासत्तेस्तु याऽन्यस्याः सा शुद्धेति प्रकीर्तिता ॥ २५ ॥

द्विप्रकाराऽपि सारोपा साध्यवसाना च या सादृश्याद् गुणसाम्याज्जाते
सा गुणेभ्य आगतत्वाद् गौणीति गीयते कथ्यते । यथा गौर्वाहीकः, गौरेवायम् ।
अत्र जाह्नव-मान्द्यादिगुणसादृश्यादुपचारः । ते च स्वार्थसहचारिणो गुणा जाह्नव-
मान्द्यादयो लक्ष्यमाणा अपि गोशब्दस्य परार्थभिधाने प्रवृत्तिनिमित्तत्वमुप-
यान्तीति केचित् । अत्र गोशब्दस्य गोत्वं स्वार्थस्तेन सह गोपिण्डे चरन्तीति
स्वार्थसहचारिणः । तत्र गोपिण्डगतान् गुणान् लक्षयित्वा तत्सादृश्याद्
वाहीकगुणान् लक्षयन् गोशब्दो वाहीकं लक्षयतीत्यर्थः । अत्र गोशब्दप्रवृत्त्या
गोत्वसहचारिणां गुणानां लक्ष्यमाणत्वम् । लक्ष्यमाणानां च गोशब्दप्रवृत्तिनिमित्त-
त्वमित्यन्योन्याश्रयमाशङ्कमानाः स्वार्थसहचारिगुणाभेदेन परार्थगता गुणा
एव लक्ष्यन्ते । न तु परार्थोऽभिधीयते इत्यन्ये । अत्र गोशब्देनेति शेषः ।
तथाऽभिधीयते लक्षणाव्यापारेणेति शेषः । गौणलक्षणायां गुणानां

१ व. अ. ०त्रमे० । २ व. ०व्यवि० । ३ प. ०यवि० । ४ अ. ०कृ प्र० । ५ व. ०विता० ।
६ प. गौणेति । ७ व. लक्ष० । ८ व. ०चारि० । ९ व. ०णा च । १० अ. ०रिणे भे० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरः ।

३५

निमित्तत्वमेव, न पुनर्लक्ष्यत्वमित्यभिसन्धाय साधारणगुणाश्रयमेव परार्थ एव लक्ष्यत इत्यपरे । अस्माकमप्ययमेव पक्षः । अत्र 'भेदद्वयेऽपि क्रमात् तादृश्य-प्रतीतिरूपः सर्वथैवाभेदावगमरूपश्चातिशयो व्यङ्ग्यः । या पुनर्द्विप्रकाराऽपि सादृश्यादन्यस्याः सम्बन्ध-वैपरीत्य-क्रियायोगरूपायाः प्रत्यासत्तेः प्रवर्त्तते सा शुद्धेति प्रकीर्तिता कथिता । यथा आयुर्धृतमायुरेवेदमित्यादि । अत्र कार्यकारण-भावादिलक्षणात् सम्बन्धात् शुद्धा । इह द्वयोरपि भेदयोः क्रमादन्यवैलक्षण्येर्नो-व्यभिचारेण च कार्यकारित्वादिरतिशयो व्यङ्ग्यः । क्वचित् तादर्थ्यादुपचारो यथा- इन्द्रार्था रूपाणा इन्द्रः १ । क्वचित् स्वस्वामिभावात् यथा-राजकीयः पुरुषो राजा २ । क्वचिदवयवावयविभावाद् यथा-अग्रहस्त इत्यत्राग्रमात्रेऽवयवे हस्तः । सर्वाऽप्येषा शुद्धा । एवं वैपरीत्य-क्रियायोगाभ्यामपि शुद्धैव ॥ २५ ॥

शुद्धाया एव पुनर्भेदद्वयमाह—

स्वार्थसिद्धयै पराक्षेपे साऽप्युपादानजा क्वचित् ।

परस्मै चार्पणे स्वस्य क्वापि लक्षणलक्षिता ॥ २६ ॥

साऽपि शुद्धा कुन्ताः प्रविशन्ति, यष्टयः प्रविशन्ति, मञ्जाः क्रोशन्ति, गिरिर्दक्षत इत्यादौ कुन्तादिभिः स्वार्थसिद्धयै आत्मनः प्रवेशादिलक्षणस्वार्थ-सिद्धये परेषां स्वसंयुक्तपुरुषबुद्ध्यादीनामाक्षेपे स्वीकारे सति क्वचिदुपादानजा, उपादानात् स्वसंयोगिग्रहणाज्जातेत्यन्वर्थाश्रयणात् । अत्र भयङ्करत्व-मनुष्य-निचितत्व-बह्व्येकमयत्वादिप्रतिपत्तिरतिशयः । गौरतुल्यत्व इत्यादौ श्रुतिनो-दितमनुबन्धनं कथं मे स्यादिति जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते, न तु शब्देनोच्यते । 'विश्लेष्यं नाभिर्धौ गच्छेत् क्षीणशक्तिर्विशेषणे ।' इति न्यायादित्युपादानलक्षणा तु नोदाहर्तव्या । न ह्यत्र कश्चिदतिशयः स्थाप्योऽस्ति । व्यक्त्यविनाभावित्वात् तु जात्या व्यक्तिराक्षिप्यते । यथा क्रियतामित्यत्र कर्ता, कुर्वित्यत्र कर्म, प्रविश, पिण्डीमित्यादौ गृहं, भक्षयेत्यादि च । तथा 'पीनो देवदत्तो दिया न भुङ्क्ते' इत्यत्र रात्रिभोजनं लक्ष्यते, तस्यार्थापत्तिविषयत्वादिति । तथा शुद्धैव गङ्गार्था षोड इत्यादौ गङ्गादिशब्देन स्वस्य स्वकीयस्य गङ्गात्वादि-

१ व. वे मे० । २ प. शुद्धा । ३ प. तथा । ४ अ. न. व्य० । ५ प. ० नृव० । ६ व. ० भिग० ।
७ प. ० भा० नो० । ८ अ. वि तु । ९ व. ० त्यादिव्य० । १० अ. प. व. ० ने न ल० । ११ व.
० दिस्वश० । १२ प. ० यक्षय ।

३६

अलङ्कारमहोदधी

सामान्यस्य परस्मै तटप्रसृतये यदर्पणं दानं तस्मिन् सति लक्षणलक्षिता लक्षणेनो-
पलक्षणीभूतगङ्गादिशब्देन लक्षिता ज्ञापितेत्यन्वयात् । अनयोर्भेदयोर्लक्ष्यस्य लक्ष-
कस्य चाभेदप्रतीतिरेव । यत् तु—‘तटस्ये लक्षणां शुद्धा’ इति मुकुलेनोक्तं व्याख्यातं
च यथा—‘तटस्ये लक्षकार्यानुपरक्तत्वेन प्रतीयमाने लक्षणीये’ शुद्धा लक्षणा’
तदसत्, यतोऽभेद एव श्रेयान् । तटादीनां हि गङ्गादिशब्दैः प्रतिपादने तत्र-
प्रतीतौ प्रतिपिपेदयिषितातिशयसम्प्रत्ययः । भेदे तु गङ्गासम्बन्धमात्रप्रतीतौ
गङ्गातटे घोष इति मुख्यशब्दाभिधानादुपचारस्य को विशेष इति । इदं च
भेदद्वयं कैश्चिन्न्यूनगुणाधिकगुणयोरन्यस्मिन्नन्यस्य साधर्म्यप्रतिपत्त्यर्थमारोप उप-
चार इति लक्षणाक्रान्तेनोपचारेणोमिश्रत्वादेव शुद्धमिति कथ्यते । अस्माभिः
पुनरन्यस्मिन्नन्यस्यारोप उपचार इत्येतावदेवोपचारलक्षणमङ्गीकृतम् । स
चोपचारः सर्वत्राप्यस्तीति सादृश्यात् प्रत्यासन्नन्तरेण युक्तत्वादेवास्य भेदद्वय-
स्य शुद्धत्वमभिहितम् । एवं च द्विभेदा मौणी चतुर्भेदा च शुद्धेति पदप्रकारो-
पचारविचित्रता ॥ २६ ॥

उपचारव्यापारे वाच्यार्थस्य काव्यावस्थेत्याह—

वाच्यार्थस्याविवक्षैव लक्षणायां भवेद् ध्रुवम् ।

स चार्थान्तरसङ्क्रान्तो यद्वाऽत्यन्तं तिरस्कृतः ॥ २७ ॥

लक्षणायामुपचारवैचित्र्ये गङ्गायां घोष इत्यादौ वाच्यार्थस्य प्रवाहादेर्ध्रुवम-
विवक्षैव न वक्तुमिच्छा भवेत् । ततः स कथं स्यादित्याह—‘स चेति’ स च वाच्योऽ-
र्थोऽनुपयुज्यमानत्वादर्थान्तरं तटादिरूपे सङ्ग्रामति स्वात्मानं तस्यो अर्पयती-
त्यर्थः । यद्वाऽनुपयुज्यमानत्वादत्यन्तं तिरस्कृतरूप एव भवतीति । तत्राद्यो यथा—

*“ ताला जायन्ति गुणा जाला ते सहिअएहिं धिप्पन्ति ।

रविकिरणानुग्गहिआहं^१ हुंति कमलाहं कमलाहं ॥ ६७ ॥ ”

अत्र द्वितीयकमलशब्दः पौनरुक्त्येनोपयुज्यमानत्वाद् बाधितस्वार्थः

* तदा जायन्ते गुणा यदा ते सहृदयैर्गृह्यन्ते ।

रविकिरणानुगृहीतानि भवन्ति कमलानि कमलानि ॥

१ व. ०क्षणे । २ व. ०स्थोत क्ष० । ३ व. ०यशु० । ४ व. ०शब्दः । ५ अ. व. प्रतिप० । ६
व. ०स्य । ७ अ. ०गमि० । ८ अ. ०स्य । ९ अ. ०पदार्थो० । १० व. ०न्तःसंक्रान्तोत्येततिरस्कृत
एव वा । ११ अ. ५. तस्याव्य० । १२ अ. इवेति । १३ व. ०भैः पौनस्त्यैऽनु । १४ प. ०नाप० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

३७

समाधाराधेयभावरूपात् सम्बन्धाजगद्विलक्षणश्रीनिवासित्वरूपमतिशयमाविष्कर्तुं स्ववाच्यं विकासकमनीयत्वे सङ्गमयति ।

द्वितीयो यथा—

“ भुवनभ्रियमङ्कुरयति सहैव सहकारकाननैः सुरभिः ।

जागरयति कुसुमशरं सममेव च मधुकरकणितैः ॥ ६८ ॥ ”

अत्राङ्कुरणं लतादिधर्मो जागरणं च विशिष्टचेतनधर्मस्ते च भुवनभ्रिया मधुकरकणिते च न सम्भवत इत्यनुपयुज्यमानत्वाद् बाधितस्वार्थे छायातिशयधारित्वात् सङ्कोचपरित्यामाच्च सादृश्याभिखिलजनविलासोल्लासकत्वं जगतामप्यतिदुःसहत्वं चातिशयमाविष्कर्तुं प्रवृद्धिं कार्य-कारणाभिमुखत्वं च लक्षयन्ती वाच्यमत्यन्तं तिरस्कृतः । एवं द्विप्रकार एवोपचारः ॥ २७ ॥

अथार्थान्तरसङ्क्रान्तस्थात्यन्ततिरस्कृतस्य च वाच्यस्य विषयविभागमाह—

सादृश्ये वैपरीत्ये च वाच्यस्यातितिरस्कृत्या ।

सम्बन्धेऽन्यार्थसङ्क्रान्तिः क्रियायोगे^१ तु तद् द्वयम् ॥ २८ ॥

सादृश्ये गुणसाम्यरूपायां वैपरीत्ये वाच्यविपर्ययरूपायां च प्रत्यासत्तौ सत्यां वाच्यस्याभिधेयस्यार्थस्यातिशयेन तिरस्कारः । तत्र सादृश्ये यथा—

“ मुखं विकसितस्मितं वशितवक्त्रिणं प्रेक्षितं

समुच्छलितविभ्रमा गतिरपास्तसंस्था मतिः ।

उरो मुकुलितस्तनं जघनमंसवन्धोऽधुरं

यतेन्दुवदनातनौ तरुणिमोद्गमो मोदते ॥ ६९ ॥ ”

दलविघटनरूपस्य पुष्पधर्मस्य विकसितत्वस्य स्मिते, वशीभूतत्वस्य चेतनधर्मस्य वक्त्रिणि, ऊर्ध्वोल्लसनरूपस्य मूर्तधर्मस्य समुच्छलितत्वस्य विभ्रमेषु, मूर्चवस्तुचितस्यापास्तत्वस्य संस्थायाम्, अविकासरूपस्य कलिकाधर्मस्य मुकुलितत्वस्य स्तनयोः, स्कन्धबलावलम्बित्वरूपस्य पुरुषधर्मस्यांसवन्धोऽधुरत्वस्य जघने,

१ व. सवा० । २ अ. ०श्रिया० । ३ व. ०३म० । ४ व. ०त्रांत० । ५ व. ०पपयमा० । ६ व. ०र्थच्छ्र० । ७ व. वाचिशयमाकिः कर्तुं प्रवर्ध । ८ व. ०स्य वा० । ९ व. ०योग्ये । १० प. तवेन्दु० । ११ व. ०पस्य स० । १२ व. ०पशक० । १३ व. स्वांवाव० । १४ व. ०स्य प्रत्यक्षो० ।

३८

अकङ्कारमहोदधौ

इन्दुत्वस्य प्रत्यक्षतो वदनेऽङ्कुरादिनवोद्भेदरूपस्योद्भेदस्य तरुणिम्नि, मोक्ष इति क्रियावाच्यस्य चेतनधर्मस्य प्रमोदस्योद्भेदे सम्भवाभावात् बाधितस्वार्थैर्विकसितादिशब्दै रामणीयकप्रसरणादीनां तदेकनिष्ठत्वादीनामकस्मादुल्लसनादीनां दूरव्यवहितत्वादीनामभिनवोद्भिद्यमानतादीनामृत्तत्वानमनवृत्त्यादीनां नेत्रानन्दनत्व-वृत्तत्वादीनामभिनवप्रभेवत्वादीनामृत्कर्षवत्त्वादीनां च गुणानां क्रमेण सावृत्त्यात् स्मितादीन् पदार्थान् लक्ष्यद्भिः स्वसामान्यं विकसितत्वादिरूपं तेष्वेव समारोप्यते । अत्र च ताद्रूप्यप्रतिपत्तिद्वारेण स्पृहणीयत्व-सुरभित्वादयः सदासन्निहितत्व-निदेशवैतित्यादयः सविस्मयजनविलोकनीयत्वादयः पुनरस्वीकारादयः काठिन्यवृत्तित्व-वर्द्धिष्णुत्व-स्मरोद्दीपनत्वादयो जगज्जेतृत्व-स्मरसेनापुरस्सरत्व-जनमनःक्षोभकत्वादयः सन्तापापहारित्व-जगदाह्लादकत्वादयो मनोज्ञत्व-प्रसुमरत्वादयः स्फारत्वोच्छृङ्खलत्व-स्पृहणीयत्वादयश्च क्रमादतिशया ध्वन्यन्ते । इयं च सर्वत्र विकसितस्मितमित्यारोप्यारोपविषययोरुक्तत्वात् सादृश्यनिबन्धना सारोपोपचारविचित्रता । अस्यां चोपमानवाचिनां विकसितादिशब्दानां स्वार्थोपमितस्मितादिवस्तुपरत्वाद् वाच्यस्यात्यन्ततिरस्कारः । उपमेयानां च स्मितादीनामुपमानाभूतविकसितेपुष्पाद्यर्थसादृश्यप्रतिपत्तिद्वारेण सकलतद्गर्भध्वननं फलमवसेयम् ।

वैपरीत्ये यथा—

“ उपकृतं बहु य(त)त्र किमुच्यते सुजनता प्रथिता भवता परम् ।

विदधेदीदृशमेव सदा सखे ! सुखितमास्त्व ततः शरदां शतम् ॥७०॥”

अत्र साक्षात्प्रतिकूलवर्चित्वदर्शनाद् बाधितस्वार्था उपकृतोदयः शब्दा वैपरीत्यात् ‘ त्वं सर्वदैवोऽस्माकं शत्रुत्वमाचरासि ’ इत्यादिप्रकाशनरूपमतिशयं द्योतयितुमशक्यतादीन् लक्षयन्ति । तैरेव चामीषां वाच्यमत्यन्तं तिरस्क्रियते । तथा सम्बन्धे कार्य-कारणभावादिरूपायां प्रत्यासत्तौ सत्यां वाच्यस्थान्यार्थसङ्क्रान्तिरर्थान्तरसङ्क्रमणम् । यथा—

१ व. ०मरूपस्य । २ प. ०भावः । ३ प. आरौ० । ४ प. ०वृत्तत्व० । ५ व. ०जनवि० । ६ अ. ०वर्तित्व० । ७ अ. प. ०पुता । ८ प. ०मितादि० । ९ व. ० सितसितपु० । १० प. भवता प्र । ११ व. चिरं । १२ प. धतीदृ० । १३ प. ०कृतत्वादि० । १४ अ. ०वैदास्मा० । १५ व. ०न्धेन का० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

३६

“ततः प्रहस्याह पुनः पुरन्दरं व्यपेतभीर्भूमिपुरन्दरात्मजः ।

गृहाण शस्त्रं यदि सग्रे एष ते न सख्यनिजित्य रघुं कृती भवान् ॥७१॥”

जगत्प्रतीतस्यापि रघोः स्वनामोच्चारणस्थानुपयुज्यमानत्वेन मुख्यार्थ-
बाधादाधाराभेयभावरूपाश्च सम्बन्धात् त्रिजगद्विजेतृत्वप्रतीतये रघुशब्दः पौरु-
षातिशयं लक्षयति । तत्रैव च स्वैवाच्यं सङ्क्रमयतीति । क्रियायोगे तु क्रियास-
म्बन्धरूपायां प्रत्यासत्तौ सत्यां पुनस्तत् पूर्वोक्तं द्वयं कचिदत्यन्ततिरस्कृतत्वं
कचिदन्यार्थसङ्क्रान्तत्वमित्यर्थः । क्रियायोगे हि शब्दगतावयवशक्त्यनुसरणात्
शब्दशक्तिमूलत्वं लक्ष्यमाणस्यार्थस्य । तत्र च वाच्यस्यार्थस्यात्यन्ततिरस्कृत्या ।
यथा पुरुषः पुरुष इति । अत्र हि द्वितीयः पुरुषशब्दः पौनरुक्त्याद् बाधितस्वार्थो
विशिष्टजातीयं स्वमर्थमत्यन्तं तिरस्कुर्वन् क्रियायोगनिबन्धनेनोपचारेण पूरयि-
तृत्वं लक्षयति । यत्र तु निमित्तसङ्क्राप्ताद् वाच्यस्यार्थस्यापि विवक्षा स्यात्
तत्रार्थान्तरसङ्क्रान्तत्वम् । यथा तक्षाऽयं मैत्रः । अत्र तक्षन्शब्दो मुख्यया
वृत्त्या काष्ठतद्जातीयवाची । मैत्रस्य च तजातीयत्वाभावाद् बाधितस्वार्थः
सदृशक्रियायोगात् सकलतद्गर्मप्रतिपत्तये मैत्रं लक्षयति । तत्र तक्षन्शब्दो यद्यपि
तक्षणक्रियाकर्तृत्वं क्रियायोगानिबन्धनया लक्षणयाऽवगमयति, तथापि काष्ठतद्-
जातीयं स्वार्थमप्युपमानतया प्रतिपादयतीति स्वार्थस्य विवक्षितत्वमेव । ततो
यद्युपमानस्योपमेयपरत्वाद् वाच्यस्यात्यन्ततिरस्कृतत्वं पूर्वार्थायैरुक्तम् । तथापि
क्रियायोगविषये शब्दशक्तिमूलत्वेन लक्षणाप्रवृत्तौ काष्ठतदलक्षणो वाच्योऽर्थो
विवक्षामपरित्यजन् विज्ञानातिशयशालित्वेऽर्थान्तरे सङ्क्रामतीत्यर्थान्तरसङ्क्रा-
न्तत्वमेव । एवं ‘महति समरे शत्रुघ्नस्त्वम्’ इत्यादिष्वपि ज्ञेयम् ॥ २८ ॥

अथ यः फलभूतः कोऽप्यतिशयः प्रोक्तस्तत्प्रतिपत्तिस्वरूपमाह—

शब्दैरग्नोपचारेण विषयः प्रतिपाद्यते ।

क्रियान्तरस्यासद्भावात् व्यक्त्यैवातिशयः पुनः ॥२९॥

अत्रास्यामुपचारविचित्रतायामारोपस्य विषयस्तटादिः शब्दैर्गङ्गादिभिरुप-

१ प. प्रहस्याह । २ अ. ०णातु० । ३ व. न र० । ४ प. स्वां वाच्यं संक्रा० । ५ व. लक्षमा० ।
६ व. तत्त वा० । ७ अ. व. ०स्य विवक्षापि । ८ अ. ०स्य तज्जा० । ९ व. ०क्तौ वा० । १० व. स्मृतः ।

४०

अलङ्कारमहोदधौ

चारेणोपचाराख्यव्यापारेण प्रतिपाद्यते प्रतिपत्तिगोचरतां नीयते । पावनत्वा-
दिधर्मप्रतीतिरूपस्त्वतिशयो व्यक्त्यैव व्यञ्जनव्यापारेणैव प्रतिपाद्यते । कुतः
क्रियान्तरस्य व्यापारान्तरस्यासङ्गावादसत्त्वात् । यतः पावित्र्यादिधर्मानां
प्रतीतौ नाभिधा प्रवर्तते । गङ्गादिशब्दानां तेष्वसङ्केतितत्त्वात् । नाप्युपचारस्त-
न्निमित्तानां मुख्यार्थबाध—तत्प्रत्यासत्त्यतिशयप्रतीतीनामभावात् । न ह्यत्र लक्षणीयं
तटादि मुख्योऽर्थः । नाप्यत्र प्रवाहादिवत् कश्चिद् बाधः । न चास्य पावित्र्या-
दिनाऽतिशयेन काऽपि प्रत्यासत्तिः । न चाप्यतिशये लक्ष्ये किञ्चिदतिशयान्तरा-
रोपणमस्ति । नाप्यत्र तटादाविव गङ्गादिशब्दाः स्खलद्गतयः, तत् कथं
पावित्र्यादयो लक्ष्याः ? एवं स्थितेऽपि यद्यतिशयभूतास्ते लक्ष्यन्ते, तत्
केनाप्यतिशयेन सोऽप्यतिशयान्तरेणेत्यनवस्थाप्रसङ्गः । नापि पावित्र्याद्यति-
शयरूपफलयुक्तमेव तटादिलक्षणाया विषय इति युक्तं विषय—फलयोरत्यन्तं
भेदात् प्रत्यक्षादेः प्रमाणस्य घटादिविषयः, फलं त्वर्थाधिगतिः प्राकट्यं संवि-
त्तिर्वा । तदेवं फलविशिष्टेषु लक्षणांलक्षितानामेव फलविशिष्टत्वप्रतीतिरिति पावन-
त्वाद्यतिशयो गङ्गादिशब्दैरभिधोपचाराभ्यां विलक्षणेन केनापि व्यापारेण प्रति-
पाद्यत इति स्थितम् । स च व्यञ्जन—ध्वननादिशब्दवाच्योऽवश्यं मन्तव्यः । तत्प्र-
तिपाद्यत्वातिशयोऽत्र वस्तुमात्ररूप एव न रसालङ्काररूपः । स च क्वचिद् गूढः,
क्वचिदगूढः । तत्र गूढो यथा—

“ यथा लीलामभ्यस्यति गतिरुरः स्मेरति वचोऽ

प्यधीते वैदग्ध्यं परिचरति लज्जामपि वपुः ।

स्मितभीरप्यास्यं तिलकयति तौराऽपि च तर-

त्यपाङ्गाङ्गे शङ्के विकसति तथाऽस्यां मनसिजः ॥७२॥ ”

अत्र पुनः पुनः प्रवृत्तिरूपस्याभ्यासस्य चैतन्यशून्यायां गतौ, पुष्पधर्मस्य
दलविघटनरूपस्य स्मेरत्वस्योरसि, प्राङ्गधर्मस्याध्ययनस्य वचसि, चेतनारहितां
लज्जां प्रतिसेवारूपस्य परिचरणस्य वपुषि, निपुणकार्यस्य तिलकरूपस्य स्मितभि-
याम्, पयसि विधेयस्य तरणस्यापाङ्गाङ्गे, कमलादिधर्मस्य विकासस्य मनोज-
न्मनि च सम्भवाभावात् मुख्यार्थबाधे क्रमशस्तच्छाभवश्चे विशालीभवने क्रमात्

१ प. ०ता ल०, व. ०स्ते व ल० । २ व. ०विवृतिर्गता । ३ अ. ०क्षणल० । ४ व्यञ्जनादि० ।

५ व. तरामपि चर० । ६ अ. ०हितं । ७ अ. ०बाधः, व. ०बोधः ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

४१

क्रमात् तद्ग्रहणशालित्वे मिथः संकृतत्वे शोभाकारित्वे तत इतः संवरणे प्रस-
रणे च यथाक्रमं सादृश्यरूपे प्रत्यासत्तिविशेषे सत्यभ्यासादिसामान्यानां
गत्यादिध्वारोपः । सम्यग्ग्रहणं सस्पृहकामिजनवलोकनमखिललोकप्रोक्ष-
त्वमाभिजात्यं झटिति कामिजनमनोवशीकरणं प्रागल्भ्यप्रकटनं क्रमात् प्रौढी-
भवनं चेत्याद्यतिशया व्यङ्ग्याः । अगूढो यथा—

“दुर्मेधसोऽपि भूधवशरौघताण्डवनचण्डपाण्डित्यम् ।

अध्यापयति धनुस्तव विरोधिनो नतिविधीन् सहसा ॥ ७३ ॥”

अत्र विद्वत्कार्यस्याध्यापनस्य विचेतने धनुष्यसम्भवात् मुख्यार्थबोधे कार्य-
निर्मापकत्वे सादृश्ये चाध्यापकत्वं सामान्यं धनुष्यारोप्यते । अक्लेशेनैव ते
नर्ति कारिता इत्यतिशयो व्यङ्ग्यः । स च सद्यःप्रतीतिविषयत्वादगूढ एव ।
काव्यद्वयेऽप्यस्मिन् सारोपा शौणी चोपेचारविचित्रता । वाच्यश्चार्थः स्वीपमेय-
भूतलक्ष्यार्थपरत्वादत्यन्ततिरस्कृतः । तदेवं यद्यपि भेदभूयस्त्वमप्युपचारस्य,
तथापि तन्मूलस्यातिशयध्वनेः क्रोडीकृतापरप्रभेदमर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यात्य-
न्ततिरस्कृतवाच्यरूपं भेदद्वयमेवेति ॥ २९ ॥

तदेवं शब्दस्योपचारिकत्वमभिधाय व्यञ्जकत्वं स्थापयति—

तेन व्यञ्जनवैचित्र्यमप्यास्ते शब्दगोचरम् ।

विदग्धत्वं कवीन्द्राणां यस्मिन् परिसमाप्यते ॥ ३० ॥

यतो व्यञ्जनेनातिशयं शब्दः प्रत्याययति । तेन कारणेन शब्दगोचरं शब्दा-
भ्रमं न केवलमभिधोपचारवैचित्र्यं व्यञ्जनवैचित्र्यमप्यास्ते इति प्रतीयते ।
यस्मिन् व्यञ्जनवैचित्र्ये कवीन्द्राणां विदग्धत्वं नैपुण्यं परिसमाप्यते परां काष्ठाम-
विरोहति । व्यञ्जनव्यापारभूषिता हि भारती कवीनां महन्माहात्म्यमुन्मूर्च्छयति ।
यदाह—

“सरस्वती स्वादु तदर्थवस्तु” निःस्पन्दमाना महतां कवीनाम् ।

अलोकसामान्यमभिव्यनक्ति परिस्फुरन्तं प्रतिभाविशेषम् ॥ ७४ ॥”

१ व. सङ्कल्पे । २ व. ० कप्रव्यत्वं, अ. ० क अव्यक्तत्वं । ३ प. ० पने वि । ४ अ. व. ० बाधि ।
५ अ. आरोपवि । ६ प. सोप । ७ व. तयोर्व्य । ८ प. ० भूता । ९ व. ० मुक्ति । १० प. व. निस्त्व ।

४६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र तदिति प्रतीयमानम् ॥ ३० ॥

एवमुपचारान्मूलव्यङ्ग्यप्रस्तावात् शब्दस्य सामान्यतो व्यञ्जनवैचित्र्य-
मवस्थाप्य तदेवेदानीमभिधौमूलमाह—

वस्त्वलङ्कारयोर्मूल्यशब्दतो व्यञ्जनौद् ध्वनिः ।

शब्दशक्तिभवो द्वेधा

शब्दशक्तिभवः शब्दशक्तिसमूहो ध्वनिर्द्वेधा द्विप्रकारो भवति वस्तु-
ध्वनिरलङ्कारध्वनिश्च । कुत इत्याह—वस्त्वलङ्कारयोरित्यादि । श्रुत्यादनुपचारात्
शब्दाद् वस्तुनोऽलङ्कारस्य च व्यञ्जनात् परिभासनात् । तत्र वस्तुध्वनिर्यथा—

“ अनिरशनिश्च तमुच्चैर्निहन्ति कुप्यसि नरेन्द्र ! यस्मै त्वम् ।

यत्र प्रसीदसि पुनः स भात्युदारोऽनुदारश्च ॥ ७५ ॥”

अत्र त्वदनुवर्तनाय विरुद्धावप्येकं कार्यं कुरुत इति वस्तु ध्वन्यते ।

अलङ्कारध्वनिर्यथा—

“ अमित्रक्षेत्रेषु प्रसभमसिधेनुस्तव नवं

चिरं चीर्णा भूमीतलतिलकपत्राङ्कुरवनम् ।

यशोदुग्धं स्निग्धं किमपि तदस्रत प्रतिमुहुः

प्रतेने येनायं त्रिभुवनपुटीपूर्णविधिः ॥ ७६ ॥”

अत्रैकार्थः कृपाणीवाचकोऽसिधेनुशब्दो मध्यानुप्रविष्टधेनुशब्दमाहात्म्यात्
सुरम्बा सार्द्धमौपम्यं व्यनक्ति ।

यथा च—

“ तिग्मरुचिरप्रतापो विधुरनिशाकृद् विभो ! मधुरलीलः ।

मतिमानतत्त्ववृत्तिः प्रतिपदपक्षाग्रणीर्विभाति भवान् ॥ ७७ ॥”

तिग्मो रुचिरप्रतापो यस्य, विधुराणां वैरिणां निशामुपचारात् मूर्च्छान्ध-
कारं करोति । मधुरा लीला यस्य । मर्तो सद्बुद्धौ माने पूज्यपूजने तत्त्वे परमार्थे
च वृत्तिर्यस्य । प्रतिपदं स्वपक्षेऽग्रणीः । एतेषां च पदानां द्विपदत्वे तिग्मरुचिः

१ अ. ०चारम् । २ अ. शब्दता० । ३ अ. ०धाय म० । ४. अ० अन्व० । ५ अ. प्रतिभा० ।

६ अ. व. व्यञ्जते । ७ अ. भावे पूजने ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो माम् द्वितीयस्तरङ्गः ।

४३-

अप्रतापः । विधुः अनिशकृत् । मधुः अलीलः । मतिमान् अतृप्तवृत्तिः । प्रतिपत्
अपश्चात्प्रणीरिति विरोधाभासो व्यङ्ग्यः ।

चतस्रोऽस्य भिदास्ततः ॥ ३१ ॥

ततः कारणादस्य शब्दशक्तिमूलस्य ध्वनेरर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यात्पन्त-
तिरस्कृतवाच्यभेदाभ्यां सह चत्वारो भेदाः ॥ ३१ ॥

ननु संयोगाद्यैर्निश्चयितादप्यनेकार्थात् शब्दाद् या काचिदर्थान्तरप्रतीति-
स्तस्यां किं शब्दस्याभिधौ व्यापारः ? किं वाऽपरः कश्चिदित्याह—

या च शब्दादनेकार्थात् संयोगाद्यैर्नियन्त्रितात् ।

अपरार्थमतिः काचित् व्यञ्जनादेव सा मता ॥ ३२ ॥

संयोगो विप्रयोगश्च साहचर्यं विरोधिता ।

अर्थः प्रकरणं लिङ्गं शब्दस्यान्यस्य सन्निधिः ॥ ३३ ॥

सामर्थ्यमौचिती देशः कालो व्यक्तिः स्वरादयः ।

शब्दार्थस्यानवच्छेदे विशेषस्मृतिहेतवः ॥ ३४ ॥^४

इत्युक्तानुसारेण शब्दानामेकस्मिन्नर्थे नियमनं यथा—

‘वनमिदममथमिदानीं यत्रास्ते लक्ष्मणान्वितो रामः ।’ इति

‘विना स्त्रीतां रामः प्रविशति महामोहसरणिम् ।’

इति च संयोगाद् विप्रयोगाच्च द्वाशरर्थौ २ ।

‘बुधो भौमश्च तस्योच्चैरनुकूलत्वमागतौ ।’ इति साहचर्याद् ग्रहविशेषे ३ ।

‘सामार्जुनव्यतिकरः साम्प्रतं वर्तते तयोः।’ इति विरोधाद् भार्गव-कार्तवीर्ययोः४।

‘स्थाणुं भज भवच्छिदे’ इत्यर्थात् प्रयोजनादीश्वरे ५ ।

‘ सर्वं जानाति देवः ’ इति प्रकरणाद् युष्मदर्थे ६ ।

‘कोदण्डं यस्य गाण्डीवं स्पर्द्धते कस्तमर्जुनम् ?’ इति लिङ्गाचिह्नात् पार्थे ७ ।

४५

अलङ्कारमहोदधौ

‘देवस्य पुरारातेः’ इति शब्दान्तरसम्भिधानात् प्रयुपतौ ८ ।

‘मधुना मत्तः कोकिलः’ इति सामर्थ्याद् वसन्ते ९ ।

‘तन्म्या यत् सुरतान्तकान्तनयनं वक्त्रं रतिव्यत्यये । तत् त्वां पातु’
इत्यौचित्यात् प्रसादसाम्मुख्ये पालने १० ।

‘भात्यत्र परमेश्वरः’ इति राजधानीरूपाद् देशाद् राजनि ११ ।

‘चित्रभानुर्विभात्यत्र’ इति कालविशेषाद् दिने रवौ, रात्रौ च बह्वौ १२ ।

‘मित्रं भाति’ इति ‘मित्रो भाति’ इति च व्यक्तिविशेषाच्छिन्नविशेषात् सुहृदि
रवौ च प्रतीतिः १३ ।

उदात्तादेः स्वरविशेषात् पुनर्वेद एव विशेषार्थप्रतिपत्तिर्न काव्यमार्गे ।
तथाहि—‘मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो नैव तमर्थमाह । स वाग्वज्रो
यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात् ॥’ इति कठ्यटोक्तन्यायान्मिथ्या
प्रयुक्तो मन्त्रः प्रयोक्तारमेव हन्ति । यथेन्द्रशत्रुरिति मन्त्रः । पूर्वं हि इन्द्रस्याभिचारो
वृत्रेणारम्भस्तत्रेन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति मन्त्र ऊहितः । तत्र चेन्द्रस्य शमयिता शतयिता
वेति क्रियारूपः शत्रुशब्दः समाश्रितो न तु रुदिशब्दः । तदाश्रयणे हि बहुव्रीहि-
तत्पुरुषयोरुत्थाभेदः । ततश्चेन्द्रशत्रुरित्यन्त्योदात्ते षष्ठीतत्पुरुषे प्रयोक्तव्ये आद्यो-
दात्तो बहुव्रीहिराक्षणेन प्रयुक्तस्तेनेन्द्रस्तस्यैव शमयिता जात इति स्वरो वेद
एवोपयोगी, न काव्यमार्गे इति १४ ।

आदिशब्दादभिनयादिभ्यो यथा—

* इहहमिच्छामि यथा इहहमिच्छेहि अच्छिन्नचेहि ।

इहहमितावत्या इहहमिच्छेहि दिअहेहि ॥ ७८ ॥

एवं संयोगादिभिर्नियन्त्रितादप्येकस्मिन्नर्थे स्थायितादप्यनेकार्थात् शब्दाद्

* एतावन्मात्रस्तनिका एतावन्मात्राभ्यामक्षिपत्राभ्याम् । एतावन्मात्रावस्था
एतावन्मात्रैर्विवसैः ॥

१ अ. तन्या । २ अ. प. ० भातीति । ३ अ. तस्यैव । ४ व. शतयिता जा०, प. शमयिता
जातिवता चेति । ५ अ. ० स्ते इन्द्र० । ६ अ. ० व वृत्रस्य शतयिता । ७ प. इत्यह० ।
८ प. अ. ० वणिजा । ९ व. दिव्य० ।

शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ।

४५

या काचिदपरस्यार्थस्य मतिर्बुद्धिर्भवति सा नाभिधातस्तस्या नियमितत्वात्,
नाप्युपचारात् तन्निमित्तानामभावादपि तु व्यञ्जनव्यापारादेव । यथा—

“ स सैन्यसैन्धवोद्धूतैः पाण्डुभिः पूरयन् दिशः ।

न सेहे मिहिरस्यापि पृथिव्यां पततः करान् ॥ ७९ ॥ ”

अत्र मिहिरशब्दप्रत्यासत्तेः किरणेषु नियमितोऽपि करशब्दो दण्डरूपमर्थान्तरं व्यञ्जयन् ‘ एकलत्रां धरित्रीं स भुक्तवान् ’ इति वस्तु प्रकाशयति ।

तथा—

“ यदीयोऽसिः कालः प्रतिकरटिसिन्दूररुचिभि—

र्व्यधात् सन्ध्यां मुक्तास्तदनु किल ताराः समुदगुः ।

यशःश्वेतज्योतिस्तदथ समभूद् येन जयिना

चिरं शक्रे राकारजनिमयमेव त्रिभुवनम् ॥ ८० ॥ ”

अत्र काल-तारा-श्वेतज्योतिःशब्दा असि-मुक्ता-यशःशब्दानां सन्निधानात्
कुष्माण्ड-नैर्घन्य-विशदद्युतित्वेषु नियन्त्रिता अप्यनेहो-नक्षत्र-शीतांशून्
व्यञ्जयन्तस्तैः सार्धमुपमानोपमेयतां ध्वनयन्ति ॥ ३२-३४ ॥

न शब्दवैचित्र्यमिदं विनाऽऽप्नुते श्रियं कवीनां भणितिर्महत्त्यपि ।
मरीचयश्चण्डरुचो हि दर्पणे निपेतिर्वांसो विकसन्ति नाश्मनि ॥

इत्यलङ्कारमहोद्घो शब्दवैचित्र्यवर्णनो नाम द्वितीयस्तरङ्गः ॥ २ ॥



१ व. ०स्वामाना मि० । २ अ. ०त्वात् सत्० । ३ प. ०दिति । ४ व. वोद्धूतैः । ५ व. पाण्डु० ।
६ प. यथा । ७ प. राजा ।

अथ तृतीयस्तरङ्गः ।

अथ पूर्वोक्तानुवादपूर्वमुत्तराभिधेयमुपक्रमते—

इत्युक्तं शब्दवैचित्र्यमर्थवैचित्र्यमुच्यते ।

महाकविरिति ख्यातिं लभन्ते कवयो यतः ॥ १ ॥

इति पूर्वोक्तप्रकारेण शब्दवैचित्र्यमुक्तं प्रतिपादितम् । इदानीमर्थवैचित्र्यमुच्यते । यतो यस्मादर्धवैचित्र्यात् कवयो महाकविरिति ख्यातिं प्रसिद्धिं लभन्ते प्राप्नुवन्ति । न ह्यनुतार्थवैचित्र्यमन्तरेण महाकवित्वलाभः ॥ १ ॥

अथ यत् प्रतिज्ञातं तदेवाह—

अक्लिष्टप्रतिभादृष्टः सौकुमार्यमनोरमः ।

रससंवलितानेकभङ्गीसर्वाङ्गभूषितः ॥ २ ॥

अयोनिरपरच्छायायोनिर्वा परभागभाक् ।

स चेतनचमस्कारी धत्तेऽर्थः कविताङ्गताम् ॥ ३ ॥^{*}

अर्थोऽभिधेयं वस्तु कविताङ्गतां कान्यकारणत्वे धत्ते धारयति । कीदृशः ? अक्लिष्टप्रतिभादृष्टः अक्लिष्टा कदर्यनारहिता या प्रतिभा नवनवोल्लेखशाली प्रज्ञाविशेषस्तथा दृष्टो विभावितोऽस्त एव सौकुमार्यमनोरमः । सुकुमारसम्भूतं हि वस्तु सुकुमारमेव भवति । पुनः कीदृशः ? रसैः शृङ्गारादिभिः संवलितः मिश्रीभावशालिनी याऽनेका भङ्गी विच्छित्तिस्तया सर्वाङ्गमामूलचूलं भूषितः समलङ्कृतः । अर्थो हि रसकल्लोलिनीं नवनवां विच्छित्तिमूर्तिं कुर्वन्नेव चारिमाणमारोहति । यथा—

“ आराद्धं किमु दैवतं कुवलयैस्तेपे तपश्चन्द्रभाः

किन्नामाऽपमिदं च काञ्चनरुचां किं भाग्यमुज्जृम्भते ? ।

दैवं वाऽद्य किमानुकूलिकमभूद् बालप्रवालश्रिया—

मस्याः स्मेरदृशो दधत्यवयवौपम्यं यदेतान्यपि ॥ ८१ ॥ ”

१ अ. ० वसु० । २ प. लौकर्म० । ३ व. ० विच्छित्तिभू० । ४ प. युगली । ५ प. ० जतां । ६ व. ० शालिप्र०, ५. ० प्रतिभा । ७ व. ० ह्यति । ८ व. चाय ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

४७

पुनः कथम्भूतः ? अयोनिः न विद्यते योनिरुत्पत्तिभूमिर्धस्य स तथा । पूर्व-
कविभिरस्पृष्ट इत्यर्थः । यथा—

“ किं भूमौ जलधेः श्रियं स हि खलु श्रीजन्मभूमिः स्वयं
वाच्यः किं माहिमाऽपि यस्य हि किल द्वीपं महीति श्रुतिः ।
त्यागः कोऽपि स तस्य विभ्रति जगद् यस्यार्थिनोऽप्यम्बुदाः
शक्तेः कैव कैथाऽपि यस्य भवति क्षोभेण कल्पान्तरम् ॥ ८२ ॥ ”

किमयोनिरेवास्यतास्य प्रकारान्तरमप्यस्तीत्याह—अपरच्छायायोनिर्वाऽपरस्य
कौव्यार्थस्य या छाया सादृश्यमात्रं सा योनिर्यस्य स तथा । वाऽथवाच्ये । किमुक्तं
भवति ? यदपूर्वं एवं तावदर्थः काव्ये निबन्धनीयस्तदसम्पत्तावपरच्छायाप्रम-
वोऽपि विशेषं कमप्युन्मेषयन् न विरुद्ध्यते । अत एवोक्तं परभागभाक् पूर्वस्माद्
गुणोत्कर्षवान् इति । यथा—

“ मानिनीजनविलोचनपातानुष्णवाष्पकलुषान् प्रतिगृह्यन् ।
मन्दमन्दमुदितः प्रययौ खं मीतमीत इव शीतमयूखः ॥ ८३ ॥ ”

अयमेवार्थः कविप्रतिभाविशेषितो यथा—

“ क्रमादेक—द्वि—त्रिप्रभृतिपरिपाद्या प्रकटयन्
कलाः स्वैरं स्वैरं नवकमलकन्दाङ्कुररुचः ।
पुरन्ध्रीणां प्रेषोविरहदह्नोहीपितदृशां
कटाक्षेभ्यो बिम्ब्यन् निभृतमिव चन्द्रोऽभ्युदयते ॥ ८४ ॥ ”

लोऽप्यमपरच्छायायोनिः । युगम् ॥ २-३ ॥

अर्थवैचित्र्यस्य कियतोऽप्यतिदेशमाह—

विचित्रत्वमदोषत्व—गुणालङ्कारनिर्मितम् ।
यदर्थस्यास्ति तत् सर्वं पुरस्तादभिधास्यते ॥ ४ ॥

१ व. ०भीय० । २ प. ०भूमी । ३ अ. यस्य वि० । ४ व. कला । ५ अ. काव्यस्य कला० । ६ प. मता ।
७ अ. एवार्थः । ८ अ. तदसम्पत्तावपर० । ९ अ. प्रायो० । १० प. विभ्रन् । ११ व. ०भूमि० ।

४८

अलङ्कारमहोदधौ

यत् किमप्यर्थस्य निर्दोषत्वादजनितं वैचित्र्यं विद्यते तत् समग्रभोगे
वक्ष्यते इति ॥ ४ ॥

सम्प्रति यद् वक्तव्यं तदाह—

यत् तु वैचित्र्यमर्थस्य व्यञ्जकत्वमुपेयुषः ।

व्यङ्ग्यार्थप्रत्ययाधायि तदत्रैव प्रतन्यते ॥ ५ ॥

यत् पुनरर्थस्य व्यञ्जकत्वं प्राप्तवतः प्रतीयमानार्थप्रतीतिकारि विचित्रत्वं
तदत्रैव प्रतन्यते विस्तरेण कथ्यते ॥ ५ ॥

अथ व्यङ्ग्यार्थस्वरूपाण्याह—

येद्यप्यनेकधा व्यङ्ग्यं व्यञ्जकौदिविभेदतः ।

तथापि वस्त्वलङ्कार-रसात्मत्वात् त्रिधैव तत् ॥ ६ ॥

येद्यपि व्यञ्जकानामादिशब्दाद् व्यञ्जनीयानामपि विभेदादनेकरूपं
व्यङ्ग्यं व्यङ्ग्योऽर्थः । सामान्यविवक्षयाऽत्र नपुंसकत्वम् । तथापि वस्तु किमप्य-
र्थमात्रमलङ्काराश्चोपमाऽऽद्यो रसाश्च शृङ्गारादयस्तदात्मत्वात् तद्वृत्तेर्वात् तद्
व्यङ्ग्यं त्रिविधमेव, न चतुर्थः प्रकारोऽस्तीति ॥ ६ ॥

कथितं व्यङ्ग्यार्थस्वरूपम् । अथ मुख्यार्थानां व्यञ्जकत्वमाह—

वक्तु-श्लोद्धव्य-काकूनां वाक्य-वाच्यान्यसन्निधेः ।

प्रस्ताव-देश-कालादेर्वैशिष्ट्यात् प्रतिभाजुषाम् ॥ ७ ॥

मुख्योपचरित-व्यङ्ग्याः कचिदर्थान्नयोऽप्यमी ।

विभ्रति व्यञ्जकीभावं निजप्रागल्भ्यसम्पदा ॥ ८ ॥

मुख्याद्यान्नयोऽप्यर्थाः प्रतिभाजुषां वैदग्ध्यशालिनां विदग्धान् प्रतीत्यर्थः
व्यञ्जकत्वं धारयन्ति । कया ? निजप्रागल्भ्यसम्पदा । तत् किञ्चित् सन्निवेशनै-

१ प. यदप्य० । २ प. व्यञ्जनादि० । ३ अ. व्यञ्जना० । ४ प. व. त्वात् व्य० । ५ प.० सन्निधिः ।
६ प. नुपकम् ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

४९

पुण्यमुन्मीलति येन ते व्यञ्जका जायन्ते । परं क्वचित्, न सर्वत्र । कुत एतदित्याह—
वक्त्रादीनां वैशिष्ट्यादिति । किमुक्तं भवति ? यत्र वक्त्रादीनां वैशिष्ट्यं प्राग-
ल्भ्यशालिनोऽपि त्रयोऽप्यर्थास्तत्रैव व्यञ्जका नान्यत्र । तत्र वक्ता प्रतिपादक-
स्तस्य वैशिष्ट्याद् यथा—

* “ माए ! घरोवयरणं अज्ज इ नत्थि च्चि साहिअं तुमए ।
ता भण किं करणिअं एमेव न वासरो ठाह ॥ ८५ ॥ ”

अत्र विज्ञातस्वरिणीत्वरूपाद् वक्तृवैशिष्ट्यात् काचित् स्वरविहारार्थिनी
तदस्थेन प्रतिभावता व्यज्यते । तदस्थेनेत्यादिकं चोत्तरेष्वपि ज्ञेयम् ।

प्रतिपाद्यो बोद्धव्यस्तद्वैशिष्ट्याद् यथा—

+ “ उच्चिदं दोबल्लं चिन्ता अलसत्तणं सनीसंसिअं ।
मह मंदमाइणीए केरं सहि ! तुह वि अहह ! परिहवइ ॥ ८६ ॥ ”

महकेरं मम सम्बन्धि । तुह वि त्वामपि । अत्र दूत्यास्तत्कामुकोपभोगो
व्यज्यते । तथाविधदूतीत्वं च बोद्धव्यस्य वैशिष्ट्यम् ।

काकुवैशिष्ट्याद् यथा—

“ तथाभूतां दृष्ट्वा नृपसदसि पञ्चालतनयां
वने व्याधैः सार्द्धं सुचिरमुषितं वल्कलधरैः ।
विराटस्थावासे स्थितमनुचितारम्भनिभृतं
गुरुः खेदं खिन्ने मयि भजति नाद्यापि कुरुषु ॥ ८७ ॥ ”

अत्र मयीत्यत्र प्रयत्नविशेषोच्चारणे कोपोपालम्भपरत्वेन काकोवैशिष्ट्याद्
मयि न योग्यः खेदः, कुरुषु तु योग्य इति भीष्माभिप्रायः प्रतीयते । न च

* मातृगृहोपकरणमद्य खलु नास्तीति कथितं त्वया ।

तद् भण किं करणीयमेवमेव न वासरस्तिष्ठति ॥

+ औन्निद्र्यं दीर्घरुचं चिन्ताऽलसत्त्वं सनिःश्वसितम् ।

मम मन्दभागिन्याः सखि ! त्वामप्यहह ! परिभवति ॥

१ व. ० साहिअं । २ प. ता स्वे० । ३ प. ० साहिअं, व. ० तास्वेरिणी बहु० । ४ प. पुके ।

५

६०

अलङ्कारमहोदधौ

वाच्यसिद्ध्यङ्गं काकुरिति गुणीभूतव्यङ्ग्यत्वं शङ्कनीयम्, भजतीत्यत्र प्रयत्न-
विशेषोच्चारणे काकुमात्रेणापि प्रश्नमात्रनिष्ठश्लोकार्थोपपत्तौ मयीति विशिष्टकाक-
जुसरणस्य विशिष्टव्यङ्ग्यार्थप्रतीतिहेतुत्वात् ।

वाक्यवैशिष्ट्याद् यथा—

“ प्राप्तश्रीरेष कस्मात् पुनरापि मयि तं मन्थखेदं विदध्यात्
निद्रामप्यस्य पूर्वामनलसमनसो नैव सम्भावयामि ।
सेतुं वध्नाति भूयः किमिति च सकलद्वीपनाथानुयात-
स्त्वय्यायाते विकल्पानिति दधत इवाभाति कम्पः पयोधेः ॥८८॥ ”

अत्र प्राप्तश्रीरित्यादीनां वाक्यानां वैशिष्ट्यान्नारायणरूपता राज्ञः प्रतीयते ।

वाक्यवैशिष्ट्याद् यथा—

“ उद्देशोऽयं सरसकदलिश्रेणिशोभाऽतिशायी
कुञ्जोत्कर्षाङ्कुरितरमणीविभ्रमो नर्मदायाः ।
किं चैतस्मिन् सुरतसुहृदस्तन्वि ! ते वान्ति वाता
येषामग्रे सरति कलिताकाण्डकोपो मनोभूः ॥ ८९ ॥ ”

कदलीति बाहुलकाद् ह्रस्वः । अत्र कदली—कुञ्जयोर्जनालोकधारण—रविकर-
निग्रहप्रकाशनं वायोः सुरतखेदच्छेदित्वं सर्वेषामपि च मदनोद्दीपनत्वं चेति रत्न-
सामग्रीप्रकाशकवाच्यार्थवैशिष्ट्यात् ‘ सम्भोगक्रीडार्थमत्र प्रविश ’ इति युज्यते ।

अन्यसन्निधिवैशिष्ट्याद् यथा—

* “ पुँल्लेह अणुल्लमणा अत्ता मे घरभरंमि सयलमिँ ।
खर्णमिच्चं जइ संझाह होइ न व होइ वीसामो ॥ ९० ॥ ”

अत्र कयाचित् सखीं प्रति वदन्त्या प्रच्छन्नकाशुकस्य सन्ध्या सङ्केतकालो
ज्ञाप्यत इति प्रतीयते । तथाविधपुरुषकृतत्वं च सन्निधिवैशिष्ट्यम् ।

* नुदत्यनार्द्रमनाः दवभ्रमां गृहभरे सकले ।

क्षणमात्रं यदि सन्ध्यायां भवति न वा भवति विश्रामः ॥

१ प. वाक्य० । २ प. सरति । ३ व. कदलि० । ४ अ. कुञ्ज० । ५ प. सयले ति । ६ प. ०मेतं ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

५१

प्रस्ताववैशिष्ट्याद् यथा—

*“ सुखेह सभागमिस्सह तुज्झ पिओ अज्झ पहरमित्तेण ।
एमेवे किं ति चिट्ठसि ता सहि ! सज्जेसु करणिज्जं ॥ ९१ ॥ ”

अत्रोपपत्तिं प्रत्यभिमतुं प्रस्तुता काचिन्न युक्तमिति सख्या निवार्यत इति व्यज्यते । सर्वदाऽभिसरणैद्द्वारेण हेतुत्वेन प्रतीतत्वं च प्रस्तावस्य वैशिष्ट्यम् ।

देशवैशिष्ट्याद् यथा—

“ अन्यत्र यूयं कुसुमावचायं कुरुष्वमत्रास्मि करोमि सख्यः ! ।
नाहं हि दूरं भ्रमितुं समर्था प्रसीदतायं रचितोऽञ्जलिर्वै ॥ ९२ ॥ ”

अत्र विविक्तोऽयं देशस्ततः प्रच्छन्नकामुकस्त्वया प्रस्थाप्य इति विश्वस्तां प्रति कयाचिन्निवेद्यते इति ध्वन्यते । उद्देशोऽयमित्यत्र सकलस्यापि वाच्यस्य वैशिष्ट्यमिह तु सङ्केतयोग्यत्वं देशमात्रस्यैवेति वाच्यवैशिष्ट्याद् भेदः ।

कालवैशिष्ट्याद् यथा—

÷“ गुरुअणपरवस ! पियं ! किं भणामि तुह मंदभाइणी अहयं ।
अज्झ पवासं वज्जसि वज्ज सयं चेव मुणसि करणिज्जं ॥ ९३ ॥ ”

अत्र मधुसमये यदि व्रजसि तदहं तावन्न भवामि । तत्र तु न जानामि गतिमिति पतिं प्रति कस्याश्चिदभिप्रायः प्रतीयते । विरहिप्राणापहारित्वं च कालवैशिष्ट्यम् ।

आदिग्रहणाच्चेष्टादीनां परिग्रहः । तत्र चेष्टावैशिष्ट्याद् यथा—

* श्रूयते समा॥ मिष्यति तव प्रियोऽद्य पहरमात्रेण ।
एवमेव किमिति तिष्ठसि ? तन् सखि ! सज्जय करणीयम् ॥

÷ गुरुअणपरवस ! प्रिय ! किं भणामि त्वां मन्दभागिनी अहम् ।
अद्य प्रवासं व्रजसि व्रज स्वयमेव जानासि करणीयम् ॥

१ अ. व. ०मेअ० । २ अ. ०अजे० । ३ अ. व. ०परमहे० । ४ अ. पिअ । ५ अ. ०विशेषाद् ।

५२

जलङ्कारमहोदधौ

“ द्वारोपान्तनिरन्तरे मधि तथा सौन्दर्यसारश्रिया
 प्रोद्धास्योरुपुगं परस्परसमासक्तं समापादितम् ।
 आनीतं पुरतः शिरोऽश्रुकमघः क्षिप्ते चले लोचने
 वाचस्तच्च निवारितं प्रसरणं सङ्कोचिते दोर्लभे ॥ ९४ ॥ ”

अत्र चेष्टाभिः प्रच्छन्नकान्तविषया सानुरागता ध्वन्यते । अनुरागकल्लो-
 लितैलज्जाजनितत्वं च चेष्टानां वैशिष्ट्यम् ।

एवं वक्त्रादीनां द्विकादियोगेऽपि व्यञ्जकत्वमवसेयम् । तत्र वक्तृ-बोद्ध-
 व्ययोगे यथा—

*“ अत्ता इत्थं पुमज्जइ इत्थं अहं पियं सयं पलोएसु ।
 मा र्हिअ ! रत्तिअवय ! सिज्जाइ महं पुमज्जिहसि ॥ ९५ ॥ ”

अत्ता श्वश्रूः । पुमज्जइ निषीदति । महं आवयोः, ममेति व्याख्यायमाने व्य-
 क्त्यप्रतीतिर्न स्यात् । अत्र स्वैरिण्यां तथाविधपुरुषं प्रति वदन्त्यां द्वयवैशिष्ट्याद्
 मेति निषेधेन मम शय्यायामेव त्वया समागन्तव्यमिति विधिः प्रतीयते ।

एवमन्यदपि द्विक-त्रिकयोगे स्वयमभ्युद्यम् ।

इदानीमुपचरितार्थस्य व्यञ्जकत्वमुच्यते । तत्र वक्तृवैशिष्ट्याद् यथा—

“ दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि ! क्षणमिहाप्यस्मद्वृद्धे दास्यसि
 प्रायो नास्य शिशोः पिताऽतिविरसाः कौपीरपः पास्यति ।
 एकाकिन्यपि यामि तद् वरमितः स्रोतस्तमालाकुलं
 नीरन्ध्राः पुनरुल्लिखन्तु जरठच्छेदा नलग्नन्धयः ॥ ९६ ॥ ”

अत्र स्वैरिण्याः पत्यर्थं सरसजलानयनाय तत्त्ववृत्त्या गमनं न सम्भवतीति
 मुख्यार्थबाधादसत्येन यामीत्यनेन वैपरीत्यग्रत्यासत्या लोकेषु सतीत्वख्यापनरूपे

* श्वश्रूत्र निमज्जत्यत्राहमपि च (प्रिय !) स्वयं (दिवसं) प्रलोक्य ।
 मा पथि ! रात्र्यन्धक ! शय्यायामवयोर्निमज्ज्यसि ॥

१ प. ०कामुक० । २ प. तजनित० । ३ प. दिय, अ दिअ० । ४ अ. एहि र० । ५ अ. व्यक्तित्व-
 चित्र्याद् व० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९३

फले सति सत्यं परपुरुषान्तिकगमनं लक्ष्यते । तेन च रतोपमर्दजनितनस्त्वर्थतादि-
गोपनं ध्वन्यते । विदितस्वैरिणीत्वं चात्र वक्तुर्वैशिष्ट्यम् ।

बोद्धव्यवैशिष्ट्याद् यथा—

*“ साहंती सहि ! सुहयं खणे खणे दूमिआं सि मज्झ कए ।

सम्भाव नेह करणिजसरिसयं दाव विरहयं तुमए ॥ ९७ ॥ ”

साधयन्ती मदनुकूलं कुर्वती, यदि वा प्रतिपादयन्ती युक्तायुक्तं बोधयन्ती ।
अत्र प्रत्यक्षदृष्टप्रियोपभोगचिह्नाया दूत्याः सद्भावस्नेहरूपं मित्रत्वं न सम्भ-
वतीति मुख्यार्थबाधे वैपरीत्यरूपायां प्रत्यासत्तौ त्वमसद्भावपरा निःस्नेहा च
सदाप्यभूरिति गुप्तासत्त्वार्थप्रतिपादने च फले शत्रुत्वं लक्ष्यते । तेन च तस्याः
स्नेहाप्रभिम्यं सद्य एव तत्पार्थं यास्यतीति जानन्नपि यस्त्वां दूतीमपि कामयते
तेनातिष्ठेन किं कार्यमिति कामुकविषयं सापराधत्वं व्यज्यते । एवं काकादिवै-
शिष्ट्यादपि लक्ष्यार्थव्यञ्जकत्वं ज्ञेयम् ।

अथ व्यङ्ग्यार्थव्यञ्जकत्वम् । तत्र वक्तुर्वैशिष्ट्याद् यथा—

÷ “ भम धम्मिअ ! वीसत्थो सो सुणओ अज्ज मारिओ तेण ।

गोलाण्हकच्छकुडंगवासिणा दरिअसीहेण ॥ ९८ ॥ ”

अथ अमेत्यादिविधिना गोदावरीतीरे सिंहसद्भावाद् धार्मिकस्य भ्रमणनि-
षेधो व्यन्यते । तेन च तत्रोपपत्तिना सह निष्प्रत्यूहसुरतव्यापाराभिलाषित्वं
कस्याश्चित् प्रतीयते ।

बोद्धव्यवैशिष्ट्याद् यथा—

* साधयन्ती सति ! सुभगं क्षणे क्षणे दूनाऽसि मम कृते ।

सद्भाव-स्नेह-करणीयसदृशं तावद् विरचितं त्वया ॥

÷ भ्रम धार्मिक ! विवस्वतः स श्वाऽथ मारितस्तेन ।

गोदानदीकच्छकुडङ्गवासिना दृप्तसिंहेन ॥

१ प. ०क्षिता०, अ. क्षतादि ०० । २ अ. व. साहिंती । ३ व. ०मिया । ४ अ. करिज्ज । ५ अ.
०रियिणे । ६ प. ०दिति । ७ प. ०सम्भा० । ८ व. ०रियसी० ।

५४

अलङ्कारमहोदधौ

“ निःशेषच्युतचन्दनं स्तनतटं निर्मृष्टरामोऽधरो

नेत्रे दूरमनञ्जने पुलकिता तन्वी तथेयं तनुः ।

मिथ्यावादिनि ! दूति ! बान्धवजनस्याज्ञातपीडागमा

वार्षीं स्नातुमितो गताऽसि न पुनस्तस्याधमस्यान्तिकम् ? ॥ ९९ ॥ ”

अत्र न पुनरिति निषेधेन निःशेषच्युतादिपदसमूहसहायाऽधमपदबलात् तद-
न्तिकमेव रन्तुं गताऽसीति विधिव्यज्यते । तथाहि—च्युतं भ्रष्टं, क्षालितमित्युक्ते तु
व्यङ्ग्यार्थप्रतीतिर्न स्यात्, क्षालनस्य वाप्यामेव भावात् । नितरां मृष्टरामो न तु
किञ्चित् । दूरमनञ्जने, निकटे तु साञ्जने । पुलकिता तन्वीत्युभयं निधेयम् । व्यङ्ग्य-
पक्षे इत्येकं व्यङ्ग्यम् । तेन च त्वमिव सोऽधमस्तावत् यस्त्वां कामयते । स इव
त्वमप्यधमा या प्रीतिपात्रभूताऽपि मम प्रियोपभोगं कुरुषे । तत् तेन च त्वयाऽपि
च न मे कार्यमित्याद्युपमेयोपमार्गं बहु ध्वन्यते । एवं काकवादिवैशिष्ट्या-
दपि व्यङ्ग्यार्थव्यञ्जकत्वमुदाहर्यम् ॥ ७-८ ॥

अथ व्यञ्जकत्वमापन्नस्य मुख्यार्थस्य का वार्तेत्याह—

व्यज्यतेऽर्थान्तरं यत्र मुख्यार्थेन स्वनिह्वात् ।

तस्मिन् विवक्षितस्यापि तस्यान्यपरता भवेत् ॥ ९ ॥

मुख्यार्थस्य हि परोपकारित्वे सति क्वाप्यविवक्षितत्वं कापि विवक्षितत्वम् ।
तत्राविवक्षितस्यै स्वरूपमुपचारप्रस्तावे कथितमेव । विवक्षितस्य तु कथ्यते । यत्र
यस्मिन् काव्ये मुख्यार्थेन स्वनिह्वादात्मानं निह्नुत्य पश्चात्कृत्य किमप्यर्थान्तरं
व्यज्यते तस्मिन् काव्ये तस्य मुख्यार्थस्य विवक्षितस्यापि वक्तुमिष्टस्यान्यपरता
व्यङ्ग्यार्थनिष्ठता भवेत् । न स्वातन्त्र्यमित्यर्थः ॥ ९ ॥

कथितं मुख्यार्थस्वरूपम् । अथ व्यङ्ग्यार्थस्य भेदान् वक्तुकामः प्रथमं
द्वैविध्यमाह—

तत्सङ्गते ध्वनौ काव्ये क्वाप्यसंलक्षितक्रमः ।

संलक्षितक्रमः कापि व्यङ्ग्योऽर्थः प्रकटीभवेत् ॥ १० ॥

१ अ. निर्मृष्ट० । २ अ. अपि वि० । ३ प. ०तस्व० । ४ अ. व. ०स्यान्य० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

५५

तत्सङ्गते व्यङ्ग्यार्थनिष्ठमुख्यार्थयुक्ते ध्वनाविति ध्वनिसंज्ञे काव्ये व्यङ्ग्योऽर्थो द्विधा स्फुटीभवति । कचिदसंलक्षितक्रमः न संलक्षितः सन्नपि न सम्यग् ज्ञातः क्रमो यस्य । रसादयो हि विभावानुभाव-व्यभिचारिभिः प्रथममाविर्भूतैरनन्तरमाविष्क्रियन्ते इत्यस्ति क्रमः । स चाशुभावित्वात् लक्ष्यते, विभावादि-समकालमेव रसादीनां प्रतीयमानत्वात् । कचिच्च संलक्षितक्रमो मृत्युार्थप्रतीत्यनन्तरं हि घण्टानुरणनप्रतिमः सहृदयप्रतिभासमर्पितो वस्त्वलङ्कारवपुर्व्यङ्ग्योऽर्थः प्रतिभातीति ॥ १० ॥

अथासंलक्षितक्रममाह—

तयोराद्यो रसा भावाः स्थायि-सञ्चारिमूर्तयः ।

तदाभासास्तथाभावस्थिति-शान्त्युदयादयः ॥ ११ ॥

तयोः पूर्वोक्तयोर्द्वयोर्मध्ये आद्यः प्रथमोऽसंलक्षितक्रमः । स च किंस्वरूप इत्याह-रसाः शृङ्गारादयो भावा द्विधा स्थायि-सञ्चारिमूर्तयः स्थायि-सञ्चारि-रूपाः स्थायिनो रत्यादयः, संचारिणो हर्षादयश्च । तदाभासास्तेषां रसानां भावानां चाभासास्तथा भावानां स्थिति-शान्त्युदयादयोऽवस्थाविशेषा आदि-शब्दात् सन्निशबलत्वपरिग्रहः ॥ ११ ॥

अथ रसस्वरूपमाह—

विभावैरनुभावैश्च व्यक्तोऽथ व्यभिचारिभिः ।

स्थायी रत्यादिको भावो रसत्वं प्रतिपद्यते ॥ १२ ॥

स्थायिनां विभावानुभाव-व्यभिचारिणां च स्वरूपं वक्ष्यते । विभावै रत्यादेरुन्मीलनकारणैरनुभावैस्तस्यैव कार्यैर्व्यभिचारिभिरस्यैव सहकारिभिर्व्यक्तः प्रादुष्कृतः स्थायी सर्वेषामपि वासनात्मतया स्थितो रत्यादिको रतिप्रभृतिर्भावो रसत्वं शृङ्गारादिरसरूपतां प्रतिपद्यते समाश्रयति । यदुक्तं भरतमुनिना— “विभावानुभाव-व्यभिचारिसंयोगाद् रसनिष्पत्तिः” इति । तदेतद्धीकाकृतो व्याकुर्वते । तथाहि—“विभावैर्ललनोद्यानादिभिरालम्बनोदीपनकारणैर्जनितोऽ-

५६

अलङ्कारमहोदधौ

नुभावैः कटाक्ष-भुजाक्षेपप्रभृतिभिः कार्यैः प्रतीतिविषयं नीतो व्यभिचारिभिर्हर्ष-
प्रसृष्टैः सहकारिभिरुपेक्षितः स्थायी रत्यादिको भावो मुख्यया वृत्त्या रामादावनु-
कार्ये तद्रूपताऽनुसन्धानान्तर्गतेऽपि प्रतीयमानो रसः ।” इति भट्टलोल्लटप्रभृतयः ।

“ तदिदमत्यन्तं रसवीथीपृथग्भूतमेव, सामाजिकानामवलोकनागमनादि-
प्रयासवैयर्थ्यात् । ” इति शङ्कुकोऽन्यथा व्याचष्टे ।

“ राम एवायमयमेव राम इति सम्यक्प्रतीतेर्न रामोऽयमित्यौत्तरकालिके
बाधके रामोऽयमिति मिथ्याप्रतीते रामः स्याद् वा न वाऽयमिति संशयप्रतीते
रामसदृशोऽयमिति सादृश्यप्रतीतेश्च विलक्षणया चित्रतुरगादिर्न्यायेन रामो-
ऽयमिति प्रतिपत्त्या ग्राह्ये नटे

“ मुखमहह ! मृगाङ्ग्याः कोऽप्यहो ! भ्रूविलासः
केटिरि ! कुचकिशोरौ साधु मध्यस्य भङ्गिः ।

जयति जगदशेषं शेषमङ्गं पुनस्तद्
ध्रुवमभवदमुष्याः कश्चिदन्यो विधाता ॥ १०० ॥ ”

इतो विधिनपङ्क्तयस्तिलकिता रसालाङ्कुरै-
र्मरुन्मलयभूरितः कलमितः पिकीनां रुतम् ।

इतश्च नवचम्पकैः सुरमिताः समन्ताद् दिश-
स्तदक्ष मयि तां विना भजतु यस्मरत्वं स्मरः ॥ १०१ ॥ ”

इत्यादिकाभ्यानुसन्धानबलादालम्बनोद्दीपनरूपैः कारणैस्तद्विदां शिक्षया
पुनः पुनरभ्यासात् सप्तेभावलोकन-स्तम्भ-स्वेद-रोमाञ्छादिभिः कार्यैः सत-
ताभ्यासनिर्वर्तितवत्कार्यप्रकटनेन सहकारिभिश्च नटेनैव प्रकाशितैः कृत्रिमैरपि
तथाऽनभिसंबेद्यमानैर्विभावादिशब्दव्यपदेश्यैः संयोगाद् गम्यगमकभावरूपाद्
सम्बन्धादनुमीयमानोऽपि वस्तुतस्तत्र नटे सत्त्वेन वस्तुसौन्दर्यबलाद् रसनीयत्वेन
च दूरमन्यानुमीयमानविलक्षणः स्थायित्वेन सम्भाव्यमानो रत्यादिर्भावः सामा-
जिकानां चर्च्यमाणो रसः ।” इति श्रीशङ्कुः ।

१ प. ०चित्तिः । २ प. रथवी० । ३ व. ०कावां य० । ४ प. ०विपङ्ग्या० । ५ व. स्तरि ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

५७

एतदपि न समीचीनम् । रसस्य ह्यनुमीयमानत्वं युक्तिविरुद्धम्, 'त्रिरूपाष्टिङ्गाष्टिङ्गिविज्ञानमनुमानम्' इति वचनाद् वेद्यान्तरसम्पर्कशून्यत्वेनैव च तस्य भाव्यमानत्वाद् इति भट्टनायकोऽन्यथा व्याकुरुते—“ न ताटस्थ्येन रसः प्रतीयते, स्वव्यतिरिक्ताश्रयप्रतीतौ रसनीयत्वाभावात् । नाप्यात्मगतत्वेन स्मितादावपि कामित्वप्रसङ्गात् । नाप्युत्पद्यते विभावादिकारणानां निवृत्तावपि घटादिवत् तस्यैव स्थानप्रसङ्गात् । न च व्यज्यते प्रदीपाद्यभिष्यङ्ग्य-घटादिवत् पूर्वसिद्धत्वाभावात् । किन्तु काव्ये नाद्ये वाऽभिधानान्तरोद्भवमेव विभावादिसाधारणीकरणमात्मना भावकत्वव्यापारेण भाव्यमानः स्थायी सत्त्वो-द्रेकप्रकाशितपरमानन्दसंवलितसंविद्धिश्रान्तिस्वरूपेण भोगेन भुज्यते ।” इति भट्ट-नायकः ।

अत्रापि भावकव्यापारस्य व्यञ्जनव्यापारादाधिक्यममृष्यन् श्रीमानभि-नवगुप्तः प्राह—“ लोके प्रमदाद्यैः कारणादिभिः स्थाप्यनुमानेऽभ्यासपाटाववतां काव्ये नाद्ये च तैरेव कारकत्वादियरिहारेण विभावनादिव्यापारवत्त्वादलौकि-कविभावादिशब्दव्यवहार्यैर्ममैवैते परस्यैवैते न ममैते न परस्यैते इति सम्बन्धवि-शेषैस्वीकारपरिहारनियमानवसायात् साधारण्येन प्रतीतैरभिव्यक्तः सामाजिकानां धासनाऽऽत्मतया स्थितः स्थायी रत्यादिकः कतिपयविदग्धसरसप्रमातृगतत्वेन स्थितोऽपि साधारणोपायबलात् तत्कालविगलितपरिमितप्रमातृतावशाद्बुद्धसितं वेद्यान्तरसम्पर्कशून्यं प्रमातृणामपरिमितभावमनुभवता प्रमात्रा सकलसहृदयसंवाद-भाजा साधारण्येन स्वाकार इवाभिज्ञोऽपि गोचरीकृतश्चर्यमाणतैकप्राणो विभा-वादिजीवितावाधिः पानकरसन्ध्यायेन चर्बणीयः पुर इव परिसफुरन् हृदयमिव प्र-विशन् सर्वाङ्गीणमिवालिङ्ग्यन्यत् सर्वमिव तिरिदधद् ब्रह्मास्वादमिबानुभावय-ज्जलौकिकचमत्कारकारी शृङ्गारादिको रसः । स च न कार्यो विभावादिबिना-शेऽपि तस्य सम्भवप्रसङ्गात्, नापि ज्ञाप्यः सिद्धस्य तस्याभावादपि तु प्रदीपघटा-द्यपरव्यञ्जकव्यङ्ग्यवैलक्षण्येन विभावादिभिर्यञ्जितश्चर्बणीयतागोचरः । कारक-ज्ञापकाभ्यामन्यत् नव दृष्टमिति चेन्न कचिद् वृष्टमित्यलौकिकत्वसिद्धेर्भूषणमेतन्न दूषणम् । चर्बणानिष्पत्त्या तस्य निष्पत्तिरुपचरितेति कार्योऽप्युच्यताम् । लौकिक-प्रत्यक्षादिप्रमाणेभ्यः स्वात्मव्यतिरिक्तपदार्थप्रकटनेन ताटस्थ्यावबोधशालिनः

१ अ. ० नि हा०, व. ० पाणिनिज्ञा० । २ व. स्वव्यक्तिः । ३ प. ० स्थानवस्थाप्रसङ्गात् न च प्र० । ४ अ. ० ज्ञात् किं । ५ अ. ० निधवि०, प. ० निधविशेषिणी० । ६ अ. ० व स्फु० ।

५८

अलङ्कारमहोदधौ

परिमिताद् योगिज्ञानात् तत्त्वविषयोपरागविरहाद् वेद्यसंस्पर्शरहितत्वेन स्वात्म-
मात्रपर्यवसितात् जगद्व्यापकत्वेन परिमितेतराद् योगिसंवेदनाच्च विलक्षणस्य
लोकोत्तरसंवेदनस्य गोचर इति प्रत्य(त्ये)योऽप्यभिधीयताम् । तदुप्राहकं च न
निर्विकल्पकं विभावादिपरामर्शनप्रधानत्वात् । नापि विकल्पश्चर्यमाणस्य
सदोच्छेस्वरहितत्वेनालौकिकानन्दमयस्य तस्य स्वसंवेदनासिद्धत्वात् । उभयामाव-
रूपस्य चोभयात्मकत्वमपि पूर्ववच्छोकोत्तरताभवगमयति, न तु विरोधम् । ”
इति श्रीमानभिनवगुप्तः ।

विभावादीनां च समस्तानामेव व्यञ्जकत्वम्, न व्यस्तानां व्यभिचारात् ।
व्याघ्रादयो हि विभावा भयानकस्येव वीराङ्गुत-रौद्राणाम् । अश्रुपातादयोऽञ्जु-
भावाः करुणस्येव शृङ्गार-वीर-भयानकानाम् । चिन्तादयो व्यभिचारिणः शृङ्गा-
रस्येव वीर-करुण-भयानकानाम्, यत्रापि व्यस्तानामुपादानम् । यथा—

“ माकन्दालीमरन्दप्रसरभरनमन्मञ्जरीमञ्जुलश्री—

र्वायुर्वात्सेष योषित्प्रणयकलिभिदादक्षिणो दाक्षिणात्यः ।

नादः श्रोत्रैकपेयः परिलुठति कुहूकण्ठकण्ठोदरेषु

ज्योत्स्ना स्त्रच्छन्दमिन्दोः स्फुरति च मयि तद्व देवि ! दासे प्रसीद ॥१०२॥”

इत्यादौ विभावानामेव ।

यथा च—

“ परिमृदितमृणालीम्लानमङ्गं प्रवृत्तिः कथमपि परिवारप्रार्थनाभिः क्रियासु ।

कलयति च हिमांशोर्निष्कलङ्कस्य लक्ष्मीमभिनवकरिदन्तच्छेदपाण्डुः कपोलः ॥१०३॥”

इत्यादावञ्जुभावानामेव ।

यथा च—

“ एष्यत्युत्सुकमागते विवर्लितं सम्भाषिणि स्फारितं

संस्मृष्यत्यरुणं गृहीतवसने किञ्चाश्रितभ्रूलतम् ।

मानिन्याश्चरणानतिव्यतिकरे बाष्पाम्बुपूर्णं क्षणा—

चक्षुर्जातमहो ! प्रपञ्चचतुरं जातागसि प्रेयसि ॥ १०४ ॥ ”

१ अ. व. नास्त्विति । २ अ. च नि० । ३ अ. २४ः प्रार्थना निः । ४ व. च । ५ व. विचकि० ।

अवनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

५९

इत्यादौ च औत्सुक्य-श्रीर्द्धा-हर्ष-कोपाश्रया-प्रसादानां व्यभिचारिणामेव ।
तत्राप्येतेषामसाधारणत्वादन्यतमद्वयपेक्षत्वे सति न व्यभिचार इति ॥ १२ ॥

उक्तं सामान्येन रसस्वरूपमिदानीं तद्वेदानाह—

शृङ्गार-हास्य-करुणा रौद्र-वीर-भयानकाः ।

बीभत्सान्द्रुत-शान्ताश्च नव नाट्ये रसा अमी ॥ १३ ॥

तत्र सकलप्राणिगणप्रीणकत्वात् पूर्वं शृङ्गारः । तदनुगामी च हास्यः । तद्वि-
परीतः करुणः । तन्निमित्तमर्थप्रधानो रौद्रः । कामार्थयोर्धर्ममूलत्वाद् धर्मप्रधानो
वीरस्तस्य भीतामयप्रदायित्वात् । दुर्विनीतघातोत्थरुधिरास्थिपिच्छिलित-
रणाङ्गणत्वाच्च तदनन्तरं भयानक-बीभत्सौ । वीरस्य पर्यन्तफलभूतत्वादद्भुतः ।
ततः सर्वरसप्रतिपक्षभूतो निर्बुद्धिधर्मात्मकः शिवफलः शान्तः । इत्येते नवैव
नाट्यप्रसिद्धा रसाः । ये तु कैश्चिदार्द्रतादिस्थायिनः स्नेहादयो रसाः प्रोक्तास्ते
सर्वेऽपि रत्यादिष्वेवान्तर्भवन्तीति न पृथक् प्रतिपादिताः ॥ १३ ॥

अथ शृङ्गारं लक्षयति—

व्यक्ता स्त्री-पुंस-माल्यादिविभावैराश्रिता रतिः ।

व्यभिचारिभिरालस्य-जुगुप्सौग्र्यविवर्जितैः ॥ १४ ॥

सम्भोगविप्रलम्भात्मा शृङ्गारारूढो रसो भवेत् ।

स्त्री-पुंसाभ्यां परस्परमालम्बन-विभावार्थ्यां माल्यादिभिर्माल्यैर्तु-
शैल-हर्म्यतल-मलयानिल-कौमुदी-कानन-दीर्घिका-जलक्रीडाऽऽदिभिरु-
द्दीपनविभावैर्व्यक्ता व्यञ्जिता । तथा क्वचित् कैश्चिदालस्य-जुगुप्सौग्र्यरहितै-
र्व्यभिचारिभिराश्रितां परिभृता कामिनोः परस्परास्थावन्धात्मिका रतिः
स्थायी भावश्चरणागोचरं गतः शृङ्गाररनामा रसः । स च कीदृशः ? सम्भोग-
विप्रलम्भात्मा सम्भोग-विप्रलम्भावात्मा यस्य, न त्वात्मानौ तेन नैतौ तस्य

१ अ. उडाको० । २ अ. व. व्याख्येयकृत्वे स० । ३ अ. णरौ० । ४ प. व. निवृत्तिष० ।
५ अ. ०व प्र० । ६ अ. ०भ्यां माल्यैर्तु० । ७ व. ०दीर्घा० । ८ व. श्रिता क० । ९ प. संयो० ।
१० प. ०त्माय० ।

६०

अलङ्कारमहोदधौ

मेदौ किन्तु द्वयात्मकं स्वरूपमेव । ततः सम्भोगे विप्रलम्भे च ग्रामैकदेशे ग्राम-
शब्दवदुपचारेण शृङ्गारशब्दस्य प्रवृत्तिस्तत्त्वतो द्वयात्मकत्वमेवास्य । तथाहि—
सम्भोगे यदि न विरहाशङ्का तदा स्वाधीनेऽनुकूले चानादर एव स्याद् वामत्वात्
कामस्य । विप्रलम्भेऽप्यनवच्छिन्न एव सम्भोगमनोरथो निराशत्वे कल्प एव
स्यादत एव तद्दशाद्वयमीलने सातिशयश्चमत्कारः । यथा—

“ एकस्मिन् शेषने पराङ्मुखतया वीतोत्तरं ताम्यतो—

रन्योन्यं हृदयस्थितेऽप्यनुनये संरक्षतोगौरवम् ।

दम्पत्योः शनकैरपाङ्गमिलनामित्रीभवच्चक्षुषो—

भग्नो मानकलिः सहासरमसव्यावृत्तकण्ठग्रहम् ॥ १०१ ॥ ”

अत्र व्यभिचारिपङ्क्तौ स्थायिन्या जुगुप्सायाः सन्निवेशः कापि स्थायि-
नामपि व्यभिचारित्वख्यापनार्थो यथाऽस्या एव शान्ते, रोषस्य भयस्य च शृङ्गारे,
तयोर्द्वयोरप्यनुभावोऽस्त्वनन्तरमेव पृथक् पृथक् दशाद्वयलक्षणे वक्ष्यन्ते ॥ १४ ॥

तत्र सम्भोगमाह—

सौख्यैकमयधृत्यादिसञ्चारी पुलकादिकृत् ॥ १५ ॥

सम्भोगः

यत्र कामिन्वामिष्टानि दर्शनादीनि सम्यग् भुज्यन्ते स सम्भोगः । स च
कीदृशः ? सौख्यैकमया आनन्दैकमया धृत्यादयो धृति-व्रीडा-जाड्यादयः
सञ्चारिणो व्यभिचारिणो यत्र स तथा । स च पुलकादीन् पुलक-स्वेद-कम्पादी-
ननुभावान् करोतीति । अनुभावोः पुरो वक्ष्यन्ते । स च परस्परावलोकनालिङ्गन-
चुम्बन-पानाद्यैरनन्तभेदः । यथा—

“ शून्यं वासगृहं विलोक्य शयनादुत्थाय किञ्चिच्छनै—

निद्राव्याजमुपागतस्य मुचिरं निर्वर्ण्य पत्युर्मुखम् ।

विश्रब्धं परिचुम्ब्य जातपुलकामालोक्य गण्डस्थलीं

लज्जानम्रमुखीं प्रियेण हसता बाला चिरं चुम्बिता ॥ १०६ ॥ ”

१ प. ० नव० । २ व. ० न्याम० । ३ प. ० नन्दम० । ४ अ. ० वः पुरो वक्ष्यते ! ५ व.
० चनेक० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

६१

यथा वा—

“ सन्दर्ष्टाक्षरपल्लवा सचकितं हस्ताग्रमाधुन्वती
मा मा मुञ्च शठेति कोपवचनैरानर्णितभूलता ।
सीत्काराश्रितलोचना सरभसं वैष्णुम्बिता मानिनी
प्राप्तं तैरमृतं श्रमाय मथितो मूढैः सुरैः सागरः ॥१०७॥ ” ॥१५॥

अथ विप्रलम्भमाह—

विप्रलम्भस्तु शङ्कादिव्यभिचारिमान् ।

तापादिकृत् स्पृहा-शाप-वियोगेर्ष्या-प्रवासजः ॥ १६ ॥

सम्भोगमुखलोभेन विक्षेपेण प्रलम्बते आत्माऽप्रेति विप्रलम्भः । स च पुनः
शङ्कादयः शङ्कैत्सुक्य-मद-ग्लानिप्रभृतयस्ते च ते व्यभिचारिणश्च ते विद्यन्ते
यस्य स तद्वान् । तापादीन् ताप-जागर-कार्श्य-प्रलापादीननुभावान् करोतीति ।
स च स्पृहा-शाप-वियोगेर्ष्या-प्रवासेभ्यो जायते । तत्र स्पृहा प्रथमाभिलाष-
स्वत्सकाशाद् यथा—

“ स्मरनवनदीपूरेणोढा मुहुर्गुरुसेतुभि-
र्यदपि विधृता दुःखं तिष्ठन्त्यपूर्णमनोरथाः ।
तदपि लिखितप्ररुधैरङ्गैः परस्परमुन्मुखा
नयननलिनीनालानीतं पिबन्ति रसं प्रियाः ॥ १०८ ॥ ”

शयाद् यथा—

“ तिष्ठेत् कोपवशात् प्रभावापहिता दीर्घं न सा कुप्यति
स्वर्गायोत्पतिता भवेन्मथि पुनर्भावाद्रिमस्वा मनः ।
तां हर्तुं विशुद्धद्विषोऽपि न च मे शक्ताः पुरोवर्तिनीं
सा चास्यन्तमगोचरं नयनयोर्धातेति कोऽयं विधिः ॥ १०९ ॥ ”

इदं च शापतिरस्कृतायामुर्वश्यां पुरुरवसो वचनम् ।

१ व. ०३५परपल्लवे । २ प. ०३६ जा० । ३ प. ०३७ति० ।

६२

जलङ्कारमहोदधौ

विबोगाद् यथा—

“ अन्यत्र व्रजतीति का खलु कथा नैवास्य तादृक् सुहृद्
 यो मां नेच्छति नागतश्च स इहा ! कोऽयं विधेः प्रक्रमः ? ।
 इत्यल्पेतरकल्पनाकवलितस्वान्ता निशान्तान्तरे
 बाला वृत्तविवर्तनव्यतिकरा नाप्नोति निद्रां निशि ॥ ११० ॥ ”

ईर्ष्यातो यथा—

“ सा पत्युः प्रथमेऽपेराधसमये सख्योपदेशं विना
 नो जानाति सविभ्रमाङ्गवलना-वक्रोक्तिसंख्यचनम् ।
 स्वच्छैरच्छकपोलमूलगलितैः पर्यस्तनेत्रोत्पला
 बाला केवलमेव रोदिति लुठल्लोलोदकैरश्रुभिः ॥ १११ ॥ ”
 सख्युर्भावः सख्यं सौहार्दं तेनोपदेशैः ।

प्रवासाद् यथा—

“ प्रस्थानं बल्यैः कृतं प्रियसखैरसैरजसं गतं
 धृत्या न क्षणमासितं व्यवसितं चित्तेन गन्तुं पुरः ।
 यातुं निश्चितचेतसि प्रियतमे सर्वैः समं प्रस्थितं
 गन्तव्ये सति जीवित ! प्रियसुहृत्सार्थः किमु त्यज्यते ? ॥ ११२ ॥ ”

एवं च यद्यपि चुम्बनालिङ्गनादिभिः सम्भोगस्नानन्तपशुक्तम्, तथापि
 पञ्चप्रकारविप्रलम्भानन्तरभावित्वात् तस्यापि पञ्चविधत्वमेव । तत्रै स्पृहानन्तरं
 सम्भोगो यथा—

“ लीलाइ तुलिअैसेलो रँखउ वो राहियैह थणवट्टे ।
 हरिणो पढमसमागमसज्जसवसवेविरो हत्थो ॥ ११३ ॥ ”

“ लीलाया तुलितशैलो रक्षतु वो राभिकायाः स्तनपृष्ठे ।
 हरेः प्रथमसमागमसाध्वसवशवेपमानो हस्तः ॥

१ अ. सहसा । २ अ. व्यमाप० । ३ अ. ०शः तं विना । ४ व. तत्रापि । ५ व. ०लिय० ।
 ६ अ. प. रँख० । ७ प. ०आइ ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

६३

शापानन्तरो यथा विधुक्त-संयुक्तयोः शाकुन्तला-पुष्प्यन्तयोः ।

यथा वा—

“ शापान्तो मे भुजगशयनादुत्थिते शार्ङ्गपाणौ
मासानेतान् गमय चतुरो लोचने मीलयित्वा ।
पश्चादावा विरहगुणितं तं तमात्माभिलाषं
निर्वेक्ष्यार्चः परिणतशरच्चन्द्रिकासु क्षेपासु ॥ ११४ ॥ ”

अत्र भविष्यतोऽपि सम्भोगस्य शापानन्तरत्वमेव ।

वियोगानन्तरो यथा—

*“ रमिऊण पयं पि गओ जाहे अवगूहए पडिनिर्यसो ।
अहयं पउत्थवइअं व्व तक्खणं सो पवासि व्व ॥ ११५ ॥ ”

ईर्ष्यानन्तरो यथा—

“ ग्रन्थिमुद्धययितुं हृदयेऽशे वाससः स्पृशति मानधनायाः ।
भ्रूयुगेन सपदि प्रतिपेदे रोमभिश्च सममेव विभेदः ॥ ११६ ॥ ”

प्रवासानन्तरो यथा—

“ चिरविरहिणोरुत्कण्ठायां श्लथीकृतगात्रयो-
र्नवभिष जगज्जातं भूयाश्चिरादभिनन्दतोः ।
कथमपि दिने दीर्घे याते निशामधिरूढयोः
प्रसरति कथा बह्वो यूनोर्यथा न तथा रतिः ॥ ११७ ॥ ”
करुणाविप्रलम्भस्तु करुण एव । यथा—

*रत्वा पद्मपि गतो यदाऽवगूहते प्रतिनिवृत्तः ।

अहं प्रोषितपतिकेव सत्क्षणं स प्रवासीव ॥

१ प. दुष्क०, अ. दुष्टे० । २ प. ०क्ष्यामः । ३ अ. प. क्षिपा० । ४ अ. ०क्षतो । ५ व. ०क्ष्य ।

६ अ. विभोयः ।

६४

अलङ्कारमहोदधौ

“ हृदये वससीति मत्प्रियं यदवोचस्तद्वैमि कैतवम् ।
 उपचारपदं न चेदिदं त्वमनङ्गः कथमक्षता रतिः १ ॥ ११८ ॥ ”
 इत्यादि रतिप्रलापेषु ॥ १६ ॥

अथ हास्यमाह—

व्यक्तो विकृतवेषाद्यैर्नासास्पन्दादिजन्मकृत् ।
 निद्रादिव्यभिचारी च हासो हास्यत्वमाश्रयेत् ॥ १७ ॥

देश-काल-वयो-वर्णवैपरीत्याद् विकृतवेषेणाद्यशब्दाकर्तनान्धगत्याद्यनुकर-
 णादिभिर्विभावैर्व्यक्तो नासाँष्ठ-कपोलस्पन्दन-दृष्टिव्याकोशाकुशनादीनामनु-
 भावानां जन्मकृत् । निद्राऽवहित्थ-त्रपा-ऽऽलस्यादिव्यभिचारी च हासः स्था-
 यिभावो हास्यत्वमाश्रयेत् । स चात्मस्थः परत्यश्च । तत्राद्यो यथा—

“ पाणौ कङ्कणमुत्फणः कणिपतिर्नेत्रं ज्वलत्पावकं
 कण्ठः कूटितकालकूटकुटिलो वस्त्रं गजेन्द्राजिनम् ।
 गौरीलोचनलोभनाय सुभगो वेषो वरस्पैष मे
 गण्डोच्छासविभावितः पशुपतेर्हास्योद्गमः पातु वः ॥ ११९ ॥ ”

परस्थो यथा—

“ कनककलशस्वच्छे राधापयोधरमण्डले
 नवजलधरश्यामामात्मद्युतिं प्रतिविम्बिताम् ।
 असितसिचयग्रान्तभ्रान्त्या मुहुर्मुहुस्तत्क्षिपन्
 जयति जनितबीडा-हासः प्रियाहसितो हरिः ॥ १२० ॥ ” ॥ १७ ॥

अथ करुणः—

इष्टनाशादिभूदेवोपालम्भाद्यनुभावभाक् ।
 दुःखैकमयसञ्चारी शोकः करुणतां भजेत् ॥ १८ ॥

१ अ. ०रमिदं । २ अ. ०री हा० । ३ व. गंगोल्ल० । ४ व. प्युतिं । ५ व. वजेत् ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

६५

इष्टनाशानिष्टसंयोगादिभ्यः प्रादुर्भूतो दैवोपालम्भ-निःश्वासाश्रुकन्दादीना-
मनुभावानां मजनशीलः, निर्वेद-ग्लानि-दैव्यादिदुःखैकमयव्यभिचारी शोकः
कृष्णत्वं श्रयेत् । यथा—

“ यस्याः कुसुमशय्याऽपि कोमलाङ्ग्या रुजाकरी ।
साऽधिशेते कथं देवी हुताशनवतीं चिताम् ! ॥ १२१ ॥ ” ॥ १८ ॥

अथ रौद्रः—

स्म(स्मे)रन् दारापहाराद्यैर्नेत्ररागादिकारणम् ।

औघ्यादिद्व्यभिचारी च क्रोधो रौद्ररसो भवेत् ॥ १९ ॥

दारापहार-देशादिनिन्दा-स्वभृत्याधिष्ठेप-स्वोपहासादिभिर्विकसन् नेत्र-
रार्ण-भुकुटीकरणौष्ठपीडनादीनां जनकः । औघ्यावेगामर्षादिद्व्यभिचारी च
क्रोधो रौद्ररसो भवति । यथा—

“ अद्राक्षुर्ये नरेन्द्रा द्रुपदतनुध्रुवः केशपाशावकुष्टिं
चक्षुर्वाऽकारयन् वा मनसि किमपरं येऽन्वमन्वन्त मोहाद् ।
सर्वेषामेव तेषां समरमखभुवि क्रोधवह्नौ जुहोति
द्वित्रैर्दृक्कारमन्त्रैरभिजनसमिधो मध्यमः पाण्डवेयः ॥ १२२ ॥ ” ॥ १९ ॥

अथ वीरः—

न्यायादिबोध्यः स्थैर्यादिहेतुर्धृत्याद्युपस्कृतः ।

उत्साहो दान-युध्-धर्मभेदो वीररसः स्मृतः ॥ २० ॥

प्रतिनायकस्थितन्याय-विक्रम-बलासंमोहादिजागरणीयः स्थैर्य-वैर्य-शौ-
र्वादीनां हेतुर्धृति-स्मृत्यौघ्य-गर्वादिभिः संस्कृतश्च कोऽप्युत्साहो वीरः स्मृतः ।
स च दान-युद्ध-धर्मैस्त्रिभेदः । तत्रैव दानभेदो यथा—

१ अ. प. ०रोगा०, व. ०कारादि० । २ प. ०रगैः । ३ अ. द्ररसी, व. ०मोर० । ४ प.
०रोग० । ५ व. ०दिमिर्भ० । ६ प. अ. व. रसीम० । ७ प. ०माथो य० ।

६६

अलङ्कारमहोदधौ

“ पात्रे पुरोवर्तिनि विश्वनाथे क्षोदीयसि क्ष्मावलये च देये ।
 ब्रीडा स्मितं तस्य तदा तदासीच्चमत्कृतो येन स एव देवः ॥१२३॥ ”
 अत्र तस्येति चलेः ।

युद्धभेदो यथा—

“ क्षुद्राः सन्त्रासमेते विजहत हरयः । क्षुण्णशक्रेभकुम्भा
 युष्मद्देहेषु लज्जां दधति परममी सायका निष्पतन्तः ।
 सौमित्रे ! तिष्ठ पात्रं त्वमपि न हि रुषां नन्वहं मेघनादः
 किञ्चित्संरम्भलीलानियमितजलधिं राममन्वेषयामि ॥ १२४ ॥ ”

भर्मभेदो यथा—

“ सेयं स्वदेहार्पणनिष्कयेण न्याय्या मया मोचयितुं भवतः ।
 न पारणा स्याद् विहता तवैवं भवेदलुप्तश्च मुनेः क्रियार्थः ॥१२५॥ ”
 इयमाक्रान्तचेतुं सिंहं प्रति विलीपस्योक्तिः ।

त्रिभेदोऽपि यथा—

“ अजित्वा सार्णवामुर्वीमनिष्ठा विविर्चर्मलैः ।
 अदस्वा चार्थमर्थिभ्यो भवेवं पार्थिवः कथम् ? ॥ १२६ ॥ ” ॥२०॥

अथ भयानकः—

कम्पादिकारणं क्रूरस्वरश्रुत्याद्युदञ्चितम् ।

भयं भवति शङ्कादिव्यभिचारि भयानकः ॥ २१ ॥

पिशाचादिभ्रूरश्रवण—तद्दर्शन—स्वजनघन्ध—वधादिभिरुदञ्चितप्रवृत्तासितं
 कम्प—स्वेद—बलनिरीक्षणादीनां कारणं शङ्काऽपस्मार—भरण—त्रासादिव्यभिचा-
 रि^१ भयं भयानको भवति । यथा—

१ प. विक्र० । २ अ. व. विहि० । ३ व. ०कंदत० । ४ व. स्वेरं स्व० । ५ व. ०लसि० ।

६ अ. ०रि भया०

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

६७

“ ग्रीवाभङ्गाभिरामं मुहुरनुपतति स्थन्दने दत्तदृष्टिः

पर्यार्षेण प्रविष्टः शरपतनभयाद् भूयसा पूर्वकायम् ।

शम्पैरर्धोवलीदैः भ्रमविवृतमुखभ्रंशिभिः कीर्णवर्मा

पश्योदग्रप्लुतत्वाद् विगति बहुतरं स्तोकमुर्व्या प्रयाति ॥१२७॥” २१॥

अथ बीभत्सः—

अरम्यालोकनाद्युत्था सङ्कोचादिनिबन्धनम् ।

बीभत्सः स्याज्जुगुप्साऽपस्मारादिव्यभिचारिणी ॥ २२ ॥

अरम्याणाद्युद्धतादीनामालोकन-श्रवणादिभ्य उत्तिष्ठन्ती गात्रसङ्कोच-
दृष्टास-नासा-मुखविकूणनादीनां निबन्धनमपस्मारौघ्य-मोहव्यभिचारिणी
जुगुप्सा बीभत्सः । यथा—

“ उत्कृत्योत्कृत्य कृत्तिं प्रथममथ पृथुच्छोकभूयांसि मांसा—

न्यंस-स्निग्ध-पृष्ठ-पिण्ड्याद्यवयवसुलमान्यैर्नृपतीनि जग्न्वा ।

आसन्नाय्वन्त्रनेत्रात् अकटितदशनः प्रेतरङ्गः करङ्गा—

दङ्गस्थादस्थिसंस्थं स्थपुटगतमपि क्रव्यमव्यग्रमपि ॥१२८॥” २२॥

अथाद्भुतः—

दिव्यरूपावलोकानिस्मेरो हर्षाद्यलङ्कृतः ।

दूरं नेत्रविकासदिकारणं विस्मयोऽद्भुतः ॥ २३ ॥

दिव्यरूपदर्शनेप्सितप्राप्ति-रम्यकाननाद्यवलोकनादिभिः स्मेरः सविकासो
नेत्रविकास-रोमाञ्च-साधुवादादीनां कारणं हर्षावेग-जडताऽऽदिभिरलङ्कृतैश्च
चित्तविस्तारात्मा विस्मयोऽद्भुतः । यथा—

“ कृष्णेनाम्ब ! गतेन रन्तुमधुना मृद् भक्षिता स्वेच्छया

सत्यं कृष्णक एवमाह मुशली मिथ्याऽम्ब ! पश्याननम् ।

व्यादेहीति विकासिते शिशुमुखे माता समग्रं जगत्

दृष्ट्वा यस्य जगाम विस्मयपदं पायात् स वः केशवः ॥१२९॥” २३॥

१ अ. ०४५प्र०, प. ०स्वरण० । २ व. ०न्युग्रपू०, अ. ०न्यंतपू० । ३ प. ०कारो ने० ।

४ अ. ०तः वि० ।

५८

अलङ्कारमहोदधौ

अथ शान्तः—

वैराग्यादिविभावोत्थो यमप्रभृतिकार्यकृत् ।

निर्वेदप्रमुखोर्जस्वी शमः शान्तत्वमभ्रुते ॥ २४ ॥

वैराग्य-संसारभय-तत्त्वज्ञानादिविभावेभ्य उत्तिष्ठन् यम-नियमाध्यात्म-
शास्त्रचिन्तादिकार्यकारी निर्वेद-धृति-स्मृति-मत्यादिभिरूर्जस्वी तृष्णाक्षयरूपः
शमः शान्तत्वमाप्नोति । यथा—

“ गङ्गातीरे हिमगिरिशिलाबद्धपद्मासनस्य

ब्रह्मध्यानाभ्यसनविधिना योगनिद्रां गतस्य ।

किं तैर्भाव्यं मम सुदिवसैर्येषु ते निर्विशङ्काः

कण्ठयन्ते जरठहरिणाः शृङ्गकण्ठं विनेतुम् ॥ १३० ॥ ” २४ ॥

अथ स्थायिभावानाह—

रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साह-भयानि च ।

जुगुप्सा-विस्मय-शमाः स्थायिभावाः प्रकीर्तिताः ॥ २५ ॥

काभिनोर्मिथस्तुन्यः प्रेमबन्धो रतिः । सा च नैसर्गिक्यादिभिः प्रकारैरने-
कधा शृङ्गारत्वं स्पृशति । तत्र नैसर्गिकी यथा—

“ इयं महेन्द्रप्रभृतीनाधिभ्रियश्चतुर्दिगीशानवमस्य मानिनी ।

अरूपहार्यं मदनस्य निग्रहात् पिनाकपार्णि पतिमाप्तुमिच्छति ॥ १३१ ॥ ”

अत्र जन्मान्तरवासना निसर्गः ।

सांसर्गिकी यथा—

“ मित्रा सद्यः किशलयपुटान् देवदारुदुभाणां

ये तत्क्षीरस्रुतिसुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ताः ।

आलिङ्ग्यन्ते गुणवति । मया ते तुषाराद्रिवाताः

पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥ १३२ ॥ ”

१ अ. ०दिकारी । २ व. मण्डलेन ।

ज्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

६९

अश्रोद्दीपनविभावत्वादप्रिया अपि प्रेयसीसंसर्गात् प्रिया वायवः ।

औपमानिकी यथा—

“ अपि जनकसुतायास्तच्च तच्चात्ररूपं
स्फुटमिह शिशुयुग्मे नैषुणोभेयमस्ति ।
ननु पुनरिव तन्मे गोचरीभूतमक्ष्णो—
रभिनवशतपत्रश्रीमदास्यं प्रियायाः ॥ १३३ ॥ ”

सेयं स्तीताविषया रतिस्तदुपमानदर्शनेन रामं रमयति ।

आध्यात्मिकी यथा—

“ कामं प्रत्यादिष्टां स्मरामि न परिग्रहं मुनेस्तनयाम् ।
बलवत् तु दूयमानं प्रत्याययतीव मां चेतः ॥ १३४ ॥ ”
अत्र शापाज्ञातविस्मृतेर्दुष्यन्तस्य शकुन्तलायामाध्यात्मिकी रतिः ।
आभियोगिकी यथा—

“ अलसललित-गुग्ध-स्निग्ध-निःस्पन्द-मन्दै—
रधिकविकसदन्तर्विस्मयस्मेरतारैः ।
हृदयमशरणं मे पक्ष्मलाक्ष्याः कटाक्षै—
रपहृतमपशिद्धं पीतमुन्मूलितं वा ॥ १३५ ॥ ”
अत्रानुरक्तमालतीकटाक्षाभियोगात् माधवस्य रतिरतीवोद्धोतते ।
साम्प्रयोगिकी यथा—

“ उक्थमय्य सकच्चग्रहमास्यं जुस्वति प्रियतमे हठवृत्त्या ।
हुं हु मुञ्च म म मेति च मन्दं जन्पितं जयति मानवतीनाम् ॥ १३६ ॥ ”
अत्र मानिन्याः सम्प्रयोगे रत्युच्चासः प्रतीयते ।
आभिमानिकी यथा—

“ इयं गेहे लक्ष्मीरियममृतवर्तिर्नयनयो—
रसावस्थाः स्पर्शो वपुषि बहुलश्चन्दनरसः ।

७०

अलङ्कारमहोदधौ

अयं बाहुः कण्ठे त्रिशिरममृणो मौक्तिकसरः

किमस्या न प्रेयो यदि परमसहस्तु विरहः ॥ १३७ ॥”

अत्र रुचिविशेषोऽभिमानः ।

वैषयिकी तु शब्दादिविषयोद्भवा । तत्र शब्दाद् यथा—

“ विलासममृणोल्लसन्मुसललोलदोःकन्दली—

परस्परपरिस्सलद्वलयनिःस्वनोदन्तुराः ।

हरन्ति कलङ्कतिप्रसभकम्पितोरुस्तन—

वुटवृगमकमङ्गुलाः कलमकण्डनीगीतयः ॥ १३८ ॥”

स्पर्शाद् यथा—

“ वचनसङ्गेषु रोमाञ्चं कुर्वन् मनसि निर्धृतिम् ।

नेत्रे चामीलयक्षेप त्रियोऽस्पर्शः प्रवर्धते ॥ १३९ ॥”

रूपाद् यथा—

“ ता राघवं दृष्टिमिरापिबन्धो नार्यो न अग्नृर्विषयान्तराणि ।

तथा हि सर्वेन्द्रियवृत्तिरासां सर्वात्मना चक्षुरिव प्रविष्टा ॥ १४० ॥”

रसाद् यथा—

“ कस्य नो कुरुते सुगधे ! पिपासाकुलितं मनः ? ।

अयं ते विद्रुमच्छायो मरुमार्ग इवाधरः ॥ १४१ ॥”

गन्धाद् यथा—

“ श्रवणकम्पसु निपुणे ! मा जूरसु रसपाटलसुअंधं ।

मुहमार्कं पिबन्तो धूमाद् शिखी न पञ्जलह ॥ १४२ ॥”

एवं हासादीनामपि स्मित-विहासितापहसितादयः कतिचिद् भेदाः सम्भ-

* रन्धनकर्मसु निपुणे ! मा स्थिरस्थ रक्तपाटलसुगन्धम् ।

मुखमारुतं पिबन् धूमायते शिखी न प्रज्वलति ॥

१ अ. ०रन्धु० । २ व. ०यस्व० । ३ अ. ०यंधं । ४ अ. व. सुह० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

७१

वन्ति । ग्रन्थगौरवमया खोदाद्भियन्ते । स्वस्वरसादन्यत्रानभिगमिन्त्वात् सर्वकाल-
मात्मनः सप्रकृचारित्वाच्च रस्यादीनां स्थायित्वम्, दर्पादीनां तु तद्विपरीतत्वाच्च
व्यभिचारित्वम् ॥ २५ ॥

अथ स्थायिनां रसत्वाभिव्यक्तिहेतूनालम्बनोद्दीपनविभावाननुभावान् व्य-
भिचारिणश्च विभणिपुरालम्बनविभावानाह—

आलम्बनविभावाः स्युः पुंस्पुरन्धिपुरःसराः ।

यानालम्ब्य क्षणाद् बद्धस्फातिर्भावो विभाव्यते ॥ २६ ॥

परस्परं पुंस्पुरन्ध्रयो नर-नार्यः पुरःसरशब्दाद् विकृतवेषेष्टनाश्चादयः स्था-
यिनां, प्रियागमादयश्च व्यभिचारिणामालम्बनविभावाः । कुत इत्याह—याना-
लम्ब्येति । यानवलम्ब्य भावः स्थायि-व्यभिचारिरूपः क्षणाद् बद्धप्रकर्षो विभा-
व्यते संवेद्यते ॥ २६ ॥

अथोद्दीपनविभावाः—

उद्दीपनविभावास्तु कौमुदी-काननादयः ।

समृद्धिं संश्रयन् भावः काममुद्दीप्यते हि तैः ॥ २७ ॥

कौमुदी-केलिकानन-माल्यर्पु-हर्म्यतल-दीर्घिका-जलक्रीडाऽऽदयः पुन-
रुद्दीपनविभावाः । कुत इत्याह—समृद्धिमित्यादि । हि यस्मात् कारणात् भावः
स्थायी सञ्चारी वा समृद्धिमुत्कर्षमाश्रयन् काममत्यर्थं तैरुद्दीप्यते ॥ २७ ॥

अथानुभावाः—

ये कटाक्ष-भुजाक्षेप-भ्रू-मुखभ्रमणादयः ।

स्तम्भाद्याः सात्त्विका ये च भावलीलादयश्च ये ॥ २८ ॥

ते सर्वेऽप्यनुभावाः स्युर्येन सामाजिकाः किल ।

तैर्भावाननुभाव्यन्ते स्थायि-सञ्चारिसंज्ञकान् ॥ २९ ॥

७२

अलङ्कारमहोदधौ

कटाक्ष-बुजाक्षेप-भूभ्रमण-मुखभ्रमण-मेखलास्खलन-श्वसित-सन्ताप—
आगरादयो नासास्पन्दन-दैवोपालम्भादयश्च ये ते सर्वेऽप्यनुभावाः स्युरित्पु-
नरेण योगः ॥ २८-२९ ॥

तथा—

‘स्तम्भः स्वेदोऽथ रोमाञ्चः स्वरभेदोऽथ वेपथुः ।

वैवर्ण्यमश्रु प्रलय इत्यष्टौ सात्त्विकाः स्मृताः ॥ ३० ॥’

इत्युक्तन्यायेन येऽष्टौ सात्त्विका भावास्तेऽप्यनुभावाः । तत्र स्तम्भो यथा—

“* तं ताण हयच्छायं निचललोअणसिहं पउत्थपयावं ।

आलिक्खपईवाण व निययं पयइच्चडुलत्तणं पि विअलिअं ॥ १४३ ॥”

स्वेदो यथा—

“स्नेहनिर्भरमदेत्त वधूनामार्द्रतां वपुःसंशयमन्तः ।

यूनि गाढपरिरम्भिणि वस्त्रैकनोपमम्बु बभूवे यदनेन ॥ १४४ ॥”

रोमाञ्चो यथा—

“+ करिमेरि ! अयालगज्जिअजलयासणिपडणपडिरवो एसो ।

पइणो धणुरवकैखिरि ! किं रोमंचं मुहा वहसि ! ॥ १४५ ॥”

अत्र कैरिमरी बन्दी । सा च स्वभोचनार्थं मर्तुरागमनाकाङ्क्षिणी ।

स्वरभेदो यथा—

“पि पि प्रिय ! स स स्वयं मु मु मुखासवं देहि मे

त त त्यज दु दु हुतं म म भाजनं काञ्चनम् ।

* तत् तेषां हयच्छायं निश्चललोचनशिल्पं प्रोषितप्रतापम् ।

आळेख्यप्रदीपानामिव निजकं प्रकृतिचटुलत्वमपि विगलितम् ॥

+ बन्दि ! अकालगर्जितजलदाशनिप्रगुणप्रतिरव एषः ।

पत्युर्धनूरवकाङ्क्षिणि ! किं रोमाञ्चं मुधा वहसि ! ॥

१ अ. ०कास्ते । २ व. ०न धत । ३ अ. ०कभोवो०, व. ०वनोपवो० । ४ अ. कर-
मरि । ५ अ. ०कंखिर, व. ०काखिरि । ६ अ. करमरी ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

७३

इति स्थलितजम्पितं मदवशात् कुरङ्गीदृशः
श्रगे हसितहेतवे सहचरीमिरध्वैयत ॥ १४६ ॥ ”

वेपथुर्यथा—

“ मा गर्वमुद्वह कपोलतले चकास्ति
कान्तस्य हस्तलिखिता मम मञ्जरीति ।
अन्याजपि किं नै सखि ! भाजनमीदृशीनां
वैरी न चेद् भवति वेपथुरन्तरायः ॥ १४७ ॥ ”

वैवर्ण्यं यथा—

“ असहि ! साहसु तेण समं अहं पि किं निग्गया पभायंमि ।
अअ खिये दीसइ जेण दर्पणे का वि सौ न(सु)मुही ॥ १४८ ॥ ”

अश्रु यथा—

“ उत्पद्मैर्गोर्नयनयोरुपरुद्धवृत्तिं त्राप्यं कुह स्थिरतया विहितानुबन्धम् ।
अस्मिन्मलक्षितनतोन्नतभूमिभागो भागो पदानि खलु ते विषमोभवन्ति ॥ १४९ ॥

प्रलयो यथा—

“ तीव्राभिषङ्गप्रभवेन वृत्तिं मोहेन संस्तम्भयतेन्द्रियाणाम् ।
अज्ञातभर्तृव्यसना मुहूर्त्तं कृतोपकारेव रतिर्बभूव ॥ १५० ॥ ”

एते” च शरीरोद्भवा एवानुभावतां भजन्ते । ये तु प्राणभूमिप्रसूतरस्यादिसंवे-
दनवृत्तयो बाह्यजडैरूपभाौतिकनेत्रजलादिविलक्षणौ विभावेन रत्यादिमतेनैवाति-

* सखि ! कथय तेन सममहमपि किं निर्गता प्रमते ? ।

अन्यैव दृश्यते येन दर्पणे काऽपि सा सुमुखी ॥

१ व. ०चले । २ अ. कांतस्वह०, प. कांतस्व० । ३ अ. सखि न । ४ अ. पहायंमि, प.
पवायंमि । ५ अ. खिअ । ६ व. को वि, प. सा मुही । ७ व. ०त्पणिणे० । ८ व. ००पंङ्कुर० ।
९ व. ०गमा० । १० व. ०मीषत्तानि । ११ अ. एते रा० । १२ व. ०जनुह० । १३ व. क्षणवि० ।

७४

अलङ्कारमहोदधी

चर्षणागौरवेणार्हुता अनुभावैश्च गम्यमानास्ते भावा एव भवन्ति । तथाहि—
 पृथ्वीविभागप्रधाने प्राणे सङ्क्रान्तश्चक्षुश्चिगणः स्तम्भो विष्टब्धचेतनत्वं
 जलप्रधाने तु वाष्पः । तेजसस्तु प्राणनैकद्र्यादुभयथा तीव्रातीव्रत्वेन प्राणानुग्रह
 इति । स्वेदो वैवर्ण्यं च तद्धेतुत्वाच्च तथा व्यवहारः । आकाशानुगतचेतनत्वं
 प्रलम्बः । वायुस्वातन्त्र्ये तु तस्य मन्दमध्योत्कृष्टावेशात् त्रिधा । रोमाश्च—वेपथु—स्व-
 रभेदभावेन स्थितिरिति भरतविदः । तथा ये च भावादयो ये च लीलादय-
 स्तेऽप्यनुभावास्तेषु शैशवात्ययेऽल्पै—बहु—भूयोविकारात्मका भावादयो भाव-
 हाव—हेलास्त्रयोऽङ्गजाः । तत्र भावो यथा—

“ दृष्टेः सालसतां विभर्ति न शिशुक्रीडासु वद्धादरा
 श्रोत्रं प्रेषयति प्रवर्चितसखीसम्भोगवार्तास्वपि ।
 पुंसामङ्गमपेतशङ्कमधुना नारोहति प्राग् यथा
 बाला नूतनधीवनव्यतिकरावष्टम्भमाना ज्ञनैः ॥ १५१ ॥ ”

हावो यथा—

“ स्मितं किञ्चिन्मृगं तरलमधुरो दृष्टिविभवः
 परिस्पन्दो वाचामभिनवविलासोक्तिसरसः ।
 गतीनामारम्भः किसलैयितलीलापरिकरः
 स्पृशन्तथास्तारुण्यं किमिव हि न रम्यं मृगदृशः ? ॥ १५२ ॥ ”

हेला यथा—

“ तरन्तीवाङ्गानि स्खलद्मललावण्यजलधौ
 प्रधिम्नः प्रागन्म्यं स्तन—जघनमुन्मुद्रयति च ।
 दृष्टो लीलारम्भाः स्फुटमपवदन्ते सरलता—
 महो ! सारङ्गाक्ष्यास्तरुणिमनि गाढः परिचयः ॥ १५३ ॥ ”

१ व. ०हता । २ व. यथा । ३ अ. अल्पबहुवि०, व. ०ये व० । ४ व. वृष्टे । ५ अ.
 प्रेक्ष०, व. प्रेक्ष० । ६ प. ०जीवित० । ७ अ. ०लयति । ८ व. ०निधौ ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

७५

अथ लीलाऽऽदयो दश स्वाभाविकास्तत्र प्रेम्णा प्रियं चेष्टानुकृतिलीला यथा—

* “ जं जं करेसि जं जं च जंसे जह तुमं नियंसेसि ।
तं तमणुसिखिरीण दीहो दिवहो न संवडइ ॥ १५४ ॥ ”

ऊर्ध्वतादिस्थानादीनां वैशिष्ट्यं विलासो यथा—

“ अत्रान्तरे किमपि वाग्बिभवातिवृत्त-
वैचित्र्यमुल्लसितविभ्रमभायताक्ष्याः ।
तद् भूरिसाक्षिकविकारैर्विशेषैरभ्य-
माचार्यकं विजैयि मान्मथमाविरासीत् ॥ १५५ ॥ ”

सौभाग्यगर्वादम्पस्य भूषणादेर्विन्यासो विच्छित्तिर्बेधा—

“ अङ्गानि चन्दनरजैः परिभूसराणि ताम्बूलरागसुभगोऽधरपद्मवध ।
अच्छाञ्जने च नयने वसनं तनीयः कान्तासु भूषणमिदं विभवस्तु शेषः ॥ १५६ ॥ ”

विभूषणादीनामस्थानविन्यासो विभ्रमो यथा—

“ चकार काचित् सितचन्दनाङ्गे काञ्चीकलापं स्तनभारपृष्ठे ।
प्रियं प्रति प्रेषितचित्तवृत्तिर्नितम्बबिम्बे च बबन्ध हारम् ॥ १५७ ॥ ”

स्मित-हसित-रुदित-भय-रोषादीनां सङ्करः किलिकिश्रितं यथा—

“ रतिक्रीडाचूते कथमपि समासाद्य समयं
मया लब्धे तस्याः कण्ठितकलकण्ठार्द्रमधरे ।
कृतभ्रूमङ्गाऽसौ प्रकटितविलक्षार्द्ररुदित-
स्मितक्रुद्धोद्भ्रान्तं क्षणमपि विदध्यान्मयि मुखम् ॥ १५८ ॥ ”

* यद् यत् करोषि यद् यच्च प्ररूपसि यथा त्वं निवससि ।

तत् तदनुशिक्षयिष्या दीर्घो दिवसो न सम्पतति ॥

१ प. ०कृतानु० । २ अ. मित्रं३० । ३ प. दिवहो२, अ. दीहो दीहो । ४ व. ०कारि ।
५ अ. ०शेषरस्य । ६ अ. ०अयमा० । ७ प. रसःप० । ८ व. ०णत्क० । ९ व. ०ध्यामपि ।

७६

अलङ्कारमहोदधी

शिवकथादौ तद्भावनोत्था चेष्टा मोहापितं यथा—

“स्मरदधुनिमित्तं गूढमन्वेतुमस्याः

सुभग ! तव कथायां प्रस्तुतायां सखीभिः ।

हरति विर्ततपृष्ठोदग्रपीनस्तनाग्रा

ततबलयित्वाहुर्जुम्भितैः साऽङ्गमङ्गैः ॥ १५९ ॥”

केश—स्तनाधरादिग्रहणाद् दुःखेऽपि हर्षः कुड्बमितं यथा—

“श्रीभरादवनतं परिरम्भे रागवानवदुजेष्ववकृष्य ।

अर्पितोष्ठदलमाननपद्मं योषितो मुकुलिताक्षमधासीत् ॥ १६० ॥”

सौभाग्यगर्वादिष्टेऽपि वस्तुन्यनादरो विम्बोको यथा—

“निर्विधुज्य दशनच्छदं ततो वाचि भर्तुरवधीरणापरा ।

शैलराजतनया समीपगामाललाप विजयामहेतुकम् ॥ १६१ ॥”

मुकुमारतया कर—चरणाद्यङ्गन्यासो ललितं यथा—

“सम्भ्रमं करकिसलयावर्तनैरालपन्ती

सा पश्यन्ती ललितललितं लोचनस्याञ्चलेन ।

विन्यस्यन्ती चरणकमले लीलया स्वैरपातै-

निःसङ्गीतं प्रथमवयसा नर्तिता पङ्कजाक्षी ॥ १६२ ॥”

वक्तव्यसमयेऽपि वचसाऽनभिलैप्य क्रियानुष्ठानं विवृतं यथा—

“पत्सुः शिरश्चन्द्रकलामनेन स्पृशेति सख्या परिहासपूर्वम् ।

सा रञ्जयित्वा चरणौ कृताशीर्मात्येन तां निर्वचनं जघान ॥ १६३ ॥”

एते च भावादयो विंशतिरलङ्काराः स्त्रीणामित्युक्तमन्यैः । अस्माभिस्तु
तेष्वष्टादशोदश अप्राप्तसम्भोगतायामपि सम्भवन्तीत्यनुभावत्वेनापि प्रतिपा-

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

७७

दिताः । शोभा-कान्ति-दीप्ति-माधुर्य-वैर्योदार्य-प्रागल्भ्यनामानस्तु सप्त प्राप्त-सम्भोगतायामेव भवन्तीत्यलङ्कारा एव नानुभावतां भजन्तीति । कथमेतेऽनुभावा इत्याह येनेत्यादि । येन कारणेन तैः कटाक्षादिभिः सामाजिकाः सभ्याः स्थायिनः सञ्चारिणश्च भावाश्चित्तवृत्तिविशेषाननुभवन्तोऽनुभाव्यन्ते ज्ञाप्यन्ते किलेति पूर्वाचार्योक्तौ तेनानुभावा इति ॥ ३० ॥^१

अथ व्यभिचारिणः—

हर्ष-व्रीडा-श्रमामर्षाः प्रबोधो मतिरुग्रता ।

अवाहित्यमपस्मारः शङ्काऽथ जडता मदः ॥ ३१ ॥

विषादो ग्लानिरालस्यं दैन्यमावेग-चापले ।

उन्मादो व्याधिरौत्सुक्यं वितर्क-मरणे धृतिः ॥ ३२ ॥

चिन्ता त्रासस्तथाऽसूया निद्रा सुप्तमथ स्मृतिः ।

निर्वेद-मोहौ गर्वश्चेत्युदिता व्यभिचारिणः ॥ ३३ ॥^२

इत्यष्टानां प्रकारेण विविधभामिमुख्येन स्थायिधर्माणामुपजीवनेन स्वध-र्माणां समर्पणेन च चरन्तीति व्यभिचारिण उदिताः कथिताः ॥ ३१-३३ ॥^३

अथ तान् प्रत्येकं विभावानुभावविभूषितानाह । तत्र हर्षस्य सर्वाभिलषणीय-त्वात् प्रथमं निर्देशः—

दृष्टप्राप्त्यादिभिर्जन्यो हर्षोऽङ्गपुलकादिकृत् ।

दृष्टप्राप्ति-राजप्रसादादिभिर्जननीयश्चित्तप्रसादात्मको हर्षः । स चाङ्गपुल-क-नयन-वदनप्रसादादीनि करोति । यथा—

“जातस्य ते पितुरपीन्द्रजितो निहन्तुर्वत्सस्य वत्स ! कति नाम दिनान्यमूनि ।
तस्याप्यपत्यमनुतिष्ठति वीरधर्मं दिष्ट्या गतं दशरथस्य कुलं प्रतिष्ठाम् ॥ १६४ ॥”

१ प. अ. ०लभ्यमा० । २ प. अ. भवसीत्य० । ३ प. युग्मम् । ४ प. कुलकम् ।
५ प. विभिः कुलकम् ।

७८

अलङ्कारमहोदधौ

अथ व्रीडा—

वैवर्ण्यादिकरी व्रीडा दुष्कृत्यकरणादिजा ॥ ३४ ॥

दुष्कृत्यकरण—प्रतिज्ञामङ्गादेर्जायमानश्चित्तसङ्कोचो व्रीडा । सा च वैवर्ण्या-
भोगुल्लेख-भूविलेखनादीनि करोति । यथा—

“ अक्षत्रारिकृताभिमन्युनिषनप्रोद्भूततीव्रकुक्षः

पार्थस्याकृत शात्रवप्रतिकृतेरन्तः शुचा सुखतः ।

कीर्णा बाष्पकणैः पतन्ति भ्रुषि व्रीडाजडा दृष्टयो

हा ! वत्सेति गिरः स्फुरन्ति न पुनर्निर्यान्ति कण्ठाद् बहिः ॥ १६५ ॥ ३४ ॥ ”

अथ श्रमः—

व्यायामादिभवो गात्रभङ्गादिजनकः श्रमः ।

व्यायाम—मार्गगत्यादिप्रभवः श्रमो मनः—शरीरखेदः । स च गात्रभङ्ग-
मन्दक्रमणास्यविकृतितादीनां जनकः । यथा—

“ अलसललितपुग्धान्यध्वसैम्पातखेदा-

दशिथिलपरिरम्भैर्दत्तसंवाहनानि ।

मृदुमृदितमृणालीदुर्बलान्यङ्गकानि

त्वमुरसि मम कृत्वा यत्र निद्रामवाप्ता ॥ १६६ ॥ ”

अथामर्षः—

क्षेपादिप्रभवोऽमर्षः स्वेद-कम्पादिकारणम् ॥ ३५ ॥

वियैश्वर्य-बलाधिकविहितक्षेपावमानादिजनितोऽमर्षः प्रतिचिकीर्षा । स
च स्वेद-कम्प-ध्यानोपायान्वेषणादीनां कारणम् । यथा—

१ अ. व्रीडा यथा । २ प. ० नितः । ३ प. ० दिमः । ४ प. ० हाक्र० । ५ व. संप्राप्त० ।

६ अ. खेदशि० ।

एवमिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

७९

“लाक्षागृहानल-विषास-समाप्रवेशैः प्राणेषु चित्तनिचयेषु च नः प्रहृत्य ।
आकृष्टपाण्डवधूपरिधान-केशाः स्वस्था भवन्ति मयि जीवति धार्तराष्ट्राः॥”

अथ प्रबोधः—

शब्दश्रुत्यादिसञ्जन्यः प्रबोधो जृम्भणादिकृत् ।

शब्दश्रुति-स्पर्शादि-निद्रापगमहेतुसञ्जन्यश्चेतनागमः प्रबोधः । स च
जृम्भणाक्षिमर्दनाङ्गमङ्गादीनि करोति । यथा—

“प्रत्यग्रौन्मेष-जिह्वा क्षणमनभिमुखी रत्नदीपप्रभाणा-
मात्मव्यापारगुर्वी जनितजललवा जृम्भणैः साङ्गभङ्गैः ।
नागाङ्कं मोक्षमिच्छोः शयनगुरुफणाचक्रवालोपधानं
निद्राच्छेदाभिताम्रा चिरमवतु हरेर्दृष्टिराकेकरा वः ॥ १६८ ॥”

अथ मतिः—

शास्त्रचिन्तादिभूः शिष्योपदेशादिकरी मतिः ॥ ३६ ॥

शास्त्रचिन्तनोहापोहादिभ्योऽर्थनिश्चयो मतिः । सा च शिष्योपदेशार्थवि-
कल्पन-संशयच्छेदादीनि करोति । यथा—

“असंशयं शत्रुपरिग्रहक्षमा यदार्थमस्यामभिलाषि मे मनः ।
सतां हि सन्देहपदेषु वस्तुषु प्रमाणमन्तःकरणप्रवृत्तयः ॥ १६९ ॥” ३६ ॥

अथोग्रता—

चौर्यादिजन्मा वाग्-दण्ड-पारुष्यादिकृदुग्रता ।

चौर्य-द्रोहादिसम्भवं चण्डत्वमुग्रता । सा चापकारिणं प्रति वाग्-दण्डपा-
रुष्य-वधादीनि करोति । यथा—

“प्रणयिसखीसलीलपरिहासैरसाधिगतै-
र्ललितशिरीषपुष्पहननैरपि ताम्बति यत् ।

१ अ. ०द्वावि क० । २ अ. ०प्रत्यवो० । ३ अ. संदेश० । ४ अ. ०हास्य० ।

८०

अलङ्कारमहोदधौ

वपुषि वधाय तत्र तत्र शस्त्रमुपक्षिपतः

पतति शिरस्यकाण्डयमदण्ड इवैष भुजः ॥ १७० ॥ ”

अथावहित्थम्—

लज्जादेरवहित्थं स्यादन्यथाकथनादिकृत् ॥ ३७ ॥

लज्जा-भयादिभ्यो मुखरागाद्याकारगोपनमवहित्थम् । तच्चान्यथाकथना-
वलोकित-कथामङ्ग-कृतकवैर्यादीनि करोति । यथा—

“ एवंवादिनि देवर्षीं पार्श्वे पितुरधोमुखी ।

लीलाकमलपत्राणि गणयामास पार्वती ॥ १७१ ॥ ” ३७ ॥

अथापस्मारः—

ग्रहादिजन्माऽपस्मारः प्रकम्पप्रमुखावहः ।

ग्रह-भूत-पिशाच-शून्यारण्य-स्मशानसेवनादिसम्भूतिरावेशरूपोऽपस्मारः ।
स च प्रकम्प-स्फुरित-इवसित-भूमिलुठनादीन्यावहति । यथा—

“ आश्लिष्टभूमिं रसितारमुच्चैर्लोलदध्रुजाकारबृहत्तरङ्गम् ।

फेनायमानं पतिमापमानामसावपस्मारिणमाशशङ्के ॥ १७२ ॥ ”

अथ शङ्का—

चौर्यादिभूर्निजान्येभ्यः शङ्का पादर्वेक्षणादिकृत् ॥ ३८ ॥

चौर्य-पारदार्यादिजन्या स्वकीयेभ्यः परेभ्यो वाऽनिष्टोत्प्रेक्षा शङ्का । सा
च पादर्वेक्षण-मुखौष्ठ-कण्ठशोषादीनि करोति । यथा—

“ दूराद् दवीयो धरणीधराभं यस्ताडकेयं तृणवद् व्यधूनोत् ।

हन्ता सुबाहोरपि ताडकारिः स राजपुत्रो हृदि बाधते माम् ॥ १७३ ॥ ”

कुत्रचित् प्रियत्वेनापि जायते । यथा—

१ य. तव क्षि० । २ य. • नि करोति ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

८१

*“ सहसा मा साहिजउ पिआगमो तीइ विरहाकिसिआए ।
असंतपहरिसेणावि जा मया सा मयँ चैव ॥ १७४ ॥ ” ३८ ॥

अथ जाड्यम्—

तूष्णीम्भावादिक्लृप्ताब्जमिष्टानिष्टेक्षणादिजम् ।

इष्टानिष्टदर्शन-श्रवण-स्मरण-व्याध्यादिजातं क्रियास्वपाटवं जाड्यम् ।
तच्च तूष्णीम्भावानिमिषनयननिरीक्षणादीनि करोति । यथा—

“ शिथिलशिथिलं न्यस्य स्वैरं धनुःशिखरे शिरो
नयनसलिलैः कुर्वन् मौर्वीलतामपरामिव ।
अहह ! विकलः श्रुत्वा श्रुत्वा घनस्तनितध्वनिं
किमपि किमपि ध्यायन्नार्यो न याति न तिष्ठति ॥ १७५ ॥ ”

अथ मदः—

मदो मद्यादिसम्भूतिः स्वाप-हास्यास्मृतादिकृत् ॥ ३९ ॥

मद्य-मदनादिसम्भवः सम्मोहानन्दसम्पर्करूपो मदः । स च स्वाप-हास्या-
स्मरणासम्बद्धप्रलाप-गीत-नृत्तादीनि करोति । यथा—

“ घूर्णमाननयनं स्खलत्कथं स्वेदचिन्दुमदकारणस्मितम् ।
आननेन न तु तावदीश्वरश्रुषा चिरमुमासुखं पयौ ॥ १७६ ॥ ” ३९ ॥

अथ विषादः—

विषादः कार्यभङ्गादेः सहायान्वेषणादिकृत् ।

* सहसा मा कथ्यतां प्रियागमस्तस्यै विरहकृशितायै ।
अस्यन्तप्रहर्षेणापि या मृता सा मृतैव ॥

१ व. प्रिया० । २ व. ०सिवा० । ३ अ. मय चैव, व. मया चैव । ४ प. ०नृत्यादी०,
अ. ०नृत्यानि ।

८३

अलङ्कारमहोदधौ

उपायाभाव-नाशादिभ्यः संजातात् कार्यमङ्गादेर्मनःपीडा विषादः । स
च सहायान्वेषणोपायचिन्तनोत्साहमङ्गादीनि करोति । यथा—

“ व्यर्थं यत्र कपीन्द्रसख्यमपि मे क्लेशः कपीनां वृथा
प्रज्ञा आम्बवतो न यत्र न गतिः पुत्रस्य वायोरपि ।
मार्गं यत्र न विश्वकर्मतनयः कर्तुं नलोऽपि क्षमः
सौमित्रेरपि पत्रिणामविषयस्तत्र प्रिया कापि मे ॥ १७७ ॥ ”

अथ ग्लानिः—

व्याध्यादिविहिता ग्लानिर्वैवर्ण्यप्रभृतिप्रसूः ॥ ४० ॥

व्याधि-निद्राच्छेदोपवासाश्वलङ्घनादिभिर्विहिता बलापचयरूपा ग्लानिः ।
सा च वैवर्ण्य-धामनेत्र-कपोलोक्ति-सुधाङ्गत्वादीनि प्रेक्षते । यथा—

“ किसलयमिव सुगन्धं बन्धनाद् विप्रलूनं
हृदयकुसुमशोषी दारुणो दीर्घशोकः ।
ग्लपयति परिपाण्डु धाममस्याः शरीरं
शरदिज इव धर्मः केतकीर्गैर्मपत्रम् ॥ १७८ ॥ ” ४० ॥

अथालस्यम्—

निद्रादिकरमालस्यं श्रमादिरचितोदयम् ।

भ्रम-सौहित्य-मदादिजनितोदयं क्रियासु शिथिलत्वमालस्यम् । तच्च
निद्रा-सर्वकर्मविद्वेष-श्रयनासनादीनि करोति । यथा—

“ धरिणिषण्णत्थण्येत्थणसुहिष्ठिपडिअस्स होतपहियंस्स ।
अवसउणंगारय-वार-विट्ठिदिअहा सुहायंति ॥ १७९ ॥ ”

* गृहिणीषणस्तनप्रेरणसुखकेलिपतितस्य भवत्पथिकस्य ।
अपशकुनाङ्गारक-वार-विष्टिदिवसाः सुखायन्ते ॥

१ प. प्रसूयते । २ प. किरक० । ३ अ. ०गन्धप० । ४ अ. ०अस्स ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

८३

अथ दैन्यम्—

दौर्गत्यादिभवं दैन्यमसंस्कारादिकारणम् ॥ ४१ ॥

दौर्गत्य-मनस्तापादिभ्योऽनोजस्वित्वं दैन्यम् । तच्च शरीरासंस्कार-वाक्या-
नुत्कर्षादीनां कारणम् । यथा—

“ अस्मान् साधु समीक्ष्य संयमधनानुधैः कुलं चात्मन-
स्त्वय्यस्याः कथमप्यचान्धवकुतां प्रेमप्रवृत्तिं च ताम् ।
सामान्यप्रतिपत्तिपूर्वकमियं दारेषु वृष्ट्या त्वया
भाग्याधीनमतः परं न खलु तत् स्त्रीबन्धुभिर्याच्यते ॥१८०॥” ४१ ॥

अथावेगः—

विस्मयादिकृदौवेगः स्यादुत्पातादिसम्भवः ।

उत्पात-वात-वर्षाग्नि-प्रियाप्रियश्रवण-दर्शनादिसम्भवः सम्भ्रम आवेगः ।
स च विस्मयावगुण्ठन-क्लेशश्रवण-धूमान्ध-पुलकविलोप-स्वशाऽऽदीनि
करोति । यथा—

“ अलमलमतिमात्रं साहसेनामुना ते
त्वरितमयि ! विमुञ्च त्वं लतापाशमेनम् ।
चलितमिव निरोद्धं जीवितं जीवितेशे^१ ।
क्षणमिह मम कण्ठे बाहुपाशं निषेहि ॥ १८१ ॥”

अथ चापलम्—

रागादेश्चापलोद्भेदः स्वात्मप्रकटनादिकृत् ॥ ४२ ॥

राग-द्वेष-मात्सर्यादिभ्यश्चेतोऽनवस्थानरूपस्य चापलस्योद्भेदः । स च
स्वात्मप्रकटन-निर्भर्त्सनादीनि करोति । यथा—

१ अ. यास्यते । २ अ. कृदुद्धे० । ३ प. अ. उत्पादादि० । ४ व. उत्तेश ।

८४

अलङ्कारमहोदधौ

“ कश्चित् कराभ्यामुपगूढनालमालोलपत्राभिर्हतद्विरेफम् ।
रजोभिरन्तःपरिवेषवन्धि लीलारविन्दं भ्रमयाश्चकार ॥ १८२ ॥ ” ४२ ॥

अथोन्मादः—

उन्मादो विप्रयोगादेरनिमित्तस्मितादिसूः ।

इष्टविप्रयोग—धननाश—ग्रहादेश्चित्तविल्व उन्मादः । स चानिमित्तस्मित—
रुदित—गीत—नृत्तासम्बद्धप्रलापादीनि हते । यथा—

“ इयामां इयामलिमानमानयेत भोः । सान्द्रैर्मर्षाकूर्चकै—
मेन्त्रं तन्त्रमथ प्रयुज्य हरत इवेतोत्पलानां श्रियम् ।
चन्द्रं चूर्णयत क्षणाच्च कणशः कृत्वा शिलापटुके
येन द्रष्टुमहं क्षमे दश दिशस्तद्वक्त्रमुद्राङ्किताः ॥ १८३ ॥ ”

अथ व्याधिः—

विरहादेर्मनस्तापो व्याधिः सस्ताङ्गताऽऽदिकृत् ॥ ४३ ॥

विरहाभिलाषादिभ्यो मनस्तापो व्याधिः । स च सस्ताङ्गता—मुखशोष—
गात्रविक्षेपादीनि करोति । यथा—

“ स्थितमूरसि विशालं पद्मिनीपत्रमेतत्
कथयति न तथाऽन्तर्मन्मथोत्थागवस्थाम् ।
अतिशयपरितापस्तापिताभ्यां यथाऽस्याः
स्तनयुगपरिणाहं मण्डलाभ्यां ब्रवीति ॥ १८४ ॥ ” ४३ ॥

अथौत्सुक्यम्—

त्वरादिकरमौत्सुक्यमिष्टानुस्मरणादिजम् ।

इष्टानुस्मरण—दर्शनादेर्विलम्बासहत्वरमौत्सुक्यम् । त्वरा—निःश्वसितोच्छ्व-
सित—कार्ष्णादीनि करोति । यथा—

१ अ. व. ० हितम् । २ प. ० य भोः ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

८५

“ द्वित्रैः पाणिसरोरुहं त्रिचतुरैर्धम्मिल्लमाल्यस्रजः
कण्ठान्मौक्तिकवल्लरीस्तदनु च क्षिप्ताः पदैः पञ्चपैः ।
हित्वा भारपरम्परामिति जवात् त्वां देव ! संवीक्षितुं
तन्वङ्गी निरपायमध्वनि मुहुः श्रोणीभरं निन्दति ॥ १८५ ॥ ”

अथ वितर्कः—

वितर्कः संशयादिभ्यः शिरःकम्पादिकारणम् ॥ ४४ ॥

संशय-विमर्श-विप्रतिपक्ष्यादिभ्य ऊहविशेषो वितर्कः । स च शिरःकम्प-
भूत्क्षेपादीनां कारणम् । यथा—

“ चित्ते निवेश्य परिकल्पितसत्त्वयोगाद्
रूपोद्भवेन घटिता मनसा कृता नु ।
स्त्रीरत्नमृष्टिरपरा प्रतिभाति सा मे
धातुर्विभ्रुत्वमनुचिन्त्य वपुश्च तस्याः ॥ १८६ ॥ ” ४४ ॥

अथ मृतिः—

जाता व्याध्यभिघाताभ्यां कृशतादिकरी मृतिः ।

व्याधिज्वरादिः, सर्प-विष-शस्त्र-गजादिसम्भवोऽभिघातस्ताभ्यां जाता
मृतिर्मृत्योः प्रागवस्थाः साक्षान्मृतौ त्वनुभावामावात् । सा च व्याधिजा हिक्का-
श्वासादीन्यभिघातजा तु कार्श्य-वेपथु-दाहादीनि करोति । तत्र व्याधिजायां
न तथा चमत्कार इतीयं नोदाहृता । अभिघातजा यथा—

“ स गतः क्षितिमृष्णशोणितार्द्रां सुरदंष्ट्राग्रनिपातदारिताश्मा ।
असुभिः क्षणमीक्षितेन्द्रस्रजुर्विहितामर्षगुरुध्वनिनिरासे ॥ १८७ ॥ ”

शृङ्गारे तु मरणाध्यवसायो मरणादूर्ध्वं झटिति पुनर्योगो वा निबध्यते ।
अन्यत्र तु स्वेच्छा । तत्र मरणाध्यवसायो यथा—

१ प. हत्वा । २ प. ०त्र स्वे० ।

८६

अलङ्कारमहोदयौ

“ सम्प्राप्तेऽवधिवासरे क्षणमश्वं तद्धर्मवातायनं
 वारं वारमुपेत्य निष्क्रियतया निश्चित्य किञ्चिच्चिरम् ;
 सम्प्रत्येव निवेद्य केलिङ्गुरीः साश्रुः सखीभ्यः शिशो-
 र्माधव्याः सहकारकेण करुणः पाणिग्रहो निर्मितः ॥ १८८ ॥ ”

पुनर्योगो यथा—

“ तीर्थे तोयव्यतिकरमवे जहुकन्या-सरयवो-
 देहत्यागादमरगणनालेख्यमासाद्य सद्यः ।
 पूर्वाकाराधिकतररुचा सङ्गतः कान्तयाऽसौ
 लीलागारेष्वरमत पुनर्नन्दनाम्बन्तरेषु ॥ १८९ ॥ ” ४५ ॥

अथ धृतिः—

इष्टलाभादिजनिता धृतिरव्यग्रभोगदा ॥ ४५ ॥

इष्टलाम-ज्ञान-बाहुश्रुत्यादिभिर्जनिता ससन्तोषता धृतिः । सा च लब्धा-
 नासुपभोगेन नष्टानामननुशोचनेन च योऽव्यग्रो भोगस्तं ददाति । यथा—

“ यातो विक्रमबाहुरात्मसमतां प्राप्तेयमुर्वीतले
 सारं सागरिका ससागरमहीप्राप्त्येकहेतुः प्रिया ।
 देवी प्रीतिमुपागता च भगिनीलाभाजिताः कोशलाः
 किं नास्ति त्वयि सत्यमात्यवृषभे यस्मिन् करोमि स्पृहाम् ॥ ” ४५ ॥

अथ चिन्ता—

दारिद्र्यादिकृता चिन्ता सन्तापाद्युदयैकभूः ।

दारिद्र्येष्टवियोगैश्वर्यभ्रंशादिकृतो ध्यानविशेषश्चिन्ता । सा च स्मृतेरन्या
 प्रसनाददनवत् । इयं च वितर्कात् ततो वा वितर्क इति वितर्कादप्यपरैव ।
 सा च सन्ताप-शून्यचिन्त-कार्य-आसादीनामुदयैकभूमिः । यथा—

१ प. ०न यो० । २ अ ०रोति । ३ अ. ०कार्य० ।

ज्वनिनिर्जयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

८७

*“ चिंता गियदेहयसमागममि कयमन्नुआइ भरिऊण ।
सुभं कलहायंती सहीहिं रुक्का न उण हसिआ ॥ १९१ ॥ ”

अथ त्रासः—

निर्घातादिभवस्त्रासो गात्रसङ्कोचनादिकृत् ॥ ४६ ॥

निर्घात—गर्जित—भू—पर्वतकम्प—विद्युत्पातादिभ्यश्चित्तचमत्काररूपस्त्रासो
मयात् पूर्वापरविचारवतो भिन्न एव । सर्वाङ्गसङ्कोच—स्तम्भ—गद्गद—प्रलोपो-
त्कम्पादीनि करोति । यथा—

“ परिस्फुरन्मीनविघटितोरवः सुराङ्गनास्त्रासविलोलदृष्टयः ।
उपाययुः कम्पितपाणिपल्लवाः सखीजनस्यापि विलोकनीयताम् ॥ १९२ ॥ ” ४६

अथासूया—

परोत्कर्षादिजाऽसूया स्यादवज्ञाऽऽदिकारिणी ।

परस्य सौभाग्यैश्वर्य—विद्याऽऽदिभिरुत्कर्षादपराध—गुह्यद्वेषादिभ्यश्च जाय-
मानाऽश्वमारूपाऽसूया । सा चावज्ञा—भ्रुकुटि—क्रोध—सेष्योक्तिविलोकेत—दोषाप-
वर्णनादीनि करोति । यथा—

“ वृद्धास्ते न विचारणीयचरितास्तिष्ठन्तुं हुं वर्षते
सुन्दस्त्रीदमनेऽप्यखण्डयशसो लोके महान्तो हि ये ।
यानि त्रीणि कुतो ह्युत्थान्यपि पदान्यासन् स्वरायोधने
यद्वा कौशलमिन्द्रसुनिघने तत्राप्यभिज्ञो जनः ॥ १९३ ॥ ”

अथ निद्रा—

अचिन्ता निजद्वयितसमागमे कृतमन्युर्कया भृत्वा ।

शून्यं कलहायन्ती सखीभी रुदिता न पुनर्हसिता ॥

१ अ. निजद्वयित, व. ०तामणियदय० । २ अ. प्रलयो० । ३ व. ०ष्ठन्ति । ४ क. हि ते,
अ. महोद्विगो । ५ अ. ०णि मु० ।

८८

अलङ्कारमहोदधौ

कृमाद्युन्मीलिता निद्रा जृम्भादीनां कृतोदया ॥ ४७ ॥

कृम-मदालस्य-चिन्ताऽत्याहार-स्वभावादिभिरुन्मीलिता निद्रा सकले-
न्द्रियनिमीलनम् । सा च जृम्भा-शिरोलोलन-नेत्रघूर्णनोच्छ्वसित-निःश्वसिता-
क्षिनिमीलनादीनामुदयं करोति । यथा—

*“ निहासपरिघुस्मिरतंसवलंतद्गतारयालोया ।

कामस्स वि दुब्बिसहा दिट्ठिनिवाया सप्पिमुहोए ॥ १९४ ॥ ” ४७ ॥

अथ सुप्तम्—

निद्रयोन्मुद्रितं सुप्तमथोत्स्वप्नायितादिकृत् ।

अथानन्तरं निद्रयोन्मुद्रितमुन्मीलितं सुप्तं निद्राया एव गाढावस्था ।
ततोत्स्वप्नायितोच्छ्वसित-निःश्वसित-संमोहनादीनि करोति । यथा—

+ “ ओसुयइ दिस्सपडिवक्खवेयणं पसिठिलेहि अंगेहि ।

निव्वसिअसुरयरसाणुबंधसुहनिम्भरं सुन्हा ॥ १९५ ॥ ”

अथ स्मृतिः—

वस्त्वन्तरावलोकादेर्भूतक्षेपादिकरी स्मृतिः ॥ ४८ ॥

वस्त्वन्तरं किञ्चिदेकं वस्तु दर्शने-स्पर्शने-श्रवणेभ्योऽभिज्ञानावलोकन-
प्रणिधानादिभ्यश्च पूर्वानुभूतार्थप्रतिभासः स्मृतिः । सा च भूतक्षेप-शिरःकम्प-
मुखोन्नमनादीनि करोति । यथा—

“ अत्रानुगोदं मृगयानिबृचस्तरङ्गवातैरपनीतखेदः ।

* निद्राऽलसपरिघूर्णमानश्रवणवलदर्थतारकालोकाः ।

कामस्यापि दुर्विषहा दृष्टिनिपाताः शशिमुरुषाः ॥

+ उत्स्वपिति दत्तप्रतिपक्षवेदनं प्रशिक्षितैरङ्गैः ।

निर्वर्तितमुरतरसानुबन्धमुखनिर्भरं स्तुषा ॥

१ प. उमु० । २ अ. ०मदवक्ख० । ३ अ. ०मस्सु० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

८९

रहस्त्वदुत्सङ्गनिषण्णमूर्द्धा स्मरामि वानीरगृहेषु सुप्तम् ॥ १९६ ॥ ”

अत्र वानीरगृहदर्शनाद् रामस्य पूर्वानुभूतसुप्तस्मृतिः । इह च वस्त्वन्तर-
मसदृशमेव गृह्यते । सदृशदर्शनाद् वस्त्वन्तरस्मृतौ हि स्मरणालङ्कारो वक्ष्यते ।
प्रणिधानाद् यथा—‘अहो ! कोपेऽपि कान्तं मुखम्’ इति । एवमन्यदपि
ज्ञेयम् ॥ ४८ ॥

अथ निर्वेदः—

निर्वेदस्तत्त्वबोधादिजन्यः सङ्कोऽज्ञनादिकृत् ।

तत्त्वज्ञान-रोगाधिक्षेप-ताडन-दारिद्र्यादिप्रसूतिर्निर्वेदो मनःखेदः । स
च सङ्गत्याग-निःश्वसित-रुदितादीनि करोति । यथा—

“ जरा-मरण-दौर्गत्य-व्याधयस्तावदासताम् ।

मन्ये जन्मादि(पि) धीराणां भूयो भूयस्त्रपाकरम् ॥ १९७ ॥ ”

अथ मोहः—

प्रहारादिप्रसूतात्मा मोहोऽङ्गभ्रमणादिकृत् ॥ ४९ ॥

प्रहार-मत्सर-भय-दैवोपघातादिदुःखहेतुभिः प्रियसङ्गमादिसुखहेतुभिश्च
जनितस्वरूपो मोहश्चित्तस्य मूढत्वम् । स चाङ्गभ्रमण-घूर्णन-पतन-सर्वेन्द्रिय-
प्रलयादीनि करोति । यथा—‘तीव्राभिषङ्गप्रभवेन वृत्तिम्’ इत्यादि ।

यथा वा—

“ कान्ते तन्पशुपागते विगलिता नीवी स्वयं वन्धनात्
तद्वासः श्लथमेखलागुणधृतं किञ्चिन्नितम्बे स्थितम् ।

एतावत् सखि ! वेचि साम्प्रतमहं तस्याङ्गसङ्गे पुनः

कोऽसौ काऽस्मि रतं नु किं कथमिति स्वप्नाऽपि मे न स्मृतिः ॥”

अथ गर्वः—

असूयादिप्रसूर्गर्बो विद्यादिविहितोन्नतिः ।

१ अ. इह व० । २ प. इत्युते ।

१२

९०

अलङ्कारमहोदधौ

विधा-बल-कुलैश्वर्य-वयो-रूप-धनादिभिः कृतोन्नतिः परावज्ञा गर्वः ।
स चासूयाऽमर्षोपहासादिश्लेषादीनि प्रेक्षते । यथा—

“ धृतायुधो यावदहं तावदन्यैः किमायुधैः ? ।
यथा न सिद्धमस्त्रेण मम तत् केन सेत्स्यति ? ॥ १९९ ॥ ”

अथैतेषामुपसंहारमाह—

त्रयस्त्रिंशदमी भावा यथावदिह लक्षिताः ॥ ५० ॥

अमी कथितस्वरूपास्तयस्त्रिंशत्सङ्ख्या व्यवहारिणो भावा यथैवत्
पूर्वाचार्यानातिक्रमेणास्मिन् शास्त्रे लक्षिताः कृतलक्षणव्यक्तयः ॥ ५० ॥

अथ विभावानुभाव-व्यभिचारिणां रसस्य कार्य-कारणसहकारिभूतानां
स्वरूपमभिधाय तस्यैव प्रक्रियाविशेषानाह—

भावो जन्मानुबन्धोऽथ निष्पत्तिः पुष्टि-सङ्करो ।

द्वासश्चेति बुधैः सप्त रसस्य प्रक्रियाः स्मृताः ॥ ५१ ॥

इत्यमुना प्रकारेण रसस्य भावादिरूपतया सप्त प्रक्रियाः प्रपञ्चाः स्मृताः
कथिता बुधैः पूर्वद्वरिभिः । तत्र सात्त्विकाद्यनुभावान् विना कुतश्चिन्मिसमा-
श्रित् लोचनव्यापारणादे रत्यादिभावानामुन्मीलनानुमानेऽपि परिस्फुटत्वाभावाद्
भावरूपतामत्यजन्तो रसा एव भावा इत्यभिधीयन्ते । यथा—

“ ईरंस्तु किञ्चित्परिवृत्तधैर्यश्चन्द्रोदयारम्भ इवाम्बुराशिः ।

उमामुखे बिम्बफलाधरोष्ठे व्यापारयामास विलोचनानि ॥ २०० ॥ ”

अत्र लोचनव्यापारेण गिरिशस्थ रतिमात्रोन्मीलनानुमानेऽपि शृङ्गारस्य
माधुर्यमेव ।

अथ जन्म—

१ व. परासूया । २ प. कृतोति । ३ प. ०द्वर्ज । ४ व. ५० शेषः । ५ प. ०था तत् ।
६ प. ०ष्टः । ७ अ. ०स्य स्तः । ८ अ. व. ०त्राद् २० । ९ व. तथा । १० प. २६० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९१

रत्यादिभावानामेव साञ्चिकाद्यनुभावैर्बन्धमिचारिभिश्चाविर्भावमात्रेण रसस्य जन्मेत्युच्यते । यथा—

“अभूद् वरः कण्टकितप्रकोष्ठः स्विष्माकुलिः संववृते कुमारी ।

अस्मिन् द्वये तत्क्षणमात्मवृत्तिः समं विभक्तेव मनोभवेन ॥ २०१ ॥”

अत्र स्वेद-रोमोद्गमाभ्यां रत्याविर्भावेन रसस्य जन्म ।

यथा वा—

“ततः स्तुनन्दावचनेनावसाने लज्जां मृदुकृत्य नरेन्द्रकन्या ।

दृष्ट्वा प्रसादामलया कुमारं प्रत्यग्रहीत् सा वरणसज्जेव ॥ २०२ ॥”

अत्र तु प्रसाददृष्टिप्रेषणेन ।

यथा वा—

“तयो रपाङ्गप्रविचारितानि किञ्चिद्व्यवस्थापितसंहृतानि ।

ह्रीर्धन्यमानानि शिरे मनोज्ञामन्योन्यलोलानि विलोचनानि ॥ २०३ ॥”

अत्र पुनर्जीडासमुल्लासेन ।

अथानुबन्धः—

अनुभावादिना कचिदनेकेन काप्येकेन वा पुनःपुनरुत्पन्नेन वा स्थायि-
नामनुगमनमनुबन्धः । तत्रानेकेन यथा—

“विवृण्वती शैलमुताऽपि भावमङ्गैः स्फुटद्वालकदम्बकल्पैः ।

माचीकृता चारुतरेण तस्थौ मुखेन पर्यस्तविलोचनेन ॥ २०४ ॥”

अत्र पार्वत्या स्मरारौ पूर्वमुन्मीलिता रतिः पुलकावहित्वाभ्यामनुबध्य-
माना रसत्वाय कल्पते ।

एकेनैव पुनःपुनरुत्पन्नेन यथा—

“यान्त्या मुहुर्वेलितकन्धरमाननं त-

दावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या ।

१ प. छिन्ना० । २ प. ०वसाव० । ३ अ. तु सुप्र० । ४ अ. ०मन्त्र० । ५ प. व. ०न ह्या० ।

६ अ. रतिः पुनः पुनरुत्पन्नेन वलितक० ।

९२

अलङ्कारमहोदधौ

दिग्धोऽमृतेन च विषेण च पक्ष्मलोक्षया

गाढं निखात इव मे हृदये कटाक्षः ॥ २०५ ॥ ”

अत्र मालत्या माधवं प्रत्युल्लसिता रतिः पुनःपुनरुत्पन्नेन चलितग्रीव-
कटाक्षविक्षेपलक्षणेनानुभावेनानुबध्यमाना रसत्वमाश्रयति । माधवस्य तु
मालतीं प्रति तदात्त्रोत्पन्ना रतिः । धृति-स्मृति-हर्षादिभिर्व्यभिचारिभिर्वचन-
रूपेणानुभावेन चानुबध्यमाना ।

अथ निष्पत्तिः—

विभावादिसंयोगाद् रसस्य पर्याप्तता निष्पत्तिः । यथा—

“ तं वीक्ष्य वेपथुमती सरसाङ्गयष्टि-

निक्षेप एव पदमुद्धृतमुद्ब्रह्मन्ती ।

मार्गाचलव्यतिकराकुलितेव सिन्धुः

शैलाधिराजतनया न ययौ न तस्थौ ॥ २०६ ॥ ”

अत्र जन्मान्तैरसंस्काराद् गिरिश्रवः प्रतिकूलवर्त्तिन्यपि शूलिनि सर्वदोऽ-
प्यविच्छिन्ना रतिर्दुश्चरेणापि तृपसां प्रार्थनीयस्य तस्याकस्मिकदर्शनेन सद्यःस-
ञ्जातस्तम्भ-स्वेद-वेपथुभिर्धृतिहर्षावेग-साध्वसादिभिश्च तत्रैव पदनिक्षेपलक्ष-
णेन शरीरानुभावेन च संसृज्यमाना रसत्वेन निष्पद्यते ।

अथ पुष्टिः—

रसस्य प्रकर्षः पुष्टिः । यथा—

“ पीनश्रोणि गभीरनाभि निमृत्तं मध्ये भृशोच्चस्तनं

पायाद् वः परिरन्ध्रमन्धिदुहितुः कान्तेन कान्तं वपुः ।

स्वावासानुपधातनिर्वृतमनास्तत्कालमीलद्दृशे

यस्मै सोऽन्युतनाभिपद्मवसतिर्वेधाः शिवं ध्यायति ॥ २०७ ॥ ”

अत्र लक्ष्मीपतेर्लक्ष्मीं प्रति तैस्तैर्गुणैरुन्मीलितां तदवयवकामनीयकाव-
लोको रतिमुद्दीपयन् ब्रह्मणः समक्षमप्यालिङ्गनलक्षणश्च शरीरानुभावो लज्जाप्र-

१ प. लक्ष्मा । २ प. भ्रूधृतिरति० । ३ अ. अन्तसं० । ४ प. दाडवि० । ५ अ.
सोप्रा० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९३

णाञ्चलक्षणां प्रेम्णोऽष्टमीमवस्थां प्रकाशयन् रसं पुष्पाति । अत्र चानुक्ता अप्यन्येऽनुभाव-व्यभिचारिणः प्रतीयन्ते । श्रियोऽपि समग्रगुणाश्रये विष्णौ तथाभूतां तदभ्यधिकां वा रतिमृदीपयन् प्रियाऽऽलिङ्गन-नयनभिमीलनाद्यनुभावश्च परां रसपुष्टिं जनयन्ति ।

अथ सङ्करः—

स्थायिनो भावस्य रसत्वं प्रतिपद्यमानस्य रसभावमाश्रयद्विर्भावान्तरैः संसर्गः सङ्करः । यथा—

“ राहोश्चन्द्रकलामिवाननचरिं देवात् समासाद्य मे
दस्योरस्य कृपाणपातविषयादाच्छिन्दतः प्रेयसीम् ।
आतङ्काद् विकलं द्रुतं करुणया विक्षोभितं विस्मयात्
कोपेन ज्वलितं मृदा विकसितं चेतः कथं वर्चते ? ॥ २०८ ॥ ”

अत्र भाववस्य भालस्यां पूर्वमृन्मीलिता रतिस्तदीनदशाविलोकनादिभिरुदीपनविभावैरुदीप्यमाना मनो-वाग्-बुद्धि-शरीरानुभावैरलङ्कृता परां रसकामामारोहन्ती भय-शोक-विस्मय-क्रोध-हर्षैर्भावान्तरैः पृथक् पृथक् विभावानुभाव-व्यभिचारिसंयोगादुत्कर्षमाश्रयद्भिः सङ्कीर्यभाणां विशेषातिशायिनी प्रतीयते । अत्र च चेतसो वैकल्यादिविभावनं मनोऽनुभावः । वाक्योच्चारणं वागनुभावः । राहोरिव दस्योश्चन्द्रकलामिव प्रेयसीमित्यादिर्बुद्ध्यनुभावः । आच्छिन्दत इत्यादिः शरीरानुभावः ।

अथ हासः—

रसप्रकर्षस्यापगमो हासः । यथा—

“ कोपो यत्र अकुटिघटना निग्रहो यत्र मौनं
यत्रान्योन्यस्मितमनुनयो दृष्टिपातः प्रसादः ।
तस्य प्रेम्णस्तदिदमधुना वैशंसं पश्य जातं
त्वं पादान्ते लुठसि न च मे मन्युमोक्षः खलायाः ॥ २०९ ॥ ”

९४

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र योषिति रोषारुच्यभावान्तरतिरस्कारात् पुरुषे चान्यानुरक्तत्वाद् रति-
प्रकर्षस्य शासोऽवसीयते ॥ ५१ ॥

अथालङ्कारकृतं रसोपकारमाह —

तत्परैर्नातिनिर्व्यूढैर्निर्बाहेऽप्यङ्गतां गतैः ।

समये चादृत्यत्तैरलङ्कारैः स चीयते ॥ ५२ ॥

स इति रसोऽलङ्कारैरनुप्रासोपमाद्यैश्चीयते काममुपचयं याति । कीदृशैस्त-
त्परैस्तत्परत्वेन रसोपकारकत्वेन निवेशितैर्न बाधकत्वेन नापि ताटस्थ्येन ।
यथा—

“चलापाङ्गां दृष्टिं स्पृशसि बहुशो वेपथुमतीं
रहस्याख्यायीव स्वनसि मृदु कर्णान्तिकगतः ।
करो व्याधुन्वत्याः पिबसि रतिसर्वस्वमधरं
वयं तैस्त्वान्वेषान्मधुकर ! हतास्त्वं तुं सुकृती ॥ २१० ॥”

अत्र भ्रमरस्वभावोक्तिरलङ्कारो रसोपकारकत्वेन निबद्धो रसतत्परः ।

बाधकत्वेन यथा—

“सस्तः स्रग्दामशोभां त्यजति विरचितामाकुलः केशपाशः
क्षीबाया नूपुरौ च द्विगुणतरभिभौ क्रन्दतः पादलग्नौ ।
व्यस्तैः कम्पानुबन्धादनवरतप्लवो हन्ति हारोऽयमस्याः
श्रीढन्त्याः पीडयेव स्तनभरविनमन्मध्यमज्ञानपेक्षम् ॥ २११ ॥”

अत्र पीडयेवेत्युत्प्रेक्षाऽलङ्कारस्तदनुग्राहकवार्थश्लेषः करुणोचितान् विमा-
वानुभावानाविष्कुर्वन् बाधकत्वेन भाति ।

ताटस्थ्येन यथा—

“लीलावधूतपद्मा प्रथयन्ती पक्षपातमधिकं नः ।
मानसमुपैति केयं चित्रगता राजहंसीव ॥ २१२ ॥”

१ प. ०प्रतिरति० । २ प. ०यंतियांति । ३ व. तस्कोन्मेवा० । ४ व. च सु०, खलु क० ।

५ प. न्वक्तः । ६ व. ०मुपेत्य ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९५

अत्र फलकगतसागरिकाप्रतिबिम्बदर्शनाज्ञातामिलाषमात्रस्य चत्सरा-
जस्य तथाविधसङ्गमेच्छाविरहात् तटस्थेवेयम्वृत्तिरिति । श्लेषानुगृहीतोपमा-
प्राधान्येन प्रस्तुतो रसो गुणीकृतः ।

तथा नातिनिर्व्यूढैर्नात्यन्तं निर्वाहं गतैर्यथा—

“ कोषात् कोमललोलबाहुलतिकापाशेन बध्वा दृढं
नीत्वा वासनिकेतनं दयितया सायं सखीनां पुरः ।
भूयो नैवमिति स्खलत्कलमिरा संसूच्य दुश्चेष्टितं
धन्यो हन्यत एव निवृत्तिपरः प्रेयान् रुदत्या हसन् ॥ २१३ ॥ ”

अत्र रूपकमारब्धमप्यनिर्व्यूढं रसोपकाराय ।

न त्वेवं यथा—

“ स्वश्चितपक्ष्मकपाटं नयनद्वारं स्वरूपताडेन ।
उद्धाद्य मे प्रविष्टा देहगृहं सा हृदयचौरी^१ ॥ २१४ ॥ ”
अत्र चौरी नयनद्वारमित्येतावदेव सुन्दरं न त्वं परं रूपणम् ।
तथा निर्वाहेऽप्यङ्गतां गतैः अङ्गतां रसपोषकत्वं प्रोत्तैर्यथा—

“ इयामास्वङ्गं चकितहरिणीप्रेक्षिते दृष्टिपातान्
गण्डच्छायां अशिनि शिखिनां बर्हिभारेषु केशान् ।
उत्पश्यामि प्रतनुषु नदीवीचिषु भूषिलासान्
हन्तैकस्थं कचिदपि न ते भीरु ! सादृश्यमस्ति ॥ २१५ ॥ ”

अत्र तद्भावाध्यारोपैरूपनिदर्शनानुप्राणकं सादृश्यं यथोपक्रान्तं तथा निर्वा-
हितमपि रसोपचयाय ।

न त्वेवं यथा—

“ न्यश्चत्कुञ्चितहस्तसुकं हसितवत् साकूतमाकेकरं
व्याकुलं प्रसरत् प्रसादि मुकुलं सप्रेम कम्पं स्थिरम् ।

१ व. कूटस्थ०, अ. ०स्थेवे० । २ व. चारी० । ३ प. ०त्र न० । ४ अ. गतैर्य० । ५
अ. दृढ० । ६ प. ०रोपनि० । ७ अ. निर्वाहि० ।

९६

अलङ्कारमहोदयी

उद्धुः श्रान्तमपाङ्गवृत्ति विकचं मज्जत् तरङ्गोत्तरं
चक्षुः साशु च वर्तते रसवशादेकैकमन्यक्रियम् ॥ २१६ ॥ ”

अत्र रावणनेत्रविंशतिस्वभावोक्तिर्निर्वाहिताऽपि रसाङ्गत्वेन न योजिता ।
तथाऽङ्गत्वेऽपि समये काले आहतैर्गुहीतैर्यथा—

“ उदामोत्कलिकां विपाण्डुररुचं प्रारब्धजृम्भां क्षणा-
दायासं श्वसनोद्गमैरविरलैरातन्वतीमात्मनः ।
अद्योद्यानलतामिमां समदनां नारीमिवान्यां ध्रुवं
पश्यन् कोपविपाटलद्युति मुखं देव्याः करिष्याम्यहम् ॥ २१७ ॥ ”

अत्रोपमां तदनुग्राहकश्च श्लेष ईर्ष्याविप्रलम्भस्य भाविनश्चर्वणाभिमुख्यं
कुर्वन्तौ समये रसस्यारम्भदशायां निबद्धत्वादुपकारिणी ।

आहतैरप्यवसरे त्यक्तैर्यथा—

“ रक्तस्त्वं नवपल्लवैरहमपि श्लाघ्यैः प्रियाया गुणै-
स्त्वामायान्ति शिलीमुखः स्मरधनुर्मुक्ताः सखे ! मामपि ।
कान्तापद्मतलाहतिस्त्व मुदे तद्वन्ममाप्यावयोः
सर्वं तुल्यमशोक ! केवलमहं धाम्ना सशोकः कृतः ॥ २१८ ॥ ”

अत्र प्रबन्धप्रवृत्तौऽपि श्लेषानुगृहीतोपमालङ्कारो व्यतिरेकविवक्षया त्यज्य-
मानो रसोपकारी ॥ ५२ ॥

अथ रसाभास-भावाभासानाह—

आभासा रस-भावानामनौचित्यप्रवर्तनात् ।

१ व. ०मानासदहेतुमा० । २ व. ०त्यर्थे०, व. ०त्युक्ते० । ३ व. सखे ना० ।

४ अ. ०भावामा० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९७

रसानां भावानां चाऽऽभासो भवन्ति । कस्मादनौचित्येन प्रवर्तनात्
परवनितादिष्वभिलाषादिप्रवृत्तिरनौचित्यं तेन प्रवृत्तो रसो रसाभासो भावस्तु
भावाभासः ।

तत्र रसाभासो यथा—

* “ पुलयं जणति दहकंधरस्स राहवसरा सरीरंभि ।
जणयसुआफंसमहग्घकरयलायड्ढिअविमुक्का ॥ २१९ ॥ ”

भावाभासो यथा—

“ निर्मान्यं नयनश्रियः कुवलयं वक्त्रस्य दासः शशी
कान्तिः प्राव(भ)रणं तनोर्मधुमुचो यस्याश्च वाचः किल ।
विंशत्या रचिताञ्जलिः करतलैस्त्वां याचते रावण—
स्तां द्रष्टुं जनकात्मजां हृदय हे ! नेत्राणि मित्रीकुरु ॥ २२० ॥ ”

अत्रौत्सुक्यम् ।

अथ प्रकारान्तरेण तानेवाह—

आरोपात् तिर्यगाद्येषु वर्जितेष्विन्द्रियैरपि ॥ ५३ ॥

तिर्यगादिष्विन्द्रियवर्जितेष्वपि च नायकत्वारोपात् रसाभास-भावा-
भासाः । तत्र तिर्यक्षु सम्भोगाभासो यथा—

“ मधु द्विरेफः कुसुमैकपात्रे पपौ प्रियां स्वामनुवर्त्तमानः ।
शृङ्गेण संस्पर्शनिमीलितार्क्षो मृगीमकण्ठयत कृष्णसारः ॥ २२१ ॥ ”

विप्रलम्भाभासो यथा—

* पुलकं जनयन्ति दशकन्धरस्य राघवशराः शरीरे ।
जनकसुतास्पर्शमहार्घकरतलाकृष्टविमुक्ताः ॥

१ अ. पर० ।

१३

९८

अलङ्कारमहोदधौ

“ आपृष्टासि व्यथयति मनो दुर्बला वासरश्री-
 रेह्यालिङ्ग क्षेपय रजनीमेकिका चक्रवाकि ! ।
 नान्यासको न खलु कुपितो नानुरागच्युतो वा
 दैवाय चस्तदिह भवतीमस्वतन्त्रस्त्यजामि ॥ २२२ ॥ ”

भावाभासो यथा—

“ त्वत्कटाक्षावलीलीलां विलोक्य सहसा प्रिये ! ।
 वनं प्रयात्यसौ व्रीडाज्जडदृष्टिर्मुगीजनः ॥ २२३ ॥ ”

अत्र व्रीडा ।

आदिशब्दाभिशा—शशिनोः सम्भोगाभासो यथा—

“ अङ्गुलीभिरिव केशसञ्चयं सन्निगृह्य तिमिरं मरीचिभिः ।
 कुङ्कुमलीकृतसरोजलोचनं चुम्बतीव रजनीमुखं शशी ॥ २२४ ॥ ”

दिवस—सन्ध्ययोर्विप्रलम्भाभासो यथा—

“ अनुरागवती सन्ध्या दिवसस्तत्पुस्तकः ।
 अहो ! दैवगतिश्चित्रा तथापि न समागमः ॥ २२५ ॥ ”

हीनजातिषु मनुष्येष्वपि केऽपि रसाद्याभासं मन्यन्ते । यथा—

* “ विक्रिणङ् माहमासंभि पामरो चोरयं बहल्लेण ।
 निधूममुंमुरे सामलीर्णे थणए निअच्छंतो ॥ २२६ ॥ ”

अथेन्द्रियवर्जितेषु सम्भोगाभासो यथा—

“ पर्याप्तपुष्पस्तवकस्तनीभ्यः स्फुरत्प्रवालोष्ठमनोहराभ्यः ।
 लतावधूम्यस्तरवोऽप्यवापुर्विनम्रशाखाभ्युज्ज्वलनानि ॥ २२७ ॥ ”

* विक्रीणाति माघमासे पामरो बदरं बलीवर्देन ।

निधूममुंमुरो श्यामायाः स्तनौ पश्यन् ।

१ अ. क्षिप० । २ व. ०जलदृष्टि० । ३ अ. ०मुम्मे । ४ व. ०ल्ले । ५ प. ०स्तपु० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

९९

विप्रलम्भाभासो यथा—

“ वेणीभूतप्रतनुसलिला तामतीतस्य सिन्धुः
पाण्डुच्छायातटरुहतरुभ्रंशिभिः शीर्णपर्णैः ।
सौभाग्यं ते सुभग ! विरहावस्थया व्यञ्जयन्ती
कार्श्यं येन त्यजति विधिना स त्वयैवोपपाद्यः ॥ २२८ ॥ ”

भावाभासो यथा—

“ गुरुगर्भमरुक्कान्ताः स्तनन्त्यो मेघपङ्क्तयः ।
अचलाधित्यकोत्सङ्गमिमाः समधिशेरेते ॥ २२९ ॥ ”

अत्र ग्लानिः । इदं च तिर्षगादिगतमाभासत्वं शृङ्गारविषयमेव, नान्यैरस-
विषयम्, ‘ ग्रीवामङ्गाभिरामम् ’ इत्यादावप्याभासत्वप्रसङ्गात् ॥ ५३ ॥

अथ व्यभिचारिभावानामवस्थाविशेषानाह—

स्थितिस्तथोदयः शान्तिः सन्धिः शबलता तथा ।
इत्येताः सर्वभावानामवस्थाः पञ्च कीर्तिताः ॥ ५४ ॥

इत्येताः स्थित्युदय-शान्ति-सन्धि-शबलतालक्षणाः सर्वव्यभिचारिभा-
वानां पञ्चसङ्ख्या दशाः धुरिभिः प्रकीर्तिताः ।

तत्र स्थितिर्यथा—

‘ तिष्ठेत् कोपवशात् प्रभावपिहित—’ इत्यादि । अत्र वितर्कस्य ।

उदयो यथा—

“ एकस्मिन् शयने विपक्षरमणीनामग्रहे मुग्धया
सद्यः कोपपराङ्मुखग्लपितया चाटूनि कुर्वन्नपि ।
आवेमादवधीरितः प्रियतमस्तूष्णीं स्थितस्तत्क्षणात्
भा भूत् सुप्त इवेत्यमन्दवलितग्रीवं पुनर्वीक्षितः ॥ २३० ॥ ”

१ व. ०मित्रीर्णः, प. ०पत्रैः । २ अ. ०रादिवि० । ३ व. ०न्यवि० ।

१००

अलङ्कारमहोदधौ

अत्रौत्सुक्यस्य ।

शान्तिर्यथा—

“ दृष्टे लोचनवन्मनाग् मुकुलितं पार्श्वे स्थिते वक्त्रवत्
 न्यग्भूतं बहिराशितं पुलकवत् स्पर्शं समातन्वति ।
 नीवीबन्धवदामृतं शिथिलतां सम्भाषमाणे ततो
 मानेनापसृतं ह्रियेव सुदृशः पादस्पृशि प्रेषसि ॥ २३१ ॥ ”

अत्र द्वी-रोषयोः ।

सन्धिर्यथा—

“ श्रुत्वा द्वाशरथी सुवेलकटके साटोपमर्द्धे धनु-
 ष्टङ्कारैः परिपूरयन्ति कङ्कभः प्रोच्छलन्ति कौक्षेयकान् ।
 अभ्यस्यन्ति तथैव चित्रफलके लङ्कापतेस्तत् पुन-
 र्वैदेहीकुचपत्रवल्लिरचनाचातुर्यमर्द्धे कराः ॥ २३२ ॥ ”

अत्रावेगावहित्थयोः ।

शबलता यथा—

“ क्वाकार्यं शैशलक्ष्मणः क्व च कुलं भूयोऽपि दृश्येत सा
 दोषाणां प्रशमाय मे श्रुतमहो ! कोपेऽपि कान्तं मुखम् ।
 किं वक्ष्यन्त्यपकल्मषाः कृतघ्नयः स्वप्नेऽपि सा दुर्लभा
 चेतः ! स्वास्थ्यमुपैहि कः खलु युवा घन्योऽधरं धास्यति ? ॥ २३३ ॥ ”

अत्र वितर्कौत्सुक्य-मति-स्मरण-शङ्का-दैन्य-धृति-चिन्तानाम् ॥२४॥

ननु सर्वत्र रसानाभेव मुख्यत्वम्, तत् किं भाव-स्थित्यादयोऽत्र मुख्यत-
 याऽभिहिता इत्याह—

यद्यपि ध्रुवमेतेषां रसाङ्गत्वं तथापि ते ।

स्पृशन्ति कचिदङ्गित्वमङ्गभावं रसाः पुनः ॥ ५५ ॥

१ अ. ०र्वस्थि० । २ प. प्रेच्छेति । ३ प. विशुल० । ४ व. ०न्याथ० । ५ प. ०यो मु० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१०१

एतेषां भाव-स्थित्यादीनां यद्यपि ध्रुवं निश्चितं रसान् प्रत्यङ्गत्वमनुगामित्वं तथापि कश्चित् काव्यविशेषे ते कविग्यापारवशादङ्गित्वं प्रधानत्वं स्पृशन्ति, रसाः पुनरङ्गभावमप्रधानत्वम् । यथा हि विवाहप्रवृत्तः कश्चिदत्यन्तवल्लभो भृत्यः पृथ्वीपतिनाऽप्यनुगम्यते, तथैतेऽपि रसैरिति ॥ ५५ ॥

पुनर्भावानां स्वरूपविशेषमाह—

रतिर्देवादिसङ्क्रान्ता व्यभिचारी तु सर्वतः ।

युक्तावपि विभावाद्यैर्न भावत्वं विमुञ्चतः ॥ ५६ ॥

देवादिवु देव-मुनि-माता-पितृ-नृप-पुत्रादिवु सङ्क्रान्ता रतिर्व्यभिचारी^१ पुनः सर्वत्रापि स्वैः स्वैर्विभावादिभिर्व्यञ्जितावपि भावरूपतां न परित्यजतः ।

तत्र देवविषया रतिर्यथा—

“ उदञ्चन्तां वाचो मधुरिमधुरीणाः खलु न मे

नै चाप्युज्जृम्भन्तां नवभणितयो भङ्गिसुभगाः ।

क्षणं स्तोत्रव्याजादपि यदि भवन्तं हृदि नये

तदात्मा यावित्थं नियतमियतैवाञ्चैति मम ॥ २३४ ॥ ”

मुनिविषया यथा—

“ गृहाणि नाम तान्येव तपोराशिर्भवादृशः ।

पवित्रयति यान्येवं पैवित्रैः पादपांशुभिः ॥ २३५ ॥ ”

पुत्रविषया यथा—

“ आलक्ष्यदन्तमुकुलाननबद्धहासानव्यक्तवर्णरमणीयवचःप्रवृत्तीन् ।

अङ्गागतान् प्रणयिनस्तनयान् बहन्तो धन्यास्तदङ्गरजसा पुरुषीभवन्ति ॥”

व्यभिचारी यथा—

“ जाने कोपपराङ्मुखी प्रियतमा स्वप्नेऽद्य दृष्टा मया

मा मां संस्पृशं पाणिनेति रुदती गन्तुं प्रवृत्ता ततः ।

१ व. तथा० । २ अ. भावाद्यै । ३ अ. ०री रति । ४ प. तवाप्यु० । ५ अ. ०चित्तम० ।
६ प. व. पावनैः ०मुभिः । ७ अ. ०शति, प. ०स्पृह ।

१०२

अलङ्कारमहोदधौ

नो यावत् परिरम्य चादुकशतैराश्वासयामि प्रियां
 भ्रातस्तावदहं शठेन विधिना निद्रादरिद्रः कृतः ॥ २३७ ॥ ”

अत्र विधिं प्रत्यक्षया । रतिरेव कान्ताविषयतां परित्यजन्ती कैश्चित् प्रीति-
 रित्युच्यते, कान्तासङ्क्रान्ता तु शृङ्गारः । ५६ ॥

अथ पूर्वोक्तमुपसंहरन् उच्चरभणितव्यमुपक्रमते—

इत्यलक्ष्यक्रमः प्रोक्तो लक्ष्यो लक्ष्यक्रमोऽधुना ।

शब्दार्थोभयमूलत्वात् स च त्रैविध्यमभ्युते ॥ ५७ ॥

इति प्रागभिहितप्रकारेणालक्ष्यक्रमो व्यङ्ग्योऽर्थः प्रतिपादितः । साम्प्रतं
 लक्ष्यक्रमो लक्ष्यो लक्षणीयः क्रमो व्यञ्जकव्यङ्ग्यस्वरूपो यस्य स तथा लक्ष्यो
 लक्षयितव्यः । स च लक्ष्यक्रमस्त्रैविध्यं त्रिविधत्वमभ्युते व्याप्नोति । कस्मात् ?
 शब्दार्थोभयमूलत्वात् शब्दशक्तिमूलत्वादर्थशक्तिमूलत्वादुभयशक्तिमूलत्वाच्च ॥

तत्र शब्दार्थशक्तिमूलयोः स्वरूपमाह—

चतुर्धा शब्दवैचित्र्ये शब्दभूलदितः पुरा ।

अर्थमूले पुनर्व्यङ्ग्ये व्यञ्जकोऽर्थः स्मृतो द्विधा ॥ ५८ ॥

स्वतःसिद्धः कविप्रौढिनिर्मितस्तावपि द्विधा ।

वस्त्वलङ्काररूपत्वात् तदेष स्याच्चतुर्विधः ॥ ५९ ॥

व्यनक्ति वस्त्वलङ्कारौ स च तेनायमष्टधा ।

शब्दवैचित्र्ये शब्दवैचित्र्यकथनप्रस्तावे शब्दभूः शब्दशक्तिमूलो व्यङ्ग्योऽ-
 र्थश्चतुर्धाः चतुष्प्रकारः पुरा पूर्वं प्रतिपादितः । सम्प्रत्यर्थशक्तिमूलो वाच्यस्त-
 स्मिन् पुनरर्थशक्तिमूले व्यङ्ग्ये व्यञ्जकोऽर्थो द्विधा द्विविधः स्मृतः । स्वतः-
 सिद्धः कविप्रौढिनिर्मितश्च । तत्र स्वतःसिद्धो न केवलं भणितिमात्रनिष्पन्नो

१ अ. भ्रात० । २ प. ०तं लक्ष्यो ल० । ३ अ. ०मो व्य० । ४ अ. ०त च तत्राश० ।
 ५ प. ०त्वादुम० । ६ प. ०र्थम्० । ७ अ. ०पक्षत्वात् । ८ अ. ०खे वाच्यस्तस्मिन् पुनरर्थ-
 शक्तिमूलो व्य० । ९ व. ०तुर्विधः ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१०३

बहिरप्यौचित्येन सम्भाव्यमानः । कविप्रौढिनिर्मितस्तु कविना प्रतिभाबैभवेन बहिरसन्नपि निर्मितः कविनिबद्धवैकत्र(क्तृ)प्रौढिनिर्मितस्तु कविप्रौढिनिर्मितान्ना-
तिरिच्यत इति पृथग् नोक्तः । तावपि स्वतःसिद्ध-कविप्रौढिनिर्मितावपि द्विधा ।
कस्मात् ? वस्तुलङ्काररूपत्वात् । स्वतःसिद्धोऽपि वस्तुरूपोऽलङ्काररूपश्च ।
कविप्रौढिनिर्मितोऽप्येवमेव । तत् तस्मादेषोऽर्थशक्तिमूलश्चतुर्विधश्चतुष्प्रकारः ।
स च वस्तु वाऽलङ्कारं वा व्यनक्ति । तेनायमर्थशक्तिमूलो ध्वनिरष्टधा । स च
पुरस्तादुदाहरिष्यते ॥ ५८-५९ ॥

अथोभयशक्तिमूलमाह—

एक एवोभयोद्भूतस्तद्भेदास्तच्चतुर्दश ॥ ६० ॥^१

उभयोद्भूतशब्दार्थरूपोभयशक्तिमूलः पुनरेक एव । अत्र हि वस्तुनाऽलङ्कार
एव व्यज्यते, न वस्तुमात्रम् । तत् तस्मात् कारणात् तद्भेदास्तस्य व्यङ्ग्यार्थस्य
भेदाः शब्दशक्तिमूलत्वादिसङ्कलने चतुर्दश ॥ ६० ॥

ननु रसादीनां भूरिभेदत्वे कथं चतुर्दशेत्याह—

एकैव हि रसादीनामगण्यत्वाद् भिदा भवेत् ।

हि यस्मात् कारणाद् रसादीनां रस-भाव-तदाभासादीनामेकैव भिदा
भवेदेक एव भेदः स्यात् । कस्मादगण्यत्वात् । तथाहि-नच रसाः । तत्र
शृङ्गारस्य द्वौ भेदौ सम्भोगो विप्रलम्भश्च । सम्भोगस्यापि परस्परदर्श-
नालिङ्गने-परिचुम्बनादयः कुलुमोच्चय-जलकेलि-सूर्यास्तमय-चन्द्रोदय-श्रुत-
पट्कवर्णनादयश्च भूयांसो भेदाः । विप्रलम्भस्यापि स्पृहाऽऽदयः प्रोक्ता एव ।
तयोरपि विभावानुभाव-व्यभिचारिवैचित्र्यम् । तत्रापि नाधकथोरुत्तम-मध्य-
माधमप्रकृतिवर्णं । तत्रापि देश-कालावस्थाभेद इत्येकस्यैव रसस्या-

१ प. ०तस्तु कविप्रौ० । २ अ. वतकृतप्रौ० । ३ अ. ०पालं० । ४ अ. ०रं व्य० ।
५ प. ०द्विबते । ६ अ. ०वभ० । ७ प. त्रिभिः कुल०म् । ८ प. ०सानां । ९ प. ०ननु० ।
१० अ. व. ०यर्तु० । ११ प. ०षट्द० । १२ व. ०त्वं च ।

१०४

अरुणारमहोदधौ

गण्यत्वम्, का गणनं त्वन्येषाम् ? । अलक्ष्यक्रमत्वं तु सामान्यमाश्रित्व
रसादिष्वनिरुक्तभेद एव गण्यते ॥

अथास्य विषयविभागमाह—

वाक्य एवोभयोत्थः स्याद्

उभयशक्तिमूलो वाक्य एव स्यात्त पदादिषु । यथा—

“ अतन्त्रचन्द्राभरणा समुद्दीपितमन्मथा ।

तारकार्तरला श्यामा साऽऽनन्दं न करोति कम् ? ॥ २३८ ॥ ”

अत्र चन्द्रः शशी स्वर्णं च । तारका नक्षत्रं कनीनिका च । तरला भासुरा
चटुला च । श्यामा रात्रिः कामिनी च । इह चन्द्रादिशब्दाः परावृत्तिं न सहन्त
इति शब्दशक्तेः प्राधान्यम् । समुद्दीपितमन्मथेति पदं तु सहते इत्यर्थशक्तेः
प्राधान्यम् इत्युभयशक्तिभूवेतिता-रजन्योरुपमानोपमेयभावो व्यङ्ग्यः ।

अन्ये तु पद-वाक्ययोः ॥ ६१ ॥

अन्ये तु पुनस्त्रयोदश ध्वनयः पदे वाक्ये च सम्भवन्ति । तत्र शब्दशक्ति-
मूलश्चतुर्दशभेदः पदे यथा—

“ यस्य मित्राणि मित्राणि शत्रवः शत्रवस्तथा ।

अनुकम्प्योऽनुकम्प्यश्च स जातः स च जीवति ॥ २३९ ॥ ”

अत्र द्वितीयमित्रादिशब्दैरनुपयोगित्वाद् बाधितस्वार्थैराधाराधेयरूपे
सम्बन्धे विश्वास्थतां नितरां यन्त्रणीयत्वं स्नेहपात्रतां च क्रमाल्लक्ष्यद्विभिः सर्व-
रहस्यप्रकाशनस्थानत्वादि निरुच्छ्वासकरणादि सम्पत्सम्पादनादि च क्रमशो
ध्वन्यते । अत्रार्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यः ।

+ “ गगणं च मत्तमेहं धारालुलिअञ्जणां अ वणां ।

निरहंकारमिअंका हरन्ति नीलाओ अ निसाओ ॥ २४० ॥ ”

+ गगनं च मत्तमेव धारालुलिताञ्जनानि च वनानि ।

निरहङ्कारमृगाङ्गा हरन्ति नीलाश्च निशाः ॥

१ अ. ०८२० । २ प. ०८२०५० । ३ अ. प. ०८२०५० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरकः ।

१०५

अत्र भक्त-निरहङ्कारशब्दौ मेघ-मृगाङ्कयोरसम्भवेन बाधितस्वार्थौ स्वेच्छा-
व्यापारवस्वे व्यापाररहितत्वे च सादृश्ये सति मेघं मृगाङ्कं च लक्षयन्तौ प्रकर्ष-
शालित्वं हतप्रकर्षत्वं च व्यञ्जयतः । अत्रात्यन्ततिरस्कृतवाच्यः ।

“ भुक्ति-भुक्तिकृदेकान्तसमादेशनतत्परः ।

कस्य नानन्दनिस्पन्दं विदधाति सदागमः ? ॥ २४१ ॥ ”

भुक्तिरुद्देगव्यापारादपि । भुक्तिः कान्तोपभोगोऽपि । एकान्तः सङ्केतस्थान-
मपि । सतः सुन्दरस्यागमनम्, शोभनागमश्च । काचित् सङ्केतदायिनं प्रति स-
त्सिद्धान्तविषयमर्थमेवं मुख्यया वृत्त्या शंसतीति । तेन वस्तुना सदागमपदस-
हायेन सतः सुन्दरस्यागमनरूपं वस्तु प्रकाश्यते ।

× “ देव्यायत्तं फले किं कीरु इच्छितं पुण भणामि ।

किंकिळिपल्लवा पल्लवाण अन्नाणं ण सरिच्छा ॥ २४२ ॥ ”

अत्र नवरूपनिपातपदप्रकाश्यो व्यतिरेकः ।

असंलक्ष्यक्रमः पदे यथा—

“ भुग्धे ! भुग्धतयैव नेतुमखिलः कालः किमारभ्यते ?

मानं घटस्व धृतिं नधान ऋजुतां दूरे कुरु प्रेयसि ! ।

सख्यैवं प्रतिबोधिता प्रतिवचस्तामाह भीतानना

नीचैः शंस इदि स्थितो हि ननु मे प्राणेश्वरः श्रोष्यति ॥ २४३ ॥ ”

अत्र भीताननपदेन भयस्याकृत्रिमत्वप्रकाशनाभीचैः संसनविधानस्य
युक्तता गम्यते ।

अथार्थशक्तिमूले ध्वनौ स्वतःसिद्धश्चतुर्विधः पदे यथा—

× देवायत्ते फले किं क्रियतामियत् पुनर्भणामि ।

किंकिळिपल्लवाः पल्लवानामन्येषां न सदृशाः ॥

१ प. निस्पन्दं, अ. निःस्पन्दं व. निस्पन्दं । २ प. व. समागमः । ३ प. ०न्तः स्था० । ४ अ.
०ण सा० । ५ अ. शंस वि०, व. शंसने वि० ।

१०६

अलङ्कारमहोदधी

* “ तं ताण सिरिसहोअररयणाहरणंमि हिययमेकरसं ।
बिंवाहरे पियाणं निवेशितं कुसुमबाणेण ॥ २४४ ॥ ”

अत्र कुसुमबाणेनेति पदवस्तुना कामस्य मृदूपायसौन्दर्यरूपं वस्तु व्यज्यते ।

÷ “ धी(वी)राणं रमइ घुसिणारुणंमि न तथा पिआर्यणुच्छंणे ।
दिट्ठी रिउगंयकुंमत्थलंमि जइ बहलसिदूरे ॥ २४५ ॥ ”

अत्र धीराणामिति पदार्थरूपं वस्तु कुचयोः कुम्भस्यैलस्य चोपमालङ्कारं ध्वनति ।

+ “ चूअंकुरावयंसं छणपसरमहग्घमणहरसुरामोअं ।
अपणामिअं पि गहिअं कुसुमसरेण मडुलच्छीए मुहं ॥ २४६ ॥ ”

अत्रापणामिअमसमर्पितमपीति विरोधालङ्कारेण ‘ मधुमासप्रौढिम्नि भा-
विनि किं भविष्यति ? ’ इत्येवम्भूतं वस्तु द्योत्यते ।

* “ तुह बल्लहस्स गोसंमि आसि अहरो मिलाणकमलदलो ।
इय नववडुआ सोऊण कुणइ वयणं महीसमुहं ॥ २४७ ॥ ”

* तत् तेषां श्रीसहोदररत्नाभरणे हृदयमेकरसम् ।
बिम्बाधरे प्रियाणां निवेशितं कुसुमबाणेन ॥

÷ धी(वी)राणां रमते घुसृणारुणे न तथा प्रियास्तनोत्सङ्गे ।
दृष्टी रिपुमज्जकुम्भस्थले यथा बहलसिन्दूरे ॥

+ चूताङ्कुरावतंसं क्षणप्रसरमहार्घमनोहरसुरामोदम् ।
अनर्पितमपि गृहीतं कुसुमशरेण मधुलक्ष्म्या सुखम् ॥

* तव बल्लभस्य प्रातरासीदधरो म्लानकमलदलः ।
इति नववधूः श्रुत्वा करोति वदनं महीसम्मुखम् ॥

१ प. ०णेन । २ अ. प. ०राण । ३ प. ०यातणुच्छंणे, अ. ०समुच्छंणे । ४ अ. कुंभस्य ।

५ अ. भूअं व. अंजं । ६ प. ०मोवे । ७ अ. इअ । ८ अ. ०नुहं, ९. व. तुहं ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१०७

अत्र म्लानकमलदलमिति रूपकेण म्लानत्वान्यथानुपपत्तेः ‘ त्वयाऽस्य
सुदुर्गदुः परितुम्बनं कृतम् ’ इति काव्यलिङ्गं ध्वन्यते ।

अथ कविप्रौढिनिर्मितश्चतुष्प्रकारः पदे यथा—

+ “ राईसु चंद्रधवलासु ललितमप्फालिऊण जो चावं ।
एकच्छत्तं चिअ कुणइ भुवनरजं विअंभंतो ॥ २४८ ॥ ”

अत्र भुवनराज्यपदसहायेन वस्तुना ‘ सर्वैरप्युपभोगरूपस्मरादेशपरैरेव
निशाऽतिवाह्यते ’ इति वस्तु प्रकाश्यते ।

* “ सहि ! नवनिहुअणसमरंमि अंकपालीसहीइ निविडांए ।
हारो निवारिउ चिअ उव्वरयंतो तदो कहं रमिअं ? ॥ २४९ ॥ ”

अङ्कपाली आलिङ्गनं सैव सखी । निविडा घना, अन्तरङ्गा च । उव्वरयं-
तो द्वयोस्तृतीयतयाऽधिकीभवन् । अत्र वस्तुना हारच्छेदादन्यतरमन्यदेव रतम-
वश्यमभूत् । तत् कथय कीदृगिति व्यतिरेकः कथम्पदप्रकाश्यः ।

* “ विहलं खलं तुवं सहि ! दडूण कुडेण तरलतरदिट्ठिं ।
वारप्फंसमिसेणं अप्पा गुरुउ त्ति पाडिअ विभिन्नो ॥ २५० ॥ ”

‘ अत्र नदीकूले लतागहने कृतसङ्केतमप्राप्तं गृहप्रवेशे च तत्र गच्छन्तं
दृष्ट्वा पुनर्नदीगमनाय द्वारघातव्याजेन त्वया घटः स्फोटित इति मया ज्ञातम् ।

+ रात्रिषु चन्द्रधवलासु ललितमास्फाल्य यइचापम् ।
एकच्छत्रमेव करोति भुवनराज्यं विजृम्भमाणः ॥

* सखि ! नवनिधुवनममरेऽङ्कपालीसख्या निविडया ।
हारो निवारित एव, उद्वरन् ततः कथं रमितम् ? ॥

* विह(फ)लां खलां त्वां सखि ! दृष्ट्वा कुटेन तरलतरदृष्टिम् ।
द्वारस्पर्शमिषेण आत्मा गुरुक इति पातयित्वा विभिन्नः ॥

१ ब. इक० । २ प. क्वेय । ३ अ. तो क० । ४ प. ०काशः । ५ प. खवं ।

१०८

अलङ्कारमहोदधौ

तत् किमिति ताम्बासि ? ब्रज समीहितसिद्धये । अहं ते श्वश्रुपुरस्तात् सर्वं समर्च-
यिष्ये ' इति सखीवाक्यरूपं वस्तु द्वारस्पर्शव्याजेनेत्यपह्नुत्या व्यज्यते ।

* “ सो सु(मु)द्वसामलंगो धम्मिल्लो कलिलललितनिजदेहो ।
तीए खंघाउ बलं लहिअ सरो मुरयसंगरे जयइ ॥ २५१ ॥ ”

अत्र धम्मिल्लः स्मर इति रूपकेण मुहुराकर्षणे तथा केशपाशः स्कन्धयोः
प्राप्तौ यथा रतिविरतावप्यनिवृत्ताभिलाषः कामुकोऽभूदिति स्कन्धपदयोस्त्या
विशेषोक्तिः ।

अथ वाक्यप्रकाशस्त्रयोदशभेदस्तत्र शब्दवैचित्र्यप्रस्तावे शब्दशक्तिमूलस्य
चत्वारो भेदाः पूर्वस्मिन्नसंलक्ष्यक्रमः पुनरिदं तरङ्गे प्रतिपादितः । साम्प्रतं
स्वर्थशक्तिमूलोऽष्टप्रकारः कथ्यते । तत्र स्वतःसिद्धश्चतुर्भेदः क्रमाद् यथा—

॥ “ अरससिरमणी धुत्ताण अगिमो पुत्ति ! धनसमिद्धिमओ ।
इय भणिण तणुअंगी पफुल्लविलोअणा जाया ॥ २५२ ॥ ”

अत्र वस्तुना ममैव भोग्य इति वस्तु ध्वन्यते ।

+ “ सिहिपिच्छकर्णऊरा जाया वाहस्सं नं गन्विरी भमइ ।
धुत्ताहलरईअपसाहणाण मज्जे सवत्तीण ॥ २५३ ॥ ”

अत्र वस्तुना यदा भवतीत्यासक्तचेताः प्रेयानासीत् तदा तथाविधनिधु-

* स शुद्ध(सुध)दयामाङ्गो धम्मिल्लः कलितललितनिजदेहः ।

तस्याः स्कन्धाद् बलं लब्ध्वा स्मरः मुरतसङ्गरे जयति ॥

॥ अरसशिरोमणिधूर्तानामप्रिमः पुत्ति ! धनसमृद्धिमयः ।

इति भणिते तन्वङ्गी प्रफुल्लविकोचना जाता ॥

+ सिहिपिच्छकर्णपूरा जाया व्याधस्य नु गन्विणी भ्रमति ।

मुक्ताफलरचितप्रसाधनानां मध्ये सपत्नीनाम् ॥

१ प. ०शनव्या० । २ प. ०निय० । ३ अ. ०ति ५३० । ४ प. सहि । ५ अ. ०स्स ५०,
प. ०स्स गन्विणी । ६ प. ०इय० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१०९

वनव्यापाराभावाद् बलवान् करिविदारणसमर्थोऽभूत्, ततो भवस्यो सुक्ताफल-
भूषणाः, इदानीं तु मदेकानुरागी निरन्तररतिव्यापाराद् दुर्बलीभूतो मयूरानेव
हन्तुभीक्ष्णस्ततो मयूरपिच्छाभरणैवाहमिति भवतीत्यो ममैव सौभाग्यातिशय
इति व्यतिरेकः प्रकाश्यते ।

“दर्पान्धगन्धगर्जकुम्भकपाटकूटसङ्क्रान्तनिघ्नघनशोणितशोणशोचिः ।

वीरैर्व्यलोकि युधि कोपकषायकान्तिः कालीकटाक्ष इव यस्य करे कृपाणः ॥”

अत्रोपमालङ्कारेण सकलरिपुबलक्षयः क्षणात् करिष्यत इति वस्तु व्यज्यते ।

“गाढकान्तदशनक्षतव्यथासङ्कटादरिवधूजनस्य यः ।

ओष्ठविद्रुमदलान्यमोचयभिर्देशन् युधि रुषा निजाधरम् ॥ २५५ ॥”

अत्र विरोधालङ्कारेणाधरनिर्देशनसमकालमेव शत्रवो व्यापादिता इति
तुल्ययोगिता द्योत्यते ।

अथ कविप्रौढिनिर्मितः—

“तापी नेधं निर्येतमथवा तानि नैतानि नूनं

तीराण्यस्याः सविधविचलद्भीषिवाचालितानि ।

अन्यो वाऽहं किमथ नैहि तद् वारि वेच्छुचलाकं

यत् तत् पल्लीपतिदुहितरि स्नातुमभ्यागतायाम् ॥ २५६ ॥”

अत्र वस्तुना स्पृहणीयजनकृतमेव भावानां सौन्दर्यं, न स्वत इति वस्तु
प्रकाश्यते ।

“लावण्य-कान्तिपरिपूरितदिङ्मुखेऽस्मिन् स्मेरेऽधुना तव मुखे तरलायताक्षि ! ।

धोमं यदेति न मनागपि तेन मन्ये सुव्यक्तमेव जलराशिरयं पयोधिः ॥”

अत्र वस्तुना मुख इत्यत्र मुखचन्द्रमसीति रूपकं ध्वन्यते ।

* “गाढालिङ्गणरहसुंजयंमि दहए लहु समोसरइ ।

भार्णसिणीण माणो पीलणभीउ व्व हियैयाहिं ॥ २५८ ॥”

* गाढालिङ्गनरभसोद्यते दयिते लघु समपसरति ।

मनस्विनीनां मानः पीडनभीत इव हृदयात् ॥

१ प. ०जक० । २ प. ०नू द० । ३ प. ०योग्यता । ४ व. ०यमित० । ५ प. निहितद्वारि ।
६ अ. प. ०इत्युज्ज० । ७ अ. द्विभया० ।

११०

अलङ्कारमहोदधौ

अश्रोत्रेध्वया प्रत्यालिङ्गनादि तत्र जृम्भत इति वस्तु द्योत्यते ।

“ स वक्तुमखिलान् शक्तो ह्यग्रीवाश्रितान् गुणान् ।

योऽम्बु कुम्भैः परिच्छेदं कर्तुं शक्तो महोदधेः ॥ २५९ ॥ ”

अत्र निदर्शनया ह्यग्रीवगुणानामवर्णनीयताप्रतिपादनरूपोऽसाधारणत-
द्विशेषप्रकाशनपर आक्षेपः प्रकाश्यते । दीपक-रूपकादिषु या काचिदुपमायल-
ङ्कारान्तरप्रतीतिस्तत्र न व्यङ्ग्यव्यवहारः कविव्यापारसंरम्भाभावात् । यत्र
हि कविविशेषतः संरम्भते तत्र व्यङ्ग्यव्यपदेशः । तत्कृतश्च काव्यचारिमा दीपका-
दिषु पुनरुपमादीन् प्रति न कविसंरम्भो न च तत्कृतश्चारिमां, किन्तु दीप-
कादिकृत एव । यथा—

* “ चंदमऊहेहिं निसा नलिणी कमलेहिं कुसुमगुच्छेहिं लया ।

हंसेहिं सरयसोहा कव्वकहा सज्जणेहिं कीरहं गुरुहं ॥ २६० ॥ ”

अत्र दीपकेनैव काव्यव्यवहारो नौपम्येन ॥ ६१ ॥

अथार्थशक्तिमूलस्य रूपान्तरमाह—

पदे वाक्ये प्रबन्धे च भवत्यर्थोद्भवः पुनः ।

अर्थोद्भवोऽर्थशक्तिमूलानुरणनरूपो ध्वनिः पदे वाक्ये प्रबन्धे च भवति ।
तत्र पद-वाक्ययोः पूर्वमुदाहृत एव । प्रबन्धे यथा गृध्र-गोमायुसंवादादौ । तथा च—

“ अलं स्थित्वा स्मर्शनेऽस्मिन् गृध्र-गोमायुसङ्कुले ।

न चेह जीवितः कश्चित् कालधर्ममुपागतः ॥ २६१ ॥ ”

इति दिवा प्रभवतो गृध्रस्य पुरुषविसर्जनपरमिदं वचनम् ।

* चन्दमयूखैर्निशा नलिनी कमलैः कुसुमगुच्छैर्लता ।

हंसेः शरच्छोभा काव्यकथा सज्जनेः क्रियते गुर्वी ॥

१ अ. प. शक्तः कर्तुं । २ प. ०मनव० । ३ प. ०वाभा० । ४ प. ०रंभ० । ५ प. तचारिमाय० ।

६ अ. ०दनम० । ७ व. कुसुमेहिं । ८ प. ०एहिं । ९ अ. स्वरु० । १० अ. स्यात् । ११ प.

हृद एव, अ. तमेव । १२ प. यया । १३ प. प्रसादे ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१११

“ आदित्योऽयं स्थितो मूढाः ! स्नेहं कुरुत साम्प्रतम् ।
बहुविघ्नो गृहृत्तोऽयं जीवेदपि कदाचन ॥ २६२ ॥ ”

अमुं कनकवर्णाभं बालमप्राप्तयौवनम् ।

गृध्रवाक्यात् कथं बालास्त्यर्थध्वमविशङ्किताः ? ॥ २६३ ॥ ”

त्यक्षध्वमित्यार्षम् । इति निशि विजृम्भमाणस्य गोमायोर्जनव्यावर्त्तननिष्ठं
चेति प्रबन्धप्रतिपाद्येन वस्तुना गृध्र-गोमायौर्भक्षणाभिप्रायरूपं वस्तु व्यज्यते ।
एवमन्योदाहरणान्यपि ज्ञेयानि ।

अथ रसादीनां व्यञ्जनास्पदान्याह—

रसादयः पदे वाक्ये प्रबन्धेऽन्तः पदस्य च ॥ ६२ ॥

रचनासु च वर्णेष्वप्यभिव्यञ्जनगोचरः ।

रसादयो रस-भावादयः पदादिष्वभिव्यञ्जनस्य व्यञ्जनव्यापारस्य गोचरो
विषयो भवति । तत्र तेषां पद-वाक्यव्यङ्ग्यत्वं पूर्वमुदाहृतम् । प्रबन्धव्यङ्ग्यत्वं तु
शकुन्तलादिप्रबन्धेषु ज्ञेयम् । पदान्तव्यङ्ग्यत्वे तु प्रकृतेर्व्यञ्जकत्वम् । यथा—

“ प्रेयान् सोऽयमपाकुतः सशपथं पादानतः कान्तया

द्वित्राण्येव पदानि वासभवनाद् यावन्न यात्युन्मनाः ।

तावत् प्रत्युत पाणिसेम्पुटलसञ्जीवीनिबन्धं धृतो

भावित्वैव कृतप्रणामकमहो ! प्रेम्णो विचित्रा गतिः ! ॥ २६४ ॥ ”

अत्र पदानीति, न तु द्वारादीनि । एवं हि रसविशेषप्रतीतिर्न स्यात् ।

प्रत्ययस्य यथा—

“ लिखन्नास्ते भूमिं बहिरवनतः प्राणदयितो

निराहाराः सरूयः सततरुदितोच्छूननयनाः ।

१ प. ०ऽयध्वमव० । २ अ. ०पादिन० । ३ प. ०मायोः । ४ अ. अत्र, व. व्यञ्जनादीनां
रक्षास्पदाना० । ५ प. व. ०तः । ६ प. रसना० । ७ प. ०ऽयंरयन० । ८ अ. ०भिव्यञ्जनव्या० ।
९ प. ०बन्धादिधु । १० अ. ०ते व्य० । ११ अ. सोयमुपागतः । १२ व. ०समुल्लस० ।

११२

अलङ्कारमहोदयौ

परित्यक्तं सर्वं हसित-पठितं पञ्जरशुकै—

स्तवावस्था चेयं विस्मृज कठिने ! मानमधुना ॥ २६५ ॥ ”

अत्र न लिखतीति किन्तु लिखन् प्रसादपर्यन्तमास्ते । तथाऽऽस्त इति, न त्वासितः । भूमिमिति, न तु भूमौ । न हि बुद्धिपूर्वकं रूपकं किञ्चिद्विस्मृति, किन्तु चिन्ताशून्यतया निरभिप्रायं भूमिमेवोद्धिखतीति कर्मत्वेन प्रतीयते ।

वचनस्य यथा—

* “ ताण गुणग्रहणाणं ताणुक्कंठाण तस्स पेमस्स ।

ताण भणियाण सुन्दर ! एरिसयं जायमवसानं ॥ २६६ ॥ ”

अत्र ‘ ताण चि ’ तत्तद्भावगर्भितत्वेन मम प्रसिद्धानां गुणग्रहणानामुत्कण्ठानां च बहुवचनेन बहुत्वं ‘ तस्स चि ’ तस्य वचनानभिधेयस्य प्रेम्ण्यैकवचनेनैकरूपत्वं रसप्रकर्षकारि द्योत्यते ।

पूर्वनिपातस्य यथा—

“ येषां दोर्बलमेव दुर्बलतया ते सम्मतास्तैरपि

प्रायः केवलनीतिरीतिशरणैः कार्यं किमूर्वीश्वरैः ? ।

ये क्षमाशक्त ! पुनः पराक्रम-नयस्वीकारकान्तक्रमा-

स्ते स्युर्नैव भवादृशास्त्रिजगति द्वित्राः पवित्राः परम् ॥ २६७ ॥ ”

अत्र पराक्रमस्य प्राधान्यम् ।

उपसर्गस्य यथा—

“ परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषयः

पुनर्जन्मन्यस्मिन्ननुभवपथं यो न गतवान् ।

विवेकप्रध्वंसादुपचितमहामोहगहनो

विकारः कोऽप्यन्तर्जडयति च तापं च कुरुते ॥ २६८ ॥ ”

* तेषां गुणग्रहणानां तासामुत्कण्ठानां तस्य प्रेम्णाः ।

तेषां भणितानां सुन्दर ! ईदृशं जातमवसानम् ॥

१ अ. •भाण । २ अ. •न त० ।

ज्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

११३

अत्र प्रशब्दस्य ।

विमक्तिविशेषस्य यथा—

“ प्रधनाध्वनि धीरधनुर्ध्वनिभृति विधुरैरयोधि तव दिवसम् ।

दिवसेन तु नरप ! भवानयुद्ध विधिसिद्धसाधुवादपदम् ॥ २६९ ॥ ”

अत्र दिवसमित्यनेन सर्वं दिनमभिव्याप्य वैरिभिरयोधि, फलं तु न प्राप्त-
मिति । दिवसेनेत्यनेन च दिवसव्याप्तौ सत्यामपि “ सिद्धौ तृतीया ”
[हैमश० २ । २ । ४३] इति तृतीयाविधानात् फलसिद्धिर्गम्यते ।

सर्वनाम-वचनादीनां यथा—

“ रामोऽसौ भुवनेषु विक्रमगुणैः प्राप्तः प्रसिद्धिं परा—

मस्मद्भाग्यविपर्ययाद् यदि परं देवो न जानाति तम् ।

बन्दीवैष यशांसि गायति मरुद् यस्यैकवाणाहति—

श्रेणीभूतविशालेतालविवरोद्वृणीर्णैः स्वरैः सप्तभिः ॥ २७० ॥ ”

अत्रासावित्येकः । भुवनेष्विति त्रिष्वपि जगत्सु । गुणैरित्यसङ्ख्यैर्न त्वेकेनेत्ये-
कवचन-बहुवचनयोः । अस्मदिति सर्वेषामप्यस्मत्कुलोद्धवानां न तवैकस्य, न
ममैकस्य । भाग्यविपर्ययादिति भाग्यानां विपर्ययात् क्षयहेतुत्वेनान्यथाभावरूपाज
त्वभावमात्रात् । भाग्याभावे हि प्रभुत्वं न स्यात्, ननु प्रत्युत क्षयः स्यादिति
सर्वनाम-प्रोक्तिपदिकयोः । एवमन्येषामपि बोद्धव्यम् । रचनावर्णाभिव्यञ्जकत्वं
गुणस्वरूपैर्निरूपणे वक्ष्यते ।

अथ व्यङ्ग्यभेदानां सर्वसङ्ख्यामाह—

व्यङ्ग्यार्थस्य तदेकोनचत्वारिंशद् भिदाः स्मृताः ॥ ६३ ॥

तत् तेन पूर्वोक्तप्रकारेण व्यङ्ग्यार्थस्यैकोनचत्वारिंशद् भिदा भेदाः स्मृताः

१ प. व. ०दिनव्या० । २ व. ०शालविवरोदीर्णैः । ३ प. ०लोदभूतानां । ४ प. ०त्वान्य० ।

५ अ. ०प्रतिपा० । ६ प. ०वर्णना० । ७ प. ०पवर्धने ।

११४

अङ्कारमहोदधी

कथिताः । तत्र शब्दशक्तिसूत्रस्य ध्वनेः पद-वाक्यव्यङ्ग्यत्वेनाष्टौ भेदाः । पद-
वाक्य-प्रबन्धव्यङ्ग्यत्वेनार्थशक्तिसूत्रस्य चतुर्विंशतिः । पद-वाक्य-प्रबन्ध-पद-
मध्य-रचना-वर्णव्यङ्ग्यत्वेन रसादीनां च षट् । एकश्रोभयोत्यस्य । तदेवमेकोन-
चत्वारिंशद् भेदाः ॥ ६३ ॥

अथ व्यङ्ग्यभेदानां संसृष्टि-सङ्कराभ्यां परस्परसम्पर्के शुद्धभेदमीलने च
सर्वसङ्ख्यामाह—

संसृष्टेरेकरूपायास्त्रिरूपात् सङ्करादपि ।

सिद्धभिन्मीलनाच्च स्युस्ता विश्वार्क-रसौर्मिताः ॥ ६४ ॥

व्यङ्ग्यभेदानां मिथो निरपेक्षानामेकत्र कार्येऽवस्थानं संसृष्टिस्तस्याश्चैतदेवैकं
रूपम् । सङ्करस्य तु त्रीणि रूपाणि संशयास्पदत्वमनुग्राह्यानुग्राहकत्वमेकव्यञ्जकानु-
प्रवेशश्चेति । तत्र संसृष्टेरेकैको भेद एकोनचत्वारिंशता भेदैः^१ सह संयुज्यमानः
प्रत्येकमेकोनचत्वारिंशत् भेदान् लभते । ततश्चैकोनचत्वारिंशदेकोनचत्वारिंशता
गुणिता सत्येकविंशत्यधिकौ पञ्चदशशतप्रमाणा जाता १५२१ । एवं त्रिरूपात्
सङ्करादपि भेदसंयोगे प्रतिरूपं तावत्येव भेदसङ्ख्या । ततश्च राशिचतुष्टयमीलने
जातानि चतुरशीत्यधिकानि षट् सहस्राणि ६०८४ । तेषु च शुद्धभेदानामेको-
नचत्वारिंशतो मीलनात् ता व्यङ्ग्यभिदा विश्वार्क-रसौर्मितास्त्रयोविंशत्यधिकैक-
विंशतप्रमाणा ६१२३ जायन्ते । तत्र दिक्मात्रमुदाह्रियते—

“ स्निग्धश्यामलकान्तिलिप्तचिद्यतो वेष्टुर्बलाका घेता

वाताः शीकरिणः पयोदसुहृदामानन्दकेकाः कलाः ।

कामं सन्तु ददं कठोरहृदसो रामोऽस्मि सर्वं सहै

वैदेही त्वं कथं सहिष्यति हहा हा ! देवि ! धीरा भव ॥ २७१ ॥ ”

अत्र लिप्तेति पयोदसुहृदामिति चारयन्ततिरस्कृतवाच्ययोः संसृष्टिः ।
तच्चाहि— लिप्त-सुहृदशब्दाभ्यां कान्तेः कुकुमादिबल्लेपसाधनत्वाभावात् मयू-
राणां विशिष्टचैतन्यशून्यत्वेन मैत्रीभाजनत्वाभावाच्च बाधितस्वार्थाभ्यां स्वार्थ-

१ अ. व्य० । २ प. स्थानेव० । ३ अ. ०दैः सं० । ४ अ. व. ०६५० । ५ प. घटा ।
६ प. व. ०६७० । ७ व. प. ति । ८ प. व. भविष्य० । ९ अ. ०तन्यत्वे मै० ।

ध्वनिनिर्णयी नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

११९

गतेष्विरोधीयमानत्वाद् रभसोन्मुखस्वरूपाश्च सादृश्याद् नगम-मयूराश्च लक्ष्यन्ते । अत्र च कुकुमादिलिप्तमुखादिसारूप्यद्वारेण रामणीयक-मदनोद्दीपकत्वाद्विस्तृत्योत्कर्षापकर्षाश्रयत्वादिश्च क्रमादतिशयो व्यवह्यावनयोश्च सादृश्यहेतुत्वेन वाच्यस्यानुपपद्यमानत्वादत्यन्ततिरस्कृतवाच्यत्वम् । ताभ्यां सह रामोऽस्मीत्यर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यस्यानुग्राह्यानुग्राहकभावेन सङ्करः । तथा च रामशब्देन प्रतीतत्वाद् बाधितमुख्यार्थेनाधाराधेयरूपात् सम्बन्धाद् राज्यभ्रंश-प्रवास-पितृमरण-सीताहरणादिदुःखप्राप्तत्वं लक्ष्यते । निःसामान्यनिर्वेदादिप्रकटनमतिशयो व्यवह्यः । अयं च वाच्यस्य रामरूपस्य राज्यभ्रंशादिदुःखप्राप्तेरर्थान्तरे सङ्क्रान्तत्वादर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्य एव, न स्वस्थन्ततिरस्कृतवाच्यो मुख्यार्थस्यापि कश्चिदुपपद्यमानत्वादिति । सोऽवमनुग्राह्यः, पूर्वो चानुग्राहको । तथा रामपदरूपैकव्यञ्जकव्यञ्जनीयत्वेनार्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यरस-ध्वन्योरेकव्यञ्जकत्वा-नुपपेक्षरूपः सङ्करः । तथा—

+ “ छणपाहुणिआ देयर ! जायाए सुहय ! किं पि दे भणिआ ।

रुपई पडोहरवलहीहरमि अणुणिज्जउ वराई ॥ २७२ ॥ ”

अत्र पडोहरं गृहपश्चाद्भागस्तत्र बलभी गोमयपिण्डसमूहस्तदुपलक्षिते गृहे । अत्र च स्वभार्याया कोपितत्वादनुनये लब्धेऽनुनीयतामित्यस्यानुपपद्यमानत्वाद् बाधितार्थेन कार्य-कारणभावरूपे सम्बन्धे सत्यनुनयेनोपभोगरूपमर्चा-न्तरं लक्ष्यता तोषोत्पादनादि व्यज्यत इत्यनुनयः । सुमगशब्देन दवाधकाशे किमुपभोगरूपेऽर्थान्तरे सङ्क्रान्तः किं वाऽनुरणनम्यायेनोपभोग एव व्यवह्ये व्यञ्जक इति संशयास्पदत्वेन सङ्कर इति । ननु भोः ! क एव व्यञ्जनध्यापारी नाम । किं च तदवगम्यं व्यङ्ग्यं व्यङ्ग्यमिति कथ्यते, यदाकाशकुसुमप्रापं किञ्चिदङ्गीकृत्य स्ववासनासम्भावितप्रमोदभरनिर्भरैरलीकविदग्धतामुकुलितलोचनैर्भवाङ्गि-रुन्मत्तैरिव नित्यमेवं नृत्यते । यतः शब्दार्थशरीरे काव्ये केऽप्यनुपमासादयः शब्द-

+ क्षणप्राघूर्णिका देवर ! जायया सुमग ! किमपि ते भणिता ।

रोदिति गृहपश्चाद्भागबलभीपृष्ठेऽनुनीयतां वराङ्गी ॥

१ अ. ०नस्वरूपाद्, व. ०नरूपाद् । २ प. ०वसिष्ठ० । ३ अ. ०व्यङ्ग्य० । ४ प. ०प्रत्यङ्ग० ।

५ अ. ०कानुरूपं, व. ०कानुरूपं । ६ अ. ०णिआ । ७ अ. ०वराई । ८ प. ०ई अत्र इव० ।

११६

अलङ्कारमहोदधौ

मलङ्कुर्वन्तः, केचिदुपमादयः पुनरर्थं माधुर्यादयश्च गुम्फचर्मा रसानुसारिणः । केचन तदात्मवृत्तयोऽप्युपनागरिकाद्याः काश्चित् प्रतीयन्ते । नान्यत् किमपि । तत् कोऽयं नूतनः काव्यप्रभेदो ध्वनिर्नाम ? न ह्यस्य श्लोदक्षमं किमपि स्वरूपमुपलभामहे यदुक्तं केनचित्—

“ यस्मिन्नस्ति न वस्तु किञ्चन मनःश्रद्धादि सालङ्कृति

व्युत्पन्नै रचितं च यच्च वचनैर्वक्रोक्तिशून्यं च यत् ।

काव्यं तद् ध्वनिना समन्वितमिति प्रीत्या प्रशंसन् जडो

नो विभोऽभिदधाति किं सुमतिना पृष्टः स्वरूपं ध्वनेः ॥२७३॥ ”

पूर्वाचार्यप्रसिद्धप्रस्थानव्यतिरेकिणश्च काव्यप्रकारस्य काव्यत्वमपि हीयेत । भूयांसश्च भणितिप्रकाराः कवीनां कविताकामनीयत्वहेतवः सम्भवन्ति । तेषां च कियतामपि पूर्वाचार्यैः कृतान्येव लक्षणानि, न सर्वेषामानन्त्यात् । ‘ सचेतनचमत्कारि काव्यम् ’ इत्यस्मिन् काव्यलक्षणे तेषामप्यन्तर्भावात् । ततो यदि कश्चिदयमपि प्रकारलेशः सम्भवति । सोऽपि तत्रैवान्तर्भविष्यति तल्लक्षणक्रोडीकृतत्वादिति । तस्य ध्वनिरिति पृथग्नामधेयकरणमुपपन्नमेवेति^१ । ‘ न किञ्चिदभिधोपचारव्यापाराभ्यामतिरिक्तं व्यञ्जनव्यापारं तदवसेयं च व्यङ्ग्यमपि न किञ्चन मन्यामहे ’ इति यदुक्तं कैश्चिद् देवानां प्रियैस्तदविचारितवचनमेव; यस्मात् सकलकालिदासप्रभृतिमहाकविकाव्येषु सहृदयहृदयसंवेद्यं परिस्फुरत्येव वाच्यादर्थादधिकं किमप्यर्थान्तरं तच्च वस्त्वलङ्कार-रसरूपत्वात् त्रिविधमपि तावन्नाभिधाव्यापारप्रकाश्यं वाच्यादर्थादत्यन्तंभिन्नत्वात् । तथाहि—कश्चिद् वाच्ये विधिरूपे प्रतिषेधरूपं वस्तु प्रतीयते । यथा—* ‘ मम धम्मिये ! वीसद्धो ’ इत्यादि गाथा । अत्र विश्रब्धो भ्रमेति विधिवाक्ये, तत्र निकुञ्जे सिंहस्तिष्ठति, त्वं च शुनोऽपि विभेषि, तस्मात् त्वया तस्मिन्न भन्तव्यमिति निषेधः प्रतीयते । कश्चिन्निषेधे विधिरूपं यथा— ÷ ‘ अत्ता इत्थं णुमज्झं ’ इत्यादि गाथा । अत्र + ‘ मा पहि ’ इत्यादि निषेधे वाच्ये इमां श्वश्रूशय्यां परित्यज्य रात्रौ त्वया

* भ्रम धार्मिक ! विश्रब्धः । ÷ श्वश्रूत्र निमज्जति । + मा पथिक ।

१ अ. ० वप्र० । २ अ. ० व्यम० । ३ अ. व. हीयते । ४ अ. ० वां कमनीयकहे०, व. ० ताक० । ५ अ. तत्रैवा० व. ० सोऽप्यत्रै० । ६ व. ० ति कि० । ७ व. ० व्यादधि० । ८ अ. ० तं मि० । ९ अ. ० म्मिअ । १० प. ० इ गा० ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

११७

मच्छ्रद्धायामागन्तव्यमिति विधिः प्रतीयते ।

कचिद् विधौ विध्यन्तररूपं यथा—

× “ बहलतमा ह्यराई अज पउत्थो पई घरं सुचं ।

तह जग्गिज सयज्ज य न जहा अम्हे सुसिजामो ॥ २७४ ॥ ”

अत्र जागृहीति विध्यभिधाने त्वया निःशङ्केनात्रागन्तव्यमिति विध्य-
न्तरं प्रतीयते ।

कचिन्निषेधे निषेधान्तररूपं यथा—

* “ आसाहंअं अणाएण जित्तिअं तित्तिएण बंध दिहिं ।

ओरमसु बसह ! इण्हि रक्खिज्जइ गैहवई छित्तं ॥ २७५ ॥ ”

अत्रोपरमेति वृषभनिषेधे वाच्ये उपपत्तिनिवारणं निषेधान्तरं प्रतीयते ।

कचिद् विधावलुभयरूपं यथा—

+ “ सणिअं वरुं किसोअरि ! पए पयत्तेण ठवसु महिवड्डे ।

भज्जिंहिसि वित्थयत्थाणे विहिणा दुक्खेण निम्मविआ ॥ २७६ ॥ ”

अत्र शनैर्व्रजेति विध्यभिधाने न विधिर्नापि निषेधोऽपि तु वर्णनामात्रं
प्रतीयते ।

कचिद् निषेधेऽनुभयरूपं यथा—

× बहलतमा इतरात्रिरथ प्रोषितः पतिर्गृहं शुन्यम् ।

तथा जागृहि स्वपीहि च न यथा बयं मुष्यामहे ॥

* आस्वादितमज्ञातेन यावत् तावता बधान धृतिम् ।

उपरम वृषभ ! इदानीं रक्षते गृहपतिना क्षेत्रम् ॥

+ शनैर्व्रजं कुशोदरि ! पदौ प्रयत्नेन स्थापय महीपृष्ठे ।

मद्भ्यसि विस्तृतस्थानान् विधिना दुःखेन निर्मितान् ॥

१ अ. अदो । २ प. अयं । ३ अ. रह० । ४ प. वरु । ५ प. ०इति । ६ प.
०त्थणि ।

२१८

अलङ्कारमहोदधौ

× “दे ओ पसिअ निअत्तसु ब्रह्मसिद्धुण्हाविलुत्ततमनिवहे ! ।
अहिसारिआण विग्घं करेसि अन्नाण वि हयासे ! ॥ २७७ ॥”

अत्र निवर्तस्वेति निषेधाभिधाने न निषेधो नापि विधिरपि तु मुखेन्दुका-
न्तिवर्णनामात्रं प्रतीयते ।

क्वचित् संशये निश्चयरूपं यथा—

“मात्सर्यमुत्सार्य विचार्य कार्यमार्गाः ! समर्यादमुदाहरन्तु ।
सेव्या नितम्बाः किमु भूधराणां किमु स्मरस्मेरविलासिनीनाम् ? ॥ २७८ ॥”
अत्र शान्त-शृङ्गार्यन्यतरवक्तृविशेषाभिधायो गम्यते ।

क्वचिभिन्दायां स्तुतिरूपं यथा—

“सर्वदा सर्वदोऽसीति मिथ्या संस्तूयसे बुधैः ।
नारयो लेभिरे पृष्ठं न वक्षः परयोषितः ॥ २७९ ॥”

अत्र त्वं सङ्गामेषु न कदाचित् पराङ्मुखो भूर्न च परस्त्रीर्मनसाऽपि
जातुचित् कामयस इति स्तुतिर्गम्या । इत्यादौ विधि-निषेधाद्यात्मतया स्वरू-
पस्य पूर्वे-पश्चादुभायेन प्रतीतेः कालस्य प्रत्यभिज्ञयाय प्रस्थातुकामो देव
इत्यादौ वाच्योऽर्थः सर्वान् प्रत्येकरूप एव, व्यक्त्यस्तु दन्तिनः साङ्गामिकं कर्म
प्राह्यन्तामिति, साङ्गाद्या वीथीषु सङ्गार्यन्तामश्वा इति, वृषभा दम्पन्तामिति,
पटकृत्यः प्रगुणीक्रियन्तामिति, स्वस्वस्वामिनां विज्ञाप्यन्तामिति, शुद्धान्तानि
संवाह्यन्तामिति, वारविलासिन्यः सञ्जीक्रियन्तामिति, क्रयाणकानि सङ्गृह्य-
न्तामिति, शकटानि समारच्यन्तामित्यादिरनेकविध इति सङ्ख्यायाः ।

* “कस्स च न होइ रोसो दडूण पिण्हाइ सच्चणं अहरं ।

सभमरपउमग्घाईरि ! वारिअंवामे ! सहसु इण्हि ॥ २८० ॥”

× प्रार्थये तावत् प्रसीद निवर्तस्व मुखशशिज्योत्स्नाविलुप्ततमोनिवहे ! ।
अभिसारिकाणां विघ्नं करोष्यन्यासामपि हताशे ! ॥

* कस्य वा न भवति रोषो दृष्ट्वा प्रियायाः सन्नमधरम् ।
सभ्रमरपद्याघ्राणशीले ! वारितधामे ! सह(शोभ)स्वेदानीम् ॥

१ प. देसाण० । २ प. निय० । ३ प. ०याण । ४ अ. नेपि । ५ अ. ०मिवं वव्तु ।
६ अ. ०धो ग० । ७ अ. पिण्हाइ । ८ प. ०यरि । ९ अ. ०रिय० ।

ज्वनिभिर्जयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

११९

अत्र वाच्योऽर्थः सखीं प्रत्येव । व्यङ्ग्यस्तु अद्य मया समर्थितं पुनः शङ्का-
स्थानं त्वया रक्षणीयमिति । अयं किमपि वदति, त्वं तु कृप्यसि, पश्चात्
पादपतनेन प्रसाद्यसे । ततः 'सहसु' शोभस्वेति च तामेव प्रति । निरपराधै-
वेयमिति कान्तं प्रति । अनया विना त्वं न भवसि, ततोऽपराधेऽपि मा स्माधिकं
किमपि कार्षीरिति वैदग्ध्ये सति तमेव प्रति । भवताऽपि प्रकटाङ्गेषु नख-दन्तश्व-
सादिकं न कार्यमित्युपपत्तिं प्रति । प्रियाया एव व्यलीके रोषो भवति; अप्रिया-
यास्तु परित्यागवासनया ग्रीतिरेव स्यादिति । मा भूद् युष्माकं मनसि तोष इति
सपत्नीः प्रति । अस्याः साधु मयाऽपराधो गोपित इति तटस्थां विदग्धसखीं
प्रति वेति विषयस्यापि भेदेन भिन्नमेव वाच्यात् व्यङ्ग्यं वस्तु । तदेवमपि यदि
तयोरैक्यं तदा नीलानीलादौ क्वचिदपि भेदो न स्यात् । उक्तं हि—'अयमेव हि
भेदो' भेदेहेतुर्वा यत् विरुद्धवर्माध्यासः कारणमेव भवेति । 'यदप्यभिधीयते—' यत्
परः शब्दः स शब्दार्थस्तथाहि—' यथा समरसीम्नि कार्मुकैर्निर्मुक्तपत्नी तनुत्राणं
भिन्ना सुर्मटलक्षणं लक्ष्यं भिनत्ति, तदर्थमेव तस्य मुक्तत्वात्; तथा शब्दोऽपि
मुख्यमर्थमभिधाय तदर्थान्तरमभिधास्यति, तदर्थमेव तस्य प्रयुक्तत्वादिति ।
तदतीव तात्पर्योक्तिपर्यालोचनशून्यमभिहितं यतः सिद्धसाध्यसमुच्चारणे सिद्धं
साध्यायोपदिश्यत इति पदसमुदायमये वाक्ये कारकपदार्थाः क्रियापदार्थाश्च
परस्परान्विता यावदसिद्धं भवति तावदर्धं प्रवर्तन्ते । यथा—'लोहितोष्णीषा
ऋत्विजः प्रचरन्तु' इत्यत्र ऋत्विक्प्रचरणे प्रमाणान्तरसिद्धे लोहितोष्णीषत्व-
मात्रं विधेयम्, तस्यैवासिद्धत्वात् । इहोतीत्यादौ च इवनस्यान्यतः सिद्धे-
र्हध्वादेः करणत्वमात्रं विधेयम् । तत्र हि तस्यैवासिद्धत्वम् । एवं क्वचिदुभयविधिः,
क्वचित् त्रिविधिरपि । यथा—'रक्तं पटं वय' इत्यादावेकविधिर्द्विविधिसिद्धि-
र्वा । ततश्च यदेव विधेयम्, तत्रैव पदानां तात्पर्यमिति प्रयुक्तशब्दार्थ एव
तात्पर्यं न प्रतीयमानमात्रे । एवं हि पूर्वो विद्वानित्यादावपराधार्थेऽपि तात्प-
र्यं स्यात् । यदि च शब्दश्रुतेरनन्तरं यावानर्थः प्रतीयते, तावन्तं सर्वमप्यभिधा-
व्यापारेणैव शब्दो वक्ति, तत् कथं प्रियाप्रियवाक्यश्रवणादुत्तरकालं हर्ष-
शोकयोरपि न वाच्यत्वम् ? कस्माच्च लक्षणालक्षणीयस्याप्यर्थस्याभिधाव्यापारे-

१ अ. भूतम् । २ अ. ०दो हे० । ३ प. ०कप० । ४ व. ०उतक्ष०, अ. ०सुतटल० ।
५ प. ०द्व्यर्था० । ६ प. ०यसिद्धिः । ७ व. यावदेव । ८ प. व. ०सार्थे० । ९ प. ०र्कः ता० ।

१२०

अलङ्कारमहोदधौ

णैव प्रतीतिसिद्धेरिति सिद्धं शब्दार्थव्यतिरेकिणः प्रतीयमानस्य वस्तुनोऽभिधातो व्यापारान्तरगम्यत्वम् ।

“ भद्रात्मनो दुरधिरोहतनोर्विशालवंशोभतेः कुतशिलीमुखसंग्रहस्य ।

यस्यानुपप्लुतगतेः परवारणस्य दानाम्बुसेकमुभगः सततं करोऽभ्युत् ॥”

इत्यादौ त्वनेकार्थानां शब्दानां प्रकरणादिना नियमितेऽभिधाव्यापारे या काचित् कुञ्जरादेरर्थान्तरस्य तेन सार्द्धमुपमोऽऽदेरलङ्कारस्यैव प्रतीतिः सा सर्वाऽपि व्यापारान्तरविषयाऽभिधाया नियमितत्वात् । रसादयस्तु यदि कथमपि वाच्याः स्युस्तद्विभावादिप्रयोगं विनाऽपि रसादिशब्दैः शृङ्गारादिशब्दैर्वा प्रतिपाद्येन्, न च प्रतिपाद्यन्ते । तत्प्रयोगेऽपि रसादीनामप्रतीतेर्विभावादिप्रयोगे तु तान् विनाऽपि प्रतीतिश्चेत्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां विभावादिविभावा एव रसादयोऽपि नाभिधेया इति । अथेत्यमभिधास्यते यदुपचारव्यापारेणैव तत् सर्वमपि प्रकाशयिष्यते, किं व्यञ्जनव्यापारेणेति; तदप्यश्चारूढोऽश्वमेव न पश्यतीति दृष्टान्तकवलितमेव विना व्यञ्जनव्यापारमुपचारस्याप्यभावात् । गङ्गायां घोष इत्यादौ हि तटादि लक्ष्यं पावित्र्यादयस्तु व्यञ्जनीया एवेति पूर्वप्रतिपादितमेव । अथ ‘तेऽपि लक्षणाक्रोडीकृताः सन्तु’ इति मतम्, तदपि प्राक् प्रत्यादिष्टमेव अथ यद्येवमप्यभ्युपगम्यते, तथापि क्वचिदपि नोपचारप्रवेशः । तस्यै हि मुख्यार्थवाधादिप्रयं हेतुस्तच्च व्यङ्ग्ये न सम्भवति । यद्यपि क्वचिद् ‘मम भूमिर्मा’ इत्यादौ विध्यादेरनुपपद्यमानत्वेन मुख्यार्थवाधो वैपरीत्यं च प्रत्यासत्तिर्निषेधश्च लक्ष्यः स्वच्छन्दक्रीडा च फलं सम्भवति, तथापि न सर्वत्र निर्वाहः । यतः—‘अत्ता इत्थ’ इत्यादौ मुख्यार्थवाधो नास्ति । तत् कथमुपचारेणापि साध्यसिद्धिः ? । किं च लक्षणीयोऽर्थो नियतप्रत्यासत्तिरेव, प्रत्यासत्तिशून्यस्य लक्ष्ययितुमशक्यत्वात् । प्रतीयमानः पुनः प्रकरणादिविशेषवशेन नियतप्रत्यासत्तिरनियतप्रत्यासत्तिः प्रत्यासन्नप्रत्यासन्नश्चेति । तत्र ‘अत्ता इत्थ’ इत्यादौ नियतप्रत्यासत्तिः । ‘कस्स च न होइ रोसो’ इत्यादावनियतप्रत्यासत्तिः ।

१ अ. ०ते सि० । २ अ. प. ०र्थाव्य० । ३ प. ०चिदर्थो० । ४ प. ०मालं० । ५ प. ०स्य प्र० । ६ प. संति म० । ७ अ. तस्या । ८ अ. ०ज वी० । ९ प. ० क्यमानत्वात् पुनः ।

ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ।

१२१

* “ विवरीर्यरं लच्छी बंभं ददुण नाहिकमलत्थं ।

हरिणो दाहिणनयणं रसाउला झत्ति ढकेह ॥ २८२ ॥ ”

इत्यादौ प्रत्यासन्नप्रत्यासन्नः । अत्र हि हरिपदेन दक्षिणनयनस्य सूर्यात्मता व्यज्यते, तस्मिमीलनेन सूर्यास्तमयस्तेन पञ्चसङ्कोचस्ततो ब्रह्मणः स्थगनं तत्र सति गोप्याङ्गस्यादर्शनेनानियन्त्रणं निधुवनमित्यभिधोपचाररूपव्यापारद्वयातिरिक्तो व्यञ्जनव्यापारोऽवश्यमेवितव्यस्तत्प्रकाश्यं च व्यङ्ग्यमपि मन्तव्यमेवेति । व्यक्तिविधेककारस्तु व्यङ्ग्य-व्यञ्जकभावस्य सर्वस्याप्यनुमानान्तर्भावमाह । तथाहि—‘वाच्याद्यसम्बद्धं तावत् किञ्चिदपि न प्रतीयते । यतः कुतश्चिद् यस्य कस्यचिदर्थस्य प्रतीतिप्रसङ्गात् । सम्बन्धे च नियतधर्मिनिष्ठत्वेन ‘त्रिरुपास्त्रि-ङ्गास्त्रिङ्गिनि ज्ञानमनुमानम्’ इत्येवंरूपता पर्यवस्यति । तथा च—‘भम धम्मिय’ इत्यत्र गृहे इवनिवृत्त्या भ्रमणं विहितम् । गोदावरीतीरे सिंहोपल-ब्धेरभ्रमणमनुमापयति । तद्यथा—धार्मिकभ्रमणं भयकारणनिवृत्त्युपलब्धिपूर्व-कम्, भीरुभ्रमणत्वात् । यद् यद् भीरुभ्रमणं तत् तद् भयकारणनिवृत्त्युपल-ब्धिपूर्वकं दृष्टम् । यथोभयसंमतस्यादिभ्रमणम्, भीरुभ्रमणं चेदं तस्मात् तथा । गोदावरीतीरे च सिंहोपलब्ध्या व्यापकविरुद्धोपलब्धिर्व्यापकं च भयकारणे-त्यादि साध्यम् । यदाहुः—‘साध्यं व्यापकमित्याहुर्व्याप्यो हेतुरुदाहृतः’ इति । तद्विरुद्धा च भयकारणसङ्गावोपलब्धिस्तथा धार्मिकाभ्रमणं सिद्धमिति । तदर्थयुक्तमेव, वाच्यस्य प्रतीयमानेन तादात्म्यतदुत्पत्त्यभावात् । तथाहि—गोदा-वरीतीरे सिंहसङ्गावः । प्रत्यक्षादनुमानाद् वा न निश्चितोऽपि तु वचनात्, न च वच-नस्य ग्रामाण्यमस्ति, अर्थेनाप्रतिबन्धादित्यसिद्धोऽयं हेतुः । शून्यो बिम्बदपि धीर-त्वेन सिद्धाश्च विभेतीति विरुद्धोऽपि । भीरुरपि गुरोः प्रभोर्वा निदेशेन प्रियानुरागेणा-न्येन वा केनाप्येवम्भूतेन हेतुना सत्यपि भयकारणे भ्रमतीत्यनैकान्तिकश्च । तत् कथमेवंविधाद् हेतोः साध्यसिद्धिरित्याद्यन्यत्राप्युक्तमिति ॥ ६३ ॥

* विपरीतरते लक्ष्मीवैष्णवं दृष्ट्वा नामिष्कमलस्यम् ।

हरेर्दक्षिणनयनं रसाकुला झटिति स्थगयति ॥

१ अ. ०परीवर० । २ अ. ०त्र ह० । ३ प. ०तिरेको । ४ अ. ०नुभावान्त० ।
५ प. ०धर्म० । ६ व. ०प्युक्त० । ७ अ. ०व्यप्र०, व. ०माने । ८ व. ०पि व० । ९
प. न व० । १० प. ०भेति भी० ।

१२२

अलङ्कारमहोदधौ

अथ ध्वनौ निर्णीते रसादिध्वनेः कैश्चिद् रसवदाद्यलङ्कारत्वमुक्तं तन्निराकर्तुं
श्लोकद्वयमाह—

शब्दार्थसौन्दर्यतनोः काव्यस्यात्मा ध्वनिर्मतः ।

तेनालङ्कार्य एवायं नालङ्कारत्वमर्हति ॥ ६४ ॥

स्वस्याङ्गित्वे रसाद्याः स्थुर्न तद् रसवदादयः ।

यत्रैते तु गुणीभूतास्तत्र तानपि मन्महे ॥ ६५ ॥^१

काव्यस्य निपुणकविकर्मणो ध्वनिरात्मा जीवितव्यं मतः कथितः ।
यदुक्तम्—‘काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति बुधैर्यः समाभ्नातपूर्वः’ इति । कीदृशस्य
काव्यस्य ? शब्दार्थसौन्दर्यतनोः शब्दार्थयोरेतत् सौन्दर्यं रामणीयकं तदेव तनुः
शरीरं यस्येति । यथा शरीरमात्मानं विनौ न किञ्चिदिव, तथा शब्दार्थसौन्दर्यम-
यमपि काव्यमकिञ्चित्करमेव ध्वनिं विना । तेनावसीयते ध्वनिरेवात्मा काव्यस्येति ।
तेन कारणेनायं ध्वनिरलङ्कार्य एव, न कचिदप्यलङ्कारत्वमर्हति, सर्वत्राप्यात्मनोऽल-
ङ्कार्यत्वात् । तद् ततः पूर्वोक्तकारणात् स्वस्याङ्गित्वे प्राधान्ये सति रसादयो
रसवदादयोऽलङ्कारा ये कैश्चिदुक्तास्ते न भवन्ति, रसादीनां ध्वनिरूपत्वात् ।
तत् किं सर्वत्राप्येतेषां नालङ्कारत्वमित्यपवादमाह— यत्र यस्मिन्नेते रसादयः
पुनर्गुणीभूता अपराङ्गत्वेन गौणतां प्राप्तास्तत्र तस्मिन् काव्ये तानपि रसव-
दाद्यलङ्कारानपि मन्यामहे । तत्स्वरूपं चालङ्कारप्रस्तावे वक्ष्यते ॥ ६४-६५ ॥

इत्यर्थवैचित्र्यपवित्रवाचो न कस्य चेतः कवयो हरन्ति ? ।

उद्यानदेशा मधुमासवद्धसमृद्धयो विश्वमुदे भवन्ति ॥ ६६ ॥

इत्थलङ्कारमहोदधौ ध्वनिनिर्णयो नाम तृतीयस्तरङ्गः ॥ ३ ॥



१ अ. रसाद्यः । २ प. सुगली । ३ अ. वाकि० । ४ व. ०ते चात्मा । ५ व.
०वात्स० । ६ अ. ०द्वये । ७ प. इत्य० काव्यं सुगमं इ० ।

अथ चतुर्थस्तरङ्गः ।



अथ ध्वनिगर्तमर्थवैचित्र्यमभिधाय गुणीभूतव्यङ्ग्यगतमाह—

अगूढत्वास्फुटत्वाभ्यामसुन्दरतया तथो ।

सिद्ध्यङ्गत्वेन वाक्यस्य काव्याक्षिप्ततयाऽपि च ॥ १ ॥

सन्दिग्धतुल्यप्राधान्यतयाऽन्याङ्गतयाऽपि च ।

गुणीभूतमपि व्यङ्ग्यं यत् किञ्चिच्चारिमास्पदम् ॥ २ ॥

याति च ध्वनिवद् भेदमीलनाद् भूरिभेदताम् ।

तदप्यर्थस्य वैचित्र्यं किमप्यत्र प्रचक्षते ॥ ३ ॥^{*}

अत्रास्मिन्नलङ्कारशास्त्रे तदप्यर्थस्योभिधेयस्य किमप्युक्तं वैचित्र्यं विधित्वा प्रचक्षते कथयन्ति । यत् किञ्चिद् गुणीभूतमप्यगूढत्वास्फुटत्वाभ्यामित्यादिहेतुभिर्गौणभावं प्राप्तमपि व्यङ्ग्यं चारिमास्पदं मनोज्ञतामन्दिरम् । तथाऽष्टानामपि गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदानां प्रत्येकमर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्यादयः शुद्धा एकोनचत्वारिंशद् भेदाः । तेषां च संसृष्टि-सङ्करैर्मीलनं तस्मिंश्च शुद्धभेदप्रक्षेप इति सर्वभेदमीलनाद् ध्वनिरिव भूरिभेदतामनेकभेदत्वं याति गच्छतीति । अत्र ध्वनिकारसम्प्रदायाद् यत्र वस्तुनाऽलङ्कृतिर्व्यज्यते, तस्याः कापि न गुणीभूतत्वम् । यदाह —

“व्यज्यन्ते वस्तुमात्रेण यदाऽलङ्कृतयस्तदा ।

ध्रुवं ध्वन्यङ्गता तासां काव्यवृत्तेस्तदाश्रयात् ॥ २८३ ॥” इति ।

अत्र ध्वन्यङ्गता ध्वनिरूपता ।

* १ प. ०तवै० । २ प. यथा । ३ प. ०क्ष्यते । ४ प. विधिः कुलकम् । ५ अ. ०र्थस्य किं० । ६ अ. ०तां वा० । ७ प. ०ङ्कारो व्य० ।

१२४

अलङ्कारमहोदधौ

तत्रागूढत्वेन गुणीभूतत्वं यथा—

“ श्रीपरिचयाज्जडा अपि भवन्त्यभिज्ञा विदग्धचरितानाम् ।

उपदिशति कामिनीनां यौवनमद एव ललितानि ॥ २८४ ॥”

अत्रोपदेशेन कलाचार्यकार्यत्वाभावाद् बाधितस्वार्थेन ज्ञापकत्वसादृश्याद् यौवनमदं लक्ष्यताऽनायासेन शिक्षादानं ध्वन्यते । तच्चोपदिशतीत्युक्तेऽभिधेयवत् सगित्यवगमकैत्वादगूढं व्यङ्ग्यं च गूढं चमत्करोति नागूढम् । यदुक्तम्—

“ अनुवृष्टः शन्दैरथ च घटनातः स्फुटतरः

पदानामर्थात्मा रमयति न तूत्तानितरसः ।

यथा दृश्यः किञ्चित् पवनचलचीनांशुकतया

कुचामोगः स्त्रीणां हरति न तथोन्मुद्रितमुखः ॥ २८५ ॥”

अस्फुटत्वेन यथा—

* “ अहयं उज्जुअरुआ तस्स वि उम्मंथराहं पिस्माहं ।

सहिआअणो अ निउणो अलाहि किं पायराएण ? ॥ २८६ ॥”

अत्र स मां पुरुषायित्तायार्थयते, निपेदुं चाहमशक्ता । तत्सख्यः प्रातः पादधृद्रथां तर्कयित्वा मा मां हसिपुरिति व्यङ्ग्यमस्फुटम् ।

असुन्दरतया यथा—

“ ग्रामतरुणं तरुण्या नववञ्जुलमञ्जरीसनाथकरम् ।

पश्यन्त्या भवति मुहुर्नितरां मलिना मुखच्छाया ॥ २८७ ॥”

अत्र वञ्जुललतागृहे दक्षसङ्केता नागतेति व्यङ्ग्यं स्वरूपमात्रप्रकाशनपरत्वेन चमत्कारित्वाभावादसुन्दरम् । मुखच्छायामालिन्यरूपं तु वाच्यं रसविशेषप्रतीति-

* अहं ऋजुकुरूपा तस्यापि उन्मथराणि प्रेमाणि ।

सखिकाजनश्च निपुणोऽलं किं पादरागेण ? ॥

१ प. ०टेन । २ प. ०न्तवं । ३ अ. ०मत्वा०, प. ०मत्वाद्गूढं य० । ४ अ. ०य उज्जुअ० ।

५ अ. प. व. माः । ६ अ. व. ०यितया० । ७ अ. ०या मा । ८ अ. तु २० ।

गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रदर्शनो नाम चतुर्थस्तरङ्गः ।

१२६

परत्वाच्चमत्कारित्वेन कमनीयमिति व्यङ्ग्यत्वात् तदेव सुन्दरम् ।

वाच्यसिद्ध्यङ्गत्वेन यथा—

“अमिमरतिमलसहृदयतां प्रलयं मूर्छां तमः शरीरसादम् ।

मरणं च जलदभ्युज्जगजं प्रसह्य कुरुते विषं विद्योगिनीनाम् ॥ २८८ ॥”

अत्र हालाहलं व्यङ्ग्यं भुजगरूपेणस्य वाच्यस्य सिद्धिकृत् ।

काकाक्षिप्ततया यथा—

“मध्नामि कौरवशतं समरे न कोपाद् तुःशासनस्यै रुधिरं न पिबाम्युरस्तः ।

सञ्चूर्णयामि गदया न सुयोधनोरु सन्धिं करोतु भवतां नृपतिः पणेन ॥”

अत्र काकाक्षिप्तं मध्नाम्येवेत्यादि व्यङ्ग्यं वाच्यस्य निषेधस्यापि स्वातन्त्र्येण स्थितस्य तिरस्कारत्वाभावात् तत्सहभावेन स्थितम् । यदि वा काकुं विना व्यङ्ग्यमेव न स्यादिति काकुमात्राक्षिप्तत्वाद् गुणीभूतत्वम्, विशिष्टकाकाक्षिप्तत्वे तु ध्वनिरेव ।

सन्दिग्धप्राधान्यतया यथा—

* “महिलासहस्रभरिण तुह हिर्ग्ये सुहय ! सा अमायंती ।

अणुदिगमणकम्मा अंगं तणुअं पि तणुएइ ॥ २९० ॥”

अत्राङ्गं तनुकमपि तनूकरोतीति वाच्यं किं वा तनूभावप्रकर्षाधिरोहेण यावदत्याहितं नाप्नोति तावदुज्झित्वां दौर्जन्यं साऽनुनीर्यतामिति व्यङ्ग्यं प्रधानमिति सन्दिग्धम् ।

तुल्यप्राधान्यतया यथा—

* महिलासहस्रभूते तव हृदये सुभग ! सा अमान्ती ।

अनुदिगमनन्यकर्माऽङ्गं तनुकमपि तनयति ॥

१ प. ०गिमां । २ व. ०पस्य सि० । ३ अ. ०स्य न । ४ अ. काक्वा म० । ५ अ. ०रक्त्वा०, प. ०रामा० । ६ अ. ०अए । ७ प. यमा, व. यमा० । ८ व. चा० । ९ अ. ०तत्वा, प. व. ०तएवाद् । १० प. ०नीता० ।

१२६

अलङ्कारमहोदधौ

“पङ्क्तौ विशन्तु गणिताः प्रतिलोमवृत्त्या पूर्वे भवेयुरियताऽप्यथवा प्रपेरन् ।
सन्तोऽप्यसन्त इव चेत् प्रतिभान्ति भानोर्भासावृते नभसि शीतमयूखमुख्याः”

अत्र प्राकरणिकाप्राकरणिकयोः समं प्राधान्यम् ।

तथाऽन्याङ्गतयाऽन्यस्यापरस्य रसादेर्वाच्यार्थस्य वा क्रमेण रसादिरैतुरणन-
रूपं चाङ्गं यथा—

“अयं स रश्मनोत्कर्षी पीनस्तनविमर्दनः ।

नाभ्यूरु-जघनस्पर्शी नीवीविस्मसनः करः ॥ २९२ ॥”

अत्र शृङ्गारः करुणस्याङ्गम् ।

यथा वा—

“कैलासालयभाललोचनरुचा निर्वर्त्तितालक्तक—

व्यक्तिः पादनखद्युतिगिरिभुवः सा वः सदा त्रायताम् ।

स्पर्द्धाबद्धसमिद्धयेव सुदृढं रूढा यथा नेत्रयोः

क्रान्तिः कोकनदानुकारसरसा सद्यः सम्यक्सार्थते ॥ २९३ ॥”

अत्र स्तोत्रैगतरत्याख्यभावस्य रसः ।

यथा च—

“अत्युच्चाः परितः स्फुरन्ति गिरयः स्फारास्तथाऽभोधय—

स्तानेतानपि बिभ्रती किमपि न क्लान्ताऽसि तुभ्यं नमः ।

आश्चर्येण मुहुर्मुहुः स्तुतिमिति प्रस्तौमि यावद् भुव—

स्तावद् बिभ्रदिमां स्मृतस्तव भुजो वाचस्ततो मुद्रिताः ॥ २९४ ॥”

अत्र ध्रुविषयो रत्याख्यो भावो राजविषयस्य रतिभावस्य ।

वाच्यार्थस्यानुरणनरूपमङ्गं यथा—

१ अ. गुणि० । २ अ. ०स्याक्र० । ३ प. ०देण० । ४ प. ०वेष०, अ. अस्त्राबंध० ।
५ प. ०त्रग० । ६ अ. ०भुगेविषये, व. अविषयो । ७ प. व. ०ह्यभा० ।

गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रदर्शनो नाम चतुर्थस्तरङ्गः ।

१२७

“ जनस्थाने भ्रान्तं कनकमृगतृष्णाऽन्धितचिया
वचो वै देहीति प्रतिपदमुदधु प्रलपितम् ।
कृतार्त्तकामर्तुर्वदनपरिपाटीषु घटना
मयाऽऽप्तं रामत्वं कुशलवसुता न त्वधिगता ॥ २९५ ॥ ”

जनस्थाने^१ ग्राम-नगरादावाश्रमविशेषे च । कनकस्य मृगतृष्णाऽतिलु-
ब्धत्वम्, कनकमृगस्य च तृष्णा लिप्ता । वै इति स्फुटत्वे देहीति, वैदेहीति
च । अलमत्यर्थं कामर्तुरल्पभर्तुर्लङ्काभर्तुश्च वदनपरिपाटीषु वचनपङ्क्तिषु घटना
सम्पादनम्, वदनपरिपाट्यामिषुघटना च । कुशलं कार्यक्षमं वसु यस्य तस्य
भावः, कुश-लवौ सुतौ सस्याः सीतायाः । अत्र शब्दशक्तिमूलाऽनुरणन-
मूर्तिरूपमानोपमेयभावो रामत्वमिति वाच्यस्याङ्गतां गीतः । १-३ ॥^२

पुनर्ध्वनेः स्वरूपान्तरमाह—

अलङ्कारैर्गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदैः पृथक् पृथक् ।
संज्ञतैश्च युतः प्राग्वद् ध्वनिः स्फूर्जत्यनेकधा ॥ ४ ॥

ध्वनिरनेकधा विशेषतो बहुधा स्फूर्जति । कीदृशोऽलङ्कारैर्गुणीभूतव्य-
ङ्ग्यभेदैश्च सह पृथक् पृथक् प्रत्येकं प्राग्वत् पूर्ववत् संछष्टि-सङ्कराभ्यां युतः
संयुक्तो न केवलं पृथक् पृथक् सङ्गतैश्चालङ्कार-गुणीभूतव्यङ्ग्यभेदैर्मिथो मिलि-
तैश्च संमं युक्तः । यदाह—

“ स गुणीभूतव्यङ्ग्यैः सालङ्कारैः सह प्रभेदैः स्वैः ।
सङ्कर-संछष्टिभ्यां पुनरप्युद्द्योतते बहुधा ॥ २९६ ॥ ”

तत्र दिङ्मात्रमुदाह्रियते यथा—

“ नेत्राभोरुहविभ्रमेषु पवनप्रेङ्खोलि नीलोत्पलं
कादम्बा गतिदम्बरेषु कवरीर्मङ्गे तरङ्गावलिः ।

१ अ. ०ने न० । २ अ. व. ०ति च । ३ प. ०नन० । ४ प. त्रिभिः कुलकम् । ५
प. संयुतैश्च य० । ६ अ. स्फुरति । ७ व. संयु० । ८ अ. व. सरे ।

१२८

अलङ्कारमहोदधौ

दीर्घाक्ष्या गृहदीर्घिकामनु मुहुः सङ्गीतकारमिणी

भृङ्गाली कलकाकलीषु च किमप्याचार्यकं पुष्प(ष्य)ति ॥ २९७ ॥”

अत्राचार्यकं पुष्प(ष्य)तीत्यसम्बन्धे सम्बन्ध इत्यतिशयोक्त्याऽनुप्राधानुप्रा-
हकरवेन रसध्वनेः सङ्करः ।

यथा च—

“ कर्त्ता घृतच्छलानां जतुमयशरणोद्दीपनः सोऽभिमानि

कृष्णाकेशोत्तरीयव्यपनयनपटुः पाण्डवा यस्य दासाः ।

राजा दुःशासनदेर्गुरुरनुजशतस्याङ्गराजस्य मित्रं

कास्ते दुर्योधनोऽसौ कथयत न रुषा द्रष्टुमभ्यागतौ स्वः ॥ २९८ ॥”

अत्र कर्त्ता घृतच्छलानामित्यादिपदानामसूयोपहासादिना व्यङ्ग्येन गूढ-
त्वाभावाद् गुणीभूतेन पूर्ववद् वीररसस्य सङ्करः ।

यथा च—

“ दीर्घीकुर्वन् पटु मदकलं कूजितं सारसानां

प्रत्यूषेषु स्फुटितकमलामोदमैत्रीकषायः ।

यत्र स्त्रीणां हरति सुरतम्लानिमङ्गानुकूलः

सिप्रावातः प्रियतम इव प्रार्थनाचाटुकारः । २९९ ॥ ”

अत्र मैत्रीशब्देन चेतनविषयाभावाद् बाधितस्वार्थेन नैकव्यसम्बन्धात्
संश्लेषं लक्षयता उपकार्योपकारकत्वादि ध्वन्यते । तेन मैत्रीफलभूतकषायपद-
सन्निधेरगूढत्वाद् गुणीभूतेन प्राग्वद् रसध्वनेः सङ्करः । प्रियतम इवेत्युपमा-
श्लङ्कारेण संसृष्टिः । एवमन्येऽपि भेदाः स्वयमुत्प्रेक्षणीयाः ॥ ४ ॥

व्यङ्ग्यं गुणीभूतमपीत्थमन्वहं यः काव्यवीथीपथिको निषेवते ।

तस्यापि विश्वे कविसंकथाविधौ महाकवित्वं न पराङ्मुखं क्वचित्

इत्यलङ्कारमहोदधौ गुणीभूतव्यङ्ग्यप्रदर्शनो नाम चतुर्थस्तरङ्गः ॥ ४ ॥

१ अ. व. ०न्धिवं०, ०न्धे इ० । २ प. स्फुटिक० । ३ प. व. ०ण तु ।
४ अ. ०त्थं यः ।

अथ पञ्चमस्तरङ्गः ।

अथ निर्दोषत्वादिना शब्दार्थवैचित्र्यमिति प्रथमं दोषानभिधित्सुः सामान्येन दोषलक्षणमाह—

वैचित्र्यव्याहतिर्दोषः सा च भूम्ना रसक्षतेः ।

तद् ध्रुवं रस एवैष भक्त्या शब्दार्थयोः पुनः ॥ १ ॥

वैचित्र्यस्य सहृदयानन्दिनः सौन्दर्यविशेषस्य या व्याहृतिर्विलोपः सैव दोषः । सा च कथं भवेदित्याह—सा चेत्यादि । सा च वैचित्र्यव्याहतिर्भूम्ना बाहु-
न्येन रसक्षते रसहानेः सकाशाज्जायते । ततः किं सिद्धमित्याह—तद् ध्रुवमित्यादि ।
तत् तस्मात् कारणाद् ध्रुवं निश्चितमेव दोषः केवलं रस एव नान्यत्र । यतोऽन्वय-
व्यतिरेकाभ्यां रसधर्मा एव गुणदोषास्तथाहि—यत्रैव दोषास्तत्रैव गुणा
रसविशेषे च दोषा न तु शब्दार्थयोः । यदि हि तयोर्भवेयुस्तदा शृङ्गारादिष्विव
बीभत्सादिषु कष्टत्वादयो गुणा न भवेयुर्हास्यादौ वाऽऽलीलत्वादयः । शब्दा-
र्थयोस्तत्रापि भूतत्वात् । ततो यस्याङ्गिनः शृङ्गारादेस्ते दोषास्तदभावे न
दोषास्तदभावे तु दोषा इत्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां गुण-दोषयो रस एवाश्रयस्त-
दुपकारिणोः शब्दार्थयोः पुनर्भक्त्या उपचारेण न तु मुख्यया वृत्त्येति ॥ १ ॥

अथ पददोषानाह—

दुष्टं पदमसंस्कारमसमर्थमनर्थकम् ।

पदं दुष्टं भवति । कथम्भूतमसंस्कारादिकम् । तत्रासंस्कारं व्याकरणसं-
स्काररहितम् । यथा—

“भूरिभारभराक्रान्त ! बाधति स्कन्ध एष ते ।

न तथा बाधते स्कन्धो यथो बाधति बाधते ॥ ३०० ॥”

१ अ. ०दि त० । २ अ. ०णा ह्य० । ३ प. ०वे दो० । ४ अ. ना० यथा ।

१३०

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र बाधतिरात्मनेपदी, न तु परस्मैपदी ।

अथासमर्थं यत्रार्थे प्रयुक्तं तं वक्तुं नास्य शक्तिः । यथा—

“ तीर्थान्तरेषु स्नानेन सद्युपाजितसत्कृतः ।
सुरस्रोतस्विनीमेष हन्ति सम्प्रति सादरम् ॥ ३०१ ॥ ”

अत्र हन्तीति गत्यर्थं वक्तुमशक्तम् ।

अथानर्थकं पादपूरणार्थैव यत् प्रयुज्यते । यथा—

“ विभर्ति यश्च देहार्थे प्रियामयुं (मिन्दुं) हि मूर्धनि ।
स वै देवः खलु त्वां तु पुनातु मदनान्तकः ॥ ३०२ ॥ ”

अत्र च हि वै खलुं तु इत्येतानि पादपूरणार्थान्येव ।

अथ वाक्यदोषानाह—

वाक्यमप्युदितं तद्वद् रसाद्यनुचिताक्षरम् ॥ २ ॥

लुप्त-ध्वस्त-विसर्गान्तमिष्टसम्बन्धवञ्चितम् ।

समाप्तपुनरारब्धं भग्नप्रक्रममक्रमम् ॥ ३ ॥

न्यूनमर्द्धान्तरस्थैकपदं सङ्कीर्ण-गर्भिते ।

दुर्वृत्तं सन्धिविश्लेष-कष्टत्वाश्चलीलतार्षेपदम् ॥ ४ ॥

अनिष्टान्यार्थमस्थानसमास-पददुःस्थितम् ।

पतरप्रकर्षमप्रोक्तवाच्यं त्यक्तप्रसिद्धिकम् ॥ ५ ॥

पुनरुक्तपदन्यासमतिरिक्तपदं तथा ।

वाक्यमपि तद्वद् दुष्टमुदितं कथितम् । किंविशिष्टं ? रसाद्यनुचिताक्षरादि ।

१ अ. ०६ ३० । २ अ. ०ताप० । ३ अ. ०ष्ठ ६० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१३१

तत्र रसाद्यनुचिताक्षरं रसाद्यनुगुणत्वमक्षराणां वक्ष्यते, तद्विपरीताक्षरं वाक्यं दुष्टम् । यथा—

“ अकुण्ठोत्कण्ठया पूर्णमाकण्ठं कलकण्ठि ! माम् ।

कम्बुकण्ठ्याः क्षणं कण्ठे कुरु कण्ठार्तिमुद्धर ॥ ३०३ ॥ ”

अत्र ट्वर्गस्य शृङ्गाराननुगुणत्वम् ।

रौद्रे यथा—

“ देशः सोऽथमरातिशोणितजलैर्यस्मिन् हृदाः पूरिताः

क्षत्रादेव तथाविधः परिभवस्तातस्य केशग्रहः ।

तान्येवाहितेशस्त्रघस्मरगुरुण्यस्त्राणि भास्वन्ति नो

यद् रामेण कृतं तदेव कुरुते द्रोणात्मजः क्रोधनः ॥ ३०४ ॥ ”

रौद्रे हि विकटवर्णत्वं दीर्घसमासत्वं च कथितं तदत्र नास्ति ।

अथ लुप्तध्वस्तविसर्गान्तं लुप्तः सस्वात् त्याजितो ध्वस्तो वा उच्चार-
दिना रूपान्तरं प्रापितो विसर्गो येषां ते तथा तादृशा अन्ताः पदान्ता
यत्र । यथा—

“ यस्य भृत्या बलोत्सिक्ता भक्ता बुद्धिप्रभाविताः ।

वीरो विनीतो निपुणो वराकारो नृपोऽत्र सः ॥ ३०५ ॥ ”

अथेष्टसम्बन्धवञ्चितमिष्टोऽभिमतो यः सम्बन्धः परस्परं पदार्था-
नामन्वयस्तेन वञ्चितं रहितम् । यथा—

“ येषां तास्त्रिदशेभदानसरितः पीताः प्रतापोऽभिम —

लीलापानधुवथ नैन्दनतरुच्छायासु यैः कल्पिताः ।

येषां हुंकृतयः कृतामरपतिशोभाः क्षपाचारिणां

तैः किं त्वत्परितोषकारि विहितं किञ्चित् प्रवादोचितम् ? ॥ ३०६ ॥ ”

१३३

अलङ्कारमहोदयौ

अत्र मुणप्रधानयोरेव सम्बन्धो न पुनः परस्परं मुणानां समकक्षत्वादिति ।
यच्छब्दनिर्देशानां गुणभूतानामर्थानामन्योन्यमसम्बन्धे वैरित्यत्र विशेष्यस्या-
प्रतीतेरनिष्टः सम्बन्धः । क्षपाचारिभिरिति पाठे सर्वेषामपि यदर्थानां तच्छब्दा-
र्थेन समन्वयादिष्ट एव सम्बन्धः स्यादिति ।

यथा च—

“ त्वमेवसौन्दर्या स च रुचिरतायाः परिचितः

कलानां सीमान्तं परमिह युवामेव भजथः ।

अथि ! द्वन्द्वं दिष्ट्वा तदिह सुभगे ! संवदति वा—

मतः शेषं यद् स्याज्जितमिह तदानीं गुणितया ॥ ३०७ ॥ ”

अत्र यदिदति पदं तदिति पदमपेक्षते, तदानीमिति पदं च यदेति पदम्;
तच्च नास्तीत्यनिष्टः सम्बन्धः । ‘ चेत् स्यात् ’ इति पाठे पुनरिष्ट एव स्यात् ।

यथा च—

“ चत्वारो वयमृत्विजः स भगवान् कर्मोपदेष्टा हरिः

सहग्रामाध्वरदीक्षितो नरपतिः पत्नी गृहीतव्रता ।

कौरव्याः पशवः प्रियापरिभवक्लेशोपशान्तिः फलं

राजन्योपनिमन्त्रणाय रसति स्फीतं यशोदुन्दुभिः ॥ ३०८ ॥ ”

अत्राध्वरशब्दः समासे न्यग्भूत इति तदर्थः सर्वैर्न संयुज्यत इति सम्ब-
न्धानिष्टत्वम् ।

अथ समाप्तपुनरारब्धं यत् समाप्य पुनरारम्भते । यथा—

“ ज्योत्स्नां लिम्पति चन्दनेन स पुमान् सिञ्चत्यसौ मालती—

मालां गन्धत्रलैर्मधूनि कुरुते स्वादन्यसौ फाणितैः ।

यस्तस्य प्रथितान् गुणान् प्रथयति श्रीवीरचूडामणे—

स्तारत्वं स च शाणया मृगयते मुक्ताफलानामपि ॥ ३०९ ॥ ”

१ अ. सक० । २ अ. स्यात् । ३ अ. यथा । ४ प. न यु० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१३३

अत्र श्रीवीरचूडामणोरित्यत्र वाक्यं समाप्य तारत्वमित्यादि पुच्छप्रायं पुनरुपात्तं न चमत्करोति ।

अर्थ भग्नप्रक्रमं भग्नः प्रक्रमः प्रक्रान्तत्वं यत्र । यथा—

“ उदन्वच्छिन्ना भूः स च निधिरपां योजनशते

सदा पान्थः पूषा भग्नपरिमाणं कलयति ।

इति प्रायो भावाः स्फुरदवभिमुद्रामुकुलिताः

सतां प्रज्ञोन्मेषः पुनरयमसीमा विजयते ॥ ३१० ॥ ”

अत्र पर्यायान्यत्वेन क्रमभङ्गः ‘मिता भूः पत्याऽपां स च पतिरपां योजनशतम्’ इति तु युक्तम् । ननु ‘नैकं पदं द्विः प्रयोज्यं प्रायेण’ इत्यन्यत्र, ‘पुनरुक्त-पदन्यासं वाक्यं दृष्टम्’ इति चात्रैवाभिहितत्वात् कथमेकस्य पदस्य द्विः प्रयोगः ? । युक्तमुक्तम्, किं पुनरुद्देश्य-प्रतिनिर्देश्यव्यतिरिक्ते विषये द्विर्न प्रयोक्तव्यमेकं पदम् ; तद्वति तु विषये प्रत्युत तस्यैव पदस्य सर्वनाम्नो वा प्रयोगं विना दोषः । तथाहि—

“ उदेति सविता ताम्रस्ताम्र एवास्तमेति च ।

सम्पत्तौ च विपत्तौ च महतामेकरूपता ॥ ३११ ॥ ”

अत्र रक्त एवास्तमेतीति यदि क्रियेत तत्पदान्तरप्रतिपादितः स एवार्थोऽर्थान्तरतयेव प्रतिभासमानः प्रतीतिं स्थगयति ।

यथा वा—

“ धैर्येण विश्वास्यतया महर्षेस्तीव्रादरातिप्रभवाच्च मन्योः ।

वीर्यं च विद्वत्सु सुते भवोनः सै तेषु न स्थानमवाप शोकः ॥ ३१२ ॥ ”

अत्र सुप्यत्ययेन । ‘तीव्रेण विद्वेषिभ्यवाऽऽगसा च’ इति तु युक्तम् ।

यथा च—

१ अ. अत्र । २ व. ओतो । ३ अ. व. सुते० । ४ व. वेति० ।

१३४

अलङ्कारमहोदधौ

“ ग्राहन्तां महिषा निपानसलिलं शृङ्गैर्धुस्तुडितं
छायावद्धकदम्बकं मृगकुलं रोमन्थमभ्यस्यतु ।
विश्रब्धैः क्रियतां वराहपातिभिर्मुस्ताक्षितीः पल्लवे
विश्रान्तिं लभतामिदं च शिथिलज्वाबन्धमस्मद्वनुः ॥ ३१३ ॥ ”

अत्र कारकोक्तत्वपरावृत्त्या ‘ विश्रब्धाः कलयन्तु खैकरवराः ’ इत्यदुष्टम् ।

यथा वा—

“ सस्नुः पयः पपुरनेनिजुरम्बराणि जक्षुर्विसं धृतविकासिविसप्रसूनाः ।
सैन्याः श्रियामनुपभोगनिरर्थकत्वदोषप्रवादममृजन् वननिम्नगानाम् ॥ ”

अत्र तिङ्प्रत्ययाभावेन । ‘ विकचमस्य दधुः प्रसूनम् ’ इति तु युक्तम् ।

यथा वा—

“ यशोऽधिगन्तुं सुखलिप्सया वा मनुष्यसङ्ख्यामतिवर्त्तितुं वा ।
निरुत्सुकानामभियोगभाजां समुत्सुकेवाङ्कमुपैति सिद्धिः ॥ ३१५ ॥ ”

अत्र तुम्प्रत्ययत्यागेन । ‘ सुखमीहितुं च ’ इति तु युक्तम् ।

“ बभूव मस्मैव सिताङ्गरागः कपालमेवामलशेखरश्रीः ।
उपान्तभागेषु च रोचनाङ्कः सिंहाजिनस्यैव दुक्कलभावः ॥ ३१६ ॥ ”

अत्र यथाऽऽरब्धरूपकानिर्वाहेण । ‘ मृगेन्द्रचर्मैव दुक्कलमस्य ’ इति युक्तम् ।

“ तरङ्गय दशोऽङ्गणे (ने !) पततु चित्रमिन्दीवरं
स्फुटीकुरु रदच्छदं व्रजतु विद्रुमः श्वेतताम् ।
क्षणं वपुरपावृणु स्पृशतु काञ्चनं कैलिका—
सुदञ्चय मनाग्रं सुखं भवतु च द्विचन्द्रं नभः ॥ ३१७ ॥ ”

अत्रोपमेयानामतिशयं वक्तुमुपमानानां निन्दा प्रारब्धा, सा च चतुर्थपादे

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१३५

सादृश्यमात्राभिधाने न निर्व्यूढेति भग्नप्रक्रमत्वम् । ' भवतु तद् द्विचन्द्रं नमः ' इति तु युक्तम् ।

अथाक्रमं न विद्यते क्रमो यत्र । यथा—

“ तुरङ्गमथ मातङ्गं प्रयच्छास्मै मदालसम् ।
कान्ति-प्रतापौ भवतः सूर्याचन्द्रमसोः समौ ॥ ३१८ ॥ ”

अत्र ' मातङ्गमथ तुरङ्गम् ' इति वक्तव्ये ' कान्ति-प्रतापौ भवतः समौ चन्द्र-विवस्वतोः ' इति च वाच्ये विपरीतशुक्तम् ।

यथा चे—' द्वयं गतं सम्प्रति शोचनीयताम् ' इत्यादि^१ ।

अत्र त्वंशब्दादनन्तरश्चकारो युक्तः, स च न कृत इति क्रमलोपः ।

यथा च—

“ शक्तिर्निर्स्त्रिशजेयं तव भुजयुगले नाथ ! दोषाकरश्री-
र्वक्त्रे पार्श्वे तथैषा प्रतिवसति महाकुट्टिनी खड्गयष्टिः ।
आज्ञेयं सर्वगा ते विलमति च पुनः किं मया वृद्धया ते ?
प्रोच्येवेत्थं प्रकोपाच्छशिकरसितया यस्य कीर्त्या प्रयातम् ॥ ३१९ ॥ ”

अत्रेत्थंशब्दः प्रोच्येवेत्थस्मात् पूर्वं वाच्यो न तु पुरस्तादिति क्रमत्यागः ।

अथ न्यूनमवश्यवाच्यैपदस्यानभिधाने न्यूनम् । यथा—

“ नवजलधरः सन्नद्धोऽयं न दृप्तनिशाचरः
सुरधनुरिदं दूराकुष्टं न नाम शरासनम् ।
अयमपि पटुर्भारासारो न बाणपरम्परा
कनकनिकषस्निग्धा विद्युत् प्रिया न ममोर्वशी ॥ ३२० ॥ ”

अत्र जलधरादिपदानामिव विद्युतोऽपि ध्रुवमिदं पदपरामर्शो वाच्यः ।

१३६

अलङ्कारमहोदधौ

अथार्थान्तरस्थैकपदमर्थान्तरे द्वितीयस्मिन्नर्थे स्थितमेकं पूर्वार्द्धसम्बद्धं पदं यत्र । यथा—

“ यावदर्शपेदा वाचमेवमादाय माघवः ।

विरराम महीयांसः प्रकृत्या मितभाषिणः ॥ ३२१ ॥ ”

अत्र विररामेति पदं पूर्वार्द्धे निवेशयितुमुचितम्, ‘ नार्द्धे किञ्चिदसमाप्तवाक्यम् ’ इति हि कविसमयः ।

अथ सङ्कीर्णं यत्र वाक्यान्तरपदानि वाक्यान्तरे प्रविशन्ति । यथा—

“ किमिति न पश्यसि कोपं पादगतं बहुगुणं गृहाणैनम् ।

ननु मुखं हृदयनाथं कण्ठे मनसस्तमोरूपम् ॥ ३२२ ॥ ”

अत्र पादगतं बहुगुणं हृदयनाथं किमिति न पश्यसि ? एतं कण्ठे गृहाण । मनसः कोपं तमोरूपं मुखेत्यन्वयः । एकवार्क्यतायां तु श्लिष्टमिति तस्मादस्य भेदः ।

अथ गर्भितं यत्र वाक्यस्य मध्ये समग्रं वाक्यान्तरमनुप्रविशति । यथा—

“ योग्यो यस्ते पुत्रः सोऽयं दशवदन ! लक्ष्मणेन मया ।

रक्षैनं यदि शक्तिर्मृत्युवशं नीयते विवशः ॥ ३२३ ॥ ”

अत्र रक्षैनं यदि शक्तिरिति वाक्यान्तरं सोऽयं दशवदनेत्यादिवाक्ये प्रविष्टम् ।

अथ दुर्वृत्तं दुष्टं लक्षणच्युतं यतिभ्रष्टं च लक्षणानुसरणेऽप्यश्रव्यं चाप्राप्त-गुरुभावान्तलघु च रसानुगुणं च वृत्तं यत्र । यथा—

“ अयि ! पश्यसि सौधमाश्रितामविरलसुमनोमालभारिणीम् । ”

अत्र वैतालीययुग्मपदे लघ्वक्षराणां षण्णां नैरन्तर्यं निषिद्धमिति लक्षणच्युतम् । यथा च—‘ एतासां राजति सुमनसां दाम कण्ठावलम्बि ’

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१३७

अत्र चतुर्थवर्णान्ते यतिर्न कृतेति यतिग्रहम् ।

यथा वा—

“ अमृतममृतं कः सन्देहो मधून्यपि नान्यथा
मधुरमथ किं चूतस्यापि प्रसन्नरसं फलम् ।
सकृदपि पुनर्मध्वस्यः सन् रसान्तरविज्ञो
वदतु यदिहान्यत् स्वादु स्यात् प्रियादशनच्छदात् ॥ ३२५ ॥ ”

अत्र यदिहान्यत् स्वादु स्यादित्यश्वयम् ।

यथा च—

“ विकसितसहकारतारहारिपरिमलपुञ्जितगुञ्जितद्विरेफः ।
नवकिसेलयचारुचामरश्रीर्हरति मुनेरपि मानसं वसन्तः ॥ ३२६ ॥ ”

अत्र हारीत्यत्र पौदान्ते गुरुर्न कृतः । हारिप्रमुदितसौरभेति तु पाठो
युक्तः ।

यथा वा—

“ अन्यास्ता गुणरत्नरोहणभ्रुवः कन्यां मृदन्त्यैव सा
सम्भाराः खलु तेऽन्य एव विभिना यैरेष सुष्ठो युवा ।
श्रीमत्कान्तिजुषां द्विषां करतलात् स्त्रीणां नितम्बस्थलात्
दृष्टे यत्र पतन्ति मूढमनसामस्त्राणि वस्त्राणि च ॥ ३२७ ॥ ”

अत्र वस्त्राप्यपीति पाठे लघोरपि गुरुवद्भावः पाश्चात्यस्य महाप्राणत्वात् ।

यथा च—

१ अ. व. किश० । २ अ. पदा० । ३ प. ति पा० ।

१३८

अलङ्कारमहोदधौ

“ हा नृप ! हा बुध ! हा कविवन्धो ! विप्रसहस्रसमाश्रय देव ! ।

सुग्धविदग्धसभान्तररत्न ! कासि गतः क वयं च तवैते ॥ ३२८ ॥ ”

इदं हास्यरसानुरूपं वृत्तं करुणाऽननुगुणम् ।

अथ सन्धिविश्लेष—कष्टत्वाश्लीलताऽऽस्पदं सन्धेः स्वरसंहितारूपस्य विश्लेषः स्वरराणां स्वावस्थायामेव स्थापनं स च द्विधा लाक्षणिको यादृच्छिकश्च । तत्र लाक्षणिकोऽसकृद्विहितो दोषः । यादृच्छिकस्तु सकृदपि दोष एव ‘ संहिता ह्येकपदवत् पादेष्वर्द्धान्तवर्जं कार्या ’ इति काव्यसमयः । तथा सन्धेर्व्यञ्जनानां मिथः सम्पर्करूपस्य कष्टत्वमश्रव्यत्वम् । तथा सन्धेर्वैर्घ्यजनसम्पर्करूपस्य पदग्रत्यासत्तिरूपस्य चाश्लीलता व्रीडादिरूपा तासामास्पदम् ।

तत्र सन्धिविश्लेषो यथा—

“ कमले इव लोचने इमे अनुबध्नाति विलासपद्धतिः । ”

यथा वा—

“ तत उदित उदारहारहारिणुतिरुषैरुदयाचलादिवेन्दुः ।

निजवंश उदात्तकान्तकान्तिर्वत मुक्तमणिवक्त्रकास्त्यनर्घ्यः ॥ ३३० ॥ ”

अत्रोभयत्रापि लाक्षणिको विश्लेषः ।

यथा वा—

“ मेघानिलेन अमुना एतस्मिन्नद्रिकानने ।

मञ्जर्युद्गमगर्भाऽसौ तर्वाभ्युर्वी विधूयते ॥ ३३१ ॥ ”

अत्र पूर्वाद्धे यादृच्छिकः सन्धिविश्लेषः, उत्तराद्धे तु सन्धिकष्टत्वम् ।

सन्ध्यश्लीलता यथा—

“ वेगादुड्डीय गगने चलण्डामरचेष्टितः ।

अयमुत्तपते पत्री ततोऽर्धैव रुचिङ्कुरु ॥ ३३२ ॥ ”

१ अ. ० धिवर्य० । २ अ. व, वा० । ३ अ. ० लंढा० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१३९

यथा वा—

“ चकासे पनसप्रायैः पुरी खण्डमहाद्रुमैः । ”

अत्र ‘चलण्डामर’ इत्यत्र व्यञ्जनसम्पर्के ‘ क्वचि कुरु चकासे पनस-पुरी-
खण्डशब्देषु तु पदप्रत्यासत्तौ व्रीडा-जुगुप्सयोः स्मरणादश्लीलता ।

अथानिष्टान्यार्थमनिष्टः प्रकृतविरुद्धोऽन्योऽर्थो यत्र । यथा—

“ राममन्मथशरेण ताडिता दुःसहेन हृदये निशाचरी ।
गन्धवद्बुधिरचन्दनोक्षिता जीवितेश्वसति जगाम सा ॥ ३३४ ॥ ”

अत्र प्रकृते बीभत्सरसे विरुद्धस्य शृङ्गारस्य व्यञ्जकोऽपरोऽर्थः ।

अथास्थानसमासपददुःस्थितमस्थाने समासेन पदेन च दुःस्थितम् । यथा—

“ अद्यापि स्तनशैलदुर्गविषमे^१ सीमन्तिनीनां हृदि
स्थातुं वाञ्छति मान एष धिगिति क्रोधादिवालोहितः ।
प्रोद्यद्दूरतरप्रसारितकरः कर्षत्यसौ तत्क्षणात्
कुल्लत्कैरवकोशनिर्सेसरदलिश्रेणीकृपाणं शशी ॥ ३३५ ॥ ”

अत्र कुल्लत्स्योक्तौ समासो न कृतः, कवेरुक्तौ तु कृत इत्यस्थानसमासः ।

“ लग्नः केलिकचग्रहश्लथजटालम्बेन निद्रान्तरे
मुद्राङ्कः शितिकन्धरेन्दुशकलेनान्तःकपोलस्थलम् ।
पार्वत्या नखलक्ष्मशङ्कितसखीनिर्मसिमतहीतया
प्रोन्मृष्टः करपल्लवेन कुटिलाऽऽताम्रच्छविः पातु वः ॥ ३३६ ॥ ”

अत्र नखलक्ष्मेति पदात् कुटिलाऽऽतामेति पदं वाच्यम् ।

अथ पतत्प्रकर्षं पतन् प्रकर्षो^२ यत्र । यथा—

१ अ. लंठा । २ प. ०कः प० । ३ प. ०ये । ४ अ. ०नू दू० । ५ प. ०ःस० ।
६ प. ०ने स० । ७ प. ०मर्से० । ८ प. ०र्षो यथा ।

१४०

अलङ्कारमहोदधौ

“ कस्कः कुत्र न घुर्घुरायितघुरीघरो घुरेच्छकरः

कस्कः कं कमलाकरं विकमलं कर्तुं करी नोद्यतः ? ।

के के कानि वनान्यरण्यमहिषा नोन्मूलयेधुर्यतः

सिंहीस्नेहविलासबद्धवसतिः पञ्चाननो वर्त्तते ॥ ३३७ ॥ ”

अत्र यथोत्तरमनुप्रासः प्राप्तप्रौढिर्निबन्धनीयः, पतत्प्रौढिस्तु निबद्धः ।

अथाप्रोक्तवाच्यमप्रोक्तमभिहितं वाच्यमवश्यवक्तव्यं यत्र । यथा—

“ अप्राकृतस्य चरितातिशयैश्च दृष्टैरत्यद्भुतैर्मम हृतस्य तथाप्यनास्था ।

कोऽप्येष वीरशिशुशुक्राकृतिरप्रमेयमाहात्म्यसारसमुदायमयः पदार्थः ॥ ३३८ ॥ ”

अत्र मम हृतस्येत्यत्रापहतोऽस्मीति विधिर्वाच्यः । तथापीत्यस्य द्वितीय-
वाक्यमतत्वेनैवोपपत्तेः ।

अथ त्यक्तप्रसिद्धिकं त्यक्ता प्रसिद्धिर्येन । यथा—

“ रणन्ति पक्षिणः क्ष्वेडं चक्रीवन्तो वितन्वते ।

इदं बृंहितमश्वानां ककुब्जानेष हेषते ॥ ३३९ ॥ ”

अत्र मञ्जीरादिषु रणितप्रायं पक्षिषु च कूजितप्रभृति स्वनितभाणितादि सुरते
मेघादिषु गर्जितप्रमुखमित्यादि प्रसिद्ध्यतिक्रान्तत्वात् त्यक्तप्रसिद्धिकम् ।

अथ पुनरुक्तपदन्यासं पुनरुक्तः पदन्यासो यत्र । यथा—

“ अधिकरतलतल्पं कल्पितस्वापलीला परिमलननिमीलत्पाण्डिमा गण्डपाली ।

सुतनु ! कथय कस्य व्यञ्जयत्यञ्जसैव स्मरनरपतिलीलायौवराज्याभिषेकम् ॥”

अत्र लीलेति पुनरुक्तम् ।

अथातिरिक्तपदमतिरिक्तमधिकं पदं यत्र । यथा—

“ इदमनुचितमक्रमश्च पुंसां यदिह जरस्यपि मान्मथा विकाराः ।

यदपि च न कृतं नितम्बिनीनां स्तनपतनावधि जीवितं रतं वा ॥ ३४१ ॥ ”

१ व. क्ष्वेडां । २ व. ०णु कू० । ३ व. स्तनि० ।

दोषव्यावर्णनी नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१४१

अत्र कृतमित्यधिकम्, तदेतत् कृतं प्रत्युत प्रक्रममङ्गमावहति । यथा च, यदपि च न कुरङ्गलोचनानामिति पाठे निराकाङ्क्षैव प्रतिपत्तिः ।

यथा वा—

“स्पृशति तिग्मरुचौ ककुभः करैर्दयितयेव विजृम्भिततापया ।

अतनुमानपरिग्रहया स्थितं रुचिरया चिरयाऽपि दिनश्रिया ॥ ३४२ ॥”

अत्र सभासोक्तिवशादेव निदाघदिनश्रियः प्रतिनायिकात्वे प्रतीते दैवितयेवेत्यधिकम् ।

“जगाद मधुरां वाचं विशदाक्षरशालिनीम् ।” इत्यादौ तु जगादेत्यादि क्रियैव वाक्यशब्दार्थेऽभिहितेऽपि विशेषणदानार्थं वाक्यशब्दप्रयोग इत्यस्य नाधिक्यमित्यनुचितं क्रियाविशेषणत्वेनैव वाञ्छितार्थसिद्धेः । यदि वा विशेषणदानार्थं विशेष्यं प्रयोक्तव्यमिति मतं तथापि ‘चरणत्रपरित्राणरहिताभ्यामपि द्रुतं पादाभ्यां दूरमध्वानं व्रजन्नपि न खिद्यते ।’ इत्युदाहार्यम् ।

अथ पैद—वाक्ययोः प्रत्येकं दोषानभिधायोभयदोषानाह—

अथ द्वयमिदं दुष्टं ग्राम्यं सन्दिग्ध—दुःश्रवे ॥ ६ ॥

अप्रतीतमयोग्यार्थमप्रयुक्तमवाचकम् ।

जुगुप्साऽमङ्गल—व्रीडाकृदश्लीलं भवेत् त्रिधा ॥ ७ ॥

नेयार्थं निर्हेतार्थं च विरुद्धमतिकृत् पुनः ।

अविमृष्टविधेयांशं संक्लिष्टं स्यात् समासगम् ॥ ८ ॥

तेषु नेयार्थलक्षणमाह—

यत् कल्पनाप्रणीतार्थं नेयार्थमिति तद् विदुः ।

१ अ. यथा । २ प. व. यदि तयेव । ३ व. ०चितवि० । ४ अ. प्रत्येकं प० ।
५ अ. निदि० । ६ अ. क्लिष्टं च । ७ प. व. ०गमं ।

१४२

अलङ्कारमहोदधौ

कल्पनया स्वप्रकल्पितसङ्केतेन प्रणीतो निर्मितोऽर्थो यस्य तन्नेयार्थमिति विदुः जानन्ति । तच्च पदं यथा—

“ तवाननमिदं पूर्णं हरिद्राजीवितेश्वरम् ।
किङ्करीकुरुते तन्निव ! किमन्यद् वर्णयामि ते ? ॥ ३४४ ॥ ”

अत्र हरिद्रा रजनी तथा च निशोपलक्ष्यते । तस्या जीवितेश्वरश्चन्द्रः ।

वाक्यं यथा—

“ मुखांशवन्तमास्थाय विमुक्तपशुपङ्क्तिना ।
पङ्क्त्यनेकगनामधृशुका जित उल्लकजित् ॥ ३४५ ॥ ”

अत्र पङ्क्तिरित्यनेन दशसङ्ख्या अनेकगा द्वन्द्वचराश्चक्रास्तेषां नाम यस्य तच्चक्रं रथाङ्गं तद् धरति यः स रथः पङ्क्त्यो दश रथा यस्येति दशरथः । तपुक् लक्ष्मणः । तेन जित् उल्लकजित् कौशिकजिदिन्द्रजिदित्यर्थः । किं कृत्वा ? आस्थाय । कं मुखांशवन्तं हनून्तम् । किम्भूतेन ? विमुक्तपशुपङ्क्तिना मुक्तेषुपद्धतिनाऽत्र पशुशब्देन गोशब्दो लक्ष्यते । तेनेषवः । तदिदं स्वसङ्केतेन कल्पितार्थं नेयार्थ-मुच्यते ।

अथ निहतार्थलक्षणमाह—

निहतार्थं पुनर्द्वयर्थमप्रसिद्धार्थगुम्फितम् ॥ ९ ॥

द्वयर्थश्रुत्यर्थं सद् यदप्रसिद्धेऽर्थे गुम्फितं निबद्धं तन्निहतार्थं पदम् ।
यथा—

“ यावत्करसार्द्रपादग्रहारशोणितकचेन दयितेन ।
मुग्धा साध्वसतरला बिलोक्य परिचुम्बिता सहसा ॥ ३४६ ॥ ”

अत्र शोणितशब्दस्यारुणीकृतरूपोऽर्थो रुधिरलक्षणेनार्थेन व्यवधीयते । एवं वाक्यमपि ज्ञेयम् ॥ ९ ॥ ”

१ अ. निहि० । २ व. ०वर० । ३ व. अ. ०रिम्य सु० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१४३

अथान्यदोषाणां सामान्येन लक्षणमाह—

शेषाः पुनरमी दोषाः स्वनामार्थैकलक्षणाः ।

शेषा लक्षितदोषद्वयादतिरिक्ता ये पुनरमी ग्राम्यादयो दोषास्ते सर्वेऽपि स्वनाम्नः स्वसंज्ञाया यः कश्चिदर्थः स एवैकं लक्षणं येषाम् । तत्र ग्राम्यं यत् केवले लोके स्थितम् । तच्च पदं यथा—

“ राकाविभावरीकान्तसङ्क्रान्तद्युति ते मुखम् ।
तपनीयशिलाशोभा कटिश्च हरते मनः ॥ ३४७ ॥ ”

अत्र कटिरिति ग्राम्यम् ।

वाक्यं यथा—

“ ताम्बूलभृतगल्लोज्यं भल्लं जल्पति मानुषः ।
करोति खादनं पानं सदैव तु यथा तथा ॥ ३४८ ॥ ”

अत्र गल्लादयः शब्दा ग्राम्याः ।

अथ सन्दिग्धं यस्मिन्नर्थनिश्चयो नास्ति तत्पदं यथा—

“ नीललोहितमूर्तिर्यो दहत्यन्ते जगन्त्यपि ।
स एष हि महादेवस्त्रिषु लोकेषु पूज्यते ॥ ३४९ ॥ ”

अत्र वह्निरर्कः शिवो वेति न निश्चीयते ।

वाक्यं यथा—

“ सुरालयोल्लासपरः प्राप्तपर्याप्तकम्पनः ।
मार्गणप्रवणो भास्वद्वभूतिरेष विलोक्यताम् ॥ ३५० ॥ ”

अत्र किं सुरादिशब्दा देव-सेना-शैर-विभूत्यर्थाः १, किं मदिराद्यर्था इति सन्देहः ।

१ अ. ०षा ना० । २ प. षा य० । ३ व. यथा । ४ व. ये दहत्यन्ते जगन्त्यपि ।
५ व. ०ल्लो० । ६ अ. प. सुर० ।

१४४

अलङ्कारमहोदधी

अथ दुःश्रवं श्रुतिकृदु तत्पदं यथा—

“ अनङ्गमङ्गलगृहापाङ्गभङ्गितरङ्गिते(तैः) ।

आलिङ्गितः स तन्वङ्गया कार्तार्थ्यं लभते तदा ॥ ३५१ ॥ ”

अत्र कार्तार्थ्यमिति दुःश्रवम् ।

वाक्यं यथा—

“ सोऽध्यैष्ट वेदांस्त्रिदर्शानयष्ट पितृनताप्सीत् सममंस्त बन्धून् ।

व्यजेष्ट षट्त्वर्गमरंस्त नीतौ समूलघातं न्यवधीदरींश्च ॥ ३५२ ॥ ”

अत्राध्यैष्टादीनि क्रियापदानि दुःश्रवाणि ।

अथाप्रतीतं यत् केवले शास्त्रे प्रसिद्धम् । तत्पदं यथा—

“ सम्यग्ज्ञानमहौज्योतिर्दलिताशयताजुषः ।

विधीयमानमप्येतन्न भवेत् कर्म बन्धकम् ॥ ३५३ ॥ ”

अत्राशयशब्दो वासनापर्यायो योगशास्त्रादावेव प्रयुक्तः ।

वाक्यं यथा—

“ किं भाषितेन बहुना रूपस्कन्धस्य सन्ति मे न गुणाः ।

गुणनान्तरीयकं च प्रेमेति न तेऽस्त्युपालम्भः ॥ ३५४ ॥ ”

अत्र रूपस्कन्ध-नान्तरीयकशब्दौ शास्त्रमात्रप्रसिद्धत्वादप्रतीतौ ।

अथायोग्यार्थमयोग्योऽनुचितोऽर्थो यस्य तत्पदं यथा—

“ तपस्विमिर्या मुचिरेण लभ्यते प्रयत्नतः सत्रिभिरिष्यते च या ।

प्रयान्ति तामाशु गतिं यशस्विनो रणाश्वमेधे पशुतामुपागताः ॥ ३५५ ॥ ”

अत्र पशुपदं कातरतामभिव्यनक्तीत्ययोग्यार्थम् ।

१ अ. भङ्ग०, व. सङ्गत० । २ व. प. कदा । ३ व. कार्तार्थ्य० । ४ व. अनयेषु ।
 ५ व. ०द्वज्यो० । ६ प. बंधनं । ७ व. यथा । ८ व. ०रेष्य० ।

दोषव्यावर्जनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१४५

वाक्यं यथा—

“ कुविन्दस्त्वं तावत् पटयसि गुणग्राममभितो
यशो गायन्त्येते दिशि दिशि वनस्थास्तव विभो ! ।
ज(श)रज्ज्योत्सनागौर ! स्फुटविकटसर्वाङ्गसुभगा
तथापि त्वत्कीर्तिर्भ्रमति विगताच्छादनमिह ॥ ३५६ ॥ ”

अत्र कुं पृथ्वीं विन्दति ग्राप्नोतीति कुविन्दो राजाऽभिधानकोशोक्तत्वात्
तन्तुवायश्च । पटयसीति पटुं पटं च करोषि गुणानां शौर्यादीनां तन्तूनां च
ग्रामम् । वनस्थास्तपस्विनः पुलिन्दादयश्च । विगताच्छादनं गततिरस्कारं वस्त्र-
रहितं चेति । तन्तुवायाद्यर्थाः स्तुयमानस्य तिरस्कारजनकत्वादनुचिताः ।

अथाप्रयुक्तं शास्त्रप्रतीतमपि कविभिर्यज्ञ प्रयुज्यते तत् पदं यथा—

“ यथाऽयं दारुणाचारः सर्वदैव विभाव्यते ।
तथा मन्ये दैवतोऽस्य पिशाचो राक्षसोऽथवा ॥ ३५७ ॥ ”

अत्र दैवतशब्दः पुंनपुंसकलिङ्गोऽपि कविभिः पुल्लिङ्गे न प्रयुक्तः ।

वाक्यं यथा—

“ स रातु वो दुश्च्यवनो भावुकानां परम्पराम् ।
अनेलमूकताऽऽद्यैश्च घटु दोषैरसम्मतान् ॥ ३५८ ॥ ”

अत्र रातु ददातु, दुश्च्यवनः शक्रः, भावुकानां मङ्गलानाम्, अनेलमूको
मूकबधिर इत्येते शब्दाः प्रायः केनापि न प्रयुज्यन्ते ।

अथावाचकं विवक्षितमर्थं यज्ञ वक्ति तत् पदं यथा—

“ अवन्ध्यकोपस्य निहन्तुरापदां भवन्ति वश्याः स्वयमेव देहिनः ।
अमर्षशून्येन जनस्य जन्तुना न जातु(त)हार्देन न विद्विषाऽऽदरः ॥ ३५९ ॥ ”

१ अ. मयति । २ अ. प. ०ज्जोति । ३ अ. ०नं च ग० । ४ अ. प. न शु० ।

१४६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र जन्तुपदमदातर्यर्थे विवक्षितं तस्य च नाभिप्रायकम् ।

वाक्यं यथा—

“ प्राञ्चप्राद् विष्णुधामाप्य विषमाश्वः करोत्ययम् ।
निद्रां सहस्रपर्णानां पलायनपरायणाम् ॥ ३६० ॥ ”

अत्र प्राञ्च-विष्णुधाम-विषमाश्व-निद्रा-पर्णशब्दाः प्रकृष्टजलद-गगन-
सप्ताश्व-सङ्कोच-पत्राणामवाचकाः ।

अथाश्लीलं तच्च जुगुप्साऽमङ्गल-व्रीडाकारित्वात् त्रिधा भवति । तत्र जुगु-
प्साकृत् पदं यथा—

“ लीलातामरसाहतोऽन्यवनितानिःशङ्कदष्टाघरः
कश्चित् केसरदूषितेक्षण इव व्यामीन्य नेत्रे स्थितः ।
मृगधा कुड्मलिताननेन ददती वायुं स्थिता तस्य सा
भ्रान्त्या धूर्ततयाऽथ वा नतिर्मृते तेनानिशं जुम्भिता ॥ ३६१ ॥ ”

अत्र वायुपदमधोवर्तं स्म(स्मा)रयति ।

वाक्यं यथा—

“ तेऽन्यैर्वान्तं समश्नन्ति परोत्सर्गं च भुञ्जते ।
इतरार्थग्रहे येषां कवीनां स्यात् प्रवर्तनम् ॥ ३६२ ॥ ”
अत्र वान्तोत्सर्ग-प्रवर्तनशब्दा जुगुप्साकारिणः ।

अमङ्गलकृत् पदं यथा—

“ मृदुपवनविभिन्नो मत्प्रियाया विनाशाद् घनरुचिरकलापो निःसपत्नोऽस्य जातः ।
रतिविलुलितबन्धे केशपाशे सुकेऽयाः सति कुसुमसनाथे कं हरेदेष बर्हि ? ॥ ”
अत्र विनाशपदम् ।

दोषव्यावर्जनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१४७

वाक्यं यथा—

“ प्रवासयति यो कान्तं वसन्ते गृहसंस्थितम् ।
विनाशपथदानेन पिशाची सा न साऽङ्गना ॥ ३६४ ॥ ”

अत्र प्रवासयति—संस्थित—विनाशपथ—पिशाच्यादिशब्दानाममङ्गलकारित्वम् ।

ब्रीडाकृतं पदं यथा—

“ साधनं सुमहद् यस्य यस्मान्यस्य विलोक्यते ।
तस्य धीशालिनः कोऽन्यः सहेतौरालितां भुवम् ? ॥ ३६५ ॥ ”

अत्र साधनशब्दः ।

वाक्यं यथा—

“ भूपतेरुपसर्पन्ती कम्पना वामलोचना ।
तत्तत्प्रहणनोत्साहवती मोहनमादधौ ॥ ३६६ ॥ ”

अत्रोपसर्पण—प्रहणन—मोहनशब्दा ब्रीडाकारिणः ।

विरुद्धमतिक्रुदादित्रयं पुनः समासस्थितमेव भवति । तत्र विरुद्धमतिक्रुतं पदं यथा—

“ सहस्राक्षैरङ्गैर्नमसितरि नीलोत्पलमयी—
मित्रात्मानं मालागुपनयति पत्यौ दिविषदाम् ।
जिघृक्षौ च क्रीडारभसिनि कुमारे सह गणै—
ईसन् चो मद्राणि द्रढयतु मृडानीपरिवृढः ॥ ३६७ ॥ ”

अत्र मृडानीपरिवृढ इति पदं मृडान्याः पत्यन्तरे प्रीतिं करोति । सह गणैरित्येतदपि जुगुप्साऽश्लीलम् ।

१ प. वा । २ व. पेशा० । ३ व. ०हते० । ४ व. भुवं । ५ प. ०हरण० । ६ अ. ०नै मचसि० । ७ व. ०क्षैव । ८ व. वै । ९ प. प्रतीति ।

१४८

जलकारमहोदधी

वाक्यं यथा—

“ अनुत्तमानुभावस्य परैरपिहितौजसः ।

अकार्यसुहृदोऽस्माकमपूर्वास्तव कीर्तयः ॥ ३६८ ॥ ”

अत्र अनुत्तम उत्कृष्टोऽपकृष्टोऽपि । अपिहितमनाच्छादितमाच्छादितं च ।
अकार्यसुहृत् कार्यं विना सुहृदकार्यं वा सुहृत् । अपूर्वा अद्भुताः कीर्तयोऽकीर्त-
यश्चेति द्वितीयो वाक्यार्थो विरुद्धमतिकृत् ।

अथाविमृष्टविधेयांशम् । अविमृष्टः प्राधान्येन निर्दिष्टो विधेयौऽंशो यत्र
तैत्तु यद् यथा—

“ सस्तां नितम्बादवैलम्बमानां पुनः पुनः केसरपुष्पकाञ्चीम् ।

न्यासीकृतां स्थानविदां स्मरेण द्वितीयमौर्वीमिव कार्मुकस्य ॥ ३६९ ॥ ”

अत्र मौर्वी द्वितीयामिति युक्तः पाठो द्वितीयत्वमात्रस्यैवोत्प्रेक्षणीयत्वात् ।

यथा वा—

“ वपुर्विरूपाक्षमलक्ष्यजन्मतो दिग्म्बरत्वेन निवेदितं वसु ।

वरेषु यद् बालमृगाक्षि ! मृग्यते तदस्ति किं व्यस्तमपि प्रिलोचने ? ॥ ३७० ॥ ”

अत्रालक्षितं जनुरिति वाच्यं जन्मनोऽलक्ष्य(क्ष्य)त्वस्यैव प्राधान्येन निर्देष्टु-
मिष्टत्वात् ।

यथा वा—

“ आनन्दसिन्धुरतिचापलशालिषित्तसन्दाननैकसदनं क्षणमप्यमुक्ता ।

या सर्वदैव भवता तदुदन्तचिन्तातांति तनोति तव सम्प्रति धिग् धिगस्मान् ॥ ”

अत्रै ‘ न मुक्ता ’ इति निषेधो विधेयः ।

१ व. ०ष्टो पिङ्गि० । २ व. यथा भवि० । ३ व. ०यांशो । ४ व. तत्र प० । ५
व. ०चलमा० । ६ व. ०त्रमा० । ७ अ. ०क्षज०, व. जन्मना । ८ व. प्रिलोचने । ९ व.
०मलक्ष्यत्वात् । १० व. ०ताति । ११ व. ०स्मात् । १२ व. ०त्र सु० ।

दोषव्यावर्त्तनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१४९

यथा—‘ नवजलधरः सखद्भोऽयं न दृप्तनिशाधरः ’ इत्यत्र निषेधो विधे-
यतां नीतः ।

यत्र तु निषेधो विधेयो न भवति, किन्तु तदनुवादेन किमप्यन्वयं विधी-
यते तस्मिन्नेवमपि प्रयुज्यते । यथा—

“ जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्ममनातुरः ।

अगृन्ुराददे सोऽर्थानसक्तः सुखमन्वभूत् ॥ ३७२ ॥ ”

अत्रात्रस्ततःऽऽद्यनुवादेनात्मनो गोपनादि विधेयम् ।

वाक्यं यथा—

“ किं लोभेन विलङ्घितः स भरतो येनैतदेवं कृतं ?

मात्रा स्त्रीलघुतां गता किमथवा मातैव मे मध्यमा ? ।

मिथ्यैतन्मम चिन्तितं द्वितयमप्यार्यानुजीऽसी गुरु-

माता तातकलत्रमित्यनुचितं मन्ये विधात्रा कृतम् ॥ ३७३ ॥ ”

अत्रार्थस्येति तातस्येति च वाच्यम्, न त्वनयोः समासेन गुणीभावः कार्यः ।

यथा वा—

“ शय्या शाङ्गलमासेनं श्रुचिशिला सख दुमाणामधः

शीतं निर्झरवारिपानमशनं कन्दाः सहाया मृगाः ।

इत्येप्रार्थितलभ्यसर्वविभवे दोषोऽयमेको वने

दुष्प्रापार्थिनि यत् परार्थघटनावन्धैर्वृथा स्थीयते ॥ ३७४ ॥ ”

अत्र शाङ्गलाद्यनुवादेन शय्याऽऽदीनि विधेयानि । ततश्च शब्दरचना
विपरीता कृतेति वाक्यस्यैव दोषो न तु वाक्यार्थस्य ।

एवं हि विध्यनुवादौ कर्तव्यौ । यथा—

१ व. ०व प्र० । २ व. ०ति च० । ३ प. ०ननं । ४ व. ०लन्यशा० । ५ व. वेधो ।

६ अ. व. न वा० ।

१५०

अलङ्कारमहोदधौ

“ त्वक् तारवी निवसनं मृगचर्म शय्या कुञ्जो गृहं विपुलपत्रपुटा घटाश्च ।
मूलं दलं च कुसुमं च फलं च भोज्यं पुत्रस्य ज्ञातमटवीगृहमेधिनस्ते ॥३७५॥”

“ संरम्भः करिकीटमेघसकलोद्देशेन सिंहस्य यः

सर्वस्यापि स जातिमात्रविहितो हेवाकंलेशः किल ।

इत्याशाद्विरदक्षयाम्बुदघटावन्धेऽप्यसंरम्भवान्

योऽसौ कुत्र चमत्कृतेरतिशयं यात्वम्बिकाकेसरी ? ॥ ३७६ ॥ ”

इत्यत्र तु न संरम्भवानिति निषेधो विधेयः, स च समासेन स्थगित एव ।
योऽसाविति पदद्वयं चास्मिन्ननुवाद्यविधेयार्थतया विवक्षितमनुवाद्यमात्रप्रतीति-
कृत् । यच्छब्दप्रत्यासंख्याऽद्ःशब्दस्य निर्गीर्णत्वात् । तथाहि— यत्-तदोरेकतर-
निर्देशेनोपक्रमस्तत्र तदितरेणोपसंहारो न्याय्यस्तयोः परस्परापेक्षया नित्यसम्ब-
न्धशालित्वात् । यदाहुः— ‘ यत्तदोर्नित्यमभिसम्बन्धः ’ इति । स चायमनयोरुप-
क्रमो द्विविधः शाब्द आर्थश्चेति । तत्र द्वयोरुपादाने सति शाब्दो यथा—

“ यदुवाच न तन्मिथ्या यद् ददौ न जहार तत् ।

सोऽभूद् भग्नव्रतः शत्रूनुद्धृत्य प्रतिरोपयन् ॥ ३७७ ॥ ”

एकतरोपादाने त्वार्थस्तदितरस्यार्थसामर्थ्येनाक्षिप्यमाणत्वात् । यत्र तु
प्रक्रौन्तप्रसिद्धानुभूतार्थविषयतया केवलस्यैव तच्छब्दस्योपादानं तत्र यच्छब्दं
प्रति सापेक्षत्वाभावात् न शाब्दो नाप्यार्थः । यथा—

“ कातर्यं केवला नीतिः शौर्यं श्वापदचेष्टितम् ।

अतः सिद्धिं समेताभ्यामुभाभ्यामन्विषेय सः ॥ ३७८ ॥ ”

अत्र प्रक्रमे तच्छब्दः ।

‘ द्वये गतं सम्प्रति ’ इत्यादि । अत्र तु प्रसिद्धार्थः ।

“ उत्कम्पिनी भयपरिस्खलितांशुकान्ता ते लोचने प्रतिदिशं विधुरे क्षिपन्ती ।
क्रूरेण दारुणतया सहसैव दम्भा धूमान्वितेन दहनेन न वीक्षिताऽसि ॥ ”

१ व. ० कलाशेकुल । २ प. ० यप्र० । ३ व. ० तिविक्रय । ४ व. ० श्यादेः श० ।
५ व. प्रकीर्त० । ६ व. यथा उत्क० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१५१

अत्र पुनरनुभूतार्थः ।

यत्र पुनरुत्तरवाक्यगतत्वेन यच्छब्दः प्रयुज्यते; तत्रार्थसामर्थ्याधिगतस्य तच्छब्दस्योपादानं नापेक्षते । यथा—

“साधु चन्द्रमसि पुष्करैः कृतं मीलितं यदभिरामताऽधिके ।

उद्यता र्जायिनि कामिनीमुखे^१ तेन साहसमनुष्ठितं पुनः ॥ ३८० ॥”

पूर्ववाक्योपात्तस्तु यच्छब्दस्तच्छब्दोपादानं विना साकाङ्क्षः । यथाऽत्रैव श्लोके पूर्वाद्धोपादयव्यत्यासे ।

कचिदनुपात्तमपि सामर्थ्याद् द्वयमपि गम्यते । यथा—

“ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञां जानन्ति ते किमपि तान् प्रति नैष यत्नः ।

उत्पत्स्यते तु मम कोऽपि समानधर्मा कालो ह्ययं निरवधिविपुला च पृथ्वी ॥”

अत्र यः कोऽप्युत्पत्स्यते तमेव प्रति समैष यत्न इत्युभयोरप्यर्थाद् गम्यत्वम् । एवं च स्थिते ‘संरम्भः करिकीट-’ इति श्लोके तच्छब्दोपादानं विना यच्छब्दस्य साकाङ्क्षत्वम् ।

न चासाविति पदं तच्छब्दार्थमभिधत्ते । यतः—

“असौ मरुच्चुम्बितचारुकेसरः प्रसन्नताराधिपमण्डलाग्रणीः ।

त्रियुक्तरामाऽऽतुरदृष्टिवीक्षितो वसन्तकालो ह्यनुमानिवागतः ॥ ३८२ ॥”

इत्यत्रापि तच्छब्दार्थप्रतीतिः स्यात्, न चास्ति ।

यद्यदःशब्दोऽपि तच्छब्दार्थप्रतीतिं कुर्यात् तदा—

“यस्य प्रकोपशिखिना परिदीपितोऽभूदुत्फुल्लकिंशुकतरुप्रतिर्मो मनोभूः ।

योऽसौ जगत्त्रयलय-स्थिति-सर्गहेतुः पायात् स यः शशिकलाकलितावतंसः ॥”

इत्यादिषु तच्छब्दस्य पौनरुक्त्यं भवेत् ।

१ व. ०१५० । २ व. जयति । ३ व. ०मुखीः । ४ व. ०ने नापेक्षते यथा वि० ।

५ प. क्षिमावि० । ६ व. ०तिगो ।

१५२

अलङ्कारमहोदधौ

अथेदमुच्यते—

“ योऽविकल्पमिदमर्थमण्डलं पश्यतीश ! निखिलं भवद्वयः ।

स्वात्मपक्षपरिपूरिते जगत्पश्ये नित्यसुखिनः कुतो भयम् ? ॥ ३८४ ॥ ”

इत्यादिष्विदंशब्द इवादःशब्दोऽपि तच्छब्दार्थमिदधात्येवेति साधूक्तम्,
किं पुनरत्रैवं व्यवहितस्यैव तस्योपादानं न्याय्यमव्यवहितस्तु प्रसिद्धिमेवायं
परासुञ्चति ।

“ यत् तद्वर्जितमैतद्युगं क्षात्रं तेजोऽस्य भूपतेः ।

दीव्यताऽक्षैस्तदाग्नेन नूनं तदपि हारितम् ॥ ३८५ ॥ ”

इत्यादौ हि यच्छब्दनिर्गतस्थस्य तच्छब्दस्यापि प्रसिद्धिद्योतकत्वं किं
पुनरदःशब्दस्य ? ।

अथ स्मृतिभूः ‘स्मृतिभूर्विहितो येनासौ रक्षेतात् क्षताद् युष्मान्’ इत्या-
दावव्यवहितोऽपि दृश्यते । सत्यमत्रेव यच्छब्देन भिन्नविभक्तिकस्तर्हि कार्यः ।

अथ क्लिष्टं यस्मिन्नर्थप्रतीतिर्व्यवहिता तत् पदं यथा—

“ अत्रिलोचनसम्भूतज्योतिरुद्गमभासिभिः ।

सदृशं शोभतेऽत्यर्थं भूपाल ! तव चेष्टितम् ॥ ३८६ ॥ ”

अत्रात्रिलोचनसम्भूतं ज्योतिश्चन्द्रस्तदुद्गमभासिभिः कुमुदैः ।

वाक्यं यथा—

“ दण्डे चुम्बति पद्मिन्या हंसः कर्कशकण्ठके ।

मुह्यं वक्त्रगुरवं कुर्वस्तुण्डेनाङ्गानि घडुयन् ॥ ३८७ ॥ ”

१ अ. यौ । २ प. मंग० । ३ व. शिखि० । ४ प. ०भूरि०, अ. ०क्षूरि० । ५ व.
०स्य सु० । ६ व. ०त्रेव । ७ अ. ०मित्यु० । ८ व. ०ब्दस्यापि । ९ अ. व. रक्षितात्
कृता० । १० प. शिलष्ट । ११ व. ०के द० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१५३

अत्र कर्कशकण्टके दण्डेऽङ्गानि घट्टयन् तुण्डेन वन्धुरवं कुर्वन् हंसः पशिन्या मुखं चुम्बतीति वक्तव्ये यथोक्तपदविन्यासेन क्लिष्टत्वम् । समासगतत्वं चैषां प्रायः पदापेक्षयैव, न वाक्यापेक्षया । पदैकदेशोऽपि पदमेव, तत्रानर्थकं यथा—

“ आदावञ्जनपुञ्जलिमवपुषां श्वासानिलोच्छासित—

प्रोत्सर्पद्विरहानलेन च ततः सन्तापितानां वृशाम् ।

सम्प्रत्येव निषेकमश्रुपयसा देवस्य चेतोभ्रवो

भल्लीनामिव पानकर्म कुरुते कामं कुरङ्गक्षणा ॥ ३८८ ॥ ”

अत्र वृशामिति बहुवचनमनर्थकम्, कुरङ्गक्षणाया एकस्या एवोपादानात् । न च—

“ अलसचलितैः प्रेमाद्वाद्भिर्मुहुर्मुकुलीकृतैः

क्षणमभिमुखैर्लज्जालोलैर्निमेषपराङ्मुखैः ।

हृदयनिहितं भावाकृतं वमद्भिरिवेक्षणैः

कथय सुकुती कोऽयं मुग्धे ! त्वयाऽद्य विलोक्यते ? ॥ ३८९ ॥ ”

इत्यादिवद् व्यापारभेदाद् बहुत्वं व्यापाराणामनुपात्तत्वात् न च व्यापारेऽत्र दृक्शब्दो वर्ततेऽत्रैव कुरुते इत्यात्मनेपदमनर्थकम्, तस्या विरहिणीत्वेन कर्त्रभिप्रायक्रियाफलाभावात् ।

सन्दिग्धं यथा—

“ कस्मिन् कर्मणि सामर्थ्यमस्य नोत्तपतेतराम् ? ।

अयं साधुचरस्तस्मादञ्जलिर्वध्यतामिह ॥ ३९० ॥ ”

अत्र किं पूर्वं साधुरुत साधुषु चरतीति सन्देहः ।

दुःश्रवं यथा—

१ व. कुण्डे० । २ अ. ०सोनि० । ३ व. ०वल्लि० । ४ अ. ०धा अलम० । ५ प. कस्य । ६ व. ०र्व साधुषु ।

१५४

अलङ्कारमहोदधौ

“ अलमतिचपलत्वात् स्वप्नमायोपमत्वात्
 परिणतिचिरसत्वात् सङ्गमेन प्रियैषाः ।
 इति यदि श्वेतकृत्वस्तत्त्वमालोचयाम—
 स्तदपि न हरिणाक्षीं विस्मरत्यन्तरात्मा ॥ ३९१ ॥ ”

अत्र त्वादिति दुःश्रवम् ।

अवाचकं यथा—

“ चापाचार्यस्त्रिपुरविजयी कार्तिकेयो विजेयः
 शस्त्रव्यस्तः सदनमुदधिर्भूरियं हन्तकारः ।
 अस्त्येवैतत् किमु कृतवता रेणुकाकण्ठबाधां
 बद्धस्पर्धस्तथ परशुना लज्जते चन्द्रहासः ॥ ३९२ ॥ ”

अत्र विजेय इत्यत्र कृत्यप्रत्ययः क्तप्रत्ययार्थेऽवाचकः ।

नेयार्थं यथा—

“ किमुच्यतेऽस्य भूपालमौलिमालाशिरोमणेः ।
 सुदुर्लभं वचोवाणैस्तेजो यस्य विभाव्यते ॥ ३९३ ॥ ”

अत्र वचःशब्देन गीःशब्दो लक्ष्यते । अत्र न केवलं पूर्वपदं यावदुत्तरपद-
 मपि पर्यायपरिवर्चनं न क्षमते । जलध्यादौ तूत्तरपदमेव, वज्रवानलादौ च
 पूर्वपदमेव ।

निहतार्थं यथा—

“ यज्ञचाप्सरोविभ्रममण्डनानां सम्पादयित्री शिखरैर्विमति ।
 बलाहकच्छेदविभक्तारागामकालसन्ध्यामिव धातुमत्ताम् ॥ ३९४ ॥ ”

अत्र मत्ताशब्दः क्षीयार्थेन तिरोधीयते । एवमन्यदपि पदैकदेशे बोद्धव्य-
 मिति ।

१ प. ०नाज्ञनायाः । २ व. ०सप्तकृत्वमा० । ३ अ. पशु० । ४ व. कृत्प्र० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१५५

अथार्थदोषानाह—

अथ धीमद्भिरर्थोऽपि दुष्टोऽयमभिधीयते ॥ १० ॥

अथ पद—वाक्योभयदोषरुथनानन्तरमयं वक्ष्यमाणोऽर्थोऽपि धीमद्भिः
सहृदयेर्दुष्टो दोषवानभिधीयते ॥ १० ॥

अथ कीदृशोऽर्थो दुष्ट इत्याह—

पुष्टतारहितः कष्टो दुष्क्रम—व्याहतावपि ।

सन्दिग्धोऽपदमुक्तश्च पुनरुक्तोऽनवीकृतः ॥ ११ ॥

विद्यया च प्रसिद्ध्या च विरुद्धोऽश्लील एव च ।

प्रकाशितविरुद्धश्च दुष्टविध्यनुवादभाक् ॥ १२ ॥

संसामान्यविशेषाच्च नियमानियमद्वयात् ।

परिवृत्तोऽथ साकाङ्क्ष—ग्राम्य—निर्हेतवोऽपि च ॥ १३ ॥

भिन्नः सहचरेभ्योऽथै विमुक्तपुनरादृतः ।

अथैषां सामान्यलक्षणमाह—

एतेषामपि विज्ञेयं निजनामैव लक्षणम् ॥ १४ ॥

एतेषामपि पुष्टतारहितादीनामपि निजनामैव स्वकीयसंज्ञैव लक्षणं विज्ञे-
यम् । तत्र पुष्टतारहितः प्रकृतोपयोगित्वमर्थस्य पुष्टता तथा रहितो यथा—

“ तमालश्यामलं क्षारमत्यच्छमतिर्फेनिलम् ।

फालेन लङ्घयामास हनूमानेष सागरम् ॥ ३९५ ॥ ”

१ प. ०र्थो दु० । २ अ. सामा०, प. समासःन्य० । ३ प. ०थ मुक्त-पु० । ४
व. एषा० । ५ व. ०जानामेकल० । ६ प. त्रयोदशभिः कुलर्क । ७ व. ०मेव । ८ प. ०मपि के० ।

१५६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र तमालश्यामलत्वादयोऽर्था अनुपादानेऽपि प्रकृतमर्थं न बाधन्त
इत्यपुष्टः ॥ १ ॥

अथ कष्टः कष्टावगम्यो यथा—

“ सदा मध्ये यासामियममृतनिःस्थन्दसरसं
सरस्वत्युद्दामा वहति बहुमार्गा परिमलम् ।
प्रसादं ता एता घनपरिचयाः केन महतां
महाकाव्यव्योम्नि स्फुरितमधुरा यान्तु रुचयः ॥ ३९६ ॥ ”

अत्र यासां कविरुचीनां कविप्रतिभाविशेषाणां मध्ये बहुमार्गा सुकुमार-
विचित्र-मध्यमात्मक-त्रिमार्गा सरस्वती भारत्यमृतनिःस्थन्दसरसं पीयूषद्रव-
सुभगं परिमलं चमत्कारं वहति ता घनपरिचया निविडाम्पासशालिन्यो महा-
काव्ये कथमितरकाव्यवत् प्रसन्ना भवन्तु । यासामादित्यप्रभाणां च मध्ये बहु-
मार्गा सरस्वती गङ्गा जलनिःस्थन्दसुन्दरं चमत्कारं व्योम्नि वहति ता मेघ-
परिचिताः कथं प्रसन्ना भवन्तु इति दुरधिगमार्थद्वयवाचित्वात् कष्टत्वम् ॥ २ ॥

अथ दुष्क्रमो दुष्टो विपरीतक्रमो यत्र यथा—

* “ काराविऊण खउरं गामउडो मज्झिओ अ ज्झिमिओ अ ।
नक्खसं तिहि-वारो जोइसिअं पुच्छिउं चलिओ ॥ ३९७ ॥ ”

अत्र नक्षत्रादिप्रश्नानन्तरं क्षुरकमेति क्रमः, स चात्र विपरीतः ॥ ३ ॥

अथ व्याहृतः पूर्वापरयोर्विशोधो यत्र यथा—

* कारयित्वा क्षौरं ग्रामकूटः स्नातश्च ज्जमितश्च ।
नक्षत्रं तिथि-वारौ ज्योतिषिकं प्रष्टुं चलिताः ॥

१ व. ०लाद०, प. ०यति० । २ अ. ०ने प्र० । ३ अ. ०पुष्टः । ४ अ. ०निःपद० ।
५ अ. व. ०यां कु० । ६ अ. ०त्र का० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१५७

“ जगति जयिनस्ते ते भावा नवेन्दुकलाऽऽदयः
प्रकृतिमधुराः सन्त्येवान्ये मनो मदयन्ति ये ।
मम तु यदिद्यं याता लोके विलोचनचन्द्रिका
नयनविषयं जन्मन्येकः स एव महोत्सवः ॥ ३९८ ॥ ”

अत्रेन्दुकलाऽऽदयो यं प्रत्यवस्तुभूताः स एवोत्कर्षार्थं चन्द्रिकात्वमारोपय-
तीति व्याहृतत्वम् ॥ ४ ॥

अथ सन्दिग्धो यः संशयस्य हेतुर्यथा—

“ मनोरथप्रियालोकरसलोलक्षणे सखि ! ।
आराद् धृतिरियं माता न क्षमा द्रष्टुमीदृशम् ॥ ३९९ ॥ ”

अत्रारच्छब्दस्य दूरान्तिकवाचित्वात् न क्षमा द्रष्टुमीदृशमिति किं न
द्रक्ष्यति, किं वा तदेकं चेष्टितं न सहिष्यत इति सन्दिग्धत्वम् ॥ ५ ॥

अथापदमुक्तोऽपदेऽस्थाने मुक्तो यथा—

“ आह्वा शक्रशिखामणिप्रणयिनी शास्त्राणि चक्षुर्नवं
भक्तिर्भूतपतौ पिनाकिनि पदं लङ्घेति दिव्या पुरी ।
उत्पत्तिर्दुर्हिणान्वये च तदहो ! नेदृग् वरो लभ्यते
स्याच्चेदेव न रावणः क्व तु पुनः सर्वत्र सर्वे गुणाः ? ॥ ४०० ॥ ”

अत्र ‘ स्याच्चेदेव न रावणः ’ इत्यत्रैव समाप्तिर्मुक्ता, अर्थान्तरानुसन्धानं
तु धर्मवीरस्य जनैस्य प्रत्युत म्लानिमुन्मीलयति ॥ ६ ॥

अथ पुनरुक्तो यस्स एवार्थः पुनरुच्यते । यथा—

“ अस्त्रज्वालावलीढप्रतिबलजलधेरन्तरौर्वार्यामाणे
सेनानाथे स्थितेऽस्मिन् मम पितरि गुरौ सर्वधन्वीश्वराणाम् ।
कर्णालं सम्भ्रमेण व्रज कृप ! समरं मुञ्च हार्दिक्य ! शङ्कां
ताते चापद्विर्ताये वहति रणधुरां को भयस्वावकाशः ? ॥ ४०१ ॥ ”

१ व. व्याहृतं । २ व. ०क्षयिणः । ३ व. ०क्षयि । ४ अ. व. ०नक्षय ।

१५८

अकङ्कारमहोदधी

अत्र चतुर्थपदवाक्यार्थः पुनरुक्तः ।

यथा वा—

“ पायात् स शीतकिरणाभरणो भवो वः ॥ ४०२ ॥

अत्र विशेषणाद् विशेष्यप्रतीतिौ भवशब्दः ।

यत्र तु विशेषणान्न विशेष्यमात्रस्य प्रतीतिरपि तु तद्विशेषस्य । तत्र न पौनरुक्त्यम् । यथा—

“ तव प्रसादात् कुसुमायुधोऽपि सहायमेकं मधुमेव लब्ध्वा ।

कुर्या ह्रस्यापि पिनाकपाणेर्धैर्यच्युतिं के मम धन्विनोऽन्ये ॥ ४०३ ॥ ”

अत्र पिनाकपाणेरित्यस्य पिनाकसाक्षिव्यख्यापकत्वात् न ह्रशब्दस्य पौनरुक्त्यम् ॥ ७ ॥

अथानवीकृतो यः परावृत्त्या नवतां न नीयते । यथा—

“ प्राप्ताः श्रियः सकलकामदुष्वास्ततः किं ?

दत्तं पदं शिरसि विद्विषतां ततः किम् ? ।

सन्तर्पिताः प्रणयिनो विभवैस्ततः किं

कल्पं स्थितं तनुभृतां तनुभिस्ततः किम् ? ॥ ४०४ ॥ ”

अत्र ततः किमिति न नवतां नीतम् ॥ ८ ॥

नवीकृतं तु यथा—

“ यदि दहत्यनलौऽत्र किमद्भुतं यदि च गौरवमद्रिषु किं ततः ? ।

लवणमम्बु सदैव महोदधेः प्रकृतिरेव सतामविषादिता ॥ ४०५ ॥ ”

अथ विद्याविरुद्धो विद्ययाः शास्त्रेण विरुद्धः । तत्र धर्मशास्त्रेण यथा—

१ व. अवि० । २ अ. तु तत्र । ३ व. पुनरौ० । ४ व. ते । ५ प. अन्यैः । ६ अ. अथ न० । ७ अ. किमत्र तदद्भुतं । ८ अ. महानुधेः ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१५९

“ असावनुपनीतोऽपि वेदानधिजगे गुरोः ।

स्वभावशुद्धः स्फटिको न संस्कारमपेक्षते ॥ ४०६ ॥ ”

अत्रानुपनीतस्य वेदाध्ययनं विरुद्धम् ।

अर्थशास्त्रेण यथा—

“ कामोपभोगसाफल्यफलो राज्ञां महीजयः ।

अहङ्कारेण जीयन्ते द्विषन्तः किं नयन्धिर्यो ? ॥ ४०७ ॥ ”

अत्र महीजयस्य धर्मफलस्य कामोपभोगफलत्वेनाननुमतत्वात् । विपक्ष-
विजये चाहङ्कारस्य हेतुत्वाभावादर्थशास्त्रविरोधः ।

कामशास्त्रेण यथा—

“ विधाय दूरे केयूरमनङ्गाङ्गनमङ्गना ।

बभार कान्तेन कृतां करजोल्लेखमालिकाम् ॥ ४०८ ॥ ”

अत्र केयूरपदेन नखक्षतं न क्वापि भणितम् ॥ ९ ॥

अर्थ प्रसिद्धिविरुद्धः प्रसिद्ध्या देश-काल-कविसमयादिजनितया विरुद्धः ।
तत्र देशविरुद्धो यथा—

“ सुराष्ट्रेऽवस्ति नगरी मथुरा नाम विश्रुता ।

अक्षोट-नालिकेराङ्गा यदुपान्ताद्रिभूमयः ॥ ४०९ ॥ ”

अत्र सुराष्ट्रेषु मथुरायास्तत्पर्यन्ताद्रिषु चाक्षोटादीनामभावाद् देशवि-
रुद्धः ।

कालविरुद्धो यथा—

“ पथिनी नक्तमुभिद्रा स्फुटत्यहि कुमुदती ।

मधुक्तफुल्लनिजुलो निदाघो मेघदुर्दिनः ॥ ४१० ॥ ”

१ अ. ०साकल्य० । २ व. ०यः । ३ अ. ०गत्वेनाननु० । ४ व. ०क्षज० । ५ व.
०दे मख० । ६ व. अत्र । ७ व. ०ष्ट्रेस्ति । ८ व. ०रता । ९ व. ०शास्ततः प० ।

१६०

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र पथिन्या नक्तं कुमुद्वत्या अहि मधौ निचुलानामुभिद्रताऽऽद्यभावा-
भिदाघस्य मेघदुर्दिनत्वाभावाच्च कालविरुद्धः ।

कविसमयविरुद्धो यथा —

“ इदं ते केनोक्तं कथय कमलातङ्कवदने !
यदेतस्मिन् हेम्नः कटकमिति धत्से खलु धियम् ।
इदं तैव दुःसाधाक्रमणपरमास्त्रं स्मृतिभुवा
तव प्रीत्या चक्रं करकमलमूले विनिहितम् ॥ ४११ ॥ ”

अत्र कामस्यास्त्रं चक्रं कविसमये न प्रसिद्धम् ॥ १० ॥

अथाश्लीलो यो व्रीडाऽऽदीनि व्यनक्ति । यथा—

“ उद्यतस्य परं हन्तुं स्तब्धस्य विवरैविणः ।
यतनं जायतेऽवश्यं कृच्छ्रेण पुनरुन्नतिः ॥ ४१२ ॥ ”

अत्र पुंव्यञ्जनस्यापि प्रतीतिः ॥ ११ ॥

अथ प्रकाशितविरुद्धः प्रकाशितं व्यञ्जितं विरुद्धं येन । यथा—

“ लग्नं रागावृत्ताङ्गया सुदृढमिह ययैवासिष्यष्ट्याऽरिक्ण्डे
मातङ्गाजामपीहोपरि परपुरुषैर्या च दृष्टां पतन्ती ।
तत्सक्तोऽयं न किञ्चिद् गणयति विदितं तेऽस्तु तेनास्मि दत्ता
भृत्येभ्यः श्रीनियोगाद् गदितुमिव गतेत्यम्बुधिं तस्य कीर्तिः ॥ ”

अत्र विदितं तेऽस्त्वित्यनेन श्रीस्तस्मादपसर्तुकामेति विरुद्धं प्रकाश्यते ।
अनेनैव वाक्यस्य गर्भितत्वमप्यस्ति । इति श्रीनियोगादिति वाच्ये गतेत्यस्मि-
न्निशब्दस्यास्थानपदत्वं च ॥ १२ ॥

दीपव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१६१

अथ दुष्टविध्यनुवादभाग् यो दुष्टौ विध्यनुवादौ भजते । यथा—

“ प्रयत्नपरिवोधितः स्तुतिभिरद्य शेषे निशा-
मकेशवमपाण्डवं भुवनमेव निःसोमकम् ।
इयं परिसमाप्यते रणकथाऽद्य दोःशालिना-
मेपैतु रिपुकाननातिगुरुरद्य भारो भुवः ॥ ४१४ ॥ ”

अत्र ‘ शयितः स्तुतिभिः प्रयत्नेन बोध्यसे ’ इति शयनानुवादेन बोधो विधेयस्ततश्चानुवादो विधिश्चात्र वैपरीत्येन कृतौ ।

अथ परिवृत्तः सामान्यविशेषात् सामान्येन विशेषेण च सहितान्नियमा-
नियमद्वयांन्नियमादनियमाच्च परिवृत्तो विनियमितस्ततश्च सामान्यपरिवृत्तो
विशेषपरिवृत्तो नियमपरिवृत्तोऽनियमपरिवृत्तश्चेति चतुर्धा । तत्राद्यो यथा—

“ कलोलवेष्टितदृषत्परुषप्रहारै रत्नान्यमूनि मकराकर ! माऽवमंस्थाः ।
किं कौस्तुभेन विहितो भवतो न नाम थौञ्जाप्रसारितकरः पुरुषोत्तमोऽपि ॥ ”

अत्रैकेन किं न विहितो भवतः स नामेति सामान्ये वाच्ये कौस्तुभेनेति
विशेष उक्तः ।

द्वितीयो यथा—

“ श्यामां श्यामैलिमानमानयत मोः ! सान्द्रैर्मषीकूर्चकै-
र्मन्त्रं तन्त्रैमथ प्रयुज्य हरत श्वेतोत्पलानां स्मितम् ।
चन्द्रं चूर्णयत क्षणाच्च कणशः कृत्वा शिलापट्टके
येन ब्रह्महं ध्वमे दश दिशस्तद्वक्त्रमुद्राऽङ्किताः ॥ ४१६ ॥ ”

अत्र ज्यौत्स्नीमिति विशेषे वाच्ये सामान्यमुक्तम् ।

तृतीयो यथा—

१ अ. न...निः० । २ व. ०मपि तु । ३ व. ०त्तश्चेति, प. समासान्य० । ४ प.
द्वयावनि० । ५ अ. यात्रा० । ६ व. ०लिमानय० । ७ व. ०न्त्रं प्र० । ८ व. ०यतत्क्ष० ।
९ व. ०द्वक्ष० । १० व. यत्र ।

१६२

अलङ्कारमहोदधौ

“ यत्रानुलिखिताक्षमेव निखिलं निर्माणमेतद् विधे-
 र्त्कर्षप्रतियोगिकल्पनमपि न्यत्कारकोटिः परा ।
 याताः प्राणभृता मनोरथगतीरुल्लङ्घ्य यत्सम्पद-
 स्तस्याभासमणीकृतोऽमसुमणेऽश्मत्वमेवोचितम् ॥ ४१७ ॥ ”

अत्र छायाभासमणीकृताश्मसुमणेस्तस्याश्मतैवोचितेति नियमे वाच्ये
 तस्याभासेत्यनियम उक्तः ।

चतुर्थो यथा—

“ वक्त्राभोजं सरस्वत्यधिवसति सदा शोण एवाधरस्ते
 बाहुः काकुत्स्थवीर्यस्मृतिकरणपदुर्दक्षिणस्ते समुद्रः ।
 बाहिन्यः पार्श्वमेताः क्षणमपि भवतो नैव मुञ्चन्त्यभीक्ष्णं
 स्वच्छेऽन्तर्मानसेऽस्मिन् कथमवनिपते ! तेऽम्बुपानाभिलाषः ? ॥ ”

अत्र शोण इत्यनियमे वाच्ये शोण एवेति नियम उक्तः ।

अथ साकाङ्क्षो यः पदान्तरसापेक्षः । यथा—

“ अर्थित्वे प्रकटीकृतेऽपि न फलप्राप्तिः प्रभोः प्रत्युत
 दुष्टान् दाशरथिर्विरुद्धचरितो युक्तस्तथा कन्यया ।
 उत्कर्षं च परस्य मान-यशसोर्विस्त्रंसनं चात्मनः
 स्त्रीरत्नं च जगत्पतिर्दशमुखो देवः कथं मृष्यति ? ॥ ४१९ ॥ ”

अत्र स्त्रीरत्नमिति कर्मपदमुपेक्षितुमिति क्रियापदसापेक्षम् ।

अथ ग्राम्यो वैदग्ध्यवञ्चितो यथा—

“ स्वपिति यावदयं निकटो जनः स्वपिमि तावदहं किमपैति ते ? ।
 तदैयि ! साम्प्रतमाहर रूपकं(कूर्परं) त्वरितमूरुमुदञ्चय कुञ्चितम् ॥ ”

१ व. अत्रा० । २ व. ०व. निर्मा० । ३ व. ०व्यो० । ४ व. ०त्कारको० । ५ व.
 ताश्मत्वमेवाङ्कृतं । ६ प. ०स्तवप० । ७ व. ०च्छ्रित० । ८ व. अर्थत्वाप्र० । ९ अ. ते
 त्व० । १० व. ०दपि ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१६३

अथ निर्हेतुर्यस्य हेतुर्निमित्तं नास्ति । यथा—

“ गृहीतं येनासीः परिभवभयान्नोचितमपि
प्रभावाद् यस्याभून्न खलु तव कश्चिन्न विषयः ।
परित्यक्तं तेन त्वमसि सुतशोकात्तु मयाद्
विमोक्ष्ये शस्त्र ! त्वामहमपि यतः स्वस्ति भवते ॥ ४२१ ॥ ”

अत्र स्वयं शस्त्रमोचने हेतुर्नोपात्तः, यत इति^१ च तत इत्यर्थे ।

अथ सहचरभिन्नो योग्यसहचारिभ्यः पृथग्भूतः । यथा—

“ श्रुतेन बुद्धिर्व्यसनेन मूर्खता मदेन नारी सलिलेन निम्नगा ।
निशा शशाङ्केन धृतिः समाधिना नयेन चालङ्घ्यते नरेन्द्रता ॥ ४२२ ॥ ”

अत्र श्रुत-बुद्ध्यादिभ्यः प्रकृष्टेभ्यः सहचारिभ्यो व्यसन-मूर्खतयोरपेकृष्ट-त्वाद् भिन्नत्वम् ।

अथ विमुक्तपुनरादृतः । यो विमुच्य पुनराद्रियते । यथा—‘लग्नं रागावृता-
ङ्ग्या’ इत्यादि । अत्र ‘विदितं तेऽस्तु’ इत्युपसंहृतोऽपि तेनेत्यादिना पुनरुपात्तः ।
यत्रैको दोषस्तत्र दोषान्तरार्थपि सन्ति तथापि तेषामप्रकृतत्वात् तत्र प्रका-
शनं न कृतम् ॥ ११-१४ ॥

अथ कियतामपि शब्दानामाधिक्यदोषं निषेद्धमाह—

कर्णादिश्रुतयः कर्णावतंसादिपदस्थिताः ।

सन्निधानादि जल्पन्त्यो वैचित्र्या तन्वते पराम् ॥ १५ ॥

कर्णावतंसादिषु पदेषु स्थिताः कर्णादि[श्रुतयः]शब्दाः सन्निधानादि प्रत्या-
सम्पादिकं जल्पन्त्यो ब्रुवाणाः काव्ये परां वैचित्र्या सौन्दर्यं तन्वते विस्तारयन्ति ।

१ व. ०रिभया० । २ व. यतः । ३ अ. ०ति त० । ४ प. ०र्व्यसेन । ५ व. ०योप० । ६ व. ०पपि तेषामकृ० । ७ व. अत्र । ८ व. परां वै० । ९ अ. जल्पन्ते ।

१६४

अलङ्कारमहोदयौ

अवतंसादीनि हि कर्णाद्याभरणान्येव तत्र कर्णादिप्रयोगो नौचित्यं चुम्बत्वाधि-
क्यदोषात् । सन्निधानादिकं तु ब्रुवाणः प्रत्युत वैचित्र्यावह एव । यथा—

“ अस्याः कर्णावतंसेन जितं सर्वं विभूषणम् ।
तथैव शोभतेऽत्यन्तमस्याः श्रवणकुण्डलम् ॥ ४२३ ॥ ”

यथा वा—

“ अपूर्वमधुरामोदप्रमोदितादिशस्ततः ।
आयुर्भृङ्गमुखराः शिरःशेखरशालिनः ॥ ४२४ ॥ ”

अनयोः कर्ण-श्रवण-शिरःशब्दाः सन्निधानप्रतीत्यर्थाः ।

यथा चै—

“ विदीर्णाभिमुखारातिकराले सङ्गरान्तरे ।
धनुर्ज्याकिणचिह्नेन दोष्णा विस्फुरितं तव ॥ ४२५ ॥ ”

अत्र धनुःशब्द आरूढत्वप्रतीतिकृत् ।

यथा वा—

“ प्राणेश्वरपरिष्वङ्गविभ्रमप्रतिपत्तिभिः ।
मुक्ताहारेण लेसता हसतीव स्तनद्वयम् ॥ ४२६ ॥ ”

अत्र मुक्तानामन्यरत्नामिश्रितत्वबोधकृत् मुक्ताशब्दः ।

यथा च—

“ सौन्दर्यसम्पत् तारुण्यं यस्यास्तत् ते च विभ्रमाः ।
पट्पदान् पुष्पमालेव कान् नाकर्षति सा सखे ॥ ४२७ ॥ ”

अत्र मालाशब्दः पुष्पदामन्येव सङ्केतित इत्युत्कृष्टपुष्पप्रतीत्यर्थं पुष्पशब्दः ।
तर्हि कथं स्तनमालेत्यादि, तत्रोपचारात् तत्प्रयोगः ।

१ अ. इति । २ व. ०सोवाः प्र० । ३ व. वा । ४ अ. ००६ रु० । ५ प. ०६०० ।
६ अ. प. कांता क०, व. कां क० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१६५

यथा वा—‘त्यज करिकलभ ! त्वं प्रेमबन्धं करिष्याः ।’

अत्र करिशब्दस्ताद्रूप्यप्रतीतिकृत् ।

यत्र तु न सैन्निधानादिप्रतिपत्तिर्यथा—

“ज्याबन्धनिःस्पन्दशृजेन यस्य विनिःश्वसद्वक्त्रपरम्परेण ।

कारागृहे निर्जितवासवेन दशाननेनोपितमाप्रसादात् ॥ ४२८ ॥”

तथा—

“पाण्ड्योऽयमंसार्षितलम्बहारः क्लृप्ताङ्गरागो हरिचन्दनेन ।

आभाति बालातपरक्तसानुः सनिर्हरोद्गारमिवाद्विराजः ॥ ४२९ ॥”

इत्यादिः । तत्र केवला एव ज्यादिशब्दाः प्रयुज्यन्ते ॥ १५ ॥

अथानन्तरोक्तस्यार्थस्य सार्वत्रिकप्रसङ्गनिषेधार्थमाह—

समर्थनमिदं किन्तु स्थितेष्वेवापरेषु नो ।

किन्तु किं पुनरिदं पूर्वोक्तं समर्थनं स्थितेष्वेव प्राचीनकविनिबद्धेष्वेव, नापरेषु नितम्ब-काञ्ची-उष्ट्र-करभप्रभृतिषु, तेषां प्राक्कविभिरनादृतत्वात् ।

अथोक्तदोषाणां किञ्चिदपवादमाह—

प्रसिद्धिस्पर्शिनः कापि निर्हेतोरप्यदुष्टता ॥ १६ ॥

हेतुरहितस्याप्यर्थस्य काप्यदुष्टता । कथम्भूतस्य ? प्रसिद्धिस्पर्शिनः प्रसिद्धस्येत्यर्थः । यथा—

“चन्द्रं गता पद्मगुणान्न भुङ्क्ते पद्याश्रिता चान्द्रमसीमभिरुषाम् ।

उमामुखं तु प्रतिपद्य लोला द्विसंश्रयां प्रीतिमवाप लक्ष्मीः ॥ ४३० ॥”

१ व. अत्र । २ क. संधिना० । ३ अ. वक्ष्यते० । ४ प. नेन । ५ व. किंतु किं पु० । ६ अ. भुङ्क्ते ।

१६६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र रात्रौ पञ्चसङ्कोचो दिवा चन्द्रमसश्च निष्प्रभत्वं लोकप्रसिद्धमिति 'न
सृङ्गे' इति पदं हेतुं नापेक्षते ॥ १६ ॥

अन्यस्याप्यनुकारे तु

अनुकारे त्वनुकरणे पुनर्न केवलं निर्हेतोरन्यस्याप्यसंस्कारत्वादिदोषस्यादु-
ष्टता दोषत्वाभावः । यथा—

“ पश्यतैष गवित्याह सुत्रामाणं यजेति च ।

मृगचक्षुषमद्राक्षीद् इत्यादि च वदत्ययम् ॥ ४३१ ॥ ”

अत्रासंस्कारप्रयुक्तः । दुःश्रवाणामदोषत्वम् ।

वक्त्राद्यौचित्यतः पुनः ।

दोषोऽपि स्याद् गुणः क्वापि

वक्त्रादीनां वक्तृ-प्रतिपाद्य-व्यङ्ग्य-वाच्य-प्रकरणादीनामौचित्यात् परि-
स्पन्दविशेषात् पुनरसंस्कारत्वादिदोषोऽपि क्वापि काव्ये गुणो भवेत् । तत्रासं-
स्कारस्य गुणत्वं पदे यथा—

“ उन्नमय्य सकचग्रहमास्यं चुम्बति प्रियतमे हठवृथा ।

हुं हुं मृञ्च म म मेति च मन्दं जल्पितं जयति मानवतीनाम् ॥ ४३२ ॥ ”

अत्र हुं हुं म म मेति पदद्वयं सकोपस्त्रीरूपवक्तृविशेषादसंस्कारमपि गुणत्वं
भजते ।

निरर्थकस्य यथा—

“ योषितामतितरां नखलूनं गात्रमुञ्ज्वलतया न खलूनम् ।

क्षोभमाशु हृदयं नयदूनां रागवृद्धिमकरोन्न यदूनाम् ॥ ४३३ ॥ ”

अत्र खलुशब्दस्य निरर्थकत्वेऽपि यमकत्वाद् गुणत्वम् ।

भग्नक्रमस्य यथा—

१ व. ० प्रकाशः । २ प. ० नामनौ० । ३ प. ० र्थस्य ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१६७

“ अभिनववधूरोषस्वादुः करीषतनूनपा—

दसरलजनाश्लेषकूरस्तुषारसमीरणः ।

गलितविभवस्याज्ञेवाद्य द्युतिर्मसृणा रणे—

त्रिरद्विवनितवक्त्रक्लैव्यं त्रिमूर्तिं निशाकरः ॥ ४३४ ॥ ”

अत्र ‘ उपमानं सामान्यैः ’ [हैम ३ । १ । १०८] इति समासविशेष-
स्य प्रक्रान्तस्याज्ञेवेत्यस्मिन्निवशब्दप्रयोगात् क्लैव्यमित्यत्र तद्वितप्रयोगाच्चानि-
र्वाहेऽपि भणितिविच्छिन्नशुत्कर्षाद् गुणत्वम् ।

अक्रमस्य यथा—

“ जुगुप्सत स्मैनमदुष्टभावं मैवं भवानक्षतसाधुवृत्तः ।

इतीव वाचो निगृहीतकण्ठैः प्राणैररुह्यन्त महर्षिसूनोः ॥ ४३५ ॥ ”

अत्र ‘ मा स्म जुगुप्सत ’ इति वक्तव्ये ‘ जुगुप्सत, स्मैनमदुष्टभावं मा ’
इति क्रमलोपस्यापि व्यस्तेऽपीच्छन्ति केचिदिति विशेषलक्षणत्वाद् गुणत्वम् ।

न्यूनस्य यथा—

“ मा भवन्तमनलः पवनो वा चारणो मदकलः परशुर्वा ।

बाहिनीजलभरः कुलिशं वा स्वस्ति तेऽस्तु लतया सह वृक्षः ॥ ४३६ ॥ ”

अत्र दहत्वित्यादिभिः क्रियाभिर्न्यूनस्यार्थाप्यतिप्रसिद्धा तासां प्रतीयमा-
नत्वाद् गुणत्वम् ।

सङ्कीर्णस्य यथा—

“ बाले ! नाथ ! विमुञ्च मानिनि ! रुषं रोषान्मया किं कृतम् ?

खेदोऽस्मासु, न मेऽपराध्यति भवान्, सर्वेऽपराधा मयि ।

तत् किं रोदिषि गद्गदेन वचसा ?, कस्याग्रतो रुद्यते ?

नन्वेतन्मम का तवास्मि ! दयिता, नास्मीत्यतो रुद्यते ॥ ४३७ ॥ ”

१ व. ०धूरोष० । २ व. ०कृतिशे० । ३ व. ०वेत० । ४ व. ०गानि० । ५ प.
इति । ६ व. ०वं माति० । ७ व. ०न्यूनसाप्यविप्र० । ८ अ. ०स्याति० । ९ अ. ०ते अथ ।

१६८

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र यूनोरुक्ति-प्रत्युक्तौ वाक्यसङ्करस्यापि गुणत्वम् ।

गर्भितस्य यथा—

“ दिग्मातङ्गघटाविभक्तचतुराधाटा मही साध्यते
 सिद्धा सा च वदन्त एव हि वयं रोमाञ्जिताः पश्यत ।
 विप्राय प्रतिपाद्यते किमपरं रामाय तस्मै नमो
 यस्मादाविरभूत् कथाऽद्भुतमिदं यत्रैव चास्तं गतम् ॥ ४३८ ॥ ”

अत्र यथोक्ता मही साध्यते, सिद्धा सा च विप्राय प्रतिपाद्यते इत्यस्य
 वाक्यस्य वीरान्धुतरसवशात् प्रवृत्तेन वदन्त एव हीत्यादिवाक्यान्तरेण गर्भित-
 स्यापि गुणत्वम् ।

सन्धिकष्टत्वस्य यथा—

“ जयन्ति वर्षास्त्रैव भर्ग-दुर्गयोः सुदुर्वचा दुर्वचकप्रयुक्तयः ।
 अमेङ्गवेगदेजे ! खमपोग्रभोग्रगुद्गुडभ्रमन्नुष्णुलि ! सधयगेधि नः ॥ ४३९ ॥ ”

अत्रोत्तरार्द्धव्याख्या तत्र शम्भुराह-हे अगेङ्गे ! अगानां पर्वतानामिष्टे यः
 सोऽयमगेद् शैलराजः तस्माज्जाता अगेङ्गा पार्वती तस्याः सम्बोधनम् । खं
 नमो वर्त्तते कीदृशम् ? अमेङ्गु नै विद्यन्ते भेषश्चन्द्रस्य गावः किरणान्वित्र
 मेघाच्छादितत्वात् तदमेङ्गु । अपकृष्टात्पुष्पमस्य तरणेरुग्राश्चण्डा या रुचस्ता-
 म्यो द्रुहन्तीत्येवम्भूतानि चाभ्राणि यत्र तत् तथा । अप्सु रोहतीत्यब्रुद् कमलं
 तद्वन्मुखं यस्यास्तस्याः सम्बोधनमब्रुणुलि ! । अथ गौरी प्राह-यद्येवं तर्हि नोऽ-
 स्माकं सधयगेधि सैहचरो भव । अत्र—

“ शुक-स्त्री-बाल-मूर्खाणां मुखसंस्कारसिद्धये ।

प्रहासाय च गोष्ठीषु वाच्या दुर्वचकादयः ॥ ४४० ॥ ”

१ प. व. ०थोद॥० । २ व. साधिक० । ३ अ. प. ०थतं व०, व. स्विति, गर्भ०, अ. ०स्वति ।
 ४ व. ०युक्तः । ५ व. ०गुण । ६ व. ०णा य० । ७ व. ०धि च० । ८ अ. सप्र० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१६९

इत्युक्तद(दि)शा दुर्वचके सन्धिकष्टत्वस्य गुणत्वम् ।

पतत्प्रकर्षस्य यथा—

“ प्रागप्राप्तनिशुम्भशाम्भवधनुर्देवाविधाऽऽविर्भवत्—
 क्रोधप्रेरितभीम—भार्गवभुजस्तम्भापविद्धः क्षणम् ।
 उज्ज्वालः परशुर्भवत्पश्चिधिलस्त्वत्कण्ठपीठातिथि—
 येनानेन जगत्सु खण्डपरशुर्देवो हरः ख्याप्यते ॥ ४४१ ॥ ”

अत्रान्त्यपादे क्रोधाभावाद् बन्धदाईयस्य पतत्प्रकर्षत्वमपि गुणः ।

त्यक्तप्रसिद्धिस्थ यथा—

“ आशु लङ्घितवतीष्टकराग्रे नीवीमर्द्धमुकुलीकृतदंष्ट्रया ।
 रक्तवैशिकहताधरतन्त्री मण्डलकणितचारु चुक्कजे ॥ ४४२ ॥ ”

अत्र कृजितस्य पक्षिभ्योऽन्यत्राप्रसिद्धत्वेऽपि कामशास्त्रेऽनुमतत्वाद् गुण-
 त्वम् ।

पुनरुक्तपदन्यासस्यानुकम्पार्था यथा—

“ हन्यते सा वरारोहा स्मरेणैकाकाण्डवैरिणा ।
 हन्यते चारुसर्वाङ्गी हन्यते मञ्जुमाषिणी ॥ ४४३ ॥ ”

लाटानुप्रासे यथा—

“ जयति क्षुण्णतिमिरस्तिमिरान्धैकवल्लभः ।
 बलभीकृतपूर्वाक्षः पूर्वाशातिलको रविः ॥ ४४४ ॥ ”

अर्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्ये ध्वनौ यथा—

१७०

अलङ्कारमहोदधौ

* “ ताला जायन्ति गुणा जाला ते सहियैर्हि विप्यन्ति ।
रविकिरणानुगहियैर्हं हुन्ति कमलाई कमलाई ॥ ४४५ ॥ ”

विहितानुवादे यथा—

“ जितेन्द्रियत्वं धैर्यस्य कारणं गुणप्रकर्षो विनयादवाप्यते ।
गुणप्रकर्षेण जनोऽनुरज्यते जनानुरागप्रभवा हि सम्पदः ॥ ४४६ ॥ ”

अतिरिक्तपदस्य यथा—

“ यद्वञ्चनाहितमतिर्वहुचादुगमं कार्योन्मुखः खलजनः कृतकं ब्रवीति ।
तत् साधवो न न विदन्ति विदन्ति किन्तु कर्तुं वृथा प्रणयमस्य न पारयन्ति”
अत्र विदन्तीति द्वितीयमन्ययोग्यवच्छेदपरम् ।

“ वद वद जितः स शत्रुर्न हतो ज्ञन्येच तव तवास्मीति ।
चित्रं चित्रमरोदीद् हा हेति परं मृते पुत्रे ॥ ४४८ ॥ ”

इत्येवमोदौ हर्ष-भयादियुक्ते वक्तरि द्विरुक्तौ पदाधिक्यमपि गुणः ।

ग्राम्यस्य यथा—

— “ फुल्लकरं कलमकूरसमं वहन्ति जे सिन्दुवारविडवा मम बल्लहा ते ।
जे गालिदस्स महिसीदहिणो सरिच्छा ते किं च मुद्धवियइल्लपसूणपुंजा ॥”

* तदा जायन्ते गुणा यदा ते सहृदयैर्गृह्यन्ते ।

रविकिरणानुगृहीतानि भवन्ति कमलानि कमलानि ॥

— पुष्पोत्करं कलमकूरसमं वहन्ति ये सिन्दुवारविटपिणो मम बल्लभास्ते ।
ये गालितस्य महिषोदध्नः सदृशास्ते किं च मुग्धविचकिलप्रसूनपुञ्जाः ? ॥

१ अ. ०हियै० । २ अ. ०हियाई । ३ व. विनियम्य । ४ व. ०गः प्रवहि ।
५ व. अरि० । ६ अ. ०मति ब० । ७ व. वल० । ८ व. ०तेषु । ९ व. ०बौ भ० ।
१० व. ०कृष० । ११ व. ये सिंदूरार० ।

बोधव्यावर्णेनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१७१

अत्र विदुषकोक्तत्वात् कलमकूर-महिषीद्विशब्दानां ग्राम्याणामपि गुणत्वम् ।

सन्दिग्धस्य यथा—

“ पृथुकार्त्तस्वरपात्रं भूषितनिःशेषपरिजनं देव ! ।

बिलसत्करेणुगहनं सम्प्रति सममावयोः सदनम् ॥ ४५० ॥ ”

अत्र सन्दिग्धत्वमपि व्याजस्तुतिपर्यवसायित्वाद् गुणः ।

दुःश्रवस्य यथा—

“ दीधीङ्-वेवीङ्समः कश्चिद् गुण-वृद्धयोरभाजनम् ।

कृत्प्रत्ययनिभः कश्चिद् यत्र सन्निहिते न ते ॥ ४५१ ॥ ”

यथा च—

“ यैदा त्वामहमद्राक्षं पद्यविद्याविशारद ! ।

उपाध्यायं तदाऽस्मार्यं समस्पाशं च सम्मदम् ॥ ४५२ ॥ ”

इत्यादौ वक्तु-बोद्धव्ययोर्वैयाकरणत्वाद् गुणत्वम् ।

यथा वा—

“ अन्त्रप्रोतवृहत्कपालर्नलककूरकणत्कङ्कण-

प्रायेप्रेक्षितभूरिभूषणरवैराघोषयन्त्यम्बरम् ।

पीतच्छर्दितरक्तकर्ममयनप्राग्भारघोरोल्ललव-

व्यालोलस्तनभारभैरवचपुर्दपोर्द्धतं धावति ॥ ४५३ ॥ ”

अत्र तु रौद्ररसाश्रयित्वात् ।

यथा च—

१ प. ० गुणत्वम् । २ व. प. जित्प्र० । ३ व. यथा । ४ अ. ० नर० । ५ प. प्रापं ।
६ व. ० प्राधार० । ७ अ. ० वपु ३० । ८ प. ० दुरं । ९ प. ० प्र रौ० ।

१७२

अलङ्कारमहोदधौ

“ रक्ताशोक ! कुशोदरी क नु गता त्यक्त्वाऽनुरक्तं जनं
 नो दृष्टेऽपि मुञ्चैव धूनयसि किं वाताभिभूतं शिरः ? ।
 उत्कण्ठाघटमानषट्पदघटासङ्घट्टदष्टच्छद-
 स्तत्पादादितिमन्तरेण भवतः पुष्पोद्गमोऽयं कुतः ? ॥ ४५४ ॥ ”
 अत्र धूनरुचराद्धे वक्तुः प्रकुपितत्वात् ।

अप्रतीतस्य यथा—

“ सर्वकार्यशरीरेषु मुक्त्वाऽङ्गस्कन्धपञ्चकम् ।
 सौगतानाभिवात्माऽन्यो नास्ति मन्त्रो महीभृताम् ॥ ४५५ ॥ ”

यथा वा—

“ आत्मारामा विहितरतयो निर्विकल्पे समाधौ
 ह्यानोत्सेकाद् विघटिततमोग्रन्धयः सत्त्वनिष्ठाः ।
 यं वीक्षन्ते कैमपि तैमसां ज्योतिषां वा परस्तेऽत्
 तं मोहान्धः कथमयममुं वेत्ति देवं पुराणम् ? ॥ ४५६ ॥ ”
 अनयोः शास्त्रमात्रप्रसिद्धस्याप्यर्थस्य तद्विषयसंवादे गुणत्वम् ।

अयोभ्यार्थस्य यथा—

“ चतुरसस्त्रीजनवचनैरतिवाहितवासरा विनोदेन ।
 निशि चण्डाल इवायं मारयति वियोगिनीश्चन्द्रः ॥ ४५७ ॥ ”
 अत्र चन्द्रस्यानुचितमपि चण्डालोपमानं निन्दायां गुणः ।

अप्रयुक्त-निहितार्थयोर्यथा—

“ येन ध्वस्तमनोभवेन बलिजित्कायः पुरास्त्रीकृतो
 यश्चोद्धतध्वजङ्गहारवल्लो गङ्गां च योऽधारयत् ।
 यस्याहुः शशिमन्त्रिरो हार इति स्तुत्यं च नामामराः
 पायात् स स्वयमन्धकर्ष्यकरस्त्वा सर्वदो माधवः ॥ ४५८ ॥ ”

१ प. ०ष्टेति । २ व. ०घन० । ३ व. किम० । ४ अ. न मनसा । ५ प. ०स्मात् ।
 ६ व. ०प्यर्थत० । ७ अ. ०निहता० । ८ प. ०द्वत० । ९ व. ०रोह । १० व. व नामा
 नराः । ११ व. ०क्षपक्षक० ।

दोषव्यावर्णेनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१७३

व्याख्या-स त्वां सर्वदा नित्यमुमाधवः शङ्करः यायादन्वकस्य दैत्यविशेषस्य क्षयं विनाशं करोतीति । येन ध्वस्तमनोभवेन क्षयितस्मरेण बलिजितः कृष्णस्य कायः पुरा पूर्वं कुर्वता त्रिपुरदाहमस्त्रीकृतो बाणीकृतः । यश्च दुष्टभोगि-हारबल्यो यश्च गङ्गां सुरसिन्धुमधारयत् । यस्य शिरः शैशिमन्मृगाङ्गयुक्तं हर इति च नाम स्तुत्यं स्तोतव्यममरा आहुः कथयन्ति । माधवोऽपि पायात् । सर्वदः सर्वप्रदस्तथाऽन्वकेषु वृष्णिषु क्षयं निवासं करोतीति । येनाभवेन संसारमुक्तेन ध्वस्तं भग्नमनः शकटं बलिजित् स्वकीयः कायश्च पुरा मुरवधे स्त्रीकृतो नारीत्वं प्रापितः । यश्चोदृष्टभुजङ्गहा कालिकाख्यं नागं हतवान् । खलयो खे शब्दब्रह्मणि लयो लीनता यस्य तथाऽगं पर्वतं गोवर्द्धनाख्यं गां पृथिवीं च कूर्मादिरूपेण यो धृतवान् । यस्य च शशिर्मच्छिरोहर इति शशिर्न मथ्नातीति शशिमत् सैहिकेयस्तस्य शिरो हरतीत्येवं नाम सुरा आहुः । अत्र माधवपक्षे शशिमत्-क्षयशब्दावप्रयुक्त-निर्हंतार्यौ श्लेषाभयेण गुणभूतौ ।

जुगुप्साऽश्लीलस्य यथा—

“ पञ्चान्यर्काशुनिष्कृताः पीत्वा पावकविषुषः ।
भूयो वमन्तीव मुसैरुद्वृगीणारुणरेणुभिः ॥ ४५९ ॥ ”

अत्र निष्कृतोद्वृगीर्ण-वान्तीनां जुगुप्साहेतूनामप्युपचाराश्रयणाद् गुणत्वम् ।

यथा वा—

“ उत्तानोच्छ्रनमण्डूकपाटितोदरसन्निभे ।
क्लेदिनि स्त्रीव्रणे सक्तिरकृमेः कस्य जायते ? ॥ ४६० ॥ ”

अत्र वक्तुः क्षमैकनिष्ठत्वाद् गुणत्वम् ।

अमङ्गलाश्लीलस्य यथा—

१ अ. ०यं क० । २ अ. ०तः का० । ३ व. शिशिरमृन्द० । ४ प. विनाश । ५ व. ०रोति । ६ व. ०रा व०, प. पुरा म० । ७ व. बल० । ८ व. ०मस्त्रिरोह० । ९ व. ०युनि० । १० अ. ०हिता० । ११ व. ०णभूतो ।

१७४

अलङ्कारमहोवचौ

“ भद्रे ! मारि ! प्रशस्तं वद सदसि मुदा नृत्य कृत्ये । मुहूर्तं
मृत्यो ! रन्तैश्चतुष्कं विरचय रचयारात्रिकं कालरात्रि !
आमुण्डे ! मुण्डमालामुपनय विनय स्वायता भैरवीर्ष्या—
मेवं देवे भवानीं वहति परिजनव्यावृत्तिस्त्रायतां वः ॥ ४६१ ॥ ”

अत्र मारी-कृत्याऽऽदीनां पदानाममङ्गलानामप्यखिलमङ्गलाश्रयस्य देव-
स्य पुरारेः सम्बन्धित्वेनोक्तत्वाद् गुणत्वम् ।

संवीत-गुप्त-लक्षितस्य व्रीडाऽऽलीलस्यापि गुणत्वम् । तत्र संवीतं लोकपं-
वृत्तम् । गुप्तं तु यस्योभयार्थस्य प्रसिद्धेर्नार्थेनाप्रसिद्धोऽसंभ्योऽर्थस्तिरोधीयते ।
लक्षितं पुनर्यल्लक्षणयाऽसंभ्यार्थं न तु मुख्यया वृत्त्या । तेषु संवीतं यथा—

“ तस्मै हिमार्द्रेः प्रयतां तनूजां यंतात्मने रोचयितुं यतस्व ।
योषित्सु तद्वीर्यनिषेकभूमिः सैव क्षमेत्यात्मशुबोपदिष्टम् ॥ ४६२ ॥ ”

अत्र तद्वीर्यनिषेकभूमिरित्यस्य संवीतत्वाद् गुणत्वम् ।

यथा वा—

“ ब्रह्माण्डकारणं योऽप्सु निदधे वीर्यमात्मनः ।
उपस्थानं करोम्येष तस्मै शेषाद्दिशाधिने ॥ ४६३ ॥ ”

तथा—

“ से तेऽनुनेयः सुमगोऽभिमानी भगिन्ययं नः प्रथमोऽभिसन्धिः ॥ ४६४ ॥ ”

अत्र पूर्वस्मिन् श्लोकेऽपरस्मिन् वृत्ताद्धे च ब्रह्माण्डोपस्थान-सुमग-भगि-
नीशब्दानामेकदेशेनासंभ्यार्थस्मृतिहेतुत्वेऽपि संवीतत्वाद् गुणत्वम् । यदाह—

“ संवीतस्य हि लोकेन न दोषान्वेषणं कृतम् ।
शिवलिङ्गस्य संस्थाने कस्यासंभ्यत्वभावनम् ? ॥ ४६५ ॥ ”

१ प. रातौ० । २ व. ०त्वं तत्र । ३ व. ०तलो० । ४ व. ०द्धो नार्थमात्र० । ५ व.
न मु० । ६ व. ०मार्थे । ७ व. याता० । ८ प. ०तस्य । ९ व. मुते, अ. स तेन ने० ।
१० व. ०मो न स० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१७५

गुप्तं यथा—

‘गजैरसम्बाधमयाम्बभूवे ।’ अत्र ‘सम्बाधः सङ्कटे भगोऽप्युक्तः’ इति वचनादुपमयार्थस्य सम्बाधशब्दस्यासम्बोऽर्थः प्रसिद्धेन सङ्कटाद्येन तिरोहितः ।

लक्षितं यथा—

‘सुदुस्त्यजा यद्यपि जन्मभूमिः ।’ अत्र जन्मभूमिशब्दस्य प्रतीयमानोऽसम्बोऽर्थोऽलाक्षणिक इत्यसम्बस्मारकत्वेऽपि न दोषत्वम् । एवं दोहदाभिप्रेतकुमारीप्रभृतिशब्देऽपि ज्ञेयम् ।

विरुद्धमतिर्तौ यथा—

“अभिधाय तदा तदप्रियं शिशुपालोऽनुश्रयं परं गतः ।

भवतोऽभिमेनाः समीहते सैरुषः कर्तुमुपेत्य माननाम् ॥ ४६६ ॥”

अत्र विपक्षद्वयोक्तिः प्रथमं सन्धिविषयाऽपि द्वयर्थत्वात् पर्यन्ते विरुद्धस्य विग्रहस्य मतिं करोतीति वक्तुर्वैदग्ध्यप्रकाशकत्वात् तस्या गुणत्वम् ।

क्लिष्टस्यै गुणत्वं यथा—

“अथात्मनः शब्दगुणं गुणज्ञः पदं विमानेन विगाहमानः ।

रत्नाकरं वीक्ष्य मिथः सजार्थं रामाभिधानो हरिरित्युवाच ॥ ४६७ ॥”

अत्र शब्दगुणमात्मनः पदमित्यनेन स्रगित्याकाशप्रतीती गुणत्वम् ।

अथार्थदोषाणां गुणत्वमाह । तत्र दुष्क्रमस्य यथा—

“पश्चात् पर्यस्य किरणानुदीर्णं चन्द्रमण्डलम् ।

प्रागेव हरिणाक्षीणानुदीर्णो रागसागरः ॥ ४६८ ॥”

अत्र कारण-कार्ययोः पौर्वापर्यक्रमभ्रंशस्यऽतिशयोक्तिपर्यवसायित्वाद् गुणत्वम् ।

१ अ. ना० य० । २ व. संबोध० । ३ अ. ०मत० । ४ व. ०वोमि० । ५ अ. ०मानाः ।

६ अ. स पु० । ७ अ. व. ०स्य य० । ८ अ. व. प. ०जायां । ९ व. ०र्यस्य । १०

प. ०दीर्घे ।

१७६

अलङ्कारमहोदधौ

पुनरुक्तस्य यथा—

“ असारं संसारं परिमुक्तिरत्नं त्रिभुवनं
 निरालोकं लोकं मरणशरणं बान्धवजनम् ।
 अदर्पं कन्दर्पं जननयननिर्माणमफलं
 जगज्जीर्णारण्यं कथमसि विधातुं व्यवसितः ? ॥ ४६९ ॥ ”

अत्रासारं संसारमित्यस्यैव प्रकारान्तराऽभिहितः शेषेष्वप्यर्थ इत्यर्थपौन-
 रुक्त्यस्यापि वैकुः शोकरसाक्षितत्वेन गुणत्वम् । अत्रैवं च ‘मरणशरणं
 बान्धवजनम्’ इति वाक्यं सुन्दरत्वादप्यवाक्यपङ्केतनर्ह इति सहचरभिन्नत्वं
 ‘विधिमपि विपद्याद्भुतविधिम्’ इति तु युक्तः पाठः ।

अश्लीलस्य यथा—

“ अद्यापि तत् कनककुण्डलवृष्टमण्ड—
 मैास्यं स्मरामि विपरीतरताभियोगे ।
 अन्दोलनश्रमजलस्फुटसान्द्रविन्दु-
 मुक्ताफलप्रकरविच्छुरितं प्रियायाः ॥ ४७० ॥ ”

अत्राश्लीलस्वाप्यर्थस्य कविमिरादृतत्वाद् गुणत्वम् ।

विशुक्तपुनरादृतस्य यथा—

“ शीतांशोरमृतच्छटा यदि कराः कस्मान्मनो मे भृशं
 संप्लुष्यन्त्येथ कालकूटपटलीसंवाससंदूषिताः ।
 किं प्राणान् न हरन्त्युत प्रियतमाः संश्लेषमन्त्राक्षरै
 रर्थन्ते किमु मोहमेमि हहहा ! नो वेधि का मे गतिः ॥ ४७१ ॥ ”

अत्र सेन्देहालङ्कारस्य त्यज्त्वा त्यक्त्वा पुनरुपात्तस्य रसपोषकत्वाद्
 गुणत्वम् ।

१ अ. वस्तुं । २ अ. ० व म० । ३ व. घृष्टमा० । ४ प. साम्यं । ५ व. अ. ० त्यथ ।
 ६ प. ० कुल्य० । ७ अ. रक्ष्य० । ८ व. महु० । ९ प. ससन्देहाकस्य । १० व. ० ल० ।

दोषव्यावर्जनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१७७

न दोषो न गुणः क्वचित् ॥ १७ ॥

क्वापि काव्ये पुनरसंस्कारादीनां न दोषत्वं न गुणत्वम् । तत्र समाप्त-
पुनरारब्धस्य यथा—‘ प्रागप्राप्तनिशुम्भशाम्भव—’ इत्यादि । यत्र हि विशेष-
णमात्रं तच्छब्दालङ्कृतं वाक्यान्तरं वा पुनरुपादीयते तत्र दुष्टत्वम् । यत्र तु
यच्छब्देन स्वरूपमात्रकथनाय पुनर्वाक्यान्तरमारम्यते तत्र न दोषो नापि गुणः
कश्चित् ।

न्यूनस्य यथा—

‘ तिष्ठेत् कोपवशात् प्रभावपिहित—’ इत्यादि । अत्र ‘ पिहित ’ इति
पदात् ‘ भवेद् ’ इति पदाज्ञानान्तरं ‘ नैतद् यते ’ इत्येतेः पदेन्यूनैर्विशे-
षबुद्धेरकरणाच्च गुणः । ‘ पूर्वा प्रतिपत्तिमुत्तरा प्रतिपत्तिर्वाधते ’ इति न दोषः ।

दुःश्रवस्य यथा—

“ शीर्णप्राणां हि-पाणीन् घृणिभिरपघ्नैर्धर्घराव्यक्तघोषान्
दीर्घप्रातानघौघैः पुनरपि घटयत्येक उल्लाघयन् यः ।
यमांशोऽस्तस्य बोऽन्तर्द्विगुणघनघृणानिघ्ननिर्विघ्नवृत्ते
दत्तार्घाः सिद्धसङ्कैर्विदधतु घृणयः शीघ्रमंहोविषातम् ॥ ४७२ ॥ ”

अत्र नीरसत्वादेव दोष-गुणत्वाभावः ॥ १७ ॥

अथ रसदोषानाह—

रसादीनां स्वशब्दोक्तिर्विना सञ्चारिभिः क्वचित् ।
या च क्लेशकृता व्यक्तिरनुभाव-विभावयोः ॥ १८ ॥
विभावादिप्रतीपत्वं भूयो भूयश्च दीपनम् ।
अप्रस्तावे प्रथा-च्छेदौ कचिदङ्गातिविस्तृतिः ॥ १९ ॥

१७८

अलङ्कारमहोदधौ

नाङ्गिनोऽप्यनुसन्धानं प्रकृतिव्यत्ययस्तथा ।

अनङ्गोपनिबन्धश्च दोषा इत्यादयो रसे ॥ २० ॥

इत्यादयः स्वशब्दोक्त्यादयो रसे रसाश्रया दोषाः । तेषु रसादीनां स्वशब्दोक्तिः । रसादीनां रस-स्थायि-व्यभिचारिणां स्वशब्देनोक्तिः कथनम् । तत्र रसस्य स्वशब्देन शृङ्गारादिशब्देन वाऽभिधेयत्वम् । यथा—

“ शृङ्गारी गिरिजानने सकरुणो रत्यां प्रवीरः स्मरे

बीभत्सोऽस्थिभिरुत्फणी च भयकुन्मूर्त्याऽद्भुतस्तुङ्गया ।

रौद्रो दक्षविमर्दने च इसकृकग्नः प्रशान्तश्चिरा-

दित्यं सैर्वरसात्मकः पशुपतिर्भूयात् सतां भूतये ॥ ४७३ ॥ ”

अत्र रसशब्दस्य शृङ्गारादिशब्दानां च प्रयोगः ।

स्थायिनां यथा—

“ सैम्प्रहारे प्रहरणैः ग्रहाराणां परस्परम् ।

टणत्कारैः श्रुतिगतैरुत्साहस्तस्य कोऽप्यभूत् ॥ ४७४ ॥ ”

अत्रोत्साहस्य अत्रापि स्वशब्देनाभिधानमस्ति, तत्रापि विभावादिप्रतिपादनमुख्येनैव रसादीनां प्रतीतिः । स्वशब्देन तु सा केवलमनूयते । यथा—‘ याते द्वारवतीम् ’ इत्यादि ।

अत्र विभावानुभावचलादेवोत्कण्ठा गम्यते । सोत्कण्ठशब्दस्त्वनुवादक एव । उक्तमित्यस्यावकाशदानाय च सोत्कण्ठशब्दप्रयोग इत्यनुवादस्यापि नानर्थक्यम् ।

व्यभिचारिणां यथा—

“ सग्रीडा दयितानने सकरुणा मातङ्गचर्माश्वरे

सत्रासा भुजगे सविस्मयरसा चन्द्रे सुधास्यन्दिनि ।

१ प. ००शक्तिः । २ प. ००शक्तिः । ३ व. ००व्य २० । ४ व. घञ० । ५ अ. घञ० ।

६ प. ००मत्रा० । ७ व. विभावण० । ८ व. अ. ००इ १० ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१७९

सेष्या जह्नुसुताऽवलोकनविधौ दीना कपालोदरे

पावत्या नवसङ्गमप्रणयिनी दृष्टिः शिवायास्तु वः ॥ ४७५ ॥ ”

अत्र ग्रीडादीनां ‘व्यानम्रा दयितानने मुकुलितां मातङ्गचर्माभ्यरे सोत्क-
म्पा भ्रजगे निमेषरहिता चन्द्रे सुधास्यन्दिनि । मीलङ्गः सुरसिन्धुदर्शनविधौ
श्लाना कपालोदरे’ इत्यादिपाठो युक्तः ।

विना सञ्चारिभिः क्वचित् इति वचनात् क्वचिन्न दोषः । यथा —

“ औत्सुक्येन कृतत्वरा सहस्रवा व्यावर्त्तमाना द्विया

तैस्तैर्वन्धुवधूजनस्य वचनैर्नाताऽऽभिमुख्यं पुनः ।

दृष्ट्वाऽग्रे वरमात्तसाध्वसरसा गौरी नवे सङ्गमे

सरोहतुलका हरेण हंसता श्लिष्टा शिवायास्तु वः ॥ ४७६ ॥ ”

अत्रौत्सुक्यशब्द इव तदनुभावो न तथा प्रतीतिकृत् ।

अत एव ‘एष्यत्युत्सुकमागते विचलितम्’ इत्यादौ ग्रीडाद्यनुभावानां
विचलितत्वादीनामिषौत्सुकत्वानुभावस्य सहसा प्रसरणादिरूपस्य तथाप्रती-
तिकारित्वाभावादुत्सुकमिति कृतम् ।

या च क्लेशकृता व्यक्तिरनुभाव-विभावयोः । तत्रानुभावानां यथा—

“ कर्पूरधूलिधवलद्युतिपूरधौतदिग्मण्डले शिशिररोचिषि तस्य यूनः ।

लीलाशिरोऽशुकनिवेशविशेषकल्पितिव्यक्तस्तनोन्नतिरभून्नयनार्वातंसा ॥ ”

अत्रोद्दीपनालम्बनरूपाः शृङ्गारयोग्या विभावा अनुभावापर्यवसायिनः
स्थिता इत्यनुभावानां क्लेशव्यक्तिः ।

१ अ. ०ता च० । २ प. ०द्वयः । ३ अ. व. ०वर० । ४ प. हसिता, व.
सहसा । ५ प. ०वौत्सुक्य० । ६ व. ०वनौ सा । ७ प. ०स्थायि० । ८ व. ०नामो य० ।
९ प. व. व्यक्तिः ।

१८०

अलङ्कारमहोद्घोषौ

विभावानां यथा—

“परिहरति रतिं मतिं लुनीते स्खलिततरां परिवर्त्तते च भूयः ।
इति वत विषमा दशाऽस्य देहं परिभवति प्रसभं किमत्र कुर्मः ? ॥”

अत्र रतिपरिहारादीनामनुभावादीनां करुणादावपि सम्भवात् कामिनी-
रूपो विभावो यत्नप्रतिपाद्यः ।

विभावादिप्रतीपत्वं प्रातिकूल्यं यथा—

“प्रसादे वर्त्तस्व प्रकटय मुदं सन्त्यज रुषं
प्रिये ! शुष्यन्त्यङ्गान्यमृतमिव ते सिञ्चतु वचः ।
निधानं सौख्यानां क्षणमभिमुखं स्थापय मुत्तं
न मुग्धे ! प्रत्येतुं प्रभवति गतः कालहरिणः ॥ ४७९ ॥”

अत्र कालो हरिण इव शीघ्रं गच्छति, न च पुनर्निवर्त्तत इत्यनित्यताप्रकाश-
नरूपः शृङ्गारप्रतिकूलस्य शान्तस्य विभाव इति विभावप्रतीपत्वं तत्प्रकाशितो
निर्वेदश्च स्वदत्त इति व्यभिचारिप्रतीपत्वं च । एवं शृङ्गार-वीमत्सयोर्वीर-भया-
नकयोः शान्त-रौद्रयोरप्युदाहार्यम् ।

भूयो भूयश्च दीपनम् । यथा कुमारसम्भवे रतिप्रलापेषु । रसो
हि स्वसामग्रीलब्धपरिपोषः पुनः पुनः परामृश्यमानः परिम्लानकुसुमकल्पः
कल्पत इति ।

अप्रस्तावे प्रथा-च्छेदौ । तत्राकाण्डे प्रथा प्रथनम् । यथा वेणिसंहारे
द्वितीयेऽङ्के वीरलक्षक्षयकारिणि समरसंरम्भे प्रवृत्ते वीरोद्धतस्यापि दुर्योधनस्य
भानुमत्या सह शृङ्गारवर्णने ।

१ अ. लुनाति । २ व. परिहरति० । ३ प. यत्र । ४ व. सुद त्य० । ५ अ.
वीणासं० । ६ व. ०त्याह । ७ व. ०वर्णनम् ।

दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१८१

अकाण्डे च्छेदो यथा वीरचरिते द्वितीयेऽङ्के राघव-भार्गवयोर्धाराधिरूढे वीररसे कङ्कणमोचनाय गच्छामीति राघवस्योक्तौ ।

क्वचिदङ्गातिविस्तृतिः । काप्यङ्गस्याप्रधानस्यातिविस्तरेण वर्णनम् । यथा हयग्रीववधे हयग्रीवस्य । यथा वा शिशुपालवधे शिशुपालं हन्तुं सर्वाभिसारेणा-
म्यद्यतस्य हरेर्वीरसानुबन्धेऽपि तदनङ्गभूतानामपि ऋतूपवनविहार-गुष्पावचया-
दीनां तदिदं प्रस्तुतवस्तुविस्तृतिः प्रस्तुततिरस्कारिण्यपि महाकविलक्ष्येषु भूयसा
दृश्यते इति तत्त्वं त एव जानन्ति ।

नाङ्गिनोऽप्यनुसन्धानम् । अङ्गिनोऽपि प्रधानस्यापि नानुसन्धानं न स्मर-
णम् । यथा रत्नावल्यां चतुर्थेऽङ्के बाभ्रव्याममने सामरिकाया विस्तृतिः ।

प्रकृतिव्यत्ययस्तथा । प्रकृतयो दिव्या अदिव्या दिव्यादिव्याश्च । वीर-
रौद्र-शृङ्गार-शान्तरसप्रधाना धीरोदात्त-धीरोद्धत-धीरललित-धीरप्रशान्ता
उत्तमाधम-मध्यमाश्च । तत्र रति-हास-शोकाक्रुता अदिव्योत्तमप्रकृतिवद् दिव्ये-
ष्वपि वर्णनीयाः; किन्तु रतिः सम्भोगशृङ्गाररूपा उत्तमदेवताविषया न वर्ण-
नीया । तद्वर्णनं हि पित्रोः सम्भोगवर्णनमिवात्यन्तमनुचितम् । क्रोधोऽपि
भ्रुकुट्यादिविकारवर्जितः सद्यःफलदो निबन्धनीयः । यथा—

“ क्रोधं प्रभो ! संहर संहरेति यावद् गिरः स्वे मरुतां चरन्ति ।

तावत् स वह्निर्भवनेप्रजन्मा भस्मावशेषं मदनं चकार ॥ ४८० ॥ ”

स्वः-पातालगमन-समुद्रोल्लङ्घनादावुत्साहश्च दिव्येष्वेव । अदिव्येषु तु
यावदवदानं प्रसिद्धमुचितं वा तावदेवोपनिबन्धव्यम् । अधिकं तु निबन्धमान-
मसत्यं प्रतिभासेत । नायकवद् वर्णितव्यम्, न प्रतिनायकवद् इत्युपदेशेन च
पर्यवस्येत् । दिव्यादिव्येषु तूभयथापि । एवमुक्तौचित्यानां दिव्यादीनां धीरोदा-
त्तादीनां च प्रकृतीनामन्यथा वर्णनं व्यत्ययः । तत्र भवन्भगवन्नित्युत्तमेन
नाधमेन, मुनिप्रभृतौ न राजादौ, भट्टारकेति न राजादौ, परमेश्वरेति न मुनिप्र-

१ व. ० प्रधानस्या ० । २ व. ० वरय । ३ व. ८ पि ६० । ४ प. ० क्षे भू ० ।

५ व. ० नं स्म ० । ६ व. अथ । ७ व. ० यो दिव्यादि ० । ८ अ. ० न प ० । ९ व.

० नां च । १० व. ० ति प्र. ० ।

१८२

अलङ्कारमहोदधौ

मृती प्रकृतिव्यत्ययापत्तेर्वाच्यमेवं देश-काल-वयो-जात्यादीनामुचितमेव वेष-
व्यवहारादिकमुपनिबन्धव्यम् ।

अनङ्गोपनिषन्धश्चानङ्गस्य रसानुपकारकस्योपनिषन्धो वर्णनम् । यथा
कर्पूरमञ्जर्या नायिकया स्वात्मा च वसन्तवर्णनमनादृत्य बन्दिवर्णितस्य
तस्य राज्ञा प्रशंसनमित्यादयः । इत्यादिशब्दाच्चाधिकापादप्रहारादिना नायक-
कोपादिवर्णनं ग्राह्यमनुचितत्वेन तस्य रसभङ्गकारित्वात् । यदुक्तं ध्वनिकृता—

“अनौचित्याद् अन्ते नान्यद् रसभङ्गस्य कारणम् ।

प्रसिद्धौचित्यबन्धस्तु रसस्योपनिषत् परा ॥४८१॥” इति ॥१८-२०॥

अधामीषां कचिददोषत्वमाह—

विरुद्धस्यापि सञ्चारिप्रमुखस्य कचिद् गुणः ।

बाध्यत्वेनाभिधानं यत् तदत्यन्तमनोहरम् ॥ २१ ॥

कचित् पुनर्विरुद्धस्यापि व्यभिचारिप्रभृतेर्यदन्यबाध्यत्वेनाभिधानं तच्च
केवलं न दोषः, प्रत्युतात्यन्तमनोहरं प्रकृतरसपरिपोषकारित्वात् । यथा—

‘काकार्यं शशलक्ष्मणः क च कुलम्’ इत्यादौ ।

अत्र वितर्कौत्सुक्य-मति-स्मरण-शङ्का-दैर्न्य-धृति-चिन्तानामुत्तरोत्तरवा-
ध्यत्वेनोपात्तानामपि पर्यन्ते चिन्तायामेव विश्रान्तिरिति तद्बाध्यत्वेन तेषां
प्रकृतरसपरिपोषकत्वम् ।

“षाण्डुक्षामं वक्त्रं हृदयं सरसं तवालसं च वपुः ।

आवेदयति नितान्तं श्लेत्रियरोगं सखि ! हृदन्तः ॥ ४८२ ॥”

इत्यादौ तु षाण्डुताऽऽदीनां साधारणत्वेनैव प्रतिकूलत्वमिति द्वयोरपि स-
खिपरिहासाङ्गत्वमिति वा न विरुद्धत्वम् ।

१ व. नायिकयाः स्वात्माना । २ व. ०र्णितस्य श० । ३ अ. व. ०चित् पुनः । ४ प.
०र्णित्यम० । ५ व. शत्रि० । ६ प. ०र्णां तु । ७ व. ०त्वं प्र० । ८ व. ०ति स० ।

दोषठ्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१८३

अत्र क्षेत्रियो राजयक्ष्मा उपपत्तिश्च ।

“ सत्यं मनोरमा रौमाः सत्यं रम्या विभूतयः ।

किन्तु मैत्ताङ्गनापाङ्गमङ्गलोलं हि जीवितम् ॥ ४८३ ॥ ”

अत्राद्यमर्द्धं बाध्यत्वेनैवोक्तं द्वितीयं तु प्रसिद्धास्थिरत्वापाङ्गमङ्गोपमाने-
नापि जीवितस्यास्थिरत्वं प्रतिपादयद् बाध्यत्वेनोपात्तं शान्तमेव पुष्पातिः
न पुनः शृङ्गारस्यात्र प्रतीतिस्तदङ्गानामप्रतिपत्तेः । ध्वनिकारस्तु—

“ विनेयानुसुखीकर्तुं काव्यशोभार्थमेव वा ।

तद्विरुद्धरसस्पर्शस्तदङ्गानां न दुष्यति ॥ ४८४ ॥ ”

इति विरोधपरिहारमाह । तदयुक्तम्, शान्त-शृङ्गारयोर्नैरन्तर्यस्याभावात् ।
काव्यशोभा तु रसान्तराद् अनुप्रासमात्राद् वा स्यादेवेति ॥ २१ ॥

भिन्नाश्रयत्वं कर्तव्यमाश्रयैक्ये विरुद्धयोः ।

नैरन्तर्ये तु रसयोरन्तः कार्यं रसान्तरम् ॥ २२ ॥

आश्रयैक्येऽभिन्नाश्रयत्वे सति विरुद्धयो रसयोर्भिन्नाश्रयत्वं कर्तव्यम् ।
तथाहि-वीर-मयानकयोरेकाश्रयत्वे विरोध इति प्रतिपक्षगतत्वेन मयानको-
निवेशयितव्यः । यथाऽर्जुनचरिते—

“ समुत्थिते भयावहे धनुर्ध्वनौ किरीटिनः ।

महानुपप्लवोऽभवत् पुरे पुरन्दरद्विषाम् ॥ ४८५ ॥ ”

एकस्मिन्नेवाश्रये विरुद्धयो रसयोरनैरन्तर्यत्वे पुनरन्तर्मध्ये रसान्तरं
कार्यम् । यथा नागानन्दे शान्तरसैक्यमयस्य जीमूतवाहनस्य ‘अहो ! गीत-
महो ! वादितम्’ इत्यद्भुतमन्तरे निवेश्य मलयवर्तीं प्रति शृङ्गारो निबद्धः ।
न केवलं प्रबन्धे यावदेकस्मिन्पि वाक्ये रसान्तरव्यवधानेन विरोधो निवर्त्तते ।
यथा—

१ व. क्षेत्रियो । २ अ. व. कामा । ३ अ. कोलाहलः । ४ व. ०द्विरः । ५ अ. व.
०मेत जी० । ६ प. ०द्विजनाला० । ७ प. ०रित्रे । ८ व. ०र का० ।

१८४

अलङ्कारमहोदधौ

भूरेष(शु)दिग्धान् नवपारिजातमौलारजोवासितबाहुमध्याः ।

गाढं शिवाभिः परिरभ्यमाणान् सुराङ्गनाश्लिष्टभुजान्तरालाः ॥ ४८६ ॥ ”

संशोणितैः क्रव्यक्षुजां स्फुरद्भिः पक्षैः खगानामुपवीज्यमानान् ।

संवीजिताश्चन्दनवारिसंकेः सुमन्त्रिभिः कल्पलतादुकूलैः ॥ ४८७ ॥

विमानपर्यङ्कतले निषण्णाः कुतूहलाविष्टतया तदानीम् ।

निर्दिश्यमानांललनाङ्गुलीभिर्वीराः स्वदेहान् पतितानपश्यन् ॥ ४८८ ॥ ”

अत्र बीभत्स-शृङ्गारयोरन्तरे वीरा इत्यनेनाविष्कृतस्य वीररसस्य निवेष्टाक्ष विरोधः । कर्तृकारकस्य च स्वातन्त्र्येण सकलवाक्यव्यापकत्वमिति प्रान्ते स्थितमपि वीरा इत्येतत् पदमादौ मध्ये च द्रष्टव्यम् । स्वदेहानित्यनेनैकत्वाभिमानादाश्रयैक्यम् ॥ २२ ॥

विरोधपरिहारान्तरमाह—

विरुद्धोऽपि स्मृतिं प्राप्तो वक्तुं साम्येन वा मतः ।

अङ्गिन्यङ्गत्वमायातौ न विरुद्धौ रसौ मिथः ॥ २३ ॥

प्रकृतरसविरुद्धोऽपि रसः स्मृतिमारोहेन विरुद्धो यथा—

“ अयं स रश्मनोत्कर्षी पीनस्तनविमर्दनः ।

नाभ्यूरु-जघनस्पर्शी नीवीविसंजनः करः ॥ ४८९ ॥ ”

इदं भूरिश्रवसः समरभुवि पतितं हस्तमालोक्य तद्वधूनामनुशोचनम् ।

अत्र करस्य पूर्वावस्थास्मरणं शृङ्गाराङ्गमपि करुणं गुण्णाति । प्रकृतिरम्या हि पदार्थाः शोच्यां दशां गताः स्मर्यमाणपूर्वस्वरूपाः कामं शोकावेगमुन्मीलयन्ति ।

तथा साम्येन वक्तुमिष्टोऽपि न विरुद्धः । यथा—

“ दन्तक्षैतानि करजैश्च विपाटितानि प्रोद्भिन्नसान्द्रपुलके भवतः शरीरे ।

दत्तानि रक्तमनसा भृगराजवध्वा जातस्पृहैर्मुनिभिरप्यवलोकितानि ॥ ४९० ॥ ”

१ व. भूतेषु दि० । २ प. दग्धान् । ३ अ. मलो० । ४ अ. लुशो० । ५ अ. ०म-
पवी० । ६ प. ०मन्त० । ७ व. वीरस्य । ८ प. निवे० । ९ प. ०द्वयम् । १० व. ०कृता० ।

दोषव्याघर्णो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ।

१८५

अत्र यथा कस्यचिन्मनोरथशतप्रार्थितप्रेयसीसम्भोगावसरे पुलको जायते,
तथा तवापि परार्थसम्पादनाय स्वशरीरदानावसर इति साम्यविवक्षा ।

तथा कस्मिन्नप्यङ्गिन्यङ्गभावं प्राप्तौ रसौ मिथः परस्परं नै विरुद्धौ । यथा—

“ कामन्त्यः क्षतकोमलाङ्गुलिमलदूरकैः सदर्भाः स्थलीः

पादैः पातितयावकैर(रि)व पतद्वाष्पांश्चुधौताननाः ।

भीता भर्तृकराबलम्बितकरास्त्वच्छत्रुनार्योऽधुना

दावार्गिन परितो अभन्ति पुनरप्युद्यद्विवाहा इव ॥ ४९१ ॥ ”

अत्र राजविषयायो रतेः करुण इव शृङ्गारोऽप्यङ्गमिति न विरोधः ।

पराङ्गत्वेऽपि विरोधिनोः कथं न विरुद्धत्वमिति चेत्, उच्यते—विधौ
विरुद्धसमावेशस्य दुष्टत्वं नानुवादे । यथा—

“ एहि गच्छ पतोत्तिष्ठ वद मीनं समाचर ।

एवमाशाग्रहप्रस्तैः क्रीडन्ति धनिनोऽर्थिभिः ॥ ४९२ ॥ ”

न ह्यत्र तदैव एहि, तदैव गच्छेति विधिः, किं पुनरेहीति क्रीडन्ति, गच्छेति
क्रीडन्तीत्यागमन-गमनानुवादेन क्रीडैव विधेयेति क्रीडाऽङ्गयोस्तयोर्न विरोधः ।

एवं रसेष्वपि द्रष्टव्यम् । यथा वा—

“ क्षिप्तो हस्तावलग्नः प्रसममभिहतोऽप्याददानोऽशुकान्तं

गृह्णन् केशेष्वपास्तश्चरणनिपतितो नेक्षितः सम्भ्रमेण ।

आलिङ्गन् योऽवधूतस्त्रिपुरयुवतिभिः साश्रुनेत्रोत्पलाभिः

कामीवार्द्धापराधः स दहतु दुरितं शाम्भवो वः शराग्निः ॥ ४९३ ॥ ”

अत्र त्रिपुररिपुप्रभावातिशयस्य करुणोऽङ्गम्, तस्यापि शृङ्गारः, तर्थापि न

१ प. ०धमा० । २ प. ०प्यङ्ग० । ३ व. ०रं वि० । ४ व. कृत० । ५ व. ०एवा
१० । ६ व. ०हमपि । ७ व. ०दे की० । ८ प. तस्यापि ।

२८६

अलङ्कारमहोदधौ

करुणे विश्रान्तिरित्यस्य शम्भुप्रभावातिशयं प्रत्यङ्गतैव । यदि वा प्राग् यथा
काष्ठाकस्तास्वाचरति स्म तथेदानीं शराग्निरिति स्मर्यमाणेन शृङ्गारेण परि-
पोषितः करुणोऽङ्गतामाश्रयन् सुतरामीश्वरप्रभावातिशयमुपचिनोति । यदुक्तम्—

“ गुणः कृतात्मसंस्कारः प्रधानं प्रतिपद्यते ।

प्रधानस्योपकारे^१ हि तथा भूयसि वर्तते ॥ ४९४ ॥ ”

इति न कश्चिद् विरोध इति ॥ २३ ॥

इत्युक्तदोषाहिविषोर्भिविक्रवां सरस्वतीं स्वैस्थतनूं तनोति यः ।

स एव धत्ते कविमण्डले ध्रुवं जगच्चमत्कारकरीं नरेन्द्रैताम् ॥ २४ ॥

इत्यलङ्कारमहोदधौ दोषव्यावर्णनो नाम पञ्चमस्तरङ्गः ॥ ५ ॥



अथ षष्ठस्तरङ्गः ।



अथ गुणालङ्कारविवेकमाह—

शौर्यादय इवात्मानं रसमेव श्रयन्ति ये ।

गुणास्ते सहजाः काव्ये नित्यवैचित्र्यकारिणः ॥ १ ॥

यथा शौर्य-स्वैर्य-सत्त्वादयो गुणा आत्मानमेव श्रयन्ति, नाकारं तथा माधुर्यादयोऽपि रसमेव श्रयन्ति रसस्यैव धर्मा न वर्णसन्निवेशस्य ते गुणा इत्यलङ्कारेभ्यो भेदः । क्वचित् पुनर्यथा शौर्योचितस्याकारमहत्त्वादेर्दर्शनात् क्वचिदशूरेऽपि शूर इति । क्वचित् तु भूतिलाघवदर्शनात् शूरेऽप्यशूर इत्यतएव दार्ष्टिक्यां व्यवहारस्तदन्मधुर-रसोचितसुकुमारवर्णश्रवणात् स्वाप्यमाधुर्येऽपि माधुर्यमिति, क्वचित् तु माधुर्येऽप्यसुकुमारवर्णश्रवणादमाधुर्यमिति या व्यवहृतिः सा रसपर्यन्ताविश्रान्तिज्ञानशून्यानामेव । अत एव माधुर्यादयो रसधर्माः समुचितैर्वर्णैर्व्यज्यन्ते, न तु वर्णमात्रैस्तच्च पुरो वक्ष्यते । कीदृशाः सहजा अनाहार्यस्वरूपाः । अत एव काव्ये नित्यं सदाऽवस्थितं वैचित्र्यमुत्कर्षं कुर्वन्ति । तान् विना हि सालङ्कारस्यापि काव्यस्य काव्यत्वहानिर्यदाह —

“ यदि भवति वचश्च्युतं गुणेभ्यो वपुरेपि यौवनवन्धमङ्गनायाः ।

अपि जनदयितानि दुर्मगत्वं नियतमलङ्कारणानि संश्रवन्ते ॥ ४९५ ॥ ”

श्रयन्तोऽपि रसं सन्तं जातु तेभ्यो विपर्ययम् ।

ये तु बिभ्रत्यलङ्कारास्तेऽनुप्रासोपमादयः ॥ २ ॥

ये पुनस्तेभ्यो गुणेभ्यो विपर्ययं विपरीततां बिभ्रति, तेऽनुप्रासोपमादयोऽलङ्काराः । गुणा हि शौर्यादिवत् सहजा नित्यवैचित्र्यकारिणश्च । अलङ्कारास्तु हारादिवदाहारीः । अत एव नित्यं वैचित्र्यं न कुर्वते । कदाचित् तेषामभावेऽपि गुणैकशोभिनः काव्यस्य दर्शनादिति गुणेभ्योऽलङ्काराणां विपरीत्यमयमेव च भेदः ।

१८८

अरुणारमहोदयौ

कीदृशाः सन्तो गुणेश्वो वैपरीत्यं विभ्रतीत्याह— सन्तं विद्यमानं रसं जातु
कदाचित् भयन्तोऽपि । यथा—

“ अपसारय घनसारं कुरु हारं दूर एव किं कमलैः ? ।
अलमलमालि ! मृणालैरिति वदति दिवानिशं बाला ॥ ४९६ ॥ ”

अत्रानुप्रासो रसपर्यवसायी ।

यथा वा—

“ मनोरागस्तीव्रं विषमिव विसर्पत्यविरतं
प्रमाथी निर्धूमं ज्वलति विधुतः पावक इव ।
हिनस्ति प्रत्यङ्गं ज्वर इव बलीयानित इतो
न मां तातस्त्रातुं प्रभवति न चाग्निं न भवती ॥ ४९७ ॥ ”

अत्र मालोपमा रसैकनिष्ठा ।

जातिवति वचनात् कदाचित् सन्तमपि न श्रयन्ति । यथा—

+ “ चित्ते चतुर्द्विदि न सुद्विदि सा गुणेश्व
सेजाह लुद्विदि विसर्पद्विदि दिग्मुद्वेसुं ।
बोद्धुमि वद्विदि पयद्विदि कृष्णबन्धे
ज्ञाने न तुद्विदि चिरं तरुणी तरु(र)द्वी ॥ ४९८ ॥ ”

इत्यादौ शब्दमेवानुप्रासः श्रयति, न तु विद्यमानमपि रसम् ।

+ चित्ते झिल्लयति न क्षीणाति सा गुणेषु
शय्यायां लुठति विसर्प(कस)ति दिग्मुलेषु ।
वचने वर्तते प्रवर्तते काव्यबन्धे
ध्याने न तुद्विदि चिरं तरुणी प्रगल्भा ॥

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१८९

“ मित्रे कापि मते सरोरुहवने बद्धानने ताम्यति
 क्रन्दत्सु अमरेषु वीक्ष्य दयितासर्वा पुरः सारसीम् ।
 चक्राङ्गे(ङ्गे)न वियोगिना विसलता नास्वादिता नोज्झिता
 वक्त्रे केवलमर्गलेव निहिता जीवस्य निर्गच्छतः ॥ ४९९ ॥ ”

इत्यादौ त्वर्थमेवोपमालङ्कारः । विसलता जीवस्य सूक्ष्मत्वात् तं
 निरोद्धुं न क्षमते इति प्रकृताननुगुणोपमा ।

सन्तमिति वचनाच्च यत्र नास्ति रसस्तत्र शब्दार्थवैचित्र्यमात्रपर्यवसायि-
 नोऽलङ्कारास्तच्च प्रथमतरङ्गे दर्शितमेव । एवं च यथा समवायवृत्त्या शौर्यादयः
 संयोगवृत्त्या तु हारादयस्तथैव माधुर्यादयोऽनुप्रासोपमादयश्चेत्यस्तु गुणालङ्कार-
 विवेकः । यत् पुनरुक्तम्—“काव्यशोभायाः कर्तारो धर्मा गुणास्तदतिशयहेतवस्त्व-
 लङ्काराः” इति तस्य युक्तम् । यतः किं समस्तैर्गुणैः काव्यव्यवहारः?, किं वा कति-
 पयैः? न तावद् समस्तैरसमस्तगुणाया गौडीयायाः पाञ्चान्याश्च रीतेः काव्यात्म-
 केत्वभावात् । अथ कतिपयैः—

‘ अद्रावत्र प्रज्वलत्यग्निरुच्चैः प्राज्यः प्रोद्यन्तुलसत्येष धूमः ’
 इत्यादावप्योजःप्रभृतिषु गुणेषु सत्सु काव्यव्यवहारप्राप्तेः ।

किं च—

“ स्वर्गप्राप्तिरनेनैव देहेन वरवर्णिनी ।
 अस्या रदच्छदरसो न्यत्करोतितरां सुधाम् ॥ ५०० ॥ ”

इत्यादौ तु विशेषोक्ति-व्यतिरेकौ गुणनिरपेक्षावपि काव्यव्यवहारमात्रं
 प्रवर्तयतः । अत्र तथाविधव्यञ्जकवर्णाभावाद् गुणरहितत्वमिति ॥ २ ॥

अथ गुणालङ्कारविवेकं कृत्वा गुणसङ्ख्यामाह—

गुणांश्चान्ये जगुः शब्दगतान् दश दशार्थगान् ।
 माधुर्योजः—प्रसादास्तु संमतास्त्रय एव नः ॥ ३ ॥

१९०

अलङ्कारमहोदधौ

अन्ये वामनादयः केचिदाचार्या दश शब्दगतानर्थगतैश्च दश गुणान्
जगुरुचिरे । नोऽस्माकं माधुर्यौजः-प्रसादास्त्रय एव गुणाः सम्मता अभिमताः
॥ ३ ॥

कुत इत्याह—

यतः पृथक्पदन्यासमूर्ति माधुर्यमत्र यत् ।
क्रोधादावप्यतीव्रत्वरूपं यच्चैतदिष्यते ॥ ४ ॥
बन्धस्याजरठत्वं यत् सौकुमार्यामिति स्मृतम् ।
यच्च वाचामपारुष्यं सौकुमार्यमुदीर्यते ॥ ५ ॥
यः कश्चिदर्थदृष्ट्याऽऽत्मा समाधिरभिधीयते ।
अर्थस्य घटनारूपो यश्च श्लेषः प्रकीर्तितः ॥ ६ ॥
तान्यग्रे वक्तुमिष्टस्य माधुर्यस्य प्रसूतयः ।

यतो यस्मादग्रैतेषु विंशतौ गुणेषु यत् पृथक्पदन्यासमूर्ति असमासाल्प-
समास-पदनिवेशशरीरं माधुर्यं वर्तते । यथा—

“ अस्त्युत्तरस्यां दिशि देवताऽऽत्मा हिमालयो नाम नगाधिराजः ।
पूर्वापरौ तोयनिधी वेगाद्य स्थितः पृथिव्या इव मानदण्डः ॥ ५०१ ॥ ”

यच्चैतन्माधुर्यं क्रोधादावपि हेतौ सत्यचण्डत्वस्वरूपमिष्यते । यथा—

“ भूभेदे सहस्रोद्गतेऽपि वदनं नीतं परां नम्रता-
ग्रीषन्मां प्रति भेदकारि हसितं नोक्तं वचो निष्ठुरम् ।
अन्तर्बाष्पजङ्घीकृतं प्रधुतया चक्षुर्न विस्फारितं
कोपश्च प्रकटीकृतो दयितया मुक्तश्च न प्रश्रयः ॥ ५०२ ॥ ”

बन्धस्य पदगुम्फस्याजरठत्वमनिष्ठुरत्वं सौकुमार्यामिति यत् स्मृतं यथा—

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१९१

“ मण्डलीकृत्य वर्हाणि कण्ठैर्मधुरगीतिभिः ।

कलापिनः प्रनृत्यन्ति काले जीमूतमालिनि ॥ ५०३ ॥ ”

वाचां वाणीनामपारुष्यमकठोरत्वं यत् सौकुमार्यमुदीर्यते कथ्यते । यथा
‘ मृतं यशःशेषमित्याहुः । एकाकिनं देवताद्वितीयमिति, गच्छेति साधयेति ।

अर्थदृष्ट्याऽऽत्मा यः कश्चिदर्थदर्शनस्वरूपः समाधिरभिधीयते कथ्यते ।
यथा—

‘ आश्चरेहि मम सीधुभाजनाद् यावदग्रदर्शनैर्न दश्यसे ।

चन्द्र ! मद्दर्शनमण्डलाङ्कितः खं न यास्यसि हि रोहिणीभयात् ॥ ५०४ ॥ ”

अर्थस्याभिधेयस्य कौटिल्यानुव्रणत्वोपपत्तियोगमूर्तिर्या घटना सैव रूपं
यस्य तादृग्विधो यः श्लेषः प्रकीर्तितः कथितो यथा—

“ दृष्टवैकासनसंस्थिते प्रियतमे पश्चादुपेत्यादरा-

देकस्या नयने निमीन्य विहितक्रीडानुबन्धच्छलः ।

ईषद्वैकृतिकन्धरः सपुलकः[१] स्वेदोल्लसन्मानसा-

मन्तर्हासलसत्कपोलफलकां धूर्त्तोऽपरां चुम्बति ॥ ५०५ ॥ ”

अत्र पश्चादागमनादेः क्रमस्य कौटिल्यस्य वैदग्ध्यस्य चानुव्रणत्वेनाग्रा-
म्यत्वेनोपपत्तिव्योमोऽस्ति ॥ ६ ॥

तानि माधुर्यादीनि सर्वाण्यप्यग्रे पुरतो वक्तुमिष्टस्यास्माभिर्विधक्षितस्य
माधुर्यस्य प्रसूतयोऽपत्यानि तत्परतन्त्राण्येवेत्यर्थः ॥

अर्थोजःपरिस्पन्दमाह—

बन्धगाढत्वमोजो यदर्थप्रौढिमयं च यत् ॥ ७ ॥

श्लेषो यश्चैकवज्रावः पदानां भूयसामपि ।

समाधिर्योऽयमारोहावरोहकमलक्षणः ॥ ८ ॥

१ अ. - नात्मकः । २ अ. दृष्टैका० । ३ अ. संगते । ४ व. - वर्तित० ।
५ व. - प्रेमो० ।

१९१

बलङ्कारमहोदधौ

या च प्रकटिताबन्धविकटत्वमुदारता ।

बन्धोऽज्वल्यं च या कान्तिः प्रदीप्तरसता च याः ॥ ९ ॥

पुरोऽभिधास्यमानस्य परिस्पन्दोऽयमौजसः ।

बन्धगाढत्वं गुम्फनिबिडत्वं यदोजो यथा—

“अयति भुजगरज्जुग्रन्थिनिष्पीडितेन्दुस्रवदमृतनिवृत्तप्रेतभावेः कपालैः ।

विरचितनुविबन्धो मूर्ध्नि सद्यः पुरारेः परिणतबहुकल्पब्रह्मणां ब्रह्मघोषः ॥५०६॥”

अर्थस्य प्रौढिरुत्कर्षो यदाह—

“ पदार्थे वाक्यवचनं वाक्यार्थे च पदार्थता ।

प्रौढिर्व्यास-समामौ च साभिप्रायत्वमस्य च ॥ ५०७ ॥ ”

तन्मयं यदोजस्तत्र पदार्थवाक्यवचनं यथा—

“ अथ नयनसमुत्थं ज्योतिरत्रेरिव द्यौः सुरसरिदिव तेजो वह्निनिष्ठयूतमैशम् ।

नरपतिकुलभूत्यै गर्भमाधत्त राज्ञी गुरुभिरभिनिविष्टं लोकपालानुभावैः ॥५०८॥”

अत्र चन्द्रपदवाच्येऽर्थे नयनसमुत्थं ज्योतिरत्रेरिति वाक्यमुक्तम् ।

वाक्यार्थे पदार्थता यथा—

दिव्येयं न भवति किन्तु मानुषीति वक्तव्ये निमिषतीत्याह । एवं व्यासाद-
योऽप्यभ्यूह्यः । न चैतेषु वैचित्र्यमन्तरेणातिप्रसङ्गः कार्यो वैचित्र्यैकज्ञीवितत्वाद्
गुणानाम् ।

बहूनामपि पदानामेकपदवद्भावो यश्च श्लेषो यथा—

“ उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशभङ्गापयसः पतेताम् ।

तेनो(तदो)पमीयेत तमालनीलमापुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥ ५०९ ॥ ”

आरोहावरोहपरिपाटीरूपो योऽर्थं समाधिर्ध्या—

“ निरानन्दः कौन्दे मधुनि विधुरो बालवकुले

न साले सालम्बो लवमपि लवङ्गे न रमते ।

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१९३

प्रियङ्गो नासङ्गं रचयति न चूते विचरति

स्मरँल्लक्ष्मीलीलाकमलमधुपानं मधुकरः ॥ ५११ ॥ ”

अन्वे पुनरन्यधर्माणामन्यत्राधिरोपणं समाधे(धि)रित्याहुः । यथा—

“ प्रतीच्छत्याशोर्कीं किशलयपराङ्मुचिमधरः

कपोलः पाण्डुत्वादचतरति ताडीपरिणतिम् ।

परिम्लानप्रायामनुवदति दृष्टिः कमलिनी-

मितीयं माधुर्यं स्पृशति च तनुत्वं च भजते ॥ ५१२ ॥ ”

अस्मन्मते त्वपमुपचारविचित्रतैव ।

बन्धविकटत्वं यत्र पदानि नृत्यन्तीवेति प्रसीतिस्तद्रूपा या ज्ञेयमुदारता
प्रकटिता । यथा—

“ आरोहत्यवनीरुहः प्रविशति श्वश्रं नगैः स्पृष्टे

सं व्यालेदि विचेष्टते क्षितितले कुञ्जोदरे लीयते ।

अन्तर्भ्राम्यति कोटरस्य विरसत्यालम्बते वीरुधः

किं तद् यच्च करोति मारुतवशं यातः कृशानुर्वने ॥ ५१३ ॥ ”

या च बन्धोज्ज्वल्यलक्षणा कान्तियाँ विना पौराणी छायेत्युच्यते । यथा—

“ ग्रामैरक्रमल्लूयमानकलमैर्गोष्ठैररण्योदरै-

द्रोणीकोणवितन्यमानवृत्तिभिः सार्थैस्स्वरावाहिभिः ।

दुर्गैरगेलगोपुरावृषटनानिर्विण्णविघ्नानिकै-

र्येद्यात्रासमयं वदन्ति परितः प्रत्यर्थिनां भ्रमयः ॥ ५१४ ॥ ”

या च प्रदीप्तरसतारूपा कान्तियेथा—

“ उत्तिष्ठन्त्या रतान्ते भरमुमपत्तौ पाणिनैकेन कृत्वा

धृत्वा चान्येन वासो विग(लु)लितकवरीमारमंसं वहन्त्याः ।

भूयस्तत्कार्यकान्तिद्विगुणितसुरतप्रीतिना सौरिणा चः

शय्यामालिङ्ग्य नीतं वपुरलसलसद्वाहु लक्ष्म्याः पुनातु ॥ ५१५ ॥ ”

१ व. शिव्य० । १ अ. पदरे० । ३ व. च्छे व० । व. पदालका० ।

१९४

अलङ्कारमहोदधौ

एवं रसान्तरेष्वप्युदाहार्यम् । अयं बन्धगाढत्वमोज इत्यादिकः सर्वोऽपि पुरोऽस्माभिरभिधास्यमानस्यौजस एव परिस्पन्दो विस्फूर्जितम् ।

अथ प्रासादान्तर्भावमाह—

ओजोमिश्रश्चतुर्थात्मा यः प्रसाद इति स्मृतः ॥ १० ॥

यश्चायमर्थवैमल्यवपुषा विदुषां मतः ।

या झगित्यर्थसंवित्तिरर्थव्यक्तिरुदाहृता ॥ ११ ॥

वस्तुस्वभावस्फुटरूपं या चेयमुच्यते ।

तेऽस्मत्प्रसादप्रासादकक्षालक्ष्मीविडम्बिनः ॥ १२ ॥

ओजोमिश्रं श्रुत्यत्वमात्मा यस्य स यः कश्चित् प्रसाद इति स्मृतो यथा—

“ अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि मूलवे
नृपतिककुदं दक्षा वृत्ते सितातपवारणम् ।

मुनिवनतरुच्छायां देव्या तथा सह शिथिले

गलितवयसामिक्ष्वाकूणामिदं हि कुलवतम् ॥ ५१६ ॥ ”

यश्चायं प्रसादोऽर्थवैमल्यवपुषाऽर्थस्फुटरूपेण शरीरेण विदुषां कोविदानां मतोऽभिमतो यथा—

“ अयमुदयति मुद्रामञ्जनः पद्मिनीनामुदयगिरिवनालीबालमन्दारपुष्पम् ।

विरहविधुरकोकद्वन्द्वबन्धुर्विभिन्दन् कुपितकपिकपोलश्रोडताग्रस्तमांसि ॥ ”

वाक्यस्य सम्पूर्णत्वात् झगित्यर्थसंवित्तिरूपा याऽर्थव्यक्तिरुदाहृता कथिता ।

यथा—

“ वागर्थाविव सम्पृक्तौ वागर्थप्रतिपत्तये ।

जगतः पितरौ वन्दे पार्वती-परमेश्वरौ ॥ ५१८ ॥ ”

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१९५

वस्तूनां भावानां स्वभावस्य सूक्ष्मस्वरूपस्य या स्फुटता व्यक्तिस्वरूपा तदात्मिका या चेधमर्थव्यक्तिरुच्यते । यथा—

“ स्पृष्टेषु शङ्खशकलच्छविषु च्छदानां राजीभिरङ्कितमलक्तकलोहिनीभिः ।
गोरोचनाहरितवस्तुबहिःपलाक्षमामोदते कुमुदमम्मसि पल्लवस्य ॥५१९॥ ”

ते प्रसादादयो गुणा अस्मत्प्रसादोऽस्माभिर्वक्तुमीदो यः प्रसादः स एव प्रसादस्त्वस्य कक्षालक्ष्मीविडम्बिनः प्रदेशविशेषसम्पदनुकारिणस्तदन्तर्भूता इत्यर्थः ॥ १०-१२ ॥

अथ कियतामपि दोषत्यागेन स्वीकारमाह—

या तु मार्गापरित्यागस्वरूपा समता मता ।

या च सा प्रक्रमाभेदरूपा वैषम्यविग्रहा ॥ १३ ॥

अग्राभ्यत्वशरीरा च या काऽपि स्यादुदारता ।

ता भग्नप्रक्रम-ग्राभ्यदोषत्यागक्रियात्मिकाः ॥ १४ ॥

मार्गापरित्यागः प्रक्रान्तपदबन्धवत्मापरिहारः स्वरूपं यस्यास्तादृशी वा च समताऽभीष्टा । यथा—

“ यच्चन्द्रंकोटिकरकोरकभारभाजि वभ्राम वभ्रुणि जटापटले हरस्य ।
तद् वः पुनातु हिमशैलशिलानिकुञ्जझात्कारहम्बरविराजिसुरापगाऽम्भः ॥ ”

अत्रारम्भादापरिसमाप्ति पदबन्धस्यैकरूपतानिर्वाहात् समता ।

प्रक्रमाभेद एव रूपं यस्य तदेवंविधं यद् वैषम्यं तद्विग्रहः शरीरं यस्यास्तादृशी वा च सा^३ मता । यथा—

“ अग्रे स्त्रीनखपाटलं कुर्वकं त्रयामं द्वयोर्भागयो-
र्बालाशोकमुँपोदरागसुभगं भेदोन्मुखं तिष्ठति ।

१९६

अलङ्कारमहोदधौ

ईषद्भरजःकणाग्रकपिश चूते नवा मञ्जरी
मुग्धत्वस्य च यौवनस्य च सखे ! मध्ये मधुभीः स्थिता ॥५२१॥”

अत्र मधुश्रियो मौग्ध्यत्याग-यौवनारम्भकृतानां विशेषणामारम्भ-
निर्वाहः ।

न पुनरेवं यथा—

“च्युतसुमनसः कुन्दाः पुष्पोद्गमेष्वालसा द्रुमा
मलयमरुतः सर्पन्तीमे वियुक्तधृतिच्छिदः ।
अथ च सचितुः शीतोच्छ्वासं लुनन्ति मरीचयो
न च ज्वरतामालम्बन्ते क्रमोदयदायिनीम् ॥ ५२२ ॥”

अत्र ऋतुसन्धिवर्णने मलयमरुतामुभयसाधारणत्वाभावात् प्रक्रमभेदः ।

अग्राम्यत्वं ग्राम्यत्वाभावः शरीरं यस्यास्तथाविधा या काऽप्युदारता
स्यात् । यथा—

“त्वमेवंसौन्दर्या स च रुचिरतायाः परिचितः
कलानां सीमान्तं परमिह युवामेव भजथः ।
अयि ! द्वन्द्वं दिष्ट्या तर्देति सुभगे ! संवदति वा-
मनः(तः) शेषं चेत् स्याज्जितमथ तदानीं गुणितया ॥ ५२३ ॥”

तास्तिस्रोऽपि भग्नप्रक्रम-ग्राम्ययोर्दोषयोर्था त्यागक्रिया परिहारविधिस्त-
दात्मिकास्तत्स्वरूपास्ततश्च माधुर्यौजः-प्रसादास्त्रय एव गुणाः । ये च कैश्चिच्चतु-
र्विंशत्यादयोऽप्युक्तास्तेऽप्येवैवान्तर्भवन्तीति ॥ १३-१४ ॥

अथ माधुर्यस्वरूपमाह—

सर्वप्रह्लादि माधुर्यं चेतसो द्रुतिकारणम् ।

मूलायतनमेतस्य शृङ्गारः स्मरजीवितम् ॥ १५ ॥

सर्पेषामवला-बाल-गोपालादीनामानन्दकारि माधुर्यं माधुर्यारूपो गुणः । कृत

१ व. ०वाणामा० । २ अ. जठर० । ३ व. अपि । ४ व. तदिति ।

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१९७

इत्याह—चेतसो मनसो द्रुतिकारणं गलितत्वहेतुरयं च विशेषणद्वारेण हेतुरुक्तः ।
एतस्य माधुर्यस्य शृङ्गारोऽर्थाद् भोगरूपो मृलायतनं कुलभवनम् । कीदृशः
स्मरजीविः शृङ्गारप्रसक्त्या हि पञ्चेषु जीवति । हास्याद्दृतादयस्तु शृङ्गाराङ्ग-
त्वादेवास्यास्पदानीति पृथग् नोक्ताः ॥ १५ ॥

अथास्य विशेषमाह—

शान्ते सातिशयं विप्रलम्भे च करुणे च तत् ।

तन्माधुर्यं शान्ते विप्रलम्भे च सातिशयमत्यन्तद्रुतिहेतुत्वात् ।

अथास्य व्यञ्जकानाह—

तत्र वर्गा निजैरन्त्यैराक्रान्तशिरसः स्मृताः ॥ १६ ॥

टवर्गपरिहारश्च ह्रस्वव्यवहितौ रणौ ।

असमासः पदन्यासः समासाल्पवानथ ॥ १७ ॥

तत्र माधुर्ये माधुर्यव्यञ्जका इत्यर्थः । वर्गाः कवेर्गादयो निजैरन्त्यैर्देका-
राधैराक्रान्तशिरसोऽधिष्ठितमृद्धानः स्मृताः कथिताः । यथा—

“अनङ्गरङ्गप्रतिमं तदङ्गं मङ्गीभिरङ्गीकृतमानताङ्ग्याः ।

कुर्वन्ति यूनां सहसा यथैताः स्वान्तानि शान्तापरचिन्तनानि ॥ ५२४ ॥”

टवर्गस्य परिहारस्त्वागो न पुनरेवं यथा—

“अकुण्ठोत्कण्ठया पूर्णमाकण्ठं कलकण्ठ ! माम् ।

कम्बुकण्ठ्याः क्षणं कण्ठे कुरु कण्ठार्तिमुद्धर ॥ ५२५ ॥”

तथा रेफ-णकारौ ह्रस्वान्तरितौ—

“दारुणरणे रणन्तं करिदारुणकारणं कृपाणं ते ।

रमणकृते रणरणकी पश्यति तरुणीजनो दिव्यः ॥ ५२६ ॥”

१ अ. एते क० । २ अ. र्गा नि० । ३. व. अकण्ठे । ४ व. कले ।

१९८

अलङ्कारमहोदधौ

समासरहितः स्वल्पसमासो वा पदन्यासो यथा—

“मनीषिताः सन्ति गृहेऽपि देवतास्तपः क्व वत्से ! क्व च तावकं वपुः ! ।
पदं सहेतुं भ्रमरस्य पेलवं शिरीषपुष्पं न पुनः पतत्रिणः ॥ ५२७ ॥”

न त्वेवं यथा—

“बाले । मालेयमुच्चैर्न भवति गगनव्यापिनी नीरदानां
किं त्वं पक्षमान्तवान्तैर्मलिनयसि सुधा वक्त्रमशुप्रवाहैः ।
एषा प्रोद्धतमत्तद्विपकटकषणक्षुण्णविन्ध्योपलाभा
दावाग्नेर्व्योम्नि लग्ना मलिनयति दिशो मण्डलं धूमरेखा ॥ ५२८ ॥”

अत्र दीर्घः समासः स च विप्रलम्भानुचितः ॥ १६-१७ ॥

अथास्मिन् विशेषव्यञ्जिकां रचनामाह—

सहजप्रातिभोन्मीलद्वाच्य-वाचकचारिमा ।

अक्लेशकल्पितस्वल्पतद्विदाह्लादिभूषणा ॥ १८ ॥

भावस्वाभाविकौदार्यतर्जिताहार्यकौशला ।

अमन्दरसनिःस्यन्दसुधोद्धारतरङ्गिता ॥ १९ ॥

कविकर्मैकमर्मज्ञमनस्ताण्डवनाट्यभूः ।

अलक्ष्यावयवा तस्मिन् रचना काचिदीदृशी ॥ २० ॥

सहजं स्वाभाविकं यत् प्रातिभं प्रतिगैव तेनोन्मीलभावविर्भवन् वाच्य-वाच-
कयोरर्थ-शब्दयोश्चारिमा हृदाह्लादीनि सहृदयचमत्कारीणि भूषणान्यलङ्कारा
यस्यां सा । तथा भावानां पदार्थानां स्वाभाविकं यदीदार्य परिस्पन्दविशेषस्तेन
तर्जितं न्यत्कृतमाहार्यं कृतकं कौशलं कविवैदग्ध्यं यस्यां सा । तथा अमन्दः स्तोके-
तरो यो रसनिःस्यन्दः स एव सुधोद्धारः पीयूषोल्लासस्तेन तरङ्गिता रसामृत-
वल्लीलमयीत्यर्थः । कविकर्मणः काव्यस्य यदैकमद्वितीयं मर्म रहस्यं तद् ये जा-

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

१९९

नन्ति तेषां मनसो यत् ताण्डवमानन्दनृत्यं तस्य नाट्यध्वनादद्यागारमलक्ष्याव-
यवा गुम्फविशेषवशादविज्ञातपदविभागा काचिदीदृशी रचना बन्धविच्छिन्ति-
स्तस्मिन्निति तस्य माधुर्यस्य व्यञ्जिकेत्यर्थः ॥ १८-२० ॥

अर्थाजो लक्षयति—

दीप्तत्वेनात्मविस्तारहेतुरोजो निगद्यते ।

वीरो नाम रसस्तस्य केलिचङ्क्रममकुट्टिमम् ॥ २१ ॥

दीप्तत्वेन दीप्तरूपतया शोऽयमात्मनश्चित्तस्य विस्तारस्तस्य हेतुरोजो
निगद्यते कथ्यते । तस्य वीरो नाम वीराख्यो रसः केलिचङ्क्रमस्य लीला-
विहारस्य कुट्टिमं स्फटिकादिवद्वा भ्रमिस्तत्रेदं विलसतीत्यर्थः ॥ २१ ॥

अस्य स्वरूपान्तर्गमाह—

आधिक्यं तस्य पूर्वस्मात् क्रमाद् बीभत्स-रौद्रयोः ।

तस्यौजसः पूर्वस्माद् वीररसाद् बीभत्स-रौद्रयोः क्रमादाधिक्यम् । वीराद्
बीभत्से ततोऽपि रौद्रे तेषामङ्गभूतेऽप्यधिकमोजः कार्यमित्यर्थः ।

अथास्य व्यञ्जकानाह—

तत्र योगस्तदाद्याभ्यां स्याद् द्वितीय-चतुर्थयोः ॥ २२ ॥

यस्य कस्यापि रेफेण मिथश्च सदृशोयुतिः ।

कार्यौ श-बौ टवर्गश्च तथा दीर्घसमासता ॥ २३ ॥

तत्र तस्मिन्नोजसि द्वितीय-चतुर्थयोर्वर्गाक्षरयोस्तदा द्वा(द्या)भ्यां प्रथम-तृती-
याभ्यां योगः शिरसि सम्बन्धस्तथा यस्य कस्यापि वर्णस्याथ उपरि उभयत्र
वा रेफेण युतिस्तथा सदृशोरेकरूपयोर्वर्णयोश्च युतिस्तथा शकार-षकारौ कार्यौ
टवर्गश्चाथार्णकारवर्जः कार्यः । तथा दीर्घः समासश्च व्यञ्जकः कार्य इति ॥ २३ ॥

अर्थास्य व्यञ्जकं गुम्फमाह—

२००

अलङ्कारमहोदधौ

परस्परं परिस्यूतपदद्रढिमबन्धुरः ।

व्युत्पन्नप्रतिभोत्पन्नवाच्यवैचित्र्यचुम्बितः ॥ २४ ॥

उल्लसन्नवलावण्यभङ्गिकल्लोलललितः ।

सूत्रयन् नवतामुच्चैरनवस्यापि वस्तुनः ॥ २५ ॥

वितन्वन् मनसः कामं दीप्तिस्खलितां मुदम् ।

निसर्गकलितौद्धत्यस्तत्र गुम्फः किलोदितः ॥ २६ ॥

त्रिभिर्विशेषकम् ।

परस्परं मिथः परिस्यूतान्यलक्ष्यसन्धिवन्धानि यानि पदानि तेषां द्रढिम्ना निविडत्वेन बन्धुरो रमणीयः । व्युत्पन्ना विदग्धा या प्रतिभा तथा यदुत्पन्नं वाच्यवैचित्र्यमभिधेयप्रागल्भ्यं तेन चुम्बितः स्पृष्टः । उल्लसन्ती नवा नूतना या लावण्यभङ्गिः कान्तिविच्छित्तिस्तस्याः कल्लोलास्तरङ्गास्तैर्ललितः खेलितः । अनवस्यापि पूर्वकविसृष्टस्यापि वस्तुनः काव्यार्थस्योच्चैरतिशयेन नवतामचुम्बितत्वं सूत्रयन् कुर्वन् । तथा मनसश्चेतसो 'रसिकानामिति गम्यम्' दीप्ति-स्खलिताभुत्साहकरम्बितां मुदं प्रीतिं वितन्वन् विस्तारयन् । निसर्गेण स्वभावेन कलितौद्धत्यः सहजोद्धतस्तत्र तस्मिन् ओजसि गुम्फः पदबन्धः कलेति पूर्वाचारैरुदितो व्यञ्जकत्वेन कथितः । यथा वा—

“ यस्या(अद्या)वस्कन्दलीलाचलितवलपरिस्पन्दखर्वीकृतोर्वी-

संरम्भोत्तमनाग्रो(यो)न्नमितभर[नमत्]कन्धरासन्धिरासीत् ।

शेषो विस्कारफुल्लफुटपृथुलफणास्फुक्कृताग्रिस्फुलिङ्ग-

स्फूर्जा[र्जित]सन्दोहसन्देहितविकटशिखामण्डलीरत्नखण्डः ॥ ५२९ ॥”

न पुनरेवं यथा—‘ देशः सोऽयमरातिशोणितजलैः ’ इत्यादि ।

अत्र यथोक्तवर्णाभावोऽनुद्भूतो गुम्फः समासदैर्घ्याभावश्च विरुद्धः ॥ २३ ॥

१ अ. १२५० । २ अ. ये नव० ।

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

३०३

अथ प्रसादं विवृणुते—

शब्दश्रवणमात्रेण दुर्विगाहगभीरिमा ।

रसपर्यन्तविश्रान्तिर्नानाऽऽकृतमनोरमः ॥ २७ ॥

विद्वदाह्लादको यत्र झगित्यर्थः प्रतीयते ।

सर्वसाधारणात्मानं तं प्रसादं गुणं विदुः ॥ २८ ॥

यत्र यस्मिन् सति शब्दश्रवणमात्रेणार्थोऽभिधेयो विमर्शमन्तरेणापि झगित्येव प्रतीयते । किम्भूतोऽर्थः १ दुर्विगाहो दुःखविज्ञेयो गभीरिमाऽगाधत्वं यस्य स तथा । रस एव पर्यन्ते निकषे विश्रान्तिरवस्थानं यस्य स तथा । नानाकृतमनोरमो विविधाभिप्रायसुन्दरः । सर्वत्राप्यपिशब्दो द्रष्टव्यः । अत एव विद्वदाह्लादकः सचेतनचमत्कारी तं सर्वेषां रस-समास-गुणानां साधारणात्मानं सामान्यस्वरूपं प्रसादं नाम गुणं विदुः कथयन्ति । यथा—

“परिमलानं पीनस्तन-जघनसङ्गादुभयत-

स्तनोर्मध्यस्यान्तः परिमलनमप्राप्य हरितम् ।

इदं व्यस्तन्यासं श्लथञ्जलताक्षेपवलनैः

कृशाङ्गयाः सन्तापं वदति विसिनीपत्रशयनम् ॥ ५३० ॥”

अथ माधुर्यादीनां मतान्तरेण संज्ञान्तरमाह—

माधुर्यं सुकुमाराख्यं मार्गं केऽप्यवदन् बुधाः ।

विचित्रमोजस्तन्मिश्रीभावजं मध्यमं पुनः ॥ २९ ॥

उपनागरिकां वृत्तिं परुषां कोमलां परे ।

रीतिं केचित् तु वैदर्भीं गौड-पञ्चालजे अपि ॥ ३० ॥

माधुर्यं सुकुमाराभिर्धर्मोजो विचित्राभिर्धं तदुभयमिश्रत्वसम्भवं मध्यमं नाम मार्गं केऽपि बुधाः कुत्तु(त्त)कादयोऽवदन् उक्तवन्तः । यदाहुः—

६०२

अलङ्कारमहोदधौ

“ सन्ति तत्र त्रयो मार्गाः कविप्रस्थानहेतवः ।
सुकुमारो विचित्रश्च मध्यमश्चोभयात्मकः ॥ ५३१ ॥ ”

परे केचिदुपनागरिकां परुषां कोमलां च वृत्तिमवदन् । यदुचुः—

“ माधुर्यव्यञ्जकैर्वर्णैरुपनागरिकेभ्यते ।
ओजःप्रकाशकैस्तैस्तु परुषा कोमला परैः ॥ ५३२ ॥ ”

केचित् पुनर्वैदर्भी गौड-पञ्चालजे अपीति गौडीयां पाञ्चालीं च रीतिम-
वदन् । यदुचिरे—

‘ वैदर्भी गौडीया पाञ्चालीति रीतयस्तिष्ठः ’ इति ॥ ३० ॥

अथ गुणविशेषनिधतवर्णादीनामपवादमाह—

वक्तृ-वाच्य-प्रबन्धानामौचित्येन क्वचित् पुनः ।
वर्ण-सङ्घटनाऽऽदीनां वैपरीत्यं न दोषकृत् ॥ ३१ ॥

क्वचित् पुनर्वक्तृवाच्यस्य प्रबन्धस्य औचित्येन वर्णानामक्षराणां सङ्घटनानां
गुम्फानामादिशब्दाद् वृत्तीनां च वैपरीत्यमन्यथात्वं न दोषकृत् न दुष्टमित्यर्थः ।

तत्र वक्तृऔचित्येन यथा—

“ मन्थायस्तार्णवाम्भःप्रतिकुहरचलन्मन्दरध्वानधीरः
कोणाघातेषु गर्जत्प्रलयघनघटाऽन्योन्यसङ्घट्टचण्डः ।
कुष्णाक्रोधाग्रदूतः कुरुकुलनिधनोत्पातनिर्घातिवातः
केनास्मर्त्तिसहनादप्रतिरसितसखो दुन्दुभिस्ताडितोऽयम् ? ॥ ५३३ ॥ ”

अत्र यद्यपि न वाच्यं कोषादिव्यञ्जकं कौव्यं चाभिनेयं तथापि भीमसे-
नस्य वक्तुरौचित्यादुद्धृता वर्णादयः ।

वाच्यौचित्येन यथा—

१ अ. ०नां वैप० । २ अ. ०कादि० । ३ व. वाच्यं ।

गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ।

३०३

“ श्रौढच्छेदानुरूपोच्छलनरयभवत्सैहिकेयोपघात-

त्रासाकृष्टाश्चतिर्धग्वलितरविरथेनारुणनेक्षमाणम् ।

कुर्वत् काकुत्स्थवीर्यस्तुतिमिव मरुतां कन्धरारन्ध्रभाजां

भाङ्गरैर्भीममेतन्निपताति वियतः कुम्भकर्णोत्तमाङ्गम् ॥ ५३४ ॥ ”

अत्र वक्तुप्रबन्धानपेक्षं वाच्यमेवोद्धतं तदनुरूपा वर्णादयः ।

प्रबन्धौचित्येन यथा—आख्यायिकायां वृङ्गारेऽपि न मसुणा वर्णादयः
कथायां नात्यन्तमृद्धताः । नाटकादौ रौद्रेऽपि न दीर्घसमासादयः । एवमन्यद-
न्वौचित्यमनुसर्तव्यमिति ॥ ३१ ॥

गिरो गुणैरित्यधिकां विचित्रतां दधत्यलङ्कारविवर्जिता अपि ।

हरन्ति हारप्रमुखैर्विभूषणैर्विनाऽपि सौभाग्यजुषो हि योषितः ॥

इत्यलङ्कारमहोदधौ गुणनिर्णयो नाम षष्ठस्तरङ्गः ॥ ६ ॥

—ॐ॥५॥३॥—

३०४

अलङ्कारमहोदधौ

अथ सप्तमस्तरङ्गः ।

अथ शब्दालङ्कारानभिधित्सुस्वतत्प्रस्तावनामाह—

निर्दोषोऽपि गुणाढ्योऽपि शब्दो नालङ्कृतिं विना ।

वैचित्र्यमश्नुते तादृक् तच्छब्दालङ्कृतीर्ब्रुवे ॥ १ ॥

निर्दोषोऽप्यसंस्कारत्वादितोषरहितोऽपि गुणाढ्योऽपि माधुर्यादिगुणस्फी-
तोऽपि शब्दो वाचकोऽलङ्कृतिं विनाऽलङ्कारमन्तरेण न नैव तादृक् चेतनचम-
स्कारि वैचित्र्यं विविचितामश्नुते प्राप्नोति । यदुक्तम्—

“युक्तेरिव रूपमङ्गकाव्यं स्वदते शुद्धगुणं तदप्यतीव ।

विहितप्रणयं निरन्तराभिः सदलङ्कारविकल्पकल्पनाभिः ॥ ५३५ ॥”

तत् तस्मात् कारणात् शब्दालङ्कृतीः शब्दनिष्ठालङ्कारान् ब्रुवे वच्मीति ॥ १ ॥

अथादौ तावत् सकलकविकुलाराध्यमनुप्रासं लक्षयति—

अनुप्रासोऽक्षरावृत्तिर्नातिदूरान्तरस्थिता ।

स चतुर्धा श्रुति-च्छेद-वृत्ति-लाटानुवृत्तिभिः ॥ २ ॥

अक्षराणां वर्णानां सस्वरत्वासस्वरत्वनियमरहितानामावृत्तिस्तेषामेव पुन-
र्न्यसनमनुप्रासाख्योऽलङ्कारः । साँच कीदृशी ? न नैवातिशयेन दूरान्तरस्थिता
प्रकृष्टव्यवधानवर्तिनी, किन्तु वर्णान्तरेण स्वल्पव्यवधानवर्तिनी । यतो
निरन्तरा दूरान्तरा च न तादृक् सौन्दर्यावहा । स चानुप्रासः श्रुतेः श्रवणस्य
च्छेकानां विदग्धानां वृत्तीनामुपनागरिकाऽऽदीनां लाटानां देशविशेषोद्भवनराणां
चानुवृत्तिभिरनुसृतिभिश्चतुर्धा चतुर्विधो भवतीति ॥ २ ॥

अथ श्रुत्यनुप्रासलक्षणमाह—

१ अ. ०विकार० । २ प. ०दौ स० । ३ प. स । ४ प. ०शे । ५ अ. ०नी य० ।

शठशालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२०५

तुल्यस्थानभवैर्वर्णैरावृत्तैः श्रुतिहारिभिः ।

विश्रुतः श्रुत्यनुप्रासः सर्वस्वं कविकर्मणः ॥ ३ ॥

तुल्यमेकमेव स्थानमुत्पत्तिक्षेत्रमुरः-कण्ठादि । यदुक्तम्—

“ अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठः शिरस्तथा ।

जिह्वामूलं च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ॥ ५३६ ॥ ”

तद्वैस्तदुत्पन्नैः श्रुतिहारिभिः श्रवणानन्दिभिर्वर्णैरावृत्तैः पुनरुच्चारितैः
श्रुत्यनुप्रासो नामानुप्रासो विश्रुतः प्रथितः । स च कीदृश इत्याह— कविकर्मणः
काव्यस्य सर्वस्वं रहस्यम् । यदुक्तम्—

“ निवेशयति वाग्देवी प्रतिभानवतः कवेः ।

पुण्यैरमुमनुप्रासं सुसमाधिनि चेतसि ॥ ५३७ ॥ ” ॥ ३ ॥

अथास्य भेदानाह—

स एष त्रिविधः शुद्धः सङ्कीर्णो नागैरस्तथा ।

तत्र शुद्धस्य स्वरूपमाह—

शुद्धस्तत्रोदितः पूर्वेः शुद्धपूर्वोक्तलक्षणः ॥ ४ ॥

पूर्वेः पूर्वश्रुतिभिः शुद्धं केवलं पूर्वोक्तं तुल्यस्थानेत्यादि सूत्रमणितं लक्षणं
यस्य । यथा—

“ एष राजा यदा लक्ष्मीं प्राप्तवान् ब्राह्मणप्रियः ।

तदा प्रभृति घर्मस्य लोकेऽस्मिन्नुत्सवोऽभवत् ॥ ५३८ ॥ ”

अत्र प्रथम-तृतीययोः पादयोर्मूर्धन्य-तालव्य-दन्त्यौष्ठ्यवर्णानां निरन्त-
राऽऽवृत्तिर्द्वितीय-चतुर्थयोस्तु सान्तरा ॥ ४ ॥

अथ सङ्कीर्णमाह—

१ अ. षोः पु० । २ प. प्रकीर्तितः ।

२०६

अलङ्कारमहोदधौ

ज्ञेयोऽन्तरान्तरा ह्यल्लेकानुप्रासलाञ्छितः ।

सङ्कीर्णः पाटलाबन्धकाम्यस्त्रग्दामसोदरः ॥ ५ ॥

श्रुत्यनुप्रास एवान्तरान्तरा मध्ये मध्ये ह्येन मनोव्हेन वक्ष्यमाणेन लेकानुप्रा-
सेन लाञ्छितोऽङ्कितः सङ्कीर्णनामा ज्ञेयः । स च कीदृशः ? पाटलाबन्धेन पाट-
लायाः पुष्पविशेषस्य बन्धने निवेशेन काम्यं यत् स्रग्दाम तस्य सोदरस्तद्वत्
कमनीय इत्यर्थः । यथा—

“ स्थिताः क्षणं पक्ष्मसु ताडिताधराः पयोधरोत्सेधनिपातचूर्णिताः ।

वलीषु तस्याः स्खलिताः प्रपेदिरे चिरेण नाभिं प्रथमोदबिन्दवः ॥५३२॥ ”

अत्र दन्त्यौ मूर्धन्यावोष्ठ्यौ ङ-लयोरैक्येन दन्त्यपञ्चकं मूर्धन्य इत्यादिना
क्रमेण पूर्ववद् आवृत्तिस्तत्र च क्षणं पक्ष्मसु धराः पयोधरा वली स्खलिताः
दिरे चिरेणदबिन्दवः । इति लेकानुप्रासप्रवेशः ।

यथा वा—

“ विमुच्य साहारमहार्यनिश्चया विलोलदृष्टिः प्रविलुप्तचन्दनम् ।

वबन्ध बालाऽरुणबभ्रु वन्कलं पयोधरोत्सेधविशीर्णसंहतिः ॥ ५४० ॥ ”

अत्रापि सर्व पूर्ववत् ॥ ५ ॥

अथ नागरमाह—

भेदेऽप्येकमतौ भेदबुद्धावैक्येऽपि जायते ।

ङ-लयोरैक्यमित्यादिवाक्यैरैक्ये च नागरः ॥ ६ ॥

भेदेऽपि कथञ्चिदेकत्वबुद्धावेको नागरः ख्यः श्रुत्यनुप्रासो जायते । तथा
कथञ्चिदैक्येऽपि भेदबुद्धौ द्वितीयः । तथा ङ-लयोरैक्यमित्यादिवाक्यैरेकत्वे
सति च तृतीयः । तत्राद्यस्तुन्यस्थानानां यथा—

१ अ. मध्ये । २ अ. ०न का । ३ अ. च प० । ४ प. ०सु धराधरो ५० । ५ प.
चरेण ६० । ६ प. प्रविशेषः । ७ व. यथा । ८ अ. च सति ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२०७

“ हरेर्लङ्कितघर्माशुष्योमि दीर्घेण रंहसः ।

बलिबन्धनघोराङ्घ्रिरंहःसङ्गं निहन्तु वः ॥ ५४१ ॥ ”

अत्र वैसदृश्याद् भेदेऽपि तुल्यस्थानानां हकार-घकाराणां तुल्यश्रुतित्वादे-
कत्वबुद्धिः ।

अतुल्यस्थानानां यथा—

“ उच्छलन्मत्स्यपुच्छाग्रदण्डपातहतार्णसि ।

जगदुद्यानमम्भोधावुन्ममज्ज ममज्ज च ॥ ५४२ ॥ ”

अत्र रयकारस्य च्लकाराभ्यां सह तुल्यस्थानत्वाभावाद् भेदेऽपि तुल्य-
श्रुतित्वादक्यमिति ।

द्वितीयो यथा—

“ क्रोडे मा डिम्भमादाय चण्डि ! पीडय वक्षसा ।

कर्णे ब्रूहि वयस्याया युवा यदयमुच्यते ॥ ५४३ ॥ ”

अत्र ङकार-वकार-यकाराणामेकत्वेऽपीषत्स्पृष्टताऽऽदिभिर्भेदावभासः ।

तृतीयो यथा—

“ शयने यस्य शेषाहिः सनीडे वडवानलः ।

महासाहसिनामयं तमीडे जलशाचिनम् ॥ ५४४ ॥ ”

अत्र ङ-लयोरैक्येनानुप्रासः ।

न-णयोरैक्येन यथा—

“ बाणैः क्षुण्णेषु सैन्येषु त्वया देव ! रणाङ्गणे ।

हतशेषाः श्रयन्तीमे शून्यारण्यानि विद्विषः ॥ ५४५ ॥ ”

अत्र क्षुण्णेषु सैन्येषु शून्यारण्यानीति न-णयोरैक्यम् ।

र-लयोरैक्येन यथा —

२०८

अलङ्कारमहोदधौ

“ निमिषवर्णा गरुडाग्रजेन सूर्यस्य रथ्याः परितः स्फुरन्त्या ।

रत्नैः पुनर्यत्र रुचा रुचं स्वामानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥ ५४६ ॥ ”

अत्र करीरनीलैरिति र-लयोरैक्येन पादचतुष्टयेऽप्यनुप्रासनिर्वाहः । एवं
दन्त्य-तालध्यादिभेदेऽप्यैक्येन नागरो विज्ञेयः ॥ ६ ॥

अथ छेकानुप्रासमाह—

यत्रावृत्तिरनेकस्य वर्णस्य सकृदीक्ष्यते ।

स छेकानामनुप्रासश्चतस्रस्तद्भिदास्त्विमाः ॥ ७ ॥

यत्र यस्मिन्ननेकस्य द्विप्रभृतेर्वर्णस्य सकृदेकवारमावृत्तिरीक्ष्यते स छेका-
नामनुप्रासस्तदभीष्टत्वादिमास्तु वक्ष्यमाणाश्चतस्रस्तद्भिदाश्चत्वारस्तद्भेदाः ॥७॥

ता एवाह—

क्रमशाली विपर्यस्तो वेणिकौ गर्भितस्तथा ।

तत्र क्रमशालिनमाह—

क्रमशाली क्रमोपेतः

यथापूर्वमुत्तरो वर्णनिवेशः क्रमस्तेन युक्तः क्रमशाली । यथा—

“ नितम्बगुर्वी गुरुणा ग्रथुक्ता बधूर्विघातप्रतिमेन तेन ।

चकार सा मत्तचकोरनेत्रा लज्जावती लाजविमोक्षमग्नौ ॥ ५४७ ॥

अत्र गुर्वी गुरुणेत्यादिवर्णानां क्रमावृत्तिः ।

यथा वा—

“ ततोऽरुणपरिस्पन्दमन्दीकृतरुचिः शशी ।

दध्रे कामपरिक्षामकामिनीगण्डपाण्डुताम् ॥ ५४८ ॥ ”

विपर्यस्तमाह—

१ अ. ०स्मजे० । २ प. ०तिव० । ३ व. ०धानप्र० । ४ अ. ०स्पदीकु० । ५ अ. ०गंडु० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२०९

विपर्यस्तः क्रमात्ययी ॥ ८ ॥

क्रमोल्लङ्घी विपर्यस्तो यथा—

“ प्रणवः प्रवणो यत्र प्रथमः प्रमथेषु यः ।

रणवान् वारणमुखः स वः पातु विनायकः ॥ ५४९ ॥ ”

अत्र क्रमाभावो व्यक्त एव ॥ ८ ॥

अथ वेणिकामाह—

आवाक्यान्तगतानेकवर्णावृत्तिस्तु वेणिका ।

आवाक्यान्तं वाक्यपरिसमाप्तिं यावद् गता स्थिताऽनेका भूयसी वर्णा-
वृत्तिर्यस्यां सा वेणिका । यथा—

“ विद्राणे रुद्रघ्नन्दे सवितरि तरले वज्रिणि ध्वस्तवज्रे

जाताशङ्के शशाङ्के विरमति मरुति त्यक्तवैरे कुबेरे ।

वैकुण्ठे कुण्डितास्त्रे महिषमतिरुषं पौरुषोपघ्ननिघ्नं

निघिघ्नं निघ्नती वः श्रमयतु दुरितं भूरिभावा भवान् ॥ ५५० ॥ ”

अथ गर्भितमाह—

गर्भितस्त्वपरो वर्णस्तोमो यत्रान्यगर्भितः ॥ ९ ॥

अपरो वर्णसङ्गदायो यत्रान्येन वर्णेन गर्भितः स्यात् स गर्भितः । यथा—

“ कालं कपालमालाङ्गमेकमन्धकसूदनम् ।

वन्दे वरदमीशानं शासनं पुष्पधन्वनः ॥ ५५१ ॥ ”

अत्र कालं कपालेत्यादिषु द्वितीयो वर्णस्तोमः पकारादिभिर्गर्भितः ॥ ९ ॥

अथ वृत्त्यनुप्रासमाह—

१ प. क्रमात्ययी क्र० । २ व. प्रणवो । ३ व. ०थमे० ।

२१०

अलङ्कारमहोदधौ

उपनागरिकाऽऽदीनां वृत्तीनामनुरोधतः ।

त्रैविध्यजुषि वर्णानामेकताऽनेकतावताम् ॥ १० ॥

यस्मिन्नसकृदावृत्तिर्दृश्यते तं विपश्चितः ।

वृत्त्यनुप्रासमिच्छन्ति त्रिविधोऽपि द्विधा च सः ॥ ११ ॥

उपनागरिकाऽऽदयस्त्रिस्रो वृत्तयः पूर्वमुक्तास्तासामनुरोधात् त्रैविध्यजुषि त्रिविधत्वभाजि यत्र यस्मिन्नलङ्कारविषये कचिदेकत्वमाज्ञां कचिदनेकत्वमाज्ञां वा वर्णानामसकृदैनेकवारमावृत्तिर्दृश्यते, तमलङ्कारं विपश्चितो विद्वांसो वृत्त्यनुप्रासारूपमिच्छन्ति मन्यन्ते वृत्त्याऽऽश्रितत्वात् ।

तत्रोपनागरिकाऽनुप्रासो यथा—

“ न मालतीदाम विमर्दयोर्ध्वं न प्रेम नव्यं सहतेऽपराधान् ।

भ्लानाऽपि न भ्लासति केसरस्रक् देवी न खण्डधप्रणया कथञ्चित् ॥ ५५२ ॥ ”

अत्र प्रथमपादे मकारस्यासकृदावृत्तिः ।

परुषानुप्रासो यथा—

“ नीते निर्घाजदीर्घामघवति मघवद्वज्रलज्जानिदाने

निद्रां द्रागेव देवद्विषि घृषितरुषः संस्मरन्त्याः स्वभावम् ।

देव्या दैर्गम्यस्तिस्मभ्यस्त्रय हव गलिता राशयो रक्तताया

रक्षन्तु त्वां त्रिशूलक्षैतिकुहरश्च लोहिताम्भःसमुद्राः ॥ ५५३ ॥ ”

अत्र दीर्घामघवदित्यादिरसकृदैनेकवर्णावृत्तिः ।

कोमलानुप्रासो यथा—

“ लोलल्लवङ्ग-लवलीवलया निकुञ्जकूजत्कपिञ्जलकुला वङ्कुलावनदाः ।

अधूपिरे कनकचम्पकराजिकान्ता येनापरान्तविजये जलधेरुपान्ताः ॥ ५५४ ॥ ”

१ प. युग्मं । २ अ. त्रिधात्व० । ३ अ. ०कृदावृ०, व. ०दे० । ४ अ. न. दिग्भ्य० ।

५ अ. व. ०क्षिति० । ६ प. ०देकवर्ण० । ७ प. ०वन० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२११

यथा वा—

“अपसारय घनसारं कुरु द्वारं दूर एव किं कमलैः ? ।

अलमलमालि ! सृणालैरिति वदति दिवानिशं बाला ॥ ५५५ ॥”

स चैवं त्रिविधोऽपि प्रत्येकं द्विप्रकारश्च भवति । १०-११ ॥

तावेव प्रकारावाह—

चित्रो विचित्रश्च तयोराद्यो यमकसन्निभः ।

द्वितीयस्त्वाद्य एवानुप्रासान्तरतरङ्गितः ॥ १२ ॥

व्यक्त एव श्लोकार्थः । तत्रोपनागरिकानुप्रासश्चित्रो यथा—

“सर्वाशारुधि दग्धवीरुधि सदा सारङ्गवद्धकुधि

श्यामहमारुहि मन्दमुन्मथुलिहि स्वच्छन्दकुन्दद्रुहि (द्रुहि) ।

शुष्यत्स्रोतसि तप्तभूरिरजसि ज्वालायमानाम्भसि

ग्रीष्मे मासि तत्तार्कतेजसि कथं पान्थ ! व्रजन् जीवसि ? ॥ ५५६ ॥”

अत्र स्फुटैव यमकच्छायाः ।

विचित्रो यथा—

“उद्यद्बर्हिषि दुर्दुरारवपुषि प्रक्षीणपान्थार्युषि

श्म्योतद्विपुषि चन्द्ररुग्मृषि सखे ! हंसद्विषि प्राशुषि ।

मा मृश्रोच्चकुचान्तसन्ततगलदूर्वाष्पाकुला बालिकां

काले कालकरालनीलजलदव्यालुप्तभास्वत्पिषि ॥ ५५७ ॥”

अत्र मा मृश्रोच्चकुचान्तेत्याद्यनुप्रासान्तरानुप्रावेशः । एवं परुष-कोमला-
नुप्रासावपि द्रष्टव्यौ ॥ १२ ॥

अथ प्रकारान्तरेण विचित्रमाह—

१ प. युग्मम् । २ प. ०कारमा० । ३ प. ०र्हिषि दुर्दुरारव० । ४ प. ०जुषि । ५ अ. ०मुषि । ६ अ. ०बाकु० । ७ प. ०प्रासप्र० । ८ अ. व. पुष्प० ।

२१२

अकङ्कारमहोदधौ

आवृत्तेरेकवर्णाया वाक्यव्यापकताजुषः ।

यद् वर्णान्तरवैचित्र्यं तं विचित्रं वदन्ति वा ॥ १३ ॥

एक एव वर्णो भूत्यां सा तथा तस्याः समग्रवाक्यव्यापकताभाजं
आवृत्तेर्यदन्तरान्तरा वर्णान्तरवैचित्र्यं तं वा विचित्राख्यं वृष्यनुप्रासं वदन्ति ।
अत्र वागुन्तोऽथवार्थे । यथा—

“ चञ्चत्काञ्चनकान्तयो लयचलच्छेलाञ्चलैरञ्चिता—

ञ्चारीसञ्चरणैकचारुचरणाः सिञ्चन्ति चित्तं मम ।

लीलाचञ्चुरचञ्चरीकचिमिञ्चूडालकैश्चञ्चिताः

किञ्चिच्चन्दन-चन्द्र-चम्पककृचा चौर्यो मृगीलोचनाः ॥ ५५८ ॥”

अत्र समग्रेऽपि वाक्ये ककारादिवर्णान्तरिता चकारावृत्तिः ॥ १३ ॥

अथास्यैव प्रभेदान्तरमाह—

यदि वा यत्र वर्ग्याणां वर्ग्यैरावर्त्तनं निजैः ।

वृत्त्यनुप्रासमिच्छन्ति तं कविस्वैकजीवितम् ॥ १४ ॥

यदि वेति प्रकारान्तरसूचनार्थः । यत्र यस्मिन् वर्ग्याणां कवर्गादिवर्गाक्ष-
राणां निजैरेव वर्गाक्षरैरावर्त्तनं वृत्तीनां कौर्णाटीप्रभृतीनामनुप्रासं तं कविताया
एकैवेतन्मभूतमिच्छन्ति । तत्र कवर्गावृत्त्या कौर्णाटी यथा—

“ कान्ते ! कुटिलमालोक्य कर्णकण्डूयनेन किम् ? ।

कामं कथय कल्याणि ! किङ्करः करवाणि यत् ॥ ५५९ ॥ ”

चवर्गावृत्त्या कौन्तली यथा—

“ ज्वलज्जटिलदीपाचिरञ्जनोद्ययचारवः ।

चम्पकेषु चकोराक्षि ! चञ्चरीकाक्षकासति ॥ ५६० ॥ ”

टवर्गावृत्त्या कौङ्की यथा—

१ प. ०अपचा० । २ प. ०जुंजु० । ३ अ. कर्णा० । ४ अ. एकं चै० । ५ अ. कर्णा० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२१३

“कुम्भकूटादुकुट्टार्ककुटिलोत्कटपाणिरुद् ।

हरिः करटिपेटेन न द्रष्टुमपि चेष्ट्यते ॥ ५६१ ॥”

तवर्गावृष्या कौङ्कणी यथा —

“मधुर्मधूनि गान्धर्व मन्दिरं मदिरेक्षणा ।

हन्दुरैन्दौवरं दाम काममानन्दयन्ति नः ॥ ५६२ ॥”

एवं पवर्गावृष्या खानवासिका । अन्तःस्थावृष्या आवणी । ऊष्मावृष्या माधुरी । द्वित्रिवर्गावृष्या मात्सी । एकवर्गोत्थवर्गद्वयावृष्या मागधी । स्वान्त्यसंयोगिवर्गावृष्या तामलिप्तिका । सैरूपसंयुक्तावृष्या ऊँडी । असक-
पसंयुक्तावृष्या पौण्डी वृत्तिरिति द्वादशधा वृष्यनुप्रासः ॥ १४ ॥

अथ लाटानुप्रासमाह —

एकवृत्ति-पृथक्वृत्ति-वृत्त्यवृत्तिस्थितिस्पृशाम् ।

भूयः साम्येऽपि तात्पर्यमाश्रतो भेदशालिनाम् ॥ १५ ॥

नाम्नां यदियमावृत्तिर्वृत्तिवर्जं पदस्य च ।

पदानां च स लाटानामनुप्रासः प्रकीर्त्यते ॥ १६ ॥

एकस्मिन् समासे पृथग् विभिन्ने समासे समासासमासे वा स्थितिमतां भूयो बाहुल्येन साम्येऽपि तात्पर्यमाश्रतो भेदस्पर्शमाश्रद् भेदवर्ती नाम्ना तथा समासं विना पदस्य विभक्त्यन्तस्य पदानां च तादृशानामेव यदियमावृत्तिः स लाटानां देशविशेषसम्भूतनराणामनुप्रासस्तदभीष्टत्वात् प्रकीर्त्यते कथ्यते । तत्र क्रमेण नाम्ना यथा —

“सितकरकररुचिरविभा विभाकराकार ! धरणिधव ! कीर्तिः ।

पौरुषकमला कमला सापि तवैवास्ति नान्यस्य ॥ ५६३ ॥”

अत्र सितकरकरेत्येकः समासः, विभा विभाकरेति पृथक् समासः । कमला-
कमलेति समासासमासः” । १५-१६ ॥

१ प. व. ०कः कु० । २ प. नन्दु० । ३ प. व. ०खि० । ४ अ. ०त्रिप० । ५ व. ०वर्गा० ।
६ अ. ०रुक्० उ० । ७ प. ०न्द्येन । ८ अ. ०नां स । ९ अ. ०प्र ऐ० । १० प. ०तां त० ।
११ प. युगली ।

२१४

अलङ्कारमहोदयी

अथ परस्वस्यास्य भेदानाह—

स्वभावादुपचाराच्च वीप्सयाऽऽभीक्ष्ण्यतोऽपि वा ।
 कषादिभ्यश्च धातुभ्यः स्वात्मन्युपपदस्थिते ॥ १७ ॥
 आवृत्तिर्दृश्यते या च या च काचन सम्भ्रमात् ।
 अनुप्रासं तमप्याहुर्लाटीयं केविपुङ्गवाः ॥ १८ ॥

या च काचिदावृत्तिः स्वभावात् निसर्गात् दृश्यते । यथा—

“ कुर्वन्तोऽमी कलकलं मारुतेन चलाचलाः ।
 मातर्गुलंगुलायन्ते गजा इव घनाधनाः ॥ ५६४ ॥ ”

अत्र स्वभाविकी सर्वाऽप्यावृत्तिः ।

या चोपचाराच्च यथा—

“ अमृतममृतं चन्द्रश्चन्द्रस्तथाऽम्बुजमम्बुजं
 रतिरपि रतिः कामः कामो मधूनि मधून्यपि ।
 इति न भजते वस्तु प्रायः परस्परसङ्करं
 तदियमवला घत्ते लक्ष्मीं कथं सकलात्मिकाम् ? ॥ ५६५ ॥ ”

अत्रार्थान्तरसङ्क्रान्तवाच्य उपचारः ।

या च वीप्सया यथा—

“ शैले शैले न माणिक्यं मौक्तिकं न गजे गजे ।
 देशे देशे न विद्रांस्रन्दनं न वने वने ॥ ५६६ ॥ ”

अत्र वीप्सया द्विरुक्तिः ।

यैथा वाऽऽभीक्ष्ण्यतो यथा—

१ प. मुनिपु० । २ अ. व. ० गुलु० । ३ व. दिशि दिशि । ४ अ. व. या चामी० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२१५

“ स्लेषं श्लेषं मृगदृशा दक्षमानन-पङ्कजम् ।
मया मुकुलिताक्षेण पायं पायमदृश्यत ॥ ५६८ ॥ ”

अत्रामीक्ष्येतो द्विरुक्तिः ।

तथा कषादिभ्यो धातुभ्यः सकाशात् तेषामेव धातूनां स्वात्मन्येवो-
पपदस्थिते प्रत्यासत्तिस्थे या च काचिदावृत्तिर्यथा—

“ निमूलकायं कषति स्वान्तमन्तःस्मरज्वरे ।
लाजस्फोटं स्फुटन्त्यस्या हृदये हारयष्टयः ॥ ५६८ ॥ ”

या च सम्भ्रमाद् यथा—

“ अस्थीन्यस्थीन्यजिनमजिनं मस्म मस्मेन्दुरिन्दु-
र्गङ्गा गङ्गोरग उरग इत्याकुलाः सम्भ्रमेण ।
भूषा-वेषोपकरणगणप्रापणव्यापृतानां
नृत्तारम्भप्रणयिनि शिवे पान्तु वाचो गणानाम् ॥ ५६९ ॥ ”

एवं भक्तिप्रकृत्याद्या वृत्तिरपि गृह्यते । यथा—

“ जयति जयति देवः इयामकण्ठः पिनाकी
जयति जयति देवी लोकमाता भवानी ।
जयति जयति धन्यः कोऽपि भक्तस्तयोर्यः
किमपरमिह वन्द्यं बन्धमेतावदेव ॥ ५७० ॥ ”

तमप्यनुप्रासं लाटीयं लाटसम्बन्धिनमाहुर्भुवते कविपुङ्गवाः कवीश्वराः ।
एवं गजोऽयमागच्छतीत्यादिवाक्येषु पदानामपि द्रष्टव्यं ॥ १७-१८ ॥

अथावृत्तिसाधर्म्याद् यमकमाह—

सत्यर्थे पृथगर्थानां वर्णानां सस्वरात्मनाम् ।
पुनरावर्त्तनं स्थाननियमे यमकं विदुः ॥ १९ ॥

१ अ. ०६२वे । २ अ. व. कोपि धन्यस्त० । ३ प. कवीश्वराः । ४ प. युग्मं ।

२१६

अलङ्कारमहोदधौ

वर्णानां पुनरावर्तनं यमकं विदुः । स्थाननियमाभावे सस्वरनियमाभावे चानुप्रास एव स्यात्, तद्व्यवच्छेदार्थमाह—स्थाननियमे इति, सस्वरात्मनामिति च । इह च कश्चिदुभयत्रापि सार्थकत्वम् । क्वचिदेकत्र सार्थकत्वम्, अपरत्र निरर्थकत्वम् । कश्चिदुभयत्राप्यनर्थकत्वम् । यथा—

“ नवपलाशपलाशवनं पुरः स्फुटपरागपरागतपङ्कजम् ।

मृदुलतांतलतांतमलोकयत् स सुरभिं सुरभिं सुमनोमरैः ॥ ५७१ ॥ ”

अत्र प्रथमपादे उभयत्रापि सार्थकत्वम् । द्वितीय-तृतीयपादयोरेकत्र सार्थकत्वमपरत्रानर्थकत्वम् । चतुर्थपादे सुरभिं सुरभिं स्वित्यत्रोभयोरप्यनर्थकत्वमित्याह—सत्यर्थे पृथग्गर्थानां यद्यर्थो भवति तदा भिन्नार्थानामेवावृत्तिरर्थमावे त्वन्यथापि ॥ १९ ॥

अथैतस्य भेदानाह—

पाद-पादादि-मध्यान्त-श्लोकार्ध-श्लोकवर्तिनीम् ।

मनोज्ञां दधदावृत्तिं भिद्यते तदनेकधा ॥ २० ॥

तत् यमकमनेकधा बहुभिः प्रकारैर्भिद्यते । कीदृशं सदित्वाह-पादयोः-श्लोके तुर्यभागयोः समग्रयोः पादानां चै सवेषां पादादौ पादाद्योः पादादिषु च पादमध्ये पादमध्येयोः पादमध्येषु च । पादान्ते पादान्तयोः पादान्तेषु च । श्लोकार्धयोः श्लोकयोश्च समग्रयोर्वर्तिमानां मनोज्ञामावृत्तिं दधन् चार्य्यदिति ।

तत्र पादयोर्वथा—

“ या विमर्ति कलवच्छकीगुणस्वानमानमति कालिमालया ।

नात्र कान्तद्विपगीतया तया स्वानमानमतिकालि मालया ॥ ५७२ ॥ ”

एवं प्रथमादिपादानामपि द्वितीयादिपादेषु चतुर्णां वा भिन्नो यमनं ज्ञेयम् ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

३१७

पादादौ यथा—

“ राजीवराजीवश्लोलभृङ्गं मुष्णन्तमुष्णं तातिभिस्तरूणाम् ।
कान्तालकान्ता ललनाः सुराणां रक्षोभिरक्षोमितमुद्रहन्तम् ॥ ५७३ ॥ ”

पादाद्योर्वथा—

“ उच्चारणज्ञोऽथ गिरां दधानमुच्चारणत्पक्षिगणास्तटीस्तम् ।
उत्कन्धरं द्रष्टुमवेक्ष्य शौरिमुत्कन्धरं दारुक इत्युवाच ॥ ५७४ ॥ ”

पादादिषु यथा—

“ काञ्चिप्रतोलीमनु कामिनीनां काञ्चिस्रवन्तीवनमातरिषा ।
काञ्चिप्रभृत्याभरणोज्झिनीनां काञ्चिच्लुनीते सुरतश्रमार्तिम् ॥ ५७५ ॥ ”

पादमध्ये यथा—

“ दधतमाकरिभिः करिभिः क्षतैः समवतैरसमैरसमैस्तटैः ।
विविधकामहिता महिताम्भसः स्फुटसरोजवना जवना नदीः ॥ ५७६ ॥ ”

पादमध्ययोर्वथा—

वसुर्वसन्ते रमणीषु विभ्रमं विनिद्रयन्त्यो रमणीयतागुणैः ।
जगज्जिगीषोः सहकारितां गताः सङ्कल्पसूतेः सहकारपरूतयः ॥ ५७७ ॥ ”

पादमध्येषु यथा—

“ मदनदारुण उत्थित उच्छिखो मधुमदारुणहूणिष्वस्त्रच्छविः ।
तरुणि ! दारुणं एष दिशः समं मम हृदारुणदाप्रवणानलः ॥ ५७८ ॥ ”

पादान्ते यथा—

“ व्यथितसिन्धुमनीरशनैः शनैरमरलोकवर्धूजघनैर्धनैः ।
फणभृताममितो विततं ततं प्रियलवङ्गलता-वकुलैः कुलैः ॥ ५७९ ॥ ”

१ प. सौ० । २ प. कर्ति० । ३ प. म-वार० । ४ अ. प. व. नदी । ५ प. निर्मि०, व. न नि० । ६ अ. रुणि । ७ प. नान० । ८ अ. प. व. धूर्ज० ।

२१८

अलङ्कारमहोदधौ

पादान्तयोर्यथा—

“ इह मुहुर्मुदिताः कलमै रवः प्रतिदिशं क्रियते कलमैरवः ।
स्फुरति चालुवनं चमरीचयः कनकरत्नभूषां च मरीचयः ॥ ५८० ॥ ”

पादान्तेषु यथा—

“ तव प्रिया सच्चरिताप्रमत्त ! या विभूषणं धार्यमिहांशुमत्तया ।
रतोत्सवामोदविशेषमत्तया न मे फलं किञ्चन कान्तिमत्तया ॥ ५८१ ॥ ”

व्याख्याऽस्य यथा—काचिद् विभूषणार्पणे गोत्रस्खलितं प्रियमेवमाह—हे सच्चरिताप्रमत्त ! हे सदाचारनिपुण ! या काचित् तव प्रिया इह तथा रतोत्सवामोदविशेषमत्तया अंशुमत् कान्तियुक्तं विभूषणं धार्यम् । मम पुनस्तव प्रसादबहिष्कृताया विभूषणसमुद्भवया कान्तिमत्तया न किञ्चन फलमिति सम्बन्धः । अत्रामोदो हर्षः ॥ १० ॥

श्लोकार्द्धयोर्यथा—

“ अयश्शोभिदुरालोके कोपधामरणाद् ऋते ।
अयश्शोभिदुरालोके कोपधा मरणाद् ऋते ? ॥ ५८२ ॥ ”

श्लोकयोर्यथा—

“ स त्वारम्भव(र)तोऽवश्यमवलम्बिततारवम् ।
सर्वदौ रणमानैषीदवानलसमस्थितः ॥ ५८३ ॥
स त्वारम्भव(र)तोऽवश्यमवलम्बिततारवम् ।
सर्वदौरणमानैषी दवानलसमस्थितः ॥ ५८४ ॥ ”

एवमाद्यन्त—मध्याद्यंशानां मिथो यमने भूयांसो यमकप्रकारौ स्युः । ते च प्रायः काव्यस्य व्याधिभूता इति साकल्येन नोदाहृताः, दिङ्मात्रं तु दार्शितमेवेति ॥ २० ॥

३२७

भलङ्कारमहोदधी

पद्मरूपता यथा—

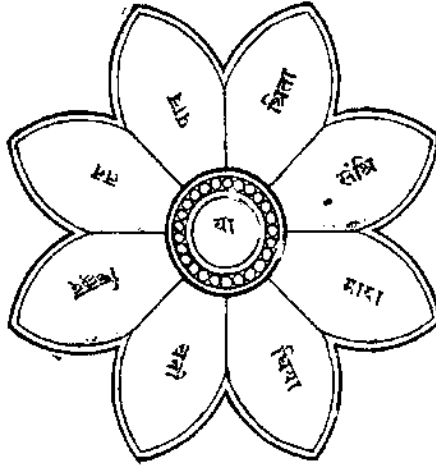
“ या श्रिता पद्मनतया यातनच्छिदनीचया ।

याचनीया धिया मायायामायासं श्रिता धिया ॥ ५८७ ॥ ”

यातने पीडां छिनत्तीति किपि यातनच्छिद् । मायाया अविद्याया आयामो
दैर्घ्यं तस्यायासं विनाशमनीचया धिया याचनीयेति देवीस्तुतिः ।

स्थापना चैयम्—

[पद्मबन्धः ।]



आदिशब्दान्मुरज-चक्रादिरूपता गृह्यते । सा च शिशुपालवध-रुद्रटा-
दिष्वालोकनीया । शक्तिमात्रप्रकाशनफलैवेयं कविता न भूम्भा महाकविभिरादृता
रसवीथीबहिष्कृतत्वादिति ज्ञापनाय न प्रपञ्च्यते ॥ २१ ॥

अथ श्लेषमाह —

शब्दानां भिन्नवाच्यानां भङ्गाभङ्गविधिसृशाम् ।

एकप्रयत्नोच्चार्यत्वं श्लेषो वर्णादिरष्टधा ॥ २२ ॥

भिन्नवाच्यानां पृथगर्थानां भङ्गविधितुम्बिनामभङ्गविधितुम्बिनां च शब्दानां
यदैकेनैव प्रयत्नेन तात्त्वोष्टुटादिव्यापारेण तुल्यकालमुच्चारणीयत्वं स श्लेषालङ्कारः॥

१ अ. ०८४६० । २ अ. यथा । ३ प. भिन्नवि० । ४ प. च य० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२२१

सं च वर्णादिः वर्ण-पद-लिङ्ग-भाषा-प्रकृति-प्रत्यय-विभक्ति-वर्चनमयोऽष्टधा
भवति । तत्र वर्णश्लेषो यथा—

“ अलङ्कारः शङ्काकरनरकपालं परिजनो
विशीर्णाङ्गो भृङ्गी वसु च वृष एको गतवयाः ।
अवस्थेयं स्थाणोरपि भवति सर्वामरगुरो-
विधौ वक्त्रे मूर्ध्नि स्थितवति वयं के पुनरमी ? ॥ ५८८ ॥ ”

अत्र विधावित्थत्र वर्णश्लेषो विधौविधेश्चैव्यवस्थापकः ॥ १ ॥

पदश्लेषो यथा—

“ दोषाकरेण सम्बलन् नक्षत्रपथवर्तिना ।
राज्ञा प्रदोषो मामित्यमप्रियं किं न चाघते ? ॥ ५८९ ॥ ”

लिङ्गश्लेषो यथा—

“ भक्तिप्रह्वविलोकनप्रणयिनी नीलोत्पलस्पर्दिनी
ध्यानालम्बनतां समाधिनिरतैर्नीते हितप्राप्तये ।
लावण्यस्य महानिधी रसिकतां लक्ष्मीदृशोस्तन्वती
पुष्पाकं कुरुतां भवाचिशमनं नेत्रे तनुर्वा हरेः ॥ ५९० ॥ ”

वचनश्लेषोऽप्येष एव ॥ ४ ॥

भाषाश्लेषो यथा—

“ महदेसुरसंधंसे तमवसमासंगमागमाहरणे ।
हरबहुसरणं तं चित्तमोहमवहरैउमे सहसा ॥ ५९१ ॥ ”

अत्र संस्कृत-प्राकृतयोः श्लेषः । एतद्व्याख्या यथा—महदे उत्स-
वप्रदे सुरैः सह सन्धानं यस्य तं समासङ्गं मे ममाव पालय
आगमाहरणे आम्नायग्राह्ये बहुसरणं भूरिसरणं तं प्रसिद्धं चित्तमोहमवसर

१ व. बहुव० । २ ज. यत्राम० । ३ प. व. ०विधिद्वच । ४ प. ०५६० । ५ प.
व. ०सर० ।

२२२

अलङ्कारमहोदधौ

काले हरापनय हे उमे ! गौरि ! सहसा बलेन । तथा मह मम धमे धर्मे रसमासक्ति
देसु देहि । गमागमात् संसारात् तमोवशामाशां णे नोऽस्माकं हर । हे हरवधु !
त्वं शरणं मे मम चित्तमोहोऽपसरतु सहसा ह्यगिति । मोहमित्यत्र नेपुंसकत्वं
प्राकृतत्वात् । एवं भाषान्तराणामपि बोद्धव्यः ॥ ५ ॥

प्रकृतिश्लेषो यथा—

“ अयं सर्वाणि शास्त्राणि हृदि ज्ञेषु च वक्ष्यति ।
सामर्थ्यैकदमित्राणां मित्राणां च नृपात्मजः ॥ ५९२ ॥ ”

प्रत्ययश्लेषो यथा—

“ रजनिरमण्यौलेः पादपद्मावलोकक्षणसमयपराप्तापूर्वसम्पत्सहस्रम् ।
प्रमैथनिवहमध्ये जातुचित्तं तत्प्रसादादहमुचितरुचिः स्यान्नन्दिता सा तथा मे ”

अग्राहमुचितरुचिः सन्नन्दिता प्रमोदवान् स्याम्, तथा तेन प्रकारेण मे मम
सा नन्दिता नन्दिकेश्वरत्वं स्यादिति प्रत्ययश्लेषः ।

विभक्तिश्लेषो यथा—

“ विषं निजगले येन बध्ने च भुजगप्रभुः ।
देहे येनाङ्गजो दध्ने जाया च स जयत्यजः ॥ ५९४ ॥ ”

अत्र येन विषं निजगले मिलितं भुजगश्च निजगले कण्ठे बध्ने धृतः । अनङ्गो
देहे दग्धः । जाया च देहे वपुषि दध्ने धृतेति । त्यादि-स्याद्योर्विभक्तयोः श्लेषः ।
सर्वेष्वप्येषु सभङ्गश्लेषोऽयम् । अभङ्गश्लेषोऽप्यष्टधैव यथासम्भवं ज्ञेयः । अत्र
केचिदभङ्गश्लेषैस्त्वमिच्छन्ति । एकस्मिन् वृन्ते फलद्वयवदेकस्मिन् शब्दार्थद्विती-
यस्यावलग्नत्वात् । तदयुक्तम् । दोष-गुणालङ्काराणां हि शब्दार्थश्रयत्वेऽन्वय-
व्यतिरेकावेव व्यवस्थापकौ । यो यस्यान्वयं व्यतिरेकं वाऽ(चा)नुविधत्ते स
तदीय इति व्यवस्था । ततश्च—

१ अ. व. प्रा० न० । २ प. प्रथम० । ३ प. ०चित्तप्र० । ४ अ. ०धु अभङ्गश्लेषोऽप्य० ।
५ अ. ०यस्यार्थदलेषत्वं, प. ०यस्य इ० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ।

२२३

“ असावुदयमारूढः कान्तिमान् रक्तमण्डलः ।

राजा हरति लोकस्य हृदयं मृदुभिः करैः ॥ ५९५ ॥ ”

इत्यादावभङ्गश्लेषोऽपि सभङ्गश्लेष इव शब्दपरावृत्तौ न भवत्येवेत्ययमपि शब्दालङ्कार एव । स पुनरर्थश्लेषस्य विषयो यत्र शब्दपरावर्तनेऽपि न श्लेषत्वहानिः । यथा—

“ स्तोकेनोद्यतिमायाति स्तोकेनायात्यधोगतिम् ।

अहो ! सुसदृशी वृत्तिस्तुलाकोटेः खलस्य च ॥ ५९६ ॥ ”

श्लेषश्चायमप्राप्तो विधीयते इति निरवकाशत्वादलङ्कारान्तराणां बाधक इति न वाच्यमलङ्कारान्तरविविक्तविषयस्याप्यस्य दर्शनात् । यथा—

“ योऽसकृत् परमोत्राणां पक्षच्छेदक्षणाक्षमः ।

शतकोटिदातां बिभ्रत् विबुधेन्द्रः स राजते ॥ ५९७ ॥ ”

यत्राप्यलङ्कारान्तरसहचरस्तत्रापि न खलु स एव तत्प्रतिभोत्पत्तिहेतुः । किन्तु तान्येवास्य प्रतिभोत्पत्तिहेतव इति तद्व्यपदेशेनैव व्यवहारः । सौन्दर्यस्य तेष्वेव विश्रान्तत्वात् । सौन्दर्यं चालङ्कारः । तथाहि—

“ सकलकलं पुरमेतज्जातं सम्प्रति सितांशुविम्बमिव ।

अत्र श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुरुपमैव ।

नन्वर्थालङ्कारत्वमेवोपमायास्तत् कथं शब्दसाम्येऽप्येवैव तस्मादुपमा प्रतिभोत्पत्तिहेतुत्र श्लेष इत्युच्यताम् । साधूक्तम्, किन्तु पूर्वाचार्यैरस्याः कापि शब्दालङ्कारत्वमप्यङ्गीकृतम् । यदुक्तम्—

“ स्फुटमर्थालङ्कारावेतादुपमा-समुच्चयौ किन्तु ।

आश्रित्य शब्दमात्रं सामान्यमिहापि सम्भवतः ॥ ५९९ ॥ ” इति ।

एवं च—

१ प. ०नुप्रायो । २ अ. न च । ३ अ. ०प्यव० । ४ प. तत्र व्य० । ५ अ. प. ० तं सि० । ६ अ. ०षोत्प० । ७ प. ०वर्ल० ।

२१४

अलङ्कारमहोदधौ

‘अविन्दुसुन्दरी नित्यं गलल्लावण्यविन्दुका’ इत्यादौ विरोधः ।
 ‘सद्वंशशुक्लामणिः’ इत्यादावेकदेशविवर्ति रूपकम् । ‘नाल्पकधिरिव स्वल्प-
 श्लोको देव ! महान् भवान् ।’ इत्यादौ व्यतिरेकः ।

“अनुरागवती सन्ध्या दिवसस्तत्पुरःसरः ।

अहो ! दैवगतिश्चित्रा तथापि न समागमः ॥ ६०३ ॥”

इत्यादौ समासोक्तिः ।

“आदाय चापमचलं कृत्वा हनिं गुणं विषमदृष्टिः ।

यश्चित्रमच्युतशरो लक्ष्यमभाङ्क्षीकमस्तरुमै ॥ ६०४ ॥”

इत्यादौ विरोधश्च श्लेषप्रतिभोत्पत्तिहेतुरिति बोद्धव्यम् । एष च श्लेषः
 ‘प्राकरणिकयोरप्राकरणिकयोर्वा विशेषण-विशेष्यसाम्ये सत्येव भवति’ इति यदुक्तं
 केनचित् तन्नातिसमीचीनं प्राकरणिकयोस्तावदुभयधाऽपि दर्शनात् । तथाहि—

“मधुरागविवर्द्धिन्यः कोमलाः कोकिलागिरः ।

आकर्ष्यन्ते मदकलाः श्लिष्यन्ते वा(चा)सितेक्षणाः ॥ ६०५ ॥”

अत्रासिते अन्तःप्रमोदानुभवान्निश्चलीकृते ईक्षणे यकाभिः लोकानां ताः
 कोकिलागिर आकर्ष्यन्ते । तथा कोकिलातुल्यगिरोऽसितेक्षणाः श्लिष्यन्ते इति
 विशेष्यसाम्यम् । विशेषणसाम्यं तु स्फुटमेवात्र ।

तथा—

“स्वभावमधुराः स्निग्धाः शंसन्त्यो रागमृन्वणम् ।

दृशो दूत्यश्च कर्षन्ति कान्ताभिः प्रेषिताः प्रियान् ॥ ६०६ ॥”

अत्र दृशां दूतीनां च प्राकरणिकानामपि विशेष्यार्णां साम्यं नास्ति ।
 एवमप्राकरणिकयोरपि कापि द्रष्टव्यम् । प्राकरणिकाप्राकरणिके तु विशेषण—
 विशेष्यसाम्ये यत्र प्रेरणादिनियमनं तत्र ध्वनेर्विषयः । यथा—

१ अ. ०णवि० । २ प. ०शिरौ । ३ अ. लक्ष० । ४ अ. ०कृत्वे । ५ प. प्राकरणिकादि० ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः

२२५

‘असावुदयमारूढः’ इत्यादि । अत्र प्रकरणादिनियमिता राजादिशब्दा
ध्वनिनैव चन्द्रार्थान्तरं प्रतिपादयन्ति । केवलं विशेषणसाम्ये पुनरस्यैव
विषयः । यथा—

“स्वेच्छोपजातविषयोऽपि न याति वरुं देहीति मार्गणशतैश्च ददाति दुःखम् ।
मोहात् समाक्षिपति जीवनमप्यकाण्डे कष्टो मनोभव हवेश्वरदुर्विदग्धः ॥६०७॥

अथ वक्रोक्तिमाह—

वाक्यं यत्रान्यथैवोक्तमन्यो व्याकुरुतेऽन्यथा ।

काका श्लेषेण वा तस्मात् सा वक्रोक्तिर्दिधा मता ॥२३॥

यत्र यस्यामन्यथैव प्रकारान्तरेणैव केनचिद् वाक्यमुक्तम् । अन्यः कश्चि-
दन्यथा पूर्वस्मात् प्रकारान्तरेण व्याकुरुते समर्थयति । कया हेतुभूतया ? काका
ध्वनिविशेषेणाथवा श्लेषेण समझामझात्मना । तस्मात् काकु-श्लेषलक्षणहेतु-
द्रयात् सा वक्रोक्तिनामाऽलङ्कृतिर्दिधा मता । तत्र काका यथा—

“गुरुपरतन्त्रतया वत दूरतरं देशमुद्यतो गन्तुम् ।

अलिङ्गलकोकिले ललिते नैष्यति सखि ! सुरभिसमयेऽसौ ॥ ६०८ ॥”

एतद् वाक्यं नाधिकया पत्युरागमननिषेधपरत्वेनोक्तम् । तत्सख्या नश-
ब्दस्थितकाकुप्रयोगेण विधिपर्यन्ततां प्रापितम् ।

सभङ्गश्लेषेण यथा—

“त्वं हालाहलभृत् करोषि सहसा मूर्छां समालिङ्गितो

हालां नैव बिभर्मि नैव च हलं मुग्धे ! कथं हालिकः ? ।

सत्यं हालिकतैव ते समुचिता सैव तस्य गोवाहने

वक्रोक्त्येति जितो हिमाद्रिसुतया स्मेरोऽवताद् वः शिवः ॥६०९॥”

१ अ. ८लवि०, व. विशेष्य० । २ प. ० लल०, व. ०ललिते । ३ अ. यत्क०, व. स्यात्क० ।

१२६

अलङ्कारमहोदधौ

अभङ्गश्लेषेण यथा—

“अहो ! केनेदृशी बुद्धिर्दार्ढ्या तव निर्मिता ? ।

त्रिगुणा श्रूयते बुद्धिर्न तु दारुमयी स्वचित् ॥ ६१० ॥”

अत्र दारुणेति प्रथमान्तं प्रक्रान्तं श्लेषेण तृतीयान्तं सम्पादितमिति ॥ २३ ॥

अथ पुनरुक्तवदाभासमाह—

शब्दानामामुक्ते यस्मिन्नेकार्थत्वावभासनम् ।

पुनरुक्तवदाभासं शब्द-शब्दार्थगामि तत् ॥ २४ ॥

यस्मिन् यत्र शब्दानामेकार्थत्वेनावभासनमेकार्था इव शब्दाः प्रतिभासन्ते इत्यर्थः । क ? आद्युक्ते प्रथमप्रतिपत्तौ न तु पर्यवसानेऽपि दोषप्रसङ्गेनालङ्कारत्वाभावात् तत् पुनरुक्तवदाभासनामाऽलङ्कारः । नपुंसकत्वेन संस्कारो लौकिकालङ्कारवैलक्ष्ण्येन काव्यालङ्काराणामलङ्कार्यपारतन्त्र्यध्वननार्थः । तच्च किम्भूतम् ? शब्द-शब्दार्थगामि शब्दगामि शब्दार्थगामि च शब्दालङ्कारः शब्दार्थालङ्कार-भेत्यर्थः । तत् द्वयोरपि समञ्जस्त्वे शब्दालङ्कारो यथा—

“अरिवधदेहशरीरः सहसा रथिभूततुरगपादातः ।

भाति सदानत्यागः स्थिरतायामवनितलतिलकः ॥ ६११ ॥”

समञ्जसञ्जत्वे शब्दार्थालङ्कारौ यथा—

“अहीनभुजगाधीशवपुर्वलयकङ्कणम् ।

शैलादिनन्दिचरितं क्षतकन्दर्पदर्पकम् ॥ ६१२ ॥

वृषपुङ्गवलक्ष्माणं शिखिपावकलोचनम् ।

स सर्वमङ्गलं नौमि पार्वतीसखमीश्वरम् ॥ ६१३ ॥ युगली”

इदं स्याद्यन्तापेक्षया ।

१ अ. अथ भ० । २ प. पु० । ३ व. ००३ भा० । ४ प. ००३ भा० । ५ प. ००३ ।
६ व. तत्र । ७ प. ००३ । ८ अ. व. ००३ ।

शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः

२२७

त्याघन्तापेक्षया यथा—

“ भुजङ्गकुण्डली व्यक्तः शशिशुभ्रांशुशीतगुः ।

जगन्त्यपि सदा पायादव्याघेतोहरः शिवः ॥ ६१४ ॥ ”

इत्यादावेकस्मिन् पदे परिवर्तिते नालङ्कार इति शब्दनिष्ठोऽपरस्मिन्स्तु परिवर्तितेऽप्यलङ्कारे इत्यर्थाश्रय इत्पुमयालङ्कारोऽयम् । अत एव शब्दालङ्काराणामर्थालङ्काराणां चान्तराले निवेशित इति ॥ २४ ॥

इति शब्दगतामलङ्कृतिं दधती भात्यरसापि भारती ।

कटकादिविभूषणाङ्किता हरते कृत्रिमपुत्रिकाऽप्यलम् ॥

इत्यलङ्कारमहोदधौ शब्दालङ्कारवर्णनो नाम सप्तमस्तरङ्गः ॥ ७ ॥



अथाष्टमस्तरङ्गः ।



अथार्थालङ्कारप्रस्तावनामाह —

शब्दालङ्कृतिभिः कामं सरस्वत्येककुण्डला ।

द्वितीयकुण्डलार्थं तद् ब्रूमोऽर्थालङ्कृतीरिमाः ॥ १ ॥

शब्दालङ्कृतिभिः पूर्वप्रतिपादितैः शब्दनिविष्टालङ्कारैरेककुण्डलैव देवी सरस्वती । तादृश्याश्च तस्यास्तथाविधं न शोभाशालित्वम् । तत् तस्मात् कारणाद् द्वितीयकुण्डलार्थं द्वितीयताडङ्गहेतोरिमा वक्ष्यमाणस्वरूपा अर्थालङ्कृती-
रर्थावस्थितालङ्कारान् ब्रूमः कथयामै हति ॥ १ ॥

अथ सर्वालङ्कारचैतन्यभूतत्वात् प्रथममतिशयोक्तिं विशेषतो लक्षयति—

भेदे वा सत्यभेदे वा प्रस्तुताप्रस्तुतात्मनाम् ।

सम्बन्धे वाऽप्यसम्बन्धे यो भवेत् तद्विपर्ययः ॥ २ ॥

गुणानां च क्रियाणां च लोकसीमातिवर्तिनी ।

प्रेमलभप्रतिभोच्छासादुत्कर्षभणितिश्च या ॥ ३ ॥

पौर्वापर्यविपर्यासो यश्च कारण-कार्ययोः ।

वदन्त्यतिशयोक्तिं तां सर्वालङ्कारजीवितम् ॥ ४ ॥

प्रस्तुतानि वर्ण्यमानैवस्तूनि अप्रस्तुतानि तत्प्रतिशोभिनी आत्म-
शब्दोऽत्र स्वरूपवाची । तेषां भेदे मिथः पृथक्त्वे सति यस्तद्विपर्ययः कश्चिद्-
भेदो निबद्धो भवति । यथा—

१ द. शब्दनिष्ठा० । २ प. ०लीव । ३ प. ०मः । ४ अ. व. ०कित ल० । ५ द. प्रागल्भ्य० ।
६ प. वक्ष्य० । ७ व. मानानि व० । ८ प. अति० । ९ प. ०द् भे० । १० प. व. वकुलव० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः

२२९

“ कमलमनन्मसि कमले च कुवलये तानि कनकलतिकायाम् ।

सा च सुकुमारसुभगेत्युत्पातपरम्परा केवम् ? ॥ ६१५ ॥ ”

अत्र मृत्तादीनां कमलाद्यैर्भेदेऽप्यभेदाध्यवसायः । इयं चातिशयोक्तिः
साध्यवसानोपचारभूलेति ।

तथाऽभेदे वस्त्वैक्येऽपि तद्विपर्ययो भेदमणनम् । यथा—

* “ अक्षं लङ्घत्तण्यं अक्षं चिअ (य) का वि वत्तणच्छाया ।

सामा सामन्नपयावइस्स रेहं चिअ न होइ ॥ ६१६ ॥ ”

अत्र लटभत्वादीनामभेदेऽप्यन्यत्वेन भेदः ।

यथा वा—

+ “ नारायणो चि परिणयवयाहिं सिरिवन्लहो चि तरुणीहिं ।

बालाहिं पुण कोऊहलेण एमेव सच्चविओ ॥ ६१७ ॥ ”

अत्र विष्णोरेकस्यैव विषयविभागाद् भेदेनोपनिबन्धः ।

तथा सम्बन्धे योगेऽपि तद्विपर्ययोऽसम्बन्धनिबन्धो यथा—

“ अस्याः सर्गविधौ प्रजापतिरभूच्चन्द्रो नु कान्तद्युतिः

भृङ्गारैकरसः स्वयं नु मदनो मासो नु पुष्पाकरः ।

वेदाभ्यासजडः कथं नु विषयव्यावृत्तकौतूहलो

निर्मातुं प्रभवेन्मनोहरमिदं रूपं पुराणो मुनिः ॥ ६१८ ॥ ”

अत्र पुराणप्रजापतिनिर्माणसम्बन्धेऽप्यसम्बन्धो निबद्धः ।

तथाऽसम्बन्धे योगाभावेऽपि सति तद्विपर्ययः सम्बन्धो यथा—

“ उभौ यदि न्योमि पृथक् प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् ।

तेनोपमयेत तमालनीलमाशुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥ ६१९ ॥ ”

* अन्यत् लटभत्वमन्या काऽपि वर्त(द)नच्छाया ।

स्यात्ता सामान्यप्रजापते रेखैव न भवति ॥

+ नारायण इति परिणतवयस्काभिः श्रीवल्लभ इति तरुणीभिः ।

बालाभिः पुनः कुतूहलेनैवमेव दृष्टः ॥

२३०

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र व्योमो गङ्गाप्रवाहद्वयस्य च सम्भावितः सम्बन्धः ।

यथा वा—

“चन्द्रास्तत्र चलन्ति खेलति यतस्तन्व्या मुखं चेष्टते
 दृष्टिर्यत्र ततोऽपि कन्दलयति प्रस्तारमिन्दीवरम् ।
 यत्रोन्मीलति दन्तदीधितिरितोऽप्यामोदते कौमुदी
 यस्मिन् बाहुलताऽपि वर्णाति ततो वेच्छन्ति कङ्कल्लयः ॥ ६२० ॥

अत्र मुख्यादिखेलनस्थानानां चन्द्रभूयस्त्वादिभिरसम्बन्धे सम्बन्धारोपः ।
 तथा गुणानां क्रियाणां च लोकमर्यादोलङ्घिनां सातिशयप्रतिभोन्मीलनाद्
 या काचिदुत्कर्षभणितिरितिप्रौढिरुपापनम् ।

तत्र गुणानां यथा—

“निपीतः पातालैः पशुपतिकपालैः कवलितः
 समन्तादाचान्तस्तुद्दिनगिरिषर्यन्तकुहरैः ।
 निमग्नो दिग्भागभ्रुतिषु च तनोति स्म तदपि
 प्रभो ! शब्दाद्वैतं जगति तव कीर्तेः कलकलः ॥ ६२१ ॥”
 अत्र कीर्तिकोलाहलमहन्वस्योत्कर्षः ।

यथा वा—

“स्तनयोर्जघनस्यापि मध्ये मर्ष्य प्रिये ! तव ।
 अस्ति नास्तीति सन्देहो न मेऽद्यापि निवर्तते ॥ ६२२ ॥”

अत्र तु मध्यतानवस्य ।

यथा वा—

“अत्युच्चाः परितः स्फुरन्ति गिरयः” इत्यादि । अत्र पुनर्भूपालभुजबलस्य ।

क्रियाणां यथा—

“भ्रातः ! कोक ! विमुञ्च शोकमसमं कान्तावियोगोद्भवं
 यस्यामप्रणयी तथाऽयमभवद् देवश्चुलुक्येश्वरः ।

१ अ. ०के म० । २ प. ०भिरिति । ३ प. ०बु ल० । ४ अ. च, प. तथा च ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः

१३१

शैलः सोऽपि यथा हिरण्यवपुः स्मर्तव्यतामेष्यति

व्यक्तं तच्च चिराद् भविष्यति दिनाद्वैतावदातं जगत् ॥ ६२४ ॥”

अत्र त्यागक्रियोत्कर्षः । तत्र कारणस्य प्राक्कालभावित्वं कार्यस्य चोत्तर-
कालभावित्वमित्यस्ति पौर्वापर्यक्रमनियमस्तस्यै च यो विपर्यासः कालव्यत्या-
साद् तुल्यकालत्वाद् वा विध्वंसो यथा—

“ हृदयमधिष्ठितमादौ मालत्याः कुसुमचापबाणेन ।

चरमं रमणीवल्लभ ! लोचनविषयं त्वया भजता ॥ ६२५ ॥ ”

अत्र कामुकाधिष्ठानस्य कारणस्थे कामनायाधिष्ठानस्य च कार्यस्य पूर्वा-
परकालव्यत्यासः ।

यथा वा—

“ सममेव समाक्रान्तं द्वयं द्विरदगामिना ।

तेन सिंहासनं पृथ्वीमखिलं चारिमण्डलम् ॥ ६२६ ॥ ”

अत्र सिंहासनाक्रमणस्य कारणस्थारिचक्राक्रमणस्थे कार्यस्य च कालतु-
ल्यत्वमुक्तम् ।

तामेतां सर्वाभ्यतिशयोक्तिं वदन्ति विद्वांसो ब्रुवते । कीदृशीम् ? सर्वा-
लङ्कारजीवितम् । अलङ्कारा हि सर्वेऽप्यनयैव स्फुरद्रूपाः क्रियन्ते । एतां विना
तु प्रमीतकल्पा एव । अत एवोक्तं केनापि—

“ सैषा सर्वाऽपि वक्रोक्तिरनयाऽर्थो विभाव्यते ।

यत्नोऽस्यां कविना कार्यः कोऽलङ्कारोऽनया विना ? ॥ ६२७ ॥ ”

अपरोऽप्याह—

“ अलङ्कारान्तराणामप्याहुरेकं परामर्णम् ।

वागीशमहितामुक्तिमिमामतिशयाह्वयाम् ॥ ६२८ ॥ ”

अत एवास्याः सर्वेभ्यः प्रथमं लक्षणारम्भः । देवता-मुनि-मन्त्रादिप्रभावो-
त्कर्षोऽपि गुणोत्कर्ष एवेति । त्रिभिर्विशेषकम् ॥ २-४ ॥

१ प. हरिण्य० । २ प. ०स्य यो । ३ प. ०त्वाद् वि० । ४ प. ०स्य का० । ५
प. ०कारव्य० । ६ अ. न कार्यस्य का०; प. ०स्य काल० । ७ प. ०या वि० । ८ प. ०हृदय० ।

२३२

अलङ्कारमहोदधौ

अथातिशयोक्तिसम्राजचारिणीं सहोक्तिमाह—

सहार्थयोगे या मुख्यामुख्ययोरेकधर्मता ।

क्रोडस्थातिशयोक्तिः सा सहोक्तिरिति विश्रुता ॥ ५ ॥

सहोर्थानां सह साकं सार्धं प्रभृतिशब्दानां योगे सम्बन्धे सति मुख्यं वर्ण्यमानत्वेन प्रधानकारणभूतममुख्यं तु तदनुमाभितया वर्ण्यमानत्वादप्रधानं कार्यभूतं तयोर्था काचिदेकधर्मता एकः क्रियारूपो गुणरूपो वा धर्मो ययोस्तौ तथा तयोर्भावः । या चेत्यमेकधर्मता सा सहोक्तिरिति विश्रुता विख्याता । तत्र क्रियारूपधर्मो यथा—

“ कोकिलालापमधुराः सुगन्धिवनवायवः ।

यान्ति सार्द्धं जनानन्दवृद्धिं सुरभिवासराः ॥ ६२९ ॥ ”

अत्र वासराणां जनानन्दानां च कर्तृभूतानां वृद्धिं यान्तीति क्रियारूपमेकधर्मत्वम् । धर्मसम्बन्धश्च वासराणां शब्दे जनानन्दानां पुनरार्थः ।

यथा वा—

* “ उज्जसि पियाह समयं तह वि अरे ! भणसि कीस किसिअं चि ।

उं अरिमरेण अयाणुअ ! भुंयह बइल्लो चि अंगाई ॥ ६३० ॥ ”

अत्रापि युष्मदर्थप्रिययोः कर्मभूतयोरुद्भूत इति क्रियारूपं धर्मैक्यम् । मालारूपं त्वेका दीपकोपस्कृता तद्रहिता च दृश्यते । यथा—

+ “ धीरेण समं जौमा हिअएण समं अणिट्ठिआ उवँएसा ।

उत्सा(च्छा)हेण सँहं भुआ वाहेण समं गलंति से उल्लावा ॥ ६३१ ॥ ”

* उल्लासे प्रियया समं तथापि अरे ! भणसि कथं कृशितेति ।

पश्यारिभरेणाह ! मुञ्चति बलीवर्षोऽप्यङ्गानि ॥

+ धैर्येण समं यासा ह्रवयेन सममनिष्ठिता उपदेशाः ।

वत्साहेन समं सुजौ बाढ्येण समं गलन्ति तस्य उल्लापाः ॥

१ व. स्थूता । २ प. ०ह सार्था० । ३ प. व. ०नं का० । ४ प. ०रावम० । ५ प. ०यसि । ६ प. ओ । ७ अ. ०णु मु० । ८ अ. मुअइ । ९ अ. व. ०पं स्वे० । १० प. जन्मो । ११ प. ०पं । १२ प. भुषा, व. सम० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२३३

अत्र गलन्तीति क्रियारूपं सर्वान् प्रत्येकधर्मत्वमिदमेव दीपकं च ।

तद्रहिता च यथा—

“ उत्क्षिप्तं सः कौशिकस्य पुलकैः साकं मुखैर्नामितं
भूपानां जनकस्य संशयधिया सार्धं समास्फालितम् ।
वैदेहीमनसा समं च सहसा कृष्टं ततो भार्गव—
प्रौढाहंकृतिकन्दलेन च समं भयं तदैशं घनुः ॥ ६३२ ॥ ”

गुणरूपधर्मा यथा—

“ सह दीर्घा मम श्वासैरिमाः सम्प्रति रात्रयः ।
पाण्डुराश्च ममैवाङ्गैः सह ताश्चन्द्रभूषणाः ॥ ६३३ ॥ ”

अत्र गत्रीणां श्वासाङ्गानां च दैर्घ्यगुणेन पाण्डुरत्वगुणेन चैकधर्मत्वम् ।
इयं च सहोक्तिः प्रायः क्रोडस्थातिशयोक्तिरेवोपनिबद्धव्या । यथाऽत्रैव कोकिला-
लापेत्यादौ । अत्र हि वासरवृद्धिः कारणम्, जनानन्दवृद्धिश्च कार्यम् । तयोः
समकालोक्तौ पौर्वापर्यविध्वंसेनातिशयोक्तिः स्फुरन्ती प्रतिभातीत्येवं सर्वत्र
विचार्यम् । तत्परिमलमन्तरेण पुनः—

‘ अनेन सार्द्धं विहराम्बुराशेस्तीरेषु तालीवनमर्मरेषु ।’

इत्यादावपि सहोक्तिप्रसङ्गः ।

‘ अस्तं भास्वान् प्रयातः सह रिपुभिरयं संह्रियन्तां बलानि ।’

इत्यत्र पुनरस्तं प्रयात इत्यस्तैकक्रियायोगोऽस्ति च भेदेऽप्यभेद इत्येवं-
रूपाऽतिशयोक्तिरस्तमित्यस्योभयार्थत्वादिति ॥ ५ ॥

अथैतस्या एव स्वरूपान्तरमाह—

सहार्थानां परित्यागादिवादीनां परिग्रहे ।

गर्भीकृतोपमारूपा सेयमौपम्यगर्भिता ॥ ६ ॥

१ अ. च ३० । २ व. ०क्तिः स्फु० । ३ प. ०स्ते० ।

२३४

अलङ्कारमहोदधौ

सहार्थान् परित्यज्येवादीनां परिग्रहे सत्युपमारूपं गर्भे कुर्वाणा सहोक्तिरे-
वौपम्यगर्भिता इत्युच्यते । यथा—

“ धत्ते पश्युः प्रभाणां नलिनवनमिव ज्योतिरुज्ज्वलितं
मर्तुर्वारान्तरङ्गा इव तुहिनरुचेरंसवः सङ्कुचन्ति ।
रामाणां कामलीला इव च कुम्भदिनीसम्पदः सैम्प्रियन्ते
शोकः कोकाङ्गनानामिव तिमिरभरः स्तोकरतां च प्रयाति ॥६३६॥”

अत्र नलिनवनादिभिर्ज्योतिरादीनामिवशब्देनौपम्यं द्योत्यते । सहार्थस्तु
वाक्यार्थसामर्थ्येनैव लभ्यते ॥ ६ ॥

अथातिशयोक्तिसौरमतरङ्गितामेव सकलालङ्कारबीजभूताष्टपमां लक्षयति—

यदुत्कर्षवताऽन्येन तत्स्वरूपप्रतीतिकृत् ।
भेदाभेदे मनोहारि साधर्म्यं वर्ण्यवस्तुनः ॥ ७ ॥
सर्वालङ्कृत्युपादानकारणं सोपमा स्मृता ।

वर्ण्यवस्तुनो वर्ण्यमानस्य प्रकृतस्योपमेयभूतस्य वस्तुनोऽन्येनै प्रकृतेनोप-
मानभूतेन वस्तुना यत् साधर्म्यं समानधर्मत्वं सा उपमानांमालङ्कृतिः स्मृता
पूर्वाचार्यैः कथिता । कथम्भूतेनाप्रकृतेन वस्तुनोत्कर्षवताऽत्यन्तमुत्कर्षशालिना ।
न ह्युत्कर्षधर्षितेनोपमानेन किमप्युपमेये सौन्दर्यमाधीयते । अत एवोक्तं तत्स्वरूप-
प्रतीतिकृद् इति । तस्योपमानस्य यत् स्वरूपं परिस्पन्दविशेषस्तस्य प्रतीतिं
करोति यत् साधर्म्यम् । उपमेये ह्युपमानस्वरूपप्रतीतौ कोऽपि सातिशयः प्रकर्षः ।
तत एवोक्तं भेदाभेदे इति । व्यतिरेके हि भेदप्राधान्यम् । रूपके चाभेदप्राधान्यम् ।
अस्यां पुनर्भेदाभेदप्राधान्यम् । यदाहुः—‘यत्र किञ्चित् सामान्यं कचिच्च विशेषः
स विषयः सदृशतायाः’ इति उपमानोपमेययोर्हि कारणभेदेन भेदः । समान-
धर्माध्यासात् पुनर्भेदः । किञ्चिदभेदप्रतीतौ ह्युपमानस्वरूपस्योपमेयगतत्वेना-
प्यवसायादौपम्यं प्रकृष्यते । पुनः कीदृशं साधर्म्यं मनोहारि सचेतनचेतश्चम-

१ प. ०ञ्जारकृत्वं । २. प. व. संत्रिय० । ३. न. द्योतयति । ४. अ. ०म्यं न वस्तु० ।

५. अ. ०नाप्र० । ६. अ. ०नाल०, प. ०माल० । ७. व. प. ह्युत्कर्षः ।

अर्वालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२३५

त्कारि तेन सच-ज्ञेयत्व-प्रमेयत्व-वृत्तत्वादिमात्रसाधर्म्येनोपमा यथा कुम्भ इव
मुखमित्यादि । शृङ्गारादौ हास्यादौ तु न दोष इति । उपमायाः स्वरूपविशे-
षणमाह-सर्वालङ्कृतीत्यादि । सर्वासां रूपकाद्यलङ्कृतीनामियमेवोपादानकारणं
समवायिकारणभूतेत्यर्थः । अत एव ताम्भ्यः प्रथममुपदिष्टेति ।

तद्भेदानाह—

इयं च पूर्णा लुप्तेति विभर्ति द्विप्रकारताम् ॥ ८ ॥

इयं चोपमा पूर्णा लुप्ता चेति द्विप्रकारतां विभर्ति धारयतीति ॥ ८ ॥

अथ पूर्णमाह—

सामान्यस्योपमानोपमेययोर्द्योतकस्य च ।

प्रयोगे प्रथमा वाक्ये समासे प्रत्ययेऽपि च ॥ ९ ॥

सामान्यस्य साधारणधर्मस्योपमानोपमेययोश्च द्योतकस्य चोपमाप्रकाशक-
स्य इव-वा-यथाऽऽदेः सम-सदृश-सन्निभादेश्च शब्दस्य समस्तानामप्येषां प्रयोगे
प्रथमा पूर्णोपमा । सा च क भवतीत्याह-वाक्ये समासे प्रत्ययेऽपि च । तत्र
वाक्ये यथा—

“ कमलमिव चारु वदनं मृणालमिव कोमलं भुजायुगलम् ।

अलिमालेव च नीला तवैव मदिरेक्षणे ! कबरी ॥ ६३७ ॥ ”

समासे यथा—

“ अत्यायतैर्नियमकारिभिरुद्धतानां दिव्यैः प्रभाभिरनपायमयैर्हृपायैः ।

शौरिर्भुजैरिव चतुर्भिरदः सदा यो लक्ष्मीविलासमवनैर्भुवनं वभार ॥ ६३८ ॥

अत्र भुजैरिवेत्यत्र कैश्चिदिवेन सह विभक्त्यलोपे नित्यसमासो मन्यते ।
तन्मतानुसारेणयं समासे पूर्णोपमा ।

१ प. युगलो । २ अ. चेति । ३ प. लक्ष्मि० । ४ प. ०६दरैः ।

२३६

अलङ्कारमहोदधौ

प्रत्यये यथा—

“ गाम्भीर्यगरिमा तस्य सत्यं गङ्गाभुजङ्गवत् ।

दुरालोकः स समरे निदाघाम्बररत्नवत् ॥ ६३९ ॥ ”

एवमादाविवादिद्योतकशब्देभ्य एव साध्यादौपम्यप्रतीतिरिति श्रौती
पूर्णोपमा । आर्थो वाक्ये यथा—

“ चकितहरिणलोललोचनायाः क्रुधि तरुणारुणतारहारिकान्ति ।

सरिसज्जमिदमाननं च तस्याः सममिति चेतमि संमर्दं विधत्ते ॥ ६४० ॥

समासे यथा—

“ अवितथमनोरथपथप्रथनेषु प्रगुणगरिमगीतश्रीः ।

सुरतरुसदृशः स मैवानभिलषणीयः क्षितीश्वर ! न कस्य ? ॥ ६४१ ॥ ”

इत्यादिषु तु समादिद्योतकशब्दसङ्ग्राहेऽपि तात्पर्यार्थेपरीलोचनेनौपम्यप्रती-
तिरित्यार्थो पूर्णोपमा ॥ ९ ॥

अथ लुप्तामाह—

लुप्तैकद्वित्रिलोपे स्यात् तद्वद् धर्मादिषु स्थिते ।

धर्मादिषु धर्मोपमानोपमेयद्योतकेष्वेकस्य द्वयोस्त्रयाणां वा लोपे स्थिते
सञ्जाते सति लुप्ता नामोपमा । साऽपि तद्वत् पूर्णोपमावद् वाक्ये समासे प्रत्य-
येऽपि च भवति ।

तत्र वाक्ये यथा—

“ राजीवमिव ते वक्त्रं नेत्रे नीलोत्पले इव ।

रम्भास्तम्भाविबोरू च करिकुम्भाविव स्तनौ ॥ ६४२ ॥ ”

१ अ. ०णहा० । २ व. ०विदे घ० । ३ य. भगवा० ।

अर्थोलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२३७

अत्र साधारणधर्मलोपः ।

यथा वा—

“ त्वन्मुखं पुण्डरीकं च फुल्ले सुरभिगान्धिनी ।
कोमलापाटलौ तन्वि ! पल्लवश्चाधरश्च ते ॥ ६४३ ॥ ”

अत्र द्योतकलोपः ।

द्विलोपे यथा—

“ *तुंदुल्लंतु मरीहसि कंटयकलिआई केअईअवणाई ।
मालइकुसुमेण समं भमर ! भमतो न पाविहिसि ॥ ६४४ ॥ ”

अत्र धर्मोपमानयोर्लोपः ।

समासे यथा—

“ मुखमिन्दुसुन्दरं ते विसक्तिलयकोमले भ्रुवालतिके ।
जघनस्थली च सुन्दरि ! तव शैलशिलाविशालेति ॥ ६४५ ॥ ”

अत्र द्योतकलोपः ।

द्विलोपे यथा—

‘ तुंदुल्लंतु मरीहसि ’ इत्यादि गाथायां ‘ मालइकुसुमसरिच्छं ’ इति समासे कृते धर्मोपमानयोर्लोपः ।

त्रिलोपे यथा—

“ तरुणिमनि कृतावलोकना ललितविलासविलम्बविग्रहा ।
स्मरशरविशरारितान्तरा मृगनयना नयते मुनेर्मनः ॥ ६४६ ॥ ”

* गन्धेषयन् मरिह्यसि कण्टरुकलितानि केतकीवनानि ।
मालतीकुसुमेन समं भ्रमर ! भ्रमन् न प्राप्यसि ॥

१ अ. मीरी० । २ अ. ०द्व० ।

२३८

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र मृगनयने इव नयने यस्या इति समाप्ते धर्मोपमानद्योतकानां लोपः ।

प्रत्यये यथा—

“सूचीयति सुधारश्मिमनाथति मृतायते ।

मृतस्तु कान्ताविरहे स्वर्गेऽपि नरकायते ॥ ६४७ ॥”

अत्र द्योतकलोपः । अनाथतीत्यत्र तु द्योतकसामान्ययोर्द्वयोर्लोपः ।

यथा वा—

“इंसो ध्वाङ्क्षविरावी स्यादुष्ट्रक्रोशी च कोकिलः ।

खरनादी मयूरोऽपि त्वं चेद् वदसि वाग्मिनि ! ॥ ६४८ ॥”

अत्रापि ‘कर्तुर्णिन्’ [हैम ५।१।१५३] इति णिनि प्रत्यये द्योतकलोपः ।

यथा वा—

“मृधे निदाघघर्माशुदर्शं यश्यन्ति तं परे ।

स पुनः पार्थसञ्चारं सञ्चरत्यवनीपतिः ॥ ६४९ ॥”

अत्र द्योतकलोपः ।

यथा वा—

“पूर्णेन्दुकल्पवदना मृणालीदेश्यदोर्लता ।

चक्रदेशीयजघना सा स्वप्नेऽपि न दृश्यते ॥ ६५० ॥”

अत्र धर्मलोपो द्योतकार्थस्तु कल्पत्वादिभिः साक्षादभिहितः । ईषदपरि-
समाप्तः पूर्णेन्दुरिति पूर्णेन्दुमदृशमित्यर्थः । न तु पूर्णेन्दुरेवेति रूपकं नाशङ्क-
नीयम् ।

द्विलोपे यथा—

“गङ्गीयत्यसितापगा फणिगणः श्रेणीयति श्रीपतिः

श्रीकण्ठीयति कैरवीयति दलनीलोत्पलानां वनम् ।

१ व. ०तकलो० । २ प. मृगाय० । ३ अ. च । ४ प. सा न स्व० । ५ प. दीपकं ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२३९

कर्षरीयति कज्जलं पिककुलं लीलामरालीयति

स्वःकुम्भीयति कुम्भिनामपि घटा यत्कीर्तिसम्पर्कतः ॥६५१॥ ”

अत्र गङ्गामिवात्मानमाचरत्यसितापगेत्पादिष्वात्मनो द्योतकस्य च लोपः । इयं लुप्तोपमाऽपि यथायोमं श्रौती चार्थी च ज्ञातव्या ।

अथोपमाया एव भेदानाह—

धर्मस्य तस्यामेकत्वं सर्वानुगतया क्वचित् ॥ १० ॥

तस्यामुपमायां क्वचित् कस्मिंश्चित् कविप्रौढिनिर्मिते काव्ये सर्वानुगतया सर्वोपमानानामुपमेयस्य चानुगामित्वेन धर्मस्यैकत्वमेकरूपत्वम् । यथा—

“ प्रभामहत्या शिख्येव दीपस्त्रिमार्गयेव त्रिदिवस्य मार्गः ।

संस्कारवत्येव गिरा मनीषी तथा स पूतश्च विभूषितश्च ॥ ६५२ ॥ ”

अत्र पूतश्च विभूषितश्चेत्येक एव धर्मः सर्वानुगच्छति । इयमेव मालोपमा ॥ १० ॥

तथा—

क्वचित् पृथग्विनिर्देशः प्रतिवस्तूपमानवत् ।

यथा प्रतिवस्तूपमायां तथा क्वचित् कस्यांचित् उपमायामुपमाने उपमेये च धर्मस्य पृथक् पृथग् निर्देशः । यथा—

“ यान्त्या मुहुर्वलितकन्धरमाननं त—

दावृत्तवृन्तशतपत्रनिभं वहन्त्या ।

दिग्धोऽमृतेन च विषेण च पक्ष्मलाक्ष्या

गाढं निखात इव मे हृदये कटाक्षः ॥ ६५३ ॥ ”

अत्र बलित्त्यावृत्तत्वे द्वयोरप्युपमानोपमेययोरेकार्थो पृथक् पृथग् धर्मो निबद्धौ ।

१ प. उपगामि० । २ प. ०स्यात्म० । ३ व. कस्मिंश्चित्० । ४ प. ०त्तत्वावृ० ।

२४०

अलङ्कारमहोदधौ

तथा—

दृष्टान्तवत् कचिद् बिम्ब-प्रतिबिम्बमनोज्ञता ॥११॥

यथा दृश्यन्ते तथा कस्मिंश्चिदुपमाभेदे द्वयोरप्युपमानोपमेययोर्धर्मद्वयस्य
बिम्ब-प्रतिबिम्बमनोहरत्वम् । यथा—

“ पाण्डुरोऽयमंसापितलम्बहारः क्लृप्ताङ्गरागो हरिचन्दनेन ।

आभाति बालातपरक्तसानुः सनिर्झरोद्गार इवाद्विराजः ॥ ६५४ ॥ ”

अत्र हाराङ्गरागयोर्धर्मयोर्निर्झर-बालातपौ प्रतिबिम्बत्वेन निबद्धौ ॥११॥

पुनः कांश्चिदुपमाभेदानाह—

साऽनेकद्योतका सर्वद्योतका द्योतकोज्जिता ।

धातुद्योत्या विपर्यासवती वैधर्म्यशालिनी ॥ १२ ॥

नियमानियमोपेता विक्रयातिशयाङ्किता ।

प्रतिषेधाद्भुता श्लिष्टा श्लेषोत्प्रेषितवत्यपि ॥ १३ ॥”

अनेकं द्विप्रभृतिद्योतकं पदं यस्यां सा । यथा—

“ दिने दिने सा परिवर्धमाना लब्धोदया चान्द्रमसीव लेखा ।

पुषोष लावण्यमयान् विशेषान् ज्योत्स्नान्तराणीव कलान्तराणि ॥६५५॥ ”

अत्रैकैवाक्येऽपि द्योतकद्वयस्य प्रयोगः ।

तथा सर्वं सर्वोपमानगतं द्योतकं यस्यां सा । यथा—

“ अलिबलधैरलकैरिव कुसुमस्तवकैः स्तनैरिव वसन्ते ।

भान्ति लता ललना इव पाणिभिरिव किसलयैरधिकम् ॥ ६५६ ॥ ”

अत्र सर्वोपमानेषु द्योतकनिवेशः ।

तथा द्योतकेनोज्जिता त्यक्ता । यथा—

१ प. ०हार० । २ प. यामलम् । ३ प. ०ति प० । ४ व. तथा । ५ व. तथा ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२४१

“ दिवो जागतिं रक्षायै पुलोमारिर्भुवो भवान् ।
असुरास्तेन हन्यन्ते साधलेपा नृपास्त्वया ॥ ६५७ ॥ ”

तथा धातुना द्योतकीभूतेन द्योत्यते या सा । यथा—

“ पूर्णेन्दोस्तव संवादि चदनं वनजेष्वने ।
पुष्पाति पुष्पचापस्य जगन्नयजिगीषुताम् ॥ ६५८ ॥ ”

यथा वा—

“ निपीयमानस्तवका शिलीमुखैरशोकयाष्टिश्चलबालपङ्क्तवा ।
विडम्बयन्ती ददृशे वधूजनैरमन्ददष्टौष्ठकरावधूननम् ॥ ६५९ ॥ ”

तथोपमानोपमेययोर्विपर्यासो व्यत्ययो यस्यां सा । यथा—

“ यत् त्वन्नेत्रसमानकान्ति सलिले मग्नं तदिन्दीवरं
मेघैरन्तरितः प्रिये ! तव मुखच्छायाऽनुकारी शशी ।
येऽपि त्वद्गमनानुकारिगतयस्ते राजहंसा गता—
स्त्वत्सादृश्यविनोदमात्रमपि मे दैवेन न क्षम्यते ॥ ६६० ॥ ”

अत्रेन्दीवरादीनां नेत्रादीन्युपमानानीति विपर्यासः । न चात्र वक्ष्यमाण-
प्रतीपालङ्कारशङ्का कार्या विपर्यासस्योपमानतिरस्कारहेतुत्वाभावात् ।

तथा साधर्म्यविपक्षभूतं वैधर्म्यं तेन शालते या सा । यथा—

“ प्रहितः प्रधनाय साधवानहमाकारयितुं महीश्रुजा ।
न परेषु महौजसश्छलादपकुर्वन्ति मलिम्लुचा हव ॥ ६६१ ॥ ”

अत्रापकुर्वन्तीत्यस्य विपक्षभूतं नापकुर्वन्तीति वैधर्म्यम् ।
नियमोऽन्यसाम्यनिवृत्तिस्तेनोपेता । यथा—

१ प. अ. ०मिरामः । २ अ. ०स्तानि । ३ प. तथा ।

३१

२४२

अलङ्कारमहोदधौ

“मुखं ते शशिनैवेदं तुल्यं नान्येन केनचित् ।
मृगाक्षि ! समतामेति सुधर्यैव वचः पुनः ॥ ६६२ ॥”

अनियमस्तद्विपर्ययस्तदुपेता । यथा—

“मुखमम्भोरुहं तावत् तवान्वेति कृशोदरि ! ।
यदीदृगन्यदप्यस्ति तदप्यायातु तुल्यताम् ॥ ६६३ ॥”

विक्रिया वस्तुविकारस्तदङ्किता । यथा—

“इन्दुविम्बादिवोत्कीर्णं पद्मगर्मादिवोद्धृतम् ।
वदनं तव तन्वङ्गि ! विमृशङ्गिर्विभाव्यते ॥ ६६४ ॥”

अतिशयः प्रकर्षस्तदङ्किता । यथा—

“त्वय्येव त्वन्मुखं दृष्टं दृश्यते दिवि चन्द्रमाः ।
इयानेवानयोर्भेदो मृगशावाक्षि ! नापरः ॥ ६६५ ॥”

प्रतिषेध औपम्यनिषेधस्तेनाश्लिष्टा । यथा—

“कलङ्किनः प्रिये ! दोषाकरस्य च जडस्य च ।
न जातु शक्तिरिन्दोस्ते मुखेन प्रतिगर्जितम् ॥ ६६६ ॥”

अद्भुतमाश्चर्यं तेनाश्लिष्टा । यथा—

“यदि किञ्चिद् भवेत् पद्ममुद्भु विभ्रान्तलोचनम् ।
तत् ते मुखश्रियं चर्तुमिदमुत्सहतां प्रिये ! ॥ ६६७ ॥”

अर्थानामेकशब्दप्रतिपाद्यत्वं श्लेषस्तद्वती । यथा—

“शिशिरांशुप्रतिद्वन्द्वा श्रीमत् सुरभिगन्धि च ।
अम्भोजमिव रम्भोरु ! विभाति वदनं तव ॥ ६६८ ॥”

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२४३ ।

यत् किञ्चिदसद् वितर्क्यते तदुत्प्रेक्षितं तद्वती । यथा—

“ मय्येवास्या मुखश्रीरित्यलमिन्द्रोर्विकथनैः ।

विकस्वरे सरोजेषु यद्वत् सत्येव साऽन्वहम् ॥ ६६९ ॥

एवमन्याऽपि—

“ चन्द्रारविन्दयोः कक्षामतिकम्प मुखं तव ।

आत्मनैव कुरङ्गाक्षि ! तुल्यतां कलयत्यदः ॥ ६७० ॥ ”

इत्यसाधारणोपमाऽऽदयः कविभणितिभङ्गयः सम्भवन्ति । तास्त्वनन्त-
त्वादुदाहर्तुं न शक्यन्ते इति ॥ १२-१३ ॥

अथोपमाया एव वास्तवं स्वरूपमाह—

एषा च लौकिकी लोकप्रसिद्धेरनुरोधतः ।

एषा च सर्वाऽप्युपमा लोकप्रसिद्धेरनुरोधाऽलौकिकी कोऽर्थो लोकप्रसिद्धमुप-
मानं लोकप्रसिद्धमुपमेयं च यस्यां सा लौकिकी । यथा—‘ कमलमिव मुखम् ’
इत्यादि । न पुनः ‘ कुमुदमिव मुखम् ’ इत्यादि । यदि वा लोकाचरिता
लौकिकी । यथा—

“ स्थितः स्थितामृच्छलितः प्रयातां निपेदुषीमासनवैन्धवीरः ।

जलाभिलाषी जलमाददानां छायेव तां भूपतिरन्वगच्छत् ॥ ६७१ ॥ ”

अथ कल्पितामाह—

या कविप्रतिभोन्मेषकल्पिता कल्पिता तु सा ॥ १४ ॥

सा पुनः कल्पिता या कवेः प्रतिभोन्मेषेण नवनवोल्लेखशालिप्रज्ञाविशेषो-
ल्लासेन कल्पिता निष्पादिता । यथा—

“ हंसानां निनदेषु यैः कवलितैरासाद्यते कूजता—

मन्यः कोऽपि कषायकण्ठलुठनादाघर्षरो विभ्रमः ।

१ व. चवद्ग० । २ प. यैः ।

२४४

अलङ्कारमहोदधौ

ते सम्प्रत्यकठोरवारणवधूदन्ताङ्कुरस्पर्द्धिनो
निर्याताः कमलाकरेषु बिसिनीकन्दाग्रिमग्रन्धयः ॥ ६७२ ॥”

अत्र चातुष्टोत्यापि । यथा च—

“सम्बन्धो रघुधूभुजां मनसिजव्यापारदीक्षागुरु-
गौराङ्गीवदनोपमापरिचितस्तारावधूवल्लभः ।
सद्योमार्जितदाक्षिणात्यतरुणीदन्तावदातद्युति-
श्वन्दः सुन्दरि ! दृश्यतामयमितश्चण्डीशचूडामणिः ॥ ६७३ ॥”

यथा च—

“उद्गर्भहूणतरुणीरमणोपमर्दभग्नोन्नतिस्तननिवेशनिभं हिमांशोः ।
बिम्बं कठोरविसकाण्डकडारगौरैर्विष्णोः पदं प्रथममग्रकरैर्व्यनक्ति ॥ ६७४ ॥”

यथा च—‘सद्योर्मुण्डितमत्तहूणचिबुकप्रस्पर्द्धि नारङ्गकम्’ । इति ।

एवमुक्तानुसारेणान्धापि काचिद् रसनोपमाप्रभृतिरुपमा स्वयमभ्युक्षा ।
अत्र सर्वत्राप्यसम्बन्धे सम्बन्ध इत्यादिरूपः कोऽप्यतिशयोक्तिपरिमलो विद्यत
एवेति ॥ १४ ॥

अथाप्यप्रस्तावादनन्वयमाह—

एकस्यैवोपमानोपमेयत्वे स्यादनन्वयः ।

एकस्यैव प्रकृतस्यैवोत्कर्षदानाय सदृशवस्त्वन्तरनिवृत्त्यर्थं यदुपमानत्वमु-
पमेयत्वं च कल्प्यते । तस्मिन् सति द्वितीयसदृशानुगमाभावादनन्वयः स्यात् ।
यथा—

“त्वन्मुखं त्वन्मुखमिव त्वद्दृशौ त्वद्दृशाविव ।
त्वन्मूर्तिरिव मूर्तिस्ते त्वमिव त्वं कृशोदरि ! ॥ ६७६ ॥”

१ प. णोपमधर्म० । २ प. च । ३ अ. व. ८ मुद्रि० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२४५

अत्र त्वमेवेदृशी नापरेत्यनन्वयेन प्रकाश्यते । इहाभेदे भेद इत्थेर्वरूपाऽति-
शयोक्तिर्द्रष्टव्या । एवमुत्तरत्रापि सर्वत्र यथासम्भवं क्वचित् कदाचिदतिशयोक्ति-
र्ज्ञातिच्युता ।

अथोपमेयोपमामाह—

उपमेयोपमा भिन्नवाक्यस्थे व्यत्यये तयोः ॥ १५ ॥

तयोरुपमानोपमेयोर्व्यत्यये विपर्यये भिन्नवाक्यस्थे द्वितीयवाक्यस्थिते
सत्पुपमेयोपमा । इयं साधारणधर्मस्य प्रयोगादप्रयोगाच्च द्विवा । तत्राद्या यथा—

“ सच्छायाभोजवदनाः सच्छायावदनाम्बुजाः ।

वाप्योऽङ्गना इवाभान्ति यत्र वाप्य इवाङ्गनाः ॥ ६७७ ॥ ”

अत्र सच्छायेति साधारणधर्मः ।

द्वितीया यथा—

“ खमिव जलं जलमिव खं हंसश्चन्द्र इव हंस इव चन्द्रः ।

कुमुदाकारास्तारास्ताराऽऽकाराणि कुमुदानि ॥ ६७८ ॥ ”

अत्र भिन्नवाक्यत्वभणनादेकवाक्यत्वं पूर्वस्मिन्नन्वये सिद्धमेव ॥ १५ ॥

अथ सादृश्यप्रस्तावादेव स्मरणमाह—

स्मरणं यौ स्मृतिस्तुल्यदर्शनात् प्रतिवस्तुनः ।

तुल्यदर्शनात् सदृशावलोकनात् प्रतिवस्तुनोऽनुभूतवस्त्वन्तरस्य या स्मृ-
तिस्तत् स्मरणम् । यथा—

“ अदृश्यन्त पुरस्तेन खेलाः खञ्जनपङ्क्तयः ।

अस्मर्यन्त विनिःश्वस्य प्रियानयनविभ्रमाः ॥ ६७९ ॥ ”

१ प. द्रष्टव्या । २ व. व्यत्यये । ३ प. गत्याम् । ४ अ. वा ।

२४६

अलङ्कारमहोदधौ

सदृशोवलोकनं विना तु स्मृतिर्नायमलङ्कारः । यथा—

“ अत्रानुगोदं मृगयानिवृत्तस्तरङ्गवातेन विनीतखेदः ।
रहस्त्वदुत्सङ्गनिषण्णमूर्ध्ना स्मरामि वानीरगृहेषु सुप्तम् ॥ ६८० ॥ ”

इत्यादौ प्रागुदाहृते व्यभिचारिणि अत्र च कर्तृविशेषणानां स्मर्तव्यदशा-
भावित्वे स्मर्तुर्दशभावित्वमसमीचीनमिति ।

अथ सादृश्यहेतुकत्वेनैव स्मरणानुयायिनं संशयमाह—

संशयः स तु सन्दिह्यमानत्वं प्रकृतस्य यत् ॥ १६ ॥

स पुनः संशयाख्योऽलङ्कारो यत् प्रकृतस्य वर्ण्यमानस्य सदृशप्रस्तावादप्र-
कृतेन केनापि सदृशवस्तुना सन्दिह्यमानत्वं सन्देहविषयत्वं स च संशयः शुद्धो
निश्चयगर्भो निश्चयान्तश्च ।

तत्र शुद्धो यत्र संशय एव पर्यवसानम् । यथा—

“ सेयं किं कालरात्रिः किमुत पितृपतिप्रह्वजिह्वालतेयं
किं वा कालीकटाक्षद्युतिरियमथवा देहिनी दुर्दशेयम् ।
इत्थं सङ्ग्रामरङ्गाङ्गणभुवि नटनापाटवं नाटयन्तीं
दृष्ट्वा यस्यासियष्टिं प्रतिनृपतिभटैः स्वैरमूहाम्बभूवे ॥ ६८१ ॥ ”

अत्र रूपकृतं सादृश्यम् ।

यथा वा—

“ आहारे विरतिः समस्तविषयग्रामे निवृत्तिः परा
नासाग्रे नयनं यदेतदपरं यच्चैकनिष्ठं मनः ।
मौनं चेदभिदं च शून्यमखिलं यद् विश्वमाभाति ते
तेद्ब्रूयाः सखि ! योगिनी किमसि भोः ! किं वा वियोगिन्यसि ? ॥ ६८२ ॥ ”

१ प. ०शालो० । २ अ. ०ना स्मृ० । ३ प. ०तैरपनी० । ४ प. अत्रादौ । ५ अ. यद् ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२४७

अत्रार्थसादृश्यम् ।

निश्चयगर्भो यथा—

“ अयं मार्तण्डः किं स खलु तुरगैः समभिरितः
 कृशानुः किं सर्वाः प्रसरति दिशो नैव नियतम् ।
 कृतान्तः किं साक्षान्महिषवहनोऽसाविति चिरं
 समालोक्याजौ त्वां विदधति विकल्पान् प्रतिभटाः ॥ ६८३ ॥ ”

निश्चयान्तो यथा—

“ मैनाकः किमयं रुषाद्धि गेमने मैन्मार्गमव्याहृतं
 शक्तिस्तस्य कुतः स वज्रपतनाद् भीतो महेन्द्रादापि ।
 तार्क्ष्यः सोऽपि समं निजेन विश्रुता जानाति मां रावणं
 आः ! ज्ञातं स जटायुरेष जरसा क्लिष्टो वधं वाञ्छति ॥ ६८४ ॥ ”

अत्र च कविप्रतिभोन्मीलितः संशयो ग्राह्यो न पुनः स्थाणुर्वा पुरुषो
 वेति । सादृश्यव्यतिरिक्तविषयं तु सन्देहं वितर्काख्यमलङ्कारान्तरमन्ये मन्यन्ते-
 ऽस्मन्मते तु विना सादृश्याधिकारमनेनैव सङ्गृहीतत्वाच्च पृथग् लक्षणारम्भः ।
 तथाहि—यत् प्रकारान्तरेणापि प्रकृतिविषयं सन्दिह्यमानत्वं स संशय इति ।
 यथा 'अस्याः सर्गविधौ प्रजापतिरभूत्' इत्यादिः । अत्रातिशयोक्त्या संशयस्य संकरः ।

यथा च—

“ अयमसौ भगवानुत पाण्डवः स्थितमवाङ्मुनिना शशिमौलिना ।
 समधिरूढमनेन तु जिष्णुना स्यादिति वेगवशान्मुमुहे गणैः ॥ ६८५ ॥ ”

क्वचिदारोप्यमाणानां भिन्नाश्रयत्वेनापि दृश्यते । यथा—

“ रञ्जिता नु विविधास्तरुशैला नामितं नु भगनं स्थगितं नु ? ।
 पूरिता नु विषमेषु धरित्री संहृता नु ककुभस्तिमिरेण ॥ ६८६ ॥ ”

१ व. नैव । २ अ. गगने । ३ प. सन्मा० । ४ व. ०पव० । ५ अ. ०प्र क० । ६ व. वा ।

७ अ. व. कु०, प. न ।

२४८

अलङ्कारमहोदधौ

अप्रारोपविषये तिमिरे सत्यापि रागादिकं तर्वादिभिन्नाश्रयत्वेनारोपितम् ।
 केचित् तु तिरस्कृतस्वरूपविषयनिगरणेन सन्देहभेदमतिशयोक्तिप्रकारमाहुः ।
 अन्ये तु तुशब्दस्य सम्भावनाद्योतकत्वं मत्वोत्प्रेक्षाप्रकारमिममाचक्षते ॥१६॥

अथ सादृश्याश्रयत्वादेव भ्रान्तिमन्तमाह—

भ्रान्तिमान् वैपरीत्येनाप्रतीतिः सदृशेक्षणात् ।

सदृशवस्त्वन्तरदर्शनात् वैपरीत्येन विपर्ययेण या प्रतीतिः स भ्रान्तिमान्
 भ्रान्तिर्विद्यते यत्रेति कृत्वा । सा च भ्रान्तिरतच्चे तत्त्वबुद्धिस्तत्त्वेऽप्यतत्त्वबुद्धिश्चेति
 द्विविधा । तत्रातच्चे तत्त्वबुद्धिर्यथा—

“ कपाले मार्जारः पय इति करान् लेढि शशिन-
 स्तरुच्छिद्रप्रोतान् विसमिति कैरी सङ्कलयति ।
 रतान्ते तन्पस्थान् हरति दयितःऽप्यंशुकमिति
 प्रमामत्तश्चन्द्रो जगदिदमहो ! विभ्रमयति ॥ ६८७ ॥ ”

अत्रेन्दुमरीचिषु क्षीरप्रभृतिभ्रान्तिः ।

यथा वा—

* “हसितं सहस्रतालं सुकवडं आगर्हि पहिर्हं ।
 पत्र-फलसारिच्छे उड्डीणे पूसवंदमि ॥ ६८८ ॥ ”

अत्र दूरस्थानां न्यग्रोधस्थे शुकवृन्दे पत्र-फलभ्रान्तिः ।

तत्त्वेऽप्यतत्त्वबुद्धिर्यथा—

* हसितं सहस्रतालं सुकवटमागतैः पथिकैः ।
 पत्र-फलसदृशे उड्डीने शुकवृन्दे ॥

१ प. अपविरोपवि० । २ प. व्यगतत्वे० । ३ व. करान् । ४ व. पल्ल० ।

अथालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२४९

“समर्थये यत् प्रथमं प्रियां प्रति क्षणेन तन्मे परिवर्ततेऽन्यथा ।

अतो विनिद्रे सहसा विलोचने करोमि न स्पर्शविभावितप्रियः ॥६८९॥ ”

अत्र प्राप्तलतारूपोर्वशीपरिष्वङ्गसुखनिमीलिताक्षस्य पुरुरवसः शोषान्ता-
विभूतसत्परूपायामपि तस्यां वस्त्वन्तरभ्रान्तिः ।

यथा वा—

+ “ सो मुद्गमओ मायण्हिआहिं तह दुमिओ हयासाहिं ।

जह सम्भावमईण वि नईण वि परंमुहो जाओ ॥ ६९० ॥ ”

अत्र सत्यनदीष्वपि मृगतृष्णाभ्रान्तिः ।

मालारूपोऽप्येष यथा—

“ नीलेन्दीवरशङ्कया नयनयोर्वन्धूकबुद्ध्याऽधरे

पाणौ पद्मधिया मधूककुसुमभ्रान्त्या तथा गण्डयोः ।

लीयन्ते कवरीषु बान्धवकुलव्यामोहजातस्पृहा

दुर्वारा मधुषपाः कियन्ति भवती स्थानानि रक्षिष्यैति ॥६९१॥ ”

अत्र युवत्यवयवेषु नयनादिषु मधुपानां नीलोत्पलादिभ्रान्तिः ।

गाढमर्मप्रहारादिना तु भ्रान्तिर्नास्य विषयः । यथा—

“ दामोदरकराघातचूर्णिताशेषवक्षसा ।

दष्टं चाणूरमष्टेन शतचन्द्रं नभस्तलम् ॥ ६९२ ॥ ”

सादृश्यहेतुकाऽपि भ्रान्तिर्विच्छिन्नार्थं कविप्रतिभोत्थापितैव गृह्यते, नापरा-
शुभ्तिकायां रजतभ्रान्तिवत् ।

+ स मुग्धमृगो मृगतृष्णिकाभिस्तथा दूनो हताशाभिः ।

यथा सद्भाववतीभ्योऽपि नदीभ्योऽपि पराङ्मुखो जातः ॥

२५०

अलङ्कारमहोदधौ

अथैकस्याप्यनेकरूपताऽऽरोपाद् भ्रान्तिमत्सन्नञ्चवारिणमुल्लेखमाह—

उल्लेखो विविधाद् हेतोरेकस्यानेकधा ग्रहः ॥ १७ ॥

विविधादनेकरूपाद् हेतोः कारणात् यः कश्चिदेकस्यानेकधा बहुप्रकारो ग्रहणं स एष रूपबाहुल्योल्लेखनादुल्लेखः । अत्र च रुच्यर्थित्व-व्युत्पत्तयो यथासम्भवं हेतवः । यदुक्तम्—

“ यथारुचि यथार्थित्वं यथाव्युत्पत्तिं भिद्यते ।

आमासोऽप्यर्थ एकस्मिन्ननुसन्धानसाधितः ॥ ६९३ ॥ ”

अत्रोदाहरणं यथा श्रीहर्षचरिते श्रीकण्ठजनपदवर्णने यस्तपोवनमिति मुनिभिः, कामायतनमिति वेरयाभिः, सङ्गीतशालेति लासकैरित्यादि । अत्रैक एव श्रीकण्ठस्तत्तद्गुणयोगाद् तपोवनाद्यनेकरूपतया निरूपितः । नन्वेतन्मध्य एव वज्रपञ्जरमिति शरणागतैः, असुरविवरमिति वातिकैरित्यादौ रूपकयोग एवास्ति; तदिहापि स एवास्तु, किमुल्लेखभणनेनेत्यत्रोच्यते—अस्ति तावद् यस्तपोवनमित्यादौ रूपकादुल्लेखस्य विविक्तो विषयो यत्र धार्मिकर्जनाकीर्ण-त्वादिना वस्तुवृत्त्यैव जनपदस्य तपोवनादिरूपतायाः सम्भवः । यत्र पुनर्वज्रपञ्जरमित्यादावतद्रूपस्य तद्रूपताऽऽरोपाद् रूपकस्यातादृशस्य तादृ-शत्वप्रतीतेर्भ्रान्तिमत्तश्च सम्भवस्तत्राप्येषा मङ्गिः सम्भवत्येव । ततस्ताभ्यामस्तु सङ्करः । सर्वथाऽप्यस्याभावे वस्तु न शक्यते वक्तुमेवमभेदरूपायामतिशयोक्तावप्येष नान्तर्भवत्यनेकधात्वोद्भूतनस्याधिकृतत्वात् । सङ्करस्तु तथाऽप्यस्त्येव । यथा—
'नारायणु चि परिणयवयाहिं' इत्यादौ । 'गुरुर्वचसि पृथुरसि, अर्जुनो यशसि' इत्यादौ तु रूपकप्रतिभोत्पत्तिहेतुः श्लेष एव बहुषोड्भनमात्रात् । पुनर्यद् यस्यापि [क]दिचदशः सम्भवति, तदनेनापि सङ्करोऽस्तु । 'युधिष्ठिरः सत्यवचसि' इत्यादौ रूपकमेवेति ॥ १७ ॥

अथ सादृश्यप्रक्रमे भेदप्रधानानलङ्कारानभिधायामेदप्रधानानभिधित्युः प्रथमं रूपकमाह—

१ प. ०र्थत्वं । २ व. ०वृत्ताको० । ३ प. ०भावस्तु । ४ अ. ०हभेदः । ५ अ. ०चिक० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२५१

भेदाभावेऽप्यसम्पन्नापह्नवे विषये निजम् ।

रूपमारोपयेद् यत्र विषयी रूपकं तु तत् ॥ १८ ॥

रूपकं पुनस्तद् यत्र मुखेन्दुरित्यादौ मुखमिन्दुरित्यादौ च शब्दप्रयोगे विषयी चन्द्रादिरारोपणीयो निजं स्वकीयं रूपं सर्वाकारं परिस्पन्दविशेषं विषये आरोपाधारे मुखदावारोपयेन्निवेशयेत् । कीदृशे विषये भेदाभावेऽप्यभेदप्राधान्येऽपि सत्यसम्पन्नापह्नवेऽसज्जातापलापे । यदि हि भेदप्राधान्यं स्यात् तदा विषयिणः सौन्दर्यातिशयादयो धर्मा विषये न प्रतीयेरन् । तदर्थं च रूपकस्य प्रवृत्तत्वात्, यदि च विषयापह्नवोऽपि स्यात्, तदाऽतिशयोक्त्यपह्न-
नुत्पाद्यलङ्कारान्तरमाविर्भवेत् । तस्मादभेदप्राधान्ये विषयापह्नवे वाऽप्यम-
लङ्कारः ॥ १८ ॥

अथास्य भेदानाह—

साङ्गं निरङ्गं च परम्परितं चेति तत् त्रिधा ।

तत्र साङ्गमाह—

समस्तवस्तुविषयं श्रौतारोप्यस्थमादिमम् ॥ १९ ॥

श्रौता आरोपविषया इव श्रुत्या शब्देनोपात्ता ये आरोप्या आरोपयोग्याः समस्ता अप्यर्थाः तेषु यत् तिष्ठति तत् समस्तवस्तुविषयं नामादिमं साङ्गं रूपकम् । तदपि समस्तमसमस्तं समस्तासमस्तं चेति त्रिधा ।

तत्र समस्तं यथा—

“ज्योत्स्नाभस्मच्छुरणभवला विभ्रती तारकास्थी—

न्यन्तर्धानव्यसनरसिका रात्रि—कापालिकीयम् ।

द्वीपाद् द्वीपं भ्रमति दधती चन्द्रमुद्रां कमाले,

न्यस्तं सिद्धाञ्जनपरिमलं लाञ्छनस्य च्छलेन ॥ ६९४ ॥”

२५२

अलङ्कारमहोदधौ

इह परिमलो विमर्दनम् । अत्र पादत्रय आरोपविषयारोप्ययोः समासस्थितत्वात् समस्तं रूपकम् । अन्त्यपादे त्वपह्नुतिः । अन्तर्धानरसिकत्वं च कापालिकया एव धर्मो न रात्रेरचेतनत्वेन रसिकत्वामावादतस्तेन रूपकमेव साध्यते, नोपमेति सन्देहसङ्कराशङ्का न कार्या ।

असमस्तं यथा—

“ अकुल्यः पल्लवान्यामन् कुसुमानि नखाञ्चिषः ।
बाहू लते वसन्तश्रीस्त्वं नः प्रत्यक्षचारिणी ॥ ६९५ ॥ ”

अत्र द्वयोरप्यसमासस्थितत्वम् ।

समस्तासमस्तं यथा—

“ स्मितं मुखेन्दौ ज्योत्स्ना ते प्रभाऽम्बु कुच-कुम्भयोः ।
दोर्लता-पल्लवे पाणौ पुष्पं सखि ! नखाञ्चिषः ॥ ६९६ ॥ ”

अत्र मुखेन्दावित्यादौ समासः, स्मितं ज्योत्स्नेत्यादौ त्वसमासः ।

यथा वा—

“ नमस्तुङ्गशिरश्चुम्बिचन्द्रचामरचारवे ।
त्रैलोक्यनगरारम्भमूलस्तम्भाय शम्भवे ॥ ६९७ ॥ ”

अथ साङ्गस्यैव भेदान्तरमाह—

श्रौतार्थारोपणीयस्थमेकदेशविवर्ति च ।

श्रौताः केचित् शब्दोपात्ताः केचिदप्यार्था अर्थसामर्थ्यलभ्या ये आरोपणीयास्तेषु तिष्ठति यत् तदेकस्मात् कस्मादप्यारोपविषयाद् विवर्तते व्यावर्तते यदि वाऽन्यान् परित्यज्यैकस्मिन्नप्यारोपविषये विशेषेण वर्तते इति एकदेशविवर्ति च साङ्गं रूपकं भवति । तत्रास्याद्यो भेदो यथा—

“ अकस्मादेव ते चण्डि ! स्फुरिताधरपल्लवम् ।
मुखं मुक्तालेखो घृते घर्माग्निः कण-मञ्जरी ॥ ६९८ ॥ ”

१ अ. अत्रा० । २ अ. ०रुचं ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२५३

अत्र मुखस्य लतादित्वेन रूपणं नास्ति ।

यथा वा —

“ विद्युद्वलयकक्षाणां बलाकामालभारिणाम् ।

पयोमुचो ध्वनिधीरो हुनोति मम मानसम् ॥ ६९९ ॥ ”

अत्र पयोमुचो दन्तित्वेन रूपिताः । अवयवरूपकमप्येतद् ।

द्वितीयो यथा—

“ उपोद्वाराणेन विलोलतारकं तथा गृहीतं शशिना निष्कामुखम् ।

यथा समस्तं तिमिरांशुकं तथा पुरोऽपि रामाद् गलितं न लक्षितम् ॥ ७०० ॥ ”

अत्र तिमिरस्यैवांशुकत्वेन रूपणम् । शेषं रूपणं त्वर्थसामर्थ्यगम्यम् ॥ १९ ॥

अथ निरङ्गमाह—

निरङ्गं केवलं मालागुम्फितं चेति तद् द्विधा ॥ २० ॥

निरङ्गं नाम रूपकं केवलमसहायं मालागुम्फितं चेति द्विविधम् । तत्र केवलं यथा—

“ कुरङ्गीवाङ्गानि स्तिमितयति भीतध्वनिषु यत्

सखीं कान्तोदन्तं ध्रुतमपि पुनः प्रश्नयति यत् ।

अनिद्रं यच्चान्तः स्वपिति तदहो ! वेदुम्यभिनवां

प्रवृत्तोऽस्याः सेक्तुं हृदि मनसिजः प्रेमलतिकाम् ॥ ७०१ ॥ ”

यथा वा—

“ बलितभ्रु गलदधर्मजलमालोहितेक्षणम् ।

विवृणोति मदावस्थामिदं वदनपङ्कजम् ॥ ७०२ ॥ ”

इदमवयविरूपकमपि ।

मालागुम्फितम् । यथा—

२५४

अलङ्कारमहोदधौ

“ ध्वान्तानां दण्डधारः कुमुदपरिषदां जागराकेलिकारः
 शृङ्गारस्याङ्गरक्षः सरसिरुहवनीयम्पदां स्थूललक्षः ।
 प्रस्थास्तोर्दिग्जयाय स्मर-चरणिपतेर्मङ्गलारम्भकुम्भः
 संरम्भः सिन्धुवारामयमुदयगिरेर्मौलिमारोहतीन्दुः ॥ ७०३ ॥ ”

अथ परम्परितमाह—

द्वे परम्परिते श्लिष्टाश्लिष्टशब्दनिबन्धने ।

केवले मालया दृढे चेति ते द्वे अपि द्विधा ॥ २१ ॥

श्लिष्टशब्दनिबन्धनमश्लिष्टशब्दनिबन्धनं चेति द्वे परम्परिते । एकस्य
 रूपाद्यादन्यस्य रूपणमिति परम्परया जातत्वात् । ते च द्वे अपि केवलत्वेन
 मालागुम्फितत्वेन च प्रत्येकं द्विविधे । तत्र श्लिष्टनिबन्धनं केवलं यथा—

“ किं पद्मस्य रुचिं न हन्ति नयनानन्दं विषत्ते न किं ?
 वृद्धिं वा श्लषकेतनस्य कुरुते नैलोकमात्रेण किम् ? ।
 वक्त्रेन्दौ तव सत्ययं यदपरः शीतांशुरभ्युद्रतो
 दर्प्यः स्यादमृतेन चेदिह तदप्यस्त्येव विम्बाधरे ॥ ७०४ ॥ ”

अत्र वक्त्रस्येन्दुत्वेन रूपाद्यादधरामृतस्य पीयूषपर्यायामृतत्वेन रूपणम् ।
 मालारूपं यथा—

“ विद्वन्मानसहंस ! वैरिकमलासङ्कोचदीप्तप्लुते !
 दुर्गामार्गणनीललोहितसमिन्स्वीकारवैश्वानर ! ।
 सत्यप्रीतिविधान-दक्षविजयप्राग्भावभीम ! प्रभो !
 साम्राज्यं वरवीर ! वत्सरश्नतं वैरञ्चमुच्चैः क्रियाः ॥ ७०५ ॥ ”

अत्र मानसमेव मानसम् । कमलायाः सङ्कोच एव कमलानामसङ्कोचः ।
 दुर्गामार्गणमार्गणमेव दुर्गाया मार्गणम् । समितां स्वीकार एव समिधां स्वीकारः ।
 सत्ये प्रीतिरेव सत्यामप्रीतिः । विजयः परपराभव एव विजयोऽर्जुनः । एव-
 माद्यारोपणं हंसाद्यारोपणपूर्वकमिति श्लिष्टशब्दं मालापरम्परितम् ।

१ अ. प. वा । २ अ. नात्र लो० ।

अर्थालङ्कारवर्णने नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२५५

अश्लिष्टशब्दनिबन्धनं केवलं यथा—

“यामि मनो-वाक्-कायैः शरणं करुणात्मकं जगन्नाथम् ।
जन्म-जरा-मरणार्णवतरणतरण्डं हरांश्चिद्युगम् ॥ ७०६ ॥”

मालारूपं यथा—

“ज्योत्स्नावह्निनवाङ्कुरः स्मरमहाभूपाललीलालता-
शृङ्गारदुममञ्जरीप्रियतमामानद्विपेन्द्राङ्कुशः ।
भास्वत्कामुकमुक्तवारुणककुप्कान्तानखाङ्कः स्फुटः
कस्यैषः प्रतिपञ्चुषारकिरणस्तोषाय नो जायते ? ॥ ७०७ ॥”

यथा वा—

“आलानं जयकुञ्जरस्य दृषदां सेतुर्विपद्-वारिधेः
पूर्वाद्रिः करवालचण्डमहसो लीलोपधानं श्रियः ।
सङ्ग्रामामृतसागरप्रमथनक्रीडाविधौ मन्दरो
राजन् ! राजति वीरैर्वैरिवनितावैधव्यदस्ते भुजः ॥ ७०८ ॥”

अत्र त्रिष्वपि तरण्डाङ्कुरालानाद्यारोपणपूर्वकमर्णव-वल्ली-कुञ्जराद्याः
पणम् ॥ २१ ॥

अथास्य कतिचिद् भेदान्तराण्याह—

सालङ्कारान्तरोल्लेखं तथा रूपकरूपकम् ।

वैधर्म्यव्यतिरेकाङ्कं रसनारूपकं च तत् ॥ २२ ॥

तद् रूपकं क्वचित् सहालङ्कारान्तरस्योत्प्रेक्षा-संशयादेरुल्लेखेन परिस्फुरणेन
वर्धते यत् तत् । यथा—

“निर्मोकमुक्तिमिव गगनोरुगस्य लीलाललाटिकाभिव त्रिविष्टपविटस्थ”
इत्यादि ।

१ अ. ०रण ॥ २ प. यथा आ० ॥ ३ प. वैरिवीर ॥ ४ प. तथा ॥ ५ प. ०रिव ।

२५६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र 'मुखमिन्दुः' इत्यादिवत् तथाविधप्रसिद्धेरभावात् कविभिर्न निष्क-
म्पतया रूपकमेव व्यवहर्तुं शक्यते, इत्युत्प्रेक्षां सहायीकृत्य निबद्धम् ।

यथा वा—

“ किं तारुण्यतरोरियं रसभरोद्भिन्ना नवा वैलरी ?
लीलाप्रोच्छलितस्य किं लहरिका लावण्यवारानिधेः ? ।
उद्गाढोत्कलिकावतां स्वसमयोपन्यासविश्रम्भिणः
किं साक्षादुपदेशयष्टिरथवा देवस्य शृङ्गारिणः ? ॥ ७१० ॥ ”

अत्राप्यनेनैव न्यायेन ससंशयमुपनिबद्धम् ।

रूपकरूपकं यथा—

“ मुख-पङ्कज-रङ्गेऽस्मिन् भ्रू-लता-नर्तकी तैव ।
लीला-नाट्यामृतं दृष्टौ सखि ! यूनां निषिञ्चति ॥ ७११ ॥ ”

अत्र मुखमेव पङ्कजं तदेव रङ्गः । भ्रूरेव लता सैव नर्तकी । लीलैव नाट्यं
तदेवामृतमिति रूपकस्यापि रूपणेन रूपकरूपकम् ।

वैधर्म्याङ्कं यथा—

“ सौजन्याम्बुमरुस्थली सुचरितालेख्येभित्तिर्गुण-
ज्योत्स्नाकृष्णचतुर्दशी सरलतायोमश्च पुच्छच्छटा ।
यैरेषाऽपि दुराशया कलिषुगे राजावली सेविता
तेषां शूलिनि भक्तिमात्रसुलभे सेवा कियत् कौशलम् ? ॥ ७१२ ॥ ”

अत्राम्बुप्रभृतीनां मरुस्थल्यादावसम्भवाद् वैधर्म्यम् ।

व्यतिरेकाङ्कं यथा—

“ अनाघ्रातं पुष्पं किसलयमल्लनं करुद्धै-
रनामुक्तं रत्नं मधु नवमनास्त्रादितरसम् ।

१ व. ०भिर्नि० । २ व. ०मेक । ३ प. मंजरी । ४ व. इव । ५ व. ०स्युतिर्निर्गु० ।
६ अ. ०र्म्यकं ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२५७

अखण्डं पुण्यानां फलमपि च तद्रूपमनघं

न जाने भोक्तारं कमिध समुपस्थास्यति भुवि ? ॥ ७१३ ॥ ”

अत्र पुष्पादीनामनाघ्रातत्वादिभिरितराघ्रातपुष्पादिव्यतिरेकेण स्थितत्वाद् व्यतिरेकाङ्गम् ।

रशोनारूपकं यथा—

“ किसलयकरैर्लतानां करकमलैर्मृगदृशां जगज्जयति ।

नलिनीनां कमल-मुखैर्मुखेन्दुभिर्योषितां मदनः ॥ ७१४ ॥ ”

अत्र किसलय-करैः कर-कमलैरित्यादिपदेषु करादिशब्दानां शृङ्खलाक्रमेण स्थितत्वाद् रशोनारूपकम् ।

एवम्—

“ गाम्भीर्येण समुद्रोऽसि गौरवेणासि पर्वतः ।

कामदत्त्वाच्च लोकानामसि त्वं कल्पपादपः ॥ ७१५ ॥ ”

इति हेतुरूपकादयो भूयान्मो रूपकप्रकाराः परेऽपि सम्भवन्ति, ग्रन्थगौरव-मयात् तु नोदाह्रियन्ते । रूपके चात्र यद्यप्यारोप्यमाणस्य मुख्यत्वादाविष्टलिङ्ग-सङ्ख्यैर्त्वम्, तथापि क्वचित् स्वतः सङ्ख्या-योगासम्भवे प्रत्येकमारोपाद् विषयसङ्ख्यत्वम् । यथा—

‘ कचिज्जटावल्कलावलम्बिनः कपिला दावाग्रयः ’ इत्यादि ॥ २२ ॥

अथाभेदप्राधान्येऽप्यपह्णवालङ्कृतत्वेन रूपकपृथग्भूतामपह्नुतिं लक्षयति—

विषयेऽपह्नुतिं नीते तदन्येन त्वपह्नुतिः ।

विषये अस्तुतवस्तुनि तदन्येन विषयिणाऽप्रस्तुतेनारोप्यमाणेनापह्नुति-मपलापं नीते प्रापिते सत्यपह्नुतारूपाऽलङ्कृतिः । सा च सादृश्य-वती सादृश्यरहिता चेति द्विविधा । तत्रारोपपूर्वोऽपह्णवोऽपह्णवपूर्ववारोप इति

२५८

अलङ्कारमहोदधौ

द्वौ भेदौ । च्छल-च्छन्नादिशब्दैर्वर्ण्यार्थादिशब्दैश्च विषयापह्नवे द्वौ भेदाविति
चतुर्भेदाः प्रथमा । तत्राद्यो भेदो यथा—

“ शैलालङ्कृतमेतदाश्रमपदं तन्व्यः न वक्ष्यः स्थली
देवः सोऽत्र जगज्जिगीषुरिषुमिस्तीव्रं तपस्तप्यते ।
नाभीपञ्चलचौतवल्कलशिखानिर्द्वयोत्तदस्मरंश्छटा—
लेखैवेयमपेक्ष्यतेऽस्य सुभग ! इयामा न रोमावली ॥ ७१७ ॥ ”

द्वितीयो यथा—

“ अवाप्तः प्रागल्भ्यं परिणतरुचः शैलतनये
कल्लेङ्को नैवायं विलसति शशाङ्कस्य वपुषि ।
अमुष्येयं मन्ये विमलदमृतस्यन्दशिशिरे
रतभान्ता शेते रजनि-रमणी गाढमुरसि ॥ ७१८ ॥ ”

तृतीयो यथा—

“ वैत सखि ! कियदेतत् पश्य वैरं स्मरस्य
प्रियनिरहकृशेऽस्मिन् रागिलोके तथाहि ।
उपवनसहकारोद्भासिभृङ्गच्छलेन
प्रतिविशिखमनेनोद्भुङ्कितं कालकूटम् ॥ ७१९ ॥ ”

अत्र हि न सभृङ्गानि सहकाराण्यपि तु सह कालकूटाः शरा इति प्रतीयति ।

चतुर्थो यथा—

“ अमुष्मिन् लावण्यामृतसरसि नूनं मृगदृशः
स्मरः शर्वप्लुष्टः पृथुजघनभागे निपतितः ।
यदङ्गाङ्गाराणां प्रियमपिशुना नाभि-कुहरे
शिखा धूमस्येयं परिणमति रोमावलिबपुः ॥ ७२० ॥ ”

१ व. ०निधो० । २ व. ०स्तटा । ३ प. व. ०श्रुति । ४ व. वद । ५ प. ०सृंग० ।
६ व. प्रयमपिशुने ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२५९

अत्र न रोमावलिः, किन्तु धूमशिखेयमिति प्रतीतिः । अत्रोद्धवप्राप्यतो-
पपूर्वोऽपह्नव इत्यादिका भङ्गिः सम्भवन्त्यपि वैचित्र्याभावाद्भावादौदाहृता ।

कचित् पुनर्नञ्-च्छलादीन् विनैव प्रकारान्तरेणाप्यपह्नवोरोपो दृश्यते ।

यथा—

“ मौलौ धारय पुण्डरीकममितं तन्वात्मनो विक्रमं
चक्राङ्गं वह पादघुग्ममवर्ति दोष्णा समभ्युद्धर ।
लक्ष्मीं भूनिगटे निवेशय भव ज्यायान् दिवौकःपते-
र्विश्वान्तःकरणैकचौर ! तदपि ज्ञातो हरिः खल्वसि ॥ ७२१ ॥ ”

अत्र न त्वं राजमात्रम्, किन्तु हरिरेवासीति नृपस्य हरित्वारोपः ।
सादृश्यरहिताऽपि द्विविधा वाच्यापह्नोतव्या प्रतीयमानापह्नोतव्या च ।

तत्राद्या यथा—

“ आनन्दाश्रुप्रवृत्तं मे कथं दृष्ट्वैव कन्यकाम् ? ।
अक्षि मे पुष्परञ्जसा वातोद्धूतेन दूषितम् ॥ ७२२ ॥ ”
अत्र पूर्वार्धवाच्यमुत्तरार्द्धवाच्येनापह्नूयते ।

द्वितीया यथा—

*“ उरपेक्षित्वरकरेल्लयाइं उरुचेसि दश्यैवच्छलिण् ! ।
कण्ठयविलिहिअपीणुण्णयत्थणी हम्मए ताहे ॥ ७२३ ॥ ”

अत्र वाच्यार्थेन प्रतीयमानमुपपत्तिनस्वसूतमपह्नूयते । इयं च मतान्तरेभि-
प्रायेण, स्वमते तु व्याजोक्तिरेवेयम् ।

* उरःपीक्षित्वरकरेल्लयान्युचयसि दयित्वरसल्लिके ! ।

कण्ठकविलिखितपीनोन्नतस्तनी हन्यसे तदा ॥

१ प. ०ल्लिपुः । २ अ. प. ० पौ ०रये० । ३ प च यथा । ४ अ. ०ल्लिअवयकरेळ् ।

५ अ. प. ०हलव० । ६ अ. कंटअ० ।

२६०

अलङ्कारसहोदधौ

अथ परिणाममाह—

परिणामः स विषयो यत्र धत्तेऽन्यरूपताम् ॥ २३ ॥

यत्र यस्मिन् विषयोऽन्यरूपतां विपर्ययरूपतां धत्ते विभक्तिं विषयिणस्तथा-
स्वेनोपयोगाद् विषयस्तद्रूपतया परिणमतीत्यर्थः स परिणामः । स च सामानाधि-
करण्य-वैयधिकरण्यभ्यां द्विविधः । तत्राद्यो यथा—

“ तीर्त्वा भूतेश्मालिस्रजममरधुनीमात्मनाऽसौ तृतीय—

स्तस्मै सौमित्रिमैत्रीमयमुपकृतवानान्तरं नाविकाय ।

ध्यामग्राह्यस्तनीभिः शबरयुवतिभिः कौतुकोदञ्चदक्षं

कृच्छ्रादन्वीयमानः क्षणमचलमथो चित्रकूटं प्रतस्थे ॥ ७२४ ॥ ”

अत्र सौमित्रिमैत्री विषयभूता सामानाधिकरण्येनान्तररूपतया परिणता ।

द्वितीया यथा—

“ अथ पङ्क्तिर्मेतामुपेयिवद्भिः सरसैर्वक्त्रपथाभितैर्वचोभिः ।

क्षितिभर्तुरुपायनं चकार प्रथमं तत्परतस्तुरङ्गमाद्यैः ॥ ७२५ ॥ ”

अत्र व्यधिकरणानि वचांस्युपायनरूपतया परिणतानि ॥ २३ ॥

अयोत्प्रेक्षामाह—

अप्रस्तुतस्य रूपेण हेतुभूतैः क्रिया-गुणैः ।

सम्भाव्यते प्रस्तुतं यत् तामुत्प्रेक्षां प्रचक्षते ॥ २४ ॥

अप्रस्तुतस्याप्राकरणीकस्य वस्तुनो रूपेण प्रस्तुतं प्राकरणीकं वर्ण्यं वस्तु
यत् सम्भाव्यते तत्त्वेनैवाध्यवर्तीयते । किं निर्निमित्तमेवेत्याह—हेतुभूतैर्निमित्तभू-
तैः क्वचित् क्रियाभिः क्वचित् गुणैश्च । बहुवचनमत्रोत्प्रेक्षाभूयस्त्वापेक्षया या-
वता एकेनाप्युत्प्रेक्षा भवत्येव । तामुत्प्रेक्षानामालङ्कृतिं प्रचक्षते कथयन्ति । सम्भा-
वनमध्यवसाय ऊहो वितर्क उत्प्रेक्षा इत्येकार्थाः ॥ २४ ॥

१ प. व. ०यित्वं । २ अ. स सामान्यवे० । ३ अ. प. ०मजरधुना० । ४ अ. समा० ।

५ अ. ०मनसु० । ६ अ. प्रस्थितं । ७ अ. ०स्वेनाध्य० । ८ व. ०क्षाम० । ९ अ. ०कोर्यः ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२६१

तद्भेदानाह—

सा च वाच्या प्रयुज्यन्ते शब्दा यस्यामिवादयः ।

सैव प्रतीयमाना स्याद् यत्र ते न प्रयोगिणः ॥ २५ ॥

सा चोत्प्रेक्षा वाच्या यस्यामिवादय इव मन्ये शङ्के ध्रुवं नियतमित्यादय-
स्तद्ववाचकाः शब्दाः प्रयुज्यन्ते । उपमाया इवोत्प्रेक्षाया अपीवादिशब्दवाच्य-
त्वात् । यथा—

“ यः समुन्मीलयन् न्यायमन्यायं च निमीलयन् ।

धर्मः साक्षादिव क्षात्रो महीतलमवातरत् ॥ ७२६ ॥ ”

अत्र समुन्मीलन-निमीलनक्रिये हेतुभूते इवशब्दप्रयोगाच्च वाच्योत्प्रेक्षा ।

यथा च—

“ तस्याः प्रविष्टा नतनाभिरन्ध्रं रराज तन्वी नवरोमराजिः ।

नीवीमतिक्रम्य सितेतरस्य तन्मेखलामध्यमणेरिवार्षिः ॥ ७२७ ॥ ”

अत्र नीलगुणः प्रतीयमानो निमित्तं वाच्यत्वं तु तथैव । सैवोत्प्रेक्षा प्रती-
यमाना भवेत्, यत्र यस्यां ते इवादयः शब्दा न प्रयोगिणो न प्रयुज्यन्ते । यथा—

“ चन्दनासक्तधुजगनिःश्वासानिलमूर्च्छितः ।

मूर्च्छयत्येष पथिकान् मधौ मलयमारुतः ॥ ७२८ ॥ ”

अत्र निःश्वासानिलमूर्च्छनक्रियोत्प्रेक्षायाः पथिकमूर्च्छनक्रियानिमित्तम् ।

यथा वा—

“ त्वं रक्षसा भीरु ! यतोऽपनीता तं मार्गमेताः कृपया लता मे ।

अदर्शयन् वक्तुमशक्नुवत्यः शास्त्राभिरावर्जितपल्लवाभिः ॥ ७२९ ॥ ”

अत्र दर्शनक्रियैव निमित्तम् । उभयत्रापि निःश्वासानिलमूर्च्छित इत्यत्र
कृपयेत्यत्र चेशब्दप्रयोगाभावादुत्प्रेक्षायाः प्रतीयमानत्वम् ॥ २५ ॥

१ प. प्रति० । २ व. ०स्यामिवा० । ३ प. ०नल० । ४ अ. ०वा त्वं ।

२६२

अलङ्कारमहोदधौ

अथास्याः प्रभेदानाह—

जाति-क्रिया-गुण-द्रव्यैरुत्प्रेक्ष्यैः सा चतुर्विधा ।

भावाभावाभिमानेन तेषामष्टविधा पुनः ॥ २६ ॥

सोत्प्रेक्ष्य जाति-क्रिया-गुण-द्रव्यैरुत्प्रेक्षणीयैश्चतुर्विधा भवति । प्रस्तुतस्या-
प्येते भेदाः सम्भवन्ति । वैचित्र्याभावात् तु न गणिताः । तेषां जात्यादिभेदानां
भावाभावयोरभिमानेनाध्यवसायेन द्वैविध्यात् पुनरष्टविधोत्प्रेक्षा ॥ २६ ॥

तत्र भावे जात्युत्प्रेक्षा यथा—

“ तां भवानीञ्जमानेनैरैकहेलानिपातिभिः ।
भूपाः सौभाग्यभाग्याय भेज्जुरिन्दीवरैरिव ॥ ७३० ॥ ”

यथा वा—

“ स वः पायादिन्दुर्नवविमलताकोटिकुटिलः
स्मरार्यो मूर्ध्नि ज्वलनकपिशो भाति निहितः ।
सर्वन् मन्दाकिन्याः प्रतिदिवससिक्तेन पयसा
कपालेनोन्मुक्तः स्फटिकधवलेनाङ्कुर इव ॥ ७३१ ॥ ”

अत्र द्वयोरपि इयामत्व-दैर्घ्यादेः कुटिलत्व-श्वेतत्वादेश्च गुणान् नेत्राणि
चन्द्रशेन्दीवरत्वेनाङ्कुरत्वेन चोत्प्रेक्षितानि तयोश्च जातिशब्दत्वात् जात्युत्प्रेक्षा ।

क्रियोत्प्रेक्षा यथा—

“ कश्चिदैक्षिष्ट कस्तूरीतिलकं रक्तकङ्कणे ।
भालाक्षरलिपीस्तस्या लाभायेव निभालयन् ॥ ७३२ ॥ ”

अत्र तिलकेक्षणक्रिया लिपिनिभालनक्रियात्वेनोत्प्रेक्षिता ।

गुणोत्प्रेक्षा यथा—

“ अभवदवनी-सारङ्गाक्षीवतंसमहोत्पलं
महितमहिमा पृथ्वीराजस्ततः पृथुविक्रमः ।

१ अ. *श्लो. । २ प. तु म० । ३ प. भवा० । ४ प. भेज्जु० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२६३

अरिकरिशिरःसिन्दूरेण प्रभामरुणां वहन्

असिरपि रणे यस्य क्रोधाभिताम्र इवावभौ ॥ ७३३ ॥ ”

अत्र सिन्दूराकणत्वं क्रोधाभिताम्रत्वेनोत्प्रेक्षितम् ।

द्रव्योत्प्रेक्षा यथा—

“ दर्पणे हरदेहस्था पश्यति प्रतिमाम्भुमा ।

अन्वार्धाम्भ्यामिन्नोत्पन्नमर्चनारीश्वरान्तरम् ॥ ७३४ ॥ ”

अप्रार्धनारीश्वरत्वंस्यैकत्वाद् द्रव्यत्वम् ।

अभावे जात्युत्प्रेक्षा यथा—

“ समग्रसङ्कल्पफलेऽनुजीविनां कृतावतारे त्वयि मेदिनीतले ।

राजभिदानीं सदनं दिवौकसामकल्पशाखीन्द्रमिव प्रतीयते ॥ ७३५ ॥ ”

अत्र कल्पद्रुमशब्दो जातिशब्दः, तस्याभावोत्प्रेक्षा ।

क्रियोत्प्रेक्षा यथा—

“ स धूर्जटेर्जटतटीशयालुतां दधत् सुधांशुर्जयतात् कृशाकृतिः ।

कूत्कारघोरादुरगाधिराजतः कदापि सौस्थित्यमवाप्नुवन्निव ॥ ७३६ ॥ ”

अत्रापि क्रियाया अमावाभ्युहनम् ।

गुणोत्प्रेक्षा यथा—

“ देव ! त्वद्यस्त्रसि स्वैरं श्वेतयत्यखिलं जगत् ।

सत्त्याः शून्या इवाभुवन् नील-पीतादयो गुणाः ॥ ७३७ ॥ ”

यथा वा—

“ तस्मिन्नभ्युदिते विश्वस्तोतव्यभुजसौरभे ।

भूपालमण्डलं सर्वमविक्रममिवाभवत् ॥ ७३८ ॥ ”

अनयोर्नीलादिगुणानां विक्रमगुणस्य चाभाववितर्कः ।

१ प. ०रस्यै० । २ व. ०वात ३० । ३ प. सप्ताशू० । ४ प. ०यते ।

२६४

अलङ्कारमहोदधौ

द्रव्योत्प्रेक्षा यथा—

“ देव ! त्वदस्त्रीयसुरक्षतक्षमापरागपूरे परितः प्रसर्पति ।

अशाखिशैलेन्द्रमिवावनीतलं विभात्यनादित्यमिवाम्बरं पुनः ॥७३९॥”

अत्रानादित्यमिवेत्यत्रादित्यस्यैकत्वात् द्रव्यत्वम्, तस्याभावामिमानः ।

“ वियति विसर्पतीव कुमुदेषु बहुभवतीव योवितां

प्रतिफलतीव जरठशरकाण्डपाण्डुषु गण्डभित्तिषु ।

अम्भसि विकसतीव हसतीव सुधाधवलेषु धामसु

ध्वजपटपल्लवेषु ललतीव समीरधौलेषु चन्द्रिका ॥ ७४० ॥ ”

अत्र विसर्पतीत्यादिक्रियाणामभावे प्रस्तुते विविधं परिस्फुरणं निमित्त-
माश्रित्य नानाप्रकारं भावोत्प्रेक्षणम् । यतोऽस्यामुत्प्रेक्षायां यथा जात्यादिषु
प्रस्तुतेषु जात्यादीनां क्वचिद् भावोत्प्रेक्षणं क्वचिद् भावोत्प्रेक्षणं च प्रोक्तम् । तथा
क्वचित् तेषामभावे प्रस्तुते कृतशिक्षिमिचवशाद् भावोत्प्रेक्षणाभित्यपि द्रष्टव्यम् ।
अप्रस्तुतस्य रूपेण प्रस्तुतं भव्यत इति लक्षणाव्यभिचारात् । यदि वा चन्द्रिका-
रूपे द्रव्य एव विविधपरिस्फुरणानिमित्ताश्रयणाद् विसर्पतीवेत्यादिक्रियोत्प्रेक्षा ।

“ लिम्पतीव तमोऽङ्गानि वर्षतीवाञ्जनं नभः ।

असत्पुरुषेवेव दृष्टिर्निष्फलतां गता ॥ ७४१ ॥ ”

इत्यत्रापि पूर्वोद्धे व्यापनादिकमवःपात-श्यामत्वादिकं च निमित्तमाश्रित्य
लिम्पति वर्षति क्रिययोरभावे भावः सम्भावितः । तमो-नभसोर्वा क्रियोत्प्रे-
क्षणमुत्तरार्द्धे पुनरुपभैव ॥ २६ ॥

गुण-क्रियाभ्यां प्रत्येकं बीजाभ्यां षोडशात्मिका ।

तत्प्रयोगाप्रयोगाभ्यां सा द्वात्रिंशद्विधा स्मृता ॥ २७ ॥

१ अ. ०सरसदा० । २ अ. ०वले० । ३ अ. ०गं न प्रो. । ४ अ. संमा० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२६५

सोत्प्रेक्षाऽष्टविधाऽपि गुण-क्रियाभ्यां बीजाभ्यां गुणेन क्रियया च निमित्तभूतेन द्विधा भिन्ना सती षोडशात्मिका षोडशस्वरूपा भवति । तयोश्च गुण-क्रिययोः प्रयोगाप्रयोगाभ्यां क्वचित् प्रयोगात् क्वचिदप्रयोगाच्च साऽपि षोडशात्मिका द्विधा भिन्ना सती द्वात्रिंशद्विधा स्मृता । तत्र गुणस्य निमित्तत्वं प्रयोगाद् यथा-‘नवबिसलताकोटिकुटिलः’ इत्युदाहृते कुटिलत्वस्य । अप्रयोगाद् यथा ‘तां भवानीं अत्राद्’ इत्युदाहृते दैर्घ्य-श्यामत्वादिगुणानाम् ।

क्रियाया निमित्तत्वं प्रयोगाद् यथा—

“कपोलफलकावस्याः कष्टं भूत्वा तथाविधौ ।

अपश्यन्ताविवान्योन्यमीदृक्षां क्षामतां गतौ ॥ ७४२ ॥”

अत्र क्षामतागमनक्रियायाः ।

अप्रयोगाद् यथा—‘वियति विसर्पति’ इत्यादावुदाहृते विविधपरिस्फुरण-क्रियायाः । एवं शेषभेदेष्वप्यभ्यूह्यम् ॥ २७ ॥

फलस्वरूपहेतूनामुत्प्रेक्षाकर्मनिर्मितौ ।

भेदाः षण्णवतिस्तस्याः

फलस्य स्वरूपस्य हेतोश्च प्रत्येकमुत्प्रेक्षणात् पूर्वेषां द्वात्रिंशतो भेदानां त्रिगुणत्वेन तस्या उत्प्रेक्षायाः षण्णवतिर्भेदाः ।

तत्र फलोत्प्रेक्षा यथा—

“बालस्य यद् भीतिपलायितस्य बालत्वचं कण्टकिनो वनान्ताः ।

अद्यापि किं चानुभविष्यतीति व्यापाटयन् द्रष्टुमिवाक्षराणि ॥ ७४३ ॥”

अत्र विपाटनस्याक्षरदर्शनं फलम् ।

स्वरूपोत्प्रेक्षा यथा—

“कुबेरगुप्तां दिशमृष्णरश्मौ गन्तुं प्रवृत्ते समर्थं त्रिलङ्घ्य ।

दिग् दक्षिणा गन्धवहं मुखेन व्यलीकनिःश्वासमिवोत्सर्ज ॥ ७४४ ॥”

१ प. ०त्मका । २ प. इत्याद्युदा० । ३ प. व्यया० । ४ प. ०ट्था० ।

२६६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र स्थलीकनिःश्वासोत्सर्जनं वातस्य स्वरूपमेव ।

हेतूत्प्रेक्षा यथा—

“ सैषा स्थली यत्र विचिन्वतः त्वां स्वेतं मया नूपुरमेकैर्गुर्व्याम् ।
अदृश्यत त्वच्चरणारविन्दविश्लेषदुःखादिव वद्धमौनम् ॥ ७४५ ॥ ”

अत्र बद्धमौनत्वस्य विश्लेषदुःखहेतुः ।

अशीतिर्निकषे पुनः ॥ २८ ॥

निकषे पर्यन्ते पुनरस्या उत्प्रेक्षाया अशीतिरेव भेदाः ॥२८॥

कुत इत्याह—

द्रव्ये हेतु-फलोत्प्रेक्षा न यत् सम्भविनी क्वचित् ।

यद् यस्मात् कारणाद् द्रव्यविषये हेतूत्प्रेक्षा फलोत्प्रेक्षा च कुत्रापि न
सम्भवति । केवलं स्वरूपोत्प्रेक्षैव तस्मिन्निति तदीयाः षोडश भेदाः पात्यन्त इति ।

वाच्यैवेत्थं स्थिता सेयं द्वात्रिंशद्भाष्ये अपरा पुनः ॥ २९ ॥

सेयमुत्प्रेक्षा वाच्यैवैवमशीतिभेदत्वेन स्थिता । अपरा पुनः प्रतीयमानोत्प्रेक्षा
द्वात्रिंशद्विधैव ॥ २९ ॥

कथमित्याह—

निमित्तस्यानुपादानं न भवत्येव तत्र यत् ।

स्वरूपोत्प्रेक्षणं नापि तत्सङ्ख्या स्याद् यथोदिता ॥ ३० ॥

यद् यस्मात् कारणात् तत्र तस्यां प्रतीयमानोत्प्रेक्षायां निमित्तस्य हेतो-
रनुपादानं न भवत्येव । इत्यर्थेनुपादाने निमित्तस्याकीर्तने चोत्प्रेक्षणस्य निष्प्र-
माणत्वार्त्तं तथा स्वरूपोत्प्रेक्षणमप्यस्यां न दृश्यते । ततोऽस्याः सङ्ख्या
यथोदिता द्वात्रिंशत्प्रमाणैव ॥ ३० ॥

१ अ. ०वित० । २ प. अस्तं । ३ प. ०मेव० । ४ प. ०श प० । ५ अ. ०वायु० ।

६ अ. ०णकस्यात् ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२६७

अथास्या भेदान्तराण्याह—

उपसोपक्रमे क्वापि स्वात्मपर्यवसानिका ।

उत्प्रेक्षेत्यनुवर्तते । उपमा उपक्रमे आदौ यस्याः स्वात्मनि उत्प्रेक्षात्वे पर्यवसानं यस्याः सा तथा । इयं हि क्वचित् पदार्थान्वयवेलायां सादृश्याभिधानादुपमारूपतामनुभूय पर्यन्ते वाक्यार्थतात्पर्यसामर्थ्यादुत्प्रेक्षायां पर्यवस्यतीति । यथा—

“ कस्तूरीतिलकान्ति भालफलके देव्या मुखाम्भोरुहे
रोलम्बन्ति तमालबालमुकुलोत्तंसन्ति मौलिं प्रति ।
याः कर्णे विकचोत्पलन्ति कुचयोरङ्गे च कालाशुरु-
स्थासन्ति प्रथयन्तु तास्तत्र शिवं श्रीकण्ठकण्ठत्विषः ॥ ७४६ ॥ ”

अत्र यद्यपि कर्तुः क्वचित्सुपमानात् क्वपि प्रारम्भे उपमाप्रतीतिस्तथापि विषयौचित्येन कण्ठत्विषां तिलकादिरूपेण सम्भावनोत्थाने तस्या उत्प्रेक्षायां पर्यवसानम् ॥

कापि सापह्नुवा सैषा छलादीनां प्रयोगतः ॥ ३१ ॥

सैषोत्प्रेक्षा कापि छलादीनां छल-च्छब्दप्रभृतिशब्दानां प्रयोगात् सापह्नुवा । यथा—

“ गतासु तीरं^३ तिमिधट्टनेन ससम्भ्रमं पौरविलासिनीषु ।
यत्रोच्छलत्फेनततिच्छलेन मुक्ताद्ब्रह्मसैव विभाति सिन्धुः ॥ ७४७ ॥ ”

तथाऽपर इव पाकशसन इत्यादावपरशब्दाप्रयोगे उपमैव । इवशब्दाप्रयोगेऽतिशयोक्तिरुभयोः प्रयोगे तु रूढकं सर्वप्रयोगे पुनरुत्प्रेक्षैवेत्यस्याः प्रकारवैचित्र्यम् । अस्याश्वेषशब्दवत् मन्ये शङ्के ध्रुवमित्यादयोऽपि प्रतिपादकास्तदन्यत्र पुनर्वितर्कमात्राभिधायिन एव । यथा—

१ प. ०हुः । २ प. दीवि । ३ व. यमप० । ४ अ. ०भयोः प्र० ।

२६८

अलङ्कारमहोदधौ

“ मन्ये कल्पद्रुमादिभ्यः सारैर्निर्मि(र्म)भिरेऽणुभिः ।
न वहन्ते महीयांसस्तेनेदानीमदृश्यताम् ॥ ७४८ ॥ ”

मालारूपाऽपि कचिदेषा दृश्यते । यथा—

“ लीनेव प्रतिबिम्बितेव लिखितेवोत्कीर्णरूपेव च
प्रत्युप्तेव च वज्रलेपघटितेवान्तर्निखातेव च ।
सा नक्षतसि कीलितेव विशिखैश्चेतोभ्रुवः पञ्चभि-
श्चिन्तासन्ततितन्तुजालनिविडस्यूतेव लग्ना प्रिया ॥ ७४९ ॥ ”

अत्र लग्नेति क्रिया लीनेवेत्यादिक्रियात्वेनोत्प्रेक्षिता ।

एषा चार्थालङ्कृतिरपि धर्मविषये श्लिष्टशब्दजन्याऽपि कचिद् दृश्यते । यथा—

“ प्रस्ये स्थितां हिमवतोऽपि न बाधते यां-
मूर्ध्वेक्षणानलमयादिव जाड्यमुद्रा ।
गोष्ठीषु वः सततसन्निहिताऽस्तु देवी
सा शारदा नवमुधास्थितकामधेनुः ॥ ७५० ॥ ”

अत्र जाड्यशब्दः श्लिष्ट इति ॥ ३१ ॥

अथ गुण-क्रियाभिसम्बन्धादेवोत्प्रेक्षानन्तरं तुल्ययोगितामाह—

प्रस्तुतानां क्वचिद् यस्यां कचिदप्रस्तुतात्मनाम् ।

गुण-क्रियाभ्यां तुल्याभ्यां योगः सा तुल्ययोगिता ॥३२॥

कचिद् सर्वेषामत्र प्रस्तुतानां कचिच्च सर्वेषामप्यप्रस्तुतानां तुल्याभ्यां गुण-
क्रियाभ्यामेकैर्नैव गुणेन क्रियया वा योगः सम्बन्धो यस्यां सा यथार्था तुल्य-
योगिता । तत्र प्रस्तुतानां तुल्यगुणयोगो यथा—

“ योगपट्टो जटाजालं तारवी त्वग् मृगाजिनम् ।
उचितानि तवाङ्गस्य यद्यमूनि तदुच्यताम् ॥ ७५१ ॥ ”

१ प. ०षार्थः० । २ प. यां पूर्वशः० । ३ प. ०योग्यता० । ४ प. ०मपि ।
५ प. ०चित् स० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२६९

अप्रोचितत्वं गुणः ।

अप्रस्तुतानां यथा—

“ त्वदङ्गमार्दवं द्रष्टुः कस्य चित्ते न भासते ? ।

मालती-शयभृच्छेखा-कदलोनां कठोरता ॥ ७५२ ॥ ”

अत्र कठोरत्वं गुणः ।

प्रस्तुतानां तुल्यक्रियायोगो यथा—

“ सञ्चारपूतानि दिगन्तराणि कृत्वा दिनान्ते निलयाय गन्तुम् ।

प्रचक्रमे पल्लवरागताग्रा प्रभा पतङ्गस्य मुनेश्च धेनुः ॥ ७५३ ॥ ”

अत्र सन्ध्याया धेनोश्च द्वयोरपि वर्णनीयत्वेन प्रस्तुतयोः प्रचक्रमे इति तुल्यक्रियायोगः ।

यथा वा—

“ पाण्डु क्षामं वदनं हृदयं सरसं तवालसं च वपुः ।

आवेदयति नितान्तं क्षेत्रियरोमं सखि ! हृदन्तः ॥ ७५४ ॥ ”

अत्र क्षेत्रियो राजयक्ष्मा पारदारिकश्च, आवेदयतीति च तुल्यक्रियायोगः ।

अप्रस्तुतानां योगो यथा—

“ तस्मिन्नुदग्ररिपुवर्गजये निसर्गवैयर्थ्यवाननजनि विग्रहराजदेवः ।

यद्विग्रहं जगदसम्भाविनं विभाव्य वैरित्रजोऽपि मदनोऽपि मदं मुमोच । ७५५ ॥ ”

अत्र वैरित्रजस्य मदनस्य चाप्रस्तुतत्वम् । मुमोचेति तुल्यक्रियायोगः ॥ ३२ ॥

अथ प्रकृताप्रकृतद्योतकत्वात् पूर्वस्थापि विलक्षणं दीपकमाह—

धर्मो यद् दीपयत्येकः प्रस्तुताप्रस्तुतान् बहून् ।

क्रिया वा भूयसीरेकं कारकं तत् तु दीपकम् ॥ ३३ ॥

१ व. ०वे दृष्टे । २ प. ०या पां० । ३ अ. प. ०नां य० । ४ प. ०स्यादि० ।

२७०

अलङ्कारमहोदधौ

आदौ मध्येऽवसाने वा सकृत्प्रयुक्तो धर्मः क्रियादिरूपः प्रस्तुताप्रस्तुतान् परस्परमृपमानोपमेयभूतान् पदार्थान् बहूननेकरूपानेकस्थानस्थो दीप इव गृह-प्रदेशान् यद् दीपयति द्योतयति । यदि वा भूयसीर्वह्नीः क्रिया एकं कारकं दीपयति तद् दीपकम् । तुशब्दः पूर्वव्यतिरेके । तत्रादिदीपकं यथा—

*“ रेहइ मिहरेण नदं रसेण कव्वं सरेण जुव्वणं ।

अमएण धरेणीधवलो तुमए नरनाह ! भुअणमिणं ॥ ७५६ ॥ ”

मध्यदीपकं यथा—

×“ कइ-केसरी पयाणं मुँत्तियरयणाण आइवेअडिओ ।

बाणट्ठाणं जाणइ कुसुमाण य जुण्णमालारो ॥ ७५७ ॥ ”

अन्तदीपकं यथा—

+“ किचणाण घणं नागाण फणमणी केसराइं सीहाणं ।

कुलबालियाण य थणा कत्तो छिस्पन्ति अमुआण ? ॥ ७५८ ॥ ”

भूयसीनां क्रियाणामेकं कारकं दीपकं यथा—

“ स्थिद्यति कृणति वेष्ठति विचलति निमिषति विलोकयति तिर्यग् ।

अन्तर्नन्दति चुम्बितुमिच्छति नवपरिणया बधूः शयने ॥ ७५९ ॥ ”

केचित् पुनः पदार्थानां चेतनचमत्कारिणमव्यक्तं कञ्चिद् धर्मं दीपयद् वस्तुमात्रमेव दीपकं मन्यन्ते । यथा—

* राजते मिहरेण नभो रसेन काव्यं स्मरेण यौवनकम् ।

अमृतेन धरणीधवलः(चन्द्रः) त्वया नरनाथ ! सुवनमिदम् ॥

× कवि-केसरी पदानां भौक्तिकरत्नानामादिवैकटिकः ।

बाणस्थानं जानाति कुसुमानां च जीर्णमालाकारः ॥

+ कृपणानां धनं ताम्रानां फणामणिः केसराः सिंहाणाम् ।

कुलबालिकानां च स्तनाः कुतः स्पृश्यन्तेऽमृतानाम् ? ॥

१ अ. ८व्वणं । २ अ. प. धणीध० । ३ अ. मुक्तिअ० । ४ प. रहाण । ५ अ. ०लिअः० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२७१

“ असारं संसारं परिमुषितरत्नं त्रिभुवनं
निरालोकं लोकं विधिमपि विपन्नाद्भुतविधिम् ।
अदर्पं कन्दर्पं जननयननिर्माणमफलं
जगज्जीर्णारण्यं कथमसि विधातुं व्यवसितः ? ॥७६०॥ ”

अत्र ‘कथमसि विधातुं व्यवसितः’ इदं पदसमुदायं वस्तु संसारादीनामसारत्वादिकं धर्मं दीपयद् दीपकम् ।

यत् पुनः कैश्चित्—

“ चरन्ति चतुरम्भोधिबेलोद्यानेषु दन्तिनः ।
चक्रवालाद्रिकुञ्जेषु कुन्दमासो गुणाश्च ते ॥७६१॥ ”

इत्यादिषु दीपकसुक्तं तदयुक्तमुभयेषामप्रस्तुतत्वेन तुल्ययोगित्वा-समुच्चया-
दिविषयत्वात् ॥ ३३ ॥

अथौपम्यप्रस्तावनिर्दर्शनाभैद—

वस्तुनो योग्यताऽभावात् सम्बन्धः काप्यसम्भवन् ।

इवार्थाय प्रकल्पेत यस्यां सा स्यान्निर्दर्शना ॥ ३४ ॥

वस्तुनो वार्क्यार्थस्य सम्बन्धो मिथः पदार्थानामन्वयो योग्यताया अभावात्
ववाप्यसम्भवन्निवार्थायोपमोत्प्रेक्षारूपाय प्रकल्पेत जायेत यस्यां सा निर्दर्शना-
ऽऽख्याऽलङ्कृतिः स्यात् । तत्रोपमारूपो यथा—

“ क सूर्यप्रभवो वंशः क चाल्पविषया मतिः ! ॥

तितीर्षुर्दुस्तरं मोहादुडुपेनास्मि सागरम् ॥ ७६२ ॥ ”

अत्रोडुपेन सागरतरणयोग्यताऽभावादसम्भवन् पदसम्बन्ध उडुपेन सागर-
तरणसदृशं मन्यत्या सूर्यवंशवर्णनमित्यौपम्याय कल्पते ।

यथा वा—

“ क्रमेण चाद्धोदितमिन्दुबिम्बं सितत्वगर्भोदयरागशोभि ।

मदप्रमालङ्घितकामपालललाटपट्टश्रियमाचर्कष । ७६३ ॥ ”

१ प. तमपि प्र० । २ प. व्योमगता० । ३ अ. जनमा० प. व्यजाद । ४ अ. यत्रार्थ० ।
५ प. ०पता । ६ प. कल्पते ।

२७२

अलङ्कारमहोदधौ

अत्रान्यधर्मिणो धर्मस्य विप्रकृष्टेनापरधर्मिणा स्वात्मन्याकर्षणयोग्यताभा-
वादसम्भवन् पदसम्बन्धः कामपालललाटेपट्टश्रीसदृशीं श्रियमाचर्षेत्सौ-
पम्याय जायते ।

उत्प्रेक्षारूपा यथा--

“ अयं मन्दद्युतिर्मास्वानस्तं प्रति विद्यासति ।
उदयः पतनायेति श्रीमतो बोधयन् नरान् ॥ ७६४ ॥ ”

यथा चा--

“ चूडामणिपदं धत्ते यो देवं रविमागतम् ।
सर्ता कार्याऽऽतिथेयीति बोधयन् गृहमेधिनः ॥ ७६५ ॥ ”

अत्रोभयत्रापि भास्वतः प्राक्शैलस्य च गृहमेधिनो बोधनासमर्थत्वादस-
म्भवन् पदसम्बन्धो बोधयन्निवेत्तुत्प्रेक्षायै जायते ।

मालारूपीऽप्येषा यथा--

“ दोभ्यां तितीर्षति तरङ्गवतीभुजङ्गमादातुमिच्छति करे हरिणाङ्गविम्बम् ।
मेरुं लिलङ्कयिषति ध्रुवमेष देव ! यस्ते गुणान् गदितुमुद्यममादधाति ॥ ७६६ ॥ ”
अत्रापि समुद्रादीनां दोस्तरणादिसदृशं त्वद्गुणोत्कीर्तनमित्यौपम्ययोगः ॥ ३४ ॥

अथ पदार्थगतानभिधाय वाक्यार्थगतानलङ्कारानभिधित्सुरादौ प्रति-
वस्तूपमामाह--

यत्रैकमन्यपर्यायं सामान्यं वाक्ययोर्द्वयोः ।

पृथक् पृथक् प्रयुज्येत प्रतिवस्तूपमा तु सा ॥ ३५ ॥

यत्र यस्यामेकमेकार्थमेव सामान्यं द्वयोर्वाक्ययोरन्यपर्यायं पौनरुक्त्यदोषात्
पर्यायान्तरेण पृथक् पृथक् प्रयुज्येत निवेदयेत सा पुनः प्रतिवस्तूपमा ।

१ अ. ० कर्षयो. २ प. लाटश्री. ३ प. गमं. ४ प. सर्ता. ५ अ. च बो. प.
वायो. ६ अ. ० रूपोऽप्येष. ७ अ. ० तामि. ८

अर्थीलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२७३

प्रतिवस्तु प्रतिवाक्यमुपमासामान्यं यस्यामिति कृत्वा सामान्यस्य सकृन्निर्देश
इवादीनां च प्रयोगे उपमा । तेषामप्रयोगे पुनर्दीपक-तुल्ययोगिते । असकृत्
सामान्यनिर्देशे तु बिम्ब-प्रतिबिम्बभावे दृष्टान्तः । शुद्धसामान्यद्वयादि-
निवेशे पुनरियमेव । यथा--

‘चकोर्य एव चतुरा निर्दिष्टं विनाऽवन्तीर्न निपुणा ।’

इति कृते वैधर्म्येणाप्यसौ भवति ।

मालारूपाऽप्येषा यथा--

“यदि दहत्यनलोऽत्र किमद्भुतं यदि च गौरवमद्रिषु किं ततः ? ।

लयणमम्बु सदैव महोदधेः प्रकृतिरेव सतामविषादिता ॥ ७६८ ॥”

अत्र प्रकृतिरेवेत्यस्य किमद्भुतं, किं ततः, सदैवेति विषयायाः ॥ ३५ ॥

अथैतस्याः प्रकृतिभूतं दृष्टान्तमाह--

दृष्टान्तोऽसौ विशेषाङ्के यद्वा सामान्यशालिनी ।

वाक्ये धारयतो यस्मिन्नन्योन्यप्रतिबिम्बताम् ॥ ३६ ॥

असौ दृष्टान्ताख्योऽलङ्कारः । यस्मिन्नुपमेधोपमानरूपे विशेषाङ्के विशेषो
व्यक्तिरूपः सोऽङ्कश्चिह्नं ययोर्विशेषवती इत्यर्थः । यदि वा सामान्यमविशेषरूपं
तच्छालिनी द्वे अपि वाक्ये मिथो बिम्ब-प्रतिबिम्बभावं धारयतः । तत्र
विशेषाङ्के यथा--

“को नाम केशवः के वा पाण्डवाः पुरतो मम ? ।

को नाम चन्द्रमाः के वा तारकास्तरणेः” पुरः ॥ ७६९ ॥”

यथा वा--

“त्वयि दृष्ट एव तस्या निर्वाति मनो मनोभवज्वलितम् ।

आलोके हि हिमशोर्धिकसति कुमुदं कुमुद्वत्याः ॥ ७७० ॥”

१ अ. सान्धं । २ प. ०कृति० । ३ प. ०वेऽपि, व. ०मेतद् यथा । ४ अ. ०बिम्बिता । ५ प. तरणे ।

२७४

अलङ्कारमहोदधौ

सामान्यवती यथा—

“ दधत्यार्त्तं सुखाकर्तुं सन्तः सन्तापमात्मना ।
सुदुःसहं सहन्ते हि तरवस्तपनातपम् ॥ ७७१ ॥ ”

यथा वा—

* “ ते विरला सत्पुंसि जे अभणन्ता घटंति कज्जसम्मूहे ।
थेव च्चिअ ते रुक्खा जे अमुणिअकुसुमनिग्गमा दिति फलं ॥ ७७२ ॥ ”

वैधर्म्येणाप्यसौ यथा—

“ कुतं च वैर्गाभिमुखं मनस्त्वया किमन्यदेवं निहतैश्च नो द्विषः ।
तमांसि तिष्ठन्ति हि तौ वदंशुमान् न यावदायात्युदयाद्रिमौलिताम् ॥ ७७३ ॥ ” ३६।

अथ दृष्टान्तप्रतिस्पर्द्धिनमर्थान्तरन्यासमाह—

स स्मृतोऽर्थान्तरन्यासः सामान्यमितरोऽपि यत् ।

साधर्म्य-वैधर्म्यवता तदभ्येन समर्थ्यते ॥ ३७ ॥

सोऽर्थान्तरन्यासः स्मृतः कथितः । मुख्यार्थसमर्थकस्यार्थान्तरस्य न्यसन-
मिति कृत्वा । सामान्यमितरोऽपि विशेषोऽपि साधर्म्यवतः वैधर्म्यवता वा तद-
भ्येन यत् समर्थ्यते सामान्यं विशेषेण विशेषश्च सामान्येनेत्यर्थः । तत्र सामान्यं
विशेषेण साधर्म्यवता यथा—

“ निजदोषावृतमनसामतिसुन्दरमेव भाति विपरीतम् ।

पश्यति पित्तोपहतः शशिशुभ्रं शङ्खमपि पीतम् ॥ ७७४ ॥ ”

वैधर्म्यवता यथा—

* ते विरलाः सत्पुरुषा येऽभणन्तो घटयन्ति कार्यसमूहान् ।

स्तोका एव ते वृक्षा येऽज्ञातकुसुमनिर्गमा ददति फलम् ॥

१ व. ०ऽमनः । २ अ. गर्वाभि० । ३ अ. ०द्विता० । ४ प. ०वदेव ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२७५

“ सिद्ध्यन्ति कर्मसु महत्स्ववि धक्षियोज्याः

सम्भावनागुणमवेहि तमीश्वराणाम् ।

किं वाऽभविष्यदरुणस्तमसां वधाय

तं चेत् सहस्रकिरणो धुरि नाकरिष्यत् ॥ ७७५ ॥ ”

अत्र किं वाऽभविष्यदपि तु नाभविष्यदिति वैधर्म्यविशेषः ।

सामान्येन साधर्म्यवता यथा—

“ सरसिजमनुविद्धं शैवलेनापि रम्यं

मलिनमपि हिमांशोर्लक्ष्म लक्ष्मीं तनोति ।

इयमधिकमनोज्ञा बलकलेनापि तन्वी

किमिव हि भधुराणां मण्डनं नाकृतीनाम् ? ॥ ७७६ ॥ ”

वैधर्म्यवता यथा—

“ उपप्लुतं पातुमदो मदोद्धतैस्त्वमेव विश्वम्भर ! विश्वमीशिषे ।

ऋते रवेः क्षालयितुं क्षमेत कः क्षपातमस्काण्डमलीमसं नभः ॥ ७७७ ॥ ”

अत्र कः क्षमेत ? नै कोऽपीति वैधर्म्यम् ।

क्वचित् कार्यं कारणेन, कारणं च कार्येण समर्थ्यत इत्यपि दृश्यते ।

तत्राद्यो भेदो यथा—

“ उचिष्ठमानस्तु परो नोपेक्ष्यः पथ्यमिच्छता ।

समौ हि शिष्टैराभ्युतातौ वर्णितावामयः स च ॥ ७७८ ॥ ”

अत्रानुपेक्षा कार्यभूता व्याधि-वैरिणोस्तुल्यत्वाभिधानेन कारणेन समर्थिता ।

द्वितीयो यथा—

“ सहस्रामसीम्नि सुभटास्तस्वारिधाराभिन्दीवरस्रजमिवाजगणन् पतन्तीम् ।

उद्गमवर्षवर्षहरिणङ्कक्रावदातमूर्तिः स्फुरत्यपरथा त्रिपुला न कीर्तिः ॥ ७७९ ॥ ”

१ अ. ०दिति वै० । २ प. समर्थः । ३ व. किंतु न । ४ अ. न पे० । ५ अ. वस्त्यता० ।

२७६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र कीर्तिस्फुरणेन कार्येण खङ्गधारानिपातावन्नारूपं कारणं समर्थितम् ।

क्वापि श्लेषाविद्धोऽप्येष दृश्यते । यथा—

“ उल्लासयति लोकस्य प्रीतिं मलयमारुतः ।

ननु दाक्षिण्यसम्पन्नः सर्वस्यावदति श्रियम् ॥ ७८० ॥ ” इति ॥ ३७ ॥

अथोपम्यभेदप्रस्तावाद् व्यतिरेकमाह—

विच्छित्तये यदन्यस्मादुपमेयस्य बध्यते ।

आधिक्यमथ हीनत्वं व्यतिरेकः स कीर्तितः ॥ ३८ ॥

विच्छित्तये शोभातिशयाद्योपमेयस्य प्रस्तुतवर्ण्यमानस्यान्यस्मादुपमात्ताद-
प्रस्तुतादाधिक्यं हीनत्वं वा यच्चिबध्यते स तद्व्यतिरेककारित्वाद् व्यतिरेकः ॥ ३८ ॥

अथास्य विषयमाह—

गोचरेश्वोपमा श्लेषोपमा श्लेषोऽथ रूपकम् ।

प्रसिद्धेश्च विपर्यासः सादृश्यं चास्य कीर्तितः ॥ ३९ ॥

अस्य च व्यतिरेकस्योपमा श्लेषसंमिश्रोपमा केवलश्लेषो रूपकं प्रसिद्धेर्विप-
र्यासो व्यत्ययः । सादृश्यं च सदृशगुणस्त्वं च गोचरो विषयः कीर्तितः कथितः ।

तत्र वाच्योपमायां व्यतिरेको यथा—

“ असिमात्रसहायस्य प्रभूतारिपराभवे ।

अन्यतुच्छजनस्येव न समयोऽस्य महाधृतेः ॥ ७८१ ॥ ”

आक्षिप्तोपमायां यथा—

“ इयं सुतयना दासीकृततामरसश्रिया ।

आननेनाकलङ्केन जयन्ती(ती)न्दुं कलङ्कितम् ॥ ७८२ ॥ ”

श्लेषोपमायां यथा—

१ प ०रस्य । २ अ. त्वं गो० । ३ व. ०भवात् ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२७७

“अखण्डमण्डलः श्रीमान् पर्येष पृथिवीपतिः ।

न निशाकरवजातु कलावैकल्पमागतः ॥ ७८३ ॥”

कलाशब्दोऽत्र श्लिष्टः ।

यथा वा—

“हरवन्न विषमदृष्टिर्हरिवन्न विभो ! विधूतविततवृषः ।

रविन्न चापि दुःसहकरतापितभूः कदाचिदसि ॥ ७८४ ॥”

अत्र विषमादयः शब्दाः श्लिष्टाः ।

श्लेषे यथा—

“श्लाघ्या शेषैतनुं सुदर्शनकरः सर्वाङ्गलीलाजित्त-

त्रैलोक्या चरणारविन्दललितेनाक्रान्तलोको हरिः ।

विभ्राणां मुखमिन्दुरूपमखिलं चन्द्रात्मचक्षुर्दधत्

स्थाने यां स्वतनोरपश्यदधिकं सा रुक्मिणी वोऽवतात् ॥ ७८५ ॥”

वाच्यरूपके यथा—

“वक्त्रोदरे वहसि दिव्यसरस्वतीं यच्चक्रं क्रमाभ्युरुहि दोःशिखरे घरित्रीम् ।

प्रत्यङ्गमेव कमलामथ कम्बुलीलां कण्ठे विभो ! तदसि कोऽप्यपरो मुकुन्दः ॥ ७८६ ॥”

प्रतीयमानरूपके यथा—

“प्राप्तश्रीरेष कस्मात् पुनरपि मयि तं मन्थखेदं विदध्या-

न्निद्रामप्यस्य पूर्वामनलसमनसो नैव सम्भावयामि ।

सेतुं बध्नाति भूयः किमिति च सकलद्वीपनाथानुयात-

स्त्वय्यायाते विकल्पानिति दधत् इवामाति कम्पः पयोधेः ॥ ७८७ ॥”

अत्र वाक्यार्थान्यथाऽनुपपत्तेर्वर्ण्यमानस्य विष्णुत्वेन रूपणं प्रतीयमानम्, इह चाप्राप्तश्रीकर्त्वात् पूर्वावस्थायाः प्राप्तश्रीकर्त्वादिना वर्ण्यमाननृपारोपितो विष्णुर्व्यतिरिच्यत इति व्यतिरेकः ।

प्रसिद्धिविपर्ययो यथा—

१ प. व. ०लश्री० । २ अ. वापि । ३ प. श्लेष० । ४ प. ०तात्रि० । ५ अ. ०रपा-
स्पद० । ६ अ. ०नसुम० ।

२७८

अलङ्कारमहोदधौ

“ चाणं पुष्पितचूतपादपलता मौर्वी द्विरेफावलिः
 पूर्णेन्द्रोरुदयोऽभियोगसमयः पुष्पाकरोऽग्रेसरः ।
 गच्छाम्युत्पलकेतकीसुमनसो वैष्णवं मनः कामिनां
 त्रैलोक्ये जयति स्मरस्य ललितोल्लेखो जिगीषाग्रहः ॥ ७८८ ॥ ”
 कठोरशस्त्राद्युपकरणत्वेनापरजिगीषाणां प्रसिद्धिस्तस्याश्चात्र विपर्ययः ।

सादृश्ये यथा—

“ त्वं समुद्रश्च दुर्वारौ महासत्त्वौ दुरासदौ ।
 इयता युवयोर्मदः स जलात्मा पटुर्मवान् ॥ ७८९ ॥ ”

आक्षिप्तोपमायां हीनत्वव्यतिरेको यथा—

“ क्षीणः क्षीणोऽपि शशी भूयो भूयोऽभिवर्धते सत्यम् ।
 विरम प्रसीद सुन्दरि ! यौवनमनिवर्ति यातं तु ॥ ७९० ॥ ”

अत्र चन्द्रापेक्षया यौवनस्य न्यूनत्वं गतस्य पुनर्व्यावर्तनाभावात् ॥ ३९ ॥

अथ विनोक्तिमाह—

विना किञ्चिद् यदन्यस्य सत्त्वासत्त्वविपर्ययः ।

विनोक्तिः सा

किञ्चिद् वस्त्वन्तरं विना यदन्यस्यापरस्य वस्त्वन्तरस्य सत्त्वासत्त्वविपर्ययो
 यः सत्त्वविपर्ययः शोभनत्वाभावः, असत्त्वविपर्ययोऽशोभनत्वाभावश्चेति
 द्विधा सा विनोक्तिरलङ्कृतिः ।

तत्राद्या यथा—

“ विनयेन विना का श्रीः ? का निशा शशिना विना ? ।
 रहिता सत्कवित्वेन कीदृशी वाग्बिदग्धता ? ॥ ७९१ ॥ ”

अत्र विनयाद्यभावप्रयुक्तः श्रीप्रभृतीनां शोभनत्वाभावः । इयं च विनाश-
 ब्दप्रयोगमन्तरेणापि क्वचित् तदर्थप्रतीती भवत्येव ।

यथा—

१ प. विद्धं । २ अ. ०सो जि० । ३ प. चर्चित्वा० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२७९

“ निरर्थकं जन्म गतं नलिन्या यया न दृष्टं तुहिनांशुविम्बम् ।

उत्पत्तिरिन्दोरपि निष्फलैव दृष्टा विनिद्रा नलिनी न येन ॥७९२॥ ”

अत्र नलिनी-मृगाङ्क्यामिथो दर्शनं विना जन्मनो निरर्थकत्वमिति शोभन-
स्वाभावप्रतीतिः। एवमन्योन्यविना भणिति मङ्ग्या चेत्यं काव्यं [का]मं चमत्करोति ।

द्वितीया यथा—

“ मृगलोचनया विना विचित्रव्यवहारप्रतिभाप्रभाप्रगल्भः ।

अमृतद्युतिसुन्दराशयोऽयं सुहृदा तेन विना नरेन्द्रसुतः ॥ ७९३ ॥ ”

अत्र तथाविधस्त्रीमित्राभावप्रयुक्तो नरेन्द्रसुनोरशोभनत्वाभावः ।

अथ विशेषणविच्छिन्नाऽलङ्कारद्वयम् । तत्रादौ परिकरमाह—

परिकरः साभिप्रायविशेषणः ॥ ४० ॥

साभिप्रायाणि प्रतीयमानार्थगर्भाणि विशेषणानि यत्र स परिकरः प्रसन्न-
गम्भीरपदत्वादयं न ध्वनेर्निषयः प्रतीयमानांशस्य वाच्यपरिकरत्वात् । यथा—

“ राज्ञो मानधनस्य कर्मुकभृतो दुर्बोधनस्याग्रतः

प्रत्यक्षं कुरुवान्धवस्य मिषतः कर्णस्य शल्यस्य च ।

पीतं तस्य मयाऽद्य पाण्डववधूकेशाम्बराकर्षिणः

कोष्णं जीवत एव तीक्ष्णकरजश्रुष्णादमृगं वक्षसः ॥ ७९४ ॥ ”

अत्र राज्ञ इत्यादिपदेषु सोत्प्रासत्वप्रतीतिः प्रसन्नगम्भीरपदत्वम् ॥ ४० ॥

अथ समासोक्तिमाह—

कचिद् भेदकसाम्येन कार्यसाम्येन वा क्वचित् ।

क्वचिच्चोभयसाम्येन यदप्रस्तुतगम्यता ॥ ४१ ॥

सम्मतता सा समासोक्तिस्तत्र भेदकतुल्यता ।

श्लिष्टतौपम्यगर्भत्व-साधारण्यैस्त्रिधा भवेत् ॥ ४२ ॥

क्वचित् कस्मिंश्चित् काव्ये भेदकानां विशेषणानां साम्येन साधारण्येन, न तु
विशेषस्यापि श्लेषत्वप्रसङ्गात् । क्वचिन् कार्याणां साध्यानां वा साम्येन क्वचिच्चो-

१ अ विनिद्रा ० । २ अ नलिन्या । ३ य. तृतीया ।

२८०

अलङ्कारमहोदधौ

भयेषां विशेषणानां कार्याणां च साम्येन यदप्रस्तुतगम्यता यदप्रस्तुतं गम्यते । प्रस्तुतगम्यत्वे च प्रस्तुतप्रशंसा वक्ष्यते सा समासोक्तिरित्यलङ्कृतिः सम्मता । तच्च प्रतीयमानमप्रस्तुतमत्र प्रस्तुतोपस्कारकत्वेन प्रतीयते, न तिरस्कारकत्वेन । उपस्कारकत्वाच्च तद्व्यवहारसमारोपः । तिरस्कारकत्वे तु ध्वनेस्तद्रूपताप्रतीतिः प्रतीयमानरूपकस्थ वा विषयः स्यान्न समासोक्तेः । तत्र तेषु त्रिषु साम्येषु मध्ये भेदकतुल्यता विशेषणसाम्यं श्लिष्टतया औपम्यगर्भत्वेन साधारण्येन च भवेत् त्रिधा त्रिविधं भवति ।

तत्र श्लिष्टतया यथा—

“ आगत्य संम्रप्ति वियोगविसंशुलाङ्गी—

मम्भोजिनीं क्वचिदपि क्षपितत्रियामः ।

एतां प्रसादयति पश्य शनैः प्रमते

तन्वङ्गि ! पादपतनेन सहस्ररश्मिः ॥ ७९५ ॥ ”

अत्र श्लिष्टविशेषणमाहात्म्यादपरित्यक्तस्वस्वरूपयोरम्भोजिनी-सूर्ययोर्ना-यक्यवहारप्रतीतिः । ‘सविशेषणमाख्यातं चाक्यम्’ इति शब्दशास्त्रोक्तन्यायेन पादपतनादीनामपि विशेषणत्वम् ।

औपम्यगर्भत्वेन यथा—

“ दन्तप्रभा-पुष्पैश्चिता पाणि-पल्लवशालिनी ।

केशपाशालिवृन्देन सुवेषा हरिणेशुणा ॥ ७९६ ॥ ”

अत्र दन्तप्रभा पुष्पाणीवेत्युपमागर्भत्वेन कृते समासे पश्चाद् दन्तप्रभा-सदृशैः पुष्पैश्चितेति शाक्यार्थवादित्वान्मध्यमपदलोपिसमासान्तराश्रयणेन विशेषणसाम्यमहिम्ना लताव्यवहारप्रतीतिः । रूपगर्भत्वेन विशेषणसाम्यमेक-देशविवर्तिरूपकस्थैव विषयो नास्ति ।

साधारण्येन यथा—

“ तन्वी मनोरमा बाला लोलाक्षी पुष्पहासिनी ।

विकाश(स)मेति सुभग ! भवदर्शनमात्रतः ॥ ७९७ ॥ ”

१ प. प्रियविप्रयोः । २ प. स तां । ३ अ. लक्ष्मणा । ४ अ. शोभिनी ।

५ अ. ०म्यदे० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२८१

अत्र तनुत्वादिविशेषणसाधारण्यात् लोलाक्ष्या लताभ्यवहारप्रतीतिकेतै-
कगामित्वाच्च विकासोऽत्र कारणं विकासश्च प्रकृते उपचरितो ज्ञेयः ।

कार्यसाम्येन यथा—

“ विलिखति कुचावुच्चैर्गाढं करोति कैचग्रहं
लिखति ललिते वक्त्रे पत्रावलीमसमञ्जसम् ।
क्षितिप ! खदिरैः शोणीभिश्चाद् विकर्षति चांशुकं
मरुध्रुवि हठाक्षयन्तीनां तवारिमृगीदृशाम् ॥ ७९८ ॥ ”

अत्र कुचविलेखनादिकार्यसाम्येन हठकामुकव्यवहारप्रतीतिः ।

उभयसाम्येन यथा—

“ निर्लूनान्यलकानि पाटितमुरः कुरस्नोऽधरः खण्डितः
कर्णे रुग्जनिता कृतं च नयने नीलौघज्जकान्ते क्षतम् ।
यान्तीनामतिसम्भ्रमाकुलपदन्यासं मरौ नीरसैः
किं किं कण्टकिभिः कृतं न तरुमिस्त्वद्वैरिवामध्रुवाम् ? ॥ ७९९ ॥ ”

अत्र नीरसैः कण्टकिभिरिति विशेषणसाम्यम् । निर्लूनान्यलकानीत्यादि च
कार्यसाम्यम् । व्यवहारसमारोपश्चात्र सर्वत्र जीवितम् । स च लौकिके वस्तुनि
लौकिकस्य वस्तुनः, शास्त्रीये शास्त्रीयस्य, लौकिके शास्त्रीयस्य, शास्त्रीये वा
लौकिकस्येति चतुर्धा ।

तत्राद्यो यथा—

“ धौमालिलिङ्ग मुखमाशु दिशां चुचुम्ब रुद्धाभ्रं शशिकलामलिखत् कराग्रैः ।
अन्तर्निमग्नचरपुष्पशरोऽतितापात् किं किं चकार तरुणो न यदीक्षणाग्निः ॥ ८०० ॥ ”

अत्रेक्षणाग्नौ कामुकव्यवहारसमारोपः ।

द्वितीयो यथा—

१ व. कुच० । २ व. विलि० । ३ प. ०२श्रो० । ४ अ. ० म्ये ह० । ५ प. लीला० ।
६ व. सर्वज्ञ० । ७ अ. यामा० । ८ प. ०२ः शि०, व. ०वरपु० ।

२८२

अलङ्कारमहोदधौ

“यैरेकरूपमखिलास्वपि वृत्तिषु त्वां पश्यद्भिरव्ययमसङ्ख्यतया प्रवृत्तम् ।
लोपः कृतः किल परत्वज्जुषो विभक्तेस्तेर्लक्षणं तव कृतं ध्रुवमेव मन्ये ॥८०१॥”

अत्रागमप्रसिद्धे वस्तुनि व्याकरणव्यवहारसमारोपः ।

तृतीयो यथा—

“सीमानं न जगाम यन्नयनयोर्नान्येन यत् सङ्गतं
न स्पृष्टं वचसा कदाचिदपि यत् दृष्टोपमानं न यत् ।
अर्थादापतितं न यन्न च यत् तत् किञ्चिदेणीदृशो
लावण्यं जयति प्रमाणरहितं चेत्तश्चमत्कारकृत् ॥ ८०२ ॥”

अत्र लावण्ये लौकिके तर्कशास्त्रप्रसिद्धवस्तुसमारोपः ।

चतुर्थो यथा—

“पश्यन्ती त्रपयेव यत्र तिरयत्यात्मानमाम्यन्तरी
यत्र नुद्यति मध्यमाऽपि मधुरध्वन्युज्जिगासारसाद् ।
चाटूच्चारणचापलं वितनुतां वाक् तल बाह्या कथं
देव्या ते परया प्रभो ! सह रहाः क्रीडा-दृढालिङ्गने ॥ ८०३ ॥”

अत्रागमप्रसिद्धे वस्तुनि लौकिकैवस्तुव्यवहारसमारोपः ।

“ऐन्द्रं धनुः पाण्डुपयोधरेण शरव् दधानाऽऽर्द्रनखक्षताभम् ।
प्रसादयन्ती सकलङ्कमिन्दुं तार्यं रवेरप्यधिकं चकार ॥ ८०४ ॥”

इत्यादौ विशेषणसाम्याभावादेकदेशविवर्तिन्युपमा । यदि वा प्रसादयन्ती-
त्यादिकार्यसाम्यादुपमोपस्कृता समासोक्तिरेव ।

“नैत्रैरिवोत्पलैः पद्मैर्मुखैरिव सरःश्रियः ।
पदे पदे विभान्ति स्म चक्रवाकैः स्तनैरिव ॥ ८०५ ॥”

इत्यादौ पुनरेकदेशविवर्तिन्युपमैव गत्यन्तराभावादनुक्ताऽपि मन्तव्या ।

“बालेन्दुवक्त्राण्यविकासभावाद् बभूवः पलाशान्यतिलोहितानि ।
सद्यो वसन्तेन समामतानां नखक्षतानीव वनस्थलीनाम् ॥ ८०६ ॥”

१ प. ०जगा० । २ प. ०कश्य०, व. ०करतुल्यव्य० । ३ अ. व. ०र०व० ।

अथालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२८३

इत्यादावुत्प्रेक्षाऽलङ्कारालङ्कृता समासोक्तिः ।

कचिदर्थान्तरन्यासान्तर्गताऽपि दृश्यते । यथा—

“अथोपगूढे शरदा शशाङ्के प्राबुद्ध यथौ शान्ततडित्-कटाक्षा ।

कासां न सौभाग्यगुणोऽङ्गनानां नष्टः परिभ्रष्टपयोधराणाम् ? ॥८०७॥”

एवमानन्त्यमस्या इति ॥४१-४२॥^१

अथ प्रस्तुतगम्यत्वेन समासोक्तिविषयीतामप्रस्तुतप्रशंसा माह—

अप्रस्तुतप्रशंसा सा यत्र कार्ये प्रकारणे ।

सामान्ये च विशेषे च प्रस्तुतेऽन्यस्य शंसनम् ॥४३॥

तुल्ये तुल्यस्य साधर्म्य-वैधर्म्याभ्यां तु तद् द्विधा ।

सा अप्रस्तुतप्रशंसेत्यलङ्कृतिर्यत्र यस्यां कार्ये प्रस्तुतेऽन्यस्य कारणस्य, कारणे वा कार्यस्य, सामान्ये च प्रस्तुते विशेषस्य, विशेषे वा सामान्यस्य शंसनं प्रशंसनम् । यत् पुनस्तुल्ये सदृशे प्रस्तुते तुल्यस्य सदृशस्य शंसनं तत् साधर्म्य-वैधर्म्याभ्यां द्विधा । तत्र कार्ये प्रस्तुते कारणस्य यथा—

“याताः किं न मिलन्ति सुन्दरि ! पुनश्चिन्ता त्वया मत्कृते

नो कार्या नितरां कुशाऽसि कथयत्येवं सबाष्पे मयि ।

लज्जामन्धरतारकेण निपतत्पीताश्रुणा चक्षुषा

दृष्ट्वा मां हसितेन भाविर्मरणात्साहस्तया सूचितः ॥ ८०८॥”

अत्र प्रस्थानात् किं निवृत्तोऽसीति कार्यप्रश्ने प्रस्तुते कारणमुक्तम् ।

कारणे कार्यस्य यथा—

“इन्दुर्लिप्त इवाञ्जनेन त(ज)डिता दृष्टिर्मृगीणामिव

प्रम्लानारुणिमेव विद्रुमदलं श्यामेव हेमप्रभा ।

कार्कश्यं कलयाऽपि कोकिलवधूकण्ठेष्विव प्रस्तुतं

सीतायाः पुरतश्च हन्त ! शिखिनां बर्हाः सगर्हा इव ॥ ८०९ ॥”

१ प. त. दलक० । २ प. युगली । ३ व. वा । ४ प. च वि० । ५ व. मृगीणा० । ६ व. मरमणो० ।

२८४

अलङ्कारमहोदधौ

अत्रोत्प्रेक्षितैरिन्द्रादिगतैरञ्जनललितत्वादिकार्थैरप्रस्तुतैर्लोकोत्तरं सीतावदना-
दिगतं सौन्दर्यं कारणभूतं प्रस्तुतं प्रतीयते ।

सामान्ये विशेषस्य यथा—

“ एतत् तस्य मुखात् कियत् कमलिनीपत्रे कणं वारिणो
यन्मुक्तामणिरित्यमस्त स जडः शृण्वन् यदस्मादापि ।
अङ्गुल्यग्रलघुकियाप्रविलयिन्यादीयमाने शनै-
स्तत्रोद्भूय गतो ममेत्यनुदिनं निद्राति नान्तःशुचा ॥ ८१० ॥ ”

अत्र जडानामस्थाने महस्वसम्भावना भवतीति सामान्ये प्रस्तुते
विशेषः कथितः ।

विशेषे सामान्यस्य यथा—

“ सुहृद्वधूनास्पजलप्रमार्जनं करोति वैर-प्रतियातनेन यः ।
स एव पूज्यः स पुमान् स नीतिमान् सुजीवितं तस्य स भाजनं श्रियः ॥ ८११ ॥ ”
अत्र कृष्णं निहत्य, नरकासुरवधूनां यदि दुःखं शमयसि तत् त्वमेव श्लाघ्य
इति विशेषे प्रस्तुते सामान्यमुक्तम् ।

तुल्ये प्रस्तुते तुल्याभिधानं साधर्म्येण यथा—

“ पिबन् मधु यथाकामं अमरः फुल्लपङ्कजे ।
अप्यसन्नद्धसौरभ्यं पश्य चुम्बति कुङ्कुलम् ॥ ८१२ ॥ ”
अत्र अमरः कामितुल्यः, पङ्कजं श्रौढाङ्गनातुल्यं, कुङ्कुलं च मुग्धाङ्गनातुल्यम् ।

वैधर्म्येण यथा—

“ धन्याः खलु वने वाताः कल्हारस्पर्शशीतलाः ।
राममिन्दीवरश्यामं ये स्पृशन्त्यनिवारिताः ॥ ८१३ ॥ ”

अत्र वाता धन्या इत्यप्रस्तुतादहमधन्य इति प्रस्तुतं वैधर्म्येण प्रतीयते ।
एतच्च तुल्ये तुल्याभिधानं क्वचित् स्तुतिरूपं क्वापि निन्दारूपं क्वचिच्चोभयरूपं
क्वचिदनुभयरूपं च दृश्यते । तत्र स्तुतिरूपं यथा—

१ प. ०मुभा० । २ अ. ०पं च ३० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२८५

“उत्तुङ्गे कृतसंश्रयस्य शिखरिण्युच्चावचग्रावाणि
न्यग्रोधस्य किमङ्ग ! तस्य वचसा श्लाघासु पर्याप्यते ।
चन्द्रवर्षा स पुराकृतः किमथवा सत्कर्मणां सञ्चयो
मार्गे रूक्षविषत्रशास्त्रिणि जनो यं प्राप्य विश्राम्यति ॥ ८१४ ॥”

निन्दारूपं यथा—

“आदाय वारि परितः सरितां शैतेभ्यः किं तावदजितमनेन दुरर्णवेन ? ।
क्षारीकृतं च वडवादहने द्रुतं च पातालकुक्षिकुदरेषु निवेशितं च ॥ ८१५ ॥”

उभयरूपं यथा—

“निष्कन्दामरविन्दिनीं स्थपुटितोद्देशं कपेरुस्थलीं
जम्बालाविलमम्बु कर्तुमितरा मृते वराही सुतान् ।
दंष्ट्रायां चतुरर्णवोर्भिपटलैरैप्लावितायामियं
यस्या एव शिशोः स्थिता विपदि भूः सा पेत्रिणी पुत्रिणी ॥ ८१६ ॥”
अत्र पूर्वार्द्धे निन्दा, उत्तरार्द्धे स्तुतिः ।

यथा वा—

“उपाध्वं तत् पान्थाः ! पुनरपि सरो मार्गनिलकं
यदासाद्य स्वेच्छं विलसथ विलीनकलमभराः ।
इतस्तु क्षारान्धेर्जरठमकरक्षुण्णपयसो
निवृत्तिः कल्याणी न पुनरवतारः कथमपि ॥ ८१७ ॥”
अत्र पूर्वार्द्धे स्तुतिरुत्तरार्द्धे निन्दा ।

अनुभयरूपं यथा—

“इतो वसति केशवः पुरमितस्तदीयद्विषा—
मितोऽपि शरणागताः शिखरि पक्षिणः शेरस्ते ।
इतोऽपि वडवानलः सहै समस्तसर्वर्त्तकै—
रहो ! वित्ततमूर्जितं भरसहं च सिन्धोर्वपुः ॥ ८१८ ॥”

१ व. सुखेभ्यः । २ प. कुशेह० । ३ व. ०राप्ला० । ४ प. पत्रिणः । ५ व. सङ्कलस० ।

२८६

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र स्तुतिर्निन्दा वा विस्मयोक्तावेवास्तमयते ।

श्लेषेऽप्येषा भङ्गिः सम्भवति । यथा—

“ नालस्य प्रसरो जडेष्वपि कृतावासस्य कोशे रुचि-

र्दण्डे कर्कशता मुखे च मृदुता मित्रे महान् प्रश्रयः ।

आमूलं गुणसङ्ग्रहव्यसनिता द्वेषश्च दोषाकरे

यस्यैषा स्थितिरम्बुजस्य वसतिर्युक्तैव तत्र श्रियः ॥ ८१९ ॥ ”

अत्र पक्षे प्रस्तुते सत्पुरुषस्तुतिर्गम्या ।

अथास्यामेव वाच्यार्थस्वरूपमाह—

वाच्योऽप्यर्थस्त्रिधैवास्यां सम्भवासम्भवोभयैः ॥ ४४ ॥

अस्यामप्रस्तुतप्रशंसायां सम्भवेनासम्भवेन सम्भवासम्भवेन च त्रिधैव
वाच्योऽर्थस्तत्र सम्भवेनोदाहृतमेव ।

असम्भवेन यथा—

“ कस्त्वं भो ! कथयामि देवदूतकं मां विद्धि शास्त्रोदकं

वैराग्यादिव वक्षि साधु विदितं कस्मादिदं कथ्यते ? ।

वामेनात्र वटस्तमध्वगजनः सर्वात्मना सेवते

न च्छायाऽपि परोपकारकृतये भार्गस्थितस्यास्ति मे ॥ ८२० ॥ ”

अत्राचेतनेन सह प्रश्नोत्तरिकाऽनुपपन्नेति वाच्यस्यासम्भवः । प्रमुख एव
प्रस्तुताध्यारोपप्रतीतेस्तु सा युक्तैव ।

सम्भवासम्भवेन यथा—

“ सोऽपूर्वो रैसनाविपर्ययविधिस्तत् कर्णयोश्चापलं

दृष्टिः सा मदविस्मृतस्वपरदिक् किं भूयसोक्तेन वा ? ।

सर्वं विस्मृतवानसि भ्रमर हे ! यद् वारणोऽद्याप्यसा-

वन्तः शून्यकरो निषेव्यत इति भ्रातः ! क एष ग्रहः ? ॥ ८२१ ॥ ”

१ प. युगलं । २ अ. ०दकं । ३ प. ०वो वि० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२८७

अत्र भ्रमरस्थानासेवायां कर्णचापलस्य हेतुत्वं सम्भवि, रसनाविपर्ययादीनां त्वसम्भवीत्युभयरूपत्वम् ।

ननु कार्यात् कारणस्य गम्यतायामप्रस्तुतप्रशंसा चेदिष्यते तदा—

“ येन लम्बालकः साश्रुः कराघातारुणस्तनः ।

अकारि भग्नवल्लभो गजासुरवधूजनः ॥ ८२२ ॥ ”

इत्यादौ लम्बालकत्वादेः कार्यात् कारणभूतस्य गजासुरवधस्य प्रतीतौ यत् पर्यायोक्तमुच्यते, तस्य निर्विपर्यतयैव प्राप्नोति; नैवमप्रस्तुतप्रशंसायां हि कार्यादप्रस्तुतात् कारणं प्रस्तुतं गम्यते । पर्यायोक्ते तु द्वयोरपि प्रस्तुतत्वम् । गजासुरवधवत् तद्वधूवृत्तान्तस्यापि वर्णनीयत्वादित्यस्त्येव द्वयोरपि विषय-विभाग इति ।

केचित् पुनः—

“ लावण्यसिन्धुरपरैव हि केयमत्र यत्रोत्पलानि शशिना सह सम्प्लवन्ते ।

उन्मज्जति द्विरदकुम्भतटीव यत्र यत्रापरे कदलिकाण्डमृणालदण्डाः ॥ ८२३ ॥ ”

इत्यादावप्यप्रस्तुतप्रशंसां मन्यन्ते, तदसत् ; यत्रोत्पलानीत्यादौ भेदेऽभेद-रूपयाऽतिशयोक्त्यालङ्कृत्यात्मनो लावण्यसिन्धुरपरैव हीत्यत्राभेदे भेदरूपाया अतिशयोक्तेर्व्यतिरेकस्य वा विषयत्वात् ॥ ४४ ॥

अथ प्रस्तुतोभयार्थत्वेन पूर्ववैधर्म्यात् पर्यायोक्तमाह—

प्रस्तुतत्वे द्वयोः कार्यात् कारणं यत्र गम्यते ।

पर्यायेणोच्यमानत्वात् पर्यायोक्तं तदुच्यते ॥ ४५ ॥

द्वयोरुभयोरपि कार्य-कारणयोर्धर्णनीयत्वेन प्रस्तुतत्वे सति यत्रालङ्कारविशेषे कार्यात् कारणं गम्यते तत् पर्यायोक्तं पर्यायेण भङ्गयन्तरेण गम्यस्याप्यर्थस्यो-च्यमानत्वात् । अत्र हि कार्याभिधानरूपेण विच्छिद्यन्तरेण गम्योऽप्यर्थोऽभि-धीयमान इव प्रतीयते । यथा—

“ चक्राभिघातप्रसभाज्जयैव चकार यो राहुवधूजनस्य ।

आलिङ्गनोद्दामविलासवन्ध्वं रतोत्सवं चुम्बनमात्रशेषम् ॥ ८२४ ॥ ”

१ व. ० यितैव । २ अ. ० क्त्यालङ्कृतात्मनो, व. ० क्त्यालङ्कृता । ३ प. युमम् ।

२८८

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र राहुवधूनां तथाविधरतोत्सवरूपेण कार्येण राहुशिरश्छेदस्तत्कारण-
भूतो गम्यते । विष्णुप्रभावगम्यत्वाच्च द्वयोरपि वर्णनीयत्वेन प्रस्तुतत्वम् ।

यथा वा—

“महेन्द्रमास्थाय महोक्षरूपं यः संयति प्राप्तपिनाकिलीलः ।

चकार दणैरसुराङ्गनानां गण्डस्थलीः प्रोषितपत्रलेखाः ॥ ८२५ ॥”

अत्र सुराङ्गनागण्डस्थलीनां प्रोषितपत्रलेखात्वरूपेण कार्येण तद्वल्लभवधेः
कारणरूपः प्रतीयते । ककुत्स्थविक्रमसूत्रितत्वाच्चोभयोरपि वर्ण्यत्वेन
प्रस्तुतत्वमिति ॥ ४५ ॥

अथ प्रतीयमानतालङ्कृतत्वसाधर्मात् पर्यायोक्तानन्तरमाक्षेपमाह—

उक्तस्य वक्ष्यमाणस्य वक्तुमिष्टस्य वक्ष्यते ।

विशेषाय यो निषेध इवाक्षेपः स लक्षितः ॥ ४६ ॥

उक्तस्य प्रतिपादितस्य, वक्ष्यमाणस्य प्रतिपादादयिषितस्य, वक्तुमिष्टस्य
विवक्षितस्य कस्याप्यर्थस्य यो निषेध इव निषेधाभासो न तु निषेध एव वक्तु-
मिष्टस्यैव हानिप्रसङ्गात् । कथं सोऽपि वक्ष्यते इत्याह—विशेषाय कश्चिद्
विशेषमाविष्कर्तुमन्यथा गजस्नानतुल्यत्वं स्यात् । तस्य च विशेषस्य शुब्दा-
नुपात्तत्वात् गम्यत्वम् । स आक्षेप इत्यलङ्कारो लक्षितो विज्ञातः । अत्र चोक्त-
विषये आक्षेपे कचिद् वस्तु निषिध्यते, कचिद् वस्तुकथनमिति द्वौ भेदौ । तत्र
वस्तुनिषेधो यथा—

※ “वाँ(वा)लय ! नाहं दूई तीई पिओ सि त्ति नई वावारो ।

सा मरइ तुज्ज अयसो एअं धम्मस्खरं भणिमो ॥ ८२६ ॥”

अत्रोक्तस्य दूतीत्वस्य वस्तुनो निषेधेन दूयः सर्वा अपि मिथ्यावादि-
न्योऽहं सत्यवादिनीति विशेषः प्रतीयते ।

※ बालक ! (बालायाः) नाहं दूती तस्याः प्रियोऽस्मीति नास्माकं व्यापारः ।

सा भ्रियते तत्रायश एतद् धर्मोक्षरं भणामः ॥

१ अ. ०जन्ध० । २ अ. ०वधूः । ३ प. प्रतीति । ४ अ. ०मानत्वे० । ५ अ. व.
०ष्टत्थैव । ६ प. ०साधतुमा० । ७ प. बालाय । ८ अ. नद्धा । ९ अ. एयं, व. एषं ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२८९

वस्तुकथननिषेधो यथा—

“ज्योत्स्ना मौक्तिकदाम चन्दनरसः शीतांशुकान्तद्रवः
कर्पूरं कदली-मृणालवलयान्यम्भोजिनीपल्लवाः ।

अन्तर्मानसमास्त्वया प्रभवता तस्याः स्फुलिङ्गोत्कर-

व्यापाराय भवन्ति हन्त ! किमनेनोक्तेन न ब्रूमहे ॥ ८२७ ॥”

अत्र त्वद्वियोगे सर्वं तस्याः स्फुलिङ्गायते इति वस्तुनः कथनम् । तस्य निषेधेन तवोपसङ्ग्रहीतुमुचितैवेयम्, नान्यथा जीवतीति विशेषो द्योस्यते । वक्ष्यमाणविषये तु कथनमेव निषिध्यते । तच्च क्वापि सामान्योक्तौ विशेष-निष्ठत्वेन कश्चित् पुनरंशोक्तावंशान्तरगतत्वेनेत्यत्रापि द्वौ भेदौ । तत्राद्यो यथा—

॥ “ए ! एहि किं पि कीदृ वि कएण निक्खि ! भणामि अलमहवा ।

अवियारियकज्जरंभयारिणी मरउ नं भणिस्सं ॥ ८२८ ॥”

अत्र किं पि भणामीति सामान्योक्तावुत्तरस्य विशेषमणनीयस्य निषेधेन तस्याभीष्टां मृत्युदशां प्राप्तायामपि न त्वमहङ्कारं त्यजसीति द्वीप्रकोपरूपो विशेषो गम्यते ।

द्वितीयो यथा—

“ज्योत्स्ना तमः पिकवचस्तुषारः

क्षारो मृणालवलयानि कुतान्तदन्ताः ।

सर्वं दुरन्तमिदमद्य शिरीषमृद्धी

सा नूतमाः ! किमथवा हतजन्पितेन ? ॥ ८२९ ॥”

अत्राय शिरीषमृद्धी सा नूतमित्यंशोक्तावंशान्तरस्य त्रियत इति वक्ष्यमाणस्य निषेधेन तस्यैव वस्तुमशक्यत्वादिति विशेषः ख्याप्यते । एवं चात्र निषेधस्य विधिर्न च विहितस्य निषेधः, किन्तु विशेषाय निषेधेन विधिराक्षेप इति पर्यव-

॥ ए ! एहि किमपि कस्या अपि कृते निष्कृप ! भणाम्यलमयवा ।

अविचारितकार्यारम्भकारिणी त्रियतां न भणिष्यामि ॥

१ अ. ०आरिअ० । २ व. ण । ३ प. ०पेधे ।

२९०

अलङ्कारमहोदधौ

सितम् । तेन हर्षचरिते 'अनुरूपो देव्या इत्यात्मसम्भावना' इत्यादावुक्तविषय
आक्षेपः । 'बाल इति सुतरामपरित्याज्योऽस्मि रक्षणीय इति भवद्भुजपञ्जरं रक्षा-
स्थानम्' इत्यादौ त्वाक्षेपेषुद्धिर्न कार्या । यतो बालत्वादेरुक्तस्य न निषेध्यत्वेन
प्रतीतिः, प्रत्युत परित्यागनिषेधकत्वेन ततो व्याघातमेद एतत् न आक्षेपः ॥ ४६ ॥

तदिष्टस्य निषेध्यत्वमाक्षेपोक्तेर्निबन्धनम् ।

सौकर्येणान्यकृतये न निषेधकता पुनः ॥ ४७ ॥

इत्याक्षेपपिण्डार्थ इति ॥ ४७ ॥

अथ प्रकारान्तरेणाक्षेपमेवाह—

यः स्याद् विधिरिवानिष्टवस्तुनः सोऽपि नापरः ।

विशेषायेति वर्त्तते । अनिष्टस्यानभिर्मतस्य वस्तुनोऽर्थस्य विशेषप्रकाशनाय
यो विधिरिव निषेधपर्थवसायित्वाद् विध्याभासो न विधिरेव । वस्तुनोऽनिष्ट-
त्वव्याघातात् । सोऽपि नापरः किन्तु स एवाक्षेपः । यथा—

“ गच्छ गच्छसि चेत् कान्त ! पन्थानः सन्तु ते शिवाः ।

ममापि जन्म तत्रैव भूयाद् यत्र गतो भवान् ॥ ८३० ॥ ”

अत्र प्रियप्रस्थानस्थानिष्टस्याप्यनिराकरणरूपेण निषेधपर्थवसायिना विधिना
त्वाद्धिरहे सद्यः प्राणान् त्यक्ष्यामीति विशेषः प्रकाश्यते ।

“ अनङ्गः पञ्चभिः पौष्पैर्विश्वं व्यजयतेषुभिः ।

इत्यसम्भाव्यमथवा विचित्रा वस्तुशक्तयः ॥ ८३१ ॥ ”

तथा—

“ कुतः कुवल्यं कर्णे करोषि कलभाषिणि ! ? ।

किमेषाङ्गमपर्याप्तमस्मिन् कर्मणि मन्यसे ? ॥ ८३२ ॥ ”

इत्यादावप्याक्षेपमिच्छन्त्येके ।

अथ प्रतीयमानांशेन पूर्वानुयायिनीं व्याजस्तुतिमाह—

१ प. ०तव० । २ प. किमपर्याप्तमप्यम० । ३ प. ०च्छयेते ।

अर्थोलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२९१

व्याजस्तुतिः सा या स्तुत्या निन्दया वाऽन्यगम्यता ॥ ४८ ॥

सा व्याजरूपा स्तुतिर्व्याजेन वा स्तुतिर्व्याजस्तुतिः । या स्तुत्याऽर्थवादेन निन्दया वा गर्हया अन्यस्या निन्दायाः स्तुतेर्वा गम्यता प्रतीयमानत्वम् । तत्र स्तुत्या निन्दाया गम्यता । यथा—

“ नामाप्यन्यतरोर्निमीलितमभूत् तत् तावदुन्मीलितं
प्रस्थाने स्खलतः स्ववर्त्मनि विधेरन्धैर्गृहीतः करः ।
लोकश्चायमदृष्टदर्शनकृताद् दृग्वैशसादुष्कृतो
युक्तं काष्ठिक ! लूनवान् यदसि तामाभ्रालिमाकालिकीम् ॥८३३॥ ”

अत्र स्तुतौ वाच्यायां निन्दा गम्यते ।

निन्दया स्तुतेर्गम्यत्वं यथा—

“ इन्दोर्लक्ष्म स्मरविजयिनः कण्ठपीठं सुरारि-
दिङ्नागानां मदमलमपीमाञ्जि गण्डस्थलानि ।
अद्याप्युर्वीचलयतिलक ! श्यामलिम्नाऽञ्जलिप्ता-
न्युद्भासन्ते वद भवलितं किं यशोभिस्त्वदीयैः ? ॥ ८३४ ॥ ”

अत्र किंशब्दवाच्यादधिक्षेपाभिन्दायां वाच्यायां कतिपयपदार्थवर्जं सर्वं जगद् भवद्यशोभिर्धवलितमिति स्तुतिः प्रतीयते ॥ ४८ ॥

अथार्थद्वयालङ्कृतत्वसाधर्म्याद् व्याजस्तुत्यनन्तरं श्लेषमाह—

वाक्यमेकमनेकार्थं यत्र श्लेषः स भण्यते ।

यत्र यासिन्नेकं वाक्यं पदसमुदायरूपमनेकार्थं द्वित्राद्यर्थविभूषितं भवति^१ ।

“ उदयमयते दिग्मालिन्यं निराकुरुतेतरां
नयति निचनं निद्रामुद्रां प्रवर्तयति क्रियाः ।
रचयतितरां स्वैराचारप्रवर्तनकर्तनं
येत व्रत लसत्तेजःपुञ्जो विभाति विभाकरः ॥ ८३५ ॥ ”

१ अ. प. ०न्मृ० । २ प. ०म्नानु० । ३ अ. प. नयति । ४ प. तव ४० ।

१९२

अलङ्कारमहोदधौ

अत्राभिधाया अनियन्त्रणाद् द्वावप्यर्क-भूपौ वाच्यौ । नियन्त्रणे तु स्वन्नेरेव विषयः स्यात् ।

अथ विरोधमूलानलङ्कारानभिधित्सुः प्रथमं विरोधमाह—

विरुद्धत्वमिवार्थानां विरोधो विषयैक्यतः ॥ ४९ ॥

अर्थानां जाति-गुण-क्रिया-द्रव्यरूपाणां यद् विरुद्धत्वमिव विरोधस्य प्रमुख एव प्रतिभासमानत्वात् । प्ररुद्धस्य तु तस्य नालङ्कारता । प्रत्युत दोषत्व-प्रसङ्गात् । कस्माद् विरुद्धत्वमित्याह-विषयैक्यत एकाश्रयत्वात् भिन्नाश्रय-त्वविरोधि पुनरसङ्गत्यादयो वक्ष्यन्ते स विरोधो नामालङ्कारः ॥ ४९ ॥

अथास्य भेदसङ्ख्यामाह—

जातिश्चतुर्भिर्जात्याद्यैर्विरुद्धा स्याद् गुणस्त्रिभिः ।

क्रिया द्वाभ्यामथ द्रव्यं द्रव्येणैवेति ते दश ॥ ५० ॥

जातिर्जात्याद्यैर्जाति-गुण-क्रिया-द्रव्यैश्चतुर्भिर्विरुद्धा स्यादिति चत्वारो भेदाः । गुणश्च गुण-क्रिया-द्रव्यैस्त्रिभिर्विरुद्ध इति त्रयो भेदाः । क्रिया च क्रिया-द्रव्याभ्यां द्वाभ्यां विरुद्धेति द्वौ भेदौ । द्रव्यं द्रव्येणैव विरुद्धमेत्येको भेदः । इति विरोधस्य ते भेदा दश भवन्ति । तत्र दिग्मात्रमुदाहिषते । जातेर्जात्या विरोधो यथा—

“ अभिनवनलिनीकिसलयमृणालवलययादि दवदहनराशिः ।

सुभग ! कुरङ्गदृशोऽस्या विधिवशतस्त्वद्द्विवियोगपाविषाते ॥ ८३६ ॥ ”
एवं गुणादिभिर्ज्ञेयः ।

गुणस्य गुणेन यथा—

“ सततं मृसलासक्ता बहुतरगृहकर्मघटनया नृपते ! ।

द्विजपत्नीनां कठिना[ः] सति भवति कराः सरोजसुकुमाराः ॥ ८३७ ॥ ”

एवं क्रिया-द्रव्याभ्यां ज्ञेयः ।

क्रियायाः क्रियया यथा—‘ परिच्छेदातीतः सकलवचनानामविषयः ’
इत्यादिः । अत्र जड इति ताप-क्रिययोर्विरोधः । एवं द्रव्येण ज्ञेयः ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२९३

द्रव्यस्य द्रव्येण यथा—

“ समदमतङ्गजमदजलनिःसङ्गततरङ्गिणीपरिष्णक्तात् ।

क्षितितिलक ! त्वयि तटजुषि शङ्करजूटापगाऽपि कालिन्दी ॥८३८॥ ”

एतेषु नलिनीकिसलयोदि-दवदहनयोजात्योर्विरहेण काठिन्य-सौकुमार्य-
योर्गुणयोर्भूषप्रभावेण जडीकरण-तापकरणक्रिययोर्वस्तुस्वरूपेण गङ्गा-कालि-
न्द्योर्द्रव्ययोर्नृपमहिम्ना च विरोधः समाधीयते ।

श्लेषजन्माऽप्येष दृश्यते यथा—‘ सन्निहितबालान्धकारा मास्वन्मूर्तिश्च ’
इत्यादौ । यथा वा—‘ कुपतिमपि कलत्रवल्लभम् ’ इत्यादि ।

भिन्नविषयत्वेऽपि कचिद् विरोधमिच्छन्ति । यथा—

“ कूजितं राजहंसानां वर्धते मदमञ्जुलम् ।

क्षीयते च मयूराणां रतमुत्क्रान्तसौष्ठवम् ॥ ८४० ॥ ” ॥ ५० ॥

अथासङ्गतिमाह—

कार्य-कारणयोर्भिन्नदेशतायां त्वसङ्गतिः ।

इह यदेशं कारणं तददेशमेव कार्यमुत्पद्यमानं दृष्टम् । न हि महानसस्थो वद्धिः
पर्वतनितम्बस्थं धूमं जनयति । यदा पुनरेतां व्यवस्थामपास्य कार्य-कारणयोः
कथञ्चिद् भिन्नदेशता निवध्यते । तदा तस्यां सत्यामसङ्गतिर्नामालङ्कृतिर्मन्वति ।
तुशब्दः पूर्वस्मिन् विषयैक्यमस्यां पुनर्विषयभेद इति व्यतिरेकार्थः ।

उदाहरणं यथा—

“ शम्भुर्यद्गुणवल्लरीमुपनयत्वाकृत्य कर्णान्तिकं

अदयन्ति त्रिपुरारोधमुदृशां कर्णोत्पलग्रन्थयः ।

स्वं चास्फालयति प्रकोष्ठकमिमांशुन्मुच्य तासामहो!

भिद्यन्ते वलयानि दाशरथिना तद् भग्नमीदृग् धनुः ॥ ८४१ ॥ ”

अत्र गुणवल्लर्याः कर्णान्तिकोपनयनं प्रकोष्ठास्फालनं च कारणं शम्भुर्यं
कर्णोत्पलग्रन्थिभ्रंशो वलयभङ्गश्च कार्यं त्रिपुरवधूस्थमित्यनयोर्भिन्नदेशत्वम्

२९४

अलङ्कारमहोदधौ

यथा वा—

“ सा बाला वयमप्रगल्भवचसः सा स्त्री वयं कातराः
 सा पीनोन्नतिम् पयोधरयुगं धत्ते सखेदा वयम् ।
 साऽऽक्रान्ता जघनस्थलेन गुरुणा गन्तुं न शक्ता वयं
 दोषैरन्यज्जनाश्रयैरपटवो जाताः स्म इत्यद्भुतम् ॥ ८४२ ॥ ”

अत्रापि बाल्याप्रगल्भवचस्त्वादीनां कारण-कार्याणां स्त्री-पुरुषस्थत्वेन
 भिन्नदेशत्वं तथा बाल्यकृत-स्मरकृतयोरप्रगल्भवचस्त्वयोरभेदाध्यवसायः ।

अथ विशेषोक्तिमाह—

विशेषोक्तिः फलाभावः साकल्ये हेतुसम्पदः ॥ ५१ ॥

कारणसामग्रे कार्येण भाव्यमिति व्यवस्थायां यः कचिद् हेतुसम्पदः
 कारणविभूतः साकल्ये परिपूर्णत्वे सत्यपि कथञ्चित् फलाभावः कार्याभावः
 सा विशेषोक्तिरलङ्कृतिः ॥ ५१ ॥

तस्या भेदानाह—

सा च त्रिधा दधत्युक्तानुक्ताचिन्त्यनिमित्तताम् ।

सा च विशेषोक्तिरुक्तनिमित्ततामनुक्तनिमित्ततामचिन्त्यनिमित्ततां च
 दधतीति त्रिधा त्रिप्रकारा भवति । तत्राद्या यथा—

“ कर्पूर इव दग्धोऽपि शक्तिमान् यो जने जने ।
 नमोऽस्त्ववार्यवीर्याय तस्मै मकरकेतवे ॥ ८४३ ॥ ”

अत्र सत्यप्यविकले दाहरूपे कारणेऽशक्तत्वाख्यस्य कार्यस्थानुत्पत्तिः ।
 अवार्यवीर्यत्वं च निमित्तमुक्तम् ।

द्वितीया यथा—

“ निद्रानिद्रुत्ताबुदिते द्युरत्ने सखीजने द्वारपरम्पराप्ते ।
 श्लथीकृताक्षरसे ध्रुज्जे चचाल नालिङ्गनतोऽङ्गना सा ॥ ८४४ ॥ ”

अर्थात्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२९५

अत्र निद्रानिदृश्यादिके कारणौघे सत्यप्यालिङ्गनाच्चलनं कार्यं न सञ्जातम्,
निमित्तं च सुखस्वादादिकं किञ्चिन्नोक्तम् ।

तृतीया यथा—

“ स एकस्त्रीणि जयति जगन्ति कृसुमायुधः ।

हरताऽपि तनुं त(य)स्य शम्भुना न हतं बलम् ॥ ८४५ ॥

अत्र तनुहरणे कारणे सत्यपि बलहरणं कार्यं नाभवदचित्तरथं चात्र निमित्तं
प्रतीत्यगोचरत्वात् ।

अथ कार्याभावस्वरूपमाह—

फलाभावः क्वचित् कार्ये विरुद्धोत्पत्तिसम्भवः ॥ ५२ ॥

क्वचित् कार्ये फलाभावः कार्याभावस्तस्य कार्यस्य यद् विरुद्धं कार्यं तस्य
या उत्पत्तिस्तत्सम्भवो निबध्यते । यथा— ‘कर्पूर इव दग्धोऽपि’ इत्यत्राशक्तस्वा-
ख्यस्य कार्यस्याभावस्तद्विरुद्धशक्तिमत्त्वकार्यमुखेनोपनिबद्धः ॥ ५२ ॥

अथास्या एव प्रकारान्तरमाह—

हानिकल्पनया कस्याप्येकस्यैव गुणस्य यत् ।

दृढतां नीयते साम्यं विशेषोक्तिस्तु साऽपरा ॥ ५३ ॥

सादृश्यहेतूनां गुणानां मध्ये कस्यचिदेकस्यैव गुणस्य हानिकल्पनया
यदुपमानोपमेययोः साम्यमौपम्यं दृढत्वं प्राप्यते सा पुनरपरा विशेषोक्तिः ।
इयं च प्रायो रूपकसौरभ्यगर्भैव भवति । यथा—

“ अन्वोमव्यतिषङ्गमाननाभिर्दं बिम्बं सुधादीक्षिते—

रक्तीडासरसीपयःपरिचये नीलोत्पले ते दृशौ ।

एतावप्यकलादपाणितुलितां कल्याणकुम्भां कुचौ

सुष्ठु ! त्वं पुनरत्रिविष्टपरीरम्भाऽसि रम्भैव नः ॥ ८४६ ॥ ”

यथा वा—

“ विश्विप्ताधोक्षजा लक्ष्मीः शची दुश्चयवनच्युता ।

अंशुर्वाङ्मा च शर्वाणी सेयमुर्ध्वतलोर्वशी ॥ ८४७ ॥ ”

२९६

अलङ्कारमहोदधौ

एवं 'द्युतं हि नाम पुरुषस्यासिंहासनं राज्यम् ।' 'हस्ती हि जङ्गमं दुर्गम् ।'
'वेश्या हि नाम मूर्तिमत्येव विकृतिः ।' इत्याद्यपि द्रष्टव्यमिति ॥ ५३ ॥

अथ विभावनाभाह—

जात्यादीनामभावेऽपि कारणानां फलोदयात् ।

विभाव्यते चमत्कारकारणं कारणान्तरम् ॥ ५४ ॥

यद्वा नैसर्गिकं यत्र सौन्दर्यं सा विभावना ।

यत्र यस्यां जात्यादीनां जाति-गुण-क्रिया-द्रव्याणां प्रसिद्धानां कारणा-
नामभावेऽप्यसत्तायामपि फलोदयात् कार्योत्पादाच्चमत्कारकारणं जगद्विस्मय-
हेतुस्तस्य कार्यस्याप्रसिद्धं कारणान्तरम् ॥ ५४ ॥

यदि वा तस्यैव नैसर्गिकं स्वाभाविकं किञ्चित् सौन्दर्यं रामणीयकं विभाव्यते
प्रतीयते सा विभावना नामालङ्कृतिः । तत्र जात्यभावे यथा—

“ न देवकन्यका नैपि गन्धर्वकुलसम्भवा ।

तथाप्येषा तपोभङ्गं विधातुं वेधसोऽप्यलम् ॥ ८४८ ॥ ”

अत्र देवकन्यकात्वादिजातेः कारणभूताया अभावेऽपि तपोभङ्गविधानात्
कार्यान्नाधिकाया रूपातिशयः कारणान्तरं भाव्यते ।

गुणाभावे यथा—

“ न कठोरं न वा तीक्ष्णमायुधं पुष्पधन्वनः ।

तथापि जितमेवाभूदद्युना भुवनत्रयम् ॥ ८४९ ॥ ”

अत्र कठोरत्व-तैक्ष्ण्ययोर्गुणयोः कारणयोरभावेऽपि जगत्रयजयरूपात् कार्यात्
पुष्पधन्वनः प्रमावातिशयः प्रतीयते ।

क्रियाऽभावे यथा—

“ न बद्धा अक्कुटिर्नापि स्फुरितो दशनच्छदः ।

न च रक्ताऽभवद् दृष्टिर्जितं च द्विषतां कुलम् ॥ ८५० ॥ ”

१ अ. निकृतिः । २ अ. कपि ।

अर्थाद्धारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२९७

अत्र भ्रङ्गटीबन्धादीनां क्रियाणां कारणभूतानामभावेऽपि द्विवज्यात् कार्याद् राज्ञः प्रतापातिशयो गम्यते ।

द्रव्याभावे यथा—

“ एकचक्रो रथो यन्ता विकलो विषमा हयाः ।

आक्रामत्येव तेजस्वी तथाप्यर्को जगन्नयम् ॥ ८५१ ॥ ”

अत्र विशिष्टरथादीनां कारणानामभावेऽपि जगन्नयाक्रमणात् कार्या-
दर्कस्य महिमोत्कर्षो व्यज्यते ।

नैसर्गिकसौन्दर्यविभावनं यथा—

“ अनञ्जिताऽसिता दृष्टिस्तूरमावर्जिता मता ।

अरञ्जितारुणश्चायमधरस्तव सुन्दरि ! ॥ ८५२ ॥ ”

अत्राञ्जितत्वादीनां कारणानामभावेऽप्यसितत्वादेः कार्याद् दृष्ट्यादीनाम-
सितत्वादिसौन्दर्यं स्वाभाविकमभिव्यज्यते^१ ।

यथा वा—

“ असम्भृतं मण्डनमङ्गयष्टेरनामवारुणं करणं मदस्य ।

कामस्य पुष्पव्यतिरिक्तमखं बान्ध्यात् परं साऽथ वयः प्रपेदे ॥ ८५३ ॥ ”

अत्र सम्भृतत्वादीनां कारणानामभावेऽपि मण्डनत्वादेः कार्याद् यौवनस्य
स्वाभाविकं कामनीयं विद्यते ।

इयं च मालारूपाऽपि दृश्यते । यथा—

“ अनिद्रो दुःस्वप्नः प्रपतनमनद्रि द्रुमतटं

जराहीनः कम्पस्तिमिररहितस्त्राससमयः ।

अनाघातं दुःखं विमतनिगङ्गा बन्धनधृतिः

सजीवं जन्तूनां मरणमवनीशाश्रयरसः ॥ ८५४ ॥ ”

अथास्याः स्वरूपान्तरमाह—

अत्रापि कारणेऽभावस्तद्विरुद्धभवः क्वचित् ॥ ५५ ॥

^१ अ. व्याघ्राक्षः । २ प. न्ते अ० ।

२९८

अलङ्कारमहोदधौ

अत्राप्यस्यामपि विभावनायां कारणाभावस्तेषां कारणानां यानि विरुद्धानि
प्रतिपक्षभूतानि कारणानि तत्प्रयोगसम्भवः क्वचिद् भवति । यथा—

“यः कौमारहरः स एव हि वरस्ता एव चैत्रक्षपा—

स्ते चोन्मीलितमालतीसुरभयः प्रौढाः कदम्बानिलाः ।

सा चैवास्मि तथापि तत्र सुरतव्यापारलीलाविधौ

रेवारोघसि वेतसीतरुतले चेतः समुत्कण्ठते ॥ ८५५ ॥”

अत्र च विभावना—विशेषोक्तयोरस्फुटत्वं सन्देहसङ्करश्चेत्याचक्षते । तथाहि—
'यः कौमारहरः' इत्याद्यनुत्कण्ठाकारणमणनद्वारेणोत्कण्ठाकारणानां वल्लभसङ्ग-
माभावादीनामभावो निबद्ध इति विभावना । तथा 'यः कौमारहरः' इत्यादीनां
कारणानामनुत्कण्ठारूपस्य कार्यस्थोत्कण्ठाख्यविरुद्धकार्यमणनद्वारेणाभावनि-
बन्ध इति विशेषोक्तिरिह च द्वयोक्तिरपि विरुद्धकार्यकारणोपनिबन्धेन कार्यकार-
णाभावनिवन्धादस्फुटत्वम् । साधक-वाधकप्रमाणाभावाच्च सन्देहसङ्कर इति ॥ ५५॥

अथ विषममाह—

कार्यस्याननुरूपत्वमनर्थश्चार्थमिच्छतः ।

यत्र तद् विषमं या च घटनाऽननुरूपयोः ॥ ५६ ॥

कारणानुरूपं कार्यमुत्पद्यते इति प्रसिद्धौ यत्र कारणापेक्षया कार्यस्य गुणैः
क्रियया वाऽननुरूपत्वमसादृश्यं तदेकं विषमम् । तथा कस्याचिदर्थमिच्छतोऽर्थाय
प्रवृत्तस्य न केवलं तस्यार्थस्याप्रतिलम्भः, प्रत्युत कस्याप्यनर्थस्यावाप्तिरिति
द्वितीयम् । या च परस्परमननुरूपयोरत्यन्तानुचितयोर्यटनासंयोगस्तत् तृतीयम् ।

तत्राद्ये गुणैरननुरूपत्वं यथा—

“सद्यः करस्पर्शमवाप्य चित्रं रणे रणे यस्य कृपाणलेखा ।

तमालनीला शरदिन्दुपाण्डुं यशस्त्रिलोकाभरणं प्रसूते ॥ ८५६ ॥”

अत्र श्यामवर्णात् शुक्लवर्णोत्पत्तिरननुरूपा ।

क्रियया यथा—

१ अ. ०त्कण्ठनो० । २ व. विशेष० । ३ व. अत्र । ४ अ. ०स्यान० । ५ व. ०पांडुरं ।

अर्थालङ्कारवर्णनी नामाष्टमस्तरङ्गः ।

२९९

“ आनन्दममन्दमिमं कुवलयदललोचने ! ददासि त्वम् ।

विरहस्त्वयैव जनितस्तापयतितरां शरीरं मे ॥ ८५७ ॥ ”

अत्रानन्ददानस्य तापक्रिया विरुध्यते ।

द्वितीयं यथा—

“ तीर्थान्तरेषु मलयङ्कवतीर्विहाय दिव्यास्तनूननुभृतः सहसा लभन्ते ।

चाराणसि ! त्वयि तु मुक्तकलेवराणां लाभोऽस्तु मूलमपि यास्यपुनर्भवाया ॥ ८५८ ॥ ”

अत्र कलेवरात्यन्तापहारलक्षणस्यानर्थस्योत्पात्तिर्व्याजस्तुत्या च सङ्करः ।

तृतीयं यथा—

“ शिरीषादपि मृदङ्गी केयमायतलोचना ? ।

अथ क्व च कुक्कुलाग्निकर्कशो मदनानलः ? ॥ ८५९ ॥ ”

एवम्—

“ विपुलेन सागरशयस्य कुक्षिणा भुवनानि यस्य पविरे युगक्षये ।

मदविभ्रमा सकलया पपे पुनः स पुरस्त्रियैकतनयैकधा दृशा ॥ ८६० ॥ ”

इत्यादावपि विषमत्वं यथायोगमनुमन्तव्यम् ॥ ५६ ॥

अथ विषमविपरीतं सममाह—

तत् समं सङ्गमो यत्र द्वयोरप्यनुरूपयोः ।

तत् समं नामालङ्कारो यत्राभिरूपयोरनभिरूपयोर्भा द्वयोरप्यनुरूपयोः
परस्परप्रचितयोः सङ्गमो विद्वद्भ्राष्ट्रयो योगो भवति । यथा—

“ घातुः शिल्पातिशयनिकषस्थानमेषा मृगाक्षी

रूपे देवोऽप्ययमनुपमे दत्तपत्रः स्मरस्य ।

जातं देवात् सदृशमनयोः सङ्गतं यत् तदेतत्

शृङ्गारस्योपनतमधुना राज्यमेकातपत्रम् ॥ ८६१ ॥ ”

अत्राभिरूपयोगः ।

यथा वा—

१ प. ८मिदं । २ अ. ०णां ता० । ३ प. अ. शंक० । ४ अ. विष्ठा० ।

३००

अलङ्कारमहोदधौ

“ चित्रं चित्रं बत बत महचित्रमेतद् विचित्रं
जातो दैवादुचितरचनासंविधाता विधाता ।
यन्निम्बानां परिणतिफलस्फातिरास्वादनीया
यच्चैतस्याः कवलनकलाकोविदः काकलोकः ॥ ८६२ ॥ ”
अत्रानभिरूपयोगः ।

अथाधिकमाह—

अधिकं नानुरूपत्वमाश्रयाश्रयिणोस्तु यत् ॥ ५७ ॥

आश्रयाश्रयिणोराधाराधेययोः पुनर्यन्त्रानुरूपत्वं कचिदाधेयापेक्षया आधार-
स्याधिक्यम्, कचिद्धाधारापेक्षयाऽऽधेयस्येत्यनुचितत्वं दृश्यते तदधिकं नामा-
लङ्कारः । तत्राधाराधिक्यं यथा—

“ द्यौरत्र कचिदाधिता प्रवितर्त पातालमत्र कचित्
क्वाप्यत्रैव धरा धराधरजलाधारावधिर्वर्तते ।
स्फीतस्फीतमहो ! नमः कियदिदं यस्येत्थमेवंविधै—
द्रे पूरणमस्तु शून्यमिति यन्नामापि नास्तं गतम् ॥ ८६३ ॥ ”

अत्र द्युप्रभृतीनां महर्तामप्पाधेयानामपेक्षया गगनरूपस्याधारस्याधिक्य-
मुक्तम् ।

आधेयाधिक्यं यथा—

“ युगान्तकालप्रतिसंहतात्मनो जगन्ति यस्यां सविकाशमामत ।
तनौ ममस्तस्य न कैटभद्विषस्तपोधनाभ्यागमसम्भवा मुदः ॥ ८६४ ॥ ”
अत्र महस्या अपि कैटभारितोराधाररूपायाः सकाशादाधेयानां मुदा
महत्त्वमुपनिबद्धम् ॥ ५७ ॥

अथ विचित्रमाह—

यस्मिन्निष्टस्य कार्यस्य सम्यग्निष्पत्तिहेतवे ।

तद्विरुद्धक्रियारम्भस्तद् विचित्रमितीरितम् ॥ ५८ ॥

१ प. ०णतक० । २ प. ०दका० । ३ प. ०रूपे । ४ अ. ०मप्या० । ५ व. तु सुहृदी० ।

अर्धालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३०१

इष्टस्य वाञ्छितस्य कार्यस्य सम्यग्निष्पत्तिहेतवे सातिशयनिष्पत्ति-
निमित्तं तस्य कार्यस्य या विरुद्धा क्रिया तस्या आरम्भो यस्मिन् भवति तद्
विचित्रनामालङ्कारान्तरमीरितं कथितम् । यथा—

*“ धितुं मुञ्चद् अहरो अन्नतो पिविषुतं व(च)लद् दिट्ठी ।
घडितुं विहडन्ति भुआ रया अ सुरयम्मि वीसामो ॥ ८६५ ॥ ”
अत्र ग्रहणादिकार्यस्य सातिशयनिष्पत्तये मोचनादिक्रियाऽऽरम्भः ।

यथा वा—

“ उन्नत्यै नमति प्रभुं प्रभुगृहान् द्रष्टुं बहिस्तिष्ठति
स्वद्रव्यव्ययमातनोति जडधीरागामिवित्ताशया ।
प्राणान् प्राणितुमेव मुञ्चति रणे क्लिष्टनाति भोगेच्छया
सर्वं तद् विपरीतमेव कुरुते तृष्णान्धदक् सेवकः ॥ ८६६ ॥ ”
अत्रोन्नत्यादिकार्याणां निष्पत्तये नमस्यादिक्रियाऽऽरम्भः ॥ ५८ ॥

अथ पर्यायमाह—

पर्यायोऽनेकमेकस्मिन् क्रमात् तद्व्यत्ययोऽपि यत् ।

यदनेकमाधेयं द्विधादिकं क्रमादेकस्मिन्नाधारे भवति स एकः पर्यायः ।
तद्व्यत्ययोऽप्यनेकस्मिन् आधारे क्रमादेकमाधेयमिति द्वितीयः पर्यायः । क्रम-
वत्त्वाच्चास्यान्वर्थता । अनेकस्मिन्नाधारे संहतश्चेति द्विविधः ।

तत्रासंहत एकस्मिन्नाधारे यथा—

“ तद् गेहं नतमिच्छिमन्दिरमिदं लब्धवावकाशं दिवः
सा धेनुर्जरती न दन्तिकरिणामेता घनाभा घटाः ।
स क्षुद्रो घुमलध्वनिः कलमिदं सङ्गीतकं योषिता—
माश्चर्यं दिवमैर्द्विजोऽयमियती भूमिं परां प्रापितः ॥ ८६७ ॥ ”

* गृहीतुं मुच्यतेऽधरोऽन्धवञ्जलि प्रेक्षितुं दृष्टिः ।
घटितुं विघटने भुजौ रदाश्च सुरने विश्रामः ॥

१ प. व. घेतुं । २ प. द्विवादि० । ३ अ. किरणा० । ४ प. योमित्ता० ।

३०२

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र गेह-मन्दिरादयोऽर्था असंहताः ।

संहतो यथा—

“ मधुरिमरुचिरं वचः खलानाममृतमहो ! प्रथमं पृथु व्यनक्ति ।

अथ कथयति मोहहेतुरन्तर्गतमिव हालहलं विषं तदेव ॥ ८६८ ॥ ”

अत्रामृत-विषयोर्वचसि संहतत्वम्, क्रमात् तु निबन्धः ॥

अनेक आधारोऽसंहतो यथा—

“ न त्वाश्रयस्थितिरियं तव कालकूट ! केनोत्तरोत्तरविशिष्टपदोपदिष्टा ? ।

प्रागर्णवस्य हृदये वृषलक्ष्मणोऽथ कण्ठेऽधुना वससि वाचि पुनः खलानाम् ॥ ८६९ ॥ ”

अत्रार्णव-हृदयादयोऽसंहता आधाराः ।

संहता यथा—

“ श्रोणीबन्धस्त्यजति तनुतां सेवते मध्यभागः

पदूष्मां मुक्तास्तरलगतयः संश्रिता लोचनाभ्याम् ।

धत्ते वक्षः कुचमचिवतामद्वितीयं तु वक्त्रं

तद्गुणात्राणां गुणविनिमयः कल्पितो यौवनेन ॥ ८७० ॥ ”

अत्र श्रोणीबन्धादयस्तनुताद्याधाराः संहताः ।

अथ विकल्पमाह—

विकल्पः स्याद् विरुद्धत्वे समानबलशालिनोः ॥ ५९ ॥

एकसम्बन्धित्वेन तुल्यबलशालिनोर्यद् विरुद्धत्वं परस्परव्यापारासहनत्वं
 फाञ्चित् क्रियां प्रत्येकस्य प्रवृत्तावन्यस्याप्रवृत्तिरित्यर्थस्तस्मिन् सति विकल्पो
 नामालङ्कारः स्यादौपम्यमर्भत्वाच्चस्य चारुत्वम् । यथा—

“ नमन्तु शिरांसि धनूंषि वा कर्णपूरीक्रियन्तामाज्ञा मौर्व्यो वा । ”

अत्र वैरिसम्बन्धितां शिरसां धनुषां च नमनक्रियां प्रत्येकप्रवृत्तौ तद्व्या-
 प्रवृत्तिरिति न्यायैप्राप्तौ विकल्पो वाशब्दश्चास्य वाचको नमनक्रियाकृतं चात्र
 सादृश्यम् । एवं कर्णपूरीक्रियन्तामित्यादौ योजनीयम् ।

१ प. ०षययो० । २ प. अर्णो० । ३ प. ०रणग० । ४ प. विरुद्धत्वे विकल्पः स्यात् ।
 ५ प. व. ०लशोभिनो० । ६ अ. मूर्व्यो । ७ प. व. ०प्राप्तौ ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३०३

“ भक्तिप्रह्वविलोकनप्रणयिनी नीलोत्पलस्पद्धिनी
ध्यानालम्बनतां समाधिनिर्तैर्नीते हितप्राप्तये ।
लावण्यस्य महानिधी रसिकतां लक्ष्मीदृशोस्तन्वती
युष्माकं कुरुतां भवार्तिशमनं नेत्रे तनुर्वा हरेः ॥ ८७२ ॥ ”

अत्रापि विकल्पं कश्चिन्मन्यते तदयुक्तम् । यतो नेत्रयोस्तनोश्च न कश्चिद्
विरोधः । कथञ्चिद् विरोधो वा यस्यापि क्रियां प्रत्यप्रवृत्तिस्तस्यापि प्रभावक्षति-
प्रसङ्गः । वाशब्दस्य तु समुच्चयार्थस्यापि दर्शनात् ॥ ५९ ॥

अथ व्याघातमाह—

साधितं यद् यथैकेन तथैवान्यस्तदन्यथा ।

यत् साधयति स ज्ञेयो व्याघातः

यत् कार्यमेकेन केनचिद् यथा येनोपायेन साधितं भवति, तथैव तेनोपायेन
कश्चिदन्यस्तत् कार्यमन्यथा साधयति पूर्वरूपविरुद्धेन रूपेण जनयति स पूर्वरूप-
व्याहृतिरूपत्वाद् व्याघातो ज्ञेयः । यथा—

“ दृशा दग्धं मनसिजं जीवयन्ति दृशैव याः ।

विरूपाक्षस्य जयिनीस्ताः स्तुवे चारुलोचनाः ॥ ८७३ ॥ ”

अत्र दूरेण दृगरूपोपायेन स्मरो दग्धः, स्त्रियस्तु तेनैव जीवयन्तीत्यनेनैव
दाहरूपकार्यव्याहृतेर्न्याघातोऽयम् । सोऽपि विरूपाक्षस्येत्यादिशब्दोन्मीलित-
व्यतिरेकनिमित्तत्वेनात्रोक्तः ।

अथास्यैव लक्षणान्तरमाह—

सोऽपरः पुनः ॥ ६० ॥

मुख्यकार्यविरुद्धस्य वा सौकर्येण निर्मितिः ।

स पुनरपरो व्याघातः केनापि कारणेन समुपक्रान्तं यत् कार्यं तद्विरुद्धस्य

१ प. ०क्षितिः । २ प. तेनैवोपा० ३ अ. जय० । ४ प. वामलो० । ५ प. ०येत्यनेन ।
६ प. सोऽपरः परः ।

३०४

अलङ्कारमहोदधौ

कार्यान्तरस्य तेनैव कारणेन या सौकर्येण निर्मितिः सुकरं निष्पादनं तस्य कारणस्यात्यन्तं तदानुगुण्यादिति मुख्यकार्यव्याहृतिहेतुत्वाद् व्याघातः । यथा हर्षचरिते राज्यवर्द्धनं प्रति हर्षोक्तिषु—

“ यदि बाल इति सुतरामपरित्याज्योऽस्मि, रक्षणीय इति भवदुजपञ्जरं रक्षास्थानम् । ” इत्यादि । अत्र बाल्य-रक्षणीयत्वादिकमवस्थानकारणत्वेन यत् सम्भावितं तत् प्रत्युत सुकरतया प्रस्थानकारणत्वेन समर्थितम् ।

अथान्योन्यमाह—

अन्योन्यमुपकारित्वं वस्तुनोः क्रियया मिथः ॥ ६१ ॥^३

वस्तुनोः पदार्थयोः क्रियया क्रियाद्वारेण मिथः परस्परं यदुपकारित्वमुपकारभावस्तदन्योन्यं नामालङ्कारः । यथा—

“ कण्ठस्य तस्याः स्तनबन्धुरस्य मुक्ताकलापस्य च निस्तुलस्य ।

अन्योन्यशोभाजननाद् वभूव साधारणो भूषणभूष्यभावः ॥ ८७४ ॥ ”

प्रतीयमानोपकारमप्येतद् दृश्यते । यथा—

* “ उद्धच्छो पिअद् जलं जह जह विरलंगुली चिरं पहिओ ।

यावालिआ वि तह तह धारं तणुअं पि तणुएद् ॥ ८७५ ॥ ”

अत्र मिथोऽनुरागेऽङ्गुलीविरलीकरणेन धारातनूकरणेन च परस्परोपकारः प्रतीयमानः ॥ ६१ ॥

अथ विशेषमाह—

अनाधारं यदाधेयमेकं वाऽनेकगोचरम् ।

विशेषोऽयमशक्यस्य कृतिश्चान्यस्य वस्तुनः ॥ ६२ ॥

प्रसिद्धमाधारं विना न खलवाधेयं स्थातुमर्हति । न चैकं वस्तु तेनैव स्वरूपेण युगपदनेकेषु विषयेष्ववतिष्ठते । नापि किञ्चित् कार्यं कुर्वता केनचिद्-

* ऊर्ध्वाक्षः पिबति जलं यथा यथा विरलाङ्गुलिश्चिरं पथिकः ।

प्रपापालिकाऽपि तथा तथा धारां तनुकामपि तनयति ॥

१ प. ०तिश्वाद् । २ प. व. श्रीह० । ३ प. युगलं । ४ प. ०पत्कारः ।

अघोलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३०५

शक्यस्याप्यन्यस्य वस्त्वन्तरस्य तेनैव संरम्भेण कृतिश्च सम्भवति विरोधप्रसङ्गात् ।
तानि च किञ्चिद् विशेषमाविष्कर्तुं यत् कचिद् वैष्यन्ते स विशेषो नामालङ्कारः ।

तत्रायो भेदो यथा—

“ दिवमप्युपयातानामाकल्पमनल्पगुणगणा येषाम् ।
रमयन्ति जगन्ति गिरः कथमिव कवयो न ते वन्द्याः ? ॥ ८७६ ॥ ”
अत्र कवीनामाधाराणामभावेऽपि गिरामवस्थानम् ।

द्वितीयो यथा—

“ प्रासादे सा पथि पथि च सा पृष्ठतः सा पुरः सा
पर्यङ्के सा दिशि दिशि च सा तद्वियोगाकुलस्य ।
हंहो चेतः ! प्रमितिरपरा नास्ति ते कोऽपि सा सा
सा सा सा जगति सकले कोऽयमद्वैतवादः ? ॥ ८७७ ॥ ”
अत्रैकस्था अपि नायिकाया अनेकेषु प्रासादादिष्ववस्थानम् ।

तृतीयो यथा—

“ स्फुरदद्भुतरूपमुत्प्रतापज्वलनं त्वां सृजताऽनवद्यविद्यम् ।
विधिना ससृजे नवो मनोभूर्धुवि सत्यं सविता बृहस्पतिश्च ॥ ८७८ ॥ ”
अत्र त्वत्सर्गसंरम्भेणैव स्मरादिसर्गः ॥ ६२ ॥

अथ विरोधप्रधानानलङ्कारानभिधाय शृङ्खलाक्रमालङ्कारानभिधित्सुः प्रथमं
कारणमालामाह—

सा तु कारणमाला स्यादुत्तरोत्तरहेतुता ।

पूर्वपूर्वस्य यत्

सा पुनः कारणमाला नामालङ्कारतिर्यक् पूर्वस्य पूर्वस्योत्तरमुत्तरं प्रति हेतुता
निमित्तत्वम् । यथा—

१ अ. ०कयस्य द० । २ प. कृत० । ३ प. ०संभवात् । ४ व. ०दश० । ५ प. विष्णुंते । ६ अ.
अपि तेषु स्थानेषु अ० । ७ प. ०द्यहस्य । ८ व. अ. प. ०लेकृतान० । ९ प. ०णतामा मालालं० ।
३९

३०६

अलङ्कारमहोदधौ

“ जितेन्द्रियत्वं विनयस्य साधनं गुणप्रकर्षो विनयादवाप्यते ।

गुणप्रकर्षेण जनोऽनुरज्यते जनानुरागप्रभवा हि सम्पदः ॥ ८७९ ॥ ”

अत्र जितेन्द्रियत्वादीनां विनयादीन् प्रति हेतुत्वादेव चारुत्वप्रतीतिः ।

अति(थ) सारमाह—

सारः प्रकर्षस्तूत्तरोत्तरम् ॥ ६३ ॥

पूर्वपूर्वापेक्षया उत्तरोत्तरस्य यः पुनः प्रकर्षः स सारनामाऽलङ्कारः । यथा—

“ राज्ये सारं वसुधा वसुन्धरायां पुरं पुरे सौधम् ।

सौधे तल्पं तल्पे वराङ्गनाऽनङ्गसर्वस्वम् ॥ ८८० ॥ ” ॥ ६३ ॥

अथैकावलीमाह—

परं परं यथापूर्वं स्थाप्यतेऽपोह्यतेऽथवा ।

विशेषणतया यस्यामाहुरेकावलीति ताम् ॥ ६४ ॥

यस्यां यत्र पूर्वं पूर्वं प्रति क्रमेण परं परं विशेषणतया व्यवच्छेदकत्वेन स्थाप्य-
तेऽपोह्यते निषिध्यते वा तामेकावलीति नाम्नाऽलङ्कृतिमाहुः कथयन्ति ।

तत्र स्थापनं यथा—

“ पुराणि यस्यां सवराङ्गनानि वराङ्गना रूपपुरस्कृताङ्गयः ।

रूपं समुन्मीलितसद्विलासमल्लं विलासाः कुसुमायुधस्य ॥ ८८१ ॥ ”

अत्र पुराणां वराङ्गनास्तत्प्रभृतीनां च रूपादीनि विशेषणानि स्थापितानि ।

अपोहनं यथा—

“ न तज्जलं यच्च सुचारुपङ्कजं न पङ्कजं तद् यदलीनपद्पदम् ।

न पद्पदोऽसौ कलगुञ्जितो न यो न गुञ्जितं तच्च जहार यन्मनः ॥ ८८२ ॥ ”

अत्र जलस्यासुचारुपङ्कजत्वं व्यपोहितम्, पङ्कजादीनां चालीनपद्पदत्वा-
दीनि ॥ ६४ ॥

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३०७

अथ मालादीपकमाह—

तन्मालादीपकं ज्ञेयमुत्तरोत्तरसम्पदे ।

पूर्वं पूर्वं भवेद् यत्र यत्र तद्व्यत्ययोऽपि वा ॥ ६५ ॥

यत्र यस्मिन् पूर्वं पूर्वं वाच्यमुत्तरोत्तरस्य वाच्यस्य सम्पदे विभूतये भवति, तदेकं मालादीपकम् । यत्र वा तद्व्यत्ययोऽप्युत्तरोत्तरं पूर्वस्य पूर्वस्य सम्पदे जायते, तदपि तदेव । तत्रार्थं यथा—

“सहस्राभाङ्गणमागतेन भवता चापे समारोपिते

देवाकर्णय येन येन सहसा यद् यत् समासादितम् ।

कोदण्डेन शराः शरैरशिरस्तेनापि भूमण्डलं

तेन त्वं भवता च कीर्तिरमला कीर्त्या च समाब्धयः ॥ ८८३ ॥”

अत्र कोदण्डादिभिः क्रमेण शरादीनामुत्कर्षः कृतः । समासादनक्रियारूपं च दीपकम् ।

यथा वा—

“राका वर्द्धयते विधुं स कुमुदारामेषु लक्ष्मीमियं

भृङ्गालीषु मदोदयं स मधुरोद्गारं तदीयध्वनिम् ।

सोऽपि त्रीणि जगन्ति जेतुमनसो देवस्य चेतोभुवः

संरम्भं स च मानिनीपरिपदः प्रेमप्रकर्षं प्रिये ॥ ८८४ ॥”

अत्र राकाऽऽदिभिः क्रमेण विधुप्रभृतयो वृद्धिं नीयन्ते । वर्द्धयन्तीति क्रियारूपं च दीपकम् ।

द्वितीयं यथा—

“स्त्रीवर्गं रूपसर्गस्तमपि तरुणिमा तं च लावण्यलक्ष्मी-

रेतां च प्रौढिमुद्रापरिचरणमदः सङ्गमश्च प्रियस्य ।

तं च प्रेमोत्तरङ्गं तदिदमपि मिथां दत्तगण्डूषशुण्डा

तां च ज्योत्स्ना यदीन्दोस्तिलकयति ततो मन्मथैकातपत्रम् ॥ ८८५ ॥”

१ प. व. ०रसुत्त० । २ अ. ०पं दी० । ३ प. ०ध्वनिः । ४ प. दंतग० ।

३०८

अलङ्कारमहोदधौ

अत्र रूपसर्गादीनां पूर्वं पूर्वं संस्कारकृत्वं तिलकयतीति पदं च दीपकं शुद्धला-
क्रमरूपम् । चारुत्वविशेषाय दीपकपस्तावमुल्लङ्घ्य लक्षणमत्रैवाप्य कृतम् ॥६५॥

अथ तर्कपरिमलालङ्कृतमलङ्कारद्वयं विमणिपुरादौ काव्यलिङ्गमाह—

पदार्थस्याविशेषेण विशेषणगतिस्पृशः ।

यत्र स्फुरति हेतुत्वं वाक्यार्थस्तु निवध्यते ॥ ६६ ॥

हेतुभावं स्पृशन्नेव काव्यलिङ्गं तदुच्यते ।

यत्र यस्मिन् पदार्थस्यैकानेकपदवाच्यस्याविशेषेण सामान्येन यस्य
कस्यचित् कर्तु-कर्मदिर्विशेषणगतिस्पृशो विशेषणभावभूतो हेतुत्वं कश्चिद्
भणितिविशेषं प्रति कारणत्वं स्फुरति । वाक्यार्थस्तु परस्परान्वितपदसन्दो-
हार्यः पुनरेकानेकरूपो हेतुभावं हेतुतां स्पृशन्नेव स्वीकुर्वन्नेव निवध्यते ।
बद्धस्य हेतुत्वमर्थान्तरन्यासादप्य मेदाभावप्रसङ्गात् । तदिदं द्विप्रकारं काव्य-
लिङ्गमुच्यते । तत्रैकपदार्थो हेतुर्यथा—

“ भस्मोद्धूलन ! भद्रमस्तु भवते रुद्राक्षमाले ! शुभं

हा ! सोपानपरम्परां गिरिसुता-कान्ताऽऽलयालङ्कृतिम् ।

अत्याराधनैतोषितेन विश्वना पुष्पतप्तपर्यासुखा-

लोकोच्छेदिनि मोक्षनामनि महामोहे निबीयामहे ॥८८६॥ ”

अत्र महामोहे सुखालोकोच्छेदिनीति विशेषणपदार्थो हेतुः ।

यथा वा—

“ नीरागा मृगलाञ्छने मुखमपि स्वं नेक्षते दर्पणे

व्रस्ता कोकिलकूजितादपि गिरं नोन्मृष्ट्रयत्यात्मनः ।

चित्रं दुस्महदाहदायिनि धृतद्वेषाऽपि पुष्पायुधे

तन्वङ्गी सुभग ! त्वयि प्रतिदिनं प्रेमाधिकं पुष्यति ॥ ८८७ ॥ ”

१ म. पूर्वकं । २ प. च पदं । ३ प. ०षम० । ४ प. ०षमम० । ५ प. व. न व० ।
६ अ. शुभे । ७ अ. प. ०रोषि० । ८ अ. प. ०क्षयते । ९ प. नो सु० ।

अर्थालङ्कारवर्त्मनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३०९

अत्र नीरामेति व्रस्तेति च विशेषणे मुखानीक्षणस्य निरोऽशकान्नस्य च हेतुत्वेनोपात्तमिति काव्यलिङ्गम् । मुखानीक्षणादिरूपात् कार्यात् कारणभूतस्य मुखचन्द्रादिसादृश्यस्य प्रतीतिरिति पर्यायोक्तमप्यस्ति । उच्यते तु विशेषोक्तिः पर्यायोक्तधर्तृवै ।

अनेकपदार्थो यथा—

“मृग्य(मा)श्च दर्भाङ्कुरनिर्व्यपेक्षास्तत्रामतिज्ञं समबोधयन् माम् ।

व्यापारयन्त्यौ दिशि दक्षिणस्यामुत्पक्षमराजीनि विलोचनानि ॥८८८॥”

अत्र सम्बोधनक्रियां प्रति दर्भाङ्कुरनिर्व्यपेक्षा व्यापारयन्त्य इत्याद्यनेकपदार्थो विशेषणभावं प्राप्तो हेतुरुक्तः ।

एको वाक्यार्थो हेतुर्यथा—

“मनीषिताः सति गृहेऽपि देवतास्तपः क्व वत्से ! क्व च तावकं वैपुः ? ।

पदं सहेतु अमरस्य पेल्लवं शिरीषपुष्पं न पुनः पतत्रिणः ॥८८९॥”

अत्र वरप्राप्तिहेतुतपोनिषेधे ‘मनीषिताः सन्ति’ इति वाक्यार्थो हेतुः ।

अनेको यथा—

“यत् त्वच्चेष्टसमानकान्ति सलिले मयं तदिन्दीधरं

मेघैरन्तरितः प्रिये ! तव मुखच्छायायानुकारी शशी ।

येऽपि त्वद्गमनानुसारिगतयस्ते राजहंसा गता—

स्त्वत्सादृश्यविनोदमात्रमपि मे दैवेन न क्षम्यते ॥ ८९० ॥”

अत्र पूर्वपादत्रयवाक्यार्थश्चतुर्थपादार्थस्य हेतुत्वेनोपनिबद्धः । पूर्वपादत्रये चास्मिन् विपर्यासोपमया एकवाचकानुप्रवेशरूपः संकुरः । इह च पञ्चवर्मतादिसर्व-सामग्रीरहितत्वेऽपि हेतु-हेतुमद्भावसद्भावमात्रेण तर्काश्रितत्वमत एव काव्यलिङ्ग-मित्यत्र काव्येति विशेषणं कृतम् ॥

अथानुमानमाह—

अनुमानं तु साध्याय साधनौक्तिर्मनोहरा ॥ ६७ ॥”

१ प. ०णस्य । २ प. कायादिक० । ३ प. ०यतो । ४ प. ०यवि० । ५ अ. पुनः । ६ व. पेशलं । ७ अ. प. ०रे इत्यादि अत्र । ८ प. अ. शो० । ९ अ. त्वे हे० । १० व. ०नोक्तैर्० । ११ प. यमले ।

३१०

अलङ्कारमहोदधौ

साध्याय साधनप्रत्येयवस्तुनिमित्तं साधनस्य तत्प्रतीतिहेतुवस्तुनः पक्षधर्मता-
ऽन्वय-व्यतिरेकशालिनो मनोहरः तर्कानुमानविलक्षणेन विच्छित्तिविशेषेण तद्वि-
दाह्यादिनी या उक्तिर्भणितिः सा पुनरनुमानं नामालङ्कारः । तत्र क्वचित्
कारणात् कार्यस्य प्रतीतिः, क्वचित् कार्यात् कारणस्य, क्वचित् पुनरविनाभावेन
वस्त्वन्तराद् वस्त्वन्तरस्य ।

तत्राद्यो भेदो यथा—

“ अविरलविलोचनलज्जलदः कुटजार्जुनसुरभिचनवातः ।

अयमायातः कालो हन्त ! इताः पथिकगोहिन्यः ॥८९१॥ ”

अत्र मेषसमयात् कारणभूतात् कार्यभूतं विरहिणीमरणमनुमीयते ।

द्वितीयो यथा—

“ यथा रन्ध्रं व्योम्नश्चलजलधूमः स्थगयति

स्फुलिङ्गानां रूपं दधति च यथा कीटमणयः ।

यथा विद्युज्ज्वालोच्छसनपरिपिक्काश्च ककुभ—

स्तथा मन्ये लग्नः पथिकतरुखण्डे स्मरदवः ॥ ८९२ ॥ ”

अत्र धूम-स्फुलिङ्ग-ज्वालोच्छसनानि कार्यकारणानि दवशब्दाभिधेयं वह्निं
भ्रमयन्ति । काव्यद्वयेऽप्यत्र पूर्वत्र कार्य-कारणभूतयोः कालामम-पान्थस्त्रीघातयोः
समकालोपनिबन्धादतिशयोक्तिगर्भत्वेनोत्तरत्र तु रूपकगर्भत्वेन विच्छित्ति-
विशेषप्रतीतिः ।

क्वचित् तु शुद्धत्वेनापि यथा—

“ यत्रैता लहरीचलाचलदृशो व्यापारयन्ति ध्रुवं

यत् तत्रैव पतन्ति सन्ततममी मर्मस्पृशो मार्गणाः ।

तच्चक्रीकुतचापमश्वितशरप्रेङ्खत्करः क्रोधनो

घावत्यग्रत एव शासनधरः सत्यं सदाऽऽसां स्मरः ॥ ८९३ ॥ ”

१ अ. साध्यमानप्र० । २ व. न-नीपसु० । ३ प. विरहिणां । ४ प. ज्वालो० । ५ अ.
प भूतानि । ६ अ. प. कारणकार्य० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३११

अत्र योषितां धूव्यापारदेशे मार्गणपतनं कार्यं स्मरपुरोगामित्वं कारणं साधयति । कविप्रौढोक्तिविच्छिन्ना वा(चा)त्र चारुत्वम् ।

अविनाभावेन यथा—

“ आविर्भवन्ती प्रथमं प्रियायाः सोच्छ्वासमन्तःकरणं करोति ।

सन्तापदग्धस्य शिखण्डियूनो वृष्टेः पुरस्तादचिरप्रमेव ॥ ८९४ ॥ ”

अत्र विद्युदिव वृष्टिं कामन्दकी प्रथममुपलभ्यमानाऽविनाभावबलेन माल-
त्यागमनं गमयति । अत्रोपमागर्भत्वेन चारुता ॥ ६७ ॥

अथ विशिष्टवाक्यसन्निवेशोपेतानलङ्कारान् व्याचिरव्यासुरादौ यथास-
ङ्ख्यमाह—

सम्बन्धः प्राग् निबद्धानामर्थानामुत्तरैः क्रमात् ।

शाब्दश्चार्थश्च यः सम्यक् तद् यथासङ्ख्यमिष्यते ॥ ६८ ॥

प्राग् निबद्धानां प्रथमं निवेशितानामर्थानामभिधेयानामुत्तरैः पुनः स्था-
पितैरर्थैः सह क्रमाद् यथाक्रमं यः सम्यक् समीचीनः शाब्दः शब्दावसेयः, आर्थ-
श्चार्थावसेयः सम्बन्धो योगविशेषस्तद् यथासङ्ख्यं नामालङ्कारमिष्यते मन्यते ।
तत्र शाब्दः सम्बन्धः पदगतो वाक्यगतश्चेति द्विधा । तत्र पदगतो यथा—

“ एकस्त्रिधा वसंसि चेतसि चित्रमत्र देव ! द्विषां च विदुषां च मृगीदृशां च ।
तापं च संमदरसं च रतिं च पुष्पान् शौर्योष्मणा च विनयेन च लीलया च ॥ ८९५ ॥ ”

अत्र द्विषादीनां तापादीनां शौर्योष्मादीनां च पदानां क्रमात् सम्बन्धः ।

वाक्यगतो यथा—

“ इन्दुर्धूमनि शिवस्य शैलदुहितुर्वक्रो नखाङ्कः स्तने
देयाद् बोऽभ्युदयं द्वयं तदुपमामालम्बमानं मिथः ।

संवादः प्रणवेन यस्य दलता कार्यैकतायां तयो-

रुर्ध्वद्वारविचिन्तितेन च हृदि ध्यातव्यरूपेण च ॥ ८९६ ॥ ”

अत्रेन्दुर्धूमोर्ध्वादि वाक्यं शैलदुहितुरित्यादि वाक्यं च ऊर्ध्वद्वारेत्यादिना
हृदीत्यादिना च वाक्यद्वयेन क्रमेणैव सम्बध्यते ।

३१२

अलङ्कारमहोदयी

आर्यो यथा—

“तस्याः प्रवृद्धलीलाभिरालापस्मितदृष्टिभिः ।

जीयन्ते वल्लकी-कुन्द-स्रगिन्दीवरसम्पदः ॥ ८९७ ॥”

अत्रालापदिपदस्य वल्लक्यादिपदस्य च समुदायापेक्षया शाब्दोऽवयवा-
पेक्षया तु समासन्यग्रभूतत्वेन तेषामर्थानुममपर्यालोचनादार्थः सम्बन्धः ।
केऽप्येनमलङ्कारं क्रमसंज्ञमाहुस्तल्लक्षणेऽप्येवैव भङ्गिः ।

केचित् तु मङ्ग्यन्तरमप्युदाहरन्ति । यथा—

“पायाद् वो रचितत्रिविक्रमतनुर्देवः स दैत्यान्तको

यस्याकस्मिकवर्धमानवपुषस्तिग्मद्युतेर्मण्डलम् ।

भौलौ रत्नरुचिं श्रुतौ वल्लिससाहङ्गकाम्पित क्रमा-

जातं वक्षसि कौस्तुभाममुदरे नाभीसरोजोपमम् ॥ ८९८ ॥”

अत्र भौलिप्रभृतिषु तिग्मद्युतः स्थानक्रमेण रत्नादिभिरौपम्यं निबद्धम् ॥ ८९८ ॥

अथ परिवृत्तिमाह—

सम-न्यूननाधिकानां तु यस्यां विनिमयो भवेत् ।

अर्थः समाधिक-न्यूनैः परिवृत्तिं शृणन्ति ताम् ॥ ८९९ ॥

यस्यां पुनरलङ्कृती समस्य तुल्यगुणस्य वस्तुनः समेन तुल्यगुणेनैव न्यून-
स्य तुल्यगुणस्याधिकेनोत्कृष्टगुणेनाधिकस्य च न्यूनेन वस्तुना यो विनिमय
एकस्य परित्यागादन्यस्योपादानं तां परिवृत्तिं नामालङ्कृतिं शृणन्ति वदन्ति ।

तत्र समस्य समेन यथा—

“प्रश्न्योतन्मदसुरभीणि निम्नगानां क्रीडन्तो गजपतयः पर्यासि कृत्वा ।

किञ्जल्कव्यवहितताम्रदानलेखैरुत्तैः सरसिजगन्धिभिः कपोलैः ॥ ८९९ ॥”

अत्र मदामोदस्याम्भोजरत्नसौरभेण तुल्येन विनिमयः ।

न्यूनस्याधिकेन यथा—

“तस्य च प्रथमसो जटायुषः स्वर्गिणः किमिव(इ) शोच्यतेऽधुना ? ।

येन जर्जरकलेवरव्ययात् क्रीतमिन्दुकिरणोज्ज्वलं यशः ॥ ९०० ॥”

१ प. लल्लल । २ अ. ०मैडन । ३ अ. मूलौ । ४ प. नाम्ना गृ०, व. नाम गृ० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३१३

अत्र कलेवरस्य नन गुणस्य यश्चसोत्कृष्टगुणेन ।

अधिकस्य न्यूनेन यथा—

“ किमित्यपास्याभरणानि यौवने धृतं त्वया वार्षिकशोभि वल्कलम् १ ।

वद प्रदोषे स्फुटचन्द्र-तारके विभावरी यद्यरुणाय कल्पते ॥ ९०१ ॥ ”

अत्राभरणानामधिकगुणानां वल्कलेन न्यूनगुणेन ।

अन्यदीयवस्तुनोऽपरत्र सञ्चरणरूपे व्यत्ययेऽपीयं दृश्यते । यथा—

“ कुमुदवनमपाभि श्रीमदम्भोजखण्डं

त्यजति मुदमुल्लूकः प्रीतिमांश्चक्रवाकः ।

उदयमहिमरश्मिर्याति शीतांशुरस्तं

हृदविधिललितानां ही ! विचित्रो विपाकः ॥ ९०२ ॥ ”

अत्र कुमुदवनादीनां श्रीप्रभृतिवस्त्वम्भोजखण्डादिषु गतम् ।

क्वाप्युभयवत्यप्येषा । यथा—

“ लोचनाघरकृतां गतरागा वासिताननविशेषितगन्धा ।

वारुणी परगुणात्मगुणानां व्यत्ययं विनिमयं तु वितेने ॥ ९०३ ॥ ”

अत्र प्रथमे पादे व्यत्ययो द्वितीये तु विनिमय इतीषुभयवती ॥ ९०९ ॥

अथ परिसङ्ख्यामाह—

एकस्यानेकसम्बन्धसम्भवे यन्नियन्त्रणम् ।

एकस्मिन्नितरत्यागात् परिसङ्ख्यां तु तां विदुः ॥ ७० ॥

एकस्य वस्तुनोऽनेकेन द्रव्यादिवस्तुना सम्बन्धे सम्भवति इतरत् सर्वमपि परित्यज्य यदेकस्मिन् कस्मिंश्चिद् विविक्षिते वस्तुनि नियन्त्रणं नियमनं तां पुनः परिसङ्ख्यां विदुः स्मरन्ति कवीन्द्राः ॥ ७० ॥

अथास्या भेदानाह—

अप्रश्नपूर्विका प्रश्नपूर्विका चेति सा द्विधा ।

परित्याज्यस्य शाब्दत्वादायत्वाच्च चतुर्विधा ॥ ७१ ॥

१ प. वास्तं हिमांशुहे० । २ प. ०दिग० । ३ प. ०मंत्र० । ४ प. ०न् कथयति ।

३१४

अलङ्कारमहोदधौ

प्रश्नाभावपुरःसरा प्रश्नपुरःसरा चेति सा द्विधा । तस्यां च द्विरूपायामपि
परित्याज्यं वस्तु कचिद् शब्दं शब्दप्रतिपादितं कचिच्चार्यमर्थगम्यमिति चतु-
र्विधा चतुष्प्रकारा । तत्राप्रश्नपूर्विका शब्दव्यवच्छेद्या यथा—

“ वेहि धर्मे धनधियं मा धनेषु कदाचन ।

सेवस्व सद्गुरुरूपज्ञां शिक्षां मा तु नितम्बिनीम् ॥ ९०४ ॥ ”

अत्र प्रश्नो नास्ति । ‘ मा धनेषु ’ इत्यादिषु च शब्दं व्यवच्छेद्यम् ।

अर्थे परित्याज्या यथा—

“ कौटिल्यं कचनिचये कर-चरणाधरदलेषु रागस्ते ।

काठिन्यं कुचयुगले तरलत्वं नयनयोर्वसति ॥ ९०५ ॥ ”

अत्र प्रश्नो नास्ति । कौटिल्यादयो नान्यत्र हृदयादौ सन्तीति व्यवच्छेद्यं
गम्यम् ।

प्रश्नपूर्विका शब्दव्यवच्छेद्या यथा—

“ कोऽलङ्कारः सतां शीलं न तु काञ्चननिर्मितः ।

किमादेयं प्रयत्नेन धर्मो न तु धनादिकम् ॥ ९०६ ॥ ”

अत्र क इत्यादिप्रश्नः । न तु काञ्चनेत्यादि शब्दं व्यवच्छेद्यम् ।

आर्थव्यवच्छेद्या यथा—

“ किमासेव्यं पुंसां सविधमनवद्यं दुसरितः

किमेकान्ते ज्येयं चरणयुगलं कौस्तुभभृतः ।

किमाराध्यं पुण्यं किमभिलषणीयं च करुणा

यदासक्त्या चेतो निरवधि विमुक्त्यै प्रभवति ॥ ९०७ ॥ ”

अत्र किमित्यादिः प्रश्नोऽस्ति नान्यजारीनितम्बादिकमित्याद्यार्थं
व्यवच्छेद्यम् ।

“ विलङ्घयन्ति श्रुतवर्त्म यस्यां लीलावतीनां नयनोत्पलानि ।

विभर्ति यस्यामपि वक्रिमाणभेको महाकालजटार्धचन्द्रः ॥ ९०८ ॥ ”

१ अ. ०दि च । २ व. ०तथ्ये० ।

अथलिङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३१५

इत्यादावस्याः श्लेषसम्पृक्तस्वमत्यन्तसौन्दर्यनिबन्धनम् ॥ ७१ ॥

अथार्थापत्तिमाह—

प्रस्तुतादितरस्माच्च दण्डापूपिकया बलात् ।

योऽर्थार्थान्तरापातः साऽर्थापत्तिर्दिधा मता ॥ ७२ ॥

इह दण्डापूपयोस्तु न्यायः 'तस्य तुल्ये कः संज्ञा-प्रतिकृत्योः' [सिद्धहेम० ७ । १ । १०८] इति के प्रत्यये दण्डापूपिका नाम न्यायो यत्र मूषककर्तृकेण दण्डभक्षणं तत्सहचरितमपूपभक्षणमर्थात् सिध्यति तेन न्यायेन प्रस्तुतात् प्रकृतात्, इतरस्मादप्रस्तुताच्चात् यः कश्चिद् बलात् कस्यचिदर्थान्तरस्या-प्रस्तुतस्य प्रस्तुतस्य च यथासङ्ख्यमापात आगमनं साऽर्थापत्तिर्नामाल-कृतिर्द्विप्रकारा मता स्मृता । तत्राद्यः प्रकारो यथा —

“पशुपतिरपि तान्यहानि कुच्छ्रूदगमयदद्रिसुतासमागमोत्कः ।

कमपरमवशं न विप्रकुर्षुर्विभ्रमपि यदमी स्पृशन्ति भावाः ॥ ९०९ ॥”

अत्रेश्वरवृत्तान्तः प्रकृत इतरजनवृत्तान्तमर्थकृतमर्थादाक्षिपति ॥ १ ॥

द्वितीयो यथा—

“धृतघनुषि बाहुशालिनि शैला न नमन्ति यत् तदाश्चर्यम् ।

रिपुसंज्ञकेषु गणना कैव वराकेषु काकेषु ? ॥ ९१० ॥”

अत्र शैलवृत्तान्तोऽप्रस्तुतो रिपुवृत्तान्तं प्रस्तुतमर्थादाकर्षति ।

कचिन्न्यायसाम्ये श्लेषनिर्दिष्टेऽप्येषा दृश्यते । यथा—

“अलङ्कारः शङ्काकरनरकपालं परिकरो

विशैर्णिङ्को भृङ्गो वसु च वृष एको गतवयाः ।

अवस्थेयं स्थाणोरपि भवति सर्वामरगुरो—

विधौ वक्रे मूर्ध्नि स्थितवति वयं के पुनरमी ! ॥ ९११ ॥”

अत्र विधौ वक्र इति श्लिष्टम् । अप्रस्तुतश्च स्थाणुवृत्तान्तः । दण्डापूपिका च वाक्यविदां न्याय इत्यस्या वाक्यप्रस्तावे भणितिः ॥ ७२ ॥

— १. प. ० र्थापत्तिः । २. प. ० जेड० । ३. प. ० स्माच्चा० । ४. व. ० प्रस्तुत० । ५. प. ० यथा० ।

६. अ. ० जेड० । ७. प. व. प्रणी० । ८. अ. यत्राम० ।

३१६

अलङ्कारमहोदधौ

अथ समुच्चयमाह—

कुर्वाणे कार्यमेकस्मिन् यत्रान्यदपि तत्करम् ।

असत्-सदुभयावेशात् त्रिविधः स समुच्चयः ॥ ७३ ॥

एकस्मिन् केस्मिंश्चित् कार्यं कुर्वाणे साध्यं साधयति स्पर्षया यत्र किम-
प्यन्यदपि हेत्वनन्तरं तत्करं भवति । तदेव कार्यं प्रति साधकतया व्याप्रियते स
समुच्चयः स चासतामशोभनानां सतां शोभनानामुभयेषां शोभनाशोभनानां
च समावेशात् त्रिविधः । तत्राद्यो यथा—

“ कुर्वाणः स्मरमार्गणाः प्रियतमो दूरे मनोऽन्युत्सुकं

गाढं प्रेम नवं वयोऽतिकठिनाः प्राणाः कुलं निर्मलम् ।

स्त्रीत्वं धैर्यविरोधि मन्मथसुहृत् कालः कृतान्तोऽक्षमी

नो सख्यश्चतुराः कथं नु विरहः सोढव्य इत्थं मया ? ॥९१२॥ ”

अत्र विरहपीडां स्मरमार्गणेषु कुर्वत्सु तदुपरि प्रियतमदूरस्थित्याद्युपासं
पीडाकारित्वाच्च सर्वेषामशोभनानां योगः ।

द्वितीयो यथा—

“ कुलममलिनं भद्रा मूर्तिर्मतिः श्रुतिशालिनी

भुजबलमलं स्फीता लक्ष्मीः प्रभुत्वमखण्डितम् ।

प्रकृतिसुमगा ह्येते भावा अमीभिरयं जनो

व्रजति सुतरां दर्पं राजंस्त एव तवाङ्कुशाः ॥ ९१३ ॥ ”

अत्रामलकुलादीनां शोभनानां योगः ।

तृतीयो यथा—

“ अशी दिवसधूसरो गलितयौवना कामिनी

सरो विगतवारिजं मुखमनक्षरं स्वाकृतेः ।

प्रभुर्धनपरायणः सततदुर्गतः सज्जनो

नृपाङ्गणमतः खलो मनसि सप्त शक्यानि मे ॥ ९१४ ॥ ”

१ अ. कश्चित् । २ प. व. शठः ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३१७

अत्र शशिनः स्वतः शोभनस्यापि धूमस्त्वादशोभनत्वमेवमुत्तरेषामपि ।
अत्र सहचरभिन्नत्वदोषव्युदासाय नृपश्च खलसङ्गत इति पाठः कार्यः । एक-
स्मिंश्च शशिनि शल्ये शन्यान्तरापातनम् ॥ ॥ ७३ ॥

अस्यैव प्रकारान्तरमाह—

गुण-क्रियासमावेशो युगपद् यत्र सोऽपरः ।

यत्र गुणानां क्रियाणां च व्यस्तानां समस्तानां वा गुण-क्रियाणां युगपदे-
ककालं समावेशः सङ्गमो भवतीति त्रिभेदः । सोऽपरो द्वितीयः समुच्चयः ।
तत्राद्यो भेदो यथा—

“ विदलितसकलारिकुलं तव बलमिदमाशु देव ! विमलं च ।
प्रखलमुखानि नराधिप !, मलिनान्घेनानि ज्ञानानि ॥ ९१५ ॥ ”

अत्र वैमल्य-मालिन्यगुणयोः समुच्चयः ।

द्वितीयो यथा—

“ प्रतिगृहीतुं प्रणयिप्रियत्वात् त्रिलोचनस्ताम्रपचक्रमे च ।
सम्मोहनं नाम च पुष्पधन्वा धनुष्यमोघं समधत्त बाणम् ॥ ९१६ ॥ ”

अत्रोपक्रम-सन्धानक्रिययोः ।

तृतीयो यथा—

“ न्यश्चत् कुञ्चितमुन्मुखं हसितवत् साकूतमाकेकरं
व्यावृत्तं प्रसरत् प्रसादि मुकुलं सप्रेम कम्पं स्थिरम् ।
उद्धु भ्रान्तमपाङ्गवृत्ति विकचं मज्जत्तरङ्गोत्तरं
चक्षुः साश्रु च वर्तते रसवशादेकैकमन्यक्रियम् ॥ ९१७ ॥ ”

अत्राकेकरादयो गुणशब्दा न्यश्चदित्यादयश्च क्रियाशब्दाः ।

एकाधिकरणत्वेऽप्ययं दृश्यते । यथा—

“ विभ्राणा हृदये त्वया विनिहितं प्रेमाभिधानं नवं
शन्यं यद् विदधाति सा विधुरिता साधो ! तदाकर्ष्यताम् ।

१ व. ०भवनं । २ प. न्युचिन् कुं । ३ व. ०मालोकितं ।

३१८

अलङ्कारमहोदयौ

शेते शुष्यति ताम्भयति प्रलपति प्रम्लायति प्रेङ्गति

आम्भत्युल्लसति प्रणश्यति दलत्युन्मूर्च्छति बुध्यति ॥ ९१८ ॥ ”

अत्र क्रियासमुच्चयः । एवं गुणसमुच्चयोऽप्युदाहार्यः । केचित् पुनः सर्वपद-
स्थितेनोत्तरपदस्थितेन वा चकारेण द्योतितं समुच्चयमेव समुच्चयालङ्कारमाहुः ।
तत्र सर्वपदस्थितेन यथा—

“अप्राकृतः स कथमस्तु न विस्मयाय ?

यस्मिन्नुवास करुणा च कृतज्ञता च ।

लक्ष्मीश्च सात्त्विकगुणज्वालितं च तेजो

धर्मश्च मान-विनयौ च पराक्रमश्च ॥ ९१९ ॥ ”

उत्तरपदस्थेन यथा—

“रूपमनतिविधानमनोज्ञं प्रेम कार्यमनपेक्ष्य विकाशि ।

चाहु चाकृतकसम्भ्रममासां कार्मणत्वमगमद् रमणेषु ॥ ९२० ॥ ”

अथ समाधिमाह—

समाधिः कार्यसौकर्यं हेत्वन्तरसमागमात् ॥ ७४ ॥

केनचित् कर्तुमारब्धस्य कार्यस्य कारणान्तरसम्पर्कात् यत् सौकर्यं सुकरत्वं
समाधिर्नामालङ्कारः । यथा—

“मानमस्या निराकर्तुं पादयोर्मै पतिष्यतः ।

उपकाराय दिष्ट्येदंमुदीर्णं घनमजितम् ॥ ९२१ ॥ ”

अत्र माननिराकरणे कार्ये पादपतनं हेतुस्तत्सौकर्यार्थं घनमजितस्य हेत्व-
न्तरस्य निबन्धः । अयं चै समुच्चये नान्तर्भवति । तत्र हि कारणान्तरसमासो
न तथाविधोपकारकृदेकस्यापि कार्यकारणसामर्थ्यादव तु कार्यसौकर्यादत्यन्तो-
पकारी ॥ ७४ ॥

अथ वाक्यविशेषाश्रितानलङ्कारान् लक्षयित्वा लोकन्यायाश्रितान् लिल-
क्षयिषुः प्रथमं प्रत्यनीकमाह—

१. प. अया० । २ अ. सौकर्यात् । ३ व. तद् । ४ अ. ०रनि० । ५ व. च न
स० त० । ६ अ. ०षानः ।

अथीलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३१९

प्रतिपक्षं प्रतिक्षेप्तुमशक्तौ तत्प्रशस्तये ।

यस्तदीयस्तिरस्कारः प्रत्यनीकं तदीरितम् ॥ ७५ ॥

विपक्षं बलाधिकतया निराकर्तुमसामर्थ्ये सति केनचित् तस्यैव विपक्षस्य
स्लाघाहेतोस्तदाश्रितस्य यस्तिरस्कारस्तदनीकप्रतिनिधिभूताभिधोगतुल्यत्वाद्
प्रत्यनीकमीरितं कथितम् । यथा—

“ त्वं विनिर्जितमनोभवरूपः सा च सुन्दर ! भवत्यनुरक्ता ।

पञ्चभिर्गुणपदेव शरैस्तां ताडयत्यनुशयादथ कामः ॥ ९२२ ॥ ”

अत्र तदनुरक्तायाः कस्याश्चिन्मदनश्ररताडनात् कामिनः सौभाग्यातिश-
यघोतनम् ॥ ७५ ॥

अथ प्रतीपमाह —

तैत् प्रतीपं यदाक्षेपः कैमथ्यादुपमानगः ।

तिरस्काराय तस्यैव यच्च काप्युपमेयता ॥ ७६ ॥

उपमेयस्यैवोपमानकार्य-कारणसामर्थ्येन किमर्थमिदमित्याद्युक्तियोपादु-
पमानग उपमानाश्रितो यत्कश्चिदाक्षेपस्तिरस्कारविशेषस्तदेकं प्रतीपमुपमानं
प्रत्युपमेयस्य प्रतिकूलत्वात् । यच्च कचिदुपमेयस्योत्कर्षमाघातुं तस्यैवोपमानत्वेन
प्रतीतस्य तिरस्काराय निकारार्थमुपमेयता कल्पते । तद् द्वितीयं प्रतीपम् ।
तत्राद्यं यथा—

“ लावण्यौकसि सप्रतापगरिमण्यग्रेसरे त्यागिनां

देव ! त्वय्यवनीभरक्षमभृजे निष्पादिते वेधसा ।

इन्दुः किं घटितः किमेष विदितः पूषा किमुत्पादितं

चिन्तारत्नमहो ! मूषैव किममी सृष्टाः कुलक्षमाभृताः ॥ २२३ ॥ ”

अत्र यथासङ्ख्यमप्यस्ति लावण्यौकसीत्यादिक्रमेणैव चेन्दुः किमित्यादीनां
निवेशात् ।

३२०

अलङ्कारमहोदधौ

द्वितीयं यथा—

*“ ए ! एहि दाव सुन्दरि ! कञ्च दौळ्ण सुणसु वयणिञ्च ।

तुज्झ मूहेण किंत्तोअरि ! चंदो उवमिज्झ जणेण ॥ ९२४ ॥ ”

अत्र वदनस्थोत्कर्षार्थं चन्द्रस्य निकर्षार्थं चोपमानोपमेयैव्यव्यत्ययः ।

क्वचित् पुनर्निष्पन्नमेवौपम्यमनादरकारणम् । यथा—

“ गर्वमसंवाह्यमिमं लोचनयुगलेन किं वहसि भेद्रे ! ।

सन्तीदृशानि दिशि दिशि सरस्सु ननु नीलनलिनानि ॥ ९२५ ॥ ”

अत्रोत्कर्षभाज उपमानप्रादुर्भावे एव न्यत्कारकारणम् ।

अनेन न्यायेनौत्पत्त्युत्पत्त्यादुपमानभावमपि न सहते । तस्योपमानत्व-
कल्पनेऽपि प्रतीर्षमेव । यथा—

“ अहमेव गुरुः सुदारुणानामिति हालाहलं ! तात ! मा स्म हृष्यः ।

ननु सन्ति भवादृशानि भूयो भुवनेऽस्मिन् वचनानि दुर्जनानाम् ॥ ९२६ ॥ ”

अत्र हालाहलं प्रकृतं प्रकृष्टदोषत्वादसम्भाव्योपमानभावमप्युपमानत्वेन
निबद्धम् ॥ ७६ ॥

अथ मीलितमाह—

समानेनैव धर्मेण स्थितेनौत्पत्तिकेन वा ।

वस्त्वन्तरेण यद् वस्तु गोप्यते मीलितं तु तत् ॥ ७७ ॥

स्थितेन सहजेनौत्पत्तिकेन वा पश्चादुत्पत्त्येनैव समानेनैव सदृशेनैव केनचिद्
धर्मेण वस्त्वन्तरेण किञ्चिद् वस्तु निगूह्यते । तत् पुनर्द्विविधं मीलितं नामालङ्कारः ।
तत्राद्यं यथा—

* अयि ! एहि तावत् सुन्दरि ! कर्णं वत्त्वा शृणु वचनीयम् ।

तव मुखेन कृशोदरि ! चन्द्र उपग्रीयते जनेन ॥

१ प. काळ० । २ व. वरि । ३ अ. वयव्य० । ४ प. भस्मे । ५ अ. वस्यव्य० । ६ अ.
० नोळ्ळ० । ७ प. ० तीतमे० । ८ प. ० रुणाभि० । ९ अ. ० ल मा० । १० प. ० नो भा० । ११ प.
० नेनैव । १२ प. ० नेन । १३ प. ० ण ता० ।

अर्धोलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३२१

“ अपाङ्गतरले दृशौ मधुरवर्कत्रवर्णा गिरो
विलासभरमन्धरा गतिरतीव कान्तं मुखम् ।

इति स्फुरितमङ्गके मृगदृशां स्वतो लीलया

तदत्र न मदोदयः कृतपदोऽपि संलक्ष्यते ॥ ९२७ ॥ ”

अत्र सहजेन दृक्तरलताऽऽदिना धर्मेण लीलया तादृग्धर्मो मदो-
दयस्तिरोधीयते ।

द्वितीयो यथा—

“ ये कन्दरासु निवसन्ति सदा हिमाद्रेस्त्वत्पातशङ्कितधियो विवशा द्विषस्ते ।

अप्यङ्गमुत्पलकमुद्रहतां सकम्पं तेषामहो ! वत भियां नै बुधोऽप्यभिज्ञः ॥ ९२८ ॥ ”

अत्र सततोत्पन्नाभ्यां कम्प-पुलकाभ्यां धर्माभ्यां हिमाद्रिकन्दरां निवासाव-
सेयेन शीतेन तादृग्धर्मान्वितं भयं तिरस्क्रियते ॥ ७७ ॥

अथ सामान्यमाह—

प्रस्तुतस्य तदन्येन साधारणगुणाश्रयात् ।

यत्रैकात्म्यं निबध्नन्ति तत् सामान्यं निगद्यते ॥ ७८ ॥

साधारणान् तुल्यान् गुणानाश्रित्य प्रस्तुतस्य प्रकृतस्य तदन्येनाप्रस्तुतेन यत्र
यस्मिन्नेकात्म्यमेकरूपतां निबध्नन्ति कवयस्तत् सामान्यमित्यलङ्कारणं कथ्यते ।

यथा—

“ मलयज्वरसविलिप्ततनवो नवहारलताविभूषिताः

स्मिततरदन्तपत्रकृतवक्त्ररुचो रुचिरामलांशुकाः ।

शशभृति विततधाम्नि धवलयति घराभविमान्वतां गताः

प्रियवसतिं प्रति यान्ति सुखमेव निरस्तभियोऽभिसारिकाः ॥ ९२९ ॥ ”

अत्र ज्योत्स्नया सहामिसारिकाणामन्युनातिरिक्तधवलत्वेनैकात्मतां निबन्धः ।

यथा वा—

१ अ. ०वक्त्र, व. ०वक्र० । २ प. ०ण ता० । ३ प. व. ०वर्मा । ४ अ. विद्यु० ।

५ अ. ०रावा० । ६ प. ०रवि० । ७ प. ०रमकता० ।

३२२

अलङ्कारमहोदधौ

“वेप्रत्वचा तुल्यरुचां वधूनां कर्णग्रितो गण्डतलागतानि ।

भृङ्गाः सहेलं यदि वाऽ(ना)पतिष्यन् कोऽवेदयिष्यन्नवचम्पकानि ? ॥ ९३० ॥”

अत्र निमिचान्तरजनितायामपि भेदप्रतीतौ प्रथमप्रतिपक्षभेदापेक्षयाऽयम-
लङ्कारः ॥ ७८ ॥

अथ तद्गुणमाह—

तद्गुणः स्वगुणत्यागाद् योगेऽधिकगुणस्य यत् ।

धत्ते तद्गुणतां वस्तु

आत्मनः सकाशादधिकगुणस्य वस्तुनः सम्बन्धे सति स्वगुणं परित्यज्य
यत् किञ्चिद् वस्तु पदार्थस्तद्गुणतां तस्याधिकगुणस्य गुणं कान्त्यादिकं धत्ते
गृह्णाति स तद्गुणालङ्कारः । यथा—

“विभिन्नवर्णा गुरुहाग्रजेन सूर्यस्य रथ्याः परितः स्फुरन्त्या ।

रत्नैः पुनर्यत्र रुचं रुचा स्वामानिन्यिरे वंशकरीरनीलैः ॥ ९३१ ॥”

अत्र रविरथाश्चानामरुणवर्णस्वीकारस्तस्यापि गारुत्मतरत्नप्रभाऽङ्गीकार
इति तद्गुणत्वम् । इह चानपह्नुतस्वरूपमेव प्रकृतं वस्तु धत्स्वन्तरगुणेनोप-
रक्ततया प्रतीयते । भीलिते तु प्रच्छादितत्वेनेति तस्मादस्य भेदः ।

अथातद्गुणमाह—

नैव चेत् तदतद्गुणः ॥ ७९ ॥

सम्भवन्त्यामपि योग्यतायां यद्यधिकगुणस्य वस्तुनो गुणं किञ्चिदपकृष्टगुणं
वस्तु न कथञ्चित् स्वीकुरुते तदतद्गुणो नाम । यथा—

* “धवलो सि जइ वि सुंदर ! तह वि तए मज्झ रंजिअं हिअयं ।

रागभरिए वि हिअए सुहय ! निहिचो न रचो सि ॥ ९३२ ॥”

* धवलोऽसि यद्यपि सुन्दर ! तथापि त्वया मम रञ्जितं हृदयम् ।

रागभृतेऽपि हृदये सुभग ! निहितो न रक्तोऽसि ॥

१ अ. गुरुहाग्रजेन । २ अ. करीरनील । ३ व. कंचि० । ४ व. प. हिअ० ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३२३

अत्रोच्यतेऽतिरक्तेनापि मनसा संयुक्तो न रक्ततां गत इत्यतदुगुणः। पूर्वाद्धे
तु विभावना । कार्य-कारणभावविवक्षणाभावाच्च विषमादस्य भेदः ॥ ७९ ॥

अथोत्तरमाह—

तदुत्तरं भवेद् यत्र प्रश्नोपनिषत्तरात् ।

असकृद् वा सति प्रश्ने यत्रासम्भाव्यमुत्तरम् ॥ ८० ॥

यत्रानुपनिषद्स्यापि प्रश्नस्य निबद्धादुत्तरादुत्तरमनमप्युद्हनं तदेकमुत्तरं पक्ष-
धर्मताऽऽदेरनिर्देशादनुमानादस्य भेदः । यदि वा प्रश्ने सति यत्र किमप्यसम्भा-
व्यमुत्तरं भवति तद् द्वितीयमुत्तरम् । अनयोश्च सकृत्प्रयोगाच्च तथाविधं चारु-
त्वमित्यसकृदित्युक्तम् । व्यवच्छेद्य-व्यवच्छेदकपरत्वाभावाच्चाभेयं परिसङ्ख्या ।

तत्रार्थं यथा—

*“ वाणिज्य ! इत्थिदन्ता कत्तो अम्हाण वग्घकत्ती अ(य) ।

जा विलुलिआलयधुही घरमि पारिसकण सुण्हा ॥ ९३३ ॥ ”

अत्र हस्तिदन्त-व्याघ्रकृत्तोरम मूलेन प्रयच्छेति केतुवचनमुत्तरवा-
क्यादुच्यते ।

द्वितीयं यथा—

x“ का विसमा ? दिव्वगई, किं लट्ठं ? जं जणो गुणगगही ।

किं सोक्खं ? सुकलत्तं, किं दुग्गिज्झं ? खलो लोओ ॥ ९३४ ॥ ” ॥ ८० ॥

अथ सूक्ष्ममाह—

ज्ञात्वाऽऽकारोक्लितादिभ्यः सूक्ष्मोऽप्यर्थः प्रकाशयते ।

यद् वैदग्ध्येन केनापि तत् सूक्ष्ममिति लक्षयते ॥ ८१ ॥

* वणिक् ! हस्तिदन्ताः कुतोऽस्माकं व्याघ्रकृत्तिभ्यः ? ।

यावद् विलुलितालकमुखी गृहे परिष्वक्ते स्तुषा ॥

x का विषमा ? वैषम्यः, किं लट्ठं ? यज्जनो गुणगगही ।

किं सोक्खं ? सुकलत्तं, किं दुग्गिज्झं ? खलो लोकः ॥

÷ प. पुस्तिका इतः परं पत्राणामभावात्पूर्णं ।

३२४

अलङ्कारमहोदधौ

आकारादप्र[य]त्नकृताङ्गविकृतेरिङ्गितात् प्रयत्नकृतचेष्टाविशेषादादिश-
ब्दादन्यस्मात् तथाविधनिमित्ताद् विज्ञाय सूक्ष्मोऽपि स्थूलमतिदुर्लभोऽप्यर्थः
केनापि कुशाग्रीयबुद्धिना केनचिद् वैदग्ध्येन यत् प्रकाश्यते तत् सूक्ष्ममित्य-
लङ्कारो लक्ष्यते ।

तत्राकाराद् यथा—

“ वक्त्ररूप(स्य)न्दिस्वेदविन्दुप्रवन्धे दृष्टा(ष्ट्वा) भिन्नं कुङ्कुमं काऽपि कण्ठे ।

पुंस्त्वं तन्व्या व्यञ्जयन्वीथ तस्याः स्मित्वा पाणौ सङ्गलेखां लिलेख ॥९३५॥

अत्र स्वेदभिन्नकुङ्कुमरूपेणाकारेण विज्ञाय पुरुषापितं पाणौ पुरुषोचितस-
ङ्गलेखालेखनवैदग्ध्येन प्रकाशितम् ।

इङ्गिताद् यथा—

“ सङ्केतकालमनसं विटं ज्ञात्वा विदग्धया ।

इसन्नेत्रार्पिताकृतं लीलापद्मं निमीलितम् ॥ ९३६ ॥ ”

अत्र विटस्य सङ्केतकालाभिप्रायस्तत्सम्बन्धिना भूक्षेपादिनेङ्गितेन ज्ञात्वा
रजनिभाविना लीलापद्मनिमीलनेन प्रकाशितः ॥ ८१ ॥

अथ व्याजोक्तिमाह—

व्याजोक्तिर्गोपनं यत्र व्याजादुन्निवस्तुनः ।

निगूढस्यापि कुतश्चिन्निमित्तान्तरादुद्भिन्नस्य व्यक्तिमायातस्य वस्तुनो
व्याजात् कुतश्चिदपदेशाद् यत्र निगूढनं सा व्याजोक्तिर्नामालङ्कृतिः । यथा—

“ शैलेन्द्रप्रतिपाद्यमानगिरिजाहस्तोपगूढोल्लसद्-

रोमाञ्चादिविसंस्थुलाखिलविधिव्यासङ्गभङ्गाकुलः ।

हा ! शैत्यं तुहिनाचलस्य करयोरित्यूचिवान् सस्मितं

शैलान्तःपुरमातृमण्डलगणैर्दृष्टोऽवताद् वः शिवः ॥ ९३७ ॥ ”

अत्र रोमाञ्चादिभिरुद्भिन्नो रतिभावः शैत्यापदेशाभिगूहितः । न चेयम-
पह्नुतिः प्रकृताप्रकृतनिष्ठस्य साम्यस्यासम्भवात् ।

अर्धालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३२५

अथ स्वभावोक्तिमाह—

स्वभावोक्तिः पुनः सूक्ष्मवस्तुसङ्ज्ञावर्णनम् ॥ ८२ ॥

न खलु वस्तुस्वरूपमात्रवर्णनमलङ्कारस्तच्चे सर्वत्राप्यलङ्कारप्रसङ्गात् । न हि वस्तुस्वरूपमात्रवर्णनेन शून्यं किमपि काव्यमस्तीति सूक्ष्मग्रहणम् । सूक्ष्मः कविमात्रागोचरो यो वस्तुनः सन् विद्यमानो भावः परिस्पन्दविशेषस्तस्य वर्णनं सुधासोदरया गिरा प्रकाशनं सा पुनः स्वभावोक्तिः । इयं च संस्थानावस्थान-
वेप-व्यापारादिभिः स्वरूपैर्मुग्धाङ्गना-डिम्भ-तिर्यग्-नीचादिभिराश्रयैर्देश-
काल-शक्ति-साधनादिभिश्च हेतुभिरनेकधा भिद्यते । दिग्मात्रं तूदाह्रियते ।

तत्र संस्थानाश्रया स्वभावोक्तिर्यथा—

“ स दक्षिणापाङ्गनिविष्टमुष्टिं नतांसमाकुञ्चितसव्यपादम् ।

ददर्श चक्रीकृतचारुचापं प्रहर्तुमभ्युद्यतमात्मयोनिम् ॥ ९३८ ॥ ”

अत्र धनुर्धरसंस्थानमीदमेव सादिति ।

मुग्धाङ्गनाश्रया यथा—

*“ सहिआहिं भञ्जमाणी थणए लग्गं कुसुम्भपुष्पं ति ।

सुद्धवहुआ हसिअह पप्फोडंती नहवयाई ॥ ९३९ ॥ ”

तिर्यगाश्रया यथा—

“ लीढ-व्यस्र-विपाण्डुराग्रनखयोराकर्णदीर्णं मुखं

विन्यस्याग्रिमयोर्युगे चरणयोः सद्यो विभिन्नाद्विपः ।

एतस्मिन् मदगन्धवासितसटः सावज्ञतिर्यग्बलत्-

सृक्रान्ताहतिधूतलोलमधुपः कुञ्जेषु शेते हरिः ॥ ९४० ॥ ”

देशाश्रया यथा—

“ इमास्ता विन्ध्याद्रेः शुक्र-हरितवंशीवनघना

भ्रुवः क्रीडालोलद्विरदरदनारुग्णतरवः ।

* सखीभिर्भण्यमाना स्तनके लङ्गं कुसुम्भपुष्पमिति ।

मुग्धवधूर्हस्यते प्रस्फोटयन्ती नखपशानि ॥

३९६

अलङ्कारमहोदयौ

लताकुञ्जे यासाम्पनदि रतकलान्तशबरी-

कपोलस्वेदाम्मःपरिचयनुदो वान्ति मरुतः ॥ ९४१ ॥ ”

एवमन्याऽपि वेदितव्या ॥ ८२ ॥

अथ भाविकमाह—

अत्यद्भुतत्वादव्यस्तसम्बन्धाद् भूत-भाविनाम् ।

यत् प्रत्यक्षायमाणत्वं भाविकं तद् विभाव्यते ॥ ८३ ॥

अत्यद्भुतत्वादलौकिकत्वादव्यस्तो मिथः साकाङ्क्षपदसन्निविज्जितो यः
सम्बन्धः परस्परान्वयस्तस्माच्च यद् भूत-भाविनामर्थानां प्रत्यक्षायमाणत्वं
साक्षादनुभूय(त)कल्पत्वं तत् कवेर्भावोऽभिप्रायः स्फुटोऽत्रास्तीति भाविकं नामा-
लङ्कारो विभाव्यते निरूप्यते । तच्च भूत-भाव्युभयार्थविषयत्वेन त्रिधा भवति ।

तत्र भूतार्थविषयं यथा—

“ संवृत्ते सुमगष्टसङ्गमकथाऽऽरम्भे सखीभिः समं

प्रार्ची काञ्चन तां त्वया सह रहःकीडाऽनुभूतां दशाम् ।

प्रेमावेशवशेन विस्मितमुखी साक्षान्मुहुः [कुर्वती]

किं किं सा न करोति कस्य न दृशोर्ध्वे च कौतूहलम् ? ॥९४२॥”

अत्रोक्तिवैचित्र्यादतीतार्थस्य प्रत्यक्षायमाणत्वम् ।

भाव्यर्थविषयं यथा—

“ अद्यापि [श्रवसी] न कुण्डलचले केलिकण्टकङ्कणौ

बाहू नापि न हरिहारवलयालुण्ठा च कण्ठावनिः ।

अस्याः पश्य तथापि पङ्कजदृशो विस्मिप्रियम्भावुकं

पश्यामः स्फुटताविभूषणकरामोर्गं वपुर्वैभवम् ॥ ९४३ ॥ ”

अत्र कविप्रौढोक्तिवशाद् भाविनोऽप्यर्थस्य प्रत्यक्षायमाणत्वम् ।

उभयार्थविषयं यथा—

“ मुनिर्जयति योगीन्द्रो महात्मा कुम्भसम्भवः ।

येनैकचुलुके दृष्टौ दिव्यौ तौ मत्स्य-कच्छपौ ॥ ९४४ ॥ ”

अर्घालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३२७

अत्र [हि] पूर्वमगस्त्यस्य पानाय समुद्रचुलुकीकरणकाले पुराणाभिप्रायेण मत्स्यावतारस्य संवृत्तत्वादतीतत्वेऽपि, कूर्मस्य चोत्पत्त्यमानत्वाद् भविष्यत्वेऽपि कविवर्णितमुनिज्ञात(न)माहात्म्यादुभयोः प्रत्यक्षत्वम् ।

यथा वा—

“ आसीदञ्जनमत्रेति तवोत्पश्यामि चक्षुषी ।

माविभूषणसम्भारां साक्षात् कूर्वे तवाकृतिम् ॥ ९४५ ॥ ”

अत्राद्येऽर्द्धे भूतस्य, द्वितीये भाविनोऽर्थस्य दर्शनम् ।

अन्ये तु यत्र गूढस्यापि वक्तृभावस्य [पद]सन्निवेशवशादुद्भेदो भवति; तत्र भाविकमाहुः । यथा—

“ निःशेषच्युतचन्दनं स्तनतटं निर्नेष्टरागोऽधरो

नेत्रे दूरमनञ्जने पुलकिता तन्त्री तथेवं तनुः ।

मिथ्यावादिनि—” इत्यादि ।

अत्र दूतीदुश्चेष्टितज्ञानस्य गुप्तस्यापि पदसन्निवेशादुद्भेदः ॥ ८३ ॥

अथोदात्तमाह—

उदात्तं तत् तु यत् काममृद्धिव(म)द्वस्तुवर्णनम् ।

यथास्थितवस्तुवर्णनावतः पूर्वस्यालङ्कारद्वयस्यारोपितैश्वर्यवस्तुवर्णनस्वरूप-
त्वेन विपक्षभूतं तत् पुनरुदात्तं नामालङ्कारो यत् काममतिशयेन ऋद्धिमतः
कविप्रतिभोत्थापितसम्पदुत्कर्षशुक्तस्य वस्तुनः कस्याप्यर्थस्य वर्णनम् । यथा—

“ उच्चयन्ते स्म वेश्मन्यस(श)नविरहिते यत्नतः श्रोत्रियाणां

यत्र श्यामाकर्षाजान्यापि चटकवधूचञ्चुकोटिच्युतानि ।

यस्मिन् दातृकस्माच्चटुलवडुकराकृष्टमुक्तावचूल-

प्रष्टास्तत्रैव दृष्टा युवतिभिरलसं घूर्णिता मुक्तिकौघाः ॥ ९४७ ॥

अस्यैव भेदान्तरमाह—

चरितं च महापुंसः कुत्राप्यङ्गत्वमागतम् ॥ ८४ ॥

६२८

अलङ्कारमहोदधौ

महापुंसः कस्याप्युदाराशयस्य पुरुषस्य चरितं च वृत्तं कुत्राप्यङ्गिभूते
वस्तुन्यङ्गत्वमङ्गतामागतमुदात्तालङ्कारः । यथा—

“ तदिदमरण्यं यस्मिन् दशरथवचनानुपालनव्यसनी ।

निवसन् बाहुसहायश्चकार रक्षःक्षयं रामः ॥ ९४८ ॥ ”

अत्रारण्यवर्णनस्य प्रकर्षाधायकत्वेन रामचरितमङ्गभूतम् ॥ ८४ ॥

अपराङ्गरूपतासाधर्म्यादुदात्तानन्तरं रसवदादीन् लक्षयति—

रसा भावास्तदाभासा भावशान्त्यादयोऽपि वा ।

यत्रारमानं गुणीकृत्य धारयन्त्यपराङ्गताम् ॥ ८५ ॥

अलङ्काराः क्रमात् तस्मिन् अमी कैश्चिदुरीकृताः ।

रसवत्-प्रेय-ऊर्जस्वि-समाहितपुरःसराः ॥ ८६ ॥

रसादयः पूर्वप्रतिपादितरूपाः सर्वेऽप्येते यत्र क्वचिदात्मानं गुणीकृत्यापरस्य
रसादेरेवाङ्गतामवयवतां धारयन्ति तस्मिन् विषये इमे रसवत्-प्रेय-ऊर्जस्वि-
समाहितादिनामानोऽलङ्काराः कैश्चिदलङ्कारकारैरुरीकृता अङ्गीकृताः । इह यद्यपि
भावोदयादयोऽलङ्कारस्त्वेन नोक्तास्तथापि केनाप्युच्चेरन् इत्यादिशब्द-पुरः-
सरशब्दयोर्ग्रहणम् । रसो विद्यते यत्र तद् रसवन्निबन्धनम् । एवं प्रेयः-
प्रभृतीन्पि निबन्धनविशेषणानि । तत्र रसवद् यथा—

“ किं हास्येन न मे प्रयास्यसि पुरः प्राप्तश्चिराद् दर्शनं

केयं निष्कुरुण ! प्रवासरुचिता केनासि दूरीकृतः ? ।

स्वप्नान्तेष्वपि वो वदन् प्रियतमव्यासक्तकण्ठग्रहो

बुध्वा रोदिति रिक्तबाहुचलयस्तारं रिपुस्त्रीजनः ॥ ९४९ ॥ ”

अत्र शृङ्गारः करुणस्य, सोऽपि राजविषयरत्याख्यभावस्य ।

प्रेयो यथा—

“ तद्वक्त्राभृतपानदुर्ललितया दृष्ट्या क्व विश्रम्यतां ?

तद्वाक्यश्रवणाभियोगपरयोः श्रव्यं कृतः श्रोत्रयोः ? ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३२९

एभिस्त्वत्परिरम्भनिर्भरतरैरङ्गैः कथं स्थीयतां ?

कष्टं तद्विवेकेण सम्प्रति वयं कृच्छ्रामवस्थां गताः ? ॥१५०॥”

अत्र चिन्ताविप्रलम्भस्य ।

ऊर्जस्वि यथा—

“ वन्दीकृत्य नृप ! द्विषां मृगदृशस्ताः पश्यतां प्रेयसां

श्लिष्यन्ति प्रणयन्ति लान्ति परितश्चुम्बन्ति ते सैनिकाः ।

अस्माकं सुकृतैर्दृशतेर्निषत्तितोऽस्यौचित्यवारांनिधे !

विध्वस्ता विपदोऽखिलास्तदिति तैः प्रत्यर्थिभिः स्तूयसे ॥१५१॥”

अत्र रसाभाव(वा)भासौ प्रथम-द्वितीयाध्वोत्यौ रत्याख्यभावस्य ।

समाहितं यथा—

“ अविरलकरवालकम्पनैर्भ्रुकुटीतर्जन-गर्जनैर्मुहुः ।

दृष्ट्वा तव वैरिणां मदः स मृतः कापि तवेक्षणेक्षणात् ॥१५२॥”

अत्र मदप्रशमो रत्याख्यभावस्य ॥ ८६ ॥

इत्यलङ्कारानभिधाय तेषामन्योन्यसम्पर्कजनितमलङ्कारद्वयमिदानीं विच-
क्षुरादौ संसृष्टिमाह—

त एते यत्र सम्पृक्तास्तिल-तन्दुलवन्मिथः ।

स्वातन्त्र्येणावतिष्ठन्ते संसृष्टिः साऽभिधीयते ॥ ८७ ॥

सम्पर्को हि तिल-तन्दुलन्यायेन संयोगरूपः क्षीर-नीरन्यायेन च समवा-
यरूपस्तत्र यत्र क्वचित् त एते प्रसिद्धिं काष्ठां प्राप्ता अलङ्कारास्तिल-
तन्दुलवन्मिथः परस्परं सम्पृक्ताः सम्मिलिताः स्वातन्त्र्येण पृथक् पृथक्
प्रतीयमाना अवतिष्ठन्ते सा संसृष्टिनामाऽलङ्कृतिः । यथा मणि-मुक्ता-
सुवर्णादीनां पृथक् शोभाहेतुत्वेऽपि तत्सम्पर्कविशेषकृतं शोभान्तरमुन्मीलति
तद्वदेतेषामपीत्यलङ्कारान्तरमेतत् । सा च शब्दालङ्कारसंसृष्टिरर्थालङ्कारसं-
सृष्टिरुभयसंसृष्टिश्चेति त्रिधा । तत्राद्या यथा—

३३०

अलङ्कारमहोदधौ

“ वदनसौरभलोभपरिभ्रमद्भ्रमरसम्भ्रमसम्भृतशोभया ।

वलितया विदधे कलमेखलाकलकलोऽलकलोलदृशाऽन्यया ॥९५३॥ ”

अत्रानुप्रास—यमकयोर्विजातीययोर्लकलोलकलोल इति कलोल कलोल इति सजातीययोः संसृष्टिः ।

द्वितीया यथा—

“ पिनष्टीव तरङ्गाग्रैरुदधिः फेनचन्दनम् ।

तदादाय करैरिन्दुलिम्पतीव दिगङ्गना[ः] ॥९५४॥ ”

अत्र सजातीययोर्लक्ष्योर्यथा वा ‘ लिम्पतीव तमोऽङ्गानि ’ इत्यादि । अत्रोत्प्रेक्षोपमयोर्विजातीययोः ।

तृतीया यथा—

“ आनन्दमन्थरपुरन्दरमुक्तमान्ध्रं मौलौ हठेन निहितं महिषासुरस्य ।

पादाम्बुजं भवतु वो विजयाय मञ्जु मञ्जीरसिञ्जितमनोहरमम्बिकाया ॥९५५॥ ”

अत्रानुप्रासोपमयोः पादाम्बुजभित्तत्र ह्युपमाया मञ्जीरसिञ्जितं साधकं प्रमाणं रूपकस्य तु प्रतिकूलमम्बुजे तस्याभावात् ॥ ८७ ॥

अथ संङ्करमाह—

स्वीकृत्य समवायाख्यं सम्बन्धं क्षीर—नीरवत् ।

संसृज्यन्ते पुनर्यस्मिन् केऽप्यमी सैष सङ्करः ॥ ८८ ॥

क्षीर—नीरन्यायेन समवायाख्यमयुतसिद्धानामाधार्याधारभूतानां य इहेति प्रत्ययहेतुः सम्बन्धः स समवाय इति लक्षणलक्षितं तादात्म्यरूपं सम्बन्धमङ्गीकृत्य यस्मिन् यत्र पुनः केऽप्यमी पूर्वोक्ता अलङ्काराः संसृज्यन्ते संसर्गमनुभवन्ति स एष सङ्करो नामालङ्कारः ॥ ८८ ॥

अथास्य प्रकारानाह—

तेषामङ्गाङ्गिभावेन संशयानुगमेन वा ।

एकस्मिन् वाचके वाऽनुप्रवेशेन स च त्रिधा ॥ ८९ ॥

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३३१

स च सङ्करस्त्रिप्रकारस्तद्यथा-तेषामलङ्काराणामात्मन्येव विश्रान्तिमना-
प्लुवतामङ्गाङ्गिभावेन परस्परमवयवावयविविस्वरूपेणेत्येकः । यथा—

“ आत्ते सीमन्तचिह्ने मरकत(ति)नि ह(हृ)ते हेमताडकूपत्रे
लुप्तायां मेखलायां झटिति मणितुलाकोटिपुग्मे गृहीते ।

शोणं बिम्बोष्ठकान्त्या त्वदरिसृग्दृशामित्वरीणामरण्ये
राजन् ! गुञ्जाफलानां स्रज इति श्रवरा नैव हारं हरन्ति ॥९५६॥ ”

अत्र तद्गुणमाश्रित्य भ्रान्तिमानाविर्बभूव । भ्रान्तिमदुपप्लभ्येनैव च तद्गु-
णोऽपि चेतनचमत्कारीत्यनयोः परस्परमङ्गाङ्गिभावः ।

यथा वा—

“ रजोभिस्तुरगोत्कीर्णैर्गजैश्च घनसन्निभैः ।
ध्रुवस्तलमिव व्योम कुर्वन् व्योमेव भूतलम् ॥ ९५७ ॥ ”

अत्र परिवृत्तिरूपमाङ्गभूता ।

शब्दालङ्कारविषयेऽप्येष कैश्चिदुदाह्रियते यथा—

“ राजति तटीयमभिहत-दानव-रासातिपातिसारावनदा ।

गजता च यूथमविरत-दान-वरा सातिपाति सारा वनदा ॥९५८॥ ”

अत्राभिहतदानवरासेति शम्भुमम्बोधनम् । अत्र यमकानुलोम-प्रतिलोमयोः
सङ्करः स चाङ्गाङ्गिभावरूपोऽत्र न युक्तः । शब्दालङ्कारयोर्मिथःसापेक्ष(स)त्वा-
भावाद् वक्ष्यमाणस्त्वेकवाचकानुपवेशसङ्करो न विरुध्यते । तथा द्वयोः प्राप्तौ यत्रै-
कतरपरिग्रहे साधक-साधकप्रमाणाभावः स संशयस्तस्यानुगमेन द्वितीयो यथा—

* “ जह गम्भीरो जह रयणनिम्बरो जह य निम्मलच्छाओ ।

ता किं विहिणा सो सरसवाणिओ जलनिही न कओ ॥९५९॥ ”

अत्र समुद्रे प्रस्तुते विशेषणमाभ्यादप्रस्तुतार्थप्रतीतेः किमसौ समासोक्तिः ?
किमब्धेरप्रस्तुतस्य मुखेन कस्यापि तत्समगुणतया प्रस्तुतस्य प्रैतिपच्चेरियम-

* यथा गम्भीरो यथा रत्ननिर्भरो यथा च निर्मलच्छायाः ।

तत् किं विधिना स सरसपानीयो जलनिधिर्न कृतः ? ॥

३३२

अलङ्कारमहोदधौ

प्रस्तुतं—प्रक्षेपेति सन्देहः । यत्र तु साधकं वाधकं वा प्रमाणमस्ति, तत्रैकतर-
परिग्रहस्तत्र साधकं यथा—

“रोहन्मूलातिगौरैरुगपतिफणैरत्र पातालकुक्षौ
प्रोद्यद्बालाङ्कुरभीर्दिशि दिशि दशनैरेभिराशागजानाम् ।

अस्मिन्नाकाशदेशे विकसितकुसुमा राशिभिस्तारकाणां

नाथ ! त्वत्कीर्तिवल्ली फलति फलमिदं बिम्बमिन्दोः सुधाऽऽर्द्रम् ॥ ९६० ॥”

अत्र रोहन्मूलत्वादीनि विशेषणानि कीर्तिरेव वल्लीति रूपकसाधकानि
कीर्तिर्वल्लिरिवेत्युपमां प्रति तु न साधकानि न च वाधकानि प्रतीयमानोत्प्रेक्षां प्रति
रूपकस्याङ्गभावः ।

वाधकं यथा—

“शरदीव प्रसर्पन्त्यां तस्य कोदण्डटात्कृतौ ।

विनिद्रजृम्भितहरिर्वि(वे)ष्योदधिरजायत ॥ ९६१ ॥”

अत्र विनिद्रजृम्भितहरिरिति साम्योक्तिरुपमाया वाधकं प्रमाणम् । “उपमेयं
व्याघ्राद्यैः साम्यानुक्तौ” [सिद्धहेम० ३ । १ । १०२] इति वचनादुपमास-
मासाभावात् । तथा एकस्मिन्नभिन्ने वाचके वा पदे द्वित्राद्यलङ्काराणामनुप्रवेशे-
नावस्थानेनेति ।

तृतीयो यथा—

“मुरारिर्निर्गता नूनं नरकप्रतिपन्थिनी ।

तवापि मूर्ध्नि गङ्गेव चक्रधारा पतिष्यति ॥ ९६२ ॥”

अत्र मुरारिर्निर्गतेत्यर्थश्लेषोद्भवाया उपमाया नरकप्रतिपन्थिनीति शब्द-
श्लेषोद्भवायाथैकस्मिन्नवशब्दे सङ्कीर्त्यमाणत्वादर्थालङ्कारसङ्करः ।

शब्दार्थालङ्कारसङ्करो यथा—

“स्पष्टोच्छ्रमत्किरणकेसरध्वजबिम्बं विस्तीर्णकर्णिकमधो दिवसारविन्दम् ।

श्लिष्टाष्टदिग्दलकलापमुखावतारवद्धान्वकारमधुपावलि सञ्चुकोच ॥ ९६३ ॥”

अत्रैकपदानुपविष्टौ रूपकानुप्रासौ ॥ ८९ ॥

अथालङ्कारोपसंहारपूर्वं तदोपाधिधानं प्रतिजानीते—

÷ इतः परं पत्रस्याभावाद् व. पुस्तिकाऽपि विकला ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३३३

“ लक्षिता इत्यलङ्काराः काव्यसौन्दर्यहेतवः ।
दोषास्तेषामिदानीं तु कांश्चिदप्यभिदधमहे ॥ ९० ॥ ”

इति पूर्वोक्तप्रकारेणालङ्कारा अनुप्रासोपमादयः कविताचारुत्वकारणभूता
लक्षिता लक्षणोपेतत्वेन कथिताः । इदानीं सम्प्रति तेषां कांश्चिदपि दोषानु-
त्कर्षक्याहतिहेतूनभिदधमहे ब्रूम इति ॥ ९० ॥

अथानुप्रासदोषानाह—

प्रसिद्धयभावो वैफल्यं तथा वृत्तिविरुद्धता ।

एतेऽनुप्रासमाश्रित्य दोषाः सङ्कीर्तितास्त्रयः ॥ ९१ ॥

प्रसिद्धेः शास्त्रीयाया लौकिक्या वाऽभावोऽविद्यमानता । वैफल्यं निष्फलता
तथा वृत्तीनामुपनागरिकाऽऽदीनां विरुद्धत्वमित्येते त्रयो दोषा अनुप्रासमा-
श्रित्य अनुप्रासविषये सङ्कीर्तिताः कथिताः । तत्राद्यो यथा—

“ चक्री चकारपङ्क्तिं हरिरपि च हरीन् धूर्जटिर्धूर्ध्वजान्ता-
नक्षं नक्षत्रनाथोऽरुणमपि वरुणः कूबराग्रं कुबेरः ।

रंहः सङ्घः सुराणां जगदुपकृतये नित्ययुक्तस्य यस्य

स्तौति प्रीतिप्रसन्नोऽन्वहमहिमरुचेः सोऽवतात् स्यन्दनो वः ॥ ९६४ ॥ ”

अत्र कर्तृ-कर्मनैयत्येन स्तुतिरनुप्रासानुरोधेनैव कृता, न तु पुराणेतिहासा
दिषु तथा प्रतीतेति प्रसिद्धिविरोधः ।

वैफल्यं यथा—

“ स्वच्छन्दोच्छलदच्छलच्छकुहरच्छातेतराभ्युच्छटा-

मूर्च्छन्मोहमहर्षिहर्षविहितस्नानाह्निकाऽह्वाय वः ।

भिद्यादुद्यदुदारदु(द)र्दुरदरी दीर्घादरिद्रद्रुम-

द्रा(द्रो)होद्रेकमयो ममेन्दु(-होर्मिमेदु-)रमदा मन्दाकिनी मन्दताम् ॥ ९६५ ॥ ”

अत्र वाच्यस्य न किञ्चिच्चारुत्वमस्तीति निष्फलत्वमेवानुप्रासस्य ।

वृत्तिविरुद्धत्वं यथा—

३३४

अलङ्कारमहोदधौ

“अकुण्ठोत्कण्ठया पूर्णमाकण्ठं कलकण्ठि ! माम् ।
कम्बुकण्ठ्याः क्षणे कण्ठे कुरु कण्ठार्तिमुदर ॥ ९६६ ॥”

अत्र शृङ्गारोचितायामुपनागरिकायां परुषवर्णत्वं विरुद्धम् ॥ ९१ ॥

अथ यमकदोषमाह—

पादत्रयगतत्वेन यमकं न प्रयुज्यते ।

पादत्रयाश्रितमेव यमकं न प्रयोक्तव्यम् । यथा—

“सृजङ्गमस्येव मणिः सदम्भा [ग्राहावकीर्णैव नदी सदम्भाः ।]
दुरन्ततां निर्णयतोऽपि जन्तोः कर्षन्ति चेतःप्रमुखैः सदम्भा [ः] ॥ ९६७ ॥”

अत्र तृतीयपादे यमकं नास्ति ।

अधोपमादोषानुपक्रमते—

अथेदमुपमादोषजातं किमपि कथ्यते ॥ ९२ ॥

अथेत्यनुपमासदोषानन्तरं उपमायां दोषजातं दूषणवृन्दं किमपि स्तोकं
कथ्यतेऽभिधीयते ॥ ९२ ॥

अथ दोषजातमेवाह—

जाति-प्रमाणयोर्न्यूनाधिकत्वमुपमानगम् ।

धर्माश्रितोऽधिकन्यूनभावोऽप्यस्यां न सम्मतः ॥ ९३ ॥

उपमानगमुपमानस्थितं जातेः प्रमाणस्य च न्यूनत्वमधिकत्वं च । तथा
धर्माश्रितो धर्मसङ्ख्याविषयोऽधिकभावो न्यूनभावश्चास्यामुपमायां न सम्मतो
नामीष्टः ।

तत्र जातिन्यूनत्वं यथा—‘चण्डालैरिव युष्माभिः साहसं परमं कृतम् ।’
प्रमाणन्यूनत्वं यथा—‘बह्विष्णुलिङ्ग इव भानुरयं चकास्ति ।’

जात्यधिकत्वं यथा—

“अयं पद्मासनासीनश्चक्रवाको विराजते ।

युगादौ भगवान् वेधा विनिर्मितसुरिव प्रजाः ॥ ९६८ ॥”

अर्थोलङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३३५

प्रमृणाधिकत्वं यथा—

“ पातालमिव नाभिस्ते स्तनौ क्षितिधरोपमौ ।

वेणीदण्डः पुनरयं कालिन्दीपातसन्निभः ॥ ९६९ ॥ ”

पशु-चण्डालादिभिरुपमानैर्न्यूनाधिकैरत्यन्तमनुचितैः प्रस्तुतोऽर्थः कामं कदर्थितः ।

धर्माधिकत्वं यथा—

+ “ अहिणवमणहरविरइयवल्लयविहसा विहाइ नववहूआ ।

कुन्दल्य व्व समुत्फुल्लगुच्छपरिलीणभ्रमरगणा ॥ ९७० ॥ ”

अत्र भ्रमरगणस्याधिकत्वम् ।

धर्मन्यूनत्वं यथा—

* “ संहयचक्रायजुआ विअसिअकमला मुणालसंछन्ना ।

वावी वहु व्व रोयणविलिचधण्या सुहावेइ ॥ ९७१ ॥ ”

अत्र नेत्रबाहूपमानपदानि वधूविशेषणत्वेनाभिहितानि ॥ ९३ ॥

अथास्या दूषणान्तरमाह—

दूषयत्युपमां भेदो लिङ्गस्य वचनस्य च ।

यदि साधारणं धर्ममन्यरूपं करोत्ययम् ॥ ९४ ॥

उपमोपमेययोर्लिङ्गभेदो वचनभेदश्चापमां दूषयति । यदि साधारणं समानं धर्ममन्यरूपमन्यादृशमयं भेदः करोति । तत्राद्यो यथा—

“ वापीव विमलं व्योम हंसीव धवलः शशी ।

अशिलेखेव हंसीज्यं हंसालिरिव ते यशः ॥ ९७२ ॥ ”

अत्र विमलत्वादिधर्मा लिङ्गभेदान्नोभयानुगमश्चमाः ।

+ अभिनवमनोहरविरचितवल्लयविभूषा विभाति नववधूया ।

कुन्दलत्वेव समुत्फुल्लगुच्छपरिलीनभ्रमरगणा ॥

* संहतचक्रवाकयुगा विकसितकमला मृणालसंछन्ना ।

वापी वधूरिव रोचनविलिप्तस्तना सुखयति ॥

३३६

अलङ्कारमहोदधौ

द्वितीयो यथा—

“सरांसीवामलं व्योम काशा इव सितः शशी ।

शशीव धवला हंसा हंसीव विशदा दिशः ॥ ९७३ ॥”

अत्र वचनभेदादमलत्वादिधर्मा अप्येवमेव । यदि तु लिङ्गभेदेऽपि धर्मा-
णामेकरूपत्वं तदा न दोषस्तस्योभयत्राप्यनुगमश्चमत्वात् ।

यथा—

“तद्वेषः सदृशोऽन्याभिः स्त्रीभिर्मधुरताभृतः ।

दधते स्म परां शोभां तदीया विभ्रमा इव ॥ ९७४ ॥”

अत्र सदृश इति मधुरताभृत इति चेति धर्मा उभयानुगामिनः ॥ ९४ ॥

अस्या एव दोषान्तरमाह—

भजतोऽस्यामसादृश्यासम्भवावपि नेष्टताम् ।

तत्रासादृश्यं यथा—

“ग्रथ्नामि काव्य-शशिनं विततार्थरश्मिम् ।”

अत्र काव्यस्य शशिनाऽर्थानां च रश्मिभिः सादृश्यं कापि न प्रतीतम् ।

असम्भवो यथा—

“निपेतुरास्यादिव तस्य दीप्ताः शरा धनुर्मण्डलमध्यभाजः ।

जाज्वल्यमाना इव वारिधारा दिनार्धभाजः परिवेषिणोऽर्कात् ॥ ९७५ ॥”

अत्र ज्वलन्त्यो वारिधाराः सूर्यमण्डलान्निपतन्त्यो न सम्भवन्ति ।

अथास्या दूषणान्तरानङ्गीकारार्थमाह—

शक्यः कालादिभेदस्तु परिहर्तुं न कैश्चन ॥ ९५ ॥

“अतिथिं नाम काकुस्थात् पुत्रमाप कुमुदती ।

पश्चिमाद् यामिनीयामात् प्रसादमिव चेतना ॥ ९७६ ॥”

इत्यादौ चेतना प्रसादमाप्नोति, न त्वापेत्यादि कालभेदः ।

अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ।

३३७

“ प्रत्यग्रमञ्जनविशेषविविक्तमूर्तिः कौमुभ्मरागरुचिरस्फुरदंशुकान्ता ।
विभ्राजसे मकरकेतनमर्चयन्ती बालप्रवालविटपप्रभवा लतेव ॥९७७॥ ”

इत्यादौ लता विभ्राजते न तु विभ्राजसे इत्यादि पुरुषभेदः ।

‘ गङ्गेव प्रवहतु ते सदैव कीर्तिः । ’ इत्यादौ गङ्गा प्रवहति, न तु प्रवह-
त्वित्यादि ॥

विध्यादिभेदश्च यः केनाप्यस्यां द्व(प)रिहार्यत्वेनोक्तः, स न कैश्चन कोविदै-
रपि शक्यः परिहर्तुमुपमानोपमेययोः प्रयाणैककालमनुत्पत्त्या सम्बोधनाशी-
र्वादाविषयत्वेन च कवितायां निर्विषयताप्रसङ्गादिनाऽतुचितं परिहार्यत्वाद-
भिधानम् ॥ ९५ ॥

अथोत्प्रेक्षादोषमाह—

नोत्प्रेक्षां क्षमते वक्तुं यथाशब्द इवादिवत् ।

तां समर्थयितुं नार्थान्तरन्यासोऽपि युज्यते ॥ ९६ ॥

इवादिवत् ध्रुवं-शङ्के-मन्ये-प्रभृतयः शब्दा यथोत्प्रेक्षां वक्तुं क्षमन्ते, न
तथा यथाशब्दस्तस्य सादृश्यमेव वक्तुं क्षमत्वात् । यथा—

“ उद्वययौ दीर्घिकागर्भान्मुकुलं मेचकोपमम् ।

नारीलोचनचातुर्यशङ्कासङ्कुचितं यथा ॥ ९७९ ॥ ”

तथा तामुत्प्रेक्षां समर्थयितुमर्थान्तरन्यासाश्रयणमपि न युज्यते । सम्भा-
वितत्वादतात्त्विकरूपवच्चेनाकाशकुसुमप्रायायां तस्यामर्थान्तरन्यासस्य भ्रमरसं-
निवेशतुल्यत्वात् । यथा—

“ दिवाकराद् रक्षति यो गुहासु लीनं दिवा भीतमिवान्धकारम् ।

क्षुद्रेऽपि नूनं क्षरणं प्रपन्न(न्ने) ममत्वमुच्चैःशिरसामतीव ॥ ९८० ॥ ”

अत्राचेतनस्य तमसः स्वर्गात् त्रास इ(ए)व न सम्भवाति । कुतस्तद्देतुक-
मद्रिणा परित्राणम् ? । सम्भावितेन तु रूपेण द्वयमपि किमप्यु[प]पादयितुं
शक्यते । तत्समर्थनाय यत्नस्तु व्यर्थ इ(ए)व ॥ ९६ ॥

३३८

अलङ्कारमहोदधौ

अथ समासोक्तिमाह—

तुल्यैर्विशेषणैरेव प्रतीतपथचुम्बिनः ।

प्रयोगश्चोपमानस्य समासो[क्तौ] न साम्प्रतम् ॥९७॥

चकारः पूर्वसमुच्चये । विशेषणसाम्यादेवोपमानस्य प्रतीतौ तत्प्रयोगः समासोक्तौ न युक्ततां चुम्बति, अधिकप्रसङ्गाद् । यथा—

“ स्पृशति तिग्मरुचौ ककुभः करैर्दधितयेव विजृम्भिततापया ।

अतनुमानपरिग्रहया स्थितं रुचिरया चिरयायिदिनश्रिया ॥ ९८१ ॥

अत्र यथा तिग्मरुचः ककुभां च विशेषणसाम्यादेव नायकत्वप्रतीतिस्तथा निदाघदिनश्रियोऽपि प्रतिनायकप्रतीतिरस्त्येवेति दयिताशब्दप्रयोगो न युक्तः । एवमप्रस्तुतप्रशंसाप्राप्तेयप्रयोगोऽपि नैचित्तिं चुम्बति । यथा—

“ आहूतेषु विदङ्गमेषु मशको नायान् पुरो वार्यते

मध्ये वायुरिवाविशंस्तृणमपी(पि) धत्ते मणीनां धुरम् ।

खद्योतोऽपि न कम्पते प्रचलितुं मध्येऽपि तेजस्विनां

धिक् सामान्यमचेतनं प्रभुभिवानामृष्टतत्त्वान्तरम् ॥ ९८२ ॥

अप्रभुभिवेत्युपमेयं विशेषणसाम्यादेव गम्यते । प्रयोगस्त्वस्य नोचितः ॥९७॥

अथालङ्कारसमर्थनार्थमाह—

इत्यलङ्कारवैचित्र्यमुक्तमर्थाश्रये कियत् ।

अनन्ता हि कवीन्द्राणां भङ्गीभणितयोऽद्भुताः ॥ ९८ ॥

इत्यमुना पूर्वोक्तप्रकारेणार्थाश्रयणं वाच्यनिष्ठं कियदल्पमलङ्कारवैचित्र्यमुक्तमभिहितम्; सामस्त्येन वक्तुमशक्यत्वात् । हिर्यस्मात् कारणात् कवीन्द्राणामद्भुता लोकोत्तरा भङ्गीभणितयो विच्छिच्चिविशेषोक्तयोऽनन्ताः सङ्ख्यातीता वर्तन्ते । ता एव चालङ्कारास्ततश्चानन्त्यादेर्वैताः सर्वा अपि वक्तुं न शक्यन्त एवेत्यर्थ इति ॥ ९८ ॥

अलङ्कारमहोदधिकार-प्रशस्तिः ।

३३९

इत्थं दोषपराङ्मुखी गुणपरीरम्भैकसंरम्भिणी
 नानाऽलङ्कृतिशालिनी रसपरिस्वन्दामृतस्यन्दिनी ।
 वक्त्रे वल्गति वाक् प्रसन्नमधुरा धाम्नीव सीमन्तिनी
 तस्यैव स्वगुरोः प्रसीदति परं यत्रां द्विपङ्केरुहम् ॥ ९९ ॥
 इत्थलङ्कारमहोदधौ अर्थालङ्कारवर्णनो नामाष्टमस्तरङ्गः ॥ ८ ॥

[ग्रन्थकार-प्रशस्तिः]

गच्छे हर्षपुरीये गुणसेवधिरभयदेवसूरिरभूत् ।
 मलधारीत्यभिधाऽन्तरमधत्त यः कर्णभूषकृतम् ॥ १ ॥
 शिष्यस्तदीयोऽजनि हेमसूरिरपरविद्याऽर्णव-कर्णधारः ।
 श्रीसिद्धराजः किल यस्य वाचं बभार शेषामिव मूर्ध्नि शश्वत् ॥ २ ॥
 तस्य भुवनप्रशस्यः शिष्यः श्रीविजयसिंहसूरिरभूत् ।
 आन्तरविरोधिकरिक्कुलविजये सिंहायितं येन ॥ ३ ॥
 श्रीचन्द्रसूरिस्तदनु प्रदत्तमनःप्रमोदोऽजनि कोविदानाम् ।
 सारस्व[त]श्रो(स्रो)तसि यस्य खेलन् केषां न हर्षाय यशो-मरालः ? ॥ ४ ॥
 जज्ञे शमाम्बुनिधिरस्य पदे जनानामानन्दभूः स भगवान् मुनिचन्द्रसूरिः ।
 साम्यामृतं किमपि यत्र तदाऽऽविरासीद् यज्जन्मिनां सपदि भावरुचोऽप्यहर्षितः ॥ ५ ॥
 श्रीमुनीन्द्रप्रभोर्गच्छं गुणैस्तैस्तैरभूषयन् ।
 वक्षो मुक्ता इव स्त्रीणां श्रीदेवानन्दसूरयः ॥ ६ ॥
 जगन्मनः-कैरव-शीतरश्मिः श्रीमान् यशोभद्रगुरुस्ततोऽभूत् ।
 जाता तपस्यस्यधिकैव कान्तिः किन्त्वस्य सिद्धान्तमुधामयस्य ॥ ७ ॥
 बभूव विद्या-भ्रमरी-सरोजं प्रभुः स देवप्रभसूरिरस्मात् ।
 प्रसादसौरभ्यमवाप्य यस्य मादृग्विधोऽप्येष सतां मुदेऽभूत् ॥ ८ ॥
 ततो गुणानामभिदैवतं परं जयन्त्यमी श्रीनरचन्द्रसूरयः ।
 यद्वाचि विन्यस्तभराऽद्य भारती विभर्ति ला(भा)सुखसङ्गमं चिरात् ॥ ९ ॥

३४०

अलङ्कारमहोदधिकार-प्रशस्तिः ।

एते काव्यकलारहस्यमतुलं शिष्यप्रकाण्डेषु यद्
 व्याचक्षुर्नरचन्द्रसूरिगुरवो वात्सल्यकलोलिताः ।
 तत् किञ्चित् सुधियां चमत्कृतिकृते व्युत्पत्तये चात्मन-
 स्तत्पादद्वयपङ्कजालिरलिखत् सूरिर्नरेन्द्रप्रभः ॥ १० ॥
 समाप्तेयममलङ्कारमहोदधिकारिका । एतस्याः प्रमाणं चेदम्-
 नयन-वस्तु-सूर १२८२ वर्षे निष्पन्नायाः प्रमाणमेतस्याः ।
 अजनि सदस्रचतुष्टयमनुष्टुभाष्टपरि पञ्चशती ॥ ११ ॥

समाप्तेयं टीका । ग्रन्थाग्रं ४५०० ॥



अलङ्कारमहोदधौ

३४१

अथैतद्गतालङ्कारानुक्रमबीजकं यथा—

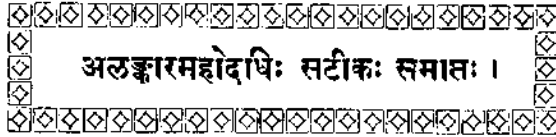
१ अतिशयोक्तिः	२८ श्लेषः
२ सहोक्तिः	२९ विरोधः
३ उपमा	३० असङ्गतिः
४ अनन्वयः	३१ विशेषोक्तिः
५ उपमेयोपमा	३२ विभावना
६ स्मरणम्	३३ विषमम्
७ संशयः	३४ समम्
८ भ्रान्तिमान्	३५ अधिकम्
९ उल्लेखः	३६ यर्थायः
१० रूपकम्	३७ विकल्पः
११ अपह्नुतिः	३८ व्याघातः
१२ परिणामः	३९ अन्योन्यम्
१३ उत्प्रेक्षा	४० विशेषः
१४ तुल्ययोगिता	४१ कारणमाला
१५ दीपकम्	४२ सारः
१६ निदर्शना	४३ एकावली
१७ प्रतिवस्तूपमा	४४ दीपकम्
१८ दृष्टान्तः	४५ काव्यलिङ्गम्
१९ अर्थान्तरन्यासः	४६ अनुमानम्
२० व्यतिरेकः	४७ यथासङ्गख्यम्
२१ विनोक्तिः	४८ परिवृत्तिः
२२ परिकरः	४९ परिसङ्ख्या
२३ समासोक्तिः	५० अर्थापत्तिः
२४ अप्रस्तुतप्रशंसा	५१ समुच्चयः
२५ पर्यायोक्तम्	५२ समाधिः
२६ आक्षेपः	५३ प्रत्यनीकः
२७ व्याजस्तुतिः	५४ प्रतीपम्

३४२

अलङ्कारानुक्रम-बीजकम् ।

५५ मीलितम्	६३ भाविकम्
५६ सामान्यम्	६४ उदात्तम्
५७ तद्वृणः	६५ रसवत्
५८ अतद्वृणः	६६ प्रेयः
५९ उत्तरम्	६७ लज्जस्वि
६० मूलम्	६८ समाहितादि
६१ व्याजोक्तिः	६९ संमृष्टिः
६२ स्वभावोक्तिः	७० सङ्करः

इति सप्ततिरलङ्काराः मुख्यया भेदास्तु बहवः ॥


 अलङ्कारमहोदधिः सटीकः समाप्तः ।

३४३

परिशिष्टम् ।

भावदेवसूरिविरचितः

काव्यालङ्कारसारः ।

श्रीसर्वज्ञं नत्वा काव्यालङ्कारसारसङ्कलनाम् ।

वक्ष्ये सङ्क्षेपेण स्पष्टं बालावबोधाय ॥ १ ॥

इष्टानिष्टेषु तज्ज्ञानां प्रवर्तन-निवर्तनात् ।

काव्यं गुरु-सुहृत्-तुल्यं कार्यं श्रेयो-यशः-श्रिये ॥ २ ॥

शक्तिर्व्युत्पत्तिरभ्यासस्तस्य हेतुरिति त्रयम् ।

सहजा देवता वाऽ(चा)पि प्रतिभा शक्तिरुच्यते ॥ ३ ॥

व्युत्पत्तिः सा तु यच्छास्त्रे व्यवहारे च नैपुणम् ।

पौनःपुन्यतया तत्तच्छिक्षाऽभ्यासैः स उच्यते ॥ ४ ॥

शब्दार्थौ च भवेत् काव्यं तौ च निर्दोष-सद्गुणौ ।

सालङ्कारौ सर्तामिष्टावत एतन्निरूप्यते ॥ ५ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचिते अलङ्कारसारे काव्य-कल-हेतुस्वरूपनिरूपणो

नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

शब्दो मुख्यो लक्षणिको व्यञ्जकश्च त्रिधा मतः ।

वाचकापरपर्यायं मुख्यशब्दं विदुर्बुधाः ॥ १ ॥

शब्दस्यार्थोऽपीत्यभिधा-लक्षणा-व्यञ्जनाभिधौ ।

व्यापारैर्मर्थैः स्याद् वाच्यो लक्ष्यो व्यङ्ग्यस्त्रिधा क्रमात् ॥ २ ॥

१. अ. प. संलग्नानां । २. का. विव० । ३. अ. प. सुख० । ४. अ. प. व्यात् या यत्र । ५. अ. प. अभ्यास उ० । ६. अ. समाधि०, प. समाधि० । ७. अ. प. एव त० । ८. अ. प. अलङ्कारे । ९. अ. प. प्रह० । १०. अ. प. निर्धेः । ११. अ. प. मर्थैः ।

३४४

अलङ्कारसारः ।

गङ्गायां घोष इत्यत्र गङ्गावाच्यमथो तटम् ।
 लक्ष्यं व्यङ्ग्यं पुनः शैत्य-पावनत्वाद्ययं कर्मः ॥ ३ ॥
 मुख्यार्थनिष्ठो यः शब्दव्यापारः साऽभिप्रा मता ।
 अभिधैव ह्यमुख्यार्थाऽन्यार्थगा लक्षणा भवेत् ॥ ४ ॥
 व्यञ्जनं व्यज्यते येनानुक्तं व्यङ्ग्यं पुनर्द्विधा ।
 गौणं मुख्यं च प्राक् काक्वाश्लिष्यामि तरद् ध्वनिः ॥ ५ ॥
 रोमाञ्चाद्यङ्कितं क्लृप्तं वापीं स्नातुं गताः सखि ! ।
 न तु तस्याधमस्यान्ते रतं तेऽभूदिति ध्वनिः ॥ ६ ॥
 अघटनेतोऽनुपयोगान्मुख्यस्यैवाधि ते तदास्यया ।
 योऽन्यार्थागमो रुढेः प्रयोजनाद् वेति लक्षणा सोक्ता ॥ ७ ॥
 गङ्गायां घोषस्यानुपपत्त्याऽऽसत्तितस्तटावगमः ।
 यद् भवति लक्षणा सा प्रयोजनं पावनत्वादि ॥ ८ ॥
 कुशलस्येपातुपपत्त्या कर्मणि कुशलस्य दक्ष इति रुढिः ।
 व्यङ्ग्येन सा तु रहिता प्रयोजनं व्यङ्ग्यरहितं तु ॥ ९ ॥
 रामोऽस्मीत्यत्राख्यानुपयोगात् लक्ष्यते हि तदवस्था ।
 निर्वेदाद्यसमानं प्रयोजनं व्यङ्ग्यमेतत् तु ॥ १० ॥
 षड्भेदा लक्षणा प्रोक्ता शुद्धौ भेदौ तदादिमौ ।
 तथोपचारमिथास्तु चत्वारस्तन्निरूप्यते ॥ ११ ॥
 कुन्ता विशन्तीत्यादौ यः पराक्षेपः स्वसिद्धये ।
 परोपादानतः साऽऽद्यां स्मृतोपादानलक्षणा ॥ १२ ॥
 गङ्गायां घोष इत्यादौ परार्थं स्वसमर्पणात् ।
 लक्षणाल्लक्षणा या स्यादसौ लक्षणलक्षणा ॥ १३ ॥
 गुणतो गुणसारोपा गौर्वाहीको यथोच्यते ।
 गौरेवापमितीयं तु गौर्णसाध्यवसानिका ॥ १४ ॥^१

१. का. कर्मत् । २. का. अङ्गता । ३. अ. प. सखे । ४. का. मुख्यानु । ५. अ. प. ०भृदक्ष । ६. का. ०त्व० । ७. अ. प. ०दिस० । ८. अ. प. ०तः वि० । ९. का. ०स्य सि० । १०. अ. प० तु । ११. अ. इति ।

काव्यालङ्कारसारसंग्रहः ।

३४५

सम्बन्धात् शुद्धसारोपा धृतमायुरिदं यथा ।

आयुरेवेदमित्येषा शुद्धसाध्यवसानिका ॥ १५ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारसारे शब्दार्थस्वरूपनिरूपणो नाम
द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

दृष्टं पदं श्रुतिकडं स्यात् तथा च्युतसंस्कृति ।

शिथिलानुचितार्थे च नेथार्थमसमर्थकम् ॥ १ ॥

किल्लं निरर्थकं ग्राभ्यं सन्दिग्धं कथितं तथा ।

विकृतं निहतार्थं च विरुद्धमतिकृत् तथा ॥ २ ॥

समाप्त-पुनरात्तं स्यादश्लीलं चाप्रयुक्तकम् ।

अविमृष्टविधेयांश्चमथो पतत्प्रकर्षकम् ॥ ३ ॥

स्यातामुपहत-लुप्तविसर्गे च विसंन्धय ।

कुसन्धि हतधृत्वं च स्यान्निगूढमधिकं तथा ॥ ४ ॥

अस्थानस्थपदं मर्गप्रक्रमं गमितं तथा ।

अप्रसिद्धं च संक्कीर्णमकैमं वाक्यमप्यसत् ॥ ५ ॥

श्रुतिकद्वेष कौतार्थ्यभाजी त्वदर्शनादभूत् ।

च्युतसंस्कृति तु च्छन्दो-लिङ्ग-लक्षण-दूषणात् ॥ ६ ॥

शिथिलितं सुखान्जरीरलं लोलाम्बकालिनी ।

अनुचितार्थं च यद्वयञ्जे सुमटाः पशुतां गताः ॥ ७ ॥

नेथार्थं नेयसोपेक्ष्यं न जलेऽलक्षि कालियः ।

असमर्थं यथा हन्ति गत्यर्थं न समर्थयेत् ॥ ८ ॥

किल्लं व्यवहितार्थं यन्निर्र्थं चादिपूरणात् ।

ग्राभ्यं तु कटि-गल्लाद्यं सन्दिग्धं याति खे स्वगः ॥ ९ ॥

१ अ. प. ०प्र०० । २ अ. प. कर्ता० । ३ का. त्व० । ४ अ. प. यज्जो ।

५ अ. प. सापेत् ।

४४

३४६

भावदेवाचार्यविरचितः

कथितं तीव्ररुक् तीव्रो विहृतं यद्वदैयकः ।

निहतार्थं तु रागोर्थे शोणिते रुधिरार्थतः ॥ १० ॥

उपहारस्त्वया देव्याः] शोणितप्रसवैः कृतः । [षट्पदः]

विरुद्धमतिकृत् तु स्यादपराधीनता यथा ।

समाप्त-पुनरात्तं स्यात् शङ्खाभा कीर्तिरिन्दुभा ॥ ११ ॥

त्रिधाऽस्त्रीलम्कल्याण-व्रीडो-गर्हाकरोक्तिभिः ।

बाला मृतेव दृष्टोक्तसाधना प्रथ्वरन्मला ॥ १२ ॥

अप्रयुक्तं तु पुष्टिङ्गस्वाद्यतिदैवते यथा । [षट्पदः ।]

अविमृष्टविधेयोऽं समासे क्वात्र तन्नृपः ।

पतत्प्रकर्षं हीनानुप्रासादित्वे यथोत्तरम् ॥ १३ ॥

उपहत-लुप्तविसर्गे वीरो घोरं घना जना भविका ।

माले इमे विसन्धिं तु कुसन्धि बटवानयस्व घटम् ॥ १४ ॥

हृतवृत्तं विच्छन्दः स्यात् स्वादूत्पलसुगंधमिह नीरम् ।

न्यूनं हृदि गुण-कजवनमधिकं स्फटिकाकृतिप्रतिभम् ॥ १५ ॥

अस्थानस्थं सिता विश्वं कीर्तिस्ते व्याप पन्नवत् ।

अप्रक्रममर्केऽस्तं याते यातो दिनोऽपि हि ॥ १६ ॥

गोभितं खलसंसर्गं वदामि तव मा कृथाः ।

अप्रसिद्धं रवः सिधे ददुरे कूजितं यथा ॥ १७ ॥

सङ्कीर्णं कुरु मां रौद्राद् देव ! रक्ष दयां भयात् ।

अक्रमं तु शशी वृद्धो वदनं दीयतेऽवते ॥ १८ ॥

अर्धदोर्ध्वस्त्वपुष्टोऽर्थः कष्टो व्याहत एव च ।

विरुद्धानुचित-ग्राम्य-सन्दिग्ध-पुनरुक्तकाः ॥ १९ ॥

१ का. निहि० । २ अ. प. रागे० । ३ का. शंखभा । ४ का. ०कसा० । ५ का. ०दी । ६ का. ०रोथ सा । ७ अ. प. ०गंधि० । ८ अ. प. ०मां । ९ का. गते । १० अ. प. दुर्धरे । ११ अ. प. रौद्र दे० । १२ अ. प. रथो । १३ अ. प. दयते च । १४ अ. ०दोष० ।

काव्यालङ्कारसारसङ्ग्रहः ।

३४७

अणुष्टो न विशिष्टो यः कष्टो दुःखावबोधकृत् ।
 व्याहृतार्थं मिथो घातात् विश्वीयस्त्वं रिपूनहन् ॥ २० ॥
 विद्यया च प्रसिद्धया च विरुद्धो द्विविधो यथा ।
 प्रतापो वर्ण्यते श्रेतः केतकी हरमूर्धनि ॥ २१ ॥
 तथा सदचराचारविरुद्धोऽपि भवेद् यथा ।
 ध्वाङ्क्षाः सन्तश्च मन्यन्ते परस्यापि सुतं निजम् ॥ २२ ॥
 श्रेष्ठं सुगममन्वर्थात् कचिद् दोषोऽपि होस्यतः ।
 कवीनां समयात् श्लेषादुक्तो भवति सद्गुणः ॥ २३ ॥
 इहोदाहरणस्यादौ ग्रन्थसङ्क्षेपमात्रतः ।
 यथाशब्दोऽप्रयुक्तोऽपि योज्यः पूर्व-परात् पदात् ॥ २४ ॥
 इति श्रीभौवदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारसारे शब्दार्थदोषप्रकटनो
 नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

पूर्वं हेयतया काव्ये दोषानाख्याय कांश्चन ।
 अथादेयतया केचिद् वर्ण्यन्ते साम्प्रतं गुणाः ॥ १ ॥
 श्लेषः प्रसादः सैमता मौधुर्यं सुकुमारता ।
 अर्थव्यक्तिरुदारत्वमोर्जः-कान्ति-समाधायः ॥ २ ॥
 श्लेषः सुश्लिष्टवर्णत्वं यथा श्रव्यं गुरोर्वचः ।
 प्रसादः स्फुटरुढार्यो यज्ञः कुन्देन्दुसोदरम् ॥ ३ ॥
 सैमता समवर्णत्वं मुखं स्मितसितद्युति ।
 मौधुर्यं श्रुति-हृत्प्रीति गिरस्ते दुग्धबन्धवः ॥ ४ ॥
 सौकुमार्यं तु लालित्यं नीरसोऽयं पुनस्तरुः ।
 अर्थव्यक्तिः समग्रार्थो हरिः पातु श्रियः पतिः ॥ ५ ॥

१ अ. प. रिपु० । २ अ. प. व्यास्य० । ३ अ. प. इति० श० । ४ अ. प. करिषत्.
 का. तस्मिन् । ५ का.० घत्तु । ६ का. ०रस्त० । ७ का. ०प्रोऽ० ।

३४८

भावदेवाचार्यविरचितः

औदार्यं तु विदग्धोक्तिः क्वार्थिनस्त्वयि दातरि ? ।
 श्रीजोऽल्पवर्णैः प्रौढोक्तिर्धर्मस्तेऽसौ जगज्जयी ॥ ६ ॥
 कान्तिः सर्वजनस्येष्टं जन्म मेऽद्य त्वदीक्षणात् ।
 संमाधिर्यमाहात्म्यं पद्मोन्मेषः प्रभोदयैः ॥ ७ ॥
 माधुर्योजैः-प्रसादाख्यास्त्रय एव गुणाः परैः ।
 रूपातास्ते तन्मते शेषा एष्वेवान्तर्भवान्ति ते ॥ ८ ॥
 शोभाऽभिभा(धा)न-हेतुं-प्रतिषेध-निरुक्ति-धुक्ति-कार्यारूपम् ।
 सिद्धिश्च काव्य-नृपतेर्लक्षणमिदमुत्तमं प्राहुः ॥ ९ ॥
 शोभा दोषनिषेधात्मा यत्र त्वं स शुभः कलिः ।
 अभिमा(धा)नस्तु वस्तूहश्चन्द्रश्चेत् तीव्रता कथम् ? ॥ १० ॥
 हेतुस्त्यक्तान्यदेकोक्तिर्नेन्दुर्नाको गुरुर्ह्यसौ ।
 प्रतिषेधो न युद्धेन त्वं भुवैवाजयः परान् ॥ ११ ॥
 निरुक्तं त्वीदृशैव तौ जाने दोषाकरो भवान् ।
 धुक्तिर्वैशिष्ट्यमन्दस्त्वं नवो यद् हेम वर्षसि ॥ १२ ॥
 कार्यं फलोक्तिः स्त्रीमानच्छेदायेन्दुरुदेत्यसौ ।
 सिद्धिः रूपातेषु तुलयाख्याऽब्धिर्जलैस्त्वं बलैर्महान् ॥ १३ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारसारे गुणप्रकाशनो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥४॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

स्याद् वक्रोक्तिरनुप्रासो यमकं श्लेष इत्यपि ।
 चित्रं पुनरुक्तवदाभासः शब्देष्वलङ्कृतिः ॥ १ ॥
 वक्रोक्तिः श्लेष-काकुम्भां श्लेषे केनेदृशी तव ? ।
 निर्मिता दारुणा बुद्धिर्न सा दारुमयी क्वचित् ॥ २ ॥

१ अ. प. ०न्त । २ का. ०दये । ३ अ. प. ०स्तै । ४ का. ०न्त्यतः । ५ अ. प.
 ०स्तवस्तु हरवे० । ६ अ. प. निवृ० । ७ का. त्वादृशैर्मैर्जनो । ८ अ. प. इति ०गु० ।

काव्यालङ्कारसारसङ्ग्रहः ।

३४९

काकवा तु धुरुनिघ्नत्वात् विदेशं गन्तुमुद्यतः ।
कोकिलारावमधुरे समये नेष्यति प्रियः ॥ ३ ॥

वर्णसाम्यमनुप्रासः छेकगो लौटगो द्विधा ।
आद्ये व्यञ्जनसादृश्यं सकृदन्धत्र भूरिशः ॥ ४ ॥

अत्रोदाहरणे देव ! केवलालोकभास्वते ।
तुभ्यं नमोऽस्तु कन्दर्पसर्पदर्पगरुत्मते ॥ ५ ॥

तत्पदारूपोऽपि लाटानामनुप्रासो भवेद् यथा ।
तपसा किं सरागश्चेत् तपसा किं स नो यदि ? ॥ ६ ॥

यमकं यत्र वर्णानां सवृत्तानां पुनः श्रुतिः ।
श्लोकार्ध-पद-पादानामावृत्त्या तदनेकधा ॥ ७ ॥

विषदन्तपदं तत्त्वं देहि नः कमलानन ! ।
केवलं केवलं त(य)त्र देहिनः कमलानन ! ॥ ८ ॥

स श्लेषो यत्र भिन्नार्थाः शब्दाः श्लिष्टपन्थमिश्रवत् ।
पृथुकार्तस्वरस्थानं गृहं ते मेऽधुना विमो ! ॥ ९ ॥

चित्रं मरु(मुर)जबन्धादि खङ्ग-चक्रातपत्रगम् ।
विचित्रमुदेतं तत्र पद्मबन्धगतं यथा ॥ १० ॥

दक्षत्वदर्हनामन्ददत्तानन्द ! दयास्पद ! ।
दारोद्भेद दवाम्भोद ! दद्या दमर्द ! मे मुदः ॥ ११ ॥

न-णौ ड-लौ व-वावेकौ ई-लावप्यस्वरौ भैतौ ।
स्वच्छा विदुः स्वसंयोगे यमके श्लेष-चित्रयोः ॥ १२ ॥

१ अ. प. ०८ निशे मित्रे च सहजप्राकृतावापि । ३६ उपकृत्रादि० । २ अ. प. वृत्तिगो । ३ का. किलश्यति । ४ अ. प. रथ च० । ५ अ. प. ०दिषं । ६ अ. प. ददता० ०र्धममया० । ७ मध्व । ८ अ. प. वला० । ९ का. नमौ । १० का. बिदुः ।

३५०

भावदेवाचार्यविरचितः

पुनरुक्तवदाभासः पुनरयमिह पुनरुक्तसवृशता यत्र ।

यस्य सदा न त्यागो न तदन्तः सुमनसो विबुधाः ॥ १३ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारसारे शब्दालङ्कारनिर्णयो
नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

उपमोत्प्रेक्षा-रूपक-जाति-व्यतिरेक-दीपकाक्षेपाः ।

अप्रस्तुतप्रशंसा विभावना-ऽर्थान्तरन्यासः ॥ १ ॥

व्याजस्तुतिः समाधिः परिवृत्तिस्तुत्ययोगिता श्लेषः ।

वक्र-व्याज-विना-सह-पर्यायस्तदुक्तयः पञ्च ॥ २ ॥

हेतु-विरोधासङ्गति-दृष्टान्त-समासमतिशयात्पृक्ती ।

भ्रान्ति-स्मृति-सन्देहार्थानुविषम-दैवकोत्तरोदात्ता ॥ ३ ॥

सारान्योन्य-समुच्चय-कारणमाला-ऽऽशिषो यथासङ्ख्यम् ।

तद्गुण एकावलिका रसवत् प्रेयश्च परिसङ्ख्या ॥ ४ ॥

सूक्ष्मोल्लेख-विशेष-प्रतीप-संसृष्टि-भाविक-प्रमुखाः ।

बहवोऽर्थालङ्काराः स्वभाव-वक्रोक्तिभेदाभ्याम् ॥ ५ ॥

कीर्तिता इत्यलङ्कारास्तेषां लक्षणमुच्यते ।

लक्ष्यं च केषुचित् सार्थात् केषु नाम्नैव लक्षणम् ॥ ६ ॥

साम्यस्तूपमा बहुविधा लुप्त-प्रकटेव वद् यथा नांमि ।

शब्दैः साम्यार्थैरपि यथा शशीवाःसर्पा भाति मुखम् ॥ ७ ॥

अनन्वया शशीवेन्दुः प्रतीपो मुखवच्छशी ।

प्रतिवस्तूपमा चन्द्रे ज्योत्स्ना हृद्या मुनौ क्षमा ॥ ८ ॥

अन्योन्या तु शशीवास्यमस्या वदनवच्छशी । [षट्पदः]

१ का. •रुक्षाना० । २ का. •देते । ३ अ. प. इति श० । ४ अ. चक्र० । ५

अ. प. स्मृत० । ६ का. इतिविषमोक्त० । ७ का. वाच्यैः श० । ८ अ. प. •स्य भा० ।

काव्यालङ्कारसारसंग्रहः ।

३५१

कल्प-तुल्य-सुहृद्-बन्धु-स्पर्द्ध-देवि-विडम्बिनः ।
 संवादि-प्रतिबिम्बाद्याः शब्दाः सावृषयसूचकाः ॥ ९ ॥
 सम्भावनमुत्प्रेक्षा मन्ये शङ्के किल ध्रुवं प्रायः ।
 इवशब्दश्चात्र यथा भिरिः क्षितेर्मानदण्ड इव ॥ १० ॥
 गूढोत्प्रेक्षा तु सां न स्याद् यत्रेवाद्युपलक्षणम् ।
 त्वत्कीर्तिर्ध्रुवनभ्रान्तिभ्रान्ता स्वर्गापगामगात् ॥ ११ ॥
 उपमिस्त्युपमेयैक्यं रूपकमास्येन्दुरुदयतेऽस्य पुरः ।
 रूपितरूपकमेपाऽङ्गयष्टिः कोदण्डवल्लीति ॥ १२ ॥
 स्वभावकथनं जातिर्गुणध्यास्योऽस्पष्टवाक् पुरः ।
 मातुः कराङ्गुलीलग्नः शिशुर्याति स्खलद्गतिः ॥ १३ ॥
 व्यतिरेको विशेषो यदौपम्यस्योपमानतः ।
 मुखं ते चन्द्रवत् सौम्यं न तु मालिन्यदूषितम् ॥ १४ ॥
 प्रकृतेतरधर्माणां तुल्यत्वे सति दीपकम् ।
 उरः सस्या अहे रत्नं जीवतो न हि गृह्यते ॥ १५ ॥
 आक्षेपो विविधः]त्वे(स्वे)नोक्तस्य युक्त्या निषेधनात् ।
 सुधे ! प्रकटयात्मानमथवाऽस्ति सतां वचः ॥ १६ ॥
 अप्रस्तुतप्रशंसा स्याद् यत्रासौ प्रस्तुतानुगा ।
 स्थलीषु सुलमाहारा जीवन्ति हरिणाः सुखम् ॥ १७ ॥
 प्रसिद्धहेत्वभावेऽपि फलव्यक्तिर्विभावना ।
 कम्पते पवनासङ्गं विनाऽप्येषा सरोजिनी ॥ १८ ॥
 भवेदर्थान्तरन्यासोऽर्थान्तरं प्रस्तुतानुगम् ।
 अस्तं प्रयाति सरोऽपि दैवं हि बलवत्तरम् ॥ १९ ॥
 व्याजस्तुतिर्मुखे निन्दा स्तुतिश्चार्थोऽन्यथा पुनः ।
 किं ज्ञानं तव यन्निचचे नान्तरं शत्रु-मित्रयोः ॥ २० ॥

१ का. मानं स्याद् यत्र वाच्यु० । २ अ. प. ०सुद० । ३ अ. प. ०पमस्यो० । ४ अ. प. धौ स्वे० । ५ अ. प. ०रिणा । ६ का. ०तिर्वाऽ । ७ का. वत । ८ अ. प. जीवन्त० ।

३५२

भावदेवाचार्यविरचितः

समाधिः कुर्वतः कार्यं सुकरत्वं विधेर्वशात् ।
 दिष्ट्या मे गच्छतो ग्रामं जले सुशकुनोदयः ॥ २१ ॥
 परिवृत्तिर्विनिमयो न्यूनाभ्यधिकयोर्मिथः ।
 दत्त्वा घातं द्विषामेषो यशोऽगृह्णाच्चिरार्जितम् ॥ २२ ॥
 तुल्यत्वे सत्यनेकस्य क्रियाऽऽद्यैस्तुल्ययोगिता ।
 विकसन्ति सरोजानि प्रातर्दातृमुखानि च ॥ २३ ॥
 एकं रूपमनेकार्थं यत्र स रलेष उच्यते ।
 वृत्तरम्यो जनं राजा प्रीणाति मृदुभिः करैः ॥ २४ ॥
 वक्रोक्तिः प्रिय ! तत्रास्यमत्रेन्दुरपि तापकृत् ।
 व्याजोक्तिर्गोपनं दष्टः सखि ! भृङ्गेण मेऽधरः ॥ २५ ॥
 विनोक्तिः स्याद् यथा भाति न विना शशिना निशा ।
 सहोक्तिः स्याद् यथा रात्रिर्बिलीना सह चिन्तया ॥ २६ ॥
 पर्यायोक्तिर्यत्र कार्यं भङ्ग्यन्तरत उच्यते ।
 अनञ्जितदृशश्चक्रे स राजा द्वेषियोषितः ॥ २७ ॥
 हेतुश्च मलयोदभूतः प्रीणाति पवनो जनम् ।
 विरोधः त्वद्वयशः शुभ्रमास्यं कृष्णं व्यधाद् द्विषाम् ॥ २८ ॥
 असङ्गतिरसौ यत्र कार्यमन्यत्र कारणात् ।
 प्रतापस्त्वाधि राजेन्द्र ! दाहस्तु हृदि चिद्विषाम् ॥ २९ ॥
 दृष्टान्तोऽयं यथा दृष्टे त्वयि हृष्यति मे मनः ।
 विकसत्येव कुमुदमालोके शीतदीधितेः ॥ ३० ॥
 समासोक्तिरभिप्रेत्य किञ्चित् तत्सदृशाभिधा ।
 पश्य प्रतीच्यां यातेऽर्के प्राच्या कृष्णं मुखं कृतम् ॥ ३१ ॥
 अतिशयोक्तिस्त्वत्कीर्तिर्नरेन्द्र ! भुवनातिगा ।
 अत्युक्तिस्तव दानेन जाताः कल्पद्रवोऽर्थिनः ॥ ३२ ॥

१ अ. प. ०दृशाश्च० । २ का. ०मथास्यं कृष्णयेत् ।

काव्यालङ्कारसारसङ्ग्रहः ।

३५३

भ्रान्तिर्भुक्ताभ्रमं ज्योत्स्ना गुञ्जासु जनयत्यसौ ।
 स्मृतिस्तु शशिनं दृष्ट्वा यूना तस्याः स्मृतं मुखम् ॥ ३३ ॥
 सन्देहः किमिदं वक्त्रं ? किं वेन्दुरिति संशयात् ।
 अपश्नुतिरियं नेन्दुरिमा अङ्गारवृष्टयः ॥ ३४ ॥
 विषमो दैवकं यस्मिन्ननोचित्यं च वर्ण्यते ।
 क्व तपः कर्कशं क्वेदं सुकुमारं वपुस्तव ! ॥ ३५ ॥
 द्रवभीत्या वनं हित्वा लीलासरसि पद्मिनी ।
 तत्र दग्धा हिमे नालेऽसौ (साऽ)वश्यं भावि दैवकम् ॥ ३६ ॥
 किं सारं धर्म इत्यादि स्यात् प्रश्नोत्तरमुत्तरम् ।
 उदात्तं धीरवृत्तं यत् कर्णो वमोप्यदान्मुदा ॥ ३७ ॥
 सारः सारं धनं यस्य दानं तत्र प्रियं वचः ।
 अन्योन्यं च यथा भाति गुणैरात्माऽऽत्मना गुणाः ॥ ३८ ॥
 समुच्चयो वपुर्नम्रं मित्रा वाग् धीस्तता सताम् ।
 कारणाली श्रियो धर्माद् धर्मो न्यायान्नयः श्रुतात् ॥ ३९ ॥
 आशीराशीर्वचः ख्यातं चिरं जीवन्तु सज्जनाः ।
 यथासङ्ख्यं यतिर्गेही राजते क्षमया श्रिया ॥ ४० ॥
 तद्गुणो यमुनौघेऽपि श्वेता एव सितच्छदाः ।
 गृहीत-मुक्त-रीत्युक्तैः पदरेकावली भवेत् ॥ ४१ ॥
 रसवत् तु रसोत्कर्षात् विश्वे(श्वं) पश्यामि तन्मुखम् ।
 प्रेयोऽतिहर्षभावोक्तिस्त्वमेव मम जीवितम् ॥ ४२ ॥
 परिसङ्ख्या तु वस्तुक्तिरेकत्रान्यत्र वर्जनात् ।
 पुरेऽस्मिन् कुमर्णो त्रासः तापः स्वर्णे जने न तु ॥ ४३ ॥
 सूक्ष्मः परस्मिन् सङ्केतज्ञापनायेऽङ्गितं तु यत् ।
 इष्टं दृष्ट्वा जनं लेका लीलापत्रं न्यमीलयत् ॥ ४४ ॥

१ अ. प. ०रियं । २ का. नलेनालो सा । ३ अ. प. ०रं धीरवृत्तं । ४ प.
 भव, अ. तस्य । ५ का. तु । ६ अ. श्रितात् ।

३५४

भावदेवाचार्यविरचितः ।

उल्लेखोऽयं यदेकस्यानेकधा प्रतिभासन्म् ।
 दूरो युधि नये सोमो बुधः शस्त्रे विभो ! भवान् ॥ ४५ ॥
 विशेषोक्तिस्तु कार्यस्याकथनं यत्र सत्यपि ।
 कारणौघं यथा कामः कामं दग्धोऽपि शक्तिमान् ॥ ४६ ॥
 प्रतीपद्वयमार्थो यदुपमेयप्रकृष्टता ।
 खला यदि विषं च्छर्थं सन्तश्चेदमृतेन किम् ? ॥ ४७ ॥
 संसृष्टिर्त्रालङ्कारभेदाभेदेन भूरिशः ।
 लिम्प्यतीष तमोऽङ्गानि खलसेवैव दृग् वृथा ॥ ४८ ॥
 भाविकं यत् स्फुटा(टी)कारो भावना(वाना) भूत-भाविनाम् ।
 अच्छत्रोऽप्येष सच्छत्रैरिव संलक्ष्यते वैटः ॥ ४९ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारसारेऽर्थालङ्कारद्योतनो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥६॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

चतुरन्तैः पाञ्चाली सप्तान्तैः समसितैः पदैर्लाटी ।
 अष्टाद्यैर्गौडी पुनरसमेस्तपदा तु वैदर्भी ॥ १ ॥
 इति रीतयश्चतस्रः काव्ये शिल्पेऽक्षरा तु वैदर्भी ।
 गौडी कोमलबन्धा क्रमेण चासाधुदाहृतयः ॥ २ ॥
 वादयति विततवार्धं भैरतोदिततारिचारुपाञ्चाली ।
 नृतयति कुतजननयनामृतरसभरनिर्मरं लाटी ॥ ३ ॥
 गायति मदकलपिककुलगलविमलालापकोमलं गौडी ।
 भक्त्या जिनस्य पुरतः स्तुतिं विधत्ते तु वैदर्भी ॥ ४ ॥

१ का. नरे । २ का. विदुर्भे । ३ प. अ. ०णौघैर्ये । ४ प. अ. ०मानां । ५
 का. व्वया । ६ प. अ. अप० । ७ का. वृत्तः, अ. प. वतः । ८ प. इति० अर्था० । ९ प.
 अ. ०समास० । १० अ. प. रलष्टा० । ११ प. भिरनो० । १२ प. ०तालरूप० । १३
 अ. प. च ।

काव्यालङ्कारसारसङ्ग्रहः ।

३५६

माधुर्यानुप्रासौ गौडेऽध्वन्योज एव वैदर्भे ।

प्रायोऽल्पवाच्य-शब्दानुप्रासपरा पुनर्लाटी ॥ ५ ॥

इति श्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽलङ्कारमारे रीतिस्वरूपप्रकरणो नाम
सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

अथाष्टमोऽध्यायः ।

गुणालङ्कारकलितमपि काव्यं रसेन सत् ।

विभावैरनुभावैश्च भावैः स च विजृम्भते ॥ १ ॥

विभावः कारणं कार्यमनुभावो यथा रसे ।

आद्ये विभावो वच्चादिः कटाक्षोऽनुभावकः ॥ २ ॥

नारी-विदूषक-सुदुःखित-शत्रु-सख-

भूयिष्ठ-सिंह-शव-वेषकरि-मुख्याः ।

ज्ञेया रसेषु नवसु क्रमशो विभावा-

स्तंभेव सम्प्रति पुनः शृणुतानुभावान् ॥ ३ ॥

लीला-कटाक्ष-कुत(तु)केङ्कित-दैव्य-सिंहा-

वष्टम्भ-नाद-कुथिताभिनय-प्रसादात् ।

रीत्याऽनयैतदवरेऽपि सुधीभिरुह्य

दिग्मात्रमेतदुदितं हि मतिप्रवृत्तयै ॥ ४ ॥

भाव[ः] स्थायी व्यभिचारी तत्र रत्यादयः क्रमात् ।

शृङ्गारादिरसानां स्युः स्थायिभावाः सहायकाः ॥ ५ ॥

निर्वेदाद्यास्त्रयस्त्रिंशद् भावास्तु व्यभिचारिणः ।

विभावाद्यैरिमेव्यङ्ग्यनिष्ठेऽर्थे व्यञ्ज्यते रसः ॥ ६ ॥

काव्यस्याङ्गं शब्दगुणोऽपदोप-

स्तत्रात्मार्थः सद्गुणो दिव्यरूपम् ।

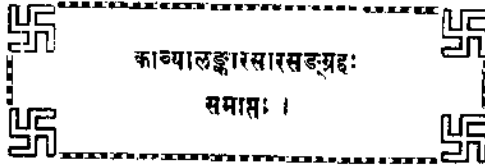
३५६

भावदेवाचार्यविरचितः ।

तेऽलङ्कारा भूषणानि ध्वनिः सत्
ज्योतिर्विश्वः हृत्पादकृत्यं रसरच ॥ ७ ॥

आचार्यभावदेवेन प्राच्यशास्त्रमहोदधेः ।
आदाय माररत्नानि कृतोऽलङ्कारसङ्ग्रहः ॥ ८ ॥

इति श्रीकालिकाचार्यसन्तानीयश्रीभावदेवाचार्यविरचितेऽ-
लङ्कारसारे भावाविर्भावो(वनो) नामाष्टमोऽध्यायः समाप्तः ॥८॥



अलङ्कारमहोदधि-व्याख्यायामुपयुक्तानाम् ऐतिहासिकनाम्नां सूची ।

दे. नाम	पृष्ठे	दे. नाम	पृष्ठे
अगस्त्य	२०, ३२७	आशाराज	२
अङ्गराज	१२८	इन्द्रसूनु	८७
अग्नि	१५२	ईश्वराङ्ग	२४
अन्धक	१७३	उमा	८१, ९०, १६५
अन्धकसूदन	२०९	उमाधव	१७३
अन्ये (अपरे)	३५, २३१, २४७	उर्वशी	६१, १३५, २४९, २९५
अभयदेव सूरि	३३९	ऊ(औ)ण्डी	२१३
अभिज्ञानशाकुन्तल	<	ककुत्स्थ	२८८
अभिधानकोश	<	कच्छभू	२०
अभिनवगुप्त	५७, ५८	कणाद मुनि	१५
अभिमन्यु	७८	कपाल	१७९
अम्बिका	३३०	कट्यट	४४
अर्जुन	४३, २५०	कर्ण	३०, १५७, २७९
अर्जुनचरित	१८३	कर्ण भूष	३३९
अलङ्कारकार	३२८	कर्पूरमञ्जरी	१८२
अलङ्कारमहोदधि	४, १३	कविवरौ (व्यास-वाल्मीकी)	२८
अवन्ती	२७३	काकुत्स्थ	१६२, २०५, ३३६
अश्वलक्ष्ण	<	कादम्बरीकथा	८
अस्मन्मतम्	३५, ७६, १९०, १९३, १९५, २४७	कामशास्त्र	१६९
अस्माकम्		कार्णोटी	२१२
अस्माभिः		कार्तवीर्य	४३
आगम	२८२	का.सिंकेय	२४, १५४
आनन्दवर्द्धन	११		

३५८

अलङ्कारमहोदधि- व्याख्यायामुपयुक्तानाम्

पे. नाम	पृष्ठे	पे. नाम	पृष्ठे
कालरात्रि	१७४	कौशिक	२३३
कालिक (नाग)	१७३	कौस्तुभभृत्	३१४
कालिन्धी	११, २२३, ३३९	खर	८७
काव्यालङ्कारसूत्र	३	गङ्गा	३८, १७२, १७३
कुच(स्म)क	२०१	गजलक्षण	८
कुमारसम्भव	१८०	गङ्गासुर	२८७
कुम्भकर्ण	२०३	गाधिपुत्र	२६
कुम्भसम्भव	३२६	गिरिजा	१७८, ३२४
कुरु	४९, २०२, २७९	गृध्र-गोमामुसंवाह	११०
कुश	१२७	गोदावरी }	१३, १२१
कृत्वा	१७४	गोलाणई }	
कृप	१६७	गोवर्धन (पर्वत)	१७३
कृष्ण	६७, १७३, २८४	गौडीया	२०२
कृष्णक	३७	गौरी	६४, १६८, १७९
कृष्णा	१२८, २०२	चण्डप	२
केचित् }	२१४, २३१, ३१८	चण्डप्रसाद	२
केनचित् }		चन्द्र सूरि	३३९
केशव	६७, १६१, २७३, २८५	चाणक्य	२, ८
कैटभारि	३००	चाणूर (मल)	२४९
कैलास	१२६	चामुण्डा	१७४
कोशल	८६	चित्रकूट	२६०
कौकुणी	२१३	चुलुक्येश्वर }	२, २३०
कौङ्गी	२१२	चौलुक्य भूमिपति }	
कौन्तली	२१२	छन्दोऽनुशासन	८
कौम्प्लेय	२२	जटायु	२८, २४७, ३१२
कौरव	१२५	जनक	३३, २३३
कौरव्य	१३२	जनकसुता }	६९, ९७
कौशाम्बी	२६	जनकालम्बा }	

देतिहासिकनाम्नां सूची ।

३५९

दे. नाम	पृष्ठे	दे. नाम	पृष्ठे
जङ्गुकन्या (-सुता)	८६, १७९	दुहिण	१५७
जाम्बवत्	८२	देवप्रभ सूरि	१, ३३९
जीभूतवाहन	१८३	देवानन्द मुनीन्द्र (सूनि)	१, ३३९
टीकाकृतः (नाट्यशास्त्रस्य)	५५	द्रुपदतनुभू	६५
वर्कशास्त्र	२८२	द्रोणात्मज	१३१
ताडका	८०	द्वारवती	२१, १७८
ताडकारि	८०	धार्तराष्ट्र	७९
तापी	१०९	ध्वनिहार (-कृत)	१२३, १८२, १८३
तत्पल्लिमिका	२१३	नन्दन	३०
तेजःपाल	२	नमुचिद्विष	३०
त्रावणी	२११	नरकासुर	२८४
त्रिपुररिपु	१८५	नरचन्द्र सूरि	१, ३, ३३९, ३४०
त्रिपुरबधू	२९३	नरेन्द्रप्रभे सूरि	१, ३, ३४०
त्रिलोचन	३१७	नल	३३, ८२
त्रिविक्रम	३१२	नागानन्द	१८३
दक्ष	१७८, २५४	नायक भट्ट	५७
दशकन्धर (दहकन्धर)	२२, २५,	नारायण	२१, २२९, २५०
दशमुख (वदन)	९७, १३६, १६२,	नारायणीय धनुः	१९
दशानन	१६५	नैयायिक	१६
दशरथ	७७, १४२, ३२८	पञ्चालवनया	४९
दामोदर	२४९	पशुपति	६४, १७८, ३१५
दारुक	२१७	पाळ्वाली	२०२
दाशरथि २७, ४३, १००, १६२, २९३		पाण्डव	१२८, १६१, २४७, २७३, २७९
दिलीप	६६	पाण्डवबधू	७९
दुर्ग	१६८	पाण्डवेय	६५
दुर्योधन	१२८, १८०, २७९	पाण्डूय	१६५, २४७
दुःशासन	१२५, १२८	पार्थ	४३, ७८, ३३८
दुष्यन्त	६३, ६५		

३६०

अलङ्कारमहोदधिव्याख्यानमुपयुक्तानाम्

पे. नाम	पृष्ठे	पे. नाम	पृष्ठे
पार्वती	८०, ९१, १३९, १६८	मठ	७०
	१७९, १९४, २२६	मलधारी मच्छ	३३९
पिनाकपाणि(पिनाकी)	६८, १९७, १९८	मलयवती	१८३
पुराण	३२७	मल्लदेव	२
पुरुषसू	६१, २४९	महाकाल	३१४
पूर्वाचार्य	३९, ७७, ११६, २२३	महादेव	१४३
पृथु	३३	महाभाष्यकार	१५, १६
पृथ्वीराज	२६२	महिषासुर	३३०
पौण्ड्री	२१३	भागधी	२१३
प्राग्वाटान्वय	२	मास्ती	२१६
बलिजित्	१७३	माथुरी	२१३
बाध्न्य	१८१	माधव	६९, ९२, ९३, १३६, १७२
बौद्ध	१६	मान्धाता	३३
भरत	८, ३३, ७४, १४९	मारी	१७४
भरत मुनि	५९	मालती	६९, ९२, ९३, २३१
भर्ग	१६८	मीमांसक	१६
भवानी	१७४, २०९	मुकुन्द	२७७
भानुमती	१८०	मुकुल	३६
भार्गव	१२, १९, ४३, १६९, १८१, २३३	मुनिचन्द्र सूरि	१, ३३९
		मुनीन्द्र(न्दु) प्रभु	
भीम	४९, १६९	सुर	१७३
भीमसेन	२०२	सुरारि	२९, २९१, ३३२
भूतपति	१९७	मुशली	६७
भूरिभवस्	१८४	मेघनाद	६६
भैरवी	२०९, १७४	मैनाक	२४७
मथुरा	१९९	यशोभद्र सूरि	३३९
मधुरिपु	२१	मुनिष्ठिर	२९०
मन्दाकिनी	२६२	रघु	३९, १४४

ऐतिहासिकनाम्नां सूची ।

३६१

ऐ. नाम	पृष्ठे	ऐ. नाम	पृष्ठे
रघुकुल	२४, २६	वत्सराज	९९
रघुपति	२०	वशिष्ठ	२१
रघुवंश	८	वस्तुपाल	२, ३
रघूद्वह	१९	वाक्यपदीय	१६
रत्नावली	१८१	वात्स्यायन	८
राघव (राहव)	७०, ९१, ९७, १८१	वानवासिका	२१३
राज्यवर्द्धन	३०४	वामन	१९०
राधा (राधिका)	२१, ६२, ६४	वाराणसी	२९९
राम	१२, २१, ३३, ४३, ५६, ६६, ६९, ८९, ११३, ११४, १५१, १२७, १३१, १५१, १३९, १६८, १७९, २८४, ३२८	बालि	१२
रामचरित	३२८	विमहराज	२६९
रावण	१२, ९६, ९७, १५७, २४७	विनायक	२०९
रुक्मिणी	२७७	विन्ध्याद्रि	२०, ३२५
रुद्रद	२२०	विराट	४९
रेणुका	२४, १५४	विरूपाक्ष	३०३
रेवा	२९८	विश्वकर्मा-तनय	८२
रुक्मण	४३, १३६, १४२	विश्वनाथ	६६
रुक्मी	१२१, १६५, १९३	विष्णु	२२९, २८८
रुद्रा	२७, १००, १२७, १५७	वीरधारि	१८१
रुद्रापति	१००	वृषलक्ष्मन्	३०२
रुव	१२७	वृष्णिन्	१७३
लाट	२०४, २१३	वैष्णोसंहार	१८०
लाटीय	२१४, २१५	वैदर्भी	२०२
लोहित भट्ट	५६	वैदेही	१००, ११४, १२७, २३३
		व्यक्तिविवेककार	१२१
		व्याकरण	२८२
		शकुन्तला	६३, ६९, १११
		शङ्कर	२९३

૨૬૨ અલક્ષારમહોદય-ઢ્યાલ્યાયામુપયુક્તાનાં નામ્નાં સૂચી ।

વે. નામ	પૃષ્ઠે	વે. નામ	પૃષ્ઠે
શશ્વક	૧૬	સૈદ્ધિકેય	૧૭૩, ૨૦૩
શત્રુઘ્ન	૩૩	સોમ	૨
શશ્વરયુવતિ	૨૬૦	સૌગત	૧૭૨
શશ્વુ	૧૬૮	સૌમિત્રિ	૬૬, ૮૨, ૨૬૦
શશ્વ	૨૭૯	સૌરિ	૧૨૩
શશ્વમ્ભ	૧૮૧	સ્થાણુ	૪૩
શારદા	૨૬૮	હનુમાન્	૧૧૧, ૧૧૧
શાર્ફપાણિ	૬૩	હસ્મીર	૧૮
શિશ	૧૪૩	હયગ્રીવ	૧૧૦, ૧૮૧
શિશુપાલ	૧૭૧, ૧૮૧	હયગ્રીવવધ	૧૮૧
શિશુપાલવધ	૧૮૧, ૨૨૦	હર	૨૨, ૯૦, ૧૧૮, ૧૬૯, ૧૭૨, ૧૭૨, ૧૯૧
શૌરિ	૨૧૭	હરિ	૬૨, ૬૪, ૭૨, ૧૨૧, ૧૩૨, ૧૭૧, ૧૮૧, ૨૦૭, ૨૧૨
શ્રીકળ્ઠ (જનપદ)	૨૧૦	હર્ષ	૩૦૪
શ્રીવલ્લભ	૨૨૨	હર્ષચરિત	૨૧૦, ૨૨૦, ૩૦૪
શરયુ	૮૬	હર્ષપુરીય ગચ્છ	૧
સરસ્વતી	૪૧, ૧૬૨	હાર્લિક્ષ	૧૧૭
સાગરિકા	૮૬, ૯૧, ૧૮૧	હિમવાન્	૨૬૮
સિપ્રા	૧૨૮, ૨૬૭	હિમાલય (હિમાલિ)	૧૭૪, ૧૯૦
સીતા	૧૨, ૪૩, ૧૭, ૬૨, ૧૧૫, ૧૨૭, ૨૮૩, ૨૮૪	હૂણ	૨૪૪
સુનન્દા	૨૧	હૂણતરુણી	૨૪૪
સુન્દ	૮૭	હૃદયદર્પણકાર	૬
સુયોધન	૧૨૧		
સુરાષ્ટ્ર	૧૧૨		



अलङ्कारमहोदाधिविवरणोदाहृत— गद्य—पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
अकस्मादेव ते चण्डि !	२५२	(काव्यादर्शे	२, ७१)
अकुण्ठोत्कण्ठया पूर्णम् १३१, १९७, ३३४		(काव्यप्रकाशे व. ७, श्लो. २०७)	
अक्षप्रारिक्ताभिर्मन्यु—	७८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	९, ४१)
अखण्डमण्डलः श्रीमान्	२७७	(काव्यप्रकाशे व. १०, श्लो. ४६७)	
अग्रे क्षीनखपाटलं कुरवकम्	१९९	(विक्रमोर्वशीये	२, ७)
अङ्गानि चन्दनरजःपरिधूसराणि	७५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे प. ५, १९४)	
अङ्गुलीभिरे(रि)व केशसञ्जयम्	९८	(कुमारसम्भवे	८, ६९)
अङ्गुल्यः पल्लवान्यासन	२५२	(काव्यादर्शे	२, ६७)
अजित्वा सार्णवामुर्वीम्	६६	(काव्यादर्शे	२, २८४)
अतन्द्रचन्द्राभरणा—	१०४	(काव्यप्रकाशे	७, ७२)
अतिथिं नाम काकुत्स्यात्	३३६	(रघुवंशे	१७, १)
अत्ता इत्थ पुमञ्जह ५२ ११६, १२०		(गाथासप्तशत्याम्	७, ६७)
अत्यायतैर्वियमकारिभिः	२३५	(काव्यप्रकाशे व. १०, श्लो. ३९४)	
अत्युष्णः परितः स्फुरन्ति १२६, २३०		(काव्यप्रकाशे	९, ११८)
अत्रानुगोवं मृगयानिवृत्तः	८८, २४६	(रघुवंशे स. १३, श्लो. ३५)	
अत्रान्तरे किमपि वाग्	७५	(मालवीमाधवे	१, २९)
अत्रिलोचनसम्भूत—	१५२	(काव्यप्रकाशे व. ७, श्लो. १५८)	
अथ नखनसमुत्थम्	१९२	(रघुवंशे स. २, श्लो. ७५)	
अथ पङ्क्तिमतामुपोयिवद्भिः	२६०	(	)
अथ स विषयवशाच्चत्वात्मा	१९४	(रघुवंशे	३, ७०)
अथात्मनः शब्दगुणं गुणकः	१७५	(रघुवंशे	१३, १)
अथोपगूढे शरदा शशाङ्के	२८३	(	)
अदृश्यन्त पुरस्तेन	२४५	(रामचरिते स. १, श्लो. १९)	

३६४

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
अद्यापि तत्कनककुण्डल-	१७६	(विष्णुपञ्चाशिकायाम्	१२)
अद्यापि [श्रवसी] न कुण्डल-	२२६	(	)
अद्यापि स्तनशैलदुर्गाविषमे	१३९	(पद्यवैषय्याम् ५, हनूमन्नाटके	२)
अद्यावत्कनकलीला-	२००	(	)
अद्राक्ष्ये नरेन्द्रा	६५	(	)
अद्रावन्न प्रव्वलस्यगिरिभैः	१८९	(काव्यप्रकाशे उ. ८, ३४५)	
अधिकरतलतल्पम्	१४०	(काव्यप्रकाशे उ. ७, २२३)	
अध्यासामासुरुत्तुङ्ग-	२५	(शिशुपालवधे स. २, श्लो. ५)	
अनङ्गः पञ्चभिः पौष्पैः	२९०	(अलङ्कारचूडामणौ अ. २, १५३)	
अनङ्गमङ्गलगृहापाङ्ग-	१४४	(काव्यप्रकाशे उ. ७, १४१)	
अनङ्गरङ्गमिर्म तदङ्गम्	१९७	(काव्यप्रकाशे उ. ८, श्लो. ३४७)	
अनञ्जिताऽसिता दृष्टिः	१९७	(काव्यादर्शे २, २०१)	
अनाघातं पुष्पम्	२५६	(शाकुन्तले २, १०)	
अभिद्रो दुःस्वप्नः	२९७	(	)
अनुत्तमानुभावस्य	१४८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे परि. १, ११)	
अनुदघुष्टः शरीरः	१२४	(	)
अनुरागवती सन्ध्या	२८, २२४	(ध्वन्यालोके १, १३)	
अनेन सार्द्धं बिह्राम्बुराशोः	२३३	(रघुवंशे ६, ५७)	
अनौचित्याद् ऋते नान्धम्	१८२	(ध्वनिकृतः उद्योते ३)	
अन्त्रप्रोतवृहत्कपाल-	१७१	(महावीरचरिते अं. १, २६)	
अर्धं(ण्यं) लहहस्तणयं	२२९	(वक्रोक्तिजीविते उ. १, ९६)	
अन्यत्र यूयं कुसुमावचायम्	५१	(काव्यप्रकाशे उ. ३, श्लो. २०)	
अन्यत्र व्रजतीति का खलु	६२	(काव्यप्रकाशे उ. ४, ३३)	
अन्यास्ता गुणरत्नरोहण-	१३७	(काव्यप्रकाशे उ. ७, ११८)	
अपसारय घनसारं कुम्भ	१८८, २११	(कुट्टनमिते १०२)	
अपाङ्गतरले दृशौ	३२१	(काव्यप्रकाशे उ. १०, ५४६)	
अधि जनकमुतायाः	६९	(उत्तररामचरिते ६, २६)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३६५

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
अपूर्वमधुरामोद-	१६४	(काव्यप्रकाशे उ. ७, २८७)	
अप्राकृतः स कथमस्तु	३१८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे प. ४, १३७)	
अप्राकृतस्य चरितातिशयैश्च	१४०	(महावीरचरिते अं. २, ३२)	
+अविन्दुसुन्दरी नित्यम्	२२४	(वङ्कटालङ्कारे ४, १७)	
अभक्ष्यवनीसारङ्गाक्षी	२६२	()	
अभिधाय तदा तत्प्रियम्	१७९	(शिशुपालवधे १६, २)	
अभिनवनलिनीकिसलय-	२९२	(काव्यप्रकाशे उ. १०, ४८२)	
अभिनववधूरोपस्थादुः	१६७	(औचित्यविचारचर्चायां १२३ मालवकद्रस्य)	
		(काव्यमीमांसायाम् अ. १८, धृ. १०४)	
अभूद् वरः कण्ठकितप्रकोष्ठः	९१	(रघुवंशे ७, २२)	
अभिप्रक्षेत्रेषु प्रसभमसि	४२	()	
अमुं कनकवर्णाभम्	१११	(महाभारते शान्ति० अ. १९३, श्लो० ६९)	
अमुष्मिन् छावण्यमृत-	२९८	('सू०' रामस्य, काव्यप्रकाशे उ. १०, ४३२)	
अमृतममृतं कः सन्देहः	१३७	(वामनीये का. ३, २)	
अमृतममृतं चन्द्रश्चन्द्रः	२१४	(रा० विजयपालस्येति सु० सू०)	
अयं पद्यासनासीतः	३३४	(सरस्वतीकण्ठाभरणे प. १, ९१)	
अयं मन्वश्रुतिर्भास्वान्	२७२	(भामहकाव्यालङ्कारे ३, ३४)	
अयं मार्तण्डः किम्	२४७	(काव्यप्रकाशे उ. १०, ४१८)	
अयं स रशमोत्कर्षी	१२६, १८४	(महाभारते स्त्री० अ. २४, १९)	
अयं सर्वाणि शास्त्राणि	२२२	(काव्यप्रकाशे उ. ९, ३७३)	
अयमसौ भगवानुत पाण्डवः	२४७	(किरातार्जुनीये १८, ९)	
अयमुदयति मुद्रामञ्जनः	१९४	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, १००; २, २९)	
अयशोभिदुरालोके	२१८	(शिशुपालवधे १९, ९८)	
अयि ! पश्यसि सौधमाभिताम्	१३६	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, २४८)	
अर(ल)ससिरमणी भुक्ताण	१०८	(काव्यप्रकाशे उ. ४, ६०)	
अरिबध्वेद्दशरीरः	२२६	(वङ्कटालङ्कारे व. १)	
अर्थित्वे प्रकटीकृतेऽपि	१६२	(महावीरचरिते अं. २, श्लो. ९)	

२६६

अलङ्कारमहाशिविवरणोदाहृत—

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
अलं स्थित्वा स्मशानेऽस्मिन्	११०	(महाभारते शान्ति.ओ. १५३, श्लो. ११)	
अलङ्कारः शङ्काकरनर—	२२१, ३१५	(काव्यप्रकाशे	च. ९, ३६९)
अलङ्कारान्तराणाम्	२३१	(	)
अलमतिचपलत्वात्	१५४	(विहङ्गपञ्चाशिकायाम्	)
अलमलमतिमात्रम्	८३	(रत्नावल्याम् अं. ३, श्लो. १७)	
अलसच(व)लितैः प्रेमाद्ग्रीवैः	१५३	(अमरुतके	श्लो. ४)
अलसलु(व)लितमुग्धस्निग्ध—	६९	(मालतीमाधवे	१, ३१)
अलसलु(व)लितमुग्धान्यध्व—	७८	(उत्तररामचरिते अं. १, श्लो. २४)	
अलिबल्यैः लकैरिव	२४०	(रुद्रटकाव्यालङ्कारे	८, ३०)
अलम्ब्यकोपस्य निहन्तुरापदाम्	१४५	(किगातार्जुनीये	च. १, श्लो. ३३)
अवाप्तः प्रागल्भ्यम्	२५८	(काव्यप्रकाशे	१०, ४३०)
अवितथमनोरथपथ—	२३६	(काव्यप्रकाशे	च. १०, ३९५)
अविरलकरवालकम्पनैः	३२९	(काव्यप्रकाशे	च. ५, १२०)
अविरलविलोलजलदः	३१०	(रुद्रटकाव्यालङ्कारे	७, ६०)
अव्योमव्यतिषक्माननामिदम्	२९५	(	)
अद्यौ स्थानानि वर्णानाम्	२०५	(नाट्यशास्त्रे अ. १४, श्लो. १०)	
अलंशयं क्षत्रपरिमहक्षमा	७९	(अभिज्ञानशाकुन्तले अ. १, श्लो. १९)	
असमसमरसम्पत्	१८		
असम्भूतं मण्डनमङ्गयष्टेः	२९७	(कुमारसम्भवे	१, ३१)
असारं संसारम्	१७६, २७१	(मालतीमाधवे	५, ३०)
असावनुपनीतोऽपि	१५९	(काव्यादर्शे	३, १७८)
असावुदयमारूढः	२२३, २२५	(काव्यादर्शे परि. २, श्लो. ३११)	
असिमात्रसहायस्य	२७६	(काव्यप्रकाशे	च. १०, ४६३)
असौ मरुच्छुम्बित—	१५१	(हनूमन्नाटके अ. ६, पद्यवेण्याम्	५)
अस्तं भास्वान् प्रयातः	२३३	(	)
अस्त्युत्तरस्थां विशि	१९०	(कुमारसम्भवे	च. १, श्लो. १)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३६७

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्त-स्थलम्
अक्षव्वालावलीढ-	१५७	(वेणीसंहारे	अ, ३, श्लो. ७)
अस्थान्यस्थान्यजिन—	२१५	(‘वनपालस्य’ सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, २३५)
अस्मान् साधु समीक्ष्य	८३	(अभिज्ञानशाकुन्तले	अं. ४, श्लो. १६)
अस्याः कर्णवतसेन	१६४	(काव्यप्रकाशे	उ. ७, २८६)
अस्याः सर्गविधौ प्रजापतिः	२२९	(विक्रमोर्वशीये	१, ९)
अहमेव गुरुः सुदारुणानाम्	३२०	(काव्यप्रकाशे	उ. १०, ५५६)
अह्यं वज्जुअरूआ तस्स	१२४	(गाथासप्तशत्याम्	२, २७)
अहिण्वमणहरविरह्य—	३३५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	परि. १, ३७)
अहीनभुजगाधीश—	२२६	(	)
अहो ! केनेदृशी बुद्धिः	२२६	(काव्यप्रकाशे	उ. ९, ३५३)
आगत्य सम्प्रति विद्योग—	२८०	(काव्यप्रकाशे	उ. ५, १२५)
आज्ञा शक्रशिखाभणिग्रणयिनी	१५७	(बालरामायणे	अं. १, श्लो. ३६)
आत्ते सीमन्तचिह्ने रत्ने	३३१	(इनुमत्कवेः खण्डप्रशस्त्याम्	)
आत्मरामा विहितरतयः	१७२	(वेणीसंहारे	१, २३)
आदाय चापमचलम्	२२४	(काव्यप्रकाशे	उ. ९, ३८३)
आदाय वारि परितः	२८५	(महेन्द्रराजस्य औ.वि.च.का.	१३९, २०)
आदावज्जनपुञ्जलिम्—	१५३	(काव्यप्रकाशे	७, २००)
आदित्योऽयं स्थितो मूढाः	१११	(महाभारते शान्ति० अ.	१५३, १९)
आनन्दमन्थरपुरन्दर—	३३०	(वृत्तिवार्तिके	)
आनन्दमन्मन्मिमम्	२९९	(वद्रतालङ्कारे	९, ४७)
आनन्दसिन्धुरतिचापल—	१४८	(काव्यप्रकाशे	उ. ७, १६२)
आनन्दाश्रु प्रवृत्तं मे	२५९	(काव्यावर्षे	२, २६७)
आपृष्टासि व्यथयति मनः	९८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	५, १८७)
आराद्धं किमु दैवतम्	४६	(	)
आराद्धो मूर्द्धमिर्यत्	१९	(	)
आरोह्यधनीरुहः प्रविरति	१९३	(‘वसुन्धरस्य’	स. क. १, ८२)
आलक्ष्यवन्तमुकुलान्	१०१	(अभिज्ञानशाकुन्तले	७, १७)

३६८

अलङ्कारमहोदधि-विवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
आलोकनं जयकुञ्जरस्य	२११	(व्यक्तिविवेके 'भट्टस्यामलस्य' ७२- कान्यप्रकाशे १०, ४२६)	
आविर्भवन्ती प्रथमं प्रियायाः	३११	(मालतीमाधवे ३, ४)	
आशु लङ्घितवतीष्टकराग्रे	१६९	(शिशुपालवधे स. १०, श्लो. ६४)	
आश्लिष्टभूभि रसितारमुच्चैः	८०	(शिशुपालवधे स. ३, श्लो. ७२)	
आश्वपेहि मम सीधुभाजनाद्	१९१	()	
आसाद्वं अणायण जिसिअं	११७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ४, २३४)	
आसीद्वज्रमत्रेति	३२७	(कान्यप्रकाशे व. १०, ६००)	
आहारे विरतिः समस्तविषय-	२४६	(शा. सू० राजशेखरस्य स. क. ४, ७३)	
इतो वस(तः स्वपि)ति केशवः	२८९	(नीतिशतके ७; स. क. ४, ९९)	
इतो विपिनपङ्क्तयः	१६	()	
इत्युद्गते शशिनि पेशल-	२०	(काव्यमीमांसायाम् १३, ६९)	
इत् ते केनोक्तं कथय	१६०	(कान्यप्रकाशे व. ७, २६४)	
इष्टमनुचितमक्रमश्च	१४०	(कान्यप्रकाशे व. ७, २२२)	
इ(ए)द्वभित्तस्थणिया	४४	(कान्यप्रकाशे व. २, ११)	
इन्दुभिम्बादिवोत्कीर्णम्	२४२	()	
इन्दुमूर्ति शिवस्य शैल-	३११	(स. क. १, ११७; ४, २०८)	
इन्दुलिप्त इवाञ्जनेन	२८३	(यालरामायणे १, ४२)	
इन्दोर्लक्ष्म रमरवि(त्रिपुर)जयिनः	२९१	(राजशेखरस्य १)	
इमास्ता विन्ध्याद्रेः	३२५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ३, ९)	
इयं गेहे लक्ष्मीरियममृत-	६९	(उत्तररामचरिते १, ३८)	
इयं महेन्द्रप्रसूतीनाधिभियः	६८	(कुमारसम्भवे १, ९३)	
इयं सुनयना दाली	२७६	(वट्टभट्टालङ्कारे)	
इह सुहृद्विद्वैः कलभैः	२१८	(शिशुपालवधे ४, ६०)	
उच्चारणस्रोदध गिराम्	२१७	(शिशुपालवधे स. ४, श्लो. १८)	
उक्तीयन्ते स्म वेशमन्य-	३२७	()	
उच्छलन्मत्स्यपुच्छाग्र-	२०७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, १७१)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३६९

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
उज्जसि पियाइ समयं	२३२	(गाथासप्तशत्याम्	३, ७५)
उत्कम्पिनी मयपरिस्खलितांशुकान्ता	१५०	(तापसवत्सराजे अ. २, १६)	
उत्कृत्योत्कृत्य कृत्तिम्	६७	(मालतीमाधवे अं. ९, श्लो० १६)	
उत्तिष्ठं सह कौशिकस्य	२३३	(ह, महानाटके	१, ३२)
उत्तानोच्छूनमण्डूक-	१७३	(काव्यप्रकाशे	७, ३०४)
उत्तालतालीवनेसम्प्रवृत्त-	२०	(शिशुपालवधे	३, ८०)
उत्तिष्ठन्त्या रतान्ते	१९३	(बेणीसंहारे	१, ३)
उत्तिष्ठमानस्तु परः	२७५	(शिशुपालवधे	२, १०)
उत्तुङ्गे कृषसंभयस्य	२८५	(शाकुन्तले	४, ११४)
उत्पद्मणोर्नयनयोरुपहृद्-	७३	(शाकुन्तले	अं. ४, श्लो. १४)
उदञ्चन्तां बाचो मधुरिम-	१०१	(शृङ्गारप्रकाशे	१०)
उदन्वच्छिन्न(रुद्ध)ज्ञा भूः	१३३	(बालरामायणे	अं. १, श्लो० ८)
उदयमयते दिग्मालिन्यम्	३९१	(काव्यप्रकाशे	व. १०, ४३३)
उदेति सविता ताम्रः	१३३	(काव्यप्रकाशे	७, २४४)
उद्गर्भहूणतरुणीरमणोपमर्द-	२४४	(वामनका०	४, २, २)
उद्दामोत्कलिकां विपाण्डुररुचम्	९६	(रत्नावल्याम्	अं. २, श्लो० ४)
उद्देशोऽयं सरसकदलि-	५०	(काव्यप्रकाशे	३, १७)
उद्वच्छो पिअह अलं	३०४	(गाथासप्तशत्याम्	२, ६१)
उद्यतस्य परं हन्तुम्	१६०	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, ६५)
उद्यद्बर्हिषि दु(व)र्तुरारवपुषि	२११	(शा. 'सू०' बाणस्य, स. क. २, २१५)	
उन्नत्यै नमति प्रभुम्	३०१	(	
उन्नमय सकवमहमास्यम्	६९, १६६	(सु.विज्जिकायाः, स.क. १, १२३; ९, ८५)	
उन्निहं (ओणिहरं) बोचल्लं	४९	(काव्यप्रकाशे	३, १४)
उपकृतं बहु य(त)त्र किमुच्यते	३८	(काव्यप्रकाशे	४, २४)
उपप्लुतं पातुमहो मदोद्धतैः	२७५	(शिशुपालवधे	१, ३८)
' उपमेयं उवाग्राद्यौ साम्यानुकौ '	३३२	(सिद्धहेम अ. ३, पा. १, सू. १०२)	

३७०

अलङ्कारसङ्ग्रहविधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
सपाब्धं तत् पान्याः !	२८९	('सू० यायाकस्य' स. क. ४, ९७)	
उपोदरागेण विलोलतारकम्	२९३	(ध्वन्यालोके उ. १, पृ. ३९)	
उभौ भुवनजङ्गल -	२६	()	
उभौ यदि व्योम्नि पृथक् १९२, २२९		(शिशुपालवधे ३, ८)	
उरपेल्लियवरकारेण्यार्ह	२९९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ४, ८४)	
उल्लासयति लोकेषु	२७६	()	
ए एहि किं पि कीदृ	२८९	(काव्यप्रकाशे १०, ४७१)	
ए एहि दाव सुन्दरि !	३२०	(काव्यप्रकाशे १०, ५५४)	
एकचक्रो रथो यन्ता	२९७	(काव्यादर्शे २, ३२८)	
एकस्त्रिंशो वससि चेतसि	३११	(काव्यप्रकाशे १०, ४७७)	
एकस्मिन् शयने पराङ्मुखतया	६०	(अमरशतके श्लो० २३)	
एकस्मिन् शयने विपश्चरमणी	९९	(अमरशतके श्लो० २२)	
एतत् तस्य मुखात् कियत्	२८४	(भल्लटशतके)	
एतासां राजति सुमनसाम्	१३६	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, २४२)	
एवंवादिनि देवर्षौ	८०	(कुमारसम्भवे ६, ८४)	
एष राजा यदा लक्ष्मीम्	२०९	(काव्यादर्शे १, ५३)	
एष्यस्युस्तु कमागते विचलितम् ५८, १७९		()	
एहि गच्छ पतोत्तिष्ठ	१८५	(पञ्चतन्त्रे, सु. ३१६८, ध्वन्यालोके ३)	
ऐन्द्रं धनुः पाण्डुपयोधरेण	२८२	(व्यक्तिविवेके ७५)	
ओसुवद्दिनपटिवरस-	८८	(सरस्वतीकण्ठा. ५, ६४)	
औत्सुक्येन कृत्स्नरा	१७९	(रत्नावल्याम् अ. १, श्लो० २)	
कङ्केशरी पर्याणं	२७०	()	
कण्ठस्य तस्याः स्तनबन्धुरस्य	३०४	(कुमारसम्भवे १, ४२)	
कनककलशस्त्वच्छे राधा-	६४	(स. क. ३, १११, ९, १७ क. व. स. ४९)	
कन्या काचिदिहापि	१९	()	
कपा(पो)के मार्जारः पथ इति	२४८	('भासस्य', काव्यमीमांसायाम् अ. १३)	
कषोलफलकावस्याः	२६५	(उद्गटालङ्कारे, व. क्रो ३)	

मद्य-पद्यानां मूलस्थलाविशेषिका सूची ।

३७१

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थानम्
कपोले पत्राली	२६	(अमरुशतके	८१)
कमलमनस्मसि	२२९	(व्यक्तिविवेके ८४ 'शङ्करगणस्य'	)
		(स. क. ४, १०१; ९,	४८४)
कमलमिव चारु वदनम्	२३५	(रुद्रटकाव्यालङ्कारे	८, ९)
कमले इव लोषणे इमे	१३८	(वामनीये पूर्वार्धे	२, २०८)
करि गरि अयालगञ्जिअ !	७२	(गाथासप्तशत्याम्	१, ५९)
कर्ता द्यूतच्छलानाम्	१२८	(वेणीसंहारे	५, २६)
कर्पूर इव दग्धोऽपि	२९४, २९५	(बालरामायणे अं. ३, श्लो० ११)	
कर्पूरधूलिधवलद्युति	१७९	(काव्यप्रकाशे	७, ३२५)
कलङ्किनः म्रिये ! दोषाकरस्य	२४२	(	)
कलोलवेक्षितदृषत्-	१६१	(मल्लटशतके	६२)
कश्चित् कराभ्यामुपगूढ-	८४	(रघुवंशे	६, १३)
कश्चिदैक्षिष्ट कस्तूरी-	२६२	(	)
कस्कः कुत्र न घुर्वुरायित-	१४०	(काव्यप्रकाशे	७, २२४)
कस्तूरीतिलकन्ति भाल-	२६७	(	)
कस्त्वं मोः ! कथयामि	२८६	(ध्वन्यालोके	उ. ३, ४१)
कस्मिन् कर्मणि सामर्थ्यम्	१५३	(काव्यप्रकाशे	७, २०५)
कस्य नो कुरुते मुग्धे !	७०	(	)
कस्य व न होई रोसो	११८, १२०	(नाट्यशास्त्रे. १८, ४५७,	ध्वन्यालोके १, ४)
काञ्चिप्रतोलौमनु कामिनीनाम्	२१७	(	)
कातर्यं केषला नीतिः	१५०	(रघुवंशे	स. १७, ४७)
कान्ते ! कुटिलमालोक्य	२१२	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १७८)
कान्ते तल्पमुपागते	८९	(अमरुशतके	१०१)
काभं प्रत्यादिष्टां स्मरामि	६९	(शाकुन्तले	५, ३०)
कामोपभोगसाकल्य-	१५९	(वामनीये	२, २, ४)
काराविऊण खडरं गामउडो	१५६	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, ५५)

३७२

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत—

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
कालं कपालमालाङ्गम्	२०९	()	()
का विसमा दिव्यगई	३२३	(काव्यप्रकाशे	१०, १२९)
'काव्यशोभायाः कर्तारो धर्मो गुणः'	१८९	(वामनीये का.अ.१, अधि. ३, सू.१)	
काव्यस्यात्मा ध्वनिरिति	१२२	(ध्वन्यालोके	स. १, श्लो० १)
किं तारुण्यतरोरियम्	२५६	(वक्रोक्तिरजीविते १, २२, १०३; ३, १९)	
किं पद्मस्य रुचिं न हन्ति	२५४	(रत्नावल्याम् अ. ३, श्लो० १३)	
किं म्रमो जलधेः श्रियम्	४७	()	
किं भाषितेन वहुना	१४४	(वामनीये	२, १. ८)
किं लोभेन विलङ्घितः	१४९	(काव्यप्रकाशे	७, १९५)
किं हस्त्येन न मे	३२८	(ध्वन्यालोके २, ५; व्यक्तिविषये ३४)	
किन्त्वस्ति काचिदपराऽपि	३२	()	
किमाद्येन्यं पुंसां सविधम्	३१४	(काव्यप्रकाशे	१०, १२१)
किमिति न पर्यासि कोपम्	१३६	(रुद्रटालङ्कारे	६, ४२)
किमित्यपास्याभरणानि यौवने	३१३	(कुमारसम्भवे	५, ४४)
किमुच्यतेऽस्य भूपाल—	१५४	(काव्यप्रकाशे	७, २०६)
किवणाण धर्मा नागाण	२७०	(काव्यप्रकाशे	१०, ४५७)
किसलयकरैर्लतानाम्	२५७	(रुद्रटालङ्कारे	८, ५०)
किसलयमिव मुग्धम्	८२	(उत्तररामचरिते अं. ३, श्लो० ५)	
कुतः कुबलयं कर्णे	२९०	(काव्यादर्शे	२, १२३)
'कुपतिमपि कलत्रवल्लभम्'	२९३	(कादम्बर्यां पूर्वभागे पृ. १९)	
कुशेरगुप्तां दिशमुष्णरश्मौ	२६५	(कुमारसम्भवे	३, २५)
कुमुदवनमपशि	३१३	(शिशुपालवधे स. ११, श्लो० ६४)	
कुम्भकूटाट्टकूटाक—	२१३	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १८०)
कुरङ्गीवाक्कानि स्तिमितयति	२५३	(काव्यप्रकाशे	१०, ४२३)
कुर्वन्तोऽमी कलकलम्	२१४	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, २२८)
कुलममलिनं भद्रा मूर्तिः	३१६	(स.क.५, ३६९ काव्यप्रकाशे १०, ५०८)	
कुविन्दस्त्वं तावत्	१४५	(काव्यप्रकाशे	७, १७३)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलाविज्ञापिका सूची ।

३७३

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
कृजितं राजहंसानाम्	२९३	(	)
कृतं च वर्गा(वर्षा)भिमुखम्	२७४	(काव्यप्रकाशे	४, १०८)
कुष्णोनाम्ब ! गतेन	६७	(औचित्य० कुष्णकर्णामृते	२, ६४)
कैलासालयभाललोचनरुचा	१२६	(काव्यप्रकाशे	९, ११७)
कोकिलालापमधुराः	२३२	(काव्यादर्शे	२, ३९४)
कोदण्डं यस्य गाण्डीवम्	४३	(अलङ्कारचूडामणौ	अ. १, ४४)
को नाम केशवः के वा	२७३	(	)
कोपान् कोमललोठबाहु-	९५	(अमरुशतके	९)
कोपो यत्र भ्रुकुटिघटना	९३	(अमरुशतके	३८)
कोडलङ्कारः सतां शीलम्	३१४	(अलङ्कारचूडामणौ	अ. ६, ६४९)
कौटिल्यं कचनिचये	३१४	(रुद्रटालङ्कारे	अ. ७, श्लो० ८१)
कौन्तेयविपुराणपार्थिव-	२९	(	)
कौशान्धीं परिभूय	२६	(तापसवत्सराजे, नाट्यशास्त्रवि. अ. १६)	
कमादेक-द्वि-त्रिप्रभृति	४७	(वक्रोक्तिजीविते	१, १४)
क्रमेण चाद्धोदितमिन्दु-	२७१	(	)
कामन्त्यः क्षतकोमलाङ्गुलि-	१८५	(ध्वन्यालोके	व. ३, श्लो० २०)
क्रीडारसेन रहसि स्मित-	१८	(वक्रोक्तिजीविते	१, ८१)
क्रोडे मा बिम्बमादाय	२०७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १७२)
क्रोधं प्रभो ! संहर संहरेति	१८१	(कुमारसम्भवे स. ३, श्लो० ७२)	
कवचिज्जटाधरकलावलम्बिनः	२५७	(	)
क सूर्यप्रभवो वंशः	२७१	(रघुवंशे	स. १, श्लो० २)
कार्कायं शशलक्ष्मणः	१००, १८२	(विक्रमोर्वशीये	४, ३३-३४)
क्षिप्तं पुरो न जगृहे	२०	(शिशुपालवधे	५, ५०)
क्षिप्तो हस्तावलम्बः	१८५	(अमरुशतके	श्लो० २)
क्षीणः क्षीणोऽपि शशी	२७८	(रुद्रटालङ्कारे	अ. ७, श्लो० ९०)
क्षुदाः सन्त्रासमेते	६६	(काव्यादर्शे २;	हनुमन्नाटके)
समिव जलं जलमिव सम्	२४५	(वामर्नाये	४, ३, १५)

३७४

अलङ्कारमहोद्धि-विवरणीवाह्य-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
गङ्गातीरे हिमगिरिशिला-	६८	(भ. वैराग्यशतके	श्लो० १८)
गङ्गीयस्यसितापगा	२३८	(	)
गच्छ गच्छसि चेत् कान्त !	२९०	(काव्यादर्शे २, १४१; शृ. प्र. १०)	
XXXगङ्गैरसम्बाधमयास्वभूवे	१७५	(शिशुपालवधे	३, ६७)
गतासु तीरं विमिषद्वेनेन	२६७	(	)
गय(अ)णं च मत्समेई धारा-	१०४	(षड्व्यालोके २, १; व्यक्तिविवेके ११९)	
गर्वमसंबाह्यमिमम्	३२०	(रुद्रालङ्कारे	८, ७८)
गाढकान्तदशनक्षतव्यथा	१०९	(काव्यप्रकाशे	४, ६३)
गाढालिंगपद्मसुज्ज्वलि	१०९	(काव्यप्रकाशे	४, ६६)
गाम्भीर्यगरिमा तस्य	२३६	(काव्यप्रकाशे	१०, ३९६)
गाम्भीर्येण समुद्रोऽसि	२५७	(	)
गाहन्तां महिषा निपान-	१३४	(शाकुन्तले	अं. २, श्लो० ६)
गुणः कृतात्मसंस्कारः	१८६	(	)
गुरुअणपरवस पिय !	५१	(स. श. ८५१, काव्यप्रकाशे ३, २१)	
गुरुगर्भभरकुन्ताः	९९	(अलङ्कारचूडामणौ	अ. २, १५९)
गुरु[जन]परतन्त्रतया वत	२२५	(काव्यप्रकाशे	९, ३५४)
गुरुर्वचसि पृथुरसि	२५०	(	)
गृहाणि नाम तान्येव	१०१	(काव्यादर्शे	१, ८६)
गृहीतं येनासीः परिभव-	१६३	(वेणीसंहारे	अं. ३, श्लो० १९)
गेधं श्रोत्रैकपेयम्	११	(	)
प्रज्जनामि काव्य-शशिनम्	३३६	(वामनीये	४, २)
प्रन्थिमुद्ग्रथयितुं हृदयेशे	६३	(शिशुपालवधे	१०, ६३)
प्रामतरुणं तरुण्या नव-	१२४	(रुद्रालङ्कारे	अ. ७, श्लो. ३९)
प्रामैरक्रमत्यमानकलमै-	१९३	(	)
प्रीवाभङ्गाभिरासम्	६७	(शाकुन्तले	अं. १, श्लो० ७)
घरिणिघणस्थणवेज्जण-	८२	(गाथासप्तशत्याम्	३, ६१)
धितुं सुबह अहरो	३०१	(	)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३७५

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
पूर्णमाननयनं स्वलत्कथम्	८१	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	५, ४५)
वकार काचित् सितचन्दनाङ्गे	७५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	५, १५५)
चकासे पनसप्रायैः	१३९	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, २०९)	
चकितहरिणलोलोचनायाः	२३६	(काव्यप्रकाशे	१०, ३९३)
चकोर्य एव चतुराः	२७३	(	)
चक्राभिधातप्रसमाह्वयैव	२८७	(ध्वन्यालोके उ. २, श्लो० २३)	
चक्री चक्रारपङ्क्तिम्	३३३	(सूर्यशतके	श्लो० ७१)
चञ्चत्काञ्चनकान्तयो लयचलन्	२१२	(पञ्चस्तव्याम्	१, १०)
चण्डालैरिष युष्माभिः	३३४	(वामनीये	४, २)
चतुरस्रर्क्षजनवचनैः	१७२	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, ३२९)	
चत्वारो वयस्युत्विजः	१३२	(वेणीसंहारे	१, २५)
चन्दनासक्तभुजग-	२६१	(ध्वन्यालोके उ. २, ३०)	
चन्दमऊर्हेर्हि निसा नलिणी	११०	(ध्वन्यालोके उ. २, ३०)	
चन्द्रं गता पद्मगुणान्न	१६५	(कुमारसम्भवे स. १, श्लो० ४३)	
चन्द्रारविन्दयोः कक्षाम्	२४३	(काव्यादर्शे	२)
चन्द्रास्तत्र चलन्ति खेलति	९३०	(	)
चरणत्रपरित्राणरहिताभ्यामपि	१४१	(काव्यप्रकाशे	७, २९३)
चरन्ति चतुरम्भोधि-	२७१	(काव्यादर्शे	२, ९९)
चलापाङ्गां वृष्टिं स्पृशसि	९४	(शाकुन्तले अ. १, श्लो० २०)	
चापं पुष्पितचूतपादपलता	२७८	(	)
चापाचार्यस्त्रिपुरविजयी	२४, १५४	(वाल्मीक्यायणे अ. २, श्लो० ३७)	
चित्ते चद्रुद्वि न सुदृदि	१८८	(कर्पूरमञ्जर्याम्	२, ४)
चित्ते निवेश्य परिकल्पित-	८५	(शाकुन्तले	२, ९)
चित्रं चित्रं वत वत महत्	३००	(काव्यप्रकाशे	१०, ५३६)
चिता (चित्ता) गियद्वयसमागमंमि	८७	(गायत्रिसप्तशत्याम्	१, ६०)
चिरविरहिणोरुःकण्ठात्वा	६३	(अमरुशतके	४४)
चूअंकुरावयसं छणपसर	१०६	(ध्वन्यालोके उ. ३)	

३७६

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
चूडामणिपर्वं धत्ते	२७२	(	)
च्युतसुमनसः कुन्दाः	१९६	(वामनीये ३, २ औ. मालवकुवलयस्थ)	
छणपाङ्कणिया देवर !	११५	(	)
जं जं करेसि जं जं	७५	(गायसप्तशत्याम् ४, ७८)	
जगति जयिनस्ते ते	१५७	(मालतीमाधवे अं. १, श्लो० ३६)	
जगाद् मधुरां वाचम्	१४१	(काव्यप्रकाशे ७, २९२)	
जनस्थाने भ्रान्तं क क-	१२७	('भट्टवाचस्पतेः', कविकण्ठाभरणे)	
जयति क्षुण्णविमिरः	१६९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, २४५)	
जयति जयति देवः	२१५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, २३३)	
जयति भुजगरञ्जुमन्धि-	१९२	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, ८४)	
जयन्ति वर्षास्त्रिभ भर्ग-दुर्गयोः	१६८	(	)
जरा-मरण-वैगित्य-	८९	(सु. ४, ९९)	
जह गंभीरो जह रयण-	२३१	(काव्यप्रकाशे १०, ५७३)	
जहातु नैनं कथमर्थसिद्धिः	३०	(किराताजुनीये स. ३, श्लो. १४)	
जातस्य ते पितुरपीन्द्र-	७७	(उत्तररामचरिते ५, २४, ३०६)	
जाने कोपपराङ्मुखी	१०१	(सु. सू०, निद्राद्विरहस्य)	
जाने सख्यास्तव मयि मनः	२८	(काव्यप्रकाशे ७, ३१६; १०, ७२५)	
जितेन्द्रियत्वं विनयस्य कारण(साधन)म्	१७०	(भारवे: कि. सु. २९१७)	
जुगुप्सत स्मेनमदुष्टभाषम्	१६७	(	)
जुगोपात्मानमत्रस्त	१४९	(रघुवंशे स० १, श्लो० २१)	
ज्याबन्धनिष्पन्दभुजे	१६५	(रघुवंशे ६, ४०)	
ज्योत्स्ना तमः पिकवचस्तुषारः	२८९		
ज्योत्स्नाभस्मच्छुरणववला	२५१	(काव्यप्रकाशे १०, ४२१)	
ज्योत्स्ना मौक्तिकदाम	२८९	(काव्यप्रकाशे १०, ४७२)	
ज्योत्स्नां लिम्पति चन्वनेन	१३२	(काव्यमीमांसायाम् अ. ८, ४०)	
ज्योत्स्नाषल्लिन्नाङ्कुरः	२५५	(	)
ज्वलज्जटिलदीपार्चिः	२१२	(	)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलाविज्ञापिका सूची ।

३७७

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
दुन्दुसंतु मरीहिमि	२३७	(काव्यप्रकाशे)	१०, ४०७)
गुल्लेह अगुल्लमणा	५०	(काव्यप्रकाशे)	३, १८)
तं ताण सिरिसहोअर	१०६	(विषमवाणलीलायां ध्वन्यालोके उ. २)	
तं ताण ह्यच्छायं	७२	(विषमवाणलीलायाम् ?)	
तं बीक्ष्य वेपथुमसी	९२	(कुमारसम्भवे)	५, ८५)
तत् त्रित्त वदारद्वारद्वारि	१३८	(काव्यप्रकाशे)	७, २१२)
ततः प्रहस्याह पुनः पुरन्दरम्	३९	(रघुवंशे)	३, ५१)
ततः सुनन्दावचनावसाने	९१	(रघुवंशे)	५, ८५)
ततोऽरुणपरिस्पन्द-	२०८	(काव्यमीमांसायाम् १२ चार्त्तमीकिमुनेः)	
तत् तादृशं कथमुवेति	२२	()	
तथाभूतां वृष्टा	४९	(वेणीसंहारे)	अं. १, श्लो० ११)
तद्विदमरणं यस्मिन्	३२८	(रुद्रतालङ्कारे)	७, १०४)
तद् मेहं नतभित्तिमन्दिर-	३०१	(ध्वन्यालोके)	उ. ३, १५८)
तद्वक्त्रासृत्तपानदुर्ललितया	३२८	()	
तद्वेषः(षोऽ)सदृशोऽन्याभिः	३३६	(काव्यप्रकाशे)	१०, ५९३)
तन्वी मनोरमा बाला	२८०	()	
तन्वया यत् सुरतान्तकान्त-	४४	()	
तपस्विभिर्घा सुचिरेण लभ्यते	१४४	(काव्यप्रकाशे)	७, १४६)
तमन्वेत्यनुष्णाति	२७	()	
तमालश्यामलं क्षारम्	१५५	(महेन्द्रस्थ २, ४८८)	
तमेवमुक्त्वा मघवन्तमुन्मुखः	२७	(रघुवंशे)	३, ५२)
तयोरपाङ्गप्रविचारितानि	९१	(रघुवंशे)	७, २३)
तस्मै च दृशोऽङ्गणे (ने) पततु	१३४	(विद्धशालभञ्जिकायाम् ३, २७; बालरामायणे ३, २५)	
तस्मैवाङ्गानि स्खलदमल-	७४	(हे. का. अलङ्कारचूडामणौ अ. ७, ६९९)	
		(वक्रोक्तिजीविते २, ९१; सू. 'कुम्भकस्य '	

३७८

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
तद्वणिमनि कृतावलोकना	२३७	(काव्यप्रकाशे	१०, ४०९)
तव प्रसादात् कुसुमायुधोऽपि	१५८	(कुमारसम्भवे स. ३, श्लो. १०)	
तव मित्रा सञ्चारिताप्रमत्त-	२१८	(काव्यादर्शे	३, ४१)
तवाननमिदं पूर्णम्	१४२	(	
तवार्हतो नागमनेन तृप्तम्	३०	(रघुवंशे	५, ११)
तस्मिन्नभ्युदिते विश्व-	२६३	(	
तस्मिन्नुत्प्ररिपुवर्गजये	२६९	(	
तस्यै हिमाद्रेः प्रयताम्	१७४	(कुमारसम्भवे	३, १६६)
तस्य च प्रवयसो जटायुषः	३१२	(रामचरिते	२, ७)
'तस्य तुल्ये कः संज्ञा-प्रतिकृत्योः'	३१५	(सिद्धेश्वरचन्द्रे अ. ७, पा. १, सू. १०८)	
तस्याः प्रविष्टा मत्तनाभिरग्ध्रं	२६१	(कुमारसम्भवे	१, ३८)
तस्याः प्रवृद्धलीलाभिः	३१२	(वामनीये ४, १, १७; स. क. ४, २०७)	
तांण गुणगङ्गाणं	११२	(काव्यप्रकाशे	४, १०२)
तापी नेयं नित्यतमववा	१०९	(अलङ्कारसूत्राग्रणी अ. १, श्लो. ७१)	
ताम्बूलभृतगङ्गोऽयम्	१४३	(काव्यप्रकाशे	७, १८०)
तां मवानां (नी) भ्रमाद्	२६२, २६५	(	
ता राघवं दृष्टिभिरापिबन्त्यः	७०	(रघुवंशे	७, १२)
ताला जायन्ति गुणा	३६, १७०	(विषमवाणलीलायां ध्वन्यालोके व. १)	
तिग्मरुचिरप्रतापः	४२	(काव्यप्रकाशे	४, ५५)
तिष्ठेत् कोपवशात् प्रभाव-	६१, ९९, १७७	(विक्रमोर्वशीये	अं. ४, श्लो. २)
तीर्त्वा भूतेशमौलि-	२६०	(अनर्घराघवे	अं. ५, श्लो. २)
तीर्थान्तरेषु मलयङ्कवतीः	२९९		
तीर्थान्तरेषु स्नानेन	१३०	(काव्यप्रकाशे	७, १४४)
तीर्थे तोयव्यतिकरभवे	८६	(रघुवंशे	स. ८, श्लो. ९५)
तीव्राभिषङ्गप्रभवेन(ण)	७३, ८९	(कुमारसम्भवे	स. ३, श्लो. ७३)
तुरङ्गमथ मातङ्गम्	१३५	(वामनीये	२, २, २२)
तुह वज्रहरस्य गोसंभि	१०६	(काव्यप्रकाशे	४, ८३)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिश्लेषिका सूची ।

३७९

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
तेन सार्द्धं विगृह्णाति	२७		
तेऽन्येवास्ति समश्नन्ति	१४६	(काव्यप्रकाशे	७, १७६)
ते रत्नाकरसमभूतल-	२३		
ते विरला सत्पुत्रिषा	२७४	(सेतुबन्धे	३, ९)
त्यज करिकलम् !	१६९	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, ३९४)	
‘त्रिरूपाक्षिङ्गाक्षिङ्गिणि ज्ञानमनुमानम्’	१२१	(प्रमाणसमुच्चये ?	
त्वं तास्ताः स्मृतवान्	२९		
त्वं रक्षसा भीरु ! यतः	२९, २६१	(रघुवंशे	१३, २४)
त्वं विनिर्जितमनोमयरूपः	३१९	(काव्यप्रकाशे अ. १०, ९४४)	
त्वं समुद्रश्च दुर्बारी	२७८	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ९, ६६३)	
त्वं हालाहलभृत् करोषि	२२९		
त्वक् तारवी निवसन् सृगधर्म	१९०	(व्यक्तिविवेके	२)
त्वत्काक्षाबलोलाम्	९८	(अलङ्कारचूडामणौ अ. २, श्लो. १६४)	
त्वक्कर्मार्थं द्रष्टुः	२६९	(उद्बटकाव्यालङ्कारे	९, ९)
त्वन्मुखं त्वन्मुखमिव	२४४	(स. क. २, २४१; ४, २४)	
त्वन्मुखं पुण्डरीकं च	२३७	(काव्यादर्शे	२, १९०)
त्वमेवैवास्ति स च	१३२, १९६	(वासनीये	३, २, १३)
त्वयि दृष्ट एव तस्याः	२७३	(रुद्रटीये ८, ९९; उद्बटटीये २)	
त्वयैव त्वन्मुखं दृष्टम्	२४२		
दृष्टे चुम्बति पक्षिन्याः	१९२	(काव्यादर्शे	३, ११०)
दधत्सामकरिभिः करिभिः	२१७	(किराताजुनीये अ. ९, श्लो. ७)	
दधत्साम् सुखाकर्तुम्	२७४	(	
दन्तशतानि करजैश्च	१८४	(ध्वन्यालोके	४, ३,)
दन्तप्रभा पुष्पाविता	२८०	(	
दर्पणे हरदेहस्था	२६३	(	
दर्पान्धगन्धगजकुम्भ-	१०९	(काव्यप्रकाशे	४, ६२)
दामोदरकराघात-	२४९	(	

३८०

अलङ्कारमहोदधि-विवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
दाहणरणे रणन्तम्	१९७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, १९७)	
विग्मातङ्गघटाविभक्त-	१६८	(भट्टप्रभाकरस्य ओ. पू. १३८)	
दिने दिने सा परिवर्धमाना	२४०	(कुमारसम्भवे १, २९)	
दिवसप्युपयातानाम्	३०९	(रुद्रदालङ्कारे ९, ६)	
दिवो जागर्ति रक्षायै	२४१	(काव्यदर्शने २, ४९)	
दिशः प्रियाः स्वा इव	१८	()	
दोषीह-वेचोद्भूतसमः कश्चिद्	१७१	(काव्यप्रकाशे ७, २९६)	
दोषीकुर्वन् पटु मदकलम्	१२८	(मेघदूते श्लो. ३१)	
दुर्मेघसोऽपि भूषव-	४१	()	
दुर्वचं तदथ मा च	२२	(किराताजुनीये स. १३, श्लो. ४९)	
दुर्वाराः स्मरमार्गणाः	३१६	(शा. 'शङ्कुकस्य' सू० 'भट्टमयूर- शङ्करस्य')	
दूराद् दवीथो धरणीधराभम्	८०	(महावीरचरिते अं. २, श्लो. १)	
दृशा दग्धं मनसिजम्	३०३	(विद्वत्सालभञ्जिकायाम् १, श्लो. २)	
दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि !	५२	(सू० 'विज्ञाकायाः' दशरूपके २, १९)	
दृष्टे लोचनवन्मनाग्	१००	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ५, १५, ४९६)	
दृष्टेः(ष्टिः) सालसतां बिभर्ति	७४	(दशरूपकावलोकने २, ७६)	
हृष्टैकासनसंस्थिते	१९१	(अमरशतके १९; वामनीये ३, २)	
दे आ पसिध निअत्तसु	११८	(ध्वन्यालोके स. १)	
दे ! त्वदधीयसुरक्षत-	२६४	()	
देव ! त्वद्यशसि स्वैरम्	२६३	()	
देव्यायत्तां फले किं कीरत	१०९	(गाथासप्तशत्याम् ३, ७९)	
देशः सोऽयमरातिशोणित-	१३१, २००	(वेणीसंहारे अं. ३, श्लो. ३३)	
दोष्यां दिवीर्षति	२७२	(काव्यप्रकाशे १०, ४३७)	
दोषाकरेण सम्बध्नन्	२२१	(काव्यादर्शे २, ३१२)	
द्यामाल्लिङ्गं मुखमाशु	२८१	()	
'द्युतं हि नाम पुहस्य'	२९६	(मृच्छकटिके २; वामनीये, ४, ३,)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थळाविज्ञापिका सूची ।

३८१

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्धत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
घोरत्र क्वचिदाश्रिता	६००	(	)
द्वयं गतं सम्प्रति १७, १३५, १५०		(कुमारसम्भवे	स. ५, श्लो. ७१)
द्वयोर्गुणत्वे व्यापार-	६	(	)
द्वारोपास्तनिरन्तरे	५२	(काव्यप्रकाशे	३, २२)
द्वित्रैः पाणिषरोरुहम्	८५	(	)
द्विरक्तिः क्षोरोदः स्फुरति	२२	(	)
धनौ पत्युः प्रमाणां	२३४	(	)
धन्याः खलु बने बाताः	२८४	(	)
धवलौ सि जइ वि सुंदर !	३२२	(गायामप्रशस्त्वाम्	७, ६५)
धातुः शिल्पातिशयनिकप-	२२९	(काव्यप्रकाशे	१०, ५३५)
धो(बी)राणं रमइ घुसिणारुणंभि	१०६	(ध्वन्यालोके	२, १११)
धीरेण समं जामा	२३२	(सेतुधन्वे	५, ७)
धृतधनुषि बाहुशालिनि	३१५	(	)
धृतायुधो यावद्दहम्	९०	(वेणीसंहारे	३, ४६)
देहि धर्मं धनधियम्	३१४	(	)
दैर्घ्येण विश्वास्यतया महर्षेः	१३३	(किरातार्जुनीये स. ३, श्लो. ३४)	
ध्वान्तानां दण्डधारः	२५४	(	)
न कठोरं न वा तीक्ष्णम्	२९६	(काव्यादर्शे	२, ३२४)
न तज्जलं यन्न सुचारु-	३०६	(भट्टिकाव्ये स. २, श्लो. १९)	
न त्वा(न्वा)श्रयस्थितिरिषम्	३०२	(भल्लटशतके	श्लो. ४)
न देवकन्यका नापि	२९६	(काव्यादर्शे	२, ३२५)
न नाम्नामावृत्त्या	५	(	)
न बद्धा भ्रुकुटिर्नापि	२९६	(काव्यादर्शे	२, ३२६)
'नमन्तु शिरांसि धनूषि वा'	३०२	(हर्षचरिते	उ. ६, २६४)
नमस्तुङ्गशिरश्चुम्बि-	२९२	(हर्षचरिते	२)
न मालतीदाम विमर्दयोग्यम्	२१०	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, २०५; ४, ६७)	

३८२

अलङ्कारमहोदयविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
नवजलधरः सन्नद्धोऽयम्	१३९, १४९	(विक्रमोर्वशीये	४,)
नवपलाशपलाशवनं पुरः	२१६	(शिशुपालवधे	६, २)
नवविमलताकोटिकुटिलः	२६५	(	)
नाभियोक्तुमनृतं त्वमिष्यसे	१८	(किरातार्जुनीये स. १३, श्लो. १८)	
नामाप्यन्यतरोर्निर्मोहित-	२९१	(वक्रोक्तिजीविते १, ९१, १०९)	
नारायणु(णो)चि परिणयत्रयाहिं	२२९, २५०	(	)
नालस्थप्रसरो जलेष्वपि	२८६	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	४, २६)
नाल्पकविरिव स्वरूपश्लोकः	२२४	(काव्यप्रकाशे	९, ३८१)
निजदोषावृतमनसाम्	२७४	(काव्यप्रकाशे	१०, ४७८)
नितम्बगुर्वी गुरुणा प्रयुक्ता	२०८	(रघुवंशे स. ७, श्लो. २९)	
निहासपरिघुम्भिर-	८८	(गाथासप्तशत्याम्	२, ४८)
निद्रानिमिलितदृशः	२१	(वक्रोक्तिजीविते १, ९१; सू. कलशकस्य)	
निद्रानिमृतावुदिते	२९४	(काव्यप्रकाशे	१०, ४७४)
निपीतः पातालैः पशुपति-	२१०	(	)
निपीयमानस्तवका	२४१	(किरातार्जुनीये स. ८, श्लो. ६)	
निपेतुरास्यादिव तस्य	३३६	(काव्यप्रकाशे	१०, ५९८)
निमूलकां कषति	२१५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, २३४)
निरर्षकं जन्म गर्तं नलिन्याः	२७९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, ३४१)
निरानन्दः कौन्धे मधुनि	१९२	(वामनीये ३, १, १३ 'सू. छित्तपस्य')	
निर्माक्यं नयनक्षिपः	९७	(बालरामायणे	१, ४०)
निर्मोकमुक्तिमिव गगनोरुगस्य	२५५	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, २२८)	
निर्लुप्तान्यलकानि पाटितमुरः	२८१	(	)
निर्विभुज्य दशानचन्द्रं ततः	७६	(कुमारसम्भवे	८, ४९)
निवेशयति बाग्देवी	२०५	(	)
निःशेषच्युतचन्दनम्	५४, ३२७	(अमरुशतके	१०९)
निःकन्दामरविन्दिनीम्	२८५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	४, २४)
नीवे निर्व्याजदीर्घामघवति	२१०	(चण्डीशतके	४)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिस्त्रापिका सूची ।

३८३

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
मीरागा मृगलाञ्छने	३०८	(' विस्मयस्थ ' सू.	()
नीललोहितमूर्तिर्विः	१४३	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, १२)
निलेन्दीविराजद्गया नयनयोः	२४९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	३, ११६)
नृत्तारम्भाद् विरतरमसः	२१	(वक्रोक्तिजीविते	२, ९३)
नेत्राभ्रभोक् विभ्रमेषु	१२७	()	()
नेत्रेन्दीविरिणी मुखाम्बुद्विणी	३२	()	()
नेत्रैरिवोत्पलैः पद्मैः	२८२	(उद्भट्टीये कान्यालङ्कारे	१, १९)
न्यञ्जत्कुञ्चितमुत्सुकम्	९५	(अलङ्कारचूडामणौ अ. १, श्लो. १२)	
न्यञ्जत्कुञ्चितमुन्मुखम्	३१७	()	()
पङ्क्तौ विरान्तु गणिताः प्रति-	१२६	(अलङ्कारचूडामणौ अ. २, श्लो. १७८)	
पद्युः शिरश्चन्द्रकलामनेन	७६	(कुमारसम्भवे	७, १९)
पदं सपदि कस्य न	२८	()	()
पदार्थे वाक्यवचनम्	१९२	()	()
पद्भ्यां यता यौवमिनश्च	१९	()	()
पद्मान्यकांशुनिष्ठयूताः	१७३	(कान्यादर्शे	१, ९६)
पद्मिनी नक्षत्रमुद्गिरा	१५९	(कान्यादर्शे	३, १६७)
परिच्छेदातीतः सकल-	११२, २९२	(मालतीमाधवे	अं. १)
परिमृदितमृणाली	५८	(मालतीमाधवे	अं. १)
परिम्लानं पीनस्तनजघन-	२०१	(रत्नावल्याम्	अ. २, श्लो. १२)
परिस्फुरन्मीनविघट्टितोरवः	८७	(किरातार्जुनीये	८, ४५)
परिहरति रतिं ग(म)तिं लुतीते	१८०	(कान्यप्रकाशे	७, ३२६)
पर्याप्तपुष्पस्तवकस्तनाभयः	९८	(कुमारसम्भवे	३, ३९)
पशुपतिरपि सान्यहानि	३१५	(कुमारसम्भवे	६, ९५)
पद्मान् पर्यस्थ किरणान्	१७५	(कान्यादर्शे	२, २९७)
पश्यतेष गवित्याह	१६६	()	()
पश्यन्ती त्रपयेव यत्र	२८२	()	()
पाणौ कङ्कणमुत्स्फणः	६४	(अलङ्कारचूडामणौ अ. २, १०९ रुद्रस्य)	

३८४

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत—

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
पाण्डुश्यामं वक्त्रं हृदयम्	१८२, ७२, ६९	(काव्यप्रकाशे ७, ३३२; १०, ४६०)	
पाण्ड्योऽयमंसार्वित—	१६९, २४०	(रघुवंशे ६, ६०)	
पातालमिव नाभिस्ते	३३५	(वायव्ये ४, २)	
पात्रे पुरोवर्तिनि	६६	(स० क० १, १०७)	
पायात् स शीतकिरणा—	१५८	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, श्लो. ३८६)	
पायाद् वो रचितत्रिविक्रम—	३१२	(स० क० ४, २१०)	
पारेजलं नीरनिधेरपरयन्	२५	(शिशुपालवधे ३, ७०)	
पिनष्टीव तरङ्गामैः	३३०	(स० क० २, १९८; ४, २३८)	
पि पि प्रिय ! स स स्वयम्	७२	(स० क० २, ४९; ५, २६)	
पिबन् मधु यथाकामम्	२८४	(काव्यादर्शे २, २०६)	
पीनशोणि ! गभीरनाभि—	९२	(स० क० ३, ३७; ५, ८)	
पुराणि यस्यां सवराङ्गनानि	३०६	(नवसाहस्राक्षचरिते स. १, २२)	
पुरीमवस्कन्द लुनीदि	३०	(शिशुपालवधे १, ९१)	
पुरुषायुषज्जीविन्यः	२९	(रघुवंशे १, ६३)	
पुलयं जर्णति वह्कंधररत्न	९७	(सेतुबन्धे स० क० ५, १३)	
पूर्णेन्दुकलरवदना	२३८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ४, ६)	
पूर्णेन्दोस्तव संवादि	२४१	()	
'पूर्वा प्रतिपत्तिमुत्तरा प्रतिपत्तिर्वाचये' १७७		()	
पृथुकार्त्तस्वरपात्रम्	१७१	(काव्यप्रकाशे ७, ३०६; ९, ३७०)	
पृथुराशि गुणैर्मूर्त्यो रामः	३३	(अभिनवभारत्याम् १६, ९)	
प्रज्ञा नवनवोल्लेख—	७	()	
प्रणयिसखीसलील—	७९	(मालतीमाधवे ५, ३०)	
प्रणवः प्रणवो (जे) यत्र	२०९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, २०८)	
प्रतिगृहीतुं प्रणयिप्रियत्वात्	३१७	(कु. सं. स. ३, श्लो. ६६)	
प्रतीकृत्याशोकीम्	१९३	(का.मी. ५; सरस्वतीकण्ठाभरणे १, ८८)	
प्रत्यप्रोन्मेष—जिह्वा	७९	(मुद्राराक्षसे ३, २१)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३८५

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
प्रक्षणाध्वनि धीर धनुः—	११३	(काव्यप्रकाशे	४, १०९)
प्रभामहत्या शिखयेव दीपः	२३९	(कुमारसम्भवे	१, २८)
प्रयत्नपरिबोधितः	१६१	(वेणीसंहारे अं. ३, श्लो. ३४)	
प्रवासयति या कान्तम्	१४७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, २०)
प्रवृत्त एव स्वयमुज्झितभ्रमः	२४	(शिशुपालवधे	१, ४०)
प्रवृद्धतापाक्षिरविप्रयोगतः	२३		
प्रह्वोवन्मदसुरभीणि	३१२	(किरातार्जुनीये	७, ३६)
प्रसादे वर्त्तस्व प्रकटय	१८०	(शा. सू० चन्द्रकश्य का.प्र.७, ३२७)	
प्रस्थानं बलथैः कृतम्	६२	(अमरुशतके	३६)
प्रस्थे स्थितां हिमवतोऽपि	२६८	(	
प्रहितः प्रधनाय माधवान्	२४१	(शिशुपालवधे	१६, ९२)
‘ प्राकरणिकाप्राकरणिकयोर्वा ’	२२४	(	
प्रागप्राप्तनिशुम्भशाम्भव—	१६९, १७७	(महावीरचरिते अं. २, श्लो. ३३)	
प्राणेश्वरपरिवृत्त—	१६४	(वामनीये २, २; काव्यप्रकाशे ७, २९०)	
प्राप्तश्रीरेव कस्मात्	९०, २७७	(ध्वन्यालके	२, ३०)
प्राप्ताः भियः सकलकामदुषाः	१९८	(भ० वैराग्यशतके	श्लो. ६७)
प्राञ्चभ्राट् विष्णुवामाप्य—	१४६	(काव्यप्रकाशे	७, १७४)
प्रासादे सा पथि पथि च	३०५	(अमरुशतके	१०२)
प्रेङ्खद्भिश्चन्द्रपादैः	१३	(	
प्रेयान् सा(सोऽ)यमपाकृतः	१११	(वामनीये	३, २, १५)
प्रौढच्छेदानुरूपः	२०३	(छलितराभे सू० ‘ यशोवर्मणः ’)	
फुल्लुकरं कलमकूरसमं	१७०	(कर्पूरमञ्जर्याम् जवनिका १, श्लो. १९)	
वत् खलि ! कियदेतत्	२५८	(काव्यप्रकाशे	१०, ४३१)
वध्नशत्रेषु रोमाञ्चम्	७०	(काव्यादर्शे	२, ११)
वन्दीकृत्य नृप ! द्विषाम्	३२९	(काव्यप्रकाशे	५, ११९)
वसुर्वसन्ते रमणीषु विभ्रमम्	२१७		

३८६

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत—

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
वभूव भस्मैव सिताङ्गरागः	१३४	(कुमारसम्भवे स. ७, श्लो. ३२)	
बहलतमा हयराई	११७	(गाथासप्तशत्याम् ४, ३९)	
बाणैः क्षुण्णेषु सैन्येषु	२०७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, १७९)	
‘बाल इति सुतरामपरित्याज्यः’	२९०	(हर्षचरिते ४. ६)	
बालय ! नाहं दूर्ध्वं	२८८		
बालस्य यद् भीतिपलायितस्य	२६६		
बाले ! नाथ ! विमुञ्च मानिनि !	१६७	(अमरुताशके १७)	
बालेन्दुबकाण्यविकास—	२८२	(कुमारसम्भवे ३, २९)	
बाले । मालेयमुच्चैर्न	१९८	(सु. १७१६ धाराकदम्बस्य)	
बिभर्षिं यश्च देहाद्यै	१३०	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, ४)	
बिभ्राणा हृदये त्वया	३१७		
बुधो भौमश्च वस्योच्चैः	४३	(अलङ्कारचूडामणौ अ. १, श्लो. ४०)	
ब्रह्माण्डकारणं योऽप्यु	१७४		
भक्तिप्रह्वबिडोक्तनप्रणयिनी	२२१, ३०३	(‘सु. सू.’ भागवतामृतवत्त(वर्धन)स्य)	
भद्रात्मनो दुरधिरौहवगोः	१२०	(काव्यप्रकाशे २, १२)	
भद्रे भारि ! प्रशस्तं वद	१७४	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, १४४)	
भम भस्मिन् ! वीरस्यो ५३, ११६, १२०		(गाथासप्तशत्याम् २, ७९)	
भस्मोद्धूलन ! भद्रमस्तु	३०८	(काव्यप्रकाशे १०, ५०३)	
भित्त्वा सद्यः किशलय—	६८	(मेघदूते ११०)	
मीधमप्रीधमप्रगुणितवपुः	२९	()	
मुजङ्गकुण्डली व्यक्तः	२२७	()	
मुजङ्गमस्येव मणिः	३३४	(काव्यप्रकाशे १०, ५८३)	
मुजविटपमदेन व्यर्थ—	२८	()	
मुवनभ्रियमङ्कुरयति	३७	()	
भूपतेरुपसर्पेन्ती	१४७	(काव्यप्रकाशे ७, १७९)	
भूरिभारभराक्रान्त !	१२९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, १)	
भूरेणुविश्वान् नवपारिजात—	१८४	(ध्वन्यालोके ३, २७)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिश्लेषिका सूची ।

३८७

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
भ्रमिसरतिमलसङ्घटयताम्	१२५	(ध्वन्यालोके	२, ३)
भर्याद्विश्वम्भराणि	१३	(	)
भ्रातः कोक ! विमुञ्च	२३०	(	)
भूभेदे सहस्रोद्वेऽपि	१९०	(रत्नावल्याम्; अ. २, श्लो. २०)	
मण्डलीकृत्स्न बर्हाणि	१९१	(काव्यादर्शे	१, ७० का.मी. १४)
मध्नामि कौरवशतम्	१२५	(वेणीसंहारे	अं. १, श्लो. १५)
मदनदारुण दक्षित	२१७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १०९)
मधु द्विरेफः कुसुमैकपात्रे	९७	(कुमारसम्भवे	३, ३६)
मधुरा[राग[वि]वर्द्धिन्वः	२२४	(काव्यादर्शे	२, ३१७)
मधुरिमरुचिरं वचः	३०२	(काव्यप्रकाशे	१०, ५१६)
मधुर्मधूनि गान्धर्वम्	२१३	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १८१)
मनः समाधिस्थिरताम्	२४	(	)
मनीषिताः सन्ति गृहेऽपि	१९८, ३०९	(कुमारसम्भवे	५, ४)
मनोरथप्रियालोक-	१५७	(काव्यादर्शे	३, १४०)
मनोरागस्तीव्रम्	१८८	(मालतीमाधवे	अं. २, श्लो. १)
‘ मन्त्रो ह्रीनः स्वरतो वर्णतो वा ’	४४	(पा. महाभाष्ये	१, १, १)
मन्थायस्तार्णवान्भः	२०२	(वेणीसंहारे	अं. १, श्लो. २२)
मन्ये कल्पद्रुमादिभ्यः	२६८	(	)
मय्येवास्या भुक्त्वश्रीः	२४३	(काव्यादर्शे	२, २३)
मलयजरसविलिप्तनवः	३२१	(वामनीये	)
महति समरे शत्रुघ्नस्त्वम्	३९	(	)
महदे सुरसंघंमे तमवसमा-	२२१	(देवीशतके	७६)
महिलासहस्रभरिष	१२५	(गाथासप्तशत्याम्	२, ८२)
महेन्द्रमास्थाय महोक्षरूपम्	२२८	(रघुवंशे	६, ७२)
माय ! परोक्षचरणं	४९	(काव्यप्रकाशे	२, २६)
माकन्दालीमरन्ध्रप्रसरमर-	५८	(	)
मा गर्वमुद्रह कपोलतले	७३	(वरारूपके	२, २२)

३८८

अलङ्कारमहोदधि--विवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अन्व गृष्टे	अन्वयः	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
माता नतानां संघट्टः	२१९	(रुद्रटालङ्कारे	९, ७)
मात्सर्यमुत्सार्य विचार्य	११८	(भ. शृङ्गारशतके	३६)
माधुर्यव्यञ्जकैर्वर्णैः	२०२	(काव्यप्रकाशे	९, ८०)
मानसस्था निराकर्तुम्	३१८	(काव्यादर्शे	२, २९९)
मानिनीजनविलोचन-	४७	(किराताजुनीये	९, २६)
मा भवन्तमनलः पथनो वा	१६७	(वामनीये	९, १, १४)
मारारिशक्रामेभ-	२१९	(रुद्रटालङ्कारे	९, ६)
मिता भूः पत्याऽपाम्	१३३	(	)
मित्रे कापि गते सरोरुह-	१८९	('भट्टनामनस्य' का. प्र. ८, ३४४)	
मुक्तिमुक्तिद्वन्द्वकान्त-	१०९	(अलङ्कारचूडामणौ अ. १, श्लो. ९८)	
मुखपङ्कजदङ्गोऽस्मिन्-	२९६	(काव्यादर्शे २, ९३; स. क. ४, ३२)	
मुखमम्भोरुहं तावत्	२४२	(	)
मुखमहह ! मृगाध्याः	९६	(	)
मुखमिन्दुमुन्दरं ते	२३७	(रुद्रटालङ्कारे	८, १८)
मुखं ते शशिमैवेदम्	२४२	(	)
मुखं विकसितस्मितम्	३७	(सू. रुमस्य, काव्यप्रकाशे	२, ९)
मुखांशवन्तमास्थाय	१४२	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, ११)
मुखे ! मुखतयैव नेतुमसिलः	१०९	(अमरशतके	७०)
मुनिरपि गुरुर्विद्यास्त्राणाम्	१९	(	)
मुनिर्जयति योगीन्द्रः	३२६	(ध्वन्यालोके	व. ४)
मुरारिनिर्गता नूनम्	३३२	(	)
मृगलोचनया विना	२७९	(काव्यप्रकाशे	१०, ४९७)
मृगा(गय)श्च दर्भाङ्कुरनिर्यपेक्षाः २३, ३०९		(शृङ्गारशतके	१३, २९)
मृतपवनविभिजः	१४६	(विक्रमोर्वशीये अ. ४, श्लो. १०)	
मुखे निदाघवसांशु-	२३८	(काव्यप्रकाशे	१०, ४०४)
मेघानिलेन अमुना	१३८	(वामनीये	२, २, ८)
मैनाकः किमयं रुणद्धि	२४७	(महानाटके ३, ७३; दशरूपके ४, २९)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३८९

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्वलम्
मौलौ धारय पुण्डरीक-	२५२	(स. क. १, ९०. सू. वि(खि)त्तपस्य)	
यः कौमारहरः स एव	२९८	(शा.सू.शीलामट्टारिकायाः का.प्र.१,१)	
यः क्षत्रदेहं परितक्ष्य	२६	(अनर्घराषवे १, २२)	
यक्षन्द्रकोटिकरकोरक-	१९५	(काव्यमीमांसायाम् ७; स.क.१, ७७)	
यत् तदूर्जितमत्युग्रम्	१५२	(वेणीसंहारे १, १३)	
‘यत्-तदोर्नित्यममिसम्बन्धः’	१५०	()	
यत् त्वेनेत्रसमानकान्ति	२४१, ३०९	(सुवृत्ततिलके २, ३९; महानाटके ५, २)	
‘यत्र किञ्चित् सामान्यम्’	२३४	(‘सू. यशोवर्मणः’)	
यत्रानुलिखिताह्वयं (यं कथ)मेव	१६२	(काव्यप्रकाशे ७, २७३)	
यत्रैता लहरीचलाचलदराः	३१०	(काव्यप्रकाशे १०, ५१८)	
यथाऽयं दारुणाधारः	१४५	(काव्यप्रकाशे ७, १४५)	
यथा रन्ध्रं व्योम्नः	३१०	()	
यथाकुचि यथार्थस्त्वम्	२५०	()	
यथा लीलामभ्यस्यति	४०	()	
यदा त्वामहमद्राक्षम्	१७१	(काव्यप्रकाशे ७, २९७)	
यदि किञ्चिद् भवेत् पथम्	२४२	(काव्यादर्शे २, २४)	
यदि दृष्ट्यनलोऽत्र	१५८, २७३	(देवीशतके १)	
यदि भवति वचःपुतम्	१८७	(वामनायका, वृ. अ. १, अधि. ३, सू. २)	
यदीयोऽसि कालः	४५	()	
यदुवाच न तन्मिथया	१५०	(नयक्तिविवेके २; अ. चू. ३, ३५२)	
यत्रञ्जनाहितमविः	१७०	(ध्वन्यालोके ३)	
यशोऽधिगन्तुं सुखलिप्सया	१३४	(किरातार्जुनीये ३, ४०)	
यक्षाप्सरोविभ्रम-	१५४	(कुमारसम्भवे १, ४)	
यः समुन्मीलयन् न्वायम्	२६१	()	
यस्मिन्नस्ति न वस्तु	११६	(ध्वन्यालोके १)	
यस्य प्रकोपशिखिता	१५१	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ३, श्लो. ३५८)	
यस्य भृत्या बलोत्सिता	१३१	()	

३९०

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
यस्य मित्राणि मित्राणि	१०४	(काव्यप्रकाशे	४, ७३)
यस्याः कुसुमशय्याऽपि	६५	(काव्यावर्ते २, २८६, रुद्रटीये, स. क.)	
वाक्छां वैम्यपरिग्रह-	२४	(वक्रोक्तिजीवितधृ.	२, २७)
याताः किं न मिलन्ति	२८३	(अमरशतके	१०)
यावे द्वारवर्ती तदा	२१, १७८	(ध्वन्यालोकलोचने	८, १)
यातो विक्रमबाहुरात्म-	८६	(	
यान्त्या शुद्धवर्लितकन्धर-	२१, २३९	(मालतीमाधवे	अं. १, श्लो. ३२)
या विभर्ति कलवज्जकीगुण-	२१६	(शिशुपालवधे	४, ५७)
यामि मनो-वाक्-कायैः	२५५	(	
यावकरसार्द्रपादप्रहार-	१४२	(काव्यप्रकाशे	७, १४६)
यावदर्थपदां वाचम्	१३६	(शिशुपालवधे	स. २, श्लो. १३)
या श्रिता पावनतया	२२०	(	
युगान्तकालप्रतिसंहृतात्मनः	३००	(शिशुपालवधे	१, २३)
युधिष्ठिरः सस्यवचसि	२५०	(	
युवतेरिव रूपमङ्ग ! काव्यम्	२०४	(वामनीश्वरतौ अधि. ३, अ. १, सू. २)	
ये कन्दरासु निवसन्ति	३२१	(काव्यप्रकाशे	१०, ५४७)
येन ध्वस्तमनोभवेन	१७२	(ध्वन्यालोके २, २५; का. मी. १६; का. प्र. ७, ३०२; सु०चन्द्रकस्य	
येन लम्बाक्षकः साक्षुः	२८७	(उद्भटटीये का.	४, १२)
ये नाम केचिद्विह नः	१५१	(मालतीमाधवे	अं. १, श्लो. ८)
येषां तास्त्रिदशेभदान-	१३१	(काव्यप्रकाशे	७, २२७)
येषां दोर्बलमेव दुर्वलतया	११२	(काव्यप्रकाशे	४, १०४)
येरेकरूपमखिलास्वपि	२८२	(	
योगपटो जटाजालम्	१६८	(उद्भटटीये का.	५, १३)
योग्यो यस्ते पुत्रः सोऽयम्	१३६	(रुद्र. ७, ४४, सरस्वतीकण्ठाभरणे १, ३२)	
योऽविकल्पमिदमर्थ-	१५२	(उत्पलाचार्यस्य, का. प्र. ७, १२२)	
योषितामवितरं नखलूनम्	१६६	(शिशुपालवधे स. १०, श्लो. २०)	

गद्य-पद्यानां मूलस्थलाविस्त्रापिका सूची ।

३९१

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
योऽसकृत् परगोत्राणाम्	२२३	(काव्यप्रकाशे	९, ३७६)
रङ्गकेलिहियनियंक्षण-	१७	(गाथासप्तशत्याम्	९, ९९)
रक्तस्त्वं नवपल्लवैरहमपि	९६	(ध्वन्यालोके	व. २)
रक्ताशोक ! कुरोदरी क नु गता	१७२	(विक्रमोर्वशीये अं. ४, सू० 'वसुनागस्य')	
रत्ननिरमणमौलेः	२२२	(काव्यप्रकाशे	९, ३७४)
रत्नोभिस्तुरगोत्कीर्णैः	३३१	(रघुवंशे	४, २९)
रञ्जिता नु विविधास्तरुशैलाः	२४७	(किराताजुर्नीये	९, १९)
रणन्ति पक्षिणः क्ष्वेदम्	१४०	(	)
रसिक्रीडाद्युते कथमपि	७९	(वरारूपकावलोके प्र. २, सू. ३९)	
रंधणकम्भसु निवृण्णे !	७०	(गाथासप्तशत्याम्	१, १४)
रमिकुण पयं वि गजो	६३	(गाथासप्तशत्याम्	१, ९८)
राईसु चंदचवलासु	१०७	(काव्यप्रकाशे	४, ८४)
राका वर्द्धयते विधुम्	३०७	(	)
राकाविभावरिकांस्व-	१४३	(काव्यप्रकाशे	७, १९६)
राजति तटीयमभिहत-	१३१	(हरविजये	९)
राजीवमिव ते वक्त्रम्	२३६	(काव्यादर्शे २, १६; स. क. ४, ११)	
राजीवराजीवशालोक्षृङ्गम्	२१७	(शिशुपालवधे	४, ९)
राज्ञो मानधनस्य	२७९	(वेणीसंहारे अं. ४, श्लो. १)	
राज्ये सारं वसुधा	३०६	(रुद्रतालङ्कारे	७, ९७)
राभमन्मथशरेण ताडिता	१३९	(रघुवंशे स. ११, श्लो. २०)	
रामार्जुनव्यतिकरः	४३	(	)
रामोऽसौ भुवनेषु	११३	(राघवानन्दे, वक्रो. १, २ का. प्र. ४, १०९)	
राहोश्चन्द्रकलामिवानन-	९३	(मालवीमाधवे	९, २७)
रूपमप्रतिविधानमनोह्रम्	३१८	(शिशुपालवधे	१०, ३७)
रौह्य मिहरेण नहं	२७०	(	)
रौह्यमूलातिगौरैः	३३२	(	)
लभं रामावृतास्त्रया	१६०, १६३	(पद्यवैषय्यम्, काव्यप्रकाशे ७, २४१, २९३, २८०, २८४ सु. हर्षदत्तस्य)	

३९२

अलङ्कारमहोदयविवरणोदाहृत—

पद्य-आरम्भः	अथ प्रष्टे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
लग्नः केलिकचप्रदश्रुत—	१३९	(काव्यप्रकाशे	७, २३७)
लाक्षागृहानल—विषाज—	७९	(वेणीसंहारे	१, ८)
लावण्यकान्तिपरिपूरित—	१०२	(जयवर्धनस्य सु. ध्वन्यालोके च, २)	
लावण्यसिन्धुरपरैव हि	२८७	(वामनीये ३, ४; ध्वन्यालोके ३)	
		‘ सू. विक्रमादित्यस्य ’	
लावण्यौकाक्षि सप्रताप—	३१९	(खण्डप्रशस्तौ, का. प्र. १०, ११३)	
लिखन्नास्ते भूमिं बहिरवनतः	१११	(अमरुतातके	श्लो. ७)
लिम्पतीव तमोऽङ्गानि	२६४	(मृच्छकटिके १, ३२, काव्यादर्शे	
		२, ३६२ ‘ सू० विक्रमादित्यस्य ’)	
लीढ—ववस्त्र—विपाण्डुराम—	३२५	(	
लीनं वस्तुनि येन सूक्ष्म—	२८	(वक्रोक्तिजीवितेषु. २, १०७; ३, १०)	
लीनेव प्रतिबिम्बितेव	२६८	(मालतीमाधवे	१, १०)
लीलाह तुल्यअसेलो	६२	(	
लीलातामरसाहतोऽन्य—	१४६	(अमरुतातके	श्लो. ७२)
लीलावधूतपद्मा प्रथयन्ती	९४	(रत्नावल्याम्	अं. २, श्लो. ८)
लोचनाधरकृता गतरागा	३१३	(किराताजुनीये	९, ६०)
लोललवङ्गलवलीवलया	२१०	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, २०६)
वक्त्रस्यम्बिद्वेष्विन्दुप्रबन्धे	३२४	(काव्यप्रकाशे	१०, १३०)
वक्त्रान्मोर्जं सरस्वत्यधिकसति	१६२	(काव्यप्रकाशे ७, २७४; भोजप्रबन्धे)	
वक्त्रोदरे वहसि दिव्य—	२७७	(	
वदनसौरभलोभपरिभ्रमद्—	३३८	(शिशुपालवधे	६, १४)
वद वद जितः स शत्रुर्न	१७०	(रुद्रटालङ्कारे	६, ३०)
वनमिदमभयमिदानीम्	४३	(	
वपुर्विरूपाक्षमलक्ष्यजन्मता	१४८	(कुमारसम्भवे	१, ७२)
वस्तिगतभ्रु गलद्वर्ध—	२५३	(काव्यादर्शे	२, ७३)
वस्मीकः किमुतोद्धतः	११	(अलङ्कारचूडामणौ अ. २, श्लो. १७०)	
वसिष्ठोक्तैर्मन्त्रैः	२१	(	

गद्य-पद्यानां मूलस्वलादिज्ञापिका सूची ।

३९३

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्रान्ति-स्थलम्
वक्षिष्कुलिक इव	३३४	(वामनीये ४, १; उद्भवेटीये १, ३८)	
वागर्षोविब सम्पृक्तौ	१९४	(रघुवंशे स. १, श्लो. १)	
वाणिज्य ! इतिवन्ता	३२३	(ध्वन्यालोके ३, स. श. ९९१)	
वाणीरकुङ्गगोक्षुणि-	१२	(ध्वन्यालोके २, स. श. ८७४)	
वापीव विमलं व्योम	३३९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे १, १४)	
विकसितसहकारतारहारि-	१३७	(काव्यप्रकाशे ७, २१७)	
विकिण्णह माहमांसमि	९८	(गाथासप्तशत्याम् ३, ३८)	
विश्लेषाघोक्षजा लक्ष्मीः	२९९	()	
विहङ्गवयति सन्धत्ते	२७	(काव्यादर्शे २, ६२)	
विदलितसकलारिकुलम्	३१७	(रुद्रदालङ्कारे अ. ७, श्लो. २८)	
विदीर्णाभिमुखाराति-	१६४	(काव्यप्रकाशे ७, २८८)	
विद्युद्बल्यकक्षाणाम्	२५३		
विद्राणे रुद्रघ्ने सवितरि	२०९	(वपुष्शीरातके ६६)	
विद्वन्मानसहंस ! वैरिहमला-	२९४	(काव्यप्रकाशे १०, ४२९)	
विधाय दूरे केयूरम्	१९९	(काव्यप्रकाशे ७, २६९)	
विनयेन विना का श्रीः	२७८		
विना स्नीतां रामः	४३		
विनेवानुन्मुखीकर्तुम्	१८३	(ध्वन्यालोके ३, ३०)	
विन्ध्यस्य संस्तम्भयिता	२०	(रघुवंशे ६, ६१)	
विपुलेन सागरशयस्य	१९९	(शिशुपालवधे स. १३, श्लो. ४०)	
' विभावानुभाव-व्यभिचारि- '	९९	(नाट्यशास्त्रे अ. ६)	
विभिन्नवर्णा गहवामणेन	२०८, ३२२	(शिशुपालवधे ४, १४)	
विमानपर्यङ्कतले निषण्णाः	१८४	(ध्वन्यालोके ३, २७; 'सू. व्याख्येय')	
विमुच्य साऽऽहारमहार्षेभिश्चया	२०६	(कुमारसम्भवे ९, ८)	
विश्वेति विसर्पवाव	२६४, २६९	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ६, श्लो. ९२९)	
विलङ्घयन्नि श्रुत(ति)वर्म बस्याम्	३१४	(नवसाहस्राङ्कचरिते १, ४६)	

३९४

अलङ्कारमहोदधि-विकरपोद्गाढत-

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्वयः	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
विकासमसृणोऽज्ञसत्-	७०	(स. क. ९, ८७; विज्ञाकायाः सु. ५०)	
विलिङ्गति कुकानुकैः	२८१		
विचरीयरम् लच्छी	१२१	(काव्यप्रकाशे ९, १३७; छ. श. ८१९)	
विवृण्वशी शैलमुवाऽपि	९१	(कुमारसम्भवे ३, ६८)	
विषं निजगले येन	२२२	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, १९६)	
विहलं खलं तुषं(मं) सहि !	१०७	(काव्यप्रकाशे ४, ९१)	
वृद्धास्ते न (स्तेन) विचारणीय-	८७	(उत्तररामचरिते अं. ९, श्लो. ३९)	
वृषपुङ्गवखक्षमाणम्	२२६		
वेगादुड्डीय मगने	१३८	(काव्यप्रकाशे ७, २१३)	
वेणीभूतप्रतनुसलिला	९९	(मेघदूते श्लो. २९)	
वेत्रत्वक्वा तुङ्गद्वचाम्	३२२	(काव्यप्रकाशे १०, ९९८)	
'वेरया हि नाम सूर्विमत्येष'	२९६	(वामनीये ४, ३, २३)	
'वेदभो गौडीया पाञ्चालीति'	२०२	(वामनीये १, २, ९)	
व्यव्यन्धे वस्तुमात्रेण	१२३	(ध्वन्यालोके २, ३२)	
व्यथितस्मिन्नुमनीरशनेः	२१७	(किरातार्जुनीये ९, ११)	
व्यर्थं यत्र कपीन्द्रसख्य-	८२	(उत्तररामचरिते ३, ४९-६)	
व्यानम्रा वधितानने	१७९	(‘सू०भाष्ये’ काव्यप्रकाशे ७, ३२१)	
शक्तिर्निर्दिष्टजेयम्	१३५	(काव्यप्रकाशे ७, २९३)	
शनिदस्त्रनिष्ठा तमुबैः	४२	(काव्यप्रकाशे ४, ९९)	
शब्दप्राधान्यमाभित्य	६	(हृदयवर्षणे)	
शम्भु(म्भौ)र्वद्गुणवद्धरी-	२९३	(अनर्पराघवे ४, २१)	
शयने यस्य शेषाहिः	२०७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, १७४)	
शय्या शयद्(द्)वल्गुमलनम्	१४९	(नागानन्दे अं. ४, श्लो. २)	
शरदीय प्रसर्पन्त्याम्	१३२	(नवसाहस्राङ्कचरिते २, २६)	
शस्त्री विषसधूसरः	३१६	(भर्तृ० नीतिशतके श्लो. ४९)	
शङ्खपान्थो मे भुजगसङ्गमात्	६३	(मेघदूते १, १९)	
शिशिलशियिलं म्यस्य	८१	(महानाटके ९, ३)	

गद्य-पद्यामां मूलस्थलाविकाशिका सूची ।

३९५

पद्य-प्रारम्भ	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
शिरीषाद्वि मृदङ्गा	२९२	(नवसाहसार्कचरिते स. १६, स्तो. २८)	
शितशिराशुप्रविद्वन्नि	२४२	(काव्यादर्शे २, ३८)	
शीतशिरोरसुत्कृष्टा अपि	१७६	(अभिनवभारतनाम् १६, ८	
		(अभिनवगुप्तस्य)	
शीर्षघ्राणाद्द्विपाणीन्	१७७	(सूर्यशतके स्तो. ६)	
शुकस्त्रीबालमूर्खीणतम्	१६८	(स. क. १, १९४)	
शून्यं वासगृहं विलोक्य	६०	(अमरशतके ८२)	
शृङ्गारी गिरिजानने	१७८	(शृङ्गारतिलके प. १, स्तो. १०)	
शैलालङ्कृतभेददाश्रमपद्मम्	२५८	()	
शैलेन्द्रप्रतिपाद्यनाम-	३२४	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ६, स्तो. ६२८)	
शैले शैले न माणिक्यम्	२१४	(स. क. २, २३० वाणस्पत्यशतके ५५)	
श्यामां श्यामलिमानमानवत्	८४, १६१	(विद्वशालम्बिकायाम् अ. ३, स्तो. १)	
श्यामास्वङ्गं चकितहरिणी-	९५	(मेघदूते उ. स्तो. ४१)	
श्रीपरिचयाज्जडा अपि	१२४	(अल. चू. २, १७६, सुभा. सू. २ भिगुप्तस्य)	
श्रुतेन बुद्धिर्धसनेन	१६३	(काव्यप्रकाशे ७, २७९)	
श्रुत्वा दाशरथी सुषेख-	१००	(अनर्घराघवे ६, १७)	
श्रेष्ठिधन्वस्यजति	३०२	(राज. बालभारते (प्रथमपाण्डवे १))	
श्लाघ्य शेषतनुम्	२७७	(ध्वन्यालोके उ. १)	
श्लेषं श्लेषं मृगदृशा	२१५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे २, २३२)	
स एकस्त्रीणि जयति	२९५	(काव्यप्रकाशे १०, ४७६)	
सकलकलं पुरमेतज्जितम्	२२३	(काव्यप्रकाशे ९, ३७८)	
स गतः क्षितिमुष्ण-	८५	(किराताजुंतीये १३, ३१)	
सगुणीभूतव्यङ्ग्यैः	१२७	(ध्वन्यालोके उ. ३, स्तो. ४४)	
सङ्केतकालमनसं विटम्	३२४	(ध्वन्यालोके उ. २, २६)	
सङ्ग्रामसम्मिन् सुमताः	२७५		
सङ्ग्रामाङ्गणमागतेन	३०७	(६० सण्डप्रशस्तौ; सङ्कलिकर्णावृते, काव्यप्रकाशे ७, २२९; १०, ४५९)	

३९६

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत-

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
सञ्छायाभोजनवदनाः	२४६		
सञ्चारपूतानि दिग्गन्धराणि	२६९	(रघुवंशे	२, १९)
सणिभं वक्ष किमोच्चरि !	११७	(अलङ्कारमहोदधौ अ. १, श्लो. २१)	
सततं सुसलासक्ताः	२९२	(काव्यप्रकाशे	१०, ४८६)
++स तेऽनुनेयः सुभगः	१७४	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, १४२)
सत्यं मनोरमा रामाः	१८३	(व्यासस्य औचि. धर्म्यालोके ३, ३०)	
स त्वारम्भरतोऽवश्यम् (२)	२१८	(रुद्रतालङ्कारे अ. ३, १८, १९)	
स दक्षिणापाङ्गनिविष्ट-	३२९	(कुमारसम्भवे	३, ७०)
सदा मध्ये यासामियम्	१५६	(काव्यप्रकाशे	७, २९६)
सद्यः करस्पर्शमवाप्य	२९८	(नवसाहस्रकवचरिते	१, ६२)
सद्योमुपिहतमत्तद्वृण-	२४४	(वामनीये	४, २, २)
' सङ्शसुकासणिः '	२२४	(काव्यप्रकाशे	९, ३८०)
स धूर्जटेर्जुनवती-	२६३		
सन्ति तत्र त्रयो माणाः	२०२		
सन्दष्टाधरपल्लवा	६१	(अमरशतके	३६)
' सन्निहितबालान्धकारा '	२९३		
सधूमङ्गं करकिसलया	७६	(दशरूपकावलोकने प्र. २, सू. ४२)	
सममसकुरूपफलेऽनु-	२६३		
समद्वयतङ्गजमद्वयल-	२९३	(काव्यप्रकाशे	१०, ४९१)
सममेव समाक्रान्तम्	२३१	(रघुवंशे	४, ४)
समर्थये यत् प्रथमम्	२६९	(विक्रमोर्वशीये	४, ३९)
समुत्थिते मयावहे	१८३		
समूलघातमध्वनन्तः	१९	(शिशुपालवधे	२, ३१)
सम्प्रहारे प्रहरणैः	१७८	(काव्यप्रकाशे	७, ३२४)
सम्प्राप्तेऽवधिवासरे	८६		
सम्बन्धी रघुभुजाम्	२४४	(बालरामायणे	१०, ४१)
' सम्बाधः सकृदे भगोऽप्युक्तः '	१७९	(	)

गद्य-पद्यानां मूलस्थलादिज्ञापिका सूची ।

३९७

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
सन्ध्याङ्गानमहाशयोतिः	१४४	(काव्यप्रकाशे)	७, १९९)
संरम्भः करिकीटमेघ-	१९०, १९१	(वक्रोक्तिजीविते)	१, २८)
सरसिजमनुविह्वलम्	२७९	(शाकुन्तले)	१, २०)
सरस्वती स्यादु तर्ह्य-	४१	(ध्वन्यालोके)	१, ६)
स रातु वो तुरक्यवनः	१४९	(काव्यप्रकाशे)	७, १७१)
सरांसीवामलं क्योम	३३६	(सरस्वतीकण्ठाभरणे)	१, ३९)
सर्वकार्यशरीरेषु	१७२	(शिशुपालवधे स. २, श्लो. २८)	
सर्वदा सर्वदेोऽसीति	११८	(' सिद्धसेनारिवाकरस्य ')	
सर्वांशारुधि दग्धवीरुधि	२११	(स. क. २, २१४; ९, ४६३; बाणस्य)	ख० सु.)
स वक्तुमस्त्रिलान शक्तः	११०	(ध्वन्यालोके)	४, २)
स वः पाषादिन्दुर्नव-	२६२	(वामनीये)	४, २, ९)
' सविरोषणमाकृषातं वाक्यम् '	२८०	(विद्वहेमचन्द्रे अ. १, पा. १, सू. २६)	
संवीतस्य हि लोकेन	१७४	(वामनीयका.अवि.२, अ.१, सु. १८)	
संवृत्ते सुभगेष्टसङ्गम-	३२६		
सत्रोडा दधितानने	१७८	(काव्यप्रकाशे)	७, ३२१)
सशोणितैः क्रव्यमुजाम्	१८४	(ध्वन्यालोके)	३, २७)
स सैन्यसैन्यबोधधृतैः	४९		
सस्तुः पथः पपुरनेनेजुः	१३४	(शिशुपालवधे स. ९, श्लो. २८)	
संहयचक्रायजुआ	३३९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे)	१, ३६)
' संहिता हेकपश्चत् '	१३८	()	
सह दीर्घा मम शालैः	२३३	(काव्यादर्शे)	२, ३९२)
सहसा सा साहिज्जठ	८१	(सरस्वतीकण्ठाभरणे)	९, ९४)
सहस्र श्वेत्तैर्नमसितरि	१४७	(अनर्घराषवे)	७, ४९)
सहिआहि भञ्जमाणी	३२९	(गाथासप्तशत्याम्)	२, ४९)
सहि ! नवनिहुजणसमरंसि	१०७		

३९८

अलङ्कारभट्टोद्दिष्टविवरणोदाहृत—

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
सहि ! साहसु तेण समं	७३	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	९, २९)
साधनं सुमहद् यस्य	१४७	(काव्यप्रकाशे	७, १९१)
+साधु चन्द्रमसि पुष्करैः	१९१	(रामचरिते	२, ९९)
' साध्यं व्यापकमित्याहुः '	१२१	(सू. ' अभिनन्दस्य '	
सा पत्युः प्रथमेऽ(सा)पराध-	६२	(अमरशतके	२९)
सा बाला वयमप्रागल्भ्यवचसः	२९४	(अमरशतके	३४)
सादृशी सहि ! सुहयम्	९३	(अलङ्कारचूडामणौ १, ३६; स. श. ८६०)	
सितकरकरचिरविभा	२१३	(काव्यप्रकाशे ७, ३१४; ९, ३९९)	
सिध्यन्ति कर्मसु सहस्त्वपि	२७५	(अभिज्ञानशाकुन्तले	७, ४)
सिहिपिच्छकण्णऊरा	१०८	(ध्वन्यालोके	उ. २, ३)
सीमानं न जगाम	२८२		
सुदुस्त्यजा यद्यपि	१७५	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, १४२)
सुरालयोक्तासपरः	१४३	(काव्यप्रकाशे	७, १७८)
सुराष्ट्रेष्वस्ति नगरी	१९९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	१, ६६)
सुब्बइ समागमिस्सइ	५१	(स. श. ९६२; अ. चू. १, ३२)	
सुहृद्वधूवाष्पजल-	२८४	(उद्भट्टीये ९, १५; काव्यप्रकाशे १०, ४४२)	
सूर्योयति सुभारिमः	२३८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	४, ७)
सेयं किं कालरात्रिः ?	२४६		
सेयं स्वदेहार्पणनिष्कयेण	६६	(रघुवंशे	२, ९९)
सेषा सर्वाऽपि बक्रोकिः	२३१	(भागहालङ्कारे	२, ८९)
सेषा स्थली यत्र विचिन्वता	२६६	(रघुवंशे	१३, २३)
सोऽभ्यष्ट वेदांश्चिदशानयष्ट	१४४	(अट्टिकाव्ये	१, २)
सोपवादमुपशान्तविचारम्	१८		
सोऽपूर्वो रसनाविपर्यय-	२८६	(भगवद्गीता	श्लो. १८)
सो मुदमथो मायणिहआहि	२४९	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	३, ११२)
सो मुदसामलंगो धम्मिणी	१०८	(काव्यप्रकाशे	४, ८७)
सौजम्याम्बुमरुस्थली	२५६		

गद्य-पद्यनां मूलस्थलादिभाषिका सूची ।

३९९

पद्य-प्रारम्भः	अत्र पृष्ठे	ग्रन्थत्रय	पद्य-प्राप्ति-वृत्तलम्
सौन्दर्यसम्पत् सादृश्यम्	१६४	(काव्यप्रकाशे)	७, २९१)
स्तनद्वन्द्वं मन्दं स्तपयति	२९	(वक्रोक्तिजिविते)	१, ६९; २, ९८)
स्तनयोर्जघनस्यापि	२३०	(काव्यादर्शे)	२, २१७)
स्तोकेनोन्नविभाषाति	२२३	(काव्यप्रकाशे)	९, ३७८)
स्त्रीवर्गं रूपसर्वस्तमपि	३०७		
स्थितमुरधि विशालम्	८४	(रत्नावल्याम्)	अ. २, श्लो. १३)
स्थितः स्थितामुच्यते	२४३	(रघुवंशे)	२, ६)
स्थिताः क्षणं पक्ष्मसु	२०६	(कुमारसम्भवे)	९, २४)
स्निग्धस्यामलकान्ति-	११४	(ध्वन्यालोके)	२, १)
स्नेहनिर्भरमव(ध)त्त वधूनाम्	७२	(शिशुपालवधे)	१०, ४९)
+ स्पर्धते जयति द्वेष्टि	२७	(काव्यादर्शे)	२, ६१)
स्पष्टोच्छ्रु(ल)सत्किरणकेसर-	३३२	(हरविजये)	१९)
स्पृशति विगमरुषो ककुभः	१४१	(हरविजये)	स. ३, श्लो. ३७)
स्पृष्टे(पृष्ठे)षु शङ्खशकलच्छविषु	१९५	(वामनीये)	३, २, १४)
स्फुटमर्थालङ्कारा-	२२३	(रुद्रटीये)	४, २२)
स्फुरच्चुतरूपमुत्पताप-	३०५	(काव्यप्रकाशे)	१०, ५६१)
स्मरत्यथो दाशरथिः	२७	(शिशुपालवधे)	१, ६८)
स्मरद्वयशुभित्तम्	७६	(दशरूपकावल्लोके प्र. २, सू. ४०)	
स्मरनवनदीपूरेणोढा	६१	(अमरुशतके)	श्लो. १०४)
स्मितं किञ्चिन्मुग्धम्	७४	(ध्वन्यालोके उ. ४; वक्रोक्ति० ३, २)	
स्मितं मुखेन्दो(न्धोः) ज्योत्स्ना ते	२५२	(सरस्वतीकण्ठाभरणे ४, २७. का. ३, २, ६८)	
स्युतिभूर्बिहितो येनासौ	१५२		
स्रस्तः स्रग्वाभशोभाम्	९४	(रत्नावल्याम्)	अं. १, श्लो. १६)
स्रस्तां नितम्बावबलम्ब-	१४८	(कुमारसम्भवे)	स. ३, श्लो. ९४)
स्वच्छन्दोच्छलवच्छ-	३३३	(काव्यप्रकाशे)	१, ४)
स्व(त्)क्षितपक्ष्मकपाटम्	९५	(स्वप्नवासवदत्ते ध्वन्या०)	३, १५)
स्वपिति यावद्यं निकटो(टे) जनः	१६२	(वामनीये)	३, २, १३; का. प्र. ७, २६१)

४००

अलङ्कारमहोदधिविवरणोदाहृत सूची ।

पद्य-प्रारम्भः	अथ पृष्ठे	अन्यत्र	पद्य-प्राप्ति-स्थलम्
स्वभावमधुराः स्निग्धाः	२२४		
स्वर्गप्राप्तिरमेनैव	१८९	(काठ्यप्रकाशे	८, ३४६)
स्थित्यति कूणति वेज्जति	२७०	(अलङ्कारचूडामणौ अ. ६, श्लो. ११६)	
स्नेहोपजातविषयोऽपि	२२९		
हन्यते सा वरारोहा	१६९	(काठ्यादर्शे	३, १३८)
हरवत्त विषमदृष्टिः	२७७	(काठ्यप्रकाशे	१०, ४६८)
हरस्तु किञ्चित्परिवृत्त—	९०	(कुमारसम्भवे	३, ६७)
हरेर्लङ्कितवर्माशुः	२०७	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	२, १७०)
हंसानां निनरेषु यः	२४३	(यत्कोक्तिजीविते	१, ७३, १०८; २, २३; ३, ६, ध्वन्यालोके ४, ७)
हंसो ध्वाक्क्षविरावी	२३८	(सरस्वतीकण्ठाभरणे	४, ९)
हसिचं सहस्रचालं	२४८	(गायत्र्यस्तशालाम्	६१, ३)
'हस्यो हि जङ्गमं दुर्गम्'	२९६	(बामनीये	४, ३)
हा नृप ! हा बुध ! हा कवि—	१३८	(काठ्यप्रकाशे	७, २१९)



४०१

परिशिष्टम् [४]
मलधारिश्रीनरचन्द्रसूरिरचिता
वस्तुपाल-प्रशस्तिः (१)

स वः श्रेयः शत्रुञ्जयशिरः(रि)शीर्षैकमुकुटः प्रदोषान्तध्वान्तव्यतिकरनिकाराम्बरमणिः ।
 भवभ्रान्तिभ्रान्तिव्यपनयनदीष्णामृतसरःसनाभिः श्रीनाभिप्रभवजिननाथः प्रथयतु ॥ १ ॥

श्रीप्राग्वाटकुलेऽत्र चण्डपसुताच्चण्डप्रसादादभूत्

पुत्रः सोम इति प्रसिद्धमहिमा तस्याश्चराजोऽङ्गजः ।

तस्माल्लूणिग-मल्लदेव-सचिवौ श्रीवस्तुपालस्तथा

तेजःपाल इति श्रुतास्तनुमुवश्चत्वार एतेऽभवन् ॥ २ ॥

चेतः ! किं कलिकालसालसमहो ! किं मोह ! नो हस्यते ?

तृष्णे ! कृष्णमुखाऽसि किं कथय किं विघ्नौघ ! मोघो भवान् ? ।

भूमः किं नु सखे ! न खेलति किमप्यस्माकमुज्जृम्भितं

सैन्यं यत् किल वस्तुपालकृतिनां धर्मस्य संवर्धितम् ॥ ३ ॥

दुर्गः स्वर्गगिरिः स कल्पतरुभिर्भेजे न चक्षुष्पथे

तस्थौ कामगवी जगाम जलधेरन्तः स चिन्तामणिः ।

कालेऽस्मिन्नवलोक्य याचकचमूं तिष्ठेत कोऽन्यस्ततः ?

स्तुत्यः सोऽस्तु न वस्तुपालसुकृती दानैकवीरः कथम् ? ॥ ४ ॥

स श्रीजिनाधिपतिधर्मघ(धुरा)पुरीणः श्लाघ्या(घा)ऽऽस्पदं कथमिवास्तु न वस्तुपालः ? ।

श्री-शारदा-सुकृतकीर्तिमय-त्रिवेण्याः पुण्यः परिस्फुरति जङ्गमसङ्गमो यः ॥ ५ ॥

स्वच्छन्दं हरि-शङ्करः स भगवान् यत्कीर्तिविस्फूर्तिभिः

विभ्रद् भस्मकृताङ्गरागमिव तद् भूतेशभूतं वपुः ।

सर्वाङ्गं घटितां गिरीश्वरसुतां दुग्धाब्धिपुत्रीं जवाद्

व्यावृत्तां च सहस्ततालहसितैर्वैलक्ष्यमध्यापयत् ॥ ६ ॥

दायादा कुमुदावलिर्विचकिलश्रेणी सहाध्यायिनी

सग्रीची सुरसिन्धुवीचिवितति.....की चन्द्रिका ।

४०२

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (४)

शीतांशुः सहपांशुखेलनसुहृत् सवह्मचारी हरः

प्रालेयाद्रितटो च कौतुकमटो यत्कीर्ति-वामभ्रुवः ॥ ७ ॥

प्रतापस्याद्वैतं रिपुनृपतिलक्ष्म्याः क्षणिकतां विभुं निर्यां स(त्)ृणां गिरिशगिरिगौरस्य यशसः।
 क्रुषोऽनेकान्तत्वं महिम निजबुद्धेश्च दधता वितेने येनात्मा किल सकलसद्दर्शनमयः ॥ ८ ॥

प्रेयस्यपि न्यायविदाऽप्यनेन दोषं विनाऽहं निहिताऽस्मि दूरे।

इतीव दोषाद् गुणरत्नकोशं यस्यारिभिर्ग्राह्यते स्म कीर्तिः ॥ ९ ॥

प्रताप-तपनो यस्य प्रतपन्नवनीतले । विपक्षवाहिनीस्वङ्गधारानीराण्यशोषयत् ॥ १० ॥
 येनारिनारीनेत्राग्मःसम्भारोद्गारसम्भृतम् । विश्वसौरभ्यकृच्छ्रके यशः-कुसुम-पादपम् ॥ ११ ॥
 भ्रमन्ती भृशमन्यायतपनोत्तापिताऽधुना । न्यायलक्ष्मीर्विश्राम यद्भुजादण्डमण्डपे ॥ १२ ॥
 स वैकुण्ठः कुण्ठः कलुषधिषणः सोऽपि धिषणः क्षतारम्भः शम्भुर्न तिमिरहरः सोऽपि मिहिरः।
 धराभारोद्धारे वचनरचनायां परपुरस्थितिप्लोषे दोषोदयविदलने चास्य पुरतः ॥ १३ ॥
 रणे बितरणे चात्र शस्त्रैर्वैस्त्रैश्च वर्षति । अमित्र-मित्रयोः सद्यो भिद्यते हृदयावनिः ॥ १४ ॥
 इमां समयवैषम्याद् अश्रयन्तां गूर्जरक्षितिम् । दोर्दण्डेनोद्धरन् वीरः सैष शेषं व्यशोषयत् ॥ १५ ॥

एतस्मिन् वसुधासुषाजलधरे श्रीवस्तुपाले जग-

जीवातौ सिचयोश्चर्यैर्नवनवैर्नक्तदिवं वर्षति ।

आस्तामन्यजनो घनोज्झितशशिज्योत्स्नाच्छबल्यद्गुणोद्-

भूतैरथ दिग्भ्वराद्यपि यशो-वासोभिराच्छादितम् ॥ १६ ॥

विश्वस्मिन्नपि वस्तुपाल ! जगति त्वत्कीर्तिविस्फूर्तिभिः

श्वेतद्वीपति कालिका कल्यति स्वर्मालिकानां सुखम् ।

यात्नैः यत् तैः स्तावककीर्तिसौरभमदान्मन्दारमन्दादरे

वर्गे स्वर्गसदां सदा च्युतनिजव्यापारदुःस्थैः स्थितम् ॥ १७ ॥

भाग्यभूः किमसावस्तु वस्तुपालः स्तुतेः पदम् ? । येनार्थ-कामावप्येतौ धर्मकर्मकृतौ कृतौ ॥ १८ ॥

तमःसर्वानीने प्र[म]दलहरीनर्तितभुजं भुजङ्गीभिर्गीति जितसितकरे यस्य यशसि ।

शिरःक्रोडंक्रोडदधरणिभरभुग्नोऽपि भजते भुजङ्गेशः क्लेशव्ययमुदयदानन्दमुदितः ॥ १९ ॥

यद्वात्रासु तुरङ्गनिन्दुरखुरैः क्षोणीतलं ताडितं

कम्पः सम्पदमाससाद् हृदये किन्तु प्रतिक्रमाभूताम् ।

वस्तुपाल-प्रशस्तिः (१)

४०३

उद्भूतानि रजसि मांसलतमान्याकाशमाशिश्रियु-

तेषामेव मुखावनौ पुनरहो ! मालिन्यमुन्मीलितम् ॥ २० ॥

काले यत्स्वङ्गदण्डे रिपुकरदिशिरःस्यन्दसिन्दूरपूरैः

सन्ध्याबन्धं दधाने विरचितमुचितं मौक्तिकैस्तारकत्वम् ।

शोतज्योतिःप्रकाशं तदनु समुदितं तदयशो येन तेने

शश्वद्विस्तारि राकारजनिमहमहो ! विश्वतो विश्वमेतत् ॥ २१ ॥

चण्डांशोरपि चण्डताम्रमयद् यस्य प्रतापोदयः

शीतांशोरपि शीत(ति)मानमभजद् यस्य प्रसादोत्सवः ।

ब्रह्मास्वादनतोऽपि तोषमपुषद् यस्यावदातं यश-

स्तुलोकोत्तरमस्य कस्य वचसां पात्रं चरित्राद्भुतम् ? ॥ २२ ॥

यस्मिन् धर्मं पुरस्कृत्य विपद्भ्यो रक्षति क्षितिम् । जने जन्यमजन्यं च द्वयमप्राप्यतां गतम् ॥ २३ ॥

तस्मिन् काञ्चनकोटिभिः प्रणयिनां दारिद्र्यमुद्राद्बुद्धि

व्यक्तं काञ्चनशैलखण्डनविधावाखण्डलः शक्तिः ।

आम्यत्येव निदेशतोऽस्य तदयं राजा समुद्रः सदा

नक्षत्रैः परिवारितश्च परितोऽप्यद्याप्यमुं रक्षति ॥ २४ ॥

नभस्ये निर्वृष्टाः शरदि नहि वर्षन्ति जलदाः

फलव्रतैरारुहेन खलु फलवृक्षाश्च फलिनः ।

प्रदुग्धा वा गावः पुनरपि न दुग्धानि ददते

कदाऽप्येतस्योर्ध्वेन तु वितरणे आम्यति मतिः ॥ २५ ॥

दीपः स्फूर्जति सज्जकजलमलः स्नेहं मुहुः संहर-

जिन्दुर्मण्डलवृत्तखण्डनपरः प्रद्वेष्टि मित्रोदयम् ।

सूरः क्रूरकरः परस्य सहते तेजो न तेजस्विन-

स्तत् केन प्रतिमं ब्रवीमहि महः श्रीवस्तुपालाभिषम् ? ॥ २६ ॥

इति मलधारिश्रीनरचन्द्रसूरिकृता श्रीवस्तुपालप्रशस्तिः ।

४०४

परिशिष्टम् [५]

मलधारिन्ध्रीनरेन्द्रप्रभसूरिनिर्मिता

वस्तुपालप्रशस्तिः (२)

स मङ्गलं वो वृषभध्वजः क्रियाज्जटावलीसंवलितांसमण्डलः ।
 यदीयमङ्गं किल सर्वमङ्गलाश्रितं प्रमोदाय न कस्य जायते ? ॥ १ ॥
 समूलमुन्मूलयितुं सुरद्रुहः सन्ध्यासमाधौ चुलुकीरुतेऽभसि ।
 दूरंभ(स्वयम्भु)वा यः [स]सृजे भटाग्रणीः समग्रशक्तिः स चुलुक्य [इ]त्यभूत् ॥ २ ॥
 तदन्वयाभोधिबिधुर्विधूतविरोधिमूलोऽजनि मूलराजः ।
 न कापि दोषोक्तिरभूत् तु यस्य यशःप्रकाशैर्विशदेऽपि विश्वे ॥ ३ ॥
 य(त)स्यात्मभूः समभवद् भुजदण्डचण्डश्चायुण्डराज इति राजकमौलिरत्नम् ।
 भूवल्लभस्तदनु वल्लभराजदेवस्तन्नन्दनो सुदसुदञ्चितवान् प्रजानाम् ॥ ४ ॥
 तस्यानुजन्मा समभूत् परस्त्रीसुदुर्लभो दुर्लभराजदेवः ।
 बभूव भीमो रणभूमिभोमस्ततोऽपि सीमा जगतीपतीनाम् ॥ ५ ॥
 तदात्मजः संयति लब्धवर्णः कर्णोऽभवत् कर्णसमप्रतापः ।
 श्रीसङ्गमाद् वीररसोऽपि यस्य बभार शृङ्गारमयत्वमेव ॥ ६ ॥
 सूनुस्तदीयोऽजनि वैरिवीरद्विपेन्द्रसिंहो जयसिंहदेवः ।
 नवेन्दु-कुन्द्यतिभिर्धरित्री यः कीर्तिमुक्ताभिरलञ्चकार ॥ ७ ॥
 अयं हि राकासु विलासकौतुकी रिपुस्तदस्यास्तु विपर्ययोऽधुना ।
 इतीव यो मालवमेदिनीश्वरं चकार काराविनिवेशदुःस्थितम् ॥ ८ ॥
 ततोऽभवत् कीर्तिलतालवालः कुमारपालः क्षितिपालभास्वान् ।
 यस्य प्रतापः शिशिरेऽप्यरीणां स्वेदोद्बिन्दूनधिकांश्चकार ॥ ९ ॥
 उदग्रतेजःसुकृतैकमन्दिरं धराधरेन्द्रः स गिरामगोचरः ।
 व्यधत्त यः शत्रुकलत्रमण्डली महीमशेषां च विहारभूषणाम् ॥ १० ॥

वस्तुपाल-प्रशस्तिः (२)

४०५

तस्मादभूदजयपाल इति क्षितीशः प्रत्यर्घ्यपार्थिवकुलप्रलयाश्रयाशः ।

श्रीमूलराज इति वैरिसमासराजजिह्वाजविक्रमनयस्तनयस्तदीयः ॥ ११ ॥

बन्धुः कनीयान् विजयी तदीयः श्रोमीमदेवोऽस्ति महीमहेन्द्रः ।

प्रवासदायिन्यपि वैरिवर्गो बभूव यस्मिन्नवनाभिलाषी ॥ १२ ॥

भ्रियं चौलुक्यानां प्रकृतिमतिभेदेन विवशां वशीकृत्यामुष्मिन्नसमविनिवेशा[म]कृत यः ।

स नेताऽर्णोराजः समभवद्विह्वान्वयवरे वरेण्यश्रीशास्त्रा[म्बरम]णिरद्वैतसुभटः ॥ १३ ॥

भूयांस एव प्रथितप्रतापा यशस्विनस्तस्य सुता बभूवुः ।

प्रशीप्यते तेषु जयी विनिद्रुद्रप्रसादो लवणप्रसादः ॥ १४ ॥

अथास्य शौण्डीयेमदं परेषां यद्विक्रमो मानसमध्युवास ।

तदङ्गनानां च दृशो विकृत्य बलान् विलासान् विदधेऽश्रुवारि ॥ १५ ॥

तन्नन्दनः कुमुदकुन्दनिभेयशोभिर्विश्वानि वीरध्वजलो धवलीकरोति ।

यद्विक्रमः क्रमनिरस्तसमस्तशत्रुर्मन्येऽथ ताम्यतितमामहितानपश्यन् ॥ १६ ॥

चित्रं त्रिवरगन्तपि यत्प्रतापः प्रचण्डमार्तण्डमहोमहीयान् ।

विरोधिवर्गस्य निसर्गसिद्धं मुञ्जामहोष्माणमपाकरोति ॥ १७ ॥

इतश्च-प्राग्वाटवंशध्वजकल्पकीर्तिः श्रीचण्डपः खण्डितचण्डिमाऽभूत् ।

उवास यस्मिन् गुणवारिराशौ चिराय लक्ष्मीप्रभुरेव धर्मः ॥ १८ ॥

गुणौघहंसालिसरोजखण्डश्चण्डप्रमादोऽस्य सुतो बभूव ।

यत्कीर्तिसौरभ्यतरङ्गितानि जगन्मुदेऽत्रापि दिगन्तराणि ॥ १९ ॥

पत्युर्नदीनामिव विश्वनन्दनो बभूव सोमोऽस्य सुतः कलानिधिः । एकाऽपि.....॥२०॥

आशाराजः शस्यधोस्तस्य सूनुरज्जे विज्ञश्रेणिमीमन्तरत्नम् ।

येनाऽऽतेने [न] क्वचिद् बालसङ्गश्चित्रं चक्रे नाप्यलीकप्रसक्तिः ॥ २१ ॥

तस्याभवन्निर्मलकर्मकारिणी कुमारदेवीति सधर्मचारिणी ।

असूत सा नीतिरिवातिवाञ्छितप्रदानुपायांश्चतुरस्तनूरुहान् ॥ २२ ॥

लूणिगः प्रथमस्तेषु मल्लदेवस्ततोऽपरः । वस्तुपालः सुधीरस्मात् तेजःपालोऽयधीनिधिः ॥ २३ ॥

वंसभीमौलिधम्मिल्लं मल्लदेवं कथं स्तुवे ? । यस्य धर्मधुरीणस्य विवेकः सारथीयते ॥ २४ ॥

४०६

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (५)

सरस्वतीकेलिकलामरालः स वस्तुपालः किमुताभिनन्द्यः ? ।

जिताः पदन्यासमनन्यतुल्यं वितन्वता के कवयो न येन ? ॥ २९ ॥

दानं दुर्गतवर्गसर्गललितव्यत्यासवैहासिकं

शौण्डीर्यं भुजवृण्डचण्डिमकथासर्वङ्ग्यं विद्विषाम् ।

बुद्धिर्यस्य विगन्तभूतलभुवामाकृष्टिविद्या-श्रियां

कस्यासौ न जगत्प्रमात्यतिलकः श्रीवस्तुपालो मुदे ? ॥ २६ ॥

तेजःपालः सचिवतिलको नन्दताद् भाग्यभूमिर्यस्मिन्नासीद् गुणविटपिनामव्यपोहः [प्ररोहः] ।

यच्छायासु त्रिभुवनवनप्रेङ्गणीषु प्रगल्भं प्रकोडन्ति प्रसूमरमुदः कीर्तयः श्रीसहायाः ॥ २७ ॥

धन्यः स वीरधवलः क्षितिकैटभारिर्यस्येदमद्भुतमहो महिमप्ररोहम् ।

दोषोष्णदोधिति-सुधाकिरणप्रवीणं मन्त्रिद्वयं किल विलोचनतामुपैति ॥ २८ ॥

प्रेक्ष्यास्थैर्यं प्रभुपीति-विभूति-बपुरायुषाम् । वस्तुपालः स्थिरे धर्मकर्मण्येव धियं दधौ ॥ २९ ॥

अगण्यपुण्योदयशस्यकाश्यपीमघौघनिर्घातनकर्मकर्मठाम् ।

सहैव सङ्गेन नमस्यकर्मणा वस्तीर्थयात्रामकरोन्महामतिः ॥ ३० ॥

अम्ब्यर्च्ये देवान् । णि साधुमण्डलीमाराध्य शुद्धाशन-पानकादिभिः ।

उद्धृत्य दीनानुपकृत्य धार्मिकान् यो यात्रया प्राप पवित्रतां पराम् ॥ ३१ ॥

उद्धृत्य पञ्चासरजैतवैशम यस्तत्र संस्थाप्य च पार्श्वनाथम् ।

चकार चौलुक्यपुरे स्वकीर्ति-सखीत्वसुस्थां वनराजकीर्तिम् ॥ ३२ ॥

श्रीयुगादिप्रभोर्वैश्वन्यवर्षुदाचलमूर्ध्वं यः श्रेयसे मल्लदेवस्य मल्लदेवमतिष्ठितः ॥ ३३ ॥

विभ्राणं परितो जिनेन्द्रभवनान्युच्चैश्चतुर्विंशति तापोत्तीर्णसुवर्णदण्डकलशालङ्कारतारश्रियम् ।

यः शत्रुञ्जयदेवसेवनमनाः शत्रुञ्जयारूयं जिनप्रासादं धवलकनामनि पुरे निर्मापयामासिवान्

गोम्रहप्रोज्झितामूनां देवभूयमुपेयुषाम् । राणभट्टारकाणां यस्तत्रागारमकारयत् ॥ ३५ ॥

वार्ष (पार्श्वे) तस्य परः स्मेरपद्मां पीयूषबान्धवीम् । प्रपां चाप्रतिमां विश्वप्रीतिदां यो व्यधापयत् ३६

पीयूषशालाद्वितयं यस्यस्ते तत्र मुनिभटाकीर्णम् । कलिशत्रुभीतिभङ्गुरधर्मधराधीशदुर्गनिभम् ३७

वस्तुपाल-प्रशस्तिः (२)

४०७

पुरोत्तमे स्तम्भनकाभिधाने निवेशने पार्श्वजिनेश्वरस्य ।

योऽकारयत् काश्चनकुम्भदण्डमखण्डधर्मा शिखरं गरीयः ॥ ३८ ॥

नाभेयं नेमिनाथं च तदीये गूढमण्डपे । सरस्वतीं जगत्यां च स्थापयामास यः कृती ॥ ३९ ॥

अकारयन्नगाकारं प्राकारं परितोऽत्र यः । निदाघदमनक्रीडाप्रवृत्तं च प्रपादयम् ॥ ४० ॥

यश्चकार नवोद्धारधा(वा)रि[य]दभुतवैभवाः सुधासहचरी तत्र वार्पी व्याकोशपङ्कजाम् ॥ ४१ ॥

भृगुनगरमौलिमण्डनमुनिसुव्रततीर्थनाथमवने यः ।

देवकुलिकासु विंशतिमितासु हैमानकारयद् दण्डान् ॥ ४२ ॥

तस्य गर्भगृहोत्सङ्गे यत्त्रैलोक्यदिवाकरौ पार्श्वनाथ- महावीरौ क्षान्तिधीरो न्यवीविशत् ॥ ४३ ॥

नगराख्ये महास्थाने चैत्यमाद्यजिनेशितुः । येनोद्धृत्य समुद्रग्रे कीर्तिर्भरतचक्रिणः ॥ ४४ ॥

व्याघ्ररो(प)ल्लव्यभिधे ग्रामे पूर्वजैः कारितं पुरा । येन तत्पुण्यशृङ्गचर्षधुतं जिनमन्दिरम् ॥ ४५ ॥

निरीन्द्रग्रामे बोडाख्यशालीनाथस्य मन्दिरम् । विघ्नसङ्घातघाताय प्रजानामुद्धार यः ॥ ४६ ॥

स्थापयन् सीङ्गुलग्राममण्डने जिनवेश(स्म)नि । यः श्रीवीरजिनं विश्वप्रमोदमुदजीवयत् ॥ ४७ ॥

श्रीवैद्यनाथवरवेश्मनि दर्भवत्यां यान् दुर्मदी सुभटवर्मनृपो जहार ।

तान् विंशतिं द्युतिमतस्तपनीयकुम्भानारोपयत् प्रमुदितो हृदि वस्तुपालः ॥ ४८ ॥

श्रीवीरघवलमूर्तिर्ज्येष्ठतलदेव्याश्च मूर्तिरसमश्रीः । श्रीमल्लदेवमूर्तिः स्वमूर्तिरनुजस्य मूर्तिश्च ॥ ४९ ॥

श्रीवैद्यनाथगर्भद्वारबहिर्भित्तिसम्भवे निलये । अन्तर्भेक्तिनिमीलितकरकमलाः कारिता येन । युग्मम्

स्वविरोधिनीं शुचिर्ध्रुवसुमारश्रय्ये च बदरकूपे च । यस्य प्रपां प्रपश्यन् कलयत्यधिकाधिकं तापम् ॥

उद्धारानुजो यस्य तीर्थे कासद्भदाभिधे । नाभेयमवनं तुङ्गं स्वयमम्बाऽऽलयं पुनः ॥ ५० ॥

स्तम्भतीर्थे नगोत्तुङ्गे धाम्नि भीमेश्वरस्य यः । शातकुम्भमयं कुम्भं केतने चाध्यरोपयत् ॥ ५१ ॥

तत्र लोकाकृतिं दोला(लां) कालांधो(कालधौ)तीं च मेखलाम् ।

यो वृषं च तुषारांशुकान्तिकल्पमकल्पयत् ॥ ५४ ॥

यः स्फुरन्मेदुरामोदे तस्य गर्भगृहोदरे ।

मूर्त्तिं न्यवेशयद् धीमानात्मनश्चानुजस्य च ॥ ५५ ॥

४०८

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (९)

तस्य जगत्यां प्रीत्यै ललितादेव्याः स्ववल्लभाया यः ।
 सूत्रयति स्म पवित्रां वटसावित्रीं सदनसहिताम् ॥ ५६ ॥
 किं च कारयता तत्र तत्क्रविक्रयवेदिकाम् ।
 स्वस्य प्रकटिता येन कृत्याकृत्यविवेकिता ॥ ५७ ॥
 उद्धृत्य वैद्यनाथस्य वेश्म योऽत्रैव मण्डपे ।
 मूर्तिं श्रीमच्छिवस्य शस्यकीर्तिरतिष्ठिपत् ॥ ५८ ॥
 पुण्यं प्रतापसिंहस्य यः स्वपौत्रस्य वर्धयन् ।
 तत्रैव रचयामास ध्वस्तग्रीष्मातपां प्रपाम् ॥ ५९ ॥
 प्रभूतभूतराजस्य यशोराजस्य मन्दिरम् ।
 रम्यं निर्मापयामास कीर्तिनां वासवेश्म यः ॥ ६० ॥
 असौ भुवनपालस्य शिवाय शिवमन्दिरम् ।
 अस्थापयत् समं रम्यैर्दशभिर्देवताऽऽलवैः ॥ ६१ ॥
 तज्जगत्यां च यः काम्यं चण्डिकायतनं नवम् ।
 वेश्म रत्नाकरस्थापि निस्तपत्तमसूत्रयत् ॥ ६२ ॥
 पञ्च पौषधशालाश्च तत्र येन वितन्वता ।
 पञ्चोत्तरविमानश्रीपात्रमात्मा व्यतन्वत ॥ ६३ ॥
 पुण्यायाजयसिंहस्य रोहडीजिनधाम्नि यः ।
 नाभेयप्रतिमां तस्य मूर्तिं च निरमापयत् ॥ ६४ ॥
 इहैवाष्टापदोद्धारं श्रीशालिगजिनालये ।
 लक्ष्मीधर[स्य] पुण्यार्थमुपकारी चकार यः ॥ ६५ ॥
 तत्रैकं राणकश्रीमदम्बुडस्य तथाऽपरम् ।
 पुण्यार्थं वैरिसिंहस्य यस्तार्थेशं न्यवीविशत् ॥ ६६ ॥
 श्रीकुमारविहारेऽत्र वृत्रारातिनतक्रमौ ।
 पार्श्वनाथ-महावीरौ प्रीत्या यः प्रत्यतिष्ठिपत् ॥ ६७ ॥

मन्त्रीरक्षरवस्तुपाल-महास्तिः (१)

४०९

ग्रामेऽर्कपालितकनाग्नि जिनेश्वरस्य वीरस्य मन्दिरमुदारमकारि येन ।

भूतेष्वेवम च मनेहरमध्वमोन-संजीविनी तपनतापरिपुः प्रभा च ॥ ६८ ॥

येनात्रैव विचच्छुम्बिवीचिवाञ्चालकूलभूः । कासारः कारयाञ्चके क्षीरनीरधिवान्धवः ॥ ६९ ॥

मन्येऽस्मिन्नमृताम्बुदेन ववृषे पीयूषवर्षैर्मुहुः केनाप्येतदवश्यमम्बरसरित्पङ्केरुहैः पूरितम् ।

व्यक्तं ब्रह्मसुतामरालकुलमैः कीर्णं मरालैरिदं तेनैतस्य न वस्तुपालसरसः स्तोतुं गुणानीदमहे ॥

वलभ्यां पुण्यलभ्यश्रीः प्रासादो वृषभप्रभोः । येनोदधे मुदा मह्यदेवस्य सुकृतश्रिये ॥ ७१ ॥

ललितादेव्याः पत्न्याः सुकृताय जिनेन्द्रभवनमासितम् ।

तत्र नवकमललितं ललितसरः कारितं येन ॥ ७२ ॥

श्रुञ्जयनगोत्सङ्गे श्रीगुणादिजिनेशितुः । कार्तस्वरमयं रम्यं पृष्ठपट्टमतिष्ठिपत् ॥ ७३ ॥

तस्यैवाऽऽद्यविमोक्षेत्यप्रवेशे येन वामतः । सुव्रतस्वामिनं न्यस्य भृगुकच्छविभूषणम् ॥ ७४ ॥

वीरं दक्षिणतः सत्यपुराधीशं निवेश्य च । तदन्ते भारतीदेवी विश्वाराध्या न्यधीयत ७५ युग्मम्

तत्रैवाकारयद् धाम्नि काञ्चनान् मण्डपत्रये । वीत्रप्रतापसिंहस्य श्रेयसे कलशानसौ ॥ ७६ ॥

स्तोतुं नाभिनरेन्द्रनन्दनगुणान् गोत्रं च कीर्तिं समं

व्याहारं सखिवारविन्दतरणैरेतस्य दानाम्बुधेः ।

यत्रोवास-विकस्वरोभयमुखी प्रीत्यैव देवीन्दिरा

तद् येनास्य विमोरकार्यत पुरो दुष्पारणं तोरणम् ॥ ७७ ॥

अत्रैव दैर्घ्ये रचयाञ्चकार मनोज्ञमास्त्रलमण्डपं यः ।

प्रयान्ति वैलक्ष्यमवेक्ष्य यस्य लक्ष्मीं सहस्राक्षदृशोऽप्यवश्यम् ॥ ७८ ॥

तत्र रैवतकाधीशः प्रभुश्च स्तम्भनेश्वरः । वस्तुपाले विधृत्येव प्रीतिप्रागस्य तस्थतुः ॥ ७९ ॥

श्रीवस्तुपालस्य कथाऽतिभक्त्या नेमिः समाकृष्यत कौतुकं नः ।

इतीव तस्मिन्नवलोकनाऽम्बा-प्रद्युम्न-श्याम्बाः सममम्बुपेयुः ॥ ८० ॥

तत्राऽऽत्मस्वामिनो वीरभवलस्य धरापतेः । स्वद्विपामद्विपाकृष्टां मूर्तिं स्थापयति स्म यः ॥ ८१ ॥

अत्रैव श्रुञ्जयशैलमौलौ नन्दीश्वरद्वीपगतान् जिनेन्द्रान् ।

तस्यानुजः स्थापयति स्म तेजःपालाभिधानो यशसां निधानम् ॥ ८२ ॥

४१०

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (५)

धर्मस्थानमिदं विलोक्य जगतामानन्दकन्दोदय—

प्रावृट्कल्पमनल्पसम्भ्रमभरान्नन्दीश्वरारण्यं जनः ।

तेजःपालयशांसि मांसलरसं गायन् मुहुर्गण्यते

मन्ये नूतनवस्तुसंस्तववशोदभूतां प्रभूतां मुदम् ॥ ८३ ॥

अनुपमदेव्यास्तेन स्वप्नेयस्याः प्रभूतसुकृताय ।

आदिजिनेश्वरपुरतो विदधेऽनुपमासरश्च नवम् ॥ ८४ ॥

विशेषके रैवतकस्य भूभूतः श्रीनेमिचैत्ये जिनवेश्मसु त्रिषु ।

श्रीवस्तुपालः प्रथमे जिनेश्वरं पार्श्वं च वीरं च मुदा न्यवीविशत् ॥ ८५ ॥

तदन्तिके च निःशेषसुरासुरनिषेविताम् । कारयामास यः काव्य-कामधेनुं सरस्वतीम् ॥ ८६ ॥

येनाऽऽत्मानः स(स्व)पत्न्याश्च स्वस्य भ्रातुः कनीयसः ।

तद्गार्यायाश्च शैब्यचैत्येऽकार्यन्त मूर्तयः ॥ ८७ ॥

अम्बिकाभवने येन धूर्तिः स्वस्यानुजस्य च । जगन्नेत्रमुषावृष्टिः कारिता चारिमास्पदम् ॥ ८८ ॥

तदीये शिखरे नेमि चण्डपश्रेयसे च यः । धूर्तिं रम्यां तवीयां च मह्यदेवस्य च व्यधात् ॥ ८९ ॥

चण्डप्रसादपुण्यं वर्द्धयितुं योऽबलोकनाशिखरे ।

स्थापितवान् नेमिजिनं तन्मूर्तिं स्वस्य धूर्तिं च ॥ ९० ॥

प्रद्युम्नशिखरे सोमश्रेयसे नेमिनं जिनम् । सोमधूर्तिं तथा तेजःपालधूर्तिं च योऽतनोत् ॥ ९१ ॥

यः शाम्भुशिखरे नेमिजिनेन्द्रं श्रेयसे पितुः । ...तन्मूर्तिं च कारयामास भक्तितः ॥ ९२ ॥

वस्त्रापथे जगत्यां भवनाम्नः गृह्णितो भवनमतुलम् ।

उद्धरति स्म विवेकी तेजःपालस्तदनुजन्मा ॥ ९३ ॥

पुरतः कालमेघस्य क्षेत्रपालस्य कारितः । आश्व(अश्वि)नोर्मण्डपस्तत्र ते नैव मतिशालिना ॥ ९४ ॥

प्रीतो बस्त्रापथमुवि पुरा यद् ददौ तापसानां

सङ्घः किञ्चित् तद्विदग्धुना प्रापितं तैः कर्तव्यम् ।

ग्रामोद्भारादखिलमपि तन्मोचयामास तेभ्यः—

स्तेजःपालः सुकृतकृतधीर्वस्तुपालानुजन्मा ॥ ९५ ॥

मन्त्रीश्वरवस्तुपाल-प्रशस्तिः (२)

४११

स्ववैश्यसूरिभिः श्रीमशेमिनाथेन चान्वितः ।

मुखोष्पाटनकस्तम्भे वस्तुपालेन निर्ममे ॥ ९६ ॥

आश्वाराजस्य पितुः पितामहस्यापि सोमराजस्य ।

सूर्यियुगमत्र मन्त्री व्यधापयत् तुरगपृष्ठस्थम् ॥ ९७ ॥

द्वारे यत् किल दक्षिणामनुगतं यच्च प्रतीच्यां स्थितं

यत् कौबेरदिगाश्रितं च सदनं श्रीनेमिनाथप्रभोः ।

कामं मण्डयति स्म तानि सचिवोत्तमः स यैस्तोरणै—

वृष्टिस्तद्विभवं विभाव्य जगतो नान्यत्र विश्राम्यति ॥ ९८ ॥

गुरुः कुलेऽस्य नागेन्द्रगच्छव्योमार्कमाऽभवत् ।

श्रीमहेन्द्रप्रभः श्रीमान् शान्तिसूरिस्ततः श्रुतः ॥ ९९ ॥

आनन्दामरसूरी तदीयगच्छान्विकौस्तुभप्रतिमौ ।

तदनु हरिभद्रसूरिः शमरत्नमहोदधिः समभूत् ॥ १०० ॥

तत्पदे विजयसेनसूरयः पूरयन्ति कृतिनां मनोरथान् ।

वस्तुपाल-जिनबिम्बपङ्क्तिर्जम्भते जगति यत्प्रतिष्ठिता ॥ १०१ ॥

अत्यद्भुतैः कृत्यशतैरज योऽसाधयद् धर्ममतुल्यकर्म ।

श्रीवस्तुपालः सचिवावर्तसः प्रकल्पतां कल्पशतायुरेषः ॥ १०२ ॥

यो विद्वद्भिरप्येवं स्तूयते—

त्यागाराधिनि राधेयेऽप्येककर्णैव भूरभूत् ।

उदिते वस्तुपाले तु द्विकर्णा वर्ण्यतेऽधुना ॥ १०३ ॥

जज्ञे हर्षपुरीयगच्छतिलकः श्रीमन्मुनीन्दुमधु—

देवानन्दगुरुस्ततस्तदपरः सूरिश्र देवप्रभः ।

तच्छिष्यैर्नरचन्द्रसूरिगुरुभिर्देवप्रतिष्ठोदय—

स्तामेतामतनोत् प्रशस्तिमनुलां सूरिनेन्द्रप्रभः ॥ १०४ ॥

इति मन्त्रीश्वरवस्तुपालप्रशस्तिः श्रीनरेन्द्रप्रभसूरिविरचिता ।

४१२

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (६)

परिशिष्टम् [६]

नरेन्द्रप्रभसूरिनिर्मिता

मन्त्राश्विवरवस्तुपालप्रशस्तिः (३)

स्वरित श्रोत्रक्षिसालाय वस्तुपालाय मन्त्रिणे । यद्यशःशशिनः शत्रुदुष्क्रीत्यां शर्वरीयितम् ॥ १ ॥

शौण्डीरोऽपि विवेकवानपि जगत्त्राताऽपि दाताऽपि वा

सर्वः कोऽपि पथीह मन्त्ररगतिः श्रीवस्तुपालाश्रिते ।

स्वज्योतिर्देहनाहुतीकृततमःस्तोमस्य तिग्मद्युतेः

कः शीतांशुपुरःसरोऽपि पदवीमन्वेतमुत्कन्धरः ? ॥ २ ॥

श्रीवस्तुपालसचिवस्य यशःप्रकाशे विश्वं तिरोदधति धूर्जटिहासभासि ।

मन्ये समीपगतमप्यविभाव्य हंसं देवः स [प]ञ्चवसतिश्चलितः समाधेः ॥ ३ ॥

वास्तवं वस्तुपालस्य वेत्ति कश्चरिताद्भुतम् ? । यस्य दानमविश्रान्तमर्थिष्वपि रिपुष्वपि ॥ ४ ॥

शून्येषु द्विषतां पुरेषु विपुलज्वालाकरालोदयाः

खेलन्ति स्म दवानलच्छलभृतो यस्य प्रतापानयः ।

जृम्भन्ते स्म च पर्वगर्वितसितज्योतिःसमुत्सेकित—

ज्योत्स्नाकन्दलक्रीमलाः शरवणव्याजेन यत्कीर्तयः ॥ ५ ॥

कुन्दं मन्दप्रतापं गिरिशगिरिरिपाहङ्कृतिः साश्रुबिन्दुः

पूर्णन्दुः सिद्ध.....विधुरिमा पाञ्चजन्यः समन्युः ।

शेषाहिर्निर्विशेषः कुमुदमपमदं कौमुदी निष्प्रमोदा

क्षीरोदः सापनोदः क्षतमहिम हिमं यस्य कीर्तिः पुरस्तात् ॥ ६ ॥

यस्योर्वीतिलकस्य कित्तरगणोदगीर्तिर्ग्रेशोभिर्मुहुः

स्मेरद्रविस्मयलोलमौलिविगलच्छन्द्रामृतोज्जीविनाम् ।

सृष्टिर्नाभवदीदृशी मम न मेऽप्य.....वाप्येति गां

मुण्डस्रक्परिणद्धधामृशिरसां क्षुम्भुः परं पिप्रिये ॥ ७ ॥

राकातण्डचितेन्दुमण्डलमहःमन्दोद्दहसंवादिभि—

र्यकीर्तिप्रकरैर्जगत्त्रयतिरस्कारैरहेवाकिभिः ।

अन्योन्यानवलोकनाकुलितयोः शैलात्मजा-शूलिनोः

मन्त्रीश्वरवस्तुपाल-प्रशस्तिः (१)

४१३

क्व त्वं क्व त्वमिति प्रगल्भरभस्तं वाचो विचेरुर्मिथः

॥ ८ ॥

बाहं प्रौढयति प्रतापसिद्धिं कामं वशःकौमुदीः

सामोदां तनुते सतां विकचयन्त्यास्वारविन्दाकरान् ।

शत्रुस्त्रीकुचपत्रवल्लिविपिनं निःशेषतः श्लोषय—

त्यन्यः कोऽप्युदितो रणाभ्रतले यस्यासि—धाराश्वरः

॥ ९ ॥

तत् सत्यं कृतिभिर्यदेष भुवनोद्धारकैर्धौरेयतां

विभ्राणो भृशमच्युतस्थितिरिति प्रेमोत्तरं गीवते ।।

यत्र प्रेम निरगलं कमलया सर्वाङ्गमालिङ्गिते

केषां नाम न जज्ञिरे सुमनसामौर्जित्यवत्यो मुदः ?

॥ १० ॥

न यस्य लक्ष्मीपतिरप्युपैति जनार्दनत्वात् समतां मुकुन्दः ।

वृषमियोऽप्युग्र इति प्रसिद्धिं दधत् त्रिनेत्रोऽपि न चास्य तुल्यः

॥ ११ ॥

स्वस्ति श्रीबलये नमोऽस्तु नितरां कर्णाय दाने ययो—

रस्पष्टेऽपि दिशां यशः कियविदं वन्धास्तदेताः प्रजाः ।

दृष्टे सम्प्रति वस्तुपालसचिवत्यागे करिष्यन्ति ताः

कीर्तिं काञ्चन या पुनः स्फुटमियं विश्वेऽपि नो मास्यति

॥ १२ ॥

यस्मिन् विश्वजनीनवैभवभरे विश्वम्भरां निर्भर—

श्रीसम्भारविभाव्यमानपरमप्रेमोत्तरां तन्वति ।

प्राणिप्रत्ययकारि केवलमभूद् देहीति सङ्कीर्तनं

लोकानां न कदाऽपि दानविवर्धं नाप्रार्थनागोचरम्

॥ १३ ॥

दृश्यन्ते मणिः—मौक्तिकस्तवकिता यद् विद्वद्वेणीदृशो

यज्जीवन्त्यनुजीविनोऽपि जगतश्चिन्तात्मविस्मारिणः ।

यच्च ध्यानमुचः स्मरन्ति गुरवोऽप्यश्रान्तमाशीर्गिरः

प्रादुष्पन्त्यमला यशःपरिमलाः श्रीवस्तुपालस्य ते

॥ १४ ॥

कोटीरैः कटकाङ्गुलीय—तिलकैः केयूर—हाराविभिः

कौशेयैश्च विभूष्यमाणवपुषो यत्पाणिविभ्राणितैः ।

विद्वांसो गृहमागताः प्रणयिनीरप्रत्यभिज्ञाभृत—

स्तैस्तैः स्वं शपथैः कथं कथमपि प्रत्याययाम्यञ्जक्रे

॥ १५ ॥

४१४

अलङ्कारमहोदधि-परिशिष्टम् (६)

तैस्तैर्येन जनाय काश्चनचयैरश्रान्तविश्राणिलै-

रानिन्ये भुवनं तदेतदमितोऽप्यैश्वर्यकाशां तथा ।

दानैकव्यसनी स एव समभूदत्यन्तमन्तर्यथा

कामं दुर्धृतिधामयाचकचमूं भूयोऽप्यसम्भावयन्

॥ १६ ॥

स्थागो यद्वसु-वारिवारितजगद्दारिद्र्यदावानल-

इचेतः कण्टककुट्टनैकरसिकं वर्णाश्रमेष्वन्वहम् ।

सङ्ग्रामदच समग्रवैरिविपदामद्वैतवैतण्डिक-

स्तन्मध्ये वसति त्रिधाऽपि सचिवोत्तंसेऽत्र वीरो रसः

॥ १७ ॥

आश्चर्यं वसुदृष्टिभिः कृतमनःकौतूहलाकृष्टिभि-

र्यस्मिन् दानं घनाधने तत इतो वर्षत्यपि प्रत्यहम् ।

दूरे दुर्विगसङ्ख्याऽपि सुदिनं तत् किञ्चिदासीत् पुन-

र्येनोर्वीचलयेऽत्र कोऽपि कमलोद्भासः परं निर्मितः

॥ १८ ॥

साक्षाद् ब्रह्म परं घरागतमिव भेयोविवर्तैः सतां

तेजःपाल इति प्रतीतमहिमा तस्यानुजन्मा जयी ।

यो भक्ते न दशां कदाऽपि कलितावधामविधामयीं

यं चोपास्य परिस्पृशन्ति कृतिनः सद्यः परां निर्वृतिम्

॥ १९ ॥

सङ्ग्रामः क्रतुभूमिरत्र सततोद्दीप्तः प्रतापोऽनलः

श्रूयन्ते स्म समन्ततः श्रुतिसुखोदगारा विधीनां गिरः ।

मन्त्रीशोऽयमशेषकर्मनिपुणः कर्मोपदेष्टा द्विषो

होतव्याः फलवांस्तु वीरधवलो यज्वा यशोराशिभिः

॥ २० ॥

इलाप्यः स वीरधवलः क्षितिपावतंसः कैर्नाम विक्रम-नथाविव मूर्तिमन्तौ ? ।

श्रीवस्तुपाल इति धीरलक्ष्म तेजःपालश्च बुद्धिनिलयः सचिवौ यदीयौ ॥ २१ ॥

अनन्तप्रागल्भ्यः स जयति बली वीरधवलः सशैलं साम्भोधिं भुवमनिशमुद्धर्तुमनसः ।

इमौ मन्त्रिप्रष्टौ कमठपति-कोलाधिपकलामदभ्रां विभ्राणौ मुदमुदयिनीं यस्य तनुतः ॥ २२ ॥

युद्धं वारिधिरेष वीरधवलः क्षमाशक्रदोर्विक्रमः

पोतस्तत्र महान् यशःशतपटाटोपीनपीनद्युतिः ।

मन्त्रीश्वरवस्तुपालप्रशस्तिः (३)

४१५

सोऽयं सारमरुद्भिरञ्चतु परं पारं कथं न क्षणाद्
 यत्राभ्रान्तमरित्रतां कलयतः स्वावेव मन्त्रीश्वरौ ॥ २३ ॥
 स्वैरं भ्राम्यतु नाम वीरधवलक्षोणीन्दुकीर्तिर्दिवं
 पातालं च महीतलं च जलधेरन्तश्च नक्तं दिवम् ।
 घीसिद्धाञ्जननिर्मलं विजयते श्रीवस्तुपालालयया
 तेजःपालसमाह्वया च तदिदं यस्या द्वयं नेत्रयोः ॥ २४ ॥
 श्रीमन्त्रीश्वरवस्तुपालयशसामुच्चावर्षैर्वीचिमिः
 सर्वस्मिन्नपि लम्बिते धवलतां कल्लोलिनीमण्डले ।
 गङ्गैवेयमिति प्रतीतिषिकलास्ताम्यन्ति कामं भुवि
 धाम्यन्तस्तनुसादमन्दितमुदो मन्दाकिनी-वार्मि(यात्रि)काः ॥ २५ ॥
 हंहो रोहण ! रोहति त्वयि मुहुः किं पीनतेयं शृणु
 भ्रातः ! सम्प्रति वस्तुपालसचिवत्यागैर्न गतु प्रीयते ।
 तत्रास्त्येव ममार्थिकुट्टनकथा-प्रोतिदरीकिचरी-
 गीतैस्तस्य यशोऽमृतैश्च तदियं मेदस्विता मेऽधिकम् ॥ २६ ॥
 देव ! स्वर्नाथ ! कष्टं ननु क इव भवान् नन्दनोद्यानपालः
 खेदस्तत् कोऽद्य केनाप्यहह ! हत इतः काननात् कल्पवृक्षः ।
 हुं मा वादीस्तदेतत् किमपि करुणया मानवानां मयैव
 प्रीत्याऽऽविष्टोऽयमुर्व्यास्तिलकयति तलं वस्तुपालच्छलेन ॥ २७ ॥
 कर्णायास्तु नमो नमोऽस्तु बलये त्यस्यैकहेवाकिनौ
 यौ द्वावप्युपमानसम्पदमिदं कलं गता त्यागिनाम् ।
 भाग्याभ्योषितः परं पुनरयं श्रीवस्तुपालदिचरं
 मन्ये धास्यति दानकर्मणि परमौपम्यधौरेयताम् ॥ २८ ॥
 व्योमोत्सङ्गरुधः सुधाधवलितः कक्षा-गवाक्षाङ्किताः
 स्तम्भश्रेणिविनृम्भमाणमणयो मुक्तावचूलोऽञ्जलाः ।
 दिव्याः कल्पमृगीदृशश्च विदुषां यत्-स्यागलीलायितं
 व्याकुर्वन्ति गृहाः स कस्य न मुदे श्रीवस्तुपालः कृती ? ॥ २९ ॥
 यद् दूरीक्रियते स्म नीतिरतिना श्रीवस्तुपालेन तत्
 काञ्चित् संवननीयमिव वशीकाराय तस्येशितुम् ।

४१६

अलङ्कारसङ्कोच-परिमोक्षम् (६)

कीर्तिः कौञ्जनिकुञ्जमञ्जनगिरि प्राक्छैलमस्ताचलं
 विन्ध्योर्वीधर-श्रवणपर्वत-महामेरुनपि भ्राम्यति ॥ ३० ॥
 देवः पङ्कजभूर्विभाव्य भुवनं श्रीवस्तुपालोद्भवैः
 शुभ्रांशुश्रुतिभिर्गोभिरभितोऽलक्ष्यैर्वलक्षीकृतम् ।
 कल्पान्तोद्भुतदुग्धनीरधिपयःसन्तापशङ्काकुलः
 शङ्के वत्सर-मास-वासरगण(णैः) सङ्ख्याति सर्गस्थितेः ॥ ३१ ॥
 चित्रं चित्रं समुद्रात् किमपि निरसमद् वस्तुपालस्य पाणे-
 यो दानाम्बुवाहः स खलु समभवत् कीर्ति-सिद्धसवन्ती ।
 साऽपि स्वच्छन्दमारोहति गगनतलं खेलति क्षमाधराणां
 शृङ्गोत्सङ्गेषु रत्नस्यमरभुवि मुहुर्गहते खेचरोर्वीम् ॥ ३२ ॥
 पुण्याशामः सकलसुमनःसंस्तुतो वस्तुपालः
 तत्र स्मेरा गुणगणमयी केतकीगुल्मपङ्क्तिः ।
 तस्यामासीत् किमपि तदिदं सौरभं कीर्तिदम्भाद्
 येन प्रौढप्रसरसुहृद्वा वासि[ता] दिग्विभागाः ॥ ३३ ॥
 सेचं सेचं स खलु विपुलैर्वासना-वारिपूरैः
 स्फीतां स्फाति वितरण-तर्ज्यस्तुषालेन नीतः ।
 तच्छायायां भुवनमखिलं हन्त । विश्रान्तमेतद्
 दोलाकेलिं भ्रमति परितः कीर्तिकन्या च तस्मिन् ॥ ३४ ॥
 श्रीवस्तुपालयशसा विशदेन दूरात्कम्बोन्मवर्धनप्ररित्रवृषि त्रिलोक्याम् ।
 नाभौ स्वयम्भुवि विशन्मपि निर्विशङ्कं शङ्के स चुम्बति हरिः कमलामुखेन्दुम् ॥ ३५ ॥
 स एष निःशेषविपक्षकालः श्रीवस्तुपालः परमद्भुतानाम् ।
 यः शङ्कोरऽपि प्रणक्तिन्नस्य विद्यमति लक्ष्मोपरिस्मययोग्यः ॥ ३६ ॥
 चीत्कारैः शकटव्रनस्य विकटैरश्वीमहेषारवै
 रारवि रवणोत्तरस्य बहलैर्बन्दीन्द्रकोलाहलैः ।
 नारीणामथ चच्चरीभिरशुभ-प्रेतस्य विव्रस्तम्बे
 मन्त्रोच्चारमिवचचार चतुरो यस्तीक्ष्णस्यग्रहम् ॥ ३७ ॥
 इति मलधारि श्रीनरेन्द्रस्य सूरिकृता वस्तुपालप्रशस्तितः ।

शुद्धि-पत्रकम् ।

[१]

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्
<	४	ऽस्वके	ऽस्विके
१०	२८	-क्या-	-काया-
११	२३	-साक्षिणो	साक्षिणी
१३	१५	१२९१	१२९०
१७	६	-थल-	-थल-
१९	९	-जैन-ब-	-जैन- ब
२३	११	चन्धू-	च न्धू-
२५	५	५	१
"	६	४०	४१
३०	३	-भूत-	-भूत-

[२]

२१	१४	-गद्गग-	-गद्गद-
२७	९	-रस्मदो-	-रस्मदो-
१०१	२१	पुरुषी-	पुरुषी-
१०२	२०	चतुर्भाः	चतुर्थी
१११	१२	व्यञ्जन-	व्यञ्जन-
११४	९	-रसौ-	-रसे-
११७	१४	भञ्जि-	भञ्जिन-
१२३	१	-अर्त्त-	-अर्त्त-

(४१८)

शुद्धिपत्रकम् ।

१९२	४	-मौजसः	-मोनसः
१९१	६	-मीष्टो	-मिष्टो
१९६	४	-षणना-	-षणाना-
२११	१६	दुर्दुरा-	-दुर्दुरा
२३३	१४	-त्वेयं	-त्येवं
२४०	१३	-त्प्रेषित-	-त्प्रेक्षित-
२९९	१८	-र्षी	-र्वी
३०९	१२	सति	सन्ति
३१३	२	न गु०	न्यूनगु०
३१८	२४	-यित्या-	-यित्वा
३३९	१८	-मुनीन्द्र-	-मुनीन्द्र(न्दु)-
३४४	१०	-नेतो	-नतो-
३	११	-ल्येऽर्थे	-ल्येऽर्थे
३६९, ३८३	२	-स्थलम्	-स्थलम्
३८०	४	-तङ्ग-	-तङ्ग-
३९५	२	-म्भ	-म्भः
४०७	१७	-भित्ति-	-भित्ति-
४१३	७	-रकै-	-रैक-
४१५	२१	गता	गतौ





Gaekwad's Oriental Series

CATALOGUE OF BOOKS
1942

ORIENTAL INSTITUTE, BARODA

SELECT OPINIONS

Sylvain Levi : The Gaekwad's Series is standing at the head of the many collections now published in India.

Asiatic Review, London : It is one of the best series issued in the East as regards the get up of the individual volumes as well as the able editorship of the series and separate works.

Presidential Address, Patna Session of the Oriental Conference : Work of the same class is being done in Mysore, Travancore, Kashmir, Benares, and elsewhere, but the organisation at Baroda appears to lead.

Indian Art and Letters, London : The scientific publications known as the "Oriental Series" of the Maharaja Gaekwar are known to and highly valued by scholars in all parts of the world.

Journal of the Royal Asiatic Society, London : Thanks to enlightened patronage and vigorous management the "Gaekwad's Oriental Series" is going from strength to strength.

Sir Jadunath Sarkar, Kt. : The valuable Indian histories included in the "Gaekwad's Oriental Series" will stand as an enduring monument to the enlightened liberality of the Ruler of Baroda and the wisdom of his advisers.

The Times Literary Supplement, London : These studies are a valuable addition to Western learning and reflect great credit on the editor and His Highness.

GAEKWAD'S ORIENTAL SERIES



Critical editions of unprinted and original works of Oriental Literature, edited by competent scholars, and published at the Oriental Institute, Baroda

I. BOOKS PUBLISHED.

Rs. A.

1. **Kāvya-mīmāṃsā** (काव्यमीमांसा): a work on poetics, by Rājasekhara (880-920 A.D.): edited by C. D. Dalal and R. Anantakrishna Sastry, 1916. Reissued, 1924. Third edition revised and enlarged by Pandit K. S. Ramaswami Sastri, 1934, pp. 52+314 2-0
2. **Narāyaṇa-jānanda** (नरनारायणजानन्द): a poem on the Paurāṇic story of Arjuna and Kṛṣṇa's rambles on Mount Girnar, by Minister Vastupāla: edited by C. D. Dalal and R. Anantakrishna Sastry, 1916, pp. 11+92+12. *Out of print.*
3. **Tarkasaṅgraha** (तर्कसङ्ग्रह): a work on Philosophy (refutation of Vaiśeṣika theory of atomic creation) by Ānandajñāna or Ānandagiri (13th century): edited by T. M. Tripathi, 1917, pp. 36+142+13 *Out of print.*
4. **Pārthaparākrama** (पार्थपरक्रम): a drama describing Arjuna's recovery of the cows of King Virāṭa, by Prahlādanadeva, the founder of Pālanpur: edited by C. D. Dalal, 1917, pp. 8+29 *Out of print.*
5. **Rāstraughavarnśa** (राष्ट्रौघवर्णश): an historical poem (Mahākāvya) describing the history of the Bāgulas of Mayūragiri, from Rāstraugha, the originator to Nārāyaṇa Shāh, by Rudra Kavi (A.D. 1596): edited by Pandit Embar Krishnamacharya with Introduction by C. D. Dalal, 1917, pp. 24+128+4 *Out of print.*
6. **Līṅgānuśāsana** (लिङ्गानुशासन): on Grammar, by Vāmana (8th-9th century): edited by C. D. Dalal, 1918, pp. 9+24 *Out of print.*
7. **Vasantavilāsa** (वसन्तविलास): a contemporary historical poem (Mahākāvya) describing the life of Vastupāla and the history of Gujaraṭ, by Bālachandrasūri (A.D. 1240): edited by C. D. Dalal, 1917, pp. 16+114+6 *Out of print.*

Rs. A.

8. **Rūpakagaṭka** (रूपकगट्ट): six dramas by Vatsarāja, minister of Paramardideva of Kalinjara (12th-13th century): edited by C. D. Dalal, 1918, pp. 12+191
Out of print.
9. **Mohaparājaya** (मोहपराजय): an allegorical drama describing the overcoming of King Moha (Temptation), or the conversion of Kumārāpāla, the Chalukya King of Gujarat, to Jainism, by Yaśahpāla, an officer of King Ajayadeva, son of Kumārāpāla (A.D. 1229 to 1232): edited by Muni Chaturvijayaji with Introduction and Appendices by C. D. Dalal, 1918, pp. 32+135+20. Out of print.
10. **Hammīramadamardana** (हमीरमदमर्दन): a drama glorifying the two brothers, Vastupāla and Tejapāla, and their King Viradhavala of Dholka, by Jayasimhasūri: edited by C. D. Dalal, 1920, pp. 15+98 .. 2-0
11. **Udayasundarikathā** (उदयसुन्दरीकथा): a Campū, by Sodḍhala, a contemporary of and patronised by the three brothers, Chohittarāja, Nāgārjuna, and Mumunirāja, successive rulers of Konkan: edited by C. D. Dalal and Embar Krishnamacharya, 1920, pp. 10+158+7 .. 2-4
12. **Mahāvidyāvidambana** (महाविद्याविजम्बन): a work on Nyāya Philosophy, by Bhaṭṭa Vādināra (13th century): edited by M. R. Telang, 1920, pp. 44+189+7 .. 2-8
13. **Prācīnagurjarakāvyaśaṅgraha** (प्राचीनगुर्जराकाव्यसङ्ग्रह): a collection of old Gujarati poems dating from 12th to 15th centuries A.D.: edited by C. D. Dalal, 1920, pp. 140+30 .. 2-4
14. **Kumārāpālapratibodha** (कुमारपालप्रतिबोध): a biographical work in Prakṛta, by Somaprabhāchārya (A.D. 1195): edited by Muni Jinavijayaji, 1920, pp. 72+478 .. 7-8
15. **Gaṇakārikā** (गणकारिका): a work on Philosophy (Pāsupata School), by Bhāsarvajña (10th century): edited by C. D. Dalal, 1921, pp. 10+57 .. 1-4
16. **Saṅgītamakaranda** (सङ्गीतमकरन्द): a work on Music, by Nārada: edited by M. R. Telang, 1920, pp. 18+64
Out of print.
17. **Kavindrācārya List** (कवीन्द्राचार्य-ग्रन्थसूची): list of Sanskrit works in the collection of Kavindrācārya, a Benares Pandit (1856 A.D.): edited by R. Ananta-krishna Sastry, with a Foreword by Dr. Ganganatha Jha, 1921, pp. 20+34 .. 0-12
18. **Vārāhaḥṛyaśūtra** (वारहहिर्यसूत्र): Vedic ritual of the Yajurveda: edited by Dr. E. Shamasastry, 1920, pp. 5+24 .. 0-10

- Rs. A.
19. **Lekhapaddhati** (लेखपद्धति) : a collection of models of State and private documents (8th to 15th centuries); edited by C. D. Dalal and G. K. Shrigondekar, 1925, pp. 11+130 2-0
 20. **Bhavisayattakahā or Pañcamikahā** (भविष्यत्तत्त्वहारा) : a romance in Apabhramśa language, by Dhanapāla (c. 12th century); edited by C. D. Dalal and Dr. P. D. Gune, 1923, pp. 69+148+174 6-0
 21. **A Descriptive Catalogue of the Palm-leaf and Important Paper MSS. in the Bhandars at Jessal-mere** (जैसलमेरभाण्डागारोंय-पत्रसूची), compiled by C. D. Dalal and edited by Pandit L. B. Gandhi, 1923, pp. 70+101 3-4
 22. **Paraśurāmakalpasūtra** (परशुरामकल्पसूत्र) : a work on Tantra, with the commentary of Rāmeśvara; edited by A. Mahadeva Sastry, 1923, pp. 23+390. *Out of print.*
 23. **Nityotsava** (नित्योत्सव) : a supplement to the Paraśurāmakalpasūtra by Umānandanātha; edited by A. Mahadeva Sastry, 1923. Second revised edition by Swami Trivikrama Tirtha, 1930, pp. 22+252 5-0
 24. **Tantrarahasya** (तन्त्ररहस्य) : a work on the Prābhākara School of Pūrvamīmāṃsā, by Rāmanujācārya; edited by Dr. R. Shamasastry, 1923, pp. 15+84.. *Out of print.*
 - 25, 32. **Samarāṅgaṇa** (समराङ्गण) : a work on architecture, town-planning, and engineering, by King Bhoja of Dhara (11th century); edited by T. Ganapati Shastri, 2 vols., vol. I, 1924, pp. 39+290 (*out of print*); vol. II, 1925, pp. 16+324 10-0
 - 26, 41. **Sādhana-mālā** (साधनमाला) : a Buddhist Tāntric text of rituals, dated 1165 A.D., consisting of 312 small works, composed by distinguished writers; edited by Dr. B. Bhattacharyya. Illustrated. 2 vols., vol. I, 1925, pp. 23+342; vol. II, 1928, pp. 183+295 14-0
 27. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Central Library, Baroda** (बरोदारान्तर्गत पत्रसूची) : compiled by G. K. Shrigondekar and K. S. Ramaswami Shastri, with a Preface by Dr. B. Bhattacharyya, in 12 vols., vol. I (Veda, Vedālakṣaṇa, and Upaniṣads), 1925, pp. 28+264 6-0
 - 28, 84. **Mānasollāsa or Abhilaṣitārthacintāmaṇi** (मानसोल्लास) : an encyclopedic work treating of one hundred different topics connected with the Royal household and the Royal court, by Someśvara-deva, a Chalukya king of the 12th century; edited by G. K. Shrigondekar, 3 vols., vol. I, 1925, pp. 18+146; vol. II, 1939, pp. 50+304 7-12

Rs. A.

29. **Nalavilāsa** (नलविलास): a drama by Rāmachandrasūri, pupil of Hemachandrasūri, describing the Paurāṇika story of Nala and Damayanti: edited by G. K. Shrigondekar and L. B. Gandhi, 1926, pp. 40+91 .. 2-4
- 30, 31. **Tattvasaṅgraha** (तत्त्वसङ्ग्रह): a Buddhist philosophical work of the 8th century, by Śāntarakṣita, with Pañjika by his disciple Kamalaśīla: edited by Pandit Embar Kriahnamacharya, with a Foreword by Dr. B. Bhattacharyya, 2 vols., 1926, vol. I, pp. 157+80+582; vol. II, pp. 4+353+102 .. 24-0
- 33, 34. **Mirat-i-Ahmadī** (मिरात-ए-अहमदी): by Ali Mahammad Khan, the last Moghul Dewan of Gujarat: edited in the original Persian by Syed Nawab Ali, Professor of Persian, Baroda College, 2 vols., illustrated, vol. I, 1926, pp. 416; vol. II, 1928, pp. 632 .. 19-8
35. **Mānavagrhyasūtra** (मानवदृष्टसूत्र): a work on Vedic ritual of the Yajurveda with the Bhāṣya of Aśvavakra: edited by Rāmakrishna Harshaji Śāstri, with a Preface by B. C. Lele, 1926, pp. 40+264 .. 5-0
- 36, 68. **Nāṭyaśāstra** (नाट्यशास्त्र): of Bharata with the commentary of Abhinavagupta of Kashmir: edited by M. Rāmakrishna Kavi, 4 vols., vol. I, illustrated, 1926, pp. 27+397 (*out of print*); vol. II, 1934, pp. 23+25+464 .. 5-0
37. **Apabhraṃśakāvya-trayī**: (अपभ्रंशकाव्यत्रयी) consisting of three works, the Carcarī, Upadesarasāyana, and Kālasvarūpakulaka, by Jinadatta Sūri (12th century), with commentaries: edited by L. B. Gandhi, 1927, pp. 124+115 .. 4-0
38. **Nyāyapraveśa** (न्यायप्रवेश), Part I (Sanskrit Text): on Buddhist Logic of Dinnāga, with commentaries of Haribhadra Sūri and Pārsvadeva: edited by A. B. Dhruva, 1930, pp. 39+104 .. *Out of print.*
39. **Nyāyapraveśa** (न्यायप्रवेश), Part II (Tibetan Text): edited with introduction, notes, appendices, etc. by Vidhusekhara Bhattacharyya, 1927, pp. 27+67 .. 1-8
40. **Advaya-vajrasaṅgraha** (अद्वयवज्रसङ्ग्रह): consisting of twenty short works on Buddhism, by Advaya-vajra: edited by Haraprasad Sastri, 1927, pp. 39+63 .. 2-0
- 42, 60. **Kalpadrakośa** (कल्पद्रुकोश): standard work on Sanskrit Lexicography, by Keśava: edited by Rāmavātara Sharma, with an index by Shrikant Sharma, 2 vols., vol. I (text), 1928, pp. 64+485; vol. II (index), 1932, pp. 283 .. 14-0

43. **Mirat-i-Ahmadi Supplement** (मिरात-ए-अहमदी परिशिष्ट): by Ali Muhammad Khan. Translated into English from the original Persian by C. N. Seddon and Syed Nawab Ali. Illustrated. Corrected reissue, 1928, pp. 15+222 6-8
44. **Two Vajrayāna Works** (वज्रयानग्रन्थद्वयं): comprising *Prajñopāyavinīśayāsiddhi* of Anaṅgavajra and *Jñāna-siddhi* of Indraabhūti: edited by Dr. B. Bhattacharyya, 1929, pp. 21+118 3-0
45. **Bhāvaprakāśana** (भावप्रकाशन): of Śāradātānaya, a work on Dramaturgy and Rasa (A.D. 1175-1250); edited by His Holiness Yadugiri Yatiraja Swami, Melkot, and K. S. Ramaswami Sastri, 1929, pp. 98+410 7-0
46. **Rāmacarita** (रामचरित): of Abhinanda, Court poet of Hāravarsa, probably the same as Devapāla of the Pāla Dynasty of Bengal (c. 9th century A.D.): edited by K. S. Ramaswami Sastri, 1929, pp. 29+467 7-8
47. **Nañjarājayaśobhūṣaṇa** (नञ्जराजयशोभूषण): by Nṛsimha-kavi alias Abhinava Kālidāsa, a work on Sanskrit Poetics relating to the glorification of Nañjarāja, son of Virabhūpa of Mysore: edited by E. Krishnamacharya, 1930, pp. 47+270 5-0
48. **Nāṭyadarpaṇa** (नाट्यदर्पण): on dramaturgy, by Rāmācandra Sūri with his own commentary: edited by L. B. Gandhi and G. K. Shrigondekar, 2 vols., vol. I, 1929, pp. 23+228 4-8
49. **Pre-Dinnāga Buddhist Texts on Logic from Chinese Sources** (प्राचीनबौद्धलौक्यशास्त्राः): containing the English translation of *Satāsāstra* of Āryadeva, Tibetan text and English translation of *Vigraha-vyākaraṇī* of Nāgārjuna and the re-translation into Sanskrit from Chinese of *Upāyahrdaya* and *Tarkasūtra*: edited by Giuseppe Tucci, 1930, pp. 30+40+32+77+89+91 9-0
50. **Mirat-i-Ahmadi Supplement** (मिरात-ए-अहमदी परिशिष्ट): Persian text giving an account of Gujarat: by Ali Muhammad Khan: edited by Syed Nawab Ali, 1930, pp. 254 6-0
- 51, 77. **Triṣaṣṭīśalākāpuruṣacaritra** (त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरित): of Hemacandra: translated into English with copious notes by Dr. Helen M. Johnson, 4 vols., vol. I (*Ādiśvaracaritra*), 1931, pp. 19+530, illustrated; vol. II, 1937, pp. 22+396 26-0
52. **Dandaviveka** (दण्डविवेक): a comprehensive Penal Code of the ancient Hindus by Vardhamāna of the 15th century A.D.: edited by Mahāmahopādhyāya Kamala Kṛṣṇa Smṛtīrtha, 1931, pp. 34+380 8-8

53. **Tathāgataguhyaka or Guhyasamāja** (गुह्यसमाज): the earliest and the most authoritative work of the Tantra School of the Buddhists (3rd century A.D.): edited by Dr. B. Bhattacharyya, 1931, pp. 39+210 .. 4-4
54. **Jayākhyasamhitā** (जयार्णवसंहिता): an authoritative Pāñcarātra work of the 5th century A.D.: edited by Pandit E. Krishnamacharya of Vadtal, with a Foreword by Dr. B. Bhattacharyya, 1931, pp. 78+47+454 .. 12-0
55. **Kāvya-lankārasārasaṅgraha** (काव्यालङ्कारसारसङ्ग्रह): of Udbhata with the commentary, probably the same as Udbhata-viveka, of Rājānaka Tilaka (11th century A.D.): edited by K. S. Ramaswami Sastri, 1931, pp. 48+62 .. 2-0
56. **Pārānanda Sūtra** (पारानन्दसूत्र): an ancient Tāntric work of the Hindus in Sūtra form: edited by Swami Trivikrama Tirtha with a Foreword by Dr. B. Bhattacharyya, 1931, pp. 30+106 .. 3-8
- 57, 69. **Ahsan-ut-Tawarikh** (आहसान-उत्-तवारिख): history of the Safawi Period of Persian History, 15th and 16th centuries, by Hasani-Rumlu: edited by C. N. Seddon, 2 vols. (Persian text and translation in English), vol. I, 1932, pp. 36+510; vol. II, 1934, pp. 15+301 .. 10-8
58. **Padmānanda Mahākāvya** (पद्मानन्दमहाकाव्य): giving the life-history of Rābhadeva, the first Tirthāṅkara of the Jains, by Amarachandra Kavi of the 13th century: edited by H. R. Kapadia, 1932, pp. 99+667 .. 14-0
59. **Śabdaratnasamanyaya** (शब्दरत्नसमन्वय): an interesting lexicon of the Nānārtha class in Sanskrit, compiled by the Maratha King Sahaji of Tanjore: edited by Viṭṭhala Śāstri, with a Foreword by Dr. B. Bhattacharyya, 1932, pp. 31+605 .. 11-0
- 61, 91. **Saktisaṅgama Tantra** (शक्तिसङ्गमतन्त्र): comprising four books on Kālī, Tārā, Sundarī, and Chhinnamastā: edited by Dr. B. Bhattacharyya, 4 vols., vol. I, Kālīkhaṇḍa, 1932, pp. 13+179; vol. II, Tārākhaṇḍa, 1941, pp. 12+271 .. 5-8
62. **Prajñāpāramitās** (प्रज्ञापारमिता): commentaries on the Prajñāpāramitā, a Buddhist philosophical work: edited by Giuseppe Tucci, 2 vols., vol. I, 1932, pp. 55+589 .. 12-0
63. **Tarikh-i-Mubarakshahi** (तारिख-इ-मुबारकशाही): contemporary account of the kings of the Saiyyid Dynasty of Delhi: translated into English from original Persian by Kamal Krishna Basu, with a Foreword by Sir Jadunath Sarkar, Kt., 1932, pp. 13+209 .. 7-8
64. **Siddhāntabindu** (सिद्धान्तबिन्दु): on Vedānta philosophy, by Madhusūdana Sarasvatī with the commentary of Puruṣottama: edited by P. C. Divanji, 1933, pp. 142+93+306 .. 11-0

Rs. A.

65. **Iṣṭasiddhi** (इष्टसिद्धि): on Vedānta philosophy, by Vimuktātma, disciple of Avyayātma, with the author's own commentary: edited by M. Hiriyanna, 1933, pp. 36+697 14-0
- 66, 70, 73. **Shābara-Bhāṣya** (शाबरभाष्य): on the Mīmāṃsā Sūtras of Jaimini: translated into English by Dr. Ganganath Jha, in 3 vols., 1933-1936, vol. I, pp. 15+705; vol. II, pp. 20+708; vol. III, pp. 28+1012 48-0
67. **Sanskrit Texts from Bali** (बालीसंस्कृत): comprising religious and other texts recovered from the islands of Java and Bali: edited by Sylvain Levi, 1933, pp. 35+112 3-8
71. **Nārāyaṇa Śataka** (नारायणशतक): a devotional poem by Vidyākara with the commentary of Pitāmbara: edited by Shrikant Sharma, 1935, pp. 16+91 .. 2-0
72. **Rājadharmā-Kaustubha** (राजधर्मकौस्तुभ): an elaborate Smṛti work on Rājadharmā, by Anantadeva: edited by the late Mahāmahopādhyāya Kamala Krishna Smṛtītīrtha, 1935, pp. 30+506 .. 10-0
74. **Portuguese Vocables in Asiatic Languages** (पोर्तुगीज-वचनकोश): translated into English from Portuguese by Prof. A. X. Soares, 1936, pp. 125+520 .. 12-0
75. **Nāyakarātna** (नायकरत्न): a commentary on the Nyāyasaratnamālā of Pārthasārathi Mīśra by Kāmānuja of the Prābhākara School: edited by K. S. Ramaswami Sastri, 1937, pp. 69+346 .. 4-8
76. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Jain Bhandars at Pattan** (पत्तनभाण्डागाराय ग्रन्थसूची): edited from the notes of the late Mr. C. D. Dalal by L. B. Gandhi, 2 vols., vol. I, 1937, pp. 72+498 .. 8-0
78. **Gaṇitatilaka** (गणिततिलक): of Śrīpati with the commentary of Siṃhatilaka, a non-Jain work on Arithmetic with a Jain commentary: edited by H. R. Kapadia, 1937, pp. 81+116 .. 4-0
79. **The Foreign Vocabulary of the Quran** (कुरानग्रन्थकोश): showing the extent of borrowed words in the sacred text: compiled by Professor Arthur Jeffery, 1938, pp. 15+311 .. 12-0
- 80, 83. **Tattvasaṅgraha** (तत्त्वसङ्ग्रह): of Śāntaraksita with the commentary of Kamalaśīla: translated into English by Dr. Ganganath Jha, 2 vols., vol. I, 1937, pp. 8+739; vol. II, 1939, pp. 12+854 .. 37-0
81. **Haṃsa-vilāsa** (हंसविलास): of Haṃsa Mīṭṭhu: on mystic practices and worship: edited by Swami Trivikrama Tīrtha and Mahāmahopādhyāya Hathibhai Shastri, 1937, pp. 13+331 .. 5-8

	Rs. a.
82. Sūktimuktāvalī (सुक्तिमुक्तावली): on Anthology, of Jalhana, a contemporary of King Kṛpa of the Northern Yādava Dynasty (A.D. 1247): edited by E. Krishnamacharya, 1938, pp. 66+463+85 ..	11-0
85. Bṛhaspati Smṛti (बृहस्पतिस्मृति): a reconstructed text of the now lost work of Bṛhaspati: edited by K. V. Rangaswami Aiyangar, 1941, pp. 186+546 ..	15-0
86. Parama-Saṁhitā (परमसंहिता): an authoritative work of the Pāṇcharātra system: edited by S. Krishnaswami Aiyangar, 1940, pp. 45+208+230 ..	8-0
87. Tattvopaplava (तत्त्वोपप्लव): a masterly criticism of the opinions of the prevailing Philosophical Schools by Jayarāsi: edited by Pandit Sukhalaji and R. C. Parikh, 1940, pp. 21+144 ..	4-0
88. Anekāntajayapatākā (अनेकांतजयपताका): of Haribhadra Sūri (8th century A.D.) with his own commentary and Tīppanaka by Munichandra, the Guru of Vādideva Sūri: edited by H. R. Kapadia, in 2 vols., vol. I, 1940, pp. 32+404 ..	10-0
89. Sāstradīpikā (शास्त्रदीपिका): a well-known Mīmāṃsā work: the Tarkapāda translated into English by D. Venkatramiah, 1940, pp. 28+264 ..	5-0
90. Sekoddeśaṭīkā (सेकोद्देशटीका): a Buddhist ritualistic work of Nāropa describing the Abhiṣeka or the initiation of the disciple to the mystic fold: edited by Dr. Mario Carelli, 1941, pp. 35+78 ..	2-8
92. Kṛtyakalpataru (कृत्यकल्पतरु): of Lakṣmīdhara, Minister of King Govindacandra of Kanauj; one of the earliest Law Digests: edited by K. V. Rangaswami Aiyangar, 10 vols., vol. V, Dāna-Kāṇḍa, 1941 ..	9-0
93. Mādhavānala-Kāmakandalā (माधवानलकामकण्डला): a romance in old Western Rajasthani by Gaṇapati, a Kāyastha from Amod: edited by M. R. Majumdar, 1942 ..	10-0
94. Tarkabhāṣā (तर्कभाषा): a work on Buddhist Logic, by Mokṣakara Gupta of the Jagaddala monastery: edited with a Sanskrit commentary by Embar Krishnamacharya, 1942 ..	2-0
95. Alaṁkāramahodadhī (अलङ्कारमहोदधि): on Sanskrit Poetics composed by Narendraprabha Sūri at the request of Minister Vastupāla in 1226 A.D.: edited by L. B. Gandhi, 1942 ..	7-8

II. BOOKS IN THE PRESS.

1. **Nāṭyaśāstra** (नाट्यशास्त्र): edited by M. Ramakrishna Kavi, 4 vols., vol. III.

Rs. A.

2. **Dvādaśāranayacakra** (द्वादशारणयचक्र): an ancient polemical treatise of Mallavādi Sūri with a commentary by Simhasuri Cāni: edited by Muni Caturvijayaji.
3. **Kṛtyakalpataru** (कृत्यकल्पतरु): of Lakṣmidhara, minister of King Govindachandra of Kanauj: edited by K. V. Rangaswami Aiyangar, vols. I-IV.
4. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Oriental Institute, Baroda** (बरोदारान्तर्गतमसुखी): compiled by K. S. Ramaswami Shastri, 12 vols., vol. II (Śrauta, Dharmā, and Gṛhya Sūtras).
5. **Anekāntajayapatākā** (अनेकान्तजयपताका): of Haribhadra Sūri (c. 1120 A.D.) with his own commentary and Tippanaka by Munichandra, the Guru of Vāḍideva Sūri: edited by H. R. Kapadia, in 2 vols., vol. II.
6. **Samrāt Siddhānta** (सम्राट् सिद्धान्त): the well-known work on Astronomy of Jagannātha Pandit: critically edited with numerous diagrams by Kedar Nath, Rajjyotisi.
7. **Vimalaprabhā** (विमलप्रभा): the commentary on the Kālacakra Tantra and an important work of the Kālacakra School of the Buddhists: edited by Giuseppe Tucci.
8. **Aparājitaṭpucchā** (अपराजितातृष्णा): a voluminous work on architecture and fine-arts: edited by P. A. Mankad.
9. **Paraśurāma Kalpa Sūtra** (परशुरामकल्पसूत्र): a work on Hindu Tantra, with commentary by Rāmeśvara: second revised edition by Sakarlal Shastri.
10. **An Alphabetical List of MSS. in the Oriental Institute, Baroda** (एत्यन्तमसुखी): compiled from the existing card catalogue by Raghavan Nambiyar Siromani, 2 vols., vol. I.
11. **Vivāda Cintāmaṇi** (विवादचिन्तामणि): of Vāchaspati Miśra: an authoritative Smṛti work on the Hindu Law of Inheritance: translated into English by Dr. Ganganath Jha.
12. **Hetubinduṭīkā** (हेतुबिन्दुटीका): commentary of Arcāṭa on the famous work of Dharmakīrti on Buddhist logic: edited from a single MS. discovered at Pattan, by Sukhalalji.
13. **Gurjararāsāvalī** (गुर्जररासावली): a collection of several old Gujarati Rāsas: edited by B. K. Thakore, M. D. Desai, and M. C. Modi.

III. BOOKS UNDER PREPARATION.

Rs. A.

1. **Prajñāpāramitā** (प्रज्ञापारमिता): commentaries on the *Prajñāpāramitā*, a Buddhist philosophical work: edited by Giuseppe Tucci, 2 vols., vol. II.
2. **Śaktisāṅgama Tantra** (शक्तिसंगमतन्त्र): comprising four books on Kālī, Tārā, Sundarī, and Chhinnamastā: edited by Dr. B. Bhattacharyya, 4 vols., vols. III-IV.
3. **Nāṭyadarpaṇa** (नाट्यदर्पण): introduction in Sanskrit on the Indian drama, and an examination of the problems raised by the text, by L. B. Gandhi, 2 vols., vol. II.
4. **Kṛtyakalpataru** (कृत्यकल्पतरु): one of the earliest Nibandha works of Lakṣmīdhara: edited by K. V. Rangaswami Aiyangar, 8 vols., vols. VI-VIII.
5. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Oriental Institute, Baroda** (नवींदारणकोषपत्रसूची): compiled by the Library Staff, 12 vols., vol. III (Smṛti MSS.).
6. **Mānasollāsa** (मानसोल्लास): or *Abhilaṣitārthacintāmaṇi*: edited by G. K. Shrigondekar, 3 vols., vol. III.
7. **Nīṭikālpataru** (नीतिकल्पतरु): the famous Nīṭi work of Kṣemendra: edited by Sardar K. M. Panikkar.
8. **Chhakkammuvaeso** (चक्रकुम्भवर्षो): an Apabhraṃsa work of the Jains containing didactic religious teachings: edited by L. B. Gandhi.
9. **Niṣpannayogāmbara Tantra** (निष्पन्नयोगाम्बरतन्त्र): describing a large number of maṇḍulas or magic circles and numerous deities: edited by Dr. B. Bhattacharyya.
10. **Basatin-i-Salatin** (बासतिन-इ-सलतिन): a contemporary account of the Sultans of Bijapur: translated into English by M. A. Kazi and Dr. B. Bhattacharyya.
11. **Madana Mahārṇava** (मदनमहावर्षव): a Smṛti work principally dealing with the doctrine of Karmavipākā composed during the reign of Māndhātā, son of Madanapāla: edited by Embar Krishnamacharya.
12. **Triṣaṣṭīśalākāpuruṣacaritra** (त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरित): of Hemacandra: translated into English by Dr. Helen Johnson, 4 vols., vols. III-IV.
13. **Bṛhaspatitattva** (बृहस्पतितत्त्व): a Śaiva treatise belonging to an early stratum of the Āgamic literature written in old Javanese with Sanskrit śloka interspersed in the text: edited by Dr. A. Zeiseniss.
14. **Aṇu Bhāṣya** (अणुभाष्य): a standard work of the Śuddhādvaita School: translated into English by G. H. Bhatt.

Rs. A.

15. **A Descriptive Catalogue of MSS. in the Jain Bhandars at Pattan** (પત્તાનના જાઇન મંદિરોમાં રહેલા ગ્રંથો): edited from the notes of the late Mr. C. D. Dalal, by L. B. Gandhi, 2 vols., vol. II.
16. **An Alphabetical List of MSS. in the Oriental Institute, Baroda** (પચ્ચનામગ્રંથો): compiled from the existing card catalogue by Raghavan Nambiyar Siromani, 2 vols., vol. II.
17. **Nāṭyśāstra** (નાટ્યશાસ્ત્ર): of Bharata with the commentary of Abhinava Gupta: second revised edition by K. S. Ramaswami Shastri Siromani, vol. I.
18. **Nāṭyśāstra** (નાટ્યશાસ્ત્ર): of Bharata with the commentary of Abhinava Gupta: edited by M. Ramakrishna Kavi, 4 vols., vol. IV.
19. **Bhojanakutūhala** (ભોજનકુતૂહલ): on the methods of preparing different dishes and ascertaining their food value written by Raghunātha Sūri, disciple of Anantadeva in the 16th century A.D.: edited by Ananta Yajneswar Shastri Dhupkar.
20. **Tattvacintāmaṇi** (તત્ત્વચિન્તામણિ): with the Āloka and Darpaṇa commentaries: edited by Dr. Umesh Misra.
21. **Rāsasaṅgraha** (રાસસંગ્રહ): a collection of 14 old Gujarati Rāsas, composed in the 15th and 16th centuries: edited by M. R. Majumdar.
22. **Pārasīkakośasaṅgraha** (પારસીકકોશસંગ્રહ): a collection of four Persian Sanskrit lexicons: edited by K. M. Zaveri and M. R. Majumdar.
23. **Dhūrtasvāmi Bhāṣya** (ધૂર્તસુવમિભાષ્ય): a commentary on the Āśvalāyana Gṛhyasūtra: edited by A. Chinna-swami Shastri.
24. **Kodāṇḍamaṇḍana** (કોદણ્ડમણ્ડન): a work on archery attributed to Maṇḍana Sūtradhāra: edited by M. Ramakrishna Kavi.
25. **Matanḡavṛtti** (મતનંગવર્ત્તિ): a commentary on the Matanḡa Pārameśvara Tantra by Rāmakapṭha Bhaṭṭa: edited by Mahamahopadhyaya Jogendranath Bagchi.
26. **Upaniṣat-Saṅgraha** (ઉપનિષદસંગ્રહ): a collection of unpublished Upaniṣads: edited by Shastri Gajanan Shambhu Sadhale.

For further particulars please communicate with—

THE DIRECTOR,
Oriental Institute, Baroda.

THE GAEKWAD'S STUDIES IN RELIGION AND PHILOSOPHY.

Rs. A.

1. **The Comparative Study of Religions :** [Contents : I, the sources and nature of religious truth. II, supernatural beings, good and bad. III, the soul, its nature, origin, and destiny. IV, sin and suffering, salvation and redemption. V, religious practices. VI, the emotional attitude and religious ideals] : by Alban G. Widgery, M.A., 1922 15-0
 2. **Goods and Bads :** being the substance of a series of talks and discussions with H.H. the Maharaja Gaekwad of Baroda. [Contents : introduction. I, physical values. II, intellectual values. III, aesthetic values. IV, moral value. V, religious value. VI, the good life, its unity and attainment] : by Alban G. Widgery, M.A., 1920. (Library edition Rs. 5) 3-0
 3. **Immortality and other Essays :** [Contents : I, philosophy and life. II, immortality. III, morality and religion. IV, Jesus and modern culture. V, the psychology of Christian motive. VI, free Catholicism and non-Christian Religions. VII, Nietzsche and Tolstoi on Morality and Religion. VIII, Sir Oliver Lodge on science and religion. IX, the value of confessions of faith. X, the idea of resurrection. XI, religion and beauty. XII, religion and history. XIII, principles of reform in religion] : by Alban G. Widgery, M.A., 1919. (Cloth Rs. 3) 2-0
 4. **Confutation of Atheism :** a translation of the *Hadis-i-Halila* or the tradition of the Myrobalan Fruit : translated by Vali Mohammad Chhanganbhai Momin, 1918 .. 0-14
- — — — —
- Conduct of Royal Servants :** being a collection of verses from the *Vramitrodaya* with their translations in English, Gujarati, and Marathi : by B. Bhattacharyya, M.A., Ph.D. 0-6

